

DUZAH

NEMEA VADIŞI

HAZEL NOYA

DUZAH

NEMEA VADIŖI

H A Z E L N O Y A

EPHESUS

Duzenleme
Ny.ozlem

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>

*Hayal kurmanın ne demek olduğunu
henüz unutmamış olan herkese...*

*“Bu dünya dolambaçlı sokaklarla dolu bir şehir,
Ve ölüm herkesin buluştuğı bir pazar yeri.”*

—WILLIAM SHAKESPEARE

ÇALMA LİSTESİ

Lawless - Diminuendo

Denmark + Winter - Don't Fear the Reaper

Red - Already Over (Akustik)

Thirty Seconds to Mars - Hurricane

CLOVES - Don't Forget About Me

Thirty Seconds to Mars - Night of the Hunter

SVRCINA - Lover. Fighter.

The Rigs - Devil's Playground

Until The Ribbon Breaks - Romeo

Nothing But Thieves - Holding Out for a Hero

Oscar and the Wolf - You're Mine

Florence + The Machine - Seven Devils

Kisnou - My Love

THEY. - Dante's Creek

Gaye Su Akyol - Ruhun Ölmüş Senin

Kovacs - Diggin'

RAIGN - Empire of Our Own

Kina - Baby You're Worth It

Deniz Sungur - Söyle

Son Feci Bisiklet - Çar Bomba

Sena Şener - Dostum Değil Uykular

The Fray - Heartless

Halsey - Young God

*S*ovyetlerin çöküşü sonrası güçlenen Kızıl Mafya'dan dışlanan dört aile, "ASLANLAR" adında bir örgüt kurarak kendi hâkimiyetlerini kazanmaya karar verir ve bir daha dışlanmaya maruz kalmamak için dört aileden seçilen birer üyenin altına imza attığı bir anlaşma ile sonsuza kadar değişmeyecek kurallarını belirler.

KURAL I

"ASLAN" HER ŞEYDEN ÜSTÜNDÜR.

KURAL II

Üyelere Aslan, kurucu aile üyelerine ise Pençe denir. Kurucu aileler dört tinedir. Narbekovlar, Olovlar, Borisovlar ve Elemler. Bir Pençe olmanın tek ve değişmez şartı, üyenin annesi ya da babasından herhangi bir tinesinin Pençe aile üyesi mensubu olmasıdır. Pençe soyu sadece babadan devam etmez. Aynı soyadını taşımayan Pençeler de vardır.

KURAL III

Tek gerçek lider, Leo ismi ile anılır. Leo bir Pençe ailesine üye olmak zorundadır. Normal bir Aslan, ne kadar iyi bir lider olursa olsun Leo olmaya hak kazanamaz.

KURAL IV

Örgütte meşrutiyet anlayışı hâkimdir. Leo olmaya hak kazanan kişinin yaptıklarını denetlemek için geri kalan üç Pençe ailesi içlerindeki en güçlü iki kişiyi (bu istisnai durumlarda tek kişi de olabilir) oylama ile seçerler. Bu kapalı oylamalara sadece ailedeki üyeler katılabilir. Eğer aile kendi içinde oy birliği sağlayamazsa diğer üç aile onlar yerine aileden bir (istisnai durumlarda iki) kişiyi seçebilir. Bu meclis en az 3 en fazla ise 6 kişi olabilir.

KURAL V

Leo eğer bir şeye karar vermek ya da kural değişikliğine gitmek istiyorsa Pençeler tarafından seçilen meclisin oy çoğunluğunun onun lehine olmalıdır. Oylar berabere kaldığında son karar Leo'ya bırakılır. Oy çoğunluğuna varıldığında ve oy çoğunluğu Leo'nun aleyhinde bir karar vermişse bile Leo kuralı onaylamadığı sürece oy çoğunluğunun hiçbir hükmü yoktur. Son karar her zaman Leo'ya aittir. Örgüte dair kuralları sadece o yazıp silebilir.

KURAL VI

Aslan üyelerinin her biri destekçi olmak zorundadır. Destekçinin itaati Leo'ya, sadakati ise istediği Pençe ailelerinden bir tanesinedir. Amaç tek bir ailenin mutlak güç sahibi olmasını ve Kızıl Mafya'da yaşananların tekrar edilmesini engellemektir. Kararsız kalan üyeler örgütün içinde hoş görülmez ve dışlanırlar.

KURAL VII

Destekçilerin varoluş amacı her ailenin dengesini sağlamaktır. Herkes Leo'ya itaat etmekle sorumlu olsa da her bir üyenin sadakati başka bir aileye ait olabilir. Bu durumda Leo, onun destekçisi olmayan üyelere kötü davranamaz, herkese aynı yaklaşmak zorundadır. Destekçiler taraflarını seçtiklerinde o aileye bağlılık yemini etmeli ve bir anlaşma imzalamalıdır ama taraflarını dışarıya açıkça belli etmemelidirler.

KURAL VIII

Destekçilerin ettiği bağlılık yemininin 22 sene sürer. Doğan çocuklar yemin etmezler, babaları hangi aileye sadıksa o aileye sadık olmak zorundadırlar. Bağlılık yeminin üzerinden geçen 22 seneden sonra o aileye karşı yeminlerini tazelemelidirler. Ama artık o aileye sadık olmak istemiyorsa, başka bir aile seçebilirler. 22 seneden önce yeminini bozan damgalanır ve hor görülür. Bazı durumlarda Leo tarafından sürgün edilebilirler.

KURAL IX

Sürgün edilmek, örgütten atılmak anlamına gelir. Eğer üyelerden birisi ailesini utandıracak bir şey yaparsa aile kendi içinde oylama yapar o üyenin sürgün yemesine karar verebilir. Leo'ya bağlılık yemini etmeyen üyeler sürgün edilir. Pençe öldüren bir üye sürgün edilir. Eğer sürgün edilen Aslan'ın sürgün yemeden önce doğmuş bir çocuğu varsa o da sürgün edilir. Eğer sürgün edilen Aslan'ın çocuğu sürgünden sonra doğmuşsa ve ailesi bir Aslan olmasını istiyorsa kurul toplanır. Oy çoğunluğu çocuğun tekrar kabul edilmesinden yanaysa çocuk Aslan olabilir. Lakin Leo, oy çoğunluğuna rağmen çocuğu istemiyorsa çocuk Aslan olamaz.

KURAL X

Leo bir kadın olamaz.

KURAL XI

Anne ve babası arasında kilise nikahı ya da resmi nikâh kıyılmadan doğan çocukların hiçbirisi bir Aslan ya da Pençe sayılmaz.

KURAL XII

Dışarıdan gelecek herhangi bir üye ancak Leo'nun onayı ile kabul edilir.

KURAL XIII

Pençelerin çocuklarının her biri on iki yaşlarına girdiklerinde Leo'ya bağlılık yemini ederler.

KURAL XIV

Yeminini tamamlayan Pençelerin hepsi kurallara uygun yaşamak zorundadır.

KURAL XV

Pençeler kendi aralarında evlenemezler.

KURAL XVI

Örgütün devamlılığı için her aileden bir Pençe'nin sağ olması gerekir.

KURAL XVII

Bir Pençe, bir Aslan'a zarar verebilir ancak bir Aslan, bir Pençe'ye zarar veremez.

KURAL XVIII

Kurallara uymayan herkes damgalanır.

KURAL XIX

*Bir Aslan, diğ er bir Aslan'a zarar veremez.
Aksi takdirde damgalanır.*

KURAL XX

*Pençe üyelerini birbirlerine zarar veremezler.
Eğ er verirlerse damgalanırlar.*

KURAL XXI

*İki damgadan sonra yine kurallara itaatsizlik yapılırsa o  ye
 ld r l r. Bu kural Pençeler için de geçerlidir. Ama eğ er söz
konusu Pençe, ailesinin son kalanıysa bu konuda bir esnetme
yapılabilir.     nc  ceza daha ağır olmalıdır ama ne olacağına
sadece Leo karar verir. Meclis onayına ihtiya ı yoktur.*

KURAL XXII

*Kendi jenerasyonunun ilk varisinin babası Leo'dan sonraki en
 nemli kişidir. Mecliste verdiğı tek bir karar,
iki kişinin kararı yerine geçer.*

KURAL XXIII

*Leo hayattayken kendine bir varis belirlemek zorundadır.
Eğ er belirlemezse ona yapılan saldırı, ba  kaldırma olarak
adlandırılmaz.*

KURAL XXIV

Leo'ya ba  kaldırıp başarısız olmanın cezası ölümdür.

KURAL XXV

Leo'ya ba  kaldırıp başarılı olan kişi yeni Leo olur.

*Şeytan gözlerini dört açmış yanlışımızı kolluyor.
Hayır, şeytan mecazi değil. Zihnimizin bir oyunu hiç değil.
O yanı başımızda. Maskesini en iyi şekilde takmış, ait olduğu
karanlıktan biz günahkârlarına sırtıyor.
O bir hırsız, bir yalancı, bir kukla ustası.
O en sevdiğimiz, tek güvendiğimiz.
O belki hepimiz ya da hiçbirimiz.
Ama emin olun o en çok bizim en içimiz.*

1989, OCAK

Moskova'da kar yağıyordu.

Genç kız okulun binasından içeri girdiği gibi taktığı atkıyı çıkararak omzuna astığı büyük çantanın içine attı ve hızlı adımlarla merdivenleri çıkmaya başladı. Bir yandan da bileğindeki saati kontrol ediyordu.

Kulübün toplantısına geç kalmıştı ve bir dakika geç kalmış olsa bile içeri alınmayacağını biliyordu. Yine de şansını denemek istiyordu çünkü onun için azar yemekten daha kötü olan tek şey bu saatte eve dönmekti.

Babası bu saatlerde yeni uyanırdı ve patlamaya hazır bir bomba gibi olurdu.

Genelde de hedefi genç kız oluyordu.

Kar yüzünden ıslanan kahverengi saçlarını düzelttikten sonra merdivenleri daha büyük bir hızla tırmanmaya başladı. Çantasının içinde o kadar fazla kitap vardı ki artık omuzu ağrımaya başlamıştı. Toplantının yapıldığı sınıfın bulunduğu üçüncü kata geldiğinde koridorun soluna doğru döndü ve kapıya baktı.

Kapalıydı.

Arkasını dönerek geldiği yere geri yürüdü çünkü kapanan kapıyı hayatta açmazdı.

Azar yemek istemiyordu.

Çantasını diğer omzuna astığında az önce neredeyse koşar adımlarla çıktığı merdivenleri oflayarak inmeye başladı ve adımlarını kafeteryaya doğru çevirdi. Üzerindeki kaban yüzünden terlemeye başlamıştı.

Boş masalardan birine oturdu ve çantasını yanındaki sandalyeye koydu. Aslında eve gitmesinin daha iyi olduğunu biliyordu ama en azından biraz daha

vakit geçirmek istiyordu. Bu yüzden çantadan çıkardığı bir klasığı açıp kaldığı yerden okumaya devam etti.

“Neden toplantıda değilsin?” Duyduğu tanıdık sesle beraber kafasını kaldırdı. Sesin sahibi anında oturduğu masaya doğru ilerlemeye başlamıştı. Sandalyelerden birini çekerek genç kızın tam karşısına oturdu. “Tek başına kafeteryada oturmaya mı geldin bu saatte?”

“Kapı kapalıydı,” dedi genç kız, kitabın kapağını kapattığında. “Kapı kapalıysa girmemen gerekir.” Kaşları çatıldı. “Sen neden toplantıda değilsin?”

“İçeri baktım,” dedi çocuk omzunu silktiğinde. “Sen yoktun. Ben de girmedim.”

“Ben olmayınca girmiyor musun?” diye sordu genç kız gülerek. “Gerçekten en yakın arkadaşın olduğumu düşünmeye başlayacağım, Onay.”

“Öylesin zaten, Ekaterina.” Genç çocuk üzerindeki montun fermuarını çekti ve sandalyesini masaya doğru yaklaştırdı. “Sen varsın diye gelmeye devam ediyorum. Diğer mankafalar ilgimi çekmiyor.” Elindeki karton bardağı dudaklarına götürdüğünde, “Girmeyeceksen neden burada duruyorsun?” diye sordu.

“Aslında seninle konuşmak istiyordum,” dedi Ekaterina, gergin bir şekilde.

Çocuğun kaşları çatıldı. Kar yüzünden ıslanan kahverengi saçlarını geriye atarken kafasını salladı. “Dinliyorum, Katya. Ne konuda?”

“Yılbaşı gecesi defterimi okuduğunu söylemiştin, hatırlıyor musun?” diye sordu Ekaterina.

Aslında, o gece buna çok sinirlenmişti çünkü yazdığı şeyler onun için özeldi ve edebiyat kulübünde olmasına rağmen yazdıklarını asla oradakilerle paylaşmazdı. Ama Onay onun sınırlarını bir kere aştıysa bundan sonra ona yardımcı olarak işine yarayabilirdi en azından.

Ayrıca itiraf edemese de içten içe, rahatlamış hissetmişti. Aslında küçüklükten beri tek hayali yazar olmaktı ama bu utangaçlıkla asla yazdıklarını paylaşamayacağını biliyordu. En çok istediği şey bu olsa da... Şimdi hayatı boyunca ilk kez yazdıklarını okuyan birisi vardı ve en önemlisi de bu kişinin yorumlarına gerçekten güveniyordu.

Yani bu uyuzluk yaparak kaçıramayacağı kadar iyi bir fırsattı.

Onay gülerek kafasını salladı. “Tabii ki hatırlıyorum.”

“Tamam,” dedi Ekaterina kısık bir sesle. “Güzel. Şey... Seninle konuştuktan sonra biraz düşündüm.”

Devam etmediği için Onay sorma ihtiyacı hissederek "Ne düşündün?" diye sordu.

"Madem bir halt yedin ve benden gizlice defterimi açarak yazdıklarımı okudun," dedi Ekaterina güldüğünde. "O zaman artık bana maruz kalacaksın."

"Bu ne demek oluyor?" diye sordu Onay, elindeki karton bardaktan bir yudum aldığı anda. "Bekle. Burası buz gibi, camı açıp duruyorlar. Boş sınıflardan birine geçsek olmaz mı?"

"Üşüyor musun?" diye sordu Ekaterina, şaşkın bir sesle. "Bence iyi." Çantasından çektiği kalın atkıyı Onay'a doğru uzattı. "Al, bunu tak."

Onay atkıyı alarak üstüne attı. "Parfümü üzerine boşaltmışsın."

"Güzel kokmak önemlidir."

"Sana maruz kalmamdan bahsediyordun," dedi ilgili bir şekilde kıza döndüğünde. "Dinliyorum seni." Ama kız lafına devam edemedi, "Bir saniye," dedi. "Hazır aklıma gelmişken sorayım. Armen'i sevdin mi?"

Ekaterina'nın kaşları çatıldı. "Ne alaka şimdi?"

"Sadece merak," dedi Onay gülümsediğinde. "Yılbaşı gecesi öpüştüğünüzü gördüm."

"Beni izlemeyi keser misin artık? Gerçekten rahatsız edici olmaya başladın."

Onay kahkaha attı ve sandalyesini Ekaterina'nın sandalyesinin yanına çekti. Kolunu genç kızın omzunu atarak ona doğru eğildiğinde, "Denk geliyor," dedi eğlenerek bir sesle. "Armen'i sevdin mi sevmedin mi? Onu söylese sen."

"Sana ne ya?" dedi Ekaterina. "Neden soruyorsun?" Kaşları çatıldı. "O mu sordurdu bunu?"

Onay gülerek kufasını salladı. "Senden hoşlanıyor."

"Kimse kimseden bu kadar erken hoşlanamaz."

"Hoşlanmış işte," dedi Onay omzunu silkerek.

"Konumuz şu an bu değil ama," dedi Ekaterina düz bir sesle. "Konuya geri dönebilir miyiz?"

Ama içten içe heyecanlanmıştı. Yine de temkinli olması gerektiğini biliyordu çünkü Onay tuhaf birisiydi, birden hayatında belirmişti ve hayatında hiç arkadaşı olmayan birisi olan Ekaterina için bu durum oldukça tuhaftı. O yüzden ona da arkadaşlarına da temkinli yaklaşması gerektiğini biliyordu.

Her Şeye bu kadar temkinli yaklaşarak bir noktada hayatı da kaşırdığının farkındaydı aslında. Ama kendisine engel olamıyordu.

“Yapma ya,” dedi Onay alaycı bir sesle. “Heyecanlandığını anlayabiliyorum. Ne kadar gizlemek için uğraşsan da.”

Ekaterina derin bir nefes alarak ona baktı. Bu kadar kısa zamanda onu bu kadar tanımış olması normal gelmiyordu ve daha önce hiç arkadaşı olmayan birisi olarak bu duruma uyum sağlaması biraz zaman alacaktı.

“Of!” dedi Ekaterina. “Peki. Sana benimle alakalı soru soracağına ya da sana soru sorduracağına beni dışarı çıkarsın o zaman. Ama geç bir vakitte olmaz. Eve erken gitmem gerekiyor, bunu biliyorsun. Ona böyle söyle.”

“Randevuya çıkmak istiyorsun yani?” diye sordu Onay eğlenen bir sesle. “Bak sen...” Ekaterina dirseğiyle onun karnına vurduğunda gülerek sandalyesini Ekaterina’nınkine biraz daha yaklaştırdı. “Tamam. Söylerim. şimdi konuya geri dönebiliriz. Dinliyorum seni.”

“Kolunu ek,” dedi Ekaterina, sandalyesini kenara çektiğinde. Ama Onay yerinden kımıldamamıştı bile. “Gerçekten, temas kurmayı neden bu kadar seviyorsun sen?” Onay ona cevap vermediğinde Ekaterina homurdanarak çantasını açtı ve siyah kapaklı bir defter çıkardı. “Dediğim gibi, seninle konuşunca biraz düşündüm. Bazen sinir bozucu olabilirsin ama kulüpteki yorumlarını ve söylediklerini hep dinledim, bu işte iyisin. Yorumlamakta anlıyorsun yani. Ayrıca ne kadar ödevlerini kulüpteki çocuklara para karşılığı yaptığını söylesen de sınav sonuçları açıklandığında listeden notlarına bakıyorum ve hep en yüksek notu sen almış oluyorsun. Tabii, benden sonra.”

“Tabii,” dedi Onay dalga geçer gibi.

Ekaterina ona gözlerini devirdi. “Kısacası,” diye devam ettirdi kendini. “Yorumlarına güveneceğim birisin ve madem bir kere yazdıklarımı okudun...”

Onay onun lafını kesti. “Gizlice, evet.”

“Seni bıaklamamak için bunu unutmaya çalışıyorum,” dedi Ekaterina tatlı bir şekilde gülümseyerek. “Madem bir kere yazdıklarımı okudun, bundan sonra okuman benim için bir sorun taşımaz. Yani, bir kere göreceğini gördün yani. Sana karşı utancım kırıldı. Ama başkasına okutamayacak kadar utan-gacım. Ve bunu yenmek istiyorum. Ayrıca daha iyi yazmak istiyorum. Yani, kimseden eleştiri almazken bu pek mümkün değil.”

“Anladım,” dedi Onay kafasını sallayarak. “Yani artık yazdıklarını okumamı istiyorsun?”

“Evet,” dedi Ekaterina. “Ama o okuduğunun konusunu biraz değiştirdim ve temize çektim.” Defteri elleri arasına aldı. “Burada. Üç bölümü hazır.”

“Şimdi mi okuyayım?”

“Yani,” dedi Ekaterina utangaç bir sesle. “Müsaitsen...”

“Müsaitim,” dedi Onay gülerek. Eğilip Ekaterina’nın yanağından makas aldı. “Kızarmana gerek yok. Arkadaşımdan bir şey isterken utanmamalısın.”

Ekaterina daha fazla kızardığını hissetti. “Of, oku işte!”

“Başlıyorum,” dedi Onay, defterin kapağını açtığında. “Neden bu kitabın bir ismi yok? Soru işareti koymuşsun.”

“Çünkü sana dedim,” dedi Ekaterina isyan eder gibi. “İsim koymakta berbatım. Aklıma hiçbir şey gelmiyor.”

“Kitabın karakterinin ismini buldun mu peki?”

“Hayır,” dedi Ekaterina. “Ama...”

“Ne ama?” diye sordu Onay.

“Senin bana yılbaşı gecesi söylediğin ismi kullandım,” dedi Ekaterina.

“Ne söylediğini hatırlamıyorum, o kadar içtim ki...”

“Perva. Korku demek, demiştin.”

“Evet.”

“Biraz kötü hissettim,” dedi Ekaterina gülerek.

“Neden kötü hissettin, Katya?”

“Senin söylediğin ismi aldım çünkü...”

“Yani?” diye sordu Onay gülerek. “Sen kullan diye söyledim zaten.” Kolunu tekrar kızın omzuna attığında ikinci sayfaya geçti. “İleride dünyaca ünlü bir yazar olmadığın sürece bu sırrı kimseyle paylaşmam, merak etme.”

“Gerçekten harika bir arkadaşsın,” dedi Ekaterina iğneleyici bir sesle.

“Sadece senin için.” Onay keyifli bir ifadeyle göz kırptı. Sessizleşerek ikinci sayfayı okumaya başladığında, “Epey değiştirmişsin,” dedi. “Okuduğum şey böyle değildi.”

“Evet,” dedi Ekaterina. “Konusunu hatırlıyor musun?”

“Tabii ki hatırlıyorum, Katya.” Defterin kapağını kapattığında cebindeki sigara paketini çıkardı ve içinden bir dal çekerek dudakları arasına götürdü. Çakmağıyla sigarayı yaktıktan sonra derin bir nefes çekti içine. “Baş karakter tekrar ve tekrar aynı günü yaşıyordu ama günü bok gibiydi. Yani, hayatımda

daha kötü bir gün geçiren kişi görmemişimdir. Ama şimdi mutlu bir gün yaşıyor.”

“Evet ama aslında olay her gün aynı günü yaşaması değildi,” dedi Ekaterina. “Aslında, adam cehennemdeydi. Çünkü yaşadıklarına dayanamadı ve kendini öldürdü. Ve cehennem de sandığımız gibi alevlerle dolu bir yer değil, daha kişisel işkence yöntemleri ile meşhur olan bir yer. Şimdi iyi bir gününü okuyorsun. O da bunu yaşıyor. Bu yüzden yaşama umuduyla dolacak ama ertesi gün cehennemde gözlerini açacak ve bir daha asla yaşayamayacağını fark edecek. Böylece yaşamaktan korkarak kaçırdığı şeylerin farkına varacak. Ne büyük bir vicdan azabı değil mi?”

Onay gülerek defteri geri açtı. “Gerçekten ruh hastasısın,” diye mırıldandı kendi kendine. “Ve belli ki ben de öyleyim çünkü az önce kitabına bir isim buldum.”

İlk sayfayı açtı ve soru işaretini silerek DUZAH yazdı.

“Duzah,” dedi Onay, Ekaterina’ya dönerek. Yüzünde garip bir gülümseme vardı. “Cehennem demek...”

2017, OCAK

Nemea aslanı.¹

Derisi sadece kendi pençesi ile yüzülebilen efsanevi yaratık.

Karanlığa sinmiş bir gölgeydi, Herkül'e verilen on iki görevin ilkiydi. Şeytanın bile kışkırdığı bir tehlikeydi. İnsanın zayıf zihninin ürettiği bir kâbustan ibaretti ve kendi düşünceleri tarafından kuşatılmış bir insan sadece bir harabeydi. Kendi neden olduğu yıkıma bile yenik düşerdi.

Ters çevirdiğinizde, bakış açınızı biraz değiştirdiğinizde siz bu dünyaya adımınızı atmadığınız an, kaderin sizin için çoktan yazıldığını görebilirsiniz. Attığınız her adımda, bir örümcek ağının içine düşebilirsiniz.

Bazen bunu fark edebilir, savunmaya geçebilirsiniz.

Bazen ise sadece gecikebilirsiniz.

O gece, bunu fark etmek için çok geçti.

Genç adam, ıssız ormana açılan dağ evinin kapısının önünde oturuyordu. Eskiden, tatillerde buraya geldiklerinde babasının oturduğu sandalyeydi şu an oturduğu ahşap sandalye. Arkaya yaslandığında gıcırıyordu, bu ses onun anılarına dağılmış bir sisti. Ama her şeyi hatırlıyordu. Babasının bu sandalyede oturup bir ileri bir geri giderek elindeki bıçağı bileceğini hatırlıyordu.

Küçükken, zaten keskin olan bir bıçağı babasının neden böyle bileceğini anlamazdı ancak büyüyünce, olayın bu olmadığını anlamıştı.

Büyümesi, karanlığın içine baka baka gerçekleşmişti. Büyüdükçe, dipsiz bir kuyunun içine baka baka zaman geçirdikçe, karanlığa yeterince uzun süre bakarsa eğer, kendi yansımasını görebileceğini öğrenmişti.

¹Argolis Bölgesinde Nema adındaki vadide yaşayan ve etrafa dehşet saçan bir aslanın adıdır. (c.n.)

Birçok şey ayna olabilirdi insanın karanlık tarafına ve bazı yalancıların mumunun yanma süresi uzanırdı sonsuzluğa.

“Bıçağın ne kadar keskin olursa öfken o kadar delici olur,” demişti babası ona bir kere. Babasının yeşil gözlerini, bir silah gibi gözlerine doğrulttuğunu hatırlıyordu. Diğer her şeyi hatırladığı gibi.

Babasının gözlerinin rengi kendi gözlerinin yanında çok soluktu, dış görünüş olarak birbirlerine hiç benzemiyorlardı ama bakışları aynıydı.

İçlerinde aynı soğuk öfkeyi taşıyorlardı.

Soğuk öfke...

Sakin kalmak, bir tercih değil bir zorunluluk olmuştu onun için her zaman. Avcı ne kadar sakin olursa, av o kadar kolay ilerlerdi tuzağa giden yolda. Öğütler durmadan kulaklarından içeri sızsa da her zaman yaşayarak öğrenen birisi olmuştu. İlk avının gözlerinin içine baktığında, içini büyük bir yangının alevlerini andıran öfke sarsa da yüzünü kaplayan ifade soğuk bir sakinlikten ibaret olmuştu.

Öfke namluyu doğrultmanı sağlayan bir his.

Ama hedefi aynaya doğru çevirir, avcının gözlerini saran o sis.

Ve silahın tetiğine basana kadar kendi yansımasına baktığını, etrafa dağılacak cam kırıklarının saplandığı bedende kalbinin çarptığını fark etmez o iblis.

Hiçbir silah, sana elinde patlamayacağını garantisini vermez.

Adam soğuk yüzünden çatlayan dudaklarını ıslatarak hafifçe arkasına yaslandı. Bu kadar düşünmekten nefret ediyordu, onu yiyip bitiriyordu. Kafasının içinde, bu geceye dair bir sürü düşünce körebe oynamasına rağmen, seneler öncesinin hislerini yaşatan anılar da peşini bırakmıyordu bir türlü.

Ortak olan tek bir şey vardı.

O da karanlıktı.

Karanlık...

Karanlığın bir ruhu esir alabileceğini öğrendiğinde çok küçüktü, ışıklar kapandığında önünü görmenin tek yolunun büyük bir yangın çıkarmak olduğunu düşünürdü.

Alevler harlandıkça o yansa da karanlığın içinde ilerleyebileceği yol açılırdı.

Hiçbir şeyin bedelsiz olmayacağını biliyordu. Her günahın bir bedeli olduğunu biliyordu. Bir günahın bedeli olduğunu biliyordu. Ruhuna bulan kanın, o doğmadan önce akmaya başladığını biliyordu.

Derin bir nefes alarak arkasına yaslandı. Yağmur damlaları sert bir şekilde düşerken ıslanmış toprağın üzerine, o sadece elindeki bıçağı biliyordu ifadesiz bir şekilde.

Bu ıssız orman ona iyi geliyordu, tek kötü yanı anıların durmadan tazelenmesine neden olmasıydı.

Ondan öç almak isteyen bir zihnın sahibiydi.

Ela gözler evin içinde yanan şöminenin ateşine döndüğünde, elindeki bıçağı bilemeyi hâlâ bırakmamıştı.

Bir insanın en zayıf anının, elini ateşe ilk sürdüğü an olduğunu düşünüyordu küçüklüğünden beri.

Her zaman yanmadan yakamayacağını bilerek büyümüşü, belki de bu yüzden bir başkasına değil de sadece ona duygulardan arınmış bir makine olma şansı ona sunulmuştu.

Babası ona her zaman en iyisi olacağını söylerdi atış talimlerinde, hedefi ondan vurduğu her seferde babasına dönerek, en iyi olmanın umurunda olmadığını söylerdi.

Ama aslında, içten içe istediği tek şey buydu.

İçten içe istediği tek şey *seçilmiş kişi* olmaktı.

Her ne kadar her gece buna öfkelense de.

Aslında her sabah uyanmasının sebebi de bu inançtı.

Siyah kabzasına altın renginde H harfi işlenmiş olan silahı yavaşça yana bıraktığında gözleri ormanın etrafında dolandı.

Bu ev çok küçükken onların yaşadığı evdi, her şey berbat olmadan önce içerisi ölüm değil de bir aile gibi kokuyordu.

O günler çok uzak geliyordu, yirmi sene geçmişti belki de üzerinden.

Yorgun bir nefes verdi.

26 sene değil de 26 ayrı hayat yaşamış gibi hissediyordu.

Burayı satmış olması gerekiyordu şimdiye kadar çünkü babası satmasını istemişti ancak o yapamamıştı. Küçükken kurtlar ulurdu etrafta, şimdi olduğu gibi sessiz değillerdi, kalabalıklardı ve karanlığa teslim olmuş ormana hükmederlerdi. O zamanlar kurtların varlığını bilmek onu korkuturdu.

Şimdi kafasının içindeki seslerden başka hiçbir şey duyamıyordu, tenine esen soğuk rüzgârın hissi bile silik bir mürekkep izinden farksızdı.

Üzerindeki kapüşonluyu, tek elini sırtına götürerek çıkardı ve dağ evinin ahşap kapısını açarak salona girdi. Kapıyı arkasından kapattı ancak kilitlemedi. Dışarıya göre o kadar sıcaktı ki içerisi, anında bunalmıştı. Elindeki koyu gri kapüşonluyu siyah koltuğa doğru fırlattı, gözleri şöminenin üzerindeki çerçevelere takılmıştı.

Belinden düşmek üzere olan eşofmanı düzeltti ve mutfak tezgâhının ortasında duran Parliament paketini eline aldı. Masanın üzerinde duran telefonun ekranı yükselen bir bildirim sesinden hemen sonra aydınlandığında ela gözlerini kısarak telefonu eline aldı ve boş bir ifadeyle gelen mesajı okudu.

Elena: Leo beni çağırdı.

Leo'nun Elena'yı çağırmış olması kafasının içindeki planların seyrini değiştiriyordu, Elena'yı kendi tarafına çektiğini düşünmüştü ancak orospu çocuğu Leo yine bir şeyleri anlayarak önüne engel koymaya çalışmıştı işte.

Eğer onun gücünden korkmaya başlarsa da yanındakileri kendi yanına çekmek için çeşitli teklifler sunuyordu.

Suratını buruşturacaktı az kalsın. Sigara paketinden bir dal çekerek dudakları arasına yerleştirdi ve salonun içinde çakmağını aramaya başladı. Sinirini kontrol etmeyi bilmeseydi eğer, şöminenin içinde yanan ateş ile bu evi yakıp yıkabilirdi tam şu an.

Çünkü sürekli çabalamaktan bıkmıştı.

Babasının mahvettiği ve kendi elleriyle kaptırdığı bir şeyi elde etmek için planlar yapmaktan, bu yüzden asla aynı masada oturmayacağı insanları bile yanına çekmeye çalışmaktan bıkmıştı.

Bu aralar şeytan, her şeyi yakıp yıkmasını söylüyordu aslında.

Şeytan kafasının içindeydi. Dante'nin cehenneminin dokuzuncu katı, Cocytus, ruhunun en dibindeydi. Gömülmüştü şeytan buzların içine, hissettiği soğuk da olsa tek görebildiği şey öfkesiyle harlanan alevlerdi.

Bu yüzden sinirlendiğinde, ortaya çıkabilecek fırtına herkesin geri çekilmesine neden olacak kadar büyük olurdu ama o asla sinirlenmezdi.

Duygularını belli etmemeyi sadece sakinliğin arasına sığınarak başarabilirdi, bunu biliyordu.

Bu yüzden içinde yanan yangınlara karşı ifadesiz kalmayı başarabiliyordu, kendini bildi bileli bu delici öfkeyi yenmeye çalışıyordu.

Onu dışarıdan gören birisi, içinde bu denli kanlı bir savaş olduğunu asla tahmin etmezdi.

“Ağzına sıçayım,” dedi kendi kendine.

Telefonu eline aldı ve hızlı bir şekilde mesajlar kısmına bastı. Elena’nın numarasına bastığında ona hızlı bir mesaj gönderecekti fakat Elena on çoktan yazmış olduğundan, buna gerek kalmamıştı.

Elena: Bana bir teklifi var.

Kaşlarını çatarak dudakları arasına yerleştirdiği sigaranın ucunu ateşledi. Derin bir nefes çektiğinde sigaradan, kafasını hafifçe geriye attı. Yüz ifadesi gevşemiş hâldeyken bile sert duruyordu, kaşlarını çatarak gerçekten de hoşlanmadığı bir şey düşündüğünde ise tahmin edilemeyecek kadar tehlikeli oluyordu.

İçinde dünya üzerinde işlenen tüm günahları taşıyormuş gibi büyük bir kötülükle parıldayan ela gözleri de işin içine girince, Herkül tarafından bile yenilemeyecek kadar tehlikeli bir aslan oluyordu.

Nemea aslanı.

H: Nasıl bir teklif?

Ama Elena sorusuna cevap vermedi. Onun yerine çok daha farklı bir şeyden bahsetmeye başladı.

Elena: Baban Dima’nın cesedini istiyor.

Elena: Çakır’ı bulman gerek.

H: Gerek? Ne zamandan beri zorunluluklarım var?

Gözlerini kısarak sigaradan bir nefes aldığı anda kafasının içinde hiç durmayan çarklar yön değiştirmeye başlamıştı bile.

Babası onu buraya gönderdikten sonra gerçekten yine Dima’nın peşine mi düşmüştü? Derin bir nefes aldı. Olayın böyle olmadığına emindi. En azından böyle bir şey olsa bunu ona söyleyecek kişi Elena olmazdı. Ya da belki de babası gerçekten ondan gizli iş çevirmeye karar vermişti ve Leo, babasına duyduğu güveni sarsmaya çalışıyordu.

O güven asla sarsılmazdı.

Kaşları biraz daha çatıldığında ayağa kalkarak masanın üzerindeki ağzı açık viski şişesini kristal bardağa boşaltmaya başladı. Elena’nın ortalığı

kariştırma ihtimali üzerine dūřünüyordu. Belki de kalkıp İn'e gitmeli ve ne olduğuna kendisi bakmalıydı.

Ama inat etmişti bir kere, bu evden onu çıkarabilecek çok az şey vardı böyle bir gecede.

Bir bildirim sesi daha yükseldi telefonundan. Yakıcı, kehribar rengindeki sıvıyı boşalttığı kristal bardağı eline alarak az önce kalktığı siyah koltuğa doğru ilerledi. Koltuğa oturduğunda gözleri telefon ekranını değil, evin içinde çıkan tek sese neden olan şöminenin ateşine düştü.

Elena: Öyle demek istemedim, özür dilerim. Çakır'ı bulabilir misin?

H: Çakır ne alaka?

Elena: Dima'yı bulmak istiyorsan başka kime yaklaşman lazım? Onun küçük oğlu ile takılmıyor mu bu aralar?

H: Bana ne onlardan?

Elena: Baban istiyor.

H: Tamam. Ona da tam olarak böyle söyle.

Yeni bir sigara yakmadan önce elindeki içkiden bir yudum aldı. Buraya kafa dinlemeye gelmemişti tabii ki ama yine de şehrin dışına çıktığı an ortalığın bu kadar karişmasını beklemiyordu.

Babasının hayatı boyunca tanıdığı en zeki insan olduğunu düşünürdü ama bu düşüncesi yavaş yavaş siliniyordu.

Çünkü babası görmüyordu.

Kapatmıştı gözlerini ve etrafını saran şeytanlarla saklambaç oynuyordu.

Bu işin sonunun hiç iyi olmayacağını şimdiden hissetmeye başlamıştı.

Elena: Burada ortalık karişık. Şakam yok. Çakır'ı bulman lazım. Telefonu kapalı. Herkes Dima'nın bu gece bir şeyler kariştıldığını söylüyor. Ve belli ki baban da bir şeyler kariştırıyor. O yüzden kimsenin canı yanmadan Çakır'ı bul ki Dima ne yapıyor öğrenelim.

"Dima'yı sikeyim," diye homurdandı kahverengi saçlarını kariştırdığında.

Dima babasının düşmanlarından biriydi, adamdan ölesiye nefret etmesine rağmen ortadan kaldırmıyordu çünkü onu yavaş yavaş bitirmek istiyordu.

Babasının hep söylediğı yalandı işte.

Aslında kimseyle uğraşacak gücü yoktu.

H: Telefonu kapalıysa siktiğimin yerinde onu nasıl bulabilirim? Dağın başındayım.

Elena: Neredesin ki?

Ona cevap vermedi. Çünkü Moskova'nın kafa şişirici gürültüsünden uzak, her zaman kafa dinlemek için geldiği ve bir zamanlar güzel anılarının sahibi olan bu yeri, yani Liger'i hiç kimse bilmiyordu.

Ve o da kimsenin öğrenmesini istemiyordu.

Elena cevap gelmeyeceğini anladığında bir mesaj daha yazdı.

Elena: Bul bir yolunu işte.

Oflayarak oturduğu yerden kalktı ve Çakır'ı aradı. Telefon çalmaya başladı. Az önce Elena telefonunun kapalı olduğunu söylememiş miydi? Şimdi nasıl çalışıyordu? İçinden bir küfür savurduğunda telefon kapandı. Çakır açmamıştı.

Çakır ile böyle bir gecede uğraştığına inanamıyordu.

Babasının ondan bunu istediğine de inanmıyordu.

Babası ondan bunu istemezdi.

Çakır ile beraber bir şey yapmaları gerektiğinde bile babası, emir Leo'dan gelmesine rağmen bunu onaylamazdı.

O küçükken, babası hakkında hikâyeler anlatılırdı ona. Efsaneler... O kadar kötü şey yapardı, o kadar kana bulardı ki elini babası kafasının içinde dönüp duran öykülerin içinde bir yerlerde, geceleri ona sarılan adamın aynı adam olduğuna bir türlü inanamazdı.

Elleri kan kokuyordu ama varlığında güven vardı, çocukken bu ikilemi asla anlamasa da ellerini kana buladığı ilk gece, eskiden ait olduğu her şeyi geride bırakmış ve babasını ilk defa tamamen anlamıştı.

Sesli bir nefes verdiğinde sigarasından derin bir nefes daha çekti ve Çakır'ın numarasına bir kez daha bastı. Çakır telefonu yine açmadı.

Bıkkın bir şekilde ellerini kahverengi saçlarından geçirdi. İçine bir sıkıntı çökmüştü. Liger'den kilometrelerce uzakta kendi odasında ağlayan kızın da aynı sıkıntı ile ezildiğinden haberi yoktu.

O gece haberi yoktu.

O gece, insanların kaderlerinin de birbirine bağlı olduğundan haberi yoktu.

Ama yakında olacaktı.

Telefonundan bir bildirim sesi daha yükseldiğinde bıkkın bir tavırla telefona çevirdi el gözlerini. Mutfak tezgâhının üzerine saçılmış olan purolardan birini eline aldığı anda kaşları çatılmış bir şekilde ona gelen mesajı okuyordu. Puroyu, sedir ağacından yapılmış çıra ile beraber yaktığında derin bir nefes çekerek boğucu dumanın odaya yayılmasını izledi.

Elena: Çakır, Leo'ya senin yanına geldiğini söylemiş akşamüstü. Nerede olduğunu nasıl bilmiyorsun o zaman, Hedeon?

“Siktir git ya!” diye söylendi kendi kendine.

Bir bildirim sesi daha geldi.

Elena: Çakır'ı kapının önüne bıraktılar. Vurulmuş.

Kaşlarını çatarak telefonun ekranına bakmaya devam etti. Çakır'ı İn'in kapısının önüne, herkesin içinde bırakıyorlarsa eğer, bunu yapanların içlerinden birisine bağlı olduğu ve birilerinden güç aldığı kesindi. *Köstebekler. Yine.* Ve Çakır hiç kimseye ağzını açıp da tek kelime etmeden hareket eden birisiyken, Hedeon'un yanına geldiğini söylemişti.

Çakır onun buraya geldiğini de bilmiyordu. Bu evi kimse bilmiyordu.

Hedeon sabahtan beri buradaydı.

Ama Çakır buraya hiç gelmemişti.

Küçük çakallar yine oyun peşindeydi demek ki.

Asla elde edemeyecekleri bir şeye hâkim olmaya çalışıyorlardı.

Yine.

Hâkim olma hırsı kalbi çürüten bir zehirdir.

Kendinden güçsüz olanı hâkimiyeti altına alarak gücünü kanıtlamaya çalışan acınası bir kral olmamıştı hiç. O bir kral değildi zira, avcıydı. Ve pençelerini kendinden güçsüz olan küçük bir kuzuya saplamaktansa, kendini yiyebilecek güce sahip olan bir kurt ile dövüşürdü.

Çünkü biliyordu ki galibiyet, uğruna çabalamadığın sürece gerçek değildi.

Ama çakallar, hiçbir zaman bir aslan gibi düşünmedi. Onlar her zaman pis oynamayı seçerlerdi.

Hedeon olduğu yerde birkaç saniye duraksadı. Az önce çıkardığı kapüşonluyu üzerine geçirerek masanın üzerinde duran Porsche anahtarını

kapmıştı. Evin anahtarını da aldığında kapıyı kilitledi ve evin önünde park hâlinde olan arabasına doğru ilerlemeye başladı.

Hedeon arabaya bindiğinde anahtarı çevirdi ve gazı kökleyerek ıssız orman yoluna soktu arabayı. Yağmur çok şiddetliydi, yolda hiç ışık yoktu. Bu yüzden hızlı sürmesi çok riskliydi ama umursamadı.

Bu gece her şey rayından sapmıştı.

İhanet, Âdem ile Havva'nın yasak elmaya elini sürdüğü ilk andan beri, insanoğlunun ne kadar çabalasa da ruhundan bir türlü atamadığı bir zehirdi.

Çakır, kendi yanına geldiğini söylemişti. Kafasının içindeki çarklar birdenbire dönmeye başladı. Düşündüğü şeyi yapmış olabilir miydi? Onun peşinden gelmiş, gitmesi gereken göreve yetişmiş ve emre itaat etmemişti.

Üstüne üstlük *vurulmuştu*.

Aklını zehirli bir sarmaşık gibi saran düşünce ile rehberle girerek babasının numarasının üzerine tıkladı. Babası telefonu üçüncü çalışta açtı. Arkadan bağırış sesleri yüksekliğinde adam hızlı adımlarla oradan uzaklaştı.

Babasının dudaklarından dökülen nefeste bile belirgin bir öfke olduğunu anlayabiliyordu Hedeon, telefonun diğer ucunda olmasına rağmen.

“Ne bok yedin lan sen?” diye bağırdı babası. “Ne diye Elem’in piçini çekip vuruyorsun lan sen?”

Hedeon’un kaşları çatıldığında, dudaklarını ıslatarak kafasını arabanın koltuğuna yasladı. Anlamıştı. Daha telefonu açmadan önce babasının telefonu bu şekilde açacağını anlamıştı. O kadar emindim ki bundan, eğer bu gerçekleşmeseydi şaşırırdı.

“Çok mu önemli birisi sanki?” diye sordu umursamadan, Çakır ile alakası olmamasına rağmen babası her seferinde dinlemeden onu suçladığı için o da onu kızdırmayı seçiyordu. “Vurduysam ne olmuş? Benden hesap sorabilecek birisi mi var?”

Onu vuran o olmamasına rağmen kendini savunmayarak bunu söylemişti.

Bir gün bu huyu onun sonu olacaktı, biliyordu.

Kendini açıklamayan insanı bir süre sonra kimse dinlemezdi.

“Cidden bunu söyledin mi sen?” diye sordu tekrardan babası, daha sinirli bir sesle. “Sana kaç kere öfkeni kontrol etmeni söyledim ben? Kaç kere amına koyayım!”

Hedcon ifadesiz bir şekilde yağmurun ıslattığı yollara bakıyordu, arabanın hızı biraz daha arttığında gözeri dağın dar yolunun etrafını kapatan karlara takıldı.

Öfkemi kontrol edebiliyorum, kontrol edemediğim şey sadece sakinliğim. Beni içine alıp, kendime yabancı olmama sebep oluyor, diye geçirdi içinden. Dudakları aralanmamıştı bile, sessiz geçirdiği onca seneden sonra kelimelerinin sadece zihninin içinde dönüp dolaşmasına alıştırmıştı kendini.

O babasını bu kadar tanımasına rağmen adam onu hiç tanı mıyordu. Nefes aldığı her saniye bu gerçekle yüzleşiyordu. Dikiyordu gözlerini, onu içine çeken karanlığı izliyordu.

“Bir de diyorsun ki, *çok mu önemli birisi,*” dedi adam. Yine telefondan uzaklaşmıştı. “Şu çocuğun yanında çılgılık atmayın lan!” diye bağırdıktan sonra, “Oktay Elem’in piçini vuruyor, sonra da önemli biri olup olmadığını mı sorguluyorsun?” diye sordu Hedeon’a. “Damarlarında Elem kanı var, sence önemsiz birisi olabilir mi? Geriye sadece o kaldı, o ölürse tüm düzen bozulur, anladın mı?”

“Kalbine, benim doğrulttuğum bir silahın mermisi saplanırsa eğer damarlarının içinde akan kanın hiçbir önemi kalmaz,” dedi Hedeon soğuk bir sesle. “Ondan geriye sadece ismi ve soy ismi kalır ve bildiğin üzere, soy isminde Elem’i taşıyor.” Arabanın hızı biraz daha arttığında direkt Çakır’ı vurmadığını söyleyerek bu olaydan kurtulması gerektiğini biliyordu ancak oyunu devam ettiriyordu. “Çünkü tıpkı senin de dediğin gibi, o bir piç. Babasının sahip çıkmadığı bir piçe biz mi çıkacağız? Bir suç örgütü değil de hayır kurumu olduğumuzu bilmiyordum, baba,” diye devam etti alaycı bir sesle. Babası sinirleniyordu ama umursamadı. “Öğrendiğim çok iyi oldu.”

“Benimle gevşek gevşek konuşma lan!” dedi adam. *Oğlunun büyümesine gerçekten de katlanamıyordu.* “Ben sana o gücü...”

“Sen bana hiçbir sik vermedin,” diye sesini kesti zehirli bir sesle, cümlelerin devamını biliyordu. Her şeyi kendi elleriyle kazıyarak kazanmıştı ama bu konuyu uzatmayacaktı, bunu kanıtlamaya falan ihtiyacı yoktu. Hiçbir zaman olmamıştı. Oyunu bitirmeye karar verdi. “Çakır’ı vurmadım, baba,” dedi az önceki sesine göre çok sakin bir sesle. “Pezevenk oyun çeviriyor. Leo’ya da yanıma geldiğini söylemiş. Soyunu sikeceğim, bu gece soyunu sikeceğim onun.”

Babasının ona inanacağını biliyordu, ne kadar çoğu zaman dinlemeden sesini yükseltiyor olsa da onun bir deniz olduğunu öğrenmişti aradan geçen

bunca zamanda. Arada dalgalar hırçınlaşsa da her zaman dinerdi ve babası, sadece hiddeti dindiğinde insanları dinlerdi.

Karşı hattan birkaç saniye ses gelmediğinde, karanlık geceyi örten tek şey arabanın ön camına şiddetle çarpan yağmur damlalarıydı. Daha dün kar yağdığından ve Liger'deki karlar kolay kolay erimediğinden, yollar kapalı sayılacak kadar sıkıntılıydı.

Kafasının içinden bir anıyı seçti tam o an. "Amazon Ormanları'nda bir kelebeğin kanat çırpması, ABD'de fırtına kopmasına neden olabilir, oğlum," demişti babası ona, o henüz on yedi yaşındayken.

En son, onun çok garip davrandığı düşündüğü an buydu. Kelebek Teorisi'nin o ünlü örneğini ona sunduğunda, parmaklarının arasındaki sigarayı dudaklarına sabitleyerek babasına dönmüştü.

Kelebek etkisi ve kaos teorisi.

Varoluşun sırrı ve yok oluşun kendisi.

"Sen ciddi misin?" diye sordu adam birkaç saniye sessizliğin ardından, sesi öfke dolu çıkmıştı. Anına inanmıştı. Onun sorunu buydu. Çabuk inanırdı ama bir o kadar da çabuk kaybederdi inancını. "O zaman neden beş dakikadır beni deli etmek için uğraşıyorsun lan! Söylesene! Leo'yu ve diğerlerini aradı. Ortalığın amına koydu ve ben sinirleniyorum, gerçekten sinirleniyorum, oğlum."

"Onu benim vurduğumu mu söyledi?" diye sordu kontrollü bir sesle. "Bunu mu söylüyor siktiğimin dölü?"

Elemlerden gerçekten de nefret ediyorum, diye düşündü.

"Hayır ağzını açmadı," dedi babası sinirle. "Eğer Onay, bu çocuğu bana emanet etmemiş olsaydı şimdi sol göğsünden de ben vururdum ama..." Ses kısa anlığına kesildi. "Bu çocuğu kim vurdu lan? Kim vurdu bu çocuğu?"

"Konuşmuyor mu?" diye sordu Hedeon. "Konuştur o zaman. Ayrıca baba, Dima olayını bana ne zaman söylemeyi düşünüyordun?"

"Sen nereden öğrendin?" diye sordu babası.

Asıl soru, Elena'nın nereden öğrendiği idi aslında.

O gece bir şeylerin yolunda gitmeme nedeni; herkesin sessizlik yemini etmiş gibi dudaklarını birbirine bastırmasında, yuttuğu kelimelerde, gizlediği sözlerde saklıydı.

Herkes susmuştı, ortada büyük bir yalan ve ihanet vardı. Herkes yasak meyveden bir ısırık almıştı ama geri atmıştı, kimse geride iz bırakmamıştı.

Kusursuz bir cinayet planıydı. Yalanlar yoktu. Sadece sessizlik vardı.

Ama sessizlik de yalan söyler bazen.

Ve ruh yanılabilir zihin hep gerçeği izler.

“Sana her şeyi anlattığımı mı düşünüyorsun, oğlum?” diye sordu adam, Hedeon cevap vermeyince. “Dima, her zamanki gibi oyun istiyor ve biz de ona istediğini vereceğiz. Siktiğimin salakları bu kadar sorun çıkarmış olmasaydı şimdiye cesedini ormanda yakmıştım ve şu an keyifli bir uyku çekiyordum.”

“Dima’yı bana bırakman gerektiğini yüz kere söyledim sana. Kendi kendisini bitirmesini sağlamama çok az kalmıştı,” dedi Hedeon net bir sesle. Babasının bunu başarabileceğine artık inanmıyordu. “Sorunun şu, o kadar acele ediyorsun ki, bazen adım attığın köprünün sallandığını bile fark etmiyorsun.” Arabanın hızı biraz daha arttı. “Ve baba, biz Narbekov’uz, üzerinde yürüdüğümüz köprünün asmaları koparsa düşeceğimiz yer huzur verici bir deniz değil, bizi kül edecek bir yangın olur...”

“Beni kimse yakamaz,” dedi adam gülerek. “Merak etme.”

Hedeon sıkıntılı bir şekilde nefes aldı. Babasıyla ilgili sevmediği şey buydu. *Fazla güven, seni tahtından eder.* Etmişti de. Dibi boylamasına neden olmuştu. Ama o hâlâ kendine güvenmekten vazgeçmiyordu.

“Çakır’ı, İn’de mi diyorlar?” diye sordu konuyu kapatarak. Babası onu kısa bir mırıltıyla onayladı.

“Kapatıyorum telefonu,” dedi adam. Hedeon, babasının daha fazla bir şey demesini beklemedi, her zaman bu laftan sonra telefonu kapatırdı. Hedeon telefonun kapanmasını bekledi, telefon kapanmadı. Bu yüzden, “Görüşürüz,” dedi ancak telefon hâlâ kapanmamıştı.

“Perva,” dedi babası birden, kaşlarının çatılmasına engel olamadı.

Bu isim ona aitti ancak babasından başka neredeyse hiç kimse ona bu isimle hitap etmediğinden ne zaman duysa bu ismi, kaşları çatılıyordu istemsizce.

“Efendim, baba?” diye sordu, babasının devam etmeyeceğini anladığında.

Arkadan yüksek bir ses yükseldi. Bir çığlık koptuğunda düz bir ifadeyle yola bakıyordu hâlâ. Babasının nefes alışveriş seslerini duyabiliyordu ancak adam hiçbir şey demiyordu. Bir bağıriş sesi daha yükseldi, bu sesin Leo'ya ait olduğunu biliyordu. *Boşaltın*, diye bağıırıyordu. *Mekânı boşaltın...*

Perva gergin bir sesle, "Ne oluyor baba?" diye bağırdı adam hâlâ cevap vermediğinde.

Nefes alışveriş sesleri hâlâ geliyordu ve bu babasına bir şey olmadığı anlamına geliyordu. Öyleyse neden hâlâ susuyordu?

"Hiç," dedi babası kısık bir sesle. "Yarın akşam yemeğine geç kalma."

Ve sonra babası telefonu suratına kapattı.

Perva panikle babasını tekrar aradı, aradı ve aradı.

Tekrar, tekrar, tekrar. Defalarca kez. Ama adam telefonu açmıyordu.

Hiç şeytanın oturduğu tahtından aşağı bakarak sizi izlediğini düşünüdünüz mü?

Peki hiç şeytanın bile el süremediği bir günahın tek ortağı oldunuz mu?

Perva gaza biraz daha asıldı.

Hâlbuki oraya şimdi yetişemeyeceğini o da biliyordu. Sadece kaza yapacaktı, bu karanlık, engebeli ve kar yüzünden kapanmış yolda sadece kaza yapacaktı.

Ama bu umurunda bile değildi o an.

Gerçekten sahip olduğu tek şeyi de kaybetmek istemiyordu.

Yağmur hızlandığında gaz pedalına biraz daha asıldı ve babasını aramaya devam etti ancak açan kimse yoktu. Pes edeceği sırada telefonu çalmaya başladı. Ekrandaki isme baktı. Arayan Odkan'dı. Aceleyle telefonu açtı, otobana çıktıktan sonra oraya varması uzun sürmeyecekti ama dağ yolundan bir türlü çıkamıyordu.

"Ne oluyor?" diye sordu telefonu açar açmaz. Oylanmamıştı. Çünkü ters bir şeyler olduğunu farkındaydı.

"Yangın çıktı," dedi Odkan bağıırarak. Arkadan o kadar fazla ses yükseliyordu ki kendini duyurması için yüksek sesle konuşması gerekiyordu. "Mekân yanıyor!"

Arabanın hızı arttı. Bu cümleden sonra değil dünya, hiç ulaşamayacağı cennet bile ayakları altına serilse onu durdurmak imkânsızdı.

“Ne yangını lan?” diye sordu Perva bağıarak. “Ne yangını? Kim çıkardı yangını?”

Hiç şeytanın attığı zarı düşündünüz mü?

Siz bir günaha elinizi sürmeden önce, kafanızdaki zehirli düşünceler bunu değerlendirirken, yasak insanı kendisine doğru çekerken şeytan her zaman bizi izler, gümüşten gölgesi üzerimize devrilirken. Bizim için atar zarını, hepimiz için, onun yolundan ilerleyip ilerlemeyeceğimize beraber karar veririz, günahın çekiciliği ruhumuzu esir alırken.

O gece, şeytan zarını atmıştı.

Her biri için.

“Dima çıkardı amma koyayım, kim çıkaracak?” diye bağırdı Odkan. Ama Perva nedense buna inanmamıştı. *Hangi ara* diye düşündü. *Hangi ara oraya gelmişti de yangın çıkarmıştı? Üstelik daha yarım saat önce kayıptı.* “Mekânı boşalttık ama...”

“Baştan söylesene, siktiğimin oğlu!” diye bağırdı Perva öfkeyle. Sonra duraksamıştı. *Hep bir ama olur.* “Ne ama? Ama ne lan?”

Odkan lafı dolandırmadı. “*Kardeşim*, baban içeride kaldı.”

Yağmur hızlandı.

Şimşek göğü yararcasına gürledi.

Kelebek etkisi.

Ruhu alev aldı. Sanki duyduğu kelimeler tuttu kollarından, onu aynı yangının içine attı. Belki de şeytanın bile kanatlarının koparıldığı ve bir cehennem zebanisi olmaya mecbur edildiği o karanlık gecede, şeytan bile bu kadar derinden bir *elem* hissetmemişti kalbinde.

Sesi belli belirsiz çıkarken, “Ne?” diye sordu çaresiz bir şekilde.

“İçeride kaldı!” diye bağırdı Odkan tekrardan. “İçeri girilmiyor! Giremiyorum lan içeri! Masalar dolaplar devrilmiş, kapılar kapalı! Çıkamıyor dışarı, bağıırıyor!”

Perva kısa bir an cevap veremedi. Sadece duraksadı. Arabanın hız ibresi geçip giden saniyelerle beraber yukarı tırmanırken ani bir manevrayla direksiyonu sağa kırdı ve karla kaplı dağ yolunun sonuna ulaşmaya çalıştı. Arabanın içini kaplayan tek şey ölüm sessizliği, doğduğundan beri kafasının içinde birbirini kovalayan akrep ve yelkovanın tam o an durduğunu düşündü.

“Ne diyorsun lan sen?” diye sordu Perva, olanları hâlâ algılayamıyordu. “Ne demek çıkamıyor lan dışarı? Gireceksiniz oraya! Köpek gibi gireceksiniz içeriye, çıkaracaksınız onu oradan!” Mantiğı devre dışıydı, hayatın ruhuna ektiği acılar tohum değil zehir veriyordu artık dışarı. “Siktirin gidin içeriye girin! Çıkarın lan babamı, çıkarsınlar! Söyle hepsine! Gerekirse onu çıkarırken gebersinler, sikimde bile değil!”

Elleri artık direksiyonun hâkimiyetini tamamen kaybetmişti.

O kısa saniyede, 26 hayat sürdüğünü düşündüğü o 26 senelik yaşamını düşündü.

Hepsinde babası yanındaydı. Tanrı’nın insanların kaderini yazdığı kalemle, babasının ruhunun üzerini çizdiğini hissetti. *Artık öldü*, diyordu Tanrı onun için.

Direksiyonun hâkimiyetini kaybettiğinde, dağ yolundan çıkmak üzere olan araba sola doğru hızla savruldu. Telefon yere düşerken tek eliyle direksiyonun hâkimiyetini geri kazanmaya çalışsa da başarılı olamadı, araba yağmurlu ve engebeli yola dayanamayarak sola doğru devrilmeye yüz tuttuğunda, direksiyonu hızla sağa çevirdi. Yanlış yöne doğru saptığını, tüm duyuları işlevini yitirmiş olmasına rağmen farkındaydı.

Düştü.

Sıfır noktasından uzağa, seçtiği tarafa, her yeri kaplayan karanlığa, kendini bir daha kurtaramayacağı bir bataklığa.

Ama oraya tek başına sürüklenmeyecekti.

Kelebek karanlıkta kanat çırpı.

Fırtına o gece başladı.

BÖLÜM 1

TEK KİŞİLİK BİR CEHENNEM

2017, EKİM

Avlanmayı heyecanlı kılan av değil, planın kendisidir.

Zavallı ceylan, hedef olduğunu anladığı anda olayı kendisinden ibaret sanır.

Ve son nefesine kadar kaçır.

Oysaki avcıyı harekete geçiren şey, avının kalbini kısıtıran korkudur.

Ödül önemsizdir, hedef basit bir detaydır.

Eğer o an Aslan'ın karşısında ceylan değil de geyik olsa, kaderi yine aynı olur.

Çünkü Aslan hedefi umursamaz, umurunda olan tek şey karnının doymasıdır.

Ve çoğu kez, bunu kan dökerek yapar.

“Avcıyı nasıl yenersin?” diye sormuştu babam bana, dağ evimizin açıldığı uçsuz bucaksız ormanında avlandığı sırada.

Ben onun peşine takılmıştım her zamanki gibi. Zaten attığı her adımda gölge gibi peşindeydim. Küçükken babasına çok düşkün bir kız çocuğuydum. Beni götürmek istemediği yerlerden bile fırlardım ama kapılar üzerime kapanırdı çoğu zaman. Dağ evini kimse bilmediğinden orada daha özgür olabiliyordum ama. En azından dışarı çıkabiliyordum.

Babamın elindeki tüfeği hatırlıyordum. “Düşün, sen şu an bu tavşansın,” demişti tüfeğini doğrulttuğu tavşanı işaret ettiğinde. “Beni nasıl yenersin, Bengi?”

“Seni yenemem,” dediğimde bana döndüğünü hatırlıyordum.

“Doğru, beni yenemezsin,” demişti. “Ama avantajı elinde tutabilirsin.”

Tüfeği ona doğrultmuştu. Hedef almıştı. Arkasında duruyordum. Tavşanın hâlâ bizden haberi yoktu.

“Beni yenemez ama benim de onu yenmemi engelleyebilir, Bengi,” demişti. *“Beni yenemez çünkü o bir avcı olamaz. Ama bu benden kurtulamayacağı anlamına da gelmez. Çünkü o bir av.”* Tavşan hâlâ duruyordu. *“Nasıl benim doğamda saldırmak varsa, onunkinde de kaçmak var. Doğana karşı gelemezsin.”* Yere düşen ağaç dallarından birini ezdiğinde, çıkan yüksek sesin ormanda yankılanmasıyla beraber tavşan kaçıp gitmişti. *“Avin, avcı ile olan savaştan yenilmeden çıkmasının tek yolu, ona av olmadan av gibi davranmaktır.”*

Av olmadan av gibi davranmak...

İsmim Bengi Elem.

Sonsuz acı.

Hapsolmaktan korktuğun şeyim ben. Çünkü içime bir kere düşersen, eskiden olduğun kişi her kimse bir daha ona kavuşamayacaksın sen.

Babam için sonsuzluk gücü teslim ettiğinden annem içinde varlığını ilk hissettiği an konulmuş ismim bana, babam tarafından.

Ben onun sonsuzluğuydum. Belki de gücü olan sonsuzluk, onun sonu olduğu an bile ismimi fısıldamasının nedeni buydu.

Babamın söylediği son kelime ismimdi.

Bu dünyada harcadığı son nefes benim içindi.

Petersburg’da sağanak yağmur yağıyordu.

Kaza gecesi de böyleydi.

Sağanak yağmurun şiddetli bir şekilde arabanın camlarına vurduğunu hatırlıyordum, o geceye dair hatırladığım son şey buydu. Şehri terk ediyorduk ve ben nedenini bile bilmiyordum, Ankara’nın sınırlarından dışına çıkarken, bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım.

Çünkü babam beni kolay kolay evden çıkarmazdı.

O gece arabanın içi sessizdi. Artık her gece, evimin olduğu gibi. Babam hiç konuşmuyordu. Annem arabanın içindeki havayı dağıtmak için radyodan bir şarkı açmıştı.

Tek bir an, hayatın akışını değiştirebiliyordu.

Bunu o gece öğrenmiştim.

Saçlarımı ıslatan yağmur, ayağımdaki botlardan bile içeriye sızmayı başarmıştı. Ellerim giydiğim şişme montun ceplerindeydi, yüzüm soğuktan dolayı kızarmıştı eminim ki ve koyu kahverengi saçlarım yağmur yüzünden yüzüme yapışmıştı.

Şimşek çaktığında geri dönmem gerektiğini düşündüm. Çünkü o gece hava, tam şu an olduğu gibiydi ve sonunda büyük bir felaket yaşanmıştı.

Belki de travmatik anılara sahip olan insanların genel bir sorunudur bu. Uzun zamandır biriyle konuşmadığım için bilmiyorum. Aslında genel olarak hayatım boyunca ailem dışında kimseyle bir şey konuşmuş da sayılmam.

Ama yine de yürümeye devam ettim.

Yapmamam gerektiğini bilerek.

Petersburg sokaklarında biraz oylanmayı seçtim. Hayatımda ilk kez buraya gelmişim ve geldiğimden beri, kaldığım otel odasından da çıkmış sayılmazdım. Sadece otelin olduğu caddedeki kafelere ve restoranla uğramıştım. Merkeze inip şehri gezmek, çocukken olsa kafayı yiyecek kadar mutlu olacağım bir şey olabilirdi ama bu aralar hâlîm yoktu.

Uzun zamandır yorgundum.

Gideceğim mekânın olduğu sokağa girmeyi es geçerek daha kalabalık olan sokağa doğru yürümeye başladım. Kafam karışık ve kendime biraz daha vakit tanımaya ihtiyacım vardı, sanırım.

Buraya gelene kadar çoktan bunları düşünmüş olmam gerekiyordu.

Çünkü eğer vazgeçmezsem birkaç saniye sonra, “Onlar”ın yönettiği pislik yuvalarından birinin içinde olacaktım.

Onlar... Onlara, *Aslanlar* deniliyordu. Herkes tarafından sadece anlatılan korku hikâyelerinde var olduğu sanılan ama en az Bratva kadar gerçek olan, babamın da üyesi olduğu ve çoğunluğunu Rusların oluşturduğu bir örgüt.

Babam o örgütün basit bir üyesi değil, sahiplerinden birisiydi de.

Soy ismi sayesinde.

Bu bana da miras kalmıştı böylece.

Ama ben saklanan ve dışlanandım.

Bratva'dan dışlanan ve kimsenin bilmediği kapalı kapılar ardında yapılan anlaşmalarla bir gece yarısı kurulan Aslanlar, dört tane kurucu aileden oluşur ve onlara Pençeler denir.

Borisovlar, Olovlar ve Narbekovlar ve Elemler.

Yani, ben...

Çünkü geriye sadece ben kaldım.

O yüzden teknik olarak Aslanların bana ihtiyaçları vardı çünkü yazdıkları o kurallara bu kadar sıkı bir şekilde uydukları için bunca sene ayakta kalmayı başarmışlardı. *Kural, bilmem kaç. Örgütün devamlılığı için her Pençe ailesinden en az bir üyeye ihtiyaç vardır.* Ya da öyle bir şey işte. Onların kurallarını ezberlemekte hiçbir zaman iyi olmamıştım.

Ama bana ihtiyaçları olduğunu biliyordum.

Ne kadar Leo'ya yemin etmemiş olsam da geriye kalan tek Elem bendim.

Aslanlar, tek ve gerçek liderlerine bu isimle seslenirler.

Leo.

Yani...

Leo Olov.

Şu an örgütün başında olan ve mutlak gücün tek sahibi olan adam, Leo Olov'du.

Leo Olov, tarihi boyunca Narbekovlar tarafından yönetilen Aslanların başka bir aileden gelen ilk ve tek lideriydi. *Kural bilmem kaç: Leo'ya baş kaldırıp başarılı olan kişi yeni Leo olur.* O da tıpkı bu kuralın söylediği şeyi yapmıştı. Nikolai Narbekov'dan tahtı bir gece yarısı almıştı ve o geceden sonra bir kez olsun tökezlememişti.

Bazıları Pençe olmayı bir hediye olarak görürler. En azından, abim ve babam öyleydi. Çünkü seçilmişsinizdir ve yönetme hakkınız vardır.

Yeterince çabalarsanız kral olabilirsiniz.

Leo Olov gibi.

Ama ben Pençe olmayı bir hediyeden çok bir lanet olarak görüyorum. Eminim ki, benim gibi senelerce saklanmak zorunda bırakılan herkes benimle aynı şeyi düşünür. Çünkü ben hiçbir zaman onlarla aynı durumda olmadım. Onlarla davetlerde gülümseyip verilen görevler yüzünden

insanların canını almadım. Hiçbiriyle aynı masada oturmadım. Hiçbirini tanımadım.

Onlar da beni tanımadı zaten.

Çünkü senelerce kapıların arkasında kaldım.

Babam ben doğmadan önce kaderimin nasıl olacağına çoktan karar vermişti. Aslanlar, kadınlara pek de değer veren bir örgüt sayılmazdı. *Leo bir kadın olamaz*, diye bir kuralları bile vardı.

Her Pençe üyesi örgüte bir vâris yani çocuk vermek zorundadır.

Ben ikinci çocuğum.

Bu yüzden babam, abimi *seçti* ve beni sakladı.

Abime göre, o kurban edildi.

Bana göreyse seçildi.

En azından bir süre buna inandım.

Ama bir gece yarısı tüm bu yaşantıdan bunalıp kaçtığımda aslında durumunun *seçilmek* ile hiçbir alakası olmadığını anlamıştım.

Herkes yaşamadığı rolü oynamak daha kolay geliyordu.

Ve şimdi ben, bu perdede bir başımaydım.

Ankara'da, küçük bir evin içinde dünyaya geldim. Benim için hayat o günden sonra büyük bir kaostan ibaret oldu. Sürekli şehir değiştirdim mesela ama gittiğim hiçbir şehri tanımadım bile... Ankara'da doğduktan sonra ailemle beraber Krasnodar'a yerleştik. Babam sık sık Moskova'ya gidip geliyordu ama biz hep evdeydik. Bir süre sonra abimi onların içine sokma zamanı geldiğinde "evden sık sık çıkanlar kulübüne" abim de üye oldu. Bazen ortalık durgunsa Taupse'deki yazlığımıza giderdik. Bazen Pençeler Krasnodar'a gelirdi ve babam daha güvenli olması için beni merkezden iki saat uzaklıktaki dağ evine götürürdü.

Doğduğum günden sonra hep dört duvar arasına hapsedim. Ben daha doğmadan babam beni gizlemeye karar verdiğinden dolayı nüfusa babamın kardeşinin kızı olarak kaydedildim.

Çünkü babamın kardeşi sürgün yemişti.

Eğer sürgün yiyen bir Aslan'sanız, artık sizi örgüte bağlayacak hiçbir şey kalmaz. Aslanlar için hiç var olmamış gibi olursunuz. Bir açıdan kulağa güzel geliyor. Özgürlük gibi...

Ama sürgün yiyen amcalarımı hiç tanımamış olsam da bu konuda bana katılmayacaklarına emindim.

Kurallara göre sürgünden önce çocuk sahibi olmuşsanız çocuklarınız da sizinle beraber sürgün edilir. Yani Aslanlara göre, sizin günahınıza ortak olmuş sayılırlar. Hiç var olmamış kabul edilirler. Ama eğer çocuklar, sürgünden sonra dünyaya gelmişlerse ve ailesi Aslan olmasını istiyorsa -bunu genelde onurlarını toparlamak amacıyla isterlerdi- Aslanlar kurulda yaptıkları bir oylama ile çocuklara bir şans tanıyabilirler ve eğer oy çoğunluğu çocuğa bir şans vermekten yanaysa çocuk Aslan olabilir.

Ama ben tarihe göre sürgünden önce doğduğum için önemsenecek bir çocuk değildim. Kimsenin haberi bile olmadı. Olduysa bile... Kimse önemsemedi. Çünkü bir daha asla örgütün bir parçası olamayacak bir çocuğu kim neden umursardı ki?

Ama gerçekler şaşırtıcıydı işte.

Gerçeklere döndüğümüzde, ben bir hiç değildim. Bitirilmiş bir ailenin son kalan vârisiydim.

Ailesi katledilen bir Pençe'ydim.

Soyadımın bana verdiği laneti yok edip ailemi canlandıramazdım ancak o aşâğılık insanlara yaptıklarının bedelini ödetebilirdim. En azından, bunu deneyebilirdim.

Onlar benden gideli çok fazla olmamıştı, *sadece gözyaşı ile geçen bir sene*. Ailem bundan tam bir sene önce ölmüştü.

Bunca zaman saklanmışım çünkü babam bana bunu yapmamı söylemişti.

Saklanmışım çünkü beni bulurlarsa içlerine alır, boyun eğdirirlerdi.

Saklanmışım çünkü savaştacak hâlim yoktu.

Saklanmışım çünkü... Sadece yaşamak istemişim.

Ama en sonunda, kuzenim Çakır'ın da o piç kurusu yüzünden yaralandığını duyduğumda içimde bir şeyler uyanmıştı. Çünkü anlamıştım. Bu piçler benim soyumu taşıyan her şeyi yok etmeden asla durmayacaklardı.

Tüm ailem gitmişti.

Hepsi gitmişti.

Kimi sevdiysem gitmişti.

Bir ben kalmıştım.

Bu yüzden, Çakır'ın da yaralandığını duyunca düşünebildiğim tek şey şu olmuştu: Artık yetti.

Artık yetti.

Hayatım boyunca babam, beni her an gidebileceğinin bilincinde olarak yetiştirdi. İçinde bulunduğu durumu ve yaşadığı hayatı farkındaydı çünkü.

Babam bana yalan söyleyen bir adam değildi.

Doğduğum ilk andan beri kim olduğumu, annemin ve babamın neyin içinde olduğunu biliyordum.

O da bir gün gideceğini, bir gün bunun olacağını biliyordu. O gece yaşanacaktı. O gece yaşanacaktı. Bu yüzden benim de dünyaya gözlerimi açtığım ilk andan itibaren bunu bilmemi istemişti.

Telefonuma bir bildirim sesi geldiğini duyduğumda telefonu cebimden çıkardım ve şifresini girerek mesaja tıkladım. Mesaj kayıtlı olmayan bir numaradan gelmişti.

+7...: Korkunç bir hata yapmak üzeresin.

Gerilerek mesajı tekrar okudum ve numaraya baktım. *Rusya'nın telefon kodu.* Ama telefon numaramı kim bulmuştu ki? Daha da kötüsü, bir şey peşinde olduğumu nereden biliyordu?

Aslında, bu gece yapmaktan korktuğum o şeyi yapacaktım. Onların inlerinden birine girecek ve kendimi tamamen ifşa edecektim. Onlardan biri olacaktım. *İçlerine* girecektim. Böylece, sonunda onları yok edebilecek bir şeyler yapmaya başarabilirdim. Çünkü biliyordum ki onlar kadar dışarıya kapalı olan bir oluşumu dışarıdan bitirmek şöyle dursun, zarar vermek bile mümkün değildi.

Onlar sadece birbirlerine zarar verebilirlerdi.

Bu yüzden, benim de oyunu senelerdir oynadıkları gibi oynamam gerekiyordu.

Babam burada olsaydı büyük bir aptallık yaptığımı söylerdi, buna emindim.

Ama babam burada değildi.

Ve bunların suçlusu, *Onlardı.*

Derin bir nefes aldım ve bakışlarımı elimdeki telefona eğdim. Gerilmiştim. Kaskatı kesilmiş parmaklarımla hızlıca bir mesaj yazdım ve gönderdim.

Bengi: Kimsin?

Cevap anında geldi.

+7...: Koruyucu meleğin.

Kaşlarım çatıldı ve izleniyormuş gibi hissederek kafamı kaldırdım. Cadde yağmur yağmasına rağmen kalabalıktı. Burada gece hayatının meşhur olduğunu duymuştum ve gerçekten de öyleydi. Yani burada birisi bana bir şey yapamazdı.

En azından öyle umuyordum.

Çünkü gerilmeye başlamıştım.

Bengi: Ne saçmalıyorsun?

+7...: Saçmalamıyorum. Saçmalayan tek kişi sensin. Yapmaya çalıştığın şey mantıklı değil.

Ama ne yapmak istediğimi nereden biliyordu ki?

Bengi: Ne yapmaya çalıştığımı nereden biliyorsun?

+7...: Ben her şeyi bilirim.

Bengi: Çok saçma bir cevap.

+7...: Yüzün gizli. Bırak öyle kalsın.

Siktir.

Gerçekten de ne yapmaya çalıştığımı biliyordu.

Nereden biliyordu?

İyice huzursuz olurken kendimi kalabalık sokağın içine attım ve yürümeye başladım. Beni izliyormuş gibi hissetmeye başlamıştım ve yardım isteyebileceğim kimse de yoktu. Bu dünyada sahip olduğum tek kişi olan Çakır'a bile bir süredir ulaşamıyordum.

Yani tek başımaydım.

Alışkın olduğum gibi.

Huzursuzluk içimi boğsa da bir mesaj daha yazdım.

Bengi: Sen biliyorsan gizli değildir zaten.

+7...: Ben sayılmam.

Bu ne demekti şimdi?

Bengi: Ne demek istiyorsun?

Mesajı gördü ama cevap vermedi.

Bir mesaj daha attım.

Bengi: Neden böyle bir şey diyorsun? Neden gizli kalsın?

+7...: *Diğer türlü avantaj sağlamaz.*

Bengi: Ne avantajı?

+7...: *Anlarsın.*

Ama benim bir şey anladığım falan yoktu.

Kim olabilirdi mesajları atan kişi? Aklıma kimse gelmiyordu bile. Düşünebildiğim kadar ihtimali düşünmeye çalışıyordum. Ama yine de hayatta kalmak için yeterli değildi.

Hiçbir zaman yetmezdi.

Gergin bir şekilde cebimden sigara paketimi çıkardım ve bir dalı çeyrek dudaklarım arasına sıkıştırdım. Çakmakla ıslanan sigaramı yaktıktan sonra bir mekânın kapısının önüne geçtim, daha fazla ıslanmak istemiyordum. Bu saçma mesajı ve rahatsız edici varlığı unutup içeri girmem gerekiyordu.

Böylece kendimi ifşa edebilecek ve artık yeminimi edip içlerine girebilecektim.

Sonrasında ihanet edebilirdim işte.

Telefonu cebime koydum ve sigaradan derin bir nefes aldıktan sonra arkamı dönerek yürümeye başladım. Mesajı umursamayacaktım. Buraya kadar gelmişim. Ülke değiştirip buraya kadar gelmişim. Her gece ne yapmam gerektiğini düşünmüş, babamın bana verdiği her dersi gözden geçirmiş ve buna karar vermişim.

Rahatsız edici bir mesajla vazgeçemezdim.

Çok daha korkunç şeyler yaşayacaktım.

Bunu biliyordum. Çoğu şeyi bilmesem de... Babam benden çoğu şeyi gizlemişti. Yani, her zaman kim olduğumuzu ve nasıl bir hayat yaşamak zorunda olduğumuzu anlatıp beni neden sakladığını anlamamı sağlasa da onlar kadar bilgili değildim.

En azından, abimin anlattıkları vardı.

Diğer Pençelerin bazılarını tanıyordum. Abimin tabiriyle *benim kadar şanslı olmayanları*. Olovlar epey kalabalıktı, o yüzden Leo'nun kızı olan Nadia dışında aklımda tutabildiğim birisi de yoktu. Onu unutmamam normaldi çünkü epey meşhur birisiydi.

Bir ayrılıp barıştığı eski sevgilisi gibi.

Tabii, onu böyle tarif etmek adına büyük bir hakaret olurdu. Çünkü o Borisovların biricik vârisi ve tek kalanıydı.

Odkan Borisov.

Aslanlar arasındaki efsanelerden birisi.

Borisovlar her zaman düzenli olarak yaptıkları yat gezilerinden bir tanesinden bir daha geri dönememişti. Kimin yaptığını kimsenin bilmediği bir suikaste hepsi kurban gitmişti ve Odkan Borisov'un babası, annesi ve tüm kardeşleri o gece orada ölmüştü.

Geriye sadece o kalmıştı.

Geride kalan olmak zordur, bunu yaşadıklarımdan biliyordum. Ama onun üstesinden gelmesi gerekenler benimkinden bile daha ağırdı. Çünkü bunlar olurken sadece yedi yaşındaydı ve *seçilen* olduğu için ortadaydı da. O günden sonra örgütün içinde kalması ve son kalan olarak tüm yükü sırtlanması gerekti.

Onun çocuk olmasını bile umursamadılar.

Belki de bu yüzden delirmişti.

Yani, böyle diyorlar.

Ona deli diyorlar.

Ben ise onu tanımıyorum.

Fotoğraflar dışında, görmedim bile.

Pençeleri göremezsiniz. Eğer bir Pençe değilseniz. Ben öyleyim ama kimsenin bundan haberi yok. O yüzden, ben de hiçbir zaman onların içine giremedim.

Ama abimden onlar hakkında çok şey duydum.

Daha doğrusu, üç tanesi hakkında.

Odkan, Nadia ve bir tanesi daha...

Nikolai Narbekov'un oğlu.

Vladislav Narbekov.

Ya da onun kullanmayı sevdiği lakabıyla...

Hedeeon.

Aslanların bir diğee efsanesi.

Ona, *Nemea aslanı* diyorlardı.

En az Leo kadar saygı görüyordu çünkü o da kendi ailesinin son kalanıydı ve daha önemlisi, o bir Narbekov'du. Ne kadar daha sonradan bu kelime senelerce taşıdığı o anlamı kaybetse de yine de o ailenin mensubu olmak Aslanlar arasında farklı bir öneme sahip olmanızı sağlardı. *Senelerce yönetmiş ve bir gecede dibi görmüş bir ailenin biricik prensi.* Aslanları ayakta tutan adamlardan birisi olduğu su götürmez bir gerçektir. Tüm kirlilişlerin içinde o bulunuyordu ama sadece bir hayaletten ibaretti. Gerçek ismini, yani *Vladislav*'ı bile kullanmazdı. En azından, insanlar ondan bahsederken kullanmıyordu. Yüz yüze tanıştığı insan sayısının iki elin parmaklarını geçmeyeceğini düşünüyordum anlatılanlar yüzünden, muhtemelen bir Pençe değilseniz sizi konuşmaya değer bile bulmazdı. Hayalet olmayı bu kadar iyi becerebilmesi onu çok daha tehlikeli yapıyordu. Asıl adam oydu, herkesi yok eden oydu ama kimse onun gerçek yüzünü bile bilmiyordu.

Ben biliyordum, tabii.

Fotoğraflarını görmüştüm.

Abimle beraber olan fotoğraflarını, yani.

Eğer kapıdan içeri adımımı atarsam gerçekte de görecektim.

Çünkü bu gece Odkan'ın da Hedeeon'un da mekânda olduğunu biliyordum.

Elimdeki bitmiş sigarayı yere atıp söndürdüğümde telefonuma bir bildirim daha geldi. Gerginlikle telefonu cebimden çıkardım. Yine aynı numaradan mesaj gelmemiş olmasını umuyordum.

Ama tabii ki ondandı.

Başka kimden olacaktı ki?

+7...: *Yanlış yöne yürüyorsun.*

Bengi: Kime göre yanlış?

+7...: *Bunu gerçekten yapmak istemiyordum ama bana başka bir seçenek bırakmadın.*

Parmaklarım gerginlikten taş kesti. Neden bahsediyordu? Neyi yapmak istemiyordu ama yapacaktı? Bana bir şey mi yapacaktı?

Bengi: Neden bahsediyorsun?

Cevap gelmediğinde oflayarak telefonu tekrar cebime koydum. Kalbim hissettiğim *korku* yüzünden gümbür gümbür atıyordu. Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim olmasa da telefonun diğer ucundaki kişi sinirlerimi fazlasıyla germiştir. Korkuyordum. Ve korkmaktan nefret ederdim. Çünkü korkunca elim kolum bağlanırdı benim.

Yine de vazgeçmeyerek yürümeye devam ettim ve mekânın olduğu sokağa girdim. Sokak diğer sokaklardan daha kalabalıktı ve mekânlardan çıkan herkes sarhoş oldukları için bağıyor, gülüşüyor ya da şarkı söylüyordu.

Bu gece kendimi ifşa ettikten sonra Yuri Kuznetsov ile tekrar iletişim kurmam gerekecekti. Yani, Aslanların en büyük düşmanlarından biriyle. Onlarla gerçekten oynayabilecek güçte olan ve hayatta olan sadece birkaç adam vardı ve o da bunlardan biriydi. Babamdan ismini fazlasıyla duyduğum için biliyordum. Babam ondan nefret ederdi çünkü babam, Aslan olmaya fazla sadık biriydi.

Ama ben öyle değildim.

Tüm bu *düzen* uğruna önce abimin gidişine tanık olmuş, sonra anne ve babamın öldüğünü izlemiştim ve tüm hayatımı bir evin içinde geçirmek zorunda kalmıştım. O yüzden bu düzene ve parçası olduğum Aslanlara sadık falan değildim.

Yuri Kuznetsov, bir Pençe'nin onunla iş birliği yapmaya hevesli olduğunu gördüğünde senelerdir aradığı o eksik parçaya ulaşmış olacaktı.

Ben de muhtemelen sonunda ölü olacaktım.

Ama bu ihtimali çok da düşünmek istemiyordum. Çünkü zaten yaşıyor sayılmazdım. Hiç gerçekten bir hayata sahip olmamıştım ki. Hep kapalı kapılar ardında günlerin geçmesini beklemiştim. Şimdi elimde olan koca bir hiçti.

Mekâna yaklaştığımda gerginlikle telefonumu son bir kez daha kontrol etmeye karar verdim. Telefona bakmak için kafamı eğdiğim sırada omzuma çarpan bedenle geriledim, kafamı kaldırıp bana çarpan bedene kızağım sırada bir el sol bileğimi bir kelepçe gibi sardı ve beni sertçe kendisine doğru çekerek yürümeye başladı.

Ağzımı açıp küfür edeceğim sırada kısık bir sesle, “Sessiz ol,” dediğini duydum, bozuk bir Türkçe ile. “Korkmanı gerektirecek bir şey yok. Sadece yürüyüşe çıkacağız.”

Kafamı kaldırdım ve bileğimi tutarak beni yanında yürümeye zorlayan yabancıya baktım. Saçlarını gri bir kapüşonlu örtüyordu ama yüzü açıktaydı.

Oydu.

Hedeeon.

Vladislav Narbekov.

Gözlerimin şaşkınlıktan irileştğine emindim çünkü ağzım açık kalmıştı. Abimle olan fotoğraflarından yüzünü anımsıyordum, bu yüzden yanılmadığıma emindim.

Koyu kahverengi olan saçları kapüşonun içinden alnına doğru dağınık bir şekilde dökölüyorlardı. Yüzü anımsadığım gibi kemikli ve bıçak kadar keskin hatlara sahipti. Çenesinde gamzesi vardı. Yüzünün sol kısmında belli belirsiz bir yara izi vardı. Belki sakal uzatsa belli olmazdı bile ama yeni tıraş olduğu belliydi. Onu incelediğimi fark etmiş gibi kafasını eğerek bana baktı, sanki hiçbir şey olmamış gibi, şu an yanımda olması garip değilmiş gibi doğal bir tavırla yapmıştı bunu ve göz göze gelmiştik.

Ela.

Gözleri ela renkti.

Garip bir kahverengi, yeşil ve sarı karışımı olan ama yeşilin daha çok seçildiği gözlerini kısarak bana baktığında dudaklarını yaladı. Bir şey söyleyecek sandım ama hiçbir şey söylememişti. Burada ne işi vardı? Neden yanımdaydı?

Ben şoktan tek kelime edemeyecek hâldeyken ve ondan başka bir şeye bakamazken o da gözlerini benden çekmiyordu. Bakışları... Garipti. Sanki daha önce göz göze gelmiştik. Ama gelmemiştik. *Bir insanın gözlerini bir fotoğrafla aklınızda tutamazsınız. Sanki önceden tanışıyorduk. Ama tanışmıyorduk. Bir insanı bir fotoğraftan tanıyamazsınız.*

Sonunda konuşmak aklıma geldiğinde, “Ne yapıyorsun?” diye sordum şok içinde. “Bırak beni.” Ama çekilmeyi bırak bana cevap bile vermedi. “Çek elini bileğimden!”

“Bana emir vermen pek akıllıca olmaz,” dedi tehdit eden bir sesle. Bana doğru eğilmişti bunu söylerken. “Sessizce yürü. Caddedekiler bir şey olduğunu düşünmesinler.”

“Beni bırak,” dedim sinirle. “Bırak yoksa çılgılık atacağım.”

Hayatımda bu kadar korktuğumu hatırlamıyordum bile. Nereden biliyordu varlığımı? Yüzümü nasıl tanımişti? Bu gece buraya geleceğimi nasıl anlamıştı? Bana mesaj atan oydu belli ki. Numaramı nereden bulmuştu?

“Yürü,” dedi sadece. “Yürü yoksa bir köstebek olduğunu herkese açıklayacağım.”

Elim ayağım buz kesmişti anında. “Neden bahsediyorsun sen?”

“Yuri ile iletişimde olman pek mantıklı değil ama en azından ona bir Pençe olduğunu henüz söylemeyecek kadar zeki olduğunu ümit edeceğim,” dedi. “Gerçi, Elemlerde zekâ pek bulunan bir şey değildir ama.”

“Sen...”

“Ben?” diye sordu kafasını salladığında. Beni yürümeye zorluyordu ama yerimden kımıldayamıyordum.

“Bunu nereden biliyorsun?” diye sordum, sesim titremesin diye resmen kendimi kasmam gerekmişti.

“Dediğim gibi,” dedi neredeyse eğlenerek bir sesle. “Her şeyi biliyorum.” Eli bileğimi daha sert çekti. “Yürü artık. Yoksa ilgi çekeceğiz.”

Yürümeye başladım. Bileğimi tutarak beni çeğiştiriyordu ve muhtemelen dışarıdan bakan sarhoşlara göre sadece el ele tutuşan bir çifttik ama gerçek bundan çok uzaktı. Korkudan titriyordum. “Amacın ne?”

“Amacım senin bir salaklık yapmanı engellemek.”

“Buna inanmamı mı bekliyorsun?” diye sordum dehşet içinde. Benim ne yaptığımdan ona neydi ki? “Gerçek amacını söyle.”

“İspiyonculara ne yaptıklarını biliyor musun?” diye sordu bana baktığında. Ela gözleri o kadar soğuk bakıyordu ki bu ürpermeme neden olmuştu. “Ya ihanet edenlere? Emin ol hiç nazik davranmazlar, prenses. Sürgünden haberin var mı? Damga ne demek, duydun mu? Peki ya öldürülmeye ne dersin?”

“Siktir git derim,” dedim sinirle. “Benim yeminim yok. Yeminim olmadığı için doğal olarak bir ihanetçi de olamam.”

“Az önceki gibi aptalca bir şekilde varlığını ifşa etseydin yeminin olmaya devam mı edecekti peki?” diye sordu alaycı bir sesle. “Sana yemin ettirmeleri iki saniye sürmezdi, Elem. Yaptığın aptallığı öğrendiklerinde ne olacaktı peki? Nasıl bu kadar salak olabilirsin? Hareket ederken hiç mi düşünmüyorsun?”

“Sen niye panik yapıyorsun?” diye sordum büyük bir şaşkınlıkla. “Sana ne oluyor?”

“Sen bana lazımsın.”

Bu da ne demekti şimdi?

“Bu ne demek oluyor?” diye sorduğumda bana cevap vermedi. Cad-deden çıkmıştık. Israrla, “Konuşmayacak mısın?” diye sordum. “Beni nereye götürüyorsun?”

“Yüzünü ve varlığını ifşa edemeyeceğin bir yere.”

“Madem bu kadar gizli, sen nereden biliyorsun?” diye sordum sinirle. Ama bunu gerçekten, nereden biliyordu? Babam beni senelerce herkesten saklamayı başarmışken o benim varlığımı nereden öğrenmişti? Yüzümü nereden biliyordu? “Konuşmayacaksan beni çekiştirip durma.”

Yine cevap vermediğinde sinirle telefonumu elime aldım. Kimi araya-cağım konusunda bir fikrim yoktu. Kimsem de yoktu zaten. Ama o bu gerçeği bilmiyor olacak ki direkt telefonumu elimden aldı. O kadar hızlı davranmıştı ki ne olduğunu anlamamıştım bile.

“Bırak kolumu!” diye bağırdım sinirle ancak tutuşu çok sıkıydı. Güçlü ve iri olduğunu ona bakınca anlayabiliyordum. Boyu da uzundu. Çok... Ona bakmak için kafamı resmen geri atmam gerekiyordu. “Ver telefonumu!”

“Şşt,” diye fısıldadı. “Bağırmak yok, Elem.”

Bir şey dememe fırsat bile vermeden elinde duran siyah cep telefonu yere sertçe fırlattı. Telefonun ekranı anında kırılırken ayağındaki kaba postallar ile telefonu iki kere çiğneyerek kırıldığından emin oldu.

Gerçekten suratına yumruk atma isteği ile dolup taşıdığım an o andı.

“Telefonumdan ne istiyorsun?” diye sordum sinirle onu ittirdiğimde ama kımıldamamıştı bile. “Senin zorun neyle tam olarak? Beni bırak-sana!”

“Benim zorum senin saçma hareketlerinle tam olarak,” dedi cümlemi taklit ederek. “Nasıl resmen düşmanla iş birliği yapıp kendini ifşa edersin? Onlar bizden çok mu iyi? Seni nasıl kullanıp kenara atarlar, akıl edemiyor musun? Amacın ne senin? Kim olduğunun farkında değil misin?”

“Kim olduğumun farkındayım,” dedim sinirli bir sesle. “Ben de senin gibi bir son kalanım. O yüzden benimle konuşurken kelimelerine dikkat et.”

“Son kalan Elem’e de bakın siz,” dedi alaycı bir sesle. “Senin bu kadar aptal olmana ihtimal vermemiştim, biliyor musun? Abini ve babanı gördükten sonra senin de aptal olacağını biliyordum ama bu kadarı gerçekten fazla. Bu kadar dikkatsiz davranacağını düşünmemiştim. Ne yapmayı planlıyordun? İçeri girsene ne olacaktı? Sence o itler ne kadar zarar verebilir bize?”

“Size?” diye sordum dudaklarımı dilimle ıslattığımda. “Sen kimsin?”

Sanki cevabını bilmiyormuşum gibi.

Cebimdeki çakıyı ona saplasam ne olurdu? Ondandır etkilenme ihtimali yoktu, peşimden gelebilirdi. Beni onların eline verebilirdi. Yani, zaten ifşa olacağın için normalde bunu umursamadım ama şimdi çevirdiğim işi biliyordu ve bu durumda beni ifşa etmesi sonumun gelmesine sebep olurdu.

“Kim olduğumu anlamayacak kadar salak değilsin,” dedi ela gözlerini üzerimde dolaştırdığında. “O yüzden tanışma faslını geçelim bence. Bu saçmalığın nedeni ne? Ailen öleli bir sene olmadı mı? Saklanmaya devam ettin. Şimdi mi ortaya çıkasın geldi? Çakır’ın vurulması mı seni harekete geçiren?” Hayır, değildi. O sadece bardağı taşıran son damlaydı. “Harekete geçmeye karar verdiğin an, yaptığın şey bu mu oldu cidden? Bu muydu planın? Nasıl bir plan bu?”

“Çakır’ı vuran kişiye hesap vermek zorunda olduğumu sanmıyorum,” dedim öfkeliyle. “Ne istiyorsun benden?”

Kafasını salladığı sırada yüzünde garip bir ifade vardı. Ne düşündüğünü asla kestiremiyordum. “Sen benden ne istiyorsun?”

Kaşları çatıldı. Bu adam manyak mıydı? Onunla ilgili duyduğum hikâyeleri düşünecek olursam evet, kesinlikle öyleydi. Ama abim gitmeden önce, tüm cevapların onda olduğunu söylemişti. Bu yüzden belki

de ailemin cinayetinin arkasında gerçekten kimin olduğunu öğrenmemi sağlayabilirdi.

“Manyak mısın sen?” diye sordum. “Senden ne isteyeceğim? Seni tanı-mıyorum bile! Beni alıkoyan sensin şu an!”

“Alıkoymak mı?” diye sordu alaycı bir sesle. “Abartmıyor musun sence de?”

Şu an çılgılık atmamak için kendimi zor tuttuğumun farkında mıydı acaba? Aklımı kaybetmek üzereydim. Az önce yapmaya karar verdiğim her şeyin bir saçmalıktan ibaret olduğunu şimdi anlıyordum. Bu adam benim varlığımdan nasıl haberdar olmuştu ki?

“Hayır,” dedim kısa bir sessizlikten sonra. “Abartmıyorum.”

“Demek istediğim şeydu aslında Elem,” dedi kafasını eğdiğinde. “Tam şu an benden ne istersin?”

Kaşlarım çatıldı. “Nasıl yani?”

“Seninle ne yapmamı istersin?” diye sordu tehlikeli bir sesle. “Ondan bahsediyorum. Elimizde iki seçenek var gibi görünüyor. Birincisi, seni ensenden tuttuğum gibi içeri götürüp yediğin boku herkese anlattığım ve üstüne de gerçek kimliğini söylediğim seçenek. Bu seçeneğin devamında sana ne yapacakları hakkında detaylı bir konuşma yapmama gerek yoktur herhâlde?”

Tam da beklediğim gibi beni tehdit ediyordu. Şaşırmamıştım.

Tam da bir Narbekov'dan beklenecek hareketler.

Narbekovlar, istediklerini elde etmek için pisleşmekten hiç çekinmezler.

“Ne güzel bir seçenek bu böyle,” dedim sinirle güldüğümde. “İkincisi nedir peki?”

“Benimle gelirsın ve arkanı kollarım.”

Kısa bir an dalga geçtiğini düşünerek yüzüne baktım ama kısık bakan ela gözleri beni son derece ciddi bir ifadeyle izliyordu. *Arkanı kollarım.* Bir Narbekov, üstelik de o... Yani *Hedeeon*, bunu birisi için öylesine yapmazdı. Tabii ki yapmazdı. Bir çıkarı olması gerektiğini biliyordum ve bunu garipse miyordum. Asıl garipsediğim şey, benden çıkarı olmasıydı.

Benden nasıl bir çıkarı olabilirdi ki?

“Bunu neden yapasın ki?” diye sordum gülerek.

“Sorgulama,” dedi sadece. Sanki bu beni ikna edecek bir cevapmış gibi.

“Şansına kūs,” dedim kalabalık bir sokağa saptığımızda. “Ben cevap isterim.”

Sesli bir nefes verdi ve bileğimi bırakarak karşıma geçti. Cebinden sigara paketini çıkarıp içinden bir dal çekmesini izledim. Şimdi karşımda olduğundan ve sokak lambasının ışığı yüzüne vurduğundan yüzünü daha net inceleme fırsatı yakalamıştım. Ona baktım. Siyaha çalan oldukça koyu kahverengi saçları, kavisli ve güzel bir burnu vardı. Dudakları dolgun ve kalındı ama gülümsemenin ne demek olduğunu hiç bilmiyormuş gibi kaskatı duruyorlardı. Çıkık elmacık kemikleri ve keskin bir çene kemiği vardı. Yüz hatları da en az bakışları kadar keskin ve tehlikeli duruyordu.

“Güzel o zaman,” dedi sigarasını yaktığı sırada. “Hangi soruların cevaplarını aradığını biliyorum ve onları bulmada sana yardımcı olabilirim. Başını belaya sokmana engel olarak hem de. O yüzden mantıklı olan seçenek, benimle gelmen.”

“Ya peki senin benimle gitmen neden mantıklı olan?” diye sordum kafamı sallayarak. “Bende senin işine yarayacak ne var?”

Çünkü onun gibi bir adam benden ne alabilirdi, hiç bilmiyordum.

Narbekovların biricik vârisi ve Aslanların kıymetli prensi, her zaman kollanır ve emrinin altında olan bir sürü kişiyle beraber suç krallığını beslemeye devam eder. Alamayacağı bir intikam ya da elde edemeyeceği bir cevap yoktur.

En azından, onun hakkında duyduklarım hep bunlardı.

Ona baktım. Duyduğum o hikâyelerdeki adam gibi yenilmez görünmüyordu. *Her şey bakış açısı. Gerçekte delik deşik olan bir avcı, sadece avının gözlerinin gölgesinde bir savaşçı.* Ama onun hakkında henüz ne biliyordum ki?

Kısa bir an sessizlikten sonra sigarasından bir nefes çekti ve dumanı üfledikten sonra, “Bunu istediğime göre demek ki var bir şey,” dedi sadece.

“Hep bu kadar gizemli ve kısa mı konuşursun?” diye sordum. Çünkü bundan nefret ediyordum. Bana bir şeyin açıklanmamasından nefret ediyordum.

Omzunu silkti. “Genelde...”

Genelde. Onun sessiz olduğunu biliyordum. *Gizemli* olduğunu da.

Kafamı eğerek ona baktığımda “Sana neden güveneyim?” diye sordum.

“Güvenip güvenmemek senin seçimin,” dedi umursamaz bir sesle. “O kısım umurumda değil. Bazı cevapları almak istiyorsan sana onları vereceğim, arkanı kollayacağım ve saçmalık yapmanı önleyeceğim. Tek yapman gereken benimle gelmek ve arabama binmek.” Evet, bunları yaparken karşılığında alması gereken bir şey de vardı ama. Bana söylemediği bir şey. Yine de en iyi seçeneğim onla gitmekti. Yoksa beni ifşa edebilirdi. “Hangisini seçiyorsun?”

“Ortada seçenek bile yok aslında,” dedim yürümeye başladığımda, hiç düşünmeden. “Araban nerede?”

Aslında içten içe, büyük bir hata yaptığımı biliyordum.

BÖLÜM 2

HERKÜL'ÜN ON İKİ GÖREVİ

2017, EKİM

Herkül, gözlerini dünyaya açtığı anda dünyanın en güçlü insanı olacağından habersizdi.

Ancak henüz bir çocukken onu öldürmek isteyen Hera'nın gönderdiği yılanları boğarak öldürdüğünde kaderi belirlendi ve hissettiği o öfke, iki kişiyi yakarak öldürene kadar ruhundan silinmedi.

Ellerini günaha sürmek, arınma umudunu beraberinde getirirdi ancak umut kırık bir camdı, birleştirmeye çalışılırsa kendisini tutan eli yaralayıp kanatırdı.

Herkül, suçlarından ve tüm günahlarından arınmak; sonsuzluğa kavuşmak için hiçbir silahın kürküne işlemeyi bile başaramadığı Nemea aslanını boğarak öldürmüştü.

Bir günahı ruhundan atmak için başka bir günah işlemek.

Kurtuluşun ışığına ulaşmak isterken sonsuz karanlığı kabullenmek.

Onun siyah Porsche'una yürürken ikimiz de sessizdik ve benim gözlerim ondaydı ama onun bakışları bende değildi. *Neden buradaydım?* O neden buradaydı? Özellikle de Odkan ve büyük ihtimalle Nadia da içerideyken... Onlarla beraber olmak yerine neden yüzü bilinmeyen bir Pençe ile gitmeyi tercih ediyordu?

Sanırım Hedeon Narbekov sürüden ayrı gezen bir Aslan'dı.

Hep merak etmişimdir... Gerçekten sürüden ayrı olan aslan aslında en zayıf mıdır yoksa en güçlüsü mü? Yalnızlık beraberinde gerçek bir güç getirmeyi başarabilir mi Sürüden ayrılmak bir içgüdü müdür yoksa bir tercih mi?

Yalnız olan gerçekten hızlanır mı hayatta?

Kafasının içinde ne dönüyordu çok merak ediyordum.

Beni nereden biliyordu? Bu gece buraya geleceğimi nasıl anlamıştı? Numaramı nereden bulmuştu? Eğer o biliyorsa... Varlığımı içeride başka bilenler de var mıydı?

Sessizlik belimi bükerken, yaptığım seçimlerin altında eziliyordum. Ellerim bağlıydı, hiçbir zaman kabullenışı bitiş çizgisi olarak görmemiştim ancak şimdi, saat ona gelirken, bu karanlık Ekim akşamında, önümde nefes alabileceğim bir boşluk göremiyordum.

Kısacası, boku yemiştim.

Arabanın anahtarını siyah kot pantolonunun cebinden çıkardığımı gördüm, arabanın kilidini açtığında arabadan kısık bir ses geldi. Ben onun bir adım arkasındaydım, bana göz ucuyla bile bakmadan sürücü koltuğunu açtığında kafamın içindeki şeytan o arabaya binmem gerektiğini söylese de hayatta kalmak isteyen parçam, içimdeki o küçük kız kaçıp gitmem için bana yalvarıyordu.

Onu dinlemedim.

Her zamanki gibi.

Yolcu koltuğunu açarak arabaya bindim ve kapıyı sertçe kapattım. Arabanın içerisi tamamen parfüm kokuyordu. Üstüne sıktığı parfümle aynıydı. Arkama yaslandığım sırada diken üzerinde hissediyordum. Bunun nedeninin hiçbir şey bilmediğim karanlık bir yola adım atmam olduğunu bilsem de bir taraftan da uyarıları görmezden geldiğimi düşünüyordum.

Bu arabaya binmemem gerekiyordu.

Kötü bir şey olacaktı.

Ama elimde başka bir seçenek yoktu.

Beni tehdit etmişti. Bunu yaptığını söylemese de bunu açık bir şekilde yapmıştı. Benimle anlaşma bile yapmayacaktı, tüm kozlar onun elindeydi. Beni Leo'nun eline verip ne bok yediğimi açıklamaması için her şeyi yapacağımı biliyordu çünkü ben ölmek istemiyordum.

Ama beni ele verecek olsa zaten vermez miydi? Benden ne kadar süredir haberdar olduğunu bilmiyordum ancak bu zamana kadar eline fırsatlar geçmiş olmalıydı.

Ama o ben ortaya çıkmaya karar verene kadar hiçbir şey yapmamıştı.

Benden istediği başka bir şey vardı. Buna emindim.

“Kemerini tak,” dedi arabayı çalıştırdığında, bunu söylerken dönüp göz ucuyla bile bana bakmamıştı. “Hızlı kullanacağım.”

Ona anlamsız bakışlarla baksam da emniyet kemerini taktım. “Nereye gidiyoruz?”

Gaz pedalına asılarak direksiyonu ani bir şekilde sola kırdı ve bir ara yola saptı. Direksiyonun hâkimiyetini sol eli ile sağladığı sırada sağ eli ile üzerindeki kapüşonluyu çıkardı ve arabanın arka koltuğuna fırlattı. Böylece kollarındaki dövmeleler tamamen açığa çıkmıştı.

Pençe dövmesine baktım. Her Aslan’ın sahip olması gereken o dövmeydi. Diğer kolunda ise her Pençe’de olan aslan dövmesi vardı.

“İzlenmeyi sevmem,” dedi onu incelediğimi fark ettiğinde.

“Ben de cevapsız bırakılmayı sevmiyorum ancak bana herhangi bir cevap vermedin şu ana kadar,” dedim gözlerimi ondan çekerek yağmurlu yola çevirdiğimde. Yağmur damlaları sertçe arabanın ön camına vuruyordu. “Hep böyle üstü kapalı mı konuşursun?”

“Genelde konuşmam,” diye cevapladı beni.

Harika. Aradığım cevapların onda gizli olduğunu iddia eden herif, dudakları seneler önce mühürlenmiş gibi davranıyordu. Tam da benim gibi şanssız birinin denk geleceği bir senaryoydu.

Bir şey demek için dudaklarımı aralayacağım sırada, adamın cebindeki telefon çalmaya başladı. Telefonu Bluetooth ile arabaya bağlandığından dolayı ekrana baktığımda kimin aradığını ben de görebiliyordum ve ekranda *Nadia Olova* yazıyordu.

Telefonu açmadan meşgule attığında arabanın hızı biraz daha arttı.

Hız, damarlarımın kaşınmasına neden olacak bir korkuyu serbest bırakan ondan bunu belli etmemek için tırnaklarımı avuçlarımın içine bastırdım. Yine de kendime engel olamıyordum ve gözlerim hareket edip duran hız ibresine gidiyordu.

Durmadan yukarı tırmanıyordu.

Kaza gecesi de böyleydi.

Ben ise çaresiz bir şekilde durmadan yukarı tırmanan hız ibresini izliyordum.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum tekrardan, kaşlarımı çatarak. Yavaşça ona dönmüştüm.

Artık cevap vermesi için bağıracığım sırada anlamış gibi, "Oturup konuşabileceğimiz bir yere," diye cevapladı beni.

"Burada oturup konuşamıyor muyuz?"

"Yanımda görülmen senin açından pek iyi olmaz," dedi. "Belki de çoktan ilgi çekmişizdir. Daha fazlasına gerek yok."

"İlgi çekmişizdir derken?" diye sordum gergin bir sesle. Kimin ilgisini çekmiş olabilirdik? Beni görmüş olabilir miydi?

"Az önce kendi yüzünü ifşa etmeye karar vermemiş miydin sen?" diye sordu alaycı bir sesle. "Şimdi bundan bu kadar korkuyorsan o karar neyin nesiydi?"

"Sana ne?" diye sordum. Kendimle çeliştiğimi biliyordum ama onun varlığı tamamen aklımı karıştırmış ve verdiğim her kararı sorgulamama neden olmuştu.

"Çok gerginsin. Belki de dağ havası almak biraz gevşetir seni."

"Ne?" diye çıkıştım. "Ne dağından bahsediyorsun ya acaba sen?"

"Çok konuşuyorsun," dedi rahatsız olmuş gibi. "Gidince konuşacağız işte. Şimdi sus bari."

"Susamam!" dedim kontrol edemediğim bir sesle. "Sen bana cevaplar vermeyeceksen eğer ben neden bu arabadayım şu an? Çünkü farkında değilsen diye söyleyeyim, senin peşinden gelmemin tek sebebi bu. Bir şeylere cevap almak."

Zehir saçan ela gözleri bana öyle bir dönmüştü ki bu kadar sinirli olmasam susardım. Normalde sessiz biriydim aslında. En azından öyle olduğumu düşünüyordum. Gerçi, etrafımda konuşabileceğim birileri olmadığından bunu anlamam zordu sanırım.

"İçeri girerken hangi ismi kullanacaktın?" diye sordu bana bakmaya devam ederken.

"Nasıl yani?"

"Güvenliklerden içeri girerken," dedi. "Hangi ismi kullanacaktın? En azından Aslan olmayan kimseyi içeri almayacaklarını biliyorsundur diye umuyorum. Tamam, kendini ifşalayacaktın ama ben Onay Elem'in kızırım desen senin deli olduğunu düşünüp kapıdan atarlardı. Onlara vereceğin bir isim var mıydı?"

Sesli bir nefes verdim. "Sana ne?"

“Cevap ver.”

“Sen bana cevap vermiyorsan ben neden sana cevap vermek zorundayım ki?”

Gözleri kısıldı ve bakışları tehditkâr bir hâle büründü. “Sen bu kadar basit bir şeyi bile söylemezken benim sana cevap vereceğimi düşünüyor musun cidden?”

Sinirle ona baktım. “Buraya gelme amacım bana cevap vereceğini söylemekti farkındaysan.”

“Hayır,” dedi. “Geldin çünkü elindeki en iyi seçenek buydu. Bunun cevaplarla bir alakası yok.”

Aslında, elimdeki tek seçenek buydu.

Sesli bir nefes verdim. *Köprüyü geçene kadar...* Eğer cevap istiyorsam onun saçma ve önemsiz sorularına cevap verebilirdim.

“Kirochka,” dedim sadece.

“Hangi Kirochka?”

“Smirnov.”

“Sen salak mısın?” diye sordu sinirle.

“Bana durmadan hakaret etmeyi kes!”

“Ortadan kaybolan bir kadının ismiyle neden içeri girmeye çalışacaktın?” diye sordu söylediğimi görmezden gelerek.

“Ortadan kayboldu işte,” dedim. “Yüzü de bilinmiyor. Başkasının ismini alsam o olmadığımı anarlardı, daha içeri girmeden atılırdım. Mantıklı gayet.”

“Neden ortadan kaybolmuş olabileceğini biliyor musun peki?” diye sordu kafasını iki yana salladığında.

“Hayır,” diye cevapladım onu. “Neden?” Cevap vermedi. “Cevap vermiyorsa neden bahsini açıyorsun?”

Yine cevap vermedi.

“Kim bilir başka ne saçmalıklar yaptın,” diye mırıldandı kendi kendine. “Ne kadar büyük bir pislik temizlemem gerekecek merak ediyorum.”

“Neden kendine böyle bir görev biçtiğini anlayamadım,” dedim. “Benden ne kadar süredir haberin var?” Bana cevap vermediğinde bu sefer gerçekten delireceğimi düşünmeye başladım. Bu adamdan herhangi bir cevap almak

mümkün olmayacak mıydı? “Madem yaptıklarından bu kadar rahatsızdın o zaman neden daha öncesinde ortaya çıkmadın da bu geceyi bekledin?”

“Hiç susuyor musun?”

Dalga mı geçiyordu?

“Hayır!” dedim sinirle. “Cevap alana kadar susmuyorum!” Yine cevap vermedi. Delirmek üzereydim. “Nereye gittiğimizi söyle bari.”

Arabanın içindeki büyük sessizlik rahatsız edici bir zil sesi ile bölündü. Gözlerim yine arayan kişinin isminin yazdığı ekrana düştü. *Odkan* yazıyordu ekranda.

“Ne var?” diye sordu telefonu açtığı anda, oyalanmamıştı bile.

Abim eskiden ikisinin en yakın arkadaşlar olduğunu söylemişti.

“Nereye kayboldun lan beş dakikada?” diye sordu karşı hattaki kalın ses.

Gerginlikle bekledim. Çünkü benim hakkımda bir şey söyleyebilirdi. Sonuçta, Odkan onun en yakın arkadaşı değil miydi? Onun yerinde olsaydım en yakın arkadaşım ile öğrendiğim bu sırrı paylaşırdım.

Tabii, zaten daha öncesinde paylaşmadıysam.

Nefesimi tuttum ve beni söylemesini bekledim ama onun yerine sadece, “Sıkıldım,” dedi.

Kaşlarım çatıldı.

“Sıkıldın demek?” diye sordu Odkan alaycı bir sesle.

“Evet,” dedi Narbekov. “İçerisi boğdu.”

Aklından ne geçiyordu?

“Peki,” dedi Odkan. “Öyle diyorsan.” Kısa bir an duraksadı. “Yarın gelecek misin?”

“Sanmıyorum,” dedi Narbekov.

“Niye?”

“Bir iş çıktı,” dedi ifadesiz bir şekilde. “Moskova’ya geçeceğim bu gece. Bir süre yokum. Sen bu geceki işi halledersin.”

“Öyle olsun bakalım,” dedi Odkan. “Bende o iş. Dikkat et.”

“Sen de.”

İkisinin arasındaki ilişkinin *yakın arkadaşlık* olmadığına son derece emindim. Yani, hiç yakın arkadaşım olmamıştı ama yakın arkadaşların

birbirinden *sır* saklamayacağını ya da birbirlerine bu kadar *uzak* olmaya-
caklarını düşünüyordum.

Narbekov, telefonu kapattı. Kafasının içinden neler geçtiğini daha önce hiçbir şeyi merak etmediğim kadar çok merak ediyordum.

Kasılmış yüz hatları hoşuna gitmeyen bir şey olduğunu mu ifade ediyordu yoksa bu onun her zamanki ifadesi miydi? Hakkında hiçbir şey bilmediğiniz bir adam ile beraber bilinmezliğe doğru çizilen bir yola adım atmak, hayatınız boyunca yapabileceğiniz en büyük hatalardan biriydi eminim ki.

Bir hataya daha parmak izlerimi sürüyor, kendimi bir bataklığa daha çekiyordum.

“Bu yaptığın hoş karşılanmayacak, biliyorsun değil mi?” diye sordum birkaç saniye sonra. Gözlerini benden çekmişti çoktan, ifadesiz bir şekilde yolu izliyordu. “Benim yaptıklarım ortaya çıkarsa her şekilde boku yerim, evet. Peki ya sen? Ne kadar ayrıcalığın olursa olsun, Narbekov... Beni bilip gizlemen Aslanların arkasından iş çevirmek olmuyor mu? Neden böyle bir şey yapıyorsun?”

“Sen kafanı bunlara yoracağına kendini düşün,” dedi sert bir sesle. “Bu oyundan nasıl kurtulacağını, nasıl sağ kalacağını, nasıl en nefret ettiğin şeye dönüşmeden nefes almaya devam edeceğini düşün. Bana hiçbir şey olmaz.”

Bırak herkes kendi cehenneminde yansın.

Daha fazla konuşmadım. Yağmur hızını arttırdığında hiç durmadan hareket eden silecekler gözlerimi yormaya başlamıştı. Dün gece hiç uyuyamamıştım, bu gece aldığım riskleri ya da olabilecek senaryoları kafamda düşünüp durmuştum.

Yine de kendimi hazırladığım hiçbir felaket senaryosu, şimdi içine atladığım yolculuk ile kıyaslanamazdı bile.

Gerçekten hiçbir şey planladığım gibi gitmiyordu.

Arabayı çok hızlı kullanıyordu. Kafamı yana eğdiğimde sertçe yutkunarak hıza baktım. Hızı gösteren ibre, 200'e yaklaşıyordu.

Kaza gecesine geri dönmek için gözlerimi o hız ibresinden çektim.

Bakış açımı değiştirdiğim zaman kaderin benim için çoktan belirlendiğini, attığım her adımda fark edebileceğimi söylemişti bir keresinde babam.

Benim aksime fazla inançlıydı.

Onun aksine ben, kaderin bile bizi terk ettiğini düşünürdüm.

Göz ucuyla bana baktığını hissettim ancak dönüp ona bakmadım, araba geçen her saniyede biraz daha hızlanıyordu ve lanet yol asla bitmiyordu.

“Yavaşlar mısın?” diye sordum sakın tutmaya çalıştığım sesimle. “Bu kadar hızlı gitmeye gerek yok.”

“Korkuyor musun?” diye sordu.

Evet.

Dönüp ona baktım, sabit bakışlarla yolu izliyordu.

“Hayır,” dedim net bir şekilde. “Araba tutuyor sadece. Eğer arkamızda bizi kovalayan biri yoksa biraz daha yavaş olursan daha iyi olacak her şey.”

Beni terslemesini, inadına daha fazla hızlanmasını bekledim ancak o beni şaşırtarak biraz yavaşladı. Gözlerimi hız ibresine düşmemesi için tırnaklarıma çevirdim ve ellerimle oynamaya başladım.

Birkaç saniye sonra ellerime baktığını fark ettim.

Araba biraz daha yavaşladı.

Kafamı kaldırarak ona bakacağım sırada kafasını tekrardan kaldırdı ve ifadesiz bir şekilde yolu izlemeye başladı. Direksiyonun hâkimiyetini tek eliyle sağladığı sırada araba biraz daha yavaşladı, cebinden çıkardığı sigara paketinden bir dal çekerek dudakları arasına yerleştirmişti.

“Odkan ile aranız mı bozuk?” diye sordum, arabanın yavaşlamış olması korkumu dağıtmaya yardımcı olmuyordu. Ellerimle oynamaya devam ediyordum. “Yakın olduğunuzu sanıyordum.”

Bakışları bana döndüğünde direksiyonun hakimiyetini tek eliyle sağladı ve cebinden çıkardığı sigara paketinden bir dal çekerek dudakları arasına yerleştirdi. Dudakları arasına yerleştirdiği sigarayı yakmak için cebindeki çakmağı çıkardığında duraksayarak çakmağa baktım. Altın kaplamalı, özel olarak yaptırıldığı belli olan çakmağın üzerine iki harf işlenmişti.

NN.

Nikolai Narbekov.

Babasının ismiydi.

“Onu nereden çıkardın?” diye sordu kısa bir an duraksayarak bana baktığında. Sonra sigarasını yakarak derin bir nefes çekmişti içine. Aldığı nefesin etkisi ile yanakları içeri gömülmüş, belirgin elmacık kemikleri ön plana çıkmıştı.

Aslında bu herkesin bildiği bir şey değil miydi? En azından ben öyle sanıyordum. “Beraber büyüdüğünüzü sanıyordum,” diye mırıldandım.

“Seninle de beraber büyüyebilirdik,” dediğinde kısa bir an ne demek istediğini anlayamadım. “Ama hayat bize aynı yaşanmışlıklarla gelirdi. Belki de daha ağırlarıyla. Beraber seneler geçirsek de bu gece, bu arabanın içindeki avcı ben olacaktım, av da sen olacaktın.”

Beraber büyümemiz bu dünyada hiçbir şey ifade etmez, demek istiyordu.

“Ama baban,” diye devam etti ona cevap vermediğimde. “Baban, kim-senin yapmaya cesaret edemediğini yaptı. Seni herkesten gizledi.”

Olduğum yerde birden kasıldığımda tırnaklarımı avucumun içine kanatırcasına bastırdım. *Babam...* Beni herkesten gizledi. Beni *kurtardı*.

Ve öylece gitti.

Gitmek zorunda kaldı.

“Senden gizleyememiş,” dedim ona bakarak. “Sen beni buldun.”

Cevap vermedi.

“Onların arkadaşın olduğunu sanıyordum, demek istediğim sadece buydu,” dedim. “Belki de yanlış biliyordumdur. Bunun için sormuştum.”

Neyi neden yaptığını çözmek için cevap vermese bile konuşmayı uzatacaktım. Bu adamın kendi isteği ile konuşacağı yoktu, bu kısa yolculukta bunu anlamıştım. Konuştuğunda, dudaklarını araladığında da benim işime yarayacak bir şeyler söylemiyordu ki.

“Çocukken arkadaştık,” dedi ifadesiz bir sesle.

“Sonra ne oldu peki?”

“Büyüdük.”

Sigaradan bir nefes daha aldığında gözlerimi ondan çektim ve istemsizce esnedim. Kafam yana düşmüştü ve yorgunluktan başım patlıyordu.

“Uyuyabilirsin,” dediğinde ona baktım. Göz kapaklarım kapanmak üzereydi. “Daha yolumuz var.”

“Nereye gidiyoruz ki?” diye sordum. Şehrin dışına çıkmak üzereydik.

“Civarda bir yere.”

“Odkan’a Moskova’ya gideceğini söyledin.”

“Beni arayıp durmasın diye,” dedi kısaca. “Uyu artık. Biraz daha yolumuz var.”

“Sence senin yanındayken gözlerimi kapatacak kadar sana güvenir miyim ben?” diye sordum kaşlarımı çatarak. Bunu diyen kız, adını bile hiç duymadığı bir dağın başına, bu adamla gidiyordu. *Gittiğin evde hiç uyumayacaksın sanırım?* “Tüm avantajlar elinde şu an. Ve bana bahsettiğin nedenleri anlatmaktan da oldukça uzaksın çünkü dudaklarını aralarsan eğer, dünyanın sonu gelecekmiş gibi davranıp duruyorsun.”

“Girişte olan olaydan mı bahsediyorsun?” diye sordu alaycı bir sesle. *Alaycı da olabiliyormuş.* “Bana doğrultulamayacak bir silah beni rahatsız etmez. Orada olduğumu bilmen için yaptım.”

Omzunu silkti. “Benimle gelmeyi kabul eden sendin, seni bir şeye zorlamadım.”

“Kendini buna cidden inandırıyor musun?” diye sordum ona gözlerimi kısarak baktığımda.

“Sana başka bir seçenek de sundum.”

“Eğer o seçenek, kabul edilecek bir seçenek değildi.”

“Bence gayet öyleydi. Kabul etmemek senin seçimindi.” Eğlenen bir tavırla bana doğru baktı. “Korkuyor musun benden?”

“Senden neden korkayım?”

“Ben bir Narbekov’um.”

“Ben de bir Elem’im.”

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi ama hiçbir şey demeden önüne döndü.

Yol boyunca bir daha konuşmadık.

Gözlerimi ovuşturdum, içim geçip duruyordu ve yine dalmıştım. Uykuya teslim olmamak için kendimi çok zorluyordum. Ön cama yağmur değil de karla karışık yağmur yağdığını fark ettiğimde dudaklarımı şaşkınlıkla aralanmıştı. Ekim’in ortasında kar mı yağıyordu?

Ne kadar yukarı çıkmıştık, hangi dağın başına getirmişti beni? Büyük bir gök gürültüsü etrafı kaplamadan önce, gökyüzü şimşegin mor ışığı ile aydınlandı.

Bu kısa an içerisinde, ilerlediğimiz çukur ve tümseklerle dolu yol da aydınlanmıştı. Labirent gibiydi, büyük ve kasvetli görünen ağaçlar gökyüzüne kadar uzanıyor, yapraklarını dökmüş olan dallarını etrafa saçıyordu. Beş saniyede bir yeni bir viraj alıyor, zikzaklar çizerek yukarı doğru tırmanıyorduk.

Yanından geçtiğimiz ağaçlar, ormanın içini daha karanlık kılıyordu ve onun tarafındaki aralık olan camdan kuş sesleri geliyordu.

Ürperdim.

“Sen şaka mı yapıyorsun?” diye sordum, sesim engelleyemediğim bir şekilde yüksek çıkmıştı ancak önümdeki manzara, tüylerimin ürpermesine neden olacak kadar kasvetliydi. Üstelik kar yağınca bu yollar da kapanacaktı. “Burası neresi ya? Burası nasıl bir yer?”

“Ne bekliyordun ki Elem?” diye sordu. “Konuşacağız derken beraber çay bahçesine gideceğimizi düşünmemiştin herhâlde? Aslanlar yüzümü bilmiyor olabilir ama bilen insanlar var, Pençeler var. Yanımda seni gördüklerinde ne açıklayacaktın? Kim olarak tanıtacaktın kendini?”

Bunu da sorgularlar mı ki diye geçirdim ancak sonra hemen bu düşüncemin saçmalığını fark etmiştim.

Sorgulamadıkları ne vardı ki?

“Sadece bir adım ötesini düşünüyorsun,” dedi aklımdan geçenleri duymuş gibi. “Oysaki adım attığın bu yolda yüz adım sonrasını görmeye çalışmazsan, düşeceğin yer uçurumun dibi olur.”

Düşeceğin yer uçurumun dibi olur.

Düşmek... Küçükken ağaca tırmanmaktan korkardım, sudan da. Abimin hiçbir korkusu yoktu, benim için korkunç olan her şeye adımını atardı. Ben arkamda babam olmadan yürüyemezdim bile. İlk defa tırmandığımda, beni aşağıda beklemişti. Dağ evinin karşısındaki ormanın derinliklerindeydik, gün batımına birkaç dakika kalmıştı ve gökyüzünü tatlı, iç ısıtan bir tunculuk kaplıyordu. Gözlerimi kısarak manzarayı izlemeye başladığımda, orada durmamı sağlayan tek şey babamın varlığıydı. Eğer o olmasaydı, düşüneceğim tek şey düşebilme ihtimalim olurdu.

Babam kafamın içindeki korkuları silen bir süper kahramandı.

O gidince, becerebildiğim tek şey düşmek olmuştu.

Yolu aydınlatan tek şey arabanın farlarıydı. Karla karışık yağmur hızlandığında tepeye çıkmaya devam ettik. Onun tarafındaki aralık camdan sızan soğuk rüzgâr ürpermeme neden olurken tepenin sonuna geldik. Arabayı düz bir yolda sürmeye başladığında ahşap bir ev karşımızda belirdi.

Arabayı park ettiğinde beni beklemeden indi. Ben de onu takip ederek arabadan indiğimde gözlerimi etrafta dolaştırıyordum. Dağ evinin iki katlı olduğu belli oluyordu, üst kattaki büyük pencereyi durduğum yerden

bakınca görebiliyordum. Ev, az önce geldiğimiz yolun üzerindeki ormandan çok daha kasvetli görünen; karanlık bir ormanın tam karşısındaydı, kendisi de ağaçların arasına gizlenmişti. Ormanın derinliklerinden gelen sesleri duyabiliyordum, seyrek ama hızlı yağan kar üzerinde yürüdüğüm toprak yolu kefen gibi örtüyordu.

Kapıyı açmak için deri ceketinin cebinden anahtar çıkardığında, birkaç merdiven çıkarak dağ evinin kapısına ilerlemişti. Dağ evinin kapısının önünde eski bir ahşap sandalye duruyordu, Hedeon Narbekov elindeki anahtarı ahşap kapının deliğine yerleştirecekken ela gözleri ahşap sandalyeye düştü. Uzayıp giden birkaç saniye boyunca sadece ahşap sandalyeyi izledi. Kafasının içinde ne döndüğünü merak ederken, çenesinin titrediğini gördüm.

Çenesini sıkarak kapıya döndüğünde, yüzüne tekrardan aynı soğuk sakinlik yerleşti ve anahtarı deliğe sokarak kapıyı yavaşça açtı. Bana hiç bakmadan evin içine girdi.

Benim burada ne işim vardı?

Bunu sorguladığım birkaç saniye sonunda yine mantıksız olanı yaparak onu takip ettim ve eve girdim.

Çünkü daha iyi bir seçeneğim yoktu.

Arkamdan kapıyı kapattığım saniye bakışlarım dağ evinin içinde dolaşmaya başladı. Salonun ortasında siyah büyük bir koltuk vardı, yanında ise tek kişilik bir siyah koltuk daha. Koltukların karşısında bir şömine vardı, şöminenin üzerinde siyah birkaç çerçeve duruyordu. Amerikan mutfak olduğundan, yukarıya çıkan merdivenlerin hemen yanında, koltukların çaprazında yemek masası duruyordu. Gözlerim siyah mutfak dolabına değdi, yanındaki buzdolabına ve mutfak masasına baktıktan sonra gözlerimi tekrardan salona çevirdim, duvara bir televizyon asılıydı. Koltukların arasında duran siyah sehpanın üzerinde bir dizüstü bilgisayar vardı.

“Üst kattaki en son odada yatarsın,” dedi.

“Yatacağım bir de?” diye sordum şaşkın bir sesle.

“Yani ben seni bırakmadan buradan çıkıp gidemeyeceğine göre...”

Kaşlarım çatıldı. “Sen, beni bırakacağına göre...”

Gülerek boyumuzu eşitlemek ister gibi bana doğru eğildi ama bu pek mümkün değildi. “Kim demiş?”

“Ben diyorum işte.” Bir şey söylemedi. “Burada neden kalayım? Manyak mısın sen?”

“Ortalık biraz sakinleşsin ve Yuri varlığını unutsun,” dedi sakin bir sesle. “Burayı kimse bilmiyor, o yüzden kimsenin gelme ihtimali yok. Kafan rahat olur.”

“Seninle aynı evde kalırken kafam tam olarak nasıl rahat olabilir?” diye sordum şaşkın bir sesle.

Konuşacağız derken, bunun başıma geleceğini tahmin etmemiştim. Ama bir yandan da onu konuşturmanın uzun süreceği bariz belliydi.

“Ben duş alacağım,” dedi beni umursamadan. “Uyumazsan konuşuruz.”

“Konuşmaya karar verdin yani?” diye sordum kaşlarımı çatarak. Arkasını dönerek merdivenleri çıkmaya başladığında, “Zamansız iş yapmak bana göre değildir,” diye cevapladı beni.

Arkasından kaşlarım çatılmış bir şekilde baktığım sırada beni umursamadan üst kata çıktı. Birkaç adım atarak şöminenin önüne ilerledim, üzerinde duran siyah çerçeveyi elime aldığımda ilk dikkatimi çeken şey, Hedeon Narbekov’un canlı bakan ela gözleri oldu.

Yüzüne baktım, şimdi olduğu kadar soluk değildi, göz altları çökmemişti ve genç görünüyordu. Kahverengi saçlarının rengi güneşin altında iyice açılmıştı. Dudaklarında bir gülümseme yoktu ancak yana kıvrılmışlardı, üzerinde beyaz bir tişört ve siyah bir pantolon vardı ve bu dağ evinin verandasındaki merdiven basamaklarında oturuyordu.

Yanında oturan adamı tanıyordum, tıpkı çocukluğumun hatıralarında olduğu gibi görünüyordu. Nikolai elini oğlunun omzuna koymuştu ve gözlerini kısarak kameraya dönmüştü. Siyah saçları, koyu yeşil gözleri ve esmere dönük teni ile oğluna hiç benzemiyordu ancak onları yan yana gören herhangi biri kesin baba oğul olduklarını düşünürdü.

Çünkü yüzlerindeki dünyaya meydan okuyan ifade aynıydı.

Çerçeveyi yerine bıraktığımda sertçe yutkundum.

O adam şimdi yoktu, öylece gidivermişti. Tıpkı benim babam gibi.

Kötü birisi olabilirdi, gerçekten de kötü biriydi ama onun babasıydı.

Ve artık yoktu.

Yanarak ölmüştü.

Babasızlık, bitmek bilmeyen bir cehennem gibiydi.

Gerileyerek fotoğrafa sırtımı döndüm. Yine de rahatsız hissediyordum. *Keşke bakmasaydım*, diye geçirdim içimden mutfağa doğru ilerlediğimde. Küçükken de içimden *keşke babalar ölümsüz olsalar*, diye geçirirdim. *Keşke ölümsüz olsan baba*, derdim geceleri ona sarılarak uyuduğumda.

Babama çok bağlı bir çocuktum, hep yanına kıvrılarak uyurdum.

O gidince doğru düzgün uyuyamaz olmuştum.

Derin bir nefes aldım. Bilinmezlik içinde sürükleniyordum. Şu an bile ne yapacağımı şaşırmış durumdaydım. Mutfağın camından kasvetli ormanı görebiliyordum, mantığım bana burada ne işim olduğunu sorup duruyordu ancak ona verecek bir cevabım yoktu.

Burada ne işim var?

“Ne yapıyorsun sen hâlâ orada?” diye sorduğunu duyduğumda ani gelen sesle beraber ürktüm, yerimde hafifçe sıçradığımda kafamı kaldırarak üst kata baktım.

Banyonun kapısı açılmıştı, altına siyah bir havlu bağlamıştı ve üstü tamamen çıplaktı. Kollarını tırabzanlara koyduğunda aşağı doğru eğildi ve bana baktı. Saçlarından damlayan su geniş omuzlarını ıslatıyordu.

“Hiçbir şey.”

Birkaç saniye beni izledikten sonra, “Uykun gelmedi mi?” diye sordu.

“Geldi.”

“Uyuyabilirsin,” dedi. “Oda temiz. Sabah konuşuruz. Kıyafet ister misin?”

“Gerçekten geceyi burada mı geçireceğim?”

“Ben burada geçireceğime göre?”

“Konuşsak ve beni bıraksan?”

“Ya ne yapacaksın?” diye sordu aşağı doğru eğildiğinde. “Yuri peşinden geldiğinde ve ne yaptığın hakkında sana hesap sorduğunda nasıl bir bahane bulacaksın? Onun gibi adamlar senin gibi kızların bulacağı bahanelere kanmazlar.” Kaşlarım çatıldı. “Burada güvendesin. Macera arama, Elem.”

“Burada güvende hissetmiyorum,” dedim güldüğümde.

“Neden?” diye sordu. “Benden korkmadığını söylemiştin.”

“Korkmuyorum ama sana güvenmiyorum da.”

Güler gibi bir ses çıkardı. “Gel, temiz kıyafet vereyim sana.”

Asla konuşmak istediğim şeyleri konuşmayacaktı, değil mi?

Gerek yok demek için ağzımı açmak istedim ancak üzerimdekiler ıslak ve pisti. Bu şekilde yatarsam zaten yabancı olduğun bir yatakta uyumam iyice zorlaşacaktı çünkü kıyafetlerim çamurlanmıştı.

Bu yüzden sessizce merdivenleri çıkmaya başladım.

Girdiği oda ikinci odaydı, kapıyı açarak odaya girdiğimde odanın içinde loş bir ışık yandığını fark ettim, perdeler ardına kadar açıktı ve içerisini ay ışığı aydınlatıyordu.

Oda küçüktü. Çift kişilik bir yatak odanın ortasında duruyordu. Yanında siyah bir gardırop vardı, çaprazında da siyah bir koltuk.

Önüme geçtiğinde gözlerim kaslı sırtına takıldı. Sırtını bir sürü dövme süslüyordu ancak ben inceleme fırsatı bulamadan, yüzünü bana döndü.

Bu sefer de göğsünü süsleyen mürekkep izlerine bakmamak için gözlerimi yüzünde dolaştırdım, bana doğru bir adım atarak elindeki siyah sweatshirt'ü ve eşofman altını uzattı.

Alırken teşekkür etmedim. O da bir şey demedi. Yanından geçerek gittiğimde kapısını kapattı.

Elimdekilerle beraber bana söylediği odaya ilerlediğimde hâlâ burada ne işim olduğunu sorguluyordum.

Odanın içine girdim. Etraf zifiri karanlık değildi, neredeyse tüm duvarı kaplayan camdan sızan ay ışığı odayı aydınlatıyordu.

Bu gece gökyüzünde dolunay vardı.

Oda çok büyük bir oda değildi. Kapıyı kapatarak içeri ilerlediğimde odanın uzun zamandır kullanılmadığını kokusundan anlamıştım, içerisi havasızdı. Duvarlar koyu gri renkteydi. Çift kişilik gözüken siyah çarşaf örtülmüş yatağın karşısında siyah bir gardırop, onun yanıdaysa bir boy aynası vardı.

Odanın içinde dönerek siyah gardırobu açtım. İçerisi bomboştu. Aynanın yanındaki duvara sabitlenmiş üç tane raf gibi.

İşığı açmadan üzerimdeki şişme montu çıkardım ve yatağın yanında duran siyah koltuğa koydum, cebimdeki çakı hâlâ orada duruyordu.

Üzerimdeki siyah tişörtü ve kot pantolonu da çıkararak aynı koltuğun üzerine koydum. Bana verdiği siyah sweatshirt'ü üzerime geçirdiğim sırada istemsizce nefesimi tutmuştum. Tamamen onun gibi kokuyordu. Saçlarımı

sweatshirt'ün iç kısmından dışarı çıkardığımda altına eşofmanı da giydim ve belimden düşmesin diye sonuna kadar sıkarak sıkı bir düğüm attım. Yine bol olmuştu ama idare etmeyecek kadar değildi. Sweatshirt ve eşofman altının arasına sıkıştırdığı kalın çorapları da giyerek dizime kadar çektim.

Keşke duş alabilecek durumda olsaydım.

Ama o kadar da rahat davranacak hâli yoktu.

Yatağın üzerinde duran yorganı açtım ve yatağın içine girdim. Pencereyi izlemeye başladım. İstemsizce, unutmak için hep çabaladığım bir anıyı hatırlamaya başlamıştım.

Ben on dört yaşındayken ve tıpkı böyle bir gecede sıkıntıdan dışarıyı izlerken abim eve geldiğinde, üzerinde ona doğum gününde aldığım siyah tişört vardı. Üzerindeki kanı fark ettiğimde yaşadığım şaşkınlığı hatırlıyordum. Yaralandı sanmıştım çünkü onun birine zarar verme ihtimali, bana hep çok uzaktı. Saçlarımı okşayarak beni uykuya yatıran çocuktu o, her daim yanımdaydı. Tek başıma yürümeme izin verirdi ama zarar görme-yeceğimden emin olmak için hep arkamdaydı.

Sonra, onlara dönüşmüştü.

Bir gecede.

Aradan geçen saatler içerisinde uyku ile uyanıklık arasında gidip geldim, uykulu olduğum için tam anlamıyla kendime gelemiyordum ancak bu kadar çok soru kafamın içini kurcalarken bir türlü uyuyamıyordum.

Aslında sadece bir saat uyusam, sonra kalksam ve yoluma devam etsem, korktuğum gerçekleri öğrensem her şey daha iyi olacaktı.

Gerçeklerden yine kaçıyordum.

Kendime öfkelenerek üzerimdeki yorganı ittirdim. Evin içi buz gibi olduğundan çorap giymiş olmama rağmen ayaklarım yere değer değmez direkt ürpermişim. Kapıyı açarak karanlık odadan çıktım ve merdivenlere ilerledim.

Oradaydı.

Siyah koltukta oturuyordu. Üstüne kısa kollu siyah bir tişört, altına ise gri bir eşofman altı geçirmişti ama saçları hâlâ ıslaktı. Önündeki siyah sehpa bitmek üzere olan bir şişe viskiyle, kristal bir bardak duruyordu. Elinde tuttuğu telefona mesaj yazıyordu.

“Konuşalım,” dedim salona girdiğimde. Ela gözleri anında bana doğru döndü. “Şimdi konuşalım.”

Telefonu kenara bıraktı ve “Konuşalım,” dedi ifadesiz bir sesle.

Yanına oturduğumda sehpanın üzerinde duran puroyu eline aldı. Yanındaki çıra ile birkaç saniye boyunca puroyu yakmakla uğraşmasını izledim. Gerginlik içimi kemiriyordu.

“Elektrikler mi kesik?”

“Evet,” dedi. Bana cevap veriyordu, sanırım sadece işine gelmediğinde susmamı istiyordu. “Tipi başladı.”

“Ekim’in sonunda kar yağması çok garip,” dedim düşünceli bir sesle.

“Yerden kaç metre yüksekteyiz, Elem,” dedi bıkkın bir sesle. Purodan bir nefes çektiğinde kafasını hafifçe geriye atmasını izledim. “Ne bekliyordun?”

Kolunu arkaya koyarak kafasını ellerine yasladığında gerilen kol kaslarına baktım, kolları da sırtı gibi tamamen dövmelele kaplıydı.

“Bana neden Aslanların arkasından iş çevirdiğini söylemeyecek misin?” diye sordum.

“İş çevirdiğimi kim söyledi?” diye sordu yüzünde garip bir gülümseme belirlediğinde.

“Beni ve yaptıklarımı gizlemek iş çevirmek oluyor.”

“Neyi neden yaptığım seni ilgilendirmez,” dedi soğuk bir sesle. “Seni ilgilendiren mevzularla ilgili sorular sor.”

“Benden ne istiyorsun sen?” diye sordum.

Alaycı bir hâlde güldü. “Hiçbir şey?” dedi.

“Emin misin?” Cevap vermediğinde ofladım. “Kirochka ismine niye o kadar fazla tepki verdin?” Yine cevap alamadım. “Neden kaybolduğunu biliyor musun?” Kafasını salladı. “Ama bunu bana söylemeyeceksin.” Tekrardan kafasını salladı. Sanki dalga geçiyordu. “Nereden biliyorsun peki?”

“Her şey bağlantılı,” diye cevapladı beni.

“Ne açıdan bağlantılı?”

“Ne açıdan bakarsan o açıdan,” diye yanıtladı beni gözlerini kıstığında. Bu ne kadar saçma bir cevaptı, farkında mıydı? “Hayat bir bütündür, eline bir silah alıp ortadan bölersen eğer dayanamaz sana, kırıkları sıçrar etrafa.” Gözleri gözlerime tutundu. “Sen ve ben, parçalanmış iki hayatın etrafa saçılan iki kayıp parçasıyız.”

Bölünmüş hayatlar ve çalınmış nefesler, gözlerimi dünyaya açtığımdan beri ensemde ürpertici nefesini hissettiğim tüm bu gerçekler... O ve ben, babalarımızın parçalanmış iki hayatın kayıp parçasıydık.

“Dediğin kelimeler anlaşılmaz oluyor,” dedim gülerek. “Konuşuyorsun ama üstlü kapalı. Buraya neden geldiğimizi bana açıkça söyleyebilirsin.”

“Bir Rus kimliğin olmadığını tahmin ediyorum,” dedi alakasızca. “Tolun’a söyledim ve sana yeni bir kimlik çıkardı. Bir daha sahte bir isim kullanman gerekirse eğer, sonunun nasıl olduğunu bilmediğin bir insanınkini kullanma.”

“Tolun kim?”

“Arkadaşım.”

“Arkadaşların olmadığını sanıyordum.”

“O nereden çıktı?”

“Odkan ile olan garip konuşmandan.”

“Odkan ile durumumuz...” duraksadı. “Biraz daha farklı. Her zaman öyle oldu.”

Farklıdan kastının ne olduğunu merak ediyordum ama sorarsam cevap vermeyeceğine emindim. Aslında, bunu söylemesi bile şaşırtıcıydı.

“Tolun’a güveniyor musun peki?” diye sordum. “Sonuçta anladığım kadarıyla Odkan’a bile güvenmiyorsun. Ona benim varlığımı söylemedin. Tolun sorgulamayacak mı neden bir kız için kimlik çıkardığını? Beni öğrenirse ne olacak?”

Purodan bir nefes çektiğinde kafasını geriye atmıştı. Yanaklarının içine çökmesini izledim, elmacık kemikleri biraz daha belirginleştğinde el gözlerini ahşap tavana dikmişti. Yüzüne vuran şöminenin ateşi sayesinde yüzünün bir yarısı karanlıkta kalırken diğer yarısında alevler hareket ediyordu. Gözlerim belirgin yara izine düştü, kesik izi o kadar derindi ki nasıl bir hikâyesi olduğunu merak etmişim.

Ben hep fazla meraklıydım.

“Hayır,” dedi. “Tolun’a güvenmiyorum. Ama güvenilir birisidir.”

“Güvenilir birisi ama güvenmiyorsun?” diye sordum. “Çok saçma.”

“Ben kimseye güvenmem,” dedi. “Ama ondan sır çıkmaz.”

“Buna nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Çünkü çıkarsa onu öldüreceğimi biliyor.”

Yani, Narbekov'un arkadaşı falan yoktu.

Sadece kullanabileceği ve yönetebileceği insanlar vardı.

Benim gibi. Benim de hayatım boyunca hiç sırtımı yaslayabileceğim bir arkadaşım, o kadar içten bir bağım olmamıştı.

Bir arkadaşım vardı, üniversitenin ilk günü tanışmıştık ve edindiğim ilk gerçek arkadaş olmuştu ama kısa bir sürede bağımız kopmuştu çünkü ona hiçbir zaman doğruları söyleyemiyordum. Basit bir şey olsa bile...

Hayatım saklamam gereken bir sırken, ben kapıların ardına gizlenen bir gölgeden ibaretken kimseye doğruları söyleyemiyordum.

Yalan, ateş gibi iki yönlüydü. Nasıl ateşin sizi hem yakacak hem de ısıtacak gücü varsa yalanın da sizi koruyacak ve yok edecek gücü vardı. Döngü hassastı. Sınır çizgisi inceydi. Hangi tarafa geçtiğinizi çoğu zaman fark etmezsiniz, öylece savrulurdunuz ve doğru tarafa düştüğünüzü düşündüğünüz an ayaklarınız mayınlı araziye adımı atmış olurdu.

Ve sonra... *Bum!*

"Eğer güvenilirse sen neden ona güvenmiyorsun?" diye sordum, kafamın içinde bir çığ gibi yürüyen düşünceleri belli etmemek için bir çaba sarf etmeden, soğuk bir şekilde bakmıştım ona.

"Seni ilgilendiren şeyler sormanı söylemiştim," dediğinde sesinde hiçbir renk yoktu. Gözleri şöminenin ateşine düştüğünde alevler beyaz teninde hareketlendi.

"Tamam, sorayım," dedim sinirle. Beni birden sinirlendirmişti. "Çakır'ı sen mi vurdun?"

Cevap vermedi.

Çakır'ın neden ortadan kaybolduğunu bilmem gerekiyordu. Tıpkı abim gibi neden gittiğini öğrenmem gerekiyordu. Nereye gittiğini bilmem gerekiyordu.

Babam ve annem hakkındaki gerçekleri öğrenmeye ihtiyacım olduğu kadar buna da ihtiyacım vardı.

Yoksa önümü göremememe neden olacak bir karanlık, kapıyı tıkla-madan ruhumun içine sızardı.

"Kendi hakkımda soru sorduğumda da cevaplamıyorsun ki," dedim sinirle.

Yanlış seçimi yaptığım için kendime kızabilirdim. Eğer ortada bir seçim olduğunu düşünseydim. Bir yolun ucu karanlığa, diğeri ölüme uzanırken yapılan seçim gerçek bir seçim sayılabilir miydi?

“Gerçekleri mi bilmek istiyorsun?” diye sordu öldürücü bir sakinlikle bana döndüğünde. Sanki beni korkutmak istiyordu.

Dizlerimi kendime çektiğimde ela gözleri çehremde dolaşıyordu, bakışlarının tenimi yaktığını hissettim. Sesindeki alevler ile yüzündeki buzdan öfke birbirine tezattı. Mimikleri yoktu, ne hissettiğini çok fazla belli etmiyordu ancak şu an sinirlendiğini anlayabiliyordum.

Korkmam gerekir miydi? Bir katil olduğunu biliyordum. Abimin de bir insanın kanına elini sürdüğünü biliyordum, babamın da aynı günahla ruhunu kirlettiğini biliyordum.

Küçükken ürkek bir çocuktum, büyüdüm ve korkularım ile mücadele etmeyi öğrendim. Attığım adımın hep daha sağlam olması için çabaladım. Babamın sözünü dinledim ve mücadele etmeyi hiç kesmedim.

Korku bir insanı durdurabilirdi, harekete geçirebileceği gibi. İhtimaller sonsuzdu, karar kalbinde değil zihninde veriliyordu. Adrenalin vücuduna salgılandığında tüm zincirler kopuyordu. Korkuya teslim olup yenik de düşebilirdin, elinden tutup güce de yürüyebilirdin.

Korku, kalbimin tabutu olabilecekken ben onu gücümün sığınağı yaptım.

Ondan korkmuyordum. Onun zeki bir insan olduğunu, benim haberim olamayan her şeyden haberi olduğunu biliyordum. Ben bir adım öteyi görmeye çalışırken, onun yüz adım önünü planladığını biliyordum.

Yine de ondan korkmuyordum ancak korksaydım, bu onun zararına olurdu.

Bir avcıya yenilmemenin tek yolu, av olmadan av gibi davranmaktır. Bir düşünün. Aslan her zaman saldırmaya hazırdır, onun harekete geçmesi için arkasından onu kovalayan bir yırtıcı olmasına gerek yoktur. Daima hazırdır, daima güçlüdür, daima *avcıdır*. Ama bir ceylan, kovalanmadığı sürece kaçmaz. Onu harekete geçiren avcıdır, yaşama içgüdüdür, *korkudur*. Hiç olmadığı kadar hızlı koşar, hareke geçer, güç kazanır.

Bir avın en güçlü olduğu an, en korktuğu andır.

“Evet,” dedim keskin bir sesle. “Gerçekleri istiyorum. Bildiklerin neyse söyleyecek misin?” Gözleri kısıldığında yüzüme bakmayı kesmedi ve bu

gerilmeme sebebiyet verdi. “Çünkü ben hiç sanmıyorum. Buradan bakılınca sadece beni oyalıyormuş gibi duruyorsun.”

“Seni oyalamak ile uğraşmam,” dedi net bir sesle. “Sen benim ciddiye alabileceğim bir tehlike bile değilsin.”

“Ciddiye almadığın bir insanı neden tutup buraya getirdiğini açıklayacak mısın?” diye sordum alayla güldüğümde. “Madem bu kadar *uğraşmak* istemiyorsun benimle, ne diye engel oldun bu gece yapacaklarıma? Ne istiyorsun benden? Söyle artık.”

“O gece,” dedi. “Kaza gecesinden bahsediyorum.” Gerilerek ona baktım. Hafifçe öne doğru eğildi. Yüzüm yanmaya başlamıştı. “Böyle diyorsun, değil mi?”

“Ne diyorum?”

“Kaza gecesini.” Kaşlarım çatıldı. Ne demek istiyordu? “Kaza mıydı peki sence, gerçekten?”

Kafamı iki yana salladım. “Değildi.”

Bunu biliyordum. Aslında, bir süredir... Kabullenmiştim. Kendimi yalanlarla avutmamanın iyi gelmediğini fark ettiğim zaman sonunda kabullenmiştim. O gece bir arabanın bize çarptığını çünkü babamın yavaşlamadığını hatırlıyordum. Damarlarımdaki kanı çeken korkuyu da. Araba hiç yavaşlamamıştı, babamın elleri titriyordu ve ilk kez ne yapacağını bilmiyormuş gibi görünüyordu çünkü arabanın frenleri tutmuyordu.

Anılar kafamın içindeki dünyayı sardı, gökyüzü gri bir kasvete büründü ve gözlerime hız ibresi düştü, *hiç durmadan artıyordu*. Hep en yukarı tırmanıyordu. *Babamın elleri titriyordu*. Araba durmuyordu. *Yavaşlamıyordu*. Annem bağıırıyordu. *Fren tutmuyordu*.

Karşıdan gelen arabanın farının suratıma çarptığını, gözlerimi aldığını hatırlıyordum. *Sadece bir kaza*. Sabah uyandığımda, hafızamdaki hiçbir şey net değildi. Doktor kaza yaptığımızı söylemişti.

Kazaydı.

Olmadığını kabullenmem biraz zaman aldı.

“Bana da aynısını söylediler,” dediğinde ona döndüm. “Babamın ölümünün... Bir kaza olduğunu. Talihsiz bir olay. Yangın çıktı ve şansına, eski kapının kilidi içeriden bozuldu ve mahsur kaldı.” Kafasını salladı. “Ama kaza değildi. Babamı yakarak öldürdüler.”

Şaşkın bir ifadeyle ona baktığının farkındaydım, aslında kendimi zor tutuyordum ama o bana göre çok ifadesizdi. Babasını gerçekten birisinin öldürebileceğine olayı ilk düşündüğüm andan beri ihtimal vermemiştim çünkü o bir Narbekov'du. Örgütte yenilmezdi. En azından, gerçek olmasa bile sanılan bundan ibaretti.

Az önce gördüğüm fotoğrafı anımsadım. Babasıyla yan yana duruşunu, genç ve en azından huzurlu görünüşünü.... Şimdi senelerdir uyumuyormuş gibi görünüyordu.

Fotoğrafları sapasağlam kaldı. Fotoğraf değil, onun babası yandı.

Bizim dünyamızda fotoğraflar değil insanlar yanıyor.

"Tesadüf değildi," diye devam etti. Sesi bir bıçak kadar keskindi. "Babamı içeri kilitlediler. Bunu biliyorum. Sizin kazanızın tesadüf olmadığı gibi..."

"İkisinin bağlantılı olduğunu mu düşünüyorsun gerçekten?" diye sordum ne demek istediğini anlayarak.

"Evet," dedi. "Öyle olduğunu düşünüyorum." Bana doğru eğildiğinde, "Babamı benden alan bir örgüte sadakat borcum olduğunu düşünmüyorum," diye mırıldandı.

Demek bu yüzden beni korumanın *iharet* olup olmadığını umursamıyordu.

"Yani..." duraksadım. "Beraber hareket etmeyi mi teklif ediyorsun?" Beni bu yüzden mi yanına çekmek istemişti? İkimizin de alması gereken cevaplar vardı. Ama ben ona nasıl bir avantaj sağlayabilirdim, anlamıyordum.

"Daha çok burayı yakıp kül etmeyi teklif ediyorum aslında," dedi güler gibi bir sesle. "Var mısın?"

Yakmayı sadece yanandan öğrenebilirdiniz. *Kim karanlığı bir yangınla aydınlatıp önümü görmemi sağlayabilir?*

Sadece sen, Narbekov.

"Varım."

BÖLÜM 3

AV OLMADAN AV GİDİ DAVRANMAK

2017, EKİM

Hayatım boyunca aynalardan nefret ettim.

Çünkü yansımamı, kırık bir geçmiş uğruna feda ettim.

Şimdi; senelerdir uzak durduğum, seneler önce kendimi kaybettiğim kirli ve kırık bir aynanın karşısındaydım sanki ancak bu sefer, yansımamı bir daha hiç bulamayacak kadar karanlıktaydım.

Derin bir nefes alarak gözlerimi yavaşça açtığımda başta olduğum yeri yadırgadım. Odamdaki koyu mavi duvarlar ve siyah perdeler burada değildi, iç karartıcı gri duvarlar ve ahşap tavan görebildiğim tek şeydi. Birkaç saniye nerede olduğumu idrak edemesem de dün neler yaşadığım kafamın içine dolduğunda yavaşça dudaklarımı ıslattım.

Dün geceki teklifinden sonra bir şey söylemeden yukarıdaki odaya çıkmıştı. Ben ise üst kata çıkamamıştım daha, oraya âdeta yığılıp kalmış ve aşağıdaki siyah koltukta uyuyakalmıştım.

Bir kere uykum bölünmüştü, gecenin köründe uyanmıştım ancak ne yaparsam yapayım ne kadar dönsem de yatağın içinde, kâbusumda kafamın içine doluşan o kaza anını silemiyordum. Bu da benden uykularımı çalıyordu.

Gece uyandığımda ev çok sessizdi. Tıpkı şimdi olduğu gibi. Soluklanmaya çalışarak mutfığa gitmiş ve biraz su içmiştim. Aslında karnım çok açtı ama ne bir şey hazırlayacak hâlim vardı ne de ne nerede bilmiyordum.

Sertçe yutkundum. Gözlerim salondakinin aynısı olan ahşap tavandan çekilerek boydan boya cam olan duvara tutunduğunda, şu an aşağıdaki koltukta yatmadığımın daha yeni farkına varmıştım. Üzerimi örten siyah yorgana baktım, sonra kısık bakan gözlerimi tekrardan ürpertici ormana bakan büyük cama çevirdim.

Beni o mu yukarı taşımıştı? Çünkü aşağıda uyuyakaldığıma emindim.

Üzerimdeki yorganı atarak ayağa kalktım. Bir an başım dönse de toparlamıştım. Çok yorgun olduğumdan dolayı vücudum kendinde değildi. Başımda dehşet verici bir ağrı vardı, acilen bir şeyler atıştırarak güçlü bir ağrı kesici içmem lazımdı.

Attığım tek adımda ayağımın altındaki eski, ahşap parkeler gıcırdıyordu. Bu beni çocukluğuma, bizim dağ evimize, tekrarlanması mümkün olmayan bir anın içine sürüklerken; içimde dolup taşan hiçbir acıyı dökecek hâlim olmamasına rağmen dudaklarımı birbirine bastırdım.

Kuzenimi düşünüyordum.

Çakır bana geleceğini söylemişti.

Ama gelmemişti.

Çakır, skandal bir şekilde ailemizin bir parçası hâline geldiğinden beri dünyada en sevdiğim insanlar listesinin en başında yer alıyordu.

Amcamın neredeyse on sene Çakır'dan bir haberi olmamıştı. Çakır'ın annesi amcamın içinde olduğu tüm bu durumları bildiği için Çakır'ı amcamdan saklamıştı.

Ancak amcam Çakır'ı bulduğunda, bir daha hiç bırakmamıştı.

Tabii, bu hiçbir işe yaramadı. Çünkü evlilik dışı doğan hiçbir çocuğu örgüt kabul etmezdi. O yüzden amcam Çakır'a ne kadar soy ismini verse de kimse Çakır'ı bir Elem saymıyordu.

Aptal Narbekovlar ve aptal kuralları.

Bir anım vardı. Babam ve amcam çok büyük bir kavga etmişti, üstünden epey bir zaman geçmesine rağmen şaşkınlığımı hâlâ anımsıyordum.

Amcam sakın bir adamdı, babamın aksine. Ve bu yüzden babamı törpüleyen, yatıştıran hep o olurdu ancak şaşırtıcı bir şekilde o kavgada fitili amcam ateşlemişti.

Babama yumruk atmıştı.

“Sana Narbekovlara güvenmemen gerektiğini söylemiştim,” demişti yumruğunu geçirdikten hemen sonra. Ben şok içindeydim, annem şaşkınlıktan çığlık atmıştı ancak babam hiçbir şey yapmamış, dudağındaki kanı silerek sakın bir şekilde, ona öfkeli gözlerle bakan abisine dönmüştü. “Şimdi bir ölüden farksızsın işte, geri zekâlı.”

O zamanlar dönen konuyu anlamıyordum. Sadece on beşimdeydim. Bir süre sonra babam onu sakinleştirmişti, beraber içeri geçmişlerdi ve amcam tekrardan dışarıdaki kamelyaya geldiğinde, yüzünde babama has olan o hissiz ifade vardı.

“Elemler böyledir,” demişti bana, ona ne olduğunu sorduğumda. Normalde çok sakin biri olduğundan, bu ani patlayışı beni afallatmıştı, tüm bunları ona söylemiştim. Tavlayı açarak taşları dizmeye başladığında, “Çoğu zaman hiçbir şeye karışmayız. Uzakta durur ve gözlemleriz,” diye devam ettirmişti kendini. “Ama konu kendi kanımız olduğunda, fitili ateşleyen olmaktan çekinmeyiz.”

Nikolai Narbekov, ertesi gün kargo ile çiftlik evine bir kutu gönderdi. Kutuyu ben açmıştım, attığım çığlık hâlâ kulaklarımdaydı. Konu acı verici ya da şok edici olaylar olduğunda hafızam, normalde olduğundan kat kat daha güçlüydü.

Kahverengi, küçük karton kutunun içinde bir el vardı. *El*. Bir erkek eli. Artık olmayan birinin eli. Hatırladıkça tüylerim ürperiyordu, ne kadar zaman içinde daha kötü şeylere tanık olsam da o anki şok atlatabileceğim ya da zamanla alışabileceğim bir şey değildi. O bir adamı öldürdükten sonra, cesedin elini kesmişti ve bunu amcama göndermişti.

Bir notla beraber. Notu kelimesi kelimesine hatırlıyordum.

“Eğer oğluma elini uzatmak için çabalamaya devam edersen kopardığım ikinci el en yakın adamının değil de senin elin olur, Ogun Elem.”

-NN.

O gece babama bir şey olacağını anlamıştım çünkü işler değişmişti, en önemli adam artık dostumuz değildi, düşmanımız hâline gelmişti.

Nikolai Narbekov ve babamın karmaşık bir ilişkisi olduğunu biliyordum ama o noktaya kadar onun babamın dostu olduğunu sanıyordum. Ama sonradan işler değişmişti.

O olayın üzerinden sadece birkaç ay geçtikten sonra bir gece yarısı babamın telefonu çalmıştı, biz mutfakta sohbet ederken. Aradan geçen birkaç seneye rağmen o ifadesi hâlâ gözlerimin önündeydi. Bize bir açıklama

yapmadan evden fırlamıştı ve eve tekrar geldiğinde, bir parçası eksikti çünkü abisini kaybetmişti. Amcam ölmüştü.

Çakır bu konu hakkında hiç konuşmadı.

Zaten bir süre sonra sadece ikimiz kaldık.

Ama şimdi o da ortada yoktu.

Tıpkı abim gibi.

Birini kaybetmek kalpte derin bir mezar açıyordu bana kalırsa, içini doldurursanız boşluğu hissetmeden yolunuza devam edebilirdiniz ama bazı insanların kalbinizde bıraktığı o çukur, başka hiçbir şeyin varlığı ile dolmuyordu işte.

Ve hep yarım kalıyordunuz.

Merdivenlerden inerek salona geçtim. Gözlerim etrafta dolaşıyordu, koridordan geçerek merdivenlere doğru adım attığımda yanda olan odasının kapısının kapalı olduğunu gördüm. Salonda olmadığına göre şu an odasında mıydı? Hâlâ uyanmamış mıydı?

Gerçi daha sabahın körüydü, belki de geç uyanan birisiydi? Dün gece beni yukarıya taşıyanlar uyku perileri olmadığına göre de ben uyuduğumda bile uyumamıştı belli ki.

Saçlarımı geriye attım, şömine yanıyordu ve evin içi ısınmıştı. Üzerimdeki sweatshirt'ün içi polar olduğundan tamamen terlemiştim ve saçımı toplama isteği ile bunalmışım ama yanımda toka olmadığından toplayamıyordum. Gözlerimi ovuşturarak salon ile birleşik olan mutfığa doğru ilerledim ve gri buzdolabının kapağını açtım.

Kafamı hafifçe kaldırdığımda korkudan yerimden sıçramışım. Bana dönük olan sırtının yerini güzel yüzü aldığı anda göğsümün inip kalkış hızı artmıştı.

Mutfak karanlık olduğu için etrafıma bakmadan içeri girdiğimden onu fark etmemiştim bile. Korkak değildim ama çabuk ürküyordum, kafamı kaldırır kaldırmaz hesaba katmadığım iri yarı bir beden görmek de doğal olarak beni yerimden sıçratmıştı.

Gözlerim üzerinde dolaştı, o da bana bakıyordu ancak az önce resmen çılgılık atmama rağmen hiçbir tepki vermemişti, yüzü yine ifadesizdi.

Kafasını hafifçe yana eğdiğinde, küçücük olan mutfağın kapısına değmemek için bunu yaptığını fark ettim. Kafasını kaldırsa, alnı mutfağın kapısına çarpacak gibi görünüyordu.

“Görmedim seni,” dedim bu garip sessizliği bozmak amacıyla. “Fark edemedim yani.”

Bana bakmaya devam etti. Tezgâhın üzerinde duran şişeyi eline aldığını o an fark ettim. Bir viski şişesiydi. Gözlerim kısıldı, sabahın bu saatinde içecek miydi? Şişeyi açtıktan sonra sol eline alarak tezgâhın önünden çekildi, bu sayede tezgâhın üzerinde duran diğer şişeleri ve üç paket sigara paketini görmüş oldum.

Gözlerinin çok boş baktığını o an fark ettim. Ne kadar belli etmese de sarhoştı, sisteminde yüklü miktarda alkol vardı ve belli ki etkisini gösterdiği tek yer, boş bakan gözleriydi.

“Demek aynı zamanda alkoliक्सin de,” dedim alaycı bir sesle. Benimle konuşmadığı için sinir olmuşum. “Nedense hiç şaşırmadım, biliyor musun? İçerisi leş gibi esrar kokuyor.”

“Sabahın beşi bana bulaşmak için hiç iyi bir zaman değil,” dedi ters bir sesle. Gözleri bana dönmemişti, bir iki adım atarak mutfağın kapısına ilerlemiş ve şişeyi dudakları arasına götürerek büyük bir yudum almıştı. “Sen kendi işine bak, kızım.”

“Benim işim ne ki?” diye sordum kaşlarımı çatarak. “Neden burada olduğumu bile anlamıyorum. Konuşmuyorsun çünkü. Bir şeyler söyledikten sonra susasın geliyor ve susuyorsun. Ne yapacağımızı konuşmayacak mıyız?”

“Hep ısrar edecek misin sen böyle?” diye sordu birden, aniden bana dönmüştü. “Sabahın köründe bana bulaşma diyorum. Uyuyup uyandıktan sonra konuşuruz. Kafamı siktin sabahtan beri.”

“Benimle düzgün konuş.”

“Bir fikrim var,” dedim. “Bence kurallar belirleyelim.” Ona şaşkın bir şekilde baktığımda, “İlk kural,” dedi. “Ben seninle konuşmak istediğimi belli etmediğim sürece asla benimle konuşma.”

Yani hiçbir zaman demek oluyordu bu da.

“Senin kuralların umurumda bile değil,” dedim omzumu silkerek. “İstedikimde seninle konuşurum.”

Beni umursamadan mutfaktan çıktığında ben de onu umursamadan takip etmeye başladım. Sehpanın üzerinde duran siyah, eski görünen bir defteri eline alarak kafasına diktiği viski şişesi ile merdivenlere doğru yöneldi. Gözlerim elindeki deftere takıldı, demek ki burada oturduğu için beni salondan çıkararak üst kata taşımıştı. Ve şimdi uyanık olduğuma göre burayı terk etmek istiyordu.

Az önce siyah kapaklı defteri aldığı sehpa çevirdim gözlerimi, üzerinde bir paket Parliament ve beyaz kulaklıkların takılı olduğu siyah bir cep telefonu duruyordu. Sigarasını almayı unuttuğunu fark ederek döndü ve tekrar salona girdi, sehpa eğilip sigara paketini aldı ama cep telefonuna dokunmadı ve hiçbir şey demeden, yine arkasını döndü.

İçki şişelerinin yanına düşmüş olan fotoğraf karesini o an fark edip elime aldım. Salon çok karanlık olduğundan, fotoğrafı tam olarak seçemiyordum ancak seçmeme gerek yoktu çünkü bu fotoğraf, eve girdiğim an dikkatimi çeken fotoğrafın aynısıydı.

Baba ve oğul. Bu fotoğrafı mı izliyordu? *Fotoğraf sapasağlam kaldı,* diye geçirdim yine içimden. *Onun babası yandı.*

“Bunu unuttun,” dedim gitmeden önce. Arkasını dönerek bana bakışında birkaç adım atarak aramızdaki farkı kapattım. “Güzel çıkmışsınız.”

Fotoğrafı onun görebileceği bir şekilde tuttuğumda, yüzünde hiçbir mimik oynamadı ama ela gözlerindeki ifade öyle hızlı buğulandı ki, tüm o soğuk sakinliğine rağmen bana deli gibi sinirlendiğini anladım.

“Amacın ne?” diye sordu kaşlarını çatarak. “Canın mı sıkılıyor kızım senin?”

Kasılan yüzüne baktım, sıkıldığı çenesi ile beraber daha fazla belirginleşen çene kemiğine ve parıldayan ela gözlerine.

Bana ilk kez, beni öldürmek istiyormuş gibi bakıyordu.

Bu duraksamama neden oldu, akli olan buradan kaçır ve uzaklaşırdı. Bu adamın şakası yoktu, bunu biliyordum. Senelerim onun hakkında anlatılan kan dondurucu olayları dinlemekle geçmişti. Ama ben, burada durmuştum ve onun sinirlenmesine neden olacak hareketler yapmaya devam ediyordum.

Nikolai Narbekov’a herkes canavar derdi.

Bir canavar ancak bir canavar yetiştirebilir.

O babasının, o bir canavarın oğlu.

O bir canavar.

Ben bir canavarın inindeyim.

“Nikolai Narbekov bir canavardı,” dedim. “Ve sen, Nikolai Narbekov’un oğlusun. Sana güvenip de oyununa yardımcı olmam için hiçbir neden yok, bunu biliyorsun değil mi?”

Aslında, bunu anlamayı yaptıktan sonra söylemem komikti.

“Ben Nikolai Narbekov’un oğlu değilim,” dedi sert bir sesle. “Benim ismim Vladislav.”

Merdivenleri çıkarak üst kattaki odasına girdi ve beni tek başıma karanlık salonda bıraktı. Birkaç saniye boyunca dediğini düşündüm, ayaklarımdaki güç silinmesine rağmen birkaç adım atarak sehpanın önündeki siyah koltuğa oturdum.

Telefonunun ana ekran tuşuna bakarak saate baktım.

Saat 05.27’ydi. Güneş yeni doğuyordu ve önümde duran telefonda, Deniz Sungur’dan *Söyle*² çalışıyordu.

Kulaklığı iki kulağıma da taktım, ağlamamak için dudaklarımı ısırdım ve yeni bir kâbusa kucak açarak gözlerimi sımsıkı kapattım.

Herkes yaşarken kalbiyle benimkinin bana yok bir yararı.

Söyle yerine neyi koyayım?

Herkes yaşarken kalbiyle benimkinin bana yok bir yararı.

Söyle yerine kimi koyayım?

Düşünmek beni öldürüyordu.

Geçmişin içinde yaşamadan nefes alamayacak hâle gelmiştim. Kafamın içinde durmadan eski anılar dönüp duruyordu, kulaklarımı kapatsam bile Narbekov’un sesi kafamın içinde çınlıyordu.

Sıcak su bedenimi yakarken saçımı son kez duruladıktan sonra bakişlarımı banyonun gri fayanslarına diktim. Ne yapmam ne düşünmem

²3. Bölüm 2017 yılında geçmektedir ancak Deniz Sungur’un *Söyle* adlı eseri 2020 yılında yayımlanmıştır. Yazar, bu şarkıyı bilinçli bir tercih olarak 2017’de geçen sahnede kullanmıştır. (c.n.)

gerektiğini bilmiyordum. Hatta şu an, düşünmemek en iyi seçenekmiş gibi geliyordu.

Eğer içinde bulunduğum durumu düşünürsem delirmekten korkuyordum son birkaç saattir, burada durmaya dayanamayacağımı biliyordum.

Tıpkı yapacağım ahmakça bir hareketle ölüm fermanımı imzalayacağımı bildiğim gibi.

Narbekov, eğer işine yaramazsam beni ele vereceğini ima edeli ve ben sonrasında onunla anlaşma yapalı henüz 24 saat bile olmamıştı.

Olanları sindirmeye çalışıyordum.

Ne yapacağımız hakkında bir fikrim yoktu. Onun gerçek bir planı var mıydı? Yanında birileri var mıydı? *Sadık* olmak zorunda olmadığını söylemişti ama Aslanlara sadık olmayan kişiyi kolayca bulamazdınız.

Tolun'un yanında olduğunu söylemişti.

Tolun onunla beraberdi mesela. Narbekov onu ne kadar dostu gibi görmese de.

Babamın sözlerini anımsıyordum ona baktıkça.

"Bengi, bizim gibilerin dostları olmaz. İnsanoğlu iki yüzlüdür. Bir yüzü senin işine yararken, diğer yüzü seni yaralar. Bu durumda kendini korumak için yapabileceğin tek bir şey var: Kimseye güvenmemek."

Kimseye güvenme. Babama göre ilk kural bu olmalıydı. Eminim ki He-deon Narbekov'un kuralı da buydu, kimseye güvenmediğini kendi ağzı ile söylemişti.

Beraber büyüdüğü insanlara bile güvenmiyordu.

Kafamı geriye atarak yüzümü son bir kez ıslattım. Sıcak suyu kapatarak küvetin içinden çıktım ve klozetin üzerine koyduğum siyah bir havluyu elime alarak vücudumu kuruladım.

Dün gece, doğrusu sabaha karşı yukarı çıktığından beri onu yalnızca bir kere görmüştüm. Beni görmezden gelmişti. Ben de bir şey sormamıştım ya da bir şey söylememiştim.

Yorgundum.

Hızlı adımlarla bana verdiği odaya, koridorun sonuna doğru ilerledim ve odaya girerek kapıyı kilitledim. Ondan tekrar kıyafet istemek istemiyordum, bu yüzden duşa girmeden önce iç çamaşırlarımı ve bana

verdiklerini yıkamış ve kurutma makinesine atmıştım. Havluyu bir kenara bıraktıktan sonra altıma külotumu ve bana verdiği kıyafetleri giydim.

Yıkamış olmama rağmen kıyafetleri hâlâ onun gibi kokuyordu.

Saçlarımı havlu ile biraz kuruladıktan sonra bıraktım. Eğer dışarı çıkmayacaksam saçlarımı makineyle kurutmaya uğraşmazdım.

Merdivenlere doğru ilerledim, arkası dönük olsa da aşağıda oturduğunu görebiliyordum. Telefonla konuşuyordu ancak ben salona girdiğim an, şansıma telefon konuşmasının sonu geldi ve telefonu kapatarak sehpanın üzerine koydu. Hava çoktan kararmıştı, saat yediye doğru geliyordu.

Bana doğru döndüğünü fark ettiğimde yüzüne baktım. Mutfağın içinde loş, sarı bir ışık yanıyordu, bu tam olarak aydınlanma sağlamasa da yüzünü aydınlatmak için yeterliydi. Gözlerim yanağındaki kesik izine, keskin elmacık kemiklerine, kirli sakallarına ve dolgun dudaklarına dokunduğunda birkaç adım atarak salonun içine girdim. Kafamın içinde dönüp dolaşan ve asla susmayan o ses, bu kadar çirkin bir adamın bu kadar güzel bir yüze sahip olmasının haksızlık olduğunu söylüyordu bana.

Bir şey demek için dudaklarını araladığı sırada sehpanın üzerine koyduğu cep telefonu titremeye başladı. Sabaha karşı telefonu kapanana kadar müzik dinlemiştim, büyük ihtimalle telefonu kullandığımı biten şarjdan anlamıştı ama hiçbir şey söylememişti.

Hiç ses çıkarmadan mutfığa doğru ilerlediğimde, ayağa kalkarak telefonun klavyesinde parmaklarını dolaştırmaya başladı. Bir süre sonra telefonu tekrardan çalmaya başlamıştı, bu sefer arayanın kim olduğunu göremesem de telefonu açtığı an, “Tolun,” dediğinden dolayı kiminle konuştuğunu anlamak çok da zor olmamıştı.

Karşı hattan bu sefer ses gelmiyordu. Tolun denilen adam daha sessiz bir yerde olmalıydı.

“Mekândan çık,” dedi koltuğun üzerine bıraktığı deri ceketini eline aldığı sırada. “Tamam, Sara’yı eve bıraktıktan sonra bizim mekâna geç ama sakın Odkan’a görünme.”

Üzerindeki siyah tişörtü ve giydiği pantolonu o an fark ettim, dışarı çıkmak için hazırlanmıştı. Telefonu omzu ile kulağı arasına sıkıştırdı ve deri ceketini üzerine geçirdi.

“Bir bahane bul işte amına koyayım,” dedi. Rusça konuşuyordu, belki de benim Rusça bildiğimi bilmediği için rahatlıkla Rusça konuşuyordu.

Sehpanın üzerinde duran araba anahtarını ve sigara paketini deri ceke-
tinin cebine yerleştirdikten sonra kafasını kaldırarak bana baktı. Ela göz-
leri, yüzümde bir açık yakalamak istiyormuş gibi dikkatle beni incelemeye
başladığında gözlerini ondan çekmemek için yoğun bir çaba sarf etmem
gerekti.

Gözlerini ilk çeken ben oldum ancak hâlâ bana baktığını fark edebili-
yordum. Oyalanacak bir şey yapmak amacıyla parmak uçlarımda yükse-
lererek en yukarıdaki raftan bir su bardağı aldım ve tezgâhın üzerinde duran
sürahideki suyu bardağa boşalttım.

“Çakır sana ulaştı mı?” diye sordu Hedeon birden. Bir an bana söyledi-
ğini sansam da sonrasında, hattan gelen sesle beraber hâlâ telefonda oldu-
ğunu anlamıştım. “Neredeymiş, biliyor musun?”

Donup kalacağımı hissettim ancak son anda, Rusça bildiğimi bilmedi-
ğini aklıma getirerek tepkimi dizginledim. Eğer Rusça bilmediğimi düşü-
nerek konuşacaksa, bunu kendi tarafımdan büyük bir avantaja çevirebi-
lirdim. Dudaklarımı ısırarak sert bir şekilde yutkundum ve su bardağını
dudaklarıma dayadım, yüzümü görürse pot kırabilme ihtimalim oldu-
ğundan dolayı ona sırtımı dönmüştüm.

“Tamam,” dedi Narbekov. Sesi şimdi daha yakından gelmişti ama yine
de arkamı dönmedim. “Sen çık, gel bu tarafa doğru kimseye görünmeden.
Halledelim.”

Pencereye vuran yağmur damlalarına bakıyordum. Hava karardığı için
o uçsuz bucaksız ormanda göz gözü görmüyor olsa da yağmurun hızlandı-
ğını, pencereye vuran damlaların çıkardığı sestten anlayabiliyordum.

“Bana baksana sen.”

Tekrar Rusça konuştuğunda kısa bir an duraksadım. Telefonu kapat-
mıştı, bana sesleniyor olmalıydı ama onu, Rusça bilmediğime inandırmak
istiyorsam şu an arkamı dönerek de ona bakamazdım. Telefonu kapattığını
bile bilmemem gerekiyordu! Gerçi refleks olarak, bir şey dediği için bakıyor
da olabilirdim ama ben hiç pot kırmak istemiyordum.

Hem o neden bana Rusça konuşarak sesleniyordu ki şimdi?

Tezgâhın önünden geri çekileceğim sırada arkamda hissettiğim beden
ile duraksadım. Önce etrafımı saran kokusunu hissettim, görmezden ge-
lemeyeceğim kadar ona has ve yoğundu. Sonra boynuma çarpan nefesini.
Ellerini iki yandan geçirerek bedenimi, tezgâh ile kendi arasında inşa ettiği

bir hapishanenin içine aldığında o kadar afallamıştım ki, nefes bile almayı bırakmıştım sanki. Karnıma bir tekme yemiş gibi hissediyordum, onunla bu kadar yakın olmanın beni böylesine gereceğini düşünmemiştim. Saçlarımı sağ omzumda topladığını fark ettim, yanağını yanağıma yaslayacağını düşünsem de bir an, bunu yapmamıştı.

“Sence Rusça bildiğini anlamamış olma ihtimalim var mı benim?” diye sordu alaycı bir sesle.

Siktir. Rusça bildiğimi anlamıştı.

“Bana bir daha numara keseyim deme sakın,” dedi birden ciddi bir sesle. Alaycılığı anında yok olmuş, tuzla buz olmuştu. “Yoksa zararlı çıkan sen olursun.” Hafifçe geri çekildi ancak ben hâlâ nefes alamıyordum sayesinde. “Ben çıkıyorum.”

“Nereye gidiyorsun?” diye sordum kaşlarımı çatarak. Bana, bu soruya asla cevap vermeyeceğini söyleme gereği bile duymadı, bakışları ile bunu belli etti. “Saçmalama.”

“Bir iki saate geleceğim,” dedi.

“Ne mana şu an?” diye sordum. “Beni bırakmayacak mısın?”

“Hayır,” dedi kafasını salladığında. “Seni *bırakmayacağım*, Elem.”

“Bu ne demek oluyor şimdi?”

“Şu demek oluyor,” dedi bana doğru bir adım attığında. “Teklifimi kabul ettiğine göre bu işte beraberiz ve beraber olduğumuz süre boyunca gözümün önünden ayrılmama izin vermeyeceğim çünkü kafamı çevirdiğim anda başını belaya sokacak şeyler yapacağını biliyorum.”

“Beni burada bırakıp dışarı çıkamazsın.”

“Emin ol isteyerek evden çıkacak son adamımdır,” dedi alayla güldüğünde. “Bir işi halledip geleceğim. Burada güvendesin. O yüzden sözümü dinle ve burada kal. Ben çıktıktan sonra kapıyı kilitle. Unutma sakın.”

Ona gözlerimi devirme isteğim çok büyüktü. Ellerimi tezgâha koyarak hafifçe ona doğru döndüm, tam olarak arkamda sayılmazdı ancak az önceki kadar olmasa da bana hâlâ gereğinden fazla yakındı.

“Çakır seni aradı mı dedin az önce Tolun denen herife,” dedim gözlerimi gözlerine çevirdiğimde. “Onunla görüşüyor mu ki Tolun?” İkisinin ne alakası olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. “Sen ona ulaşabiliyor musun? Haber alıyor musunuz?”

Birkaç saniye boyunca bana sadece baktı. Tırnaklarımı avucumun içine sapladım, sinir krizinin eşiğine gelmeme çok az kalmıştı.

Dudakları nihayet aralandığında tırnaklarımı avuçlarımdan çekerek derin bir nefes aldım ancak o bana cevap vermek yerine, “Bir şeyler ye,” dedi sadece. “Geldiğimizden beri bir şey yemedin. Düşüp bayılacaksın.”

“Ne?” diye sordum şaşkınlıkla. “Ne yemeği ya? Sana Çakır’dan haberin var mı diyorum! Hiçbir şeye cevap vermeyecek misin yani böyle?” Ellerimi tezgâhın üzerine koydum. “Konu senin vurduğun ve sırf sen vurduğun için hayatımdan çıkmak zorunda kalan kuzenim, hayatımdaki tek insan, hayatta kalabilen tek akrabam, ailemse eğer senin bu konuşmama zırvallıklarını dinlemeyeceğim. Eğer kuzenim sana ulaşıyorsa ya da bir şekilde senin ondan haberin varsa bana anlatmak zorundasın.”

“Bir konuda anlaşalım. Benim hiçbir zaman zorunluluklarım olmaz,” dedi iğneleyici bir sesle. Bu ona ters ters bakmama neden oldu ancak o bunu hiç umursamadı, devam etti. “Sana hiçbir şey anlatmak zorunda değilim, Elem.”

“Konu ailemi ilgilendiren bir şeyse eğer, anlatman gerekiyor,” dedim sakın kalmak için çabalarken. “Neden kendi işine geleni anlatıyorsun sadece? Çakır olayında bir parmağın olduğu için mi anlatamıyorsun?”

Kafasını hafifçe yana eğdiğinde çene kemiği öldürücü bir keskinlik kazandı. Kahverengi saçlarını hafifçe geri ittirerek bıkkın ela gözleri ile bana baktı. Onun o güzel yüzüne sert bir yumruk atmak şu an istediğim tek şeydi.

“Telefonum sende kalsın,” dedi söylediklerime cevap bile vermeden. “Bu ikinci telefonum. Bir şey olursa eğer hemen beni ya da Tolun’u ara, ben açarım zaten onun telefonunu da. İkisi de kayıtlı.” Tabii, hayvan herif telefonumu kırmıştı, üzerine basmış ve çiğnemişti. “Ve çok ciddiym,” dedi telefonu cebinden çıkarıp bana uzattığında. “Bir şeyler ye.”

“Bu kadar mı?” diye sordum alaycı bir sesle. “Sana sorduğum binlerce soru var ve cevapların bunlar mı?” Alayla güldüm. “Başka bir şey?”

Beni birkaç saniye inceledi. Ela gözleri üzerimde bir baskı olmasına neden oluyordu, gözlerine değil bakmak, üzerimde hissetmek bile diken üzerinde olmama neden oluyordu. *Tenime binlerce bıçak saplanıyormuş gibi.* Onun yanında olmak, kaçıp gitmek istemek, işte böyle hissettiriyordu bana.

“Saçlarını kurut,” dedi birkaç saniye sonra, sadece. Gözlerini saçlarımdan çekerek bana arkasını döndüğünde ona kaşlarımı çatarak baktım. “İki saate gelirim.”

Dış kapıyı açarak evden çıktı ve gitti. Tek bir kelime etmeme bile fırsat vermedi. Gözlerim kapanan ahşap kapıda birkaç saniye oyalandı, hâlâ neyin içine düştüğümü idrak edemiyordum belki de.

Bu adam hep böyle kafasına eseni yapacak, doğru düzgün iletişim kurmayacak mıydı?

O zaman burada durmak için hiçbir sebebim yoktu.

Küçük mutfak camından içeri sazan araba farı etrafı aydınlattı, birkaç saniye sonra arabanın engebeli yolda ilerlediğini işittim. Ürpertici dağ evinde tek başıma kalmıştım.

Gitmesinin ardından geçen birkaç saat içinde yemek yedim ve bir ağrı kesici alabildim, lanet saçlarımı kuruttum ve biraz televizyon izledim. Kısacası, düşünmemek için elimden gelen her şeyi yaptım ancak kendime yine de hâkim olamadım.

Bari Çakır hakkındaki sorularıma cevap verseydi.

Aradan geçen ve sessizliğin beni yiyip bitirmesiyle akıp giden dakikalardan sonra telefonda bir bildirim sesi yükseldi ve arka planında düz siyah bir duvar kâğıdı olan ana ekran aydınlandı. Bir mesaj gelmişti, O’ndan. Ne attığına bakmak için mesajın üzerine tıkladım.

Bir telefon numarası. Bana bir telefon numarası göndermişti. Kaşlarım çatıldı. Kimin numarasını atmıştı ki bana? Hiçbir şey yazmamıştı da. Gözlerimi ekrana çevirdim, bir mesaj daha geldiğinde yalnız başıma oturduğum küçük mutfakta mesaj sesi yankılandı.

Bir mesaj daha geldi.

H: İşlerim uzadı, minik aslan. Çakır’ı ara ve konuştuktan sonra uyu.

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

Düzenleme

Ny.ozlem

BÖLÜM 4

SATRAŇ TAHTASINA SAKLANAN HAYALETLER

Çocukken babamla karşılıklı satranç oynadığımız akşamları hatırlıyordum, beni her zaman yenerdi, acımasızdı, şahımı oyunun içine gömerdi.

“Satranç, Rusların işidir,” derdi bana.

Bu söz kafamın içine saçıldığı sırada, çiftlik evinin önünde oturduğumuz o serin geceyi hatırlıyordum. Abim yoktu, *yine* yoktu ve açıkçası, ben artık onun yokluğunu umursamamaya başlamıştım. İncitmiyordu, incitmeyi uzun zaman önce bırakmıştı ancak öfkeliendiriyordu ve o gece, öfkemin bir mum alevi gibi titreyerek yandığı son geceydi.

Babam akıllı bir adamdı. Her zaman yedek bir planı vardı. Her zaman, ondan bir adım öteye gidebilecek bir adamı nasıl yakalayabileceğinin bir yolunu bulurdu ve her zaman, sonucu ne olursa olsun, o adamı yakalardı.

Ama ölüm bir frenin ucunda belirdiğinde, onu üzerine basıp da durdurmamıştı.

Babam bunu hesaplayamayacak bir adam mıydı?

“Onların iyi olduğu her şeyde, bizim de olmamız gerekir,” demişti abim, artık onunla eskisi gibi konuşmadığım gecelerden birinde.

Tamamen tesadüf, evin içinde iki yabancıyken birbirimize rastlamıştık. Bizimle kalmıyordu ancak geçici bir süre bizim eve gelmişti ve ben de gecenin kör bir yarısı, beni senelerdir terk etmeyen kâbuslarımdan birinden uyanmıştım. Su içmek için mutfığa girdiğimde, parmakları arasında tuttuğu bir fotoğraf karesine bakarak diğer elinin parmakları arasında tuttuğu sarı filtreli sigarayı dudaklarına götürüyordu.

Duruşu biraz kamburdu, belki de kendi kendini sırtlanmak zorunda bıraktığı günahlar artık kemiklerini çatlatıyordu. Belki de her şey bu kadar

karmaşık değildi her zaman. Belki de o artık sadece ve sadece yorgun düşmüştü.

Ne acı, gerçeği hiçbir zaman bilemeyecektim.

Çünkü o hiçbir zaman geri dönmeyecekti.

Önünde bir şişe şarap vardı, yarısı içilmişti ve bir şarap bardağı da masanın üzerinde duruyordu. Çiftlik evinin içindeki şömine tam karşısındaydı, alevler suratında dans ediyorlardı.

Ve o da... *O gece ateşi izliyordu.*

“Ateşin gücü hareketinden gelir,” demişti bana bir keresinde. Elektrikler gittiği için yaktığım mumun alevinin parmaklarıma değdiği ve balmumunun ellerime aktığı, ağlamamak için dudaklarımı ısırdığım bir gece yarısıydı. *Dinamiğin gücü.* Durmadan hareket hâlindeydi, durdurulamazdı, durulmazdı, hırçındı; gücü buradan gelirdi.

O gece, ateşi izlediği gece, ben mutfaka adım attığım ilk an, fotoğrafı katlamış ve üzerindeki gömleğin cebine koymuştu.

“Hayret,” demiştim oldukça küçümser bir sesle. “Gömleğinde kan lekesi yok.”

Çünkü nereden geldiğini, ne bok yediğini, kendini nasıl bir canavara dönüştürdüğünü çok iyi biliyordum. Bunu yapmaması için küçükken ona yalvarmışım, bana söz vermişti ama yine de beni dinlememişti. Sözünü çiğnemişti.

O gece, abimin kafamın içindeki o kahraman görüntüsünden sıyrıldığı ilk geceydi ve o görüntü çatlayana, kırıkları bana saplanana ve tamamen yok olana kadar, abim kendinden bir kötü bir adam yaratmayı hiç durdurmamıştı.

Alay ettiğim kişi o değildi, ona olan inancımdı. Silinmiş ve gitmişti.

Bana ruhsuz bir şekilde gülümsemişti. Ona baktığımda gördüğüm kişi artık abim değildi ve eminim ki, o da bana baktığında kardeşini görmüyordu artık.

“Hâlâ çocuksun,” demişti o da. “Bazı şeyleri çok abartıyorsun. Sana açıklamak zorunda değilim, herkes kendi yolundan gider bu hayatta.”

O mu bu yolu seçmişti, öyle mi? Küçükken geceleri ben babam gibi bir adam olmak istemiyorum diye ağlayan abim, babamın gittiği yoldan daha karanlık bir yolu tamamen kendi isteği ile mi seçmişti yani?

“Bazen seçenek yoktur,” diye devam etmişti sözlerine. “Babamı suçlamadığın için beni suçlayamazsın.” O an ilk defa, sesinde bir yabancının ayak seslerini duydum. “Büyü artık, Bengi. Yoksa yara alacaksın.”

Kahverengi saçlarını geriye atarak bana baktığında göz göze geldik. Annem her zaman göz rengimizin aynı olduğunu söylerdi, kahverenginin aynı sıcak tonuydu.

Aynı hayatta doğmuş ve gözleri tıpatıp aynı olan iki kişi, nasıl gözlerinde tamamen farklı yaşanmışlıklar taşıyan iki yabancıya dönüşebiliyordu?

“Sana acıyorum abi,” demiştim sürahideki suyu, su bardağına doldurduğum sırada. “Sonradan kötü biri olamayacağını çoktan öğrenmen gerekirdi. Yaptığın her şey buradan bakılınca saçmalık olarak görünüyor.”

“Ben de sana acıyorum, kardeşim,” demişti mutfaktan çıkmadan önce. “Sen aynaya bakmayı bırakmış olabilirsin ama ben senin gözlerindeki o karanlığı daha önce de gördüm. Seni öldürecek.”

Ne demek istediğini hiçbir zaman anlayamadım.

Sehpanın üzerinde duran satranç tahtasına baktım. O evden çıkmadan önce fark etmesem de o gittiği an dik bakışlarla o satranç tahtasını izlemiştim. Taşlar dizilmişti ama oyun bitmemişti çünkü telefon geldiğinde kalkmış ve gitmişti.

Kendi kendine satranç oynuyordu. Bunu babam da çok yapardı.

Gözlerim satranç taşlarına saplandığında, elimdeki telefonu iki parmağımın arasında döndürmeye başladım. Mutfak duvarına asılı olan saatin çıkardığı ses, içine düştüğüm sessizliği bölen tek şeydi.

Tik, tak, tik, tak. Gözlerini dört aç ve etrafına iyi bak. Bir kumarın içinde miydim yoksa satranç tahtasından düşen piyonlardan biri miydim? Sanırım bunu uzun süre bilemeyecektim.

Bana Çakır'ın numarasını vererek bir iyilik yapmadığını biliyordum, belki de bunu anlamayacağımı düşünüyordu ama anlamıştım. Amacı bana iyilik yapmak değildi, kesinlikle değildi. Bana neden iyilik yapacaktı ki? *Ailesi parçalanmış küçük bir kız.* Beni böyle görmediğini biliyordum, böyle görmesini de istemiyordum.

Amacı beni test etmektir. Çakır'a onun yanında olduğumu söyleyip söylemeyeceğimi böylece öğrenecekti. Ona güvenmesem bile bağlılık gös- termem gerekiyordu, yoksa beni ispiyonlayabilirdi.

Ona güvenmiyordum.

Çakır'ı ararsam, dudaklarım benden habersiz aralanabilirdi. Sesini duyduğumda nasıl bir tepki vereceğim konusunda çok kararsızdım.

Onu aramamalı mıydım? Bilmiyordum. Hiçbir fikrim yoktu.

Aklım çok karıştı. Çakır'a güvendiğimi de söyleyemezdim ki, Hedeon ile aralarında nasıl bir iş döndüğünü bilmiyordum.

Öylece ortadan kaybolmuştu. Eğer beni umursasaydı, gitmeden önce en azından bana bir açıklama yapmaz mıydı?

Yapmamıştı.

Kafamı geriye atıp derin bir nefes aldım. Numarası bendeydi, onu ne zaman istersem arayabilirdim. Şu an böyle ani bir karar vermek istemiyordum çünkü Hedeon'un sandığının aksine, ne kadar benim kanımdan olsa da Çakır'a güvenmiyordum.

Onun kimin tarafında olduğu hiçbir zaman belli olmazdı ve eminim ki, bana ulaşmak istese şimdiye kadar bir yolunu bularak ulaşırdı.

Dudaklarımı yalayarak kafamı oturduğum siyah koltuğun yastıklarına yasladım. Birkaç dakika sonra, dış kapının anahtarla açılma sesi geldiğinde kafamı kaldırarak kapıya doğru döndüm, düşüncelerimin ağırlığı doğrulamamı bile engelliyordu sanki.

Narbekov içeriye adımını attı. Gözlerim anında ona çevrildi, koyu kahverengi olan saçları ıslanmış, yağmurun etkisi ile siyaha dönük bir renk alarak alnına doğru dağılmıştı. Dışarıdaki sağanak yağmurun sesini duyabiliyordum, şiddetli bir şekilde yağıyordu, etraf karanlıktı ama arada çakan şimşegin morumsu ışığı ormanı aydınlatıyordu. İçeriye girdi, üzerindeki yağmurdan nasibini almış olan deri ceketini de çıkararak sandalyenin üzerine attı ancak kapıyı kapatmadı.

O kapının önünden çekilerek, yüzüme bile bakmadan mutfığa ilerlediğinde dış kapıdan içeriye tanımadığım, daha önce hiç görmediğim genç bir adam girdi. Açık kahverengi saçları, yumuşak hatlara sahip yakışıklı bir yüzü vardı. Kirli sakalları yanaklarını örtüyordu ancak elmacık kemiğinde büyük bir morluk vardı, patlamaya yüz tutmuş dudaklarında da aynı şekilde.

Bana döndüğü sırada dudaklarım gerildi ve gözlerim kısıldı. Bu adam kimdi? Dönüp Narbekov'a baktım ancak hiçbir tepki vermedi. Benden kimsenin haberi olmaması gerektiği konusunda anlaştığımızı sanıyordum,

en azından bana bunu sağlayabileceği için onunla bu saçma oyuna adanmıştım ancak hayır, o daha ilk günden eve bir yabancı getiriyordu.

Ona öfkeyle baktım ama Narbekov hâlâ dönüp benden tarafa bakmıyordu.

“Vay,” dedi ismini bilmediğim yabancı adam. “Son kalan Elem ve son kalan Narbekov korkunç bir ormanın içinde, göt kadar dağ evinin içinde tek başlarındalar. İçimden bir ses, bu hikâyenin iyi bitmeyeceğini söylüyor.” Bana döndü. “Bu herifle buraya gelirken senin aklından ne geçiyordu acaba?”

Ona ters ters baktım. Aklımdan neler geçiyordu bilmek istemezdi. Aklımdan ailemin parçalanışı geçiyordu mesela, aklımdan yaşamak geçiyordu. Sadece hayatta kalmak istiyordum. Bazı yollar, çıkmaz sokağa çıkıyordu ve bazen hiçbir seçim şansı olmuyordu. Bunu belki onun gibiler bilmezdi ancak benim gibi kaybetmeye oldukça hâkim olan insanlar, bu kapana da alışkındı.

“Saçma sapan konuşma lan,” dedi Narbekov. Bir fısıltıyı andıracak şekilde söylese de duymuştum. “Kızı rahatsız edecek şeyler söyleme.”

Kaşlarım çatılsa da bir şey demeden mutfağa, onun yanına ilerledim. Diğer adam üzerindeki lacivert montu çıkararak koltuğun üzerine attığında ben de mutfağa girmiştım. Kalçasını tezgâha yaslamış, öylece diğer adamı izliyordu. Sanki salona değil de mutfağa ilerlemesinin tek nedeni bendim. Benimle yakın durmaktan tiksiniyordu belki de. Bunu umursamadım.

Sonuçta bu işe beraber girecektik. Ona da güvenemeyeceğimi biliyordum ancak diğerlerine ondan daha az güvenebileceğimden de emindim. En azından onun benim arkamdan bir iş çevirmeyeceğini düşünüyordum. kimliğini ele vermezdi, beni onlarla göz göze gelmek zorunda bırakmazdı. Eğer bunları yaparsa, ikimiz de biliyorduk ki artık onun işine yaramazdım.

Ve Hedeon Narbekov iyi bir avcıydı, kendi ayağına değil avının kalbine sıkardı.

“Bu kim?” diye sordum Hedeon’a döndüğümde. Ben de kalçamı tezgâha yaslamıştım, ellerimi birbirine bağladığımda ela gözler bana çevrildi. Bu soruyu adama değil de ona sormuş olmam karşısında kaşlarını çatmıştı. “Hani benden kimsenin haberi olmayacaktı? Neden kuralları çiğniyorsun ki?”

“Kuralları çiğnemem mümkün bile değil,” dedi net bir sesle. “Kuralları ben belirliyorum.”

“Senin bir halt belirlediğin yok!”

Ela gözleri gözlerimi bir kafesin içine aldığında bakışlarımı ondan çekmek için elimden geleni yaptım çünkü huzursuz hissediyordum ancak vücudum benim emrimde değildi.

Kahverengi gözlü adam, alınmış gibi bir sesle. “Ayıp oluyor. Tolun ben.” Ona kaşlarımı çatarak baktım, sesi alaycıydı ve yüzündeki ifade uzun zamandır kimsede görmediğim kadar insancıldı. “Adımı illa duymuşsundur.”

Tolun dediği adam bu adam mıydı? O hâlde huysuzluğumu bir kenara bırakabilirdim, Narbekov ona da güvenmiyordu ancak bu benim umurunda değildi çünkü o kimseye güvenmiyordu. Yine de bu adam benim sahte kimlik işimi halledecek olan adamdı. Bu durumda benden haberdar olması çok da sorun doğurmazdı.

Zaten bunun olacağını anlamıştım.

“Tanıştığımıza memnun oldum demek isterdim ama şartlar ortada,” dedim imalı bir sesle. Tolun’un kaşları çatıldı, yüzüne oturan alaycı ifade ile beni izlemeye başladı ancak ben umursamadan gözlerimi ondan çektim ve Narbekov’a baktım. “Ne oluyor burada?” diye sordum yavaşça. “Açıklayacak mısın?”

“Bir şey olduğu yok,” dedi. “Seninle alakalı bir mevzudan dolayı gelmedi buraya.”

Kaşlarım çatıldı. Buna daha ne kadar devam etmeyi düşünüyordu? Çünkü ben daha fazla dayanamıyordum. Basıp gitmem an meselesiydi. Seçimi ne kadar bana bıraktığını söylese de işler o raddeye gelince beni bırakmayacağına adım kadar emindim.

Sürüden ayrı gezmeyi seven bir aslan, eğer işin ucunda zorunlulukları yoksa bir başkasını da oyununa çekmezdi. Tek başına hallederdi.

Ama onun gibi bir adamın da tek başına halledemeyecekleri vardı, bunu Tolun ile beraber aynı mutfakta duruyor olmamdan anlayabiliyordum.

“Yanımda, hiç tanımadığım bir aslan duruyorsa eğer bu beni tabii ki de ilgilendirir, Narbekov,” dedim kaşlarımı çatarak.

Ona kalsa hiçbir şey beni ilgilendirmiyordu ama bu konu böyle diyerek geri çekilebileceği bir konu değildi çünkü söz konusu olan şey gizliliğimdi. Gözleri üzerimden çekilmedi, beni dikkatle izledi.

“Sana kalsa hiçbir şey beni ilgilendirmiyor,” diye devam ettirdim kendimi, o bir şey demediğinde. Sesim hırçın çıkmıştı. “Ama anlaşmamız böyle değildi, değil mi? Benim varlığımı ifşa etmemen için seninle geldim zaten. Bana bunu da veremeyeceksen, neden buradayım ki o zaman?”

“Sana istersen gidebileceğini söylemiştim,” dedi umursamaz bir sesle. “Beni bununla tehdit edemezsin, Elem.”

Bundan usanmış gibiydi, hâlbuki bir şey yapmaya daha başlamamıştım.

Eğer anında gitmemden vazgeçebiliyorsa burada olmamın onun için ne anlamı vardı? Bu tartışılması gereken bir konuydu doğrusu. Dün gece de daha doğrusu bu sabah da bana aynısını söylemişti. O hâlde beni neden buraya getirmişti?

“Seni tehdit ettiğimi kim söyledi ki?” diye sordum ben de en az onunki kadar umursamaz bir sesle. Gözlerimi üzerinden çekmiyordum ancak gözlerinde taşıdığı ela cehenneme de bakmıyordum. “Beni buraya getiren sensin, bu umursamaz tavırlarına karşı önemli bir yerim olduğunu farkındayım.” Hatta, umursamaz davranmasına neden olacak kadar önemli bir yerim vardı ancak bunu söylemedim, Tolun’un güldüğünü duydum. “Anlaşmanın bozulmadığından emin oluyorum sadece.”

Umursamaz davranmasının nedeninin, benim bu oyunda hangi konumda olduğumu anlamamı sağlamak olduğunu biliyordum. O beni okuyabiliyor olabilirdi ancak ben onu okumayı bırakın, görmekten bile oldukça uzaktım. Bu yüzden aklımı karıştırmak onun gibi bir adam için çok kolaydı.

Belki de Çakır’ın numarasını bile bu yüzden vermişti.

Bana güvenmesi imkânsızdı ancak Tolun’a da güvenmiyordu ve şimdi Tolun burada, sadece Narbekov ve benim bildiğimiz bir sırta ortaklık ediyordu. Demek ki bazı durumlarda, Narbekov için öncelik güven değildi.

“Ongun sana dersini hiç çalıştırmamış,” dedi Tolun. “Narbekovlar anlaşmalarını bozmazlar.” Sesindeki tonlama beni rahatsız etti. Abimin ismini neden öyle söylemişti? Gerginlikle yutkundum. “Keşke burada olan sen değil de o olsaydı. İşler seninle beraber zorlaşacak belli ki. Çünkü hiçbir şey bilmiyorsun.”

Hiçbir şey bilmememin nedeni, onun emirlerine uyduğu adamın bana hiçbir şey anlatmamasıydı.

“Abim hakkında konuşayım deme bence,” dedim keskin bir sesle. On-
gun’un ismini kullanma şekli hoşuma gitmemişti. “Haklısın, keşke burada
olan o olsaydı ve sizin oyununuzun içine sığabilseydi ancak sayenizde, bu
gece burada olan kişi o değil. Buradaki tek İlem benim.” Tolun’un kaşları
alayla havalandı, benden böyle bir tepki beklemediği çok açıktı. “Haklısın,
hiçbir şey bilmiyorum. Sence siz anlatmadığınız sürece, sizinle ilgili gerçek-
leri nereden bilebilirim?”

“İyi, tamam be!” dedi Tolun homurdanarak. “Bir şey mi dedik sanki,
sakin ol.”

Gözleri Narbekov’a döndü, Narbekov bana değil ona bakıyordu ve kı-
sılan gözleri, yüzündeki soğuk ifadeyi çok daha tehlikeli kılıyordu.

“İşin epey bir zor kardeşim,” dedi Narbekov’a. “Kız hiç susmuyor. Ta-
ramalı tüfek gibi. Pat, pat, pat...” Ona ters ters baktım, beni umursamadı.
“Abi neden direkt olaya dalmıyoruz ki? Tanıştır direkt dalalım olaya, bak-
sana tam bizimkilerin kafasından. Nadia bunu çok sever var ya.”

Ayrıca olaya direkt dalmak da ne demek oluyordu?

Narbekov deri ceketinin cebinden sigara paketini çıkardı, içinden bir
dal çektiğinde sigara paketini masaya doğru gelişigüzel bir şekilde fırlattı ve
çektiği dalı dudakları arasına sıkıştırdı.

Diğer cebinden aldığı siyah çakmağı ateşledi, alevlerin yüzünde dans
etmesini izlediğim o kısa an son bulduğunda, yaktığı sigaradan derin bir
nefes çekmişti.

“Kimsenin onun yüzünü görmesini istemiyorum,” dedi net bir şekilde.
“Bu hiçbir işimize yaramaz,” diye devam ettirdi kendini. Neyin işimize ya-
rayıp neyin yaramayacağına nasıl karar veriyordu kendi kafası içinde? “En
azından şimdilik işe yaramaz. Sonrasında... Bakarız.” Kaşlarım çatıldı. “Ay-
rıca, Nadia onu tanısaydı ondan nefret ederdi.”

Tolun sanki unuttuğu bir faktörü hatırlamış gibi kafasını salladı ve Nar-
bekov’a hak verdi. Dudaklarımı yaladım ve ona baktım. Benden neden
nefret edecektik ki? Eğer işin ucunda ailemle ilgili, benimle ilgili ve bu pis-
liklerle ilgili bir gerçek varsa, ben de herkes kadar oyuncu olabilirdim bu
oyunda.

Çünkü burası, kendiniz olduğunuz an ölüme terk edildiğiniz bir dün-
yaydı.

“Benden neden nefret etsin ki?” diye sordum, Tolun bize doğru yaklaşıp masanın üzerinde duran sigara paketini eline aldığı sırada. “Rol yapmayı becerebilirim, inan bana. Dışarıdan sıcakkanlı görünmeyebilirim ama eğer bana istediğim cevapları vereceksen, ben de iyi rol yaparım.”

“Olay senin rol yapma yeteneğin değil,” dedi Tolun, sigarasını ateşlediğinde. “Nadia kıskanç. Zaten arıza birisi. Seni onun yanında görürse daha büyük arıza çıkarır.”

“Nadia’nın Odkan ile beraber olduğunu sanıyordum,” dedim büyük bir şaşkınlıkla. Hedeon’a değil de Tolun’a bakıyordum. “O hâlde neden Narbekov’u kıskanacak da arıza çıkaracak?”

“O durumlar biraz karışık, biliyor musun?” dedi Tolun lafı çevirmek istermiş gibi. Şaşkınlığım katlandı. Narbekov ona ters ters baktığında omzunu silkti. “Nadia işte bu. İlginin sadece üzerinde olmasını ister, başka bir seçeneğe tahammülü bile yok. Sara’yı da kıskanıyor.”

“Of bunu mu konuşacağız?” dedi Narbekov keskin bir sesle. “Böyle aptalca işlere gerek yok. Onların arasına karışmasına ve aramıza katılmasına daha çok var.”

Zamanı neye göre belirliyordu mesela?

Bana bile sormadan?

“Kime göre çok var?” diye sordum gülerek.

“Seni korumaya çalıştığım için rica ederim,” diye karşılık verdi alayla.

Sesinin ne kadar aksanlı olduğunu o an fark ettim. Neden bilmiyordum ancak hep Türkçe konuşuyorduk ve Rus olduğu rahatça seçiliyordu aksanından. Türkçeyi de ana dili gibi bildiği kesindi ancak onu Rusça konuşurken de duymuştum, bu yüzden hangi dilin ana dili olduğunu bariz bir şekilde ayırt edebiliyordum.

“Kıskanç bir kız ile baş edebilirim,” dedim alayla, kafamı hafifçe yana eğmiş ve ona değil de Tolun’a bakmıştım. “Eğer olay buysa, bunun için geri duruyorsak bunu yapmamıza gerek yok. Sorun değil. Beklemek istemiyorum. Cevapları hızlı almak istiyorum, bu da senin oyununun hızlı oynanması gerektiği anlamına gelir. Benim bir çekincem yok.”

Hızlı oynarsan hızlı yanarsın.

Aceleci olmak hiçbir zaman kanımda olmamıştı, eğer olsaydı adım atmak için kazanın ertesi gününü beklerdim ama hayır, ben senelerce beklemiştim.

Yine de şu an beklemek istemiyordum, onun yanında daha fazla durmak istemiyordum çünkü içimdeki ses daima ondan uzak durmam gerektiğini fısıldıyordu bana. Ben de her zaman iç güdülerini hareket eden birisi olmuştum, o yüzden hâlâ burada duruyor olmam saçmalıktı ama madem bir yola adım atmıştım, öyleyse cevapları öğrenmeden hiçbir yere gitmeye niyetim yoktu.

Yine de sabır bana şu an, hiç olmadığı kadar uzaktı. *Sabır*. Babamın bana öğrettiği ilk şey buydu. Sabır her şeyi daha kıymetli kılardı. Attığım adımları sağlamlaştırırdı.

Neticesinde, üzerinde yürüdüğüm köprünün halatları kopacaksa ve hedefe varamadan suyu boylayacaksam eğer, hedefe ne kadar hızlı ilerlediğimin bir anlamı yoktu.

“O bir kız değil,” dedi Tolun alayla, beni taklit ederek kafasını eğmiş ve bana doğru dönmüştü. “Bir Aslan.”

Dudaklarından çıkan kelimeler beni düşüncelerimden sıyırdı, kollarımdan tuttu ve gerçek dünyanın ortasına fırlattı. Bir salonda, düşmanın evinde, hiç tanımadığım iki adamla beraber kaderime giden yolu çiğnediğimi hatırlattı ve beni bu yükün ağırlığı altında ezdi.

“Ne olmuş yani?” diye sordum, kafamın içinde dönüp duran savaşların hiçbirini belli etmeden, sakın bir sesle. “Eğer istersem benim de pençelerim çıkar.”

“Sen öyle diyorsan,” dedi Tolun alaycı bir sesle. “Sonuçta sen bir Elem’sin, değil mi?”

Elleri tezgâhın üzerinde dolaştığında gözlerimi kısarak ona baktım. Ona karşı herhangi bir düşüncem oluşmamıştı çünkü kesin hüküm veren birisi değildim ancak onun benden hazzetmediğini sezebiliyordum. Bunun nedeni büyük ihtimalle abimdi çünkü onun ismini söylerken ki ses tonu, gerçekten de farklıydı.

Bir şey söylemeden, bizi yalnız bırakmak istiyormuş gibi salona doğru ilerledi ancak ne kadar uzaklaşabilirdi ki? Dağ evinin alt katı küçüktü. Salona doğru geçtiğinde rahat bir şekilde siyah koltuğa yayıldı ve elindeki telefon ile uğraşmaya başladı. Narbekov ile yakın olduklarına bir kez daha emin olmuştum, onun yakın olmadığı bir adam bu kadar rahat bir şekilde salonunda oturuyor olamazdı.

“Bir Narbekov asla anlaşmasını bozmaz,” dedi az önceki sorumun cevabını şimdi vererek. “Merak etmeni gerektirecek bir şey yok. Sırrın bende güvende. Sana demiştim, duruma göre onlara söyleyebilirim diye. Şimdilik sadece Tolun’a söyledim, Sara’ya da söyleyebilirim. Onlardan sır çıkmaz, aksi takdirde ne yapacağımı çok iyi biliyorlar. Dediğim gibi, onlar benim tarafımda.”

“Neden?” diye sordum. “Neden Tolun’a bunu söylemeye karar verdin? Bana da söyleyebilirdin buna karar verdiğinde.” Duraksadım, kendimi düzeltme ihtiyacı hissetmiştim. “Hatta karar vermeden önce söyleyen çok daha iyi olurdu.” Bana alaycı bir bakış attı. *Bu asla gerçekleşmez*, diyordu bakışları ile beraber. “Sonuçta olay benim kimliğim. Bak, onların benim kimliğimi gerçekten öğrenmesini istemiyorum, tamam mı? Bunu o gece yapmama izin vermediysen benden izinsiz yapamazsın.”

O gece buna karar verdiğimde çevirdiğim işlerin kimse tarafından bilinmediğini sanıyordum. Ama şimdi o ettiğim ihaneti biliyordu ve ona hiç güvenmiyordum. Beni ele verebilirdi.

Bu yüzden varlığımı ne kadar az kişi bilirse o kadar iyiydi.

Gözlerim tekrardan salona, oraya rahatça yayılmış olan, daha birkaç dakika önce ismini yeni öğrendiğim yabancıya düştü. Tolun içinde bulunduğumuz bu durumu hiç garip karşılamamış mıydı yani? Teker teker kaybolan, bir av gibi avlanan Elemlerin hiç hesapta olmayan, kimsesiz, yıllardır saklanan kızları ortaya çıkmıştı.

Bu onda hiçbir şüpheye yol açmıyor muydu?

Çünkü ben onun yerinde olsam, ayaklarımı uzatarak bu evin salonunda uzanmak yerine ayağımı arabamın gaz pedalından bir saniye bile çekmeden, bu ürkütücü dağ başından ayrılıyor olurdum.

Ama onun hiç umurunda değildi.

Ve bu adam, Hedeon Narbekov’un beni nasıl bulduğunu bile sorgulamadan onun yanında olmaya devam ediyordu. Başına gelebileceklerden haberi olduğuna emindim.

Eğer başlarına bir şey gelirse, oyunları ortaya çıkarsa Hedeon Narbekov soy ismini kullanarak olaydan sıyrılmayı bir şekilde başarırdı.

Ama Tolun kolay kolay sıyrılamazdı. Ne kadar Hedeon Narbekov önemli biri olsa da karşısında Leo vardı, ona da çok duyuluyordu ancak bu işler sadece başta kimin olduğuna bakardı.

Ve başta kimin olduğu da son derece belliydi.

Bu yüzden Tolun'un, bu gizemli olaya Leo'ya sırtını dönmeyi kabul ederek katılması garipti.

“Anlaşma anlaşmadır, Elem,” dedi net bir sesle. “Kimliğini bilmeyecekler çünkü bu şekilde anlaştık.” Kafasını yana eğerek bana bir adım attı. “Sana Tolunların farklı olduğunu söyledim. Tek başıma yola çıkamam, değil mi? İşlerimi yapmaları için birilerine ihtiyacım var. Ayrıca... Benim seçimlerimi ya da tercihlerimi sorgulama. Ben yapıyorsam eğer, yapılması gereken budur. Sen bunu böyle bil, yeter.”

Sesli bir nefes verdim. Cevap vermesi ancak bu kadardı. İşine gelmeyen bir şey olduğunda hemen kuralların da oyunun da ona ait olduğuna dair zırvalara başlıyordu. Hep böyle mi olacaktı?

“Sinir bozucu bir adamsın,” dedim kafamı iki yana sallayarak.

Dudakları arasında sallanan sigaranın dumanı yüzüme doğru çarpıyordu. Gözlerindeki parıltı dalgalandı, bir an çarşafı andıran denizin diğer an köpürmesi gibi sallandı ama yüzündeki tehlikeli soğukluk, yerini tehlikeli bir alaya bıraktı.

“Benimle düzgün konuşmayı da öğreneceksin, zamanla,” dedi alaycı sesiyle. Gözlerindeki ifade mi dudakları mı yalancıydı, bilmiyordum. “Her şey zamanla...”

Parmak uçlarımda yükseldiğimde gözlerimi yüzündeki yara izine diktim. “Zamanla dediğin başka ne var?”

Bunu sormamı beklemiyormuş gibi gözleri kısıldı. Gözlerinin rengi mutfaktaki ışığın yüzüne vurmasına göre ton, hatta renk değiştiriyordu. Ela renk olmasına rağmen sarılar daha ağır basıyordu gözlerinde, mutfaktaki loş sarı ışık da baskın olmak isteyen sarı renge yardımcı oluyordu. Ellerini tezgâhın iki yanına koydu ve kafasını hafifçe geriye itti, sigara dudakları arasında düşmek üzere olan bir emanet gibi duruyordu.

“Alışacaksın,” dedi omzunu silktikten sonra.

Zamanla alışacaksın...

Bunu öyle bir tonlama ile söylemişti ki gerçekten söyleyeceği bu muydu emin olamamıştım.

Neye alışacaktım? Hangi birine alışacaktım? Ben alıştıkça acılara bir yenişi yükleniyordu sırtıma? Nasıl sağ çıkacaktım peki? Bu bir oyundu, bir

yarıştı belki de kabul... Ama ben sırtımda bunca yük varken, yüklerini duraklar önce bırakmış adamların hızlarına nasıl yetişecektim?

Yetişmek zorundaydım, yetişemezsem eğer ölecektim.

“Neye alışacağım?” diye sordum sakın bir sesle. İçimdeki savaşların çıkardığı gürültüler, sadece içeriden duyuluyordu. “Babam ve annemin öldürülmesine mi? Abimin artık olmamasına mı? Çakır’ın defolup gitmesine mi? Babamın beni hayatı boyunca saklamayı başardığı Aslanların avucuna düşmeme mi? Hiçbir şey bilmediğim bir olayın içine düşmeme mi? Bir katille aynı evde olmak zorunda olmama mı?” Son söylediğim ile beraber yüzündeki ifade bir heykeli andıracak kadar taşlaştı, umursamadım. Zaten mimikleri olmadığından, zaten yüzü bir robotu andırdığından her zaman ürkütücü görünüyordu. “Hangisine alışacağım zamanla?”

“Hepsine,” dedi net bir sesle. Onun bu soğuk sakinliği benim ateşimi harlıyordu, beni daha da öfkeliendiriyordu. “Kayıplara, zaferlere, ölümlere, cenazelere, terk edilmelere, terk edilşlere, gidip bir daha gelmemelere, acıya, nefrete, öfkeye... Alışacaksın.”

Bana doğru bir adım attı, Rusça bildiğimi bildiğini söylediği andan beri ilk kez bu kadar yakınımıdaydı. Bu vücudumda alarmların ötmesine neden olsa da yüz ifadem her zamankinden daha ifadesizdi. Ne istediği hakkında bir fikrim yoktu ama ona istediğini vermeyecektim.

“Bana alışacaksın.” Şaşkınlıkla ona baktım, bakışlarımda ne gördüyse kısa bir an duraksamadan sonra dudaklarını tekrar araladı ve konuyu kapatarak, “Haberin olsun, artık ismin Liana,” dedi.

Kaşlarım çatıldı. *Bana alışacaksın.* Mantığım odaklanmam gereken yerin bu olmadığını sayıkladığında kaşlarım biraz dana çatıldı. O bana az önce Liana mı demişti?

“Liana mı?” Ona uyum sağladım, az önceki cümlemin hiçbir önemi yoktu. “Yeni isim?” Aklım karışmıştı. “Liana nereden çıktı?”

“Yeni kimlik, yeni isim, yeni başlangıçlar,” dedi. Bu kadar çabuk mu halletmişti yani Tolun denen herif bunu? Hedeon Narbekov’un zor yoldan elde edeceği herhangi bir şey var mıydı? “İsmin Liana,” diye devam ettirdi kendini. “Ben koydum. Sevdin mi?”

Ben koydum mu? Az kalsın gülecektim, eğer içinde bulunduğum bu durum bu kadar tehlikeli olmasa böyle konuşmasına gülebilirdim de. Belki

de içinde bulunduğum bu durum sinirlerimi kullanılmış bir halat gibi yıpratmış için şu an gülmek istiyordum.

“Liana?” dedim sorarcasına. Yeni bir kimlik çıkaracağını biliyordum, zaten isim konusunda bana danışacağını da hiç düşünmemiştim. Adam daha önemli konularda bana tek bir kelime etmiyordu, telefon edip nasıl bir isim istediğimi soracak hâli yoktu ya. “Liana ne demek?” diye sordum, gerçek bir merakla. “Anlamına bakmışsındır umarım *ismimi koyarken*.”

“Önemi ne?” diye sordu kafasını yana eğdiğinde. “Ne fark ediyor anlamı?”

“İsimler kişiliğimizi belirler,” dedim kaşlarımı çatarak.

“Hmm,” diye mırıldandı, kalçasını yasladığı tezgâhta hafifçe doğrularak öne bir adım attığında. Masanın üzerinde duran sigara paketini eline aldı, içinden bir dal çektikten sonra tezgâhın üzerine bıraktı ve sigarayı dudakları arasına sıkıştırdı. Ucunu ateşlemeden önce, “Bunun doğru olduğunu sanmıyorum,” dedi. “İsimler kişiliğimizi değil, kaderimizi belirler.”

Kişiliğimizi değil de kaderimizi... Bu bir açıdan doğru olabilirdi, kadere inanıyordum. O gerçek olmasaydı şu an burada, hiç tanımadığım bir adamın mutfağında, beni yok edecek bir oyunun tam ortasında bulunmazdım. İsmim kişiliğimde bir söz hakkına sahip olamamışsa bile kaderimde olmamış mıydı?

Olmuştu. Çünkü bunları yapan, bunların gerçekleşmesine neden olan en başta soy ismimdi. Eminim ki onun da hayatında iz bırakan her şeyin derinine, toprağı kazarak ulaşırsak hepsi bir şekilde o zehirli soy ismine ulaşacaktı.

“Kadere inanıyorsun yani?” diye sordum düz bir sesle. Onun gibi birinin herhangi bir inancı olduğunu düşünmezdim.

Kader, yolumuzu belirleyecek o ilahi güç. Ben buna inanmıyorum, Narbekov. *Peki sen bu yola inanamıyor musun?*

“Herhangi bir şeye inanmıyorum, sadece durumları değerlendiriyor ve ona göre hareket ediyorum,” dedi donuk bir sesle. “Ama bazen, tüm parametreleri hesap etsen de sistemde hiç hesaba katmadığın bir kusur patlak verebilir. Bu durumda, ne kadar sırtını dönersen dön, kader sana dokunuşunu yapıyor olabilir.” *Şimdi olduğu gibi*, diye geçirdim içimden. “Şimdi olduğu gibi,” diye devam ettirdi o da kendini.

Kaşlarım yaşadığım şaşkınlıkla beraber çatıldı. O kadar dikkatli bakıyordu ki sarıya çalan ela gözleri, eğer mümkün olabileceğini bilsem aklımı okuduğunu düşünürdüm.

Zihninden geçen kelimeler az önce dudaklarındaydı.

Dudaklarımı dişleyerek kalçamı tezgâha yasladım. Benimle konuşmamasından yakınıyordum ama belki de konuşmaması daha iyiydi çünkü o her konuştuğunda kendimi daha önce hiç hissetmediğim bir huzursuzluğun pençesinde buluyordum.

“Kimliğe ne gerek vardı?”

“Ne olur ne olmaz,” dedi. “Biri seni bulursa üstünde bulunsun.”

“Biri beni bulursa?”

“Ne olacağı belli olmaz,” dedi sadece.

“Tolun neden burada?” diye sordum yine, kafamı hafifçe salona döndürdüğümde.

“Öyle gerekti çünkü,” dedi özüne geri dönerek, nihayet konuştuğunda. Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum.

Onun karşısında, konuşmasını beklerken o kadar aptal hissediyordum ki sinir krizi geçirmenin eşiğine geliyordum.

“Neden öyle gerekti?” diye sormak istesem de sormadım, cevap alamayacağım bariz bir şekilde belliydi bu yüzden zorlamak istemiyordum.

Hayır, zorlamak istememenin nedeni onun sinirlerinin bozulması falan değildi, bu umurunda bile değildi. Zorlamak istemiyordum çünkü zorladığım her an kendi sinirlerim yıpranıyordu doğrusu.

“Burada daha ne kadar kalacağım?” diye sordum bıkkın bir sesle. “Sen evden çıkıp dururken içeride mal gibi seni mi bekleyeceğim? Evime dönmek istiyorum.”

“Evinin güvenli olduğunu hiç sanmıyorum,” dedi yeni bir sigara yaktığında. “Bir süre daha dayan. Sonra sana yeni bir ev ayarlarım.”

Bu iç ürpertici yerden gitmek ve evime geri dönmek istiyordum.

Kaşları çatıldı ancak yüzündeki ifade sabit kaldı, beni bir avcının avını izlediği sakinlikte izliyordu her zaman. Çok bir geçmişimiz yoktu, sadece iki gündür onun yüzünü görüyordum ancak gözlem yapmak için çabalıyordum. Hakkında fark ettiğim ilk şey buydu.

Onun öfkeli bir adam olmasını beklerdim ancak değildi. Narbekov'un yakıcı bir öfkeden bile daha korkunç bir sakinliği vardı.

"Evimin güvenli olmadığını nereden biliyorsun?"

"Çünkü senin aksine ben, senin iş yaptığın adamların ne kadar büyük birer şerefsiz olduğunu biliyorum," dedi gülerek. "Nerede yaşadığını öğrenebilirler. Dediğim gibi, maceraya gerek yok."

"Eğer burada kalacaksak bana giyecek bir şeyler gerekli, acilen hem de."

"Hallederim," dedi beni şaşırtarak. "Sabaha karşı Sara gelecek, az sonra arayıp söylerim. Neye ihtiyacın varsa getirir."

Sara kimdi?

"O kim?"

"Tolun'un sevgilisi."

"Tamam," dedim sadece, kafamın içindeki düşünceler ile debelendiğim için ona başka bir şey söyleyesim gelmemiştir. "O ikisine güvenebilir miyiz yani?"

"Kimseye güvenemezsin," dedi net bir sesle. "Ne onlara ne bana ne de kendine." Kendime mi? Elimde benliğimden başka hiçbir şey, yanımda kendimden başka biri yokken benden nasıl kendime bile güvenmemi istiyordu ki? "Evet, kendine bile güvenmemelisin."

Onun yerinde olsaydım, ona güvenmem için beni kandırırdım. Çabardım. Güven en büyük zaftır çünkü, bir camın üzerinde yürümek gibidir, attığın her adımda sahte bir huzurla yürürsün ama aslında ayakların kesilir, kırılan camın parçaları bedenine değil de ruhuna saplanır.

Bir insanı mahvetme gücünü size sevgi değil, güven verir. Bize gerçekten zarar verebilenler, güvendiklerimizdir.

Ama o böyle değildi, benim gibi düşünmüyordu işte. Kendisi nasıl kimseye güvenmiyorsa benim de onun gibi kimseye güvenmememi, ona uyum sağlamamı istiyordu.

"Peki sen kendine güveniyor musun?" diye sordum.

"Evet," dedi. "Sadece risk almak istiyoruz, Elem. Kaybetmek değil." Kaybetmek bir seçenek bile değildi. "Kendime güvenmemek demek, kurduğum plana güvenmemek demek. Seni neden güvenmediğim bir plana sürükleyeyim ki? Bana güvenme, umurumda bile değil çünkü ben de hiçbir

zaman sana güvenmeyeceğim. Ama planıma güven. O orospu çocuklarının soyunu kazıyacağım.”

Kaybetmek bir seçenek bile değildi çünkü bu kumar, hayatımız üzerine oynanıyordu.

Onun ailesinin kurduğu bir imparatorluktan bahsederken, her zaman ifadesiz olan ses tonu büyük bir öfke taşıyordu, belki buna engel olamıyordu belki de bana ne kadar ciddi olduğunu göstermek için engel olmak istemiyordu.

Sorular onunla ilgili ise eğer cevaplar asla kesinlik taşımıyordu.

“*Onlardan* ne istiyorsun ki?” diye sordum. “Seni anlamıyorum, hem de hiç. Sen zaten onların başındasın, Narbekov. Onların yol açtığı tüm her şeyin suçlusu sensin.” Bir şey demedi, mutfağın kapısına doğru bir adım attığında gözlerim sırtında takılı kaldı. “Seninki neyin intikamı? Ne istiyorsun?”

Bana cevap vermedi.

Sanırım uzun bir süre boyunca bu planı onun bakış açısından göremeyecektim. Amacı neydi, hiçbir fikrim yoktu. Zaten büyük bir bilinmezlik içerisinde sürükleneceğimi bile bile bu yola bir adım atmıştım, bana seçenek sunmuş olabilirdi ama geriye çekilip de olaya büyük çerçeveden baktığımda, aslında hiçbir seçeneğim olmadığını anlıyordum.

Tek seçenek onu takip etmektir.

Onun babası da benim babam gibi beklenmedik bir şekilde ölmüştü, bizi bir araya getiren belli ki buydu çünkü babası yaşıyorken, benim varlığım onun umurunda bile değildi.

Biz sizinle parçalanmış iki hayatın parçasıyız, demişti bana.

Belki de bu yüzden, yan yana savaşmalıyız.

“Benim uykum geldi abiciğim,” dedi Tolun, kontrol ettiği bilgisayar ekranından gözlerini çektiğinde. “Sara ile konuştum, sabaha karşı gidip alacağım onu. Yatıp uyuyayım biraz, yolda uykum gelmesin. Meseleyi ben geldikten sonra hallederiz.”

Narbekov hiçbir şey söylemedi, sadece kafasını sallayarak onu onayladı ve Tolun nereye gitmesi gerektiğini biliyormuş gibi üst kata çıktı, ikimizin de kalmadığı odaya, üçüncü odaya geçti ve kapıyı kapatma sesi geldi.

Salonda yalnızca ikimiz kalmıştık.

Hiçbir şey söylemeden bilgisayarı kapattı ve yere koydu. Sehpanın üzerinde duran votka şişesini yanına çekmesini ve şişeyi kafasına dikmesini izledim, o bir Rus olduğu için votkayı su gibi tüketiyor olmalıydı, buna fazla şaşırmıyordum.

Gözleri sehpanın üzerinde duran satranç tahtasına düştüğünde ince ve uzun parmakları yüzünü sarmış olan kirli sakallarını kaşdı. Gözlerim parmaklarına takılmıştı, ince ve uzunlardı. İlk düşündüğüm şey ne kadar güzel piyano çalabileceği olmuştu ancak bu düşünce zihnimin içinden hemen kovmak isteyeceğim kadar anlamsızdı çünkü o parmakları ile piyano değil de silah tutmayı tercih edecek kadar acımasız bir adamdı.

Sessizlik içinde bulunduğumuz odaya, anılarıma damlayan acı gibi yayılmaya devam etti. O bana bakmasa da gözlerimi ondan çekmedim, içinde bir sürü anlam barındıran bir tabloyu inceler gibi inceliyordum onu. Sanki sonunda hayatın şifresini çözebilecektim. Ama ikimiz de hiçbir bilgiye sahip olamayacağımızı biliyorduk, aksi takdirde, onu okuyabileceğimi düşünüyor olsa bu kadar rahat bir şekilde karşımda oturmazdı onun gibi bir adam.

Ama onu okuyamayacağımı biliyordu.

Kimsenin onu okuyamayacağını biliyordu.

Simsiyah bir kutusun sen, acımasızca kendi üzerine kilitlemişler seni ve de sarmalamışlar iyice kötülükle beraber, içindeki bütün iyiliği. Belki de silmişler ve atmışlar, olmak istediğin adamın hayaletini.

Votkayı tekrar dudaklarına götürmesini izledim. Normalde de oldukça belirgin olan âdemelması bir aşağı bir yukarı hareket ettiğinde derisinin altında büyük bir çıkıntı meydana getirmişti.

Kafasını biraz geriye atarak koltuğa yasladı ve sarıyla yeşilin birbirine girerek büyük bir savaş verdiğini gözlerini kapattı. Mutfakta yanan loş sarı ışık yüzüne düşüyordu, kafasını geriye attığından dolayı çene kemiği daha keskin görünüyordu ve güzel yüzünde elmacık kemikleri ile beraber, tıpkı gözlerine vuran uzun, gür kirpikleri gibi gölge yaratıyordu.

“Çakır ile konuştun mu?” diye sordu aradan geçen dakikalardan sonra, sesi yorgunluğunu belli edercesine uykulu çıkmıştı.

Baş ve işaret parmağı arasına aldığı beyaz filtreli sigarayı dudakları arasına götürmüş ve derin bir nefes çekerek dumanını havaya üflemişti. Odanın içine dağılan gri dumana gözlerimi deşdirdim, ona baktığımı farkında

olduğunu biliyordum ama yumduğu gözlerini hâlâ açmamıştı, inatla bana bakmıyordu.

“Konuşmadım,” dedim dürüst olarak, bana bunu sormasını zaten beklediğimden şaşırmamıştım.

Sonuçta bu numarayı verirken bile amacı ona ilk fırsatta ihanet edip etmeyeceğimdi, elime fırsat geçer geçmez arkasından iş çevirip çevirmeyeceğimi merak etmişti belki de.

Öyle ya da böyle Çakır’a onun adresini verebilirdim, Çakır bu adresle bir şey yapamazdı, farkındaydım. Narbekov’dan korkuyordu ve tam da bu yüzden kaçıp gitmişti. Yine de Narbekov’un evinin adresini yayabilirdi bir şekilde, düşmanlar buraya ulaşabilirdi ve kolayca yer değiştirebilecek olsak da Narbekov’un bu evi gizli tutmak istediğı kesindi.

“Dürüst olayım,” dedi sessizce. “Beni bazen şaşırtmayı başarıyorsun, minik aslan. Ve inan bana, bunu yapmak hiç kolay değildir.”

Nedense o an gözüme çok yorgun gelmişti, gözlerini yummasına rağmen duruşu dimdikti ancak bir saniyelik yanılsama bana bunu düşündürmüştü işte. Kafasını biraz daha geriye attığında kafamın içindeki bu düşünceyi kovaladım, onun gibi birisi yorgun düşmezdi.

Sigarasından bir nefes daha çektiğinde göz kapaklarını hâlâ aralamamıştı. Oysaki tam şu an hangi renk olduklarını hiçbir zaman çözemeyeceğimden emin olduğum, normalde yüzünde olması gereken tüm rengi toplamış gözlerine bakmak istiyordum.

“Neye şaşıırıyorsun ki?” diye sorduğumda baş ve işaret parmağı arasındaki sigaranın bittiğini fark ettim. “Aramamı mı bekliyordun?”

Gözlerini aralayarak yaslandığı koltuktan doğruldu ve yavaşça öne doğru eğilerek elindeki bitmiş olan sigarayı kül tablasına bastırdı. Hemen sonrasında tekrardan paketine uzanmıştı.

“Evet,” dedi beni onaylayarak. “Aramanı bekliyordum.”

“Neden?” diye sordum alaycı bir sesle. Ayaklarımı kendime doğru çekerek yanağımı diz kapaklarıma yasladım ve kıstığım gözlerimle ona baktım. “Aptal birine mi benziyorum sence?”

Birkaç saniye duraksadı, böyle bir şeyi sormamı beklememişti. “Ne düşündüğümün önemi var mı?” diye sorduğunda bir şey söylemedim. Ne düşündüğünün çok büyük bir önemi vardı ancak onun bundan haberi olursa,

artık ne düşündüğünün hiçbir önemi kalmazdı. “Hayır,” diye devam ettirdi kendini, benim bir şey demediğimi gördüğünde. “Aptal biri değilsin.”

Yanağımı yasladığım diz kapağımdan çekerek koltukta hafifçe doğruldum. Dudaklarına dayadığı şişeyi kafasına diktiği sırada, sehpanın üzerinde duran satranç tahtasını da kendisine doğru çekmişti.

“Kendi kendine satranç mı oynuyorsun?” diye sordum kaşlarımı çatarak. Taşları dizmeye başlamıştı çünkü oyunun yarım kaldığını taşlara baktığımda anlamıştım ve şimdi baştan başlayacaktı. “Neden?”

“Can sıkıntısı işte,” dedi omzunu silkerek. Onun bu kadar basit sebepleri olduğuna hayatta inanmazdım, bu yüzden söylediği şey beni gülümsetti. “Benimle oynayacak kimse yok,” dedi soruma cevap vererek. “Oynamayı biliyor musun?”

“Evet,” dedim dudaklarımın kıvrımı silinmeden. “Oynamayı biliyorum.”

Kafamın içinde gezinen, kuyrukları da birbirine takılan tilkilerin belki de biraz geriye çekilmesi gerekiyordu bu gece. Çünkü durmadan aynı seslerin yankılanmasını dinlemekten yorulmuştum.

Bakışları satranç tahtasına düştüğünde beni şaşırtarak, “Bir el oynamak ister misin?” diye sordu.

Kaşlarım şaşkınlıkla havalandığında az önce satranç tahtasına kilitlenmiş olan gözlerim yavaşça ona doğru çıktı ancak o bana bakmıyordu yine sadece tahtayı izliyor ve sigara paketinden yeni bir dal çekiyordu.

“Ruslar satrançta çok iyi,” diye mırıldandım. İyi olduğu şeyde bir rekabet teklif etmek tam da ondan beklenecek bir hareketti.

Ayağa kalkarak şöminenin üzerinde duran yeni bir şişe votkayı eline aldığı anda tekrardan koltuğa oturdu, koltuk ağırlığı ile çökmüştü. Çok iri yarı olduğundan bu doğaldı. “Olabilir,” dedi umursamaz bir sesle. “Var mısın?”

Omzumu silktim, canım sıkılıyordu ve uyumak istemiyordum. Ayrıca onu daha iyi tanımanın tek yolu kurduğu oyunu onun kurallarına göre oynamaktı. Eğer böyle şeyler yaparak konuşacaksa vardım.

“Varım.”

“Siyahlar benim,” dedi, bakışları bir balta gibi saplanmıştı tahtaya. Tahtayı döndürerek ikimizin arasına getirdiğinde ben de tahtaya baktım. “Beyazlar senin.”

“Neden beyazları almak istemiyorsun?” diye sordum. “İlk hamleyi yapmak avantaj sağlar.”

“Avantaj, acemiler içindir,” diye mırıldandı ancak sesi kısık olmasına rağmen çok güçlüydü. Kaşları ile taşları işaret etti. “Başla, hadi!”

Dediğini yaptım, başladım. Hamlemi yaptıktan sonra bakışlarımı yüzüne çevirdim.

Eli siyah piyonlardan birine gitti, hamlesini yavaşça yaptı. Bakışları hep benim taşlarımdaydı, yüzüme ya da kendi taşlarına bakmıyordu ve ne düşündüğü konusunda fikrim olmasa da kafasının içindeki çarkların durmadan döndüğüne yemin edebilirdim.

“Neden taşlarıma o kadar dikkatle bakıyorsun ki?” diye sordum merakla. Narbekov her şeye herkesten farklı anlamlar yüklüyordu sanki.

Bana cevap vermediğinde, “Her şeye daha farklı anlam yüklememelisin, bu sadece bir oyun,” diye devam ettirdim kendimi. Bu kaşlarının havalanmasına neden oldu. “Beni taşlarla tanıyamazsın. İkinci hamlemi yaptığım da. Bakışları bana dönmedi.

“Yanılıyorsun. Burası bir oyun tahtası değil, bir savaş meydanı,” dedi aksanlı sesiyle. “Bir savaşta nasıl bir strateji izleyeceğini anlayabilirim.” Gözleri vezire düştü. “Mesela, senin vezirin, Çakır. Şimdi bana onu *benden* korumak için ne kadar akıllıca hareket edebileceğini göstereceksin.”

“Senin vezirin kim?” diye sordum onu umursamadan. Bu dünyada Çakır’dan başka tanıdığım başka kimse kalmamıştı, bu tahmini yapması çok zor değildi ama onun bu dünyada değer verdiği kimse yoktu. Sesimi alaycı tutsam da merak içimi kavuruyordu. O kimi her şeye rağmen korurdu? “Baban mı?”

Soruma cevap vermemeyi tercih etti. Dışarıdan sesler geliyordu, fırtına şiddetlenmişti ve arada gök gürlüyordu. Bu orman gerçekten içimi ürpertiyordu ama ben böyle havaların insanıydım, bunu farkındaydım. Atımı ilerlettikten sonra bakışlarımı soluk duvarlara çevirdim, ona bakmamak için direniyordum âdeta.

O da kaleyi oynattığında bakışlarım tahtaya düştü. “Gördüğüm en iyi satranç oynayan adam babamdı,” dedi ne dediğime takılmadan, soruma cevap vermeyeceği kesinleşmişti. Zaten beklentim de yoktu ancak bana birden bunu söylemesini de beklemiyordum. Bana neden bunu söylemişti ki şimdi?

“Onu on iki yaşında yendim,” diye devam ettirdi kendini, bana bir fırsat bile tanımadan. Ne kadar şaşkın olduğumla da ilgilenmiyordu büyük ihtimalle. “Onu yendiğimde fena sinirlenmişti,” dedi rahatsız edici bir şekilde güldüğünde, sanki ölmemiş bir adamdan bahsediyordu, umursamazlığı benim bile canımı yaktı ancak o aldırmadı. “Donup kaldığını unutamiyorum.”

“On iki yaşında sana yenildiyse o kadar iyi bir oyuncu değilmiş,” dedim gözlerimi kısarak, o sırada piyonu oynatmıştım. “Ya da sana bilerek yenilmiş.”

Konuyu değiştirmek istemiştım çünkü onun babasından bahsetmek bana parçalanmış bir hayatın bir parçası olduğumu hatırlatıyordu. Her şey birbirine bağlıydı, onun babası mahsur kaldığım, uzaklaşmak istediğim, ailemi benden çalan o dünyanın büyük bir parçasıydı. Geceleri uykuya dalmıyor olmamın en büyük nedeniydi, kâbuslarımın beslendiği korkunun temeliydi.

“İkisi de değil,” dedi sert bir sesle. Dişlerini sıkmıştı ve çenesi bariz bir şekilde kasılmıştı, nedenini anlayamadığım bir şekilde bunları söylemek onun için çok zordu. “Yenildi çünkü çok iyiydi. Yenildi çünkü o kadar iyi oynuyordu ki, zaafı olduğunu fark edemiyordu.”

Ben konuyu değiştirmek, bu yoldan uzaklaşmak istedikçe Hedeon Narbekov arabayı aynı yolun üzerinde istikrarlı bir rota ile sürmek istiyordu.

Amacı neydi?

Sanki şu an bana, babasının ona satrançta neden yenildiğini değil de neden o odada yanarak can verdiğini anlatıyordu.

Bunun düşüncesi bile donakalmama neden oldu.

Bu yüzden dudaklarımı yalayarak kendi dikkatimi dağıttım. Gözlerimi parmaklarıma indirdim, ne zaman gerilsem ellerimi izlerdim.

“Zaafı neydi peki?” diye sordum, ona uyum sağlayarak. Ondan kurtulmayacağımı anlamıştım.

“Satranç oynarken eğer,” dedi atını A4’e hareket ettirirken. “Tahtayı değil de karşındakini okumaya çalışırsan, bir süre sonra hata yaparsın. İnsanların zaafına değil, taşların zaaflarına oynaman gerekir. Kralı değil, orduyu düşürmen gerekir.” Kaşlarım çatıldı. “Çünkü o kral, hiçbir zaman tüm çıplaklığı ile karşında olacak kadar cesaretli olamaz.”

Piyonu hareket ettirdiğimde söylediği her bir kelime kafamın içindeki duvarlara çarpıyor, oradan oraya sekiyor ve dikkatimi dağıtıyordu. Kendimi oyunda tutamıyordum, daha önce sadece babama ve abime yenilmiştim ama beni yenecekti, bu belliydi.

Çünkü benim aksime, benimle değil sadece taşlarla ilgileniyordu.

“Bu yüzden mi yüzüme bakmıyorsun?” diye sordum ona baktığımda. “Gözün hep taşlarda.”

“Da uz,” diye mırıldandı. “*Evet. Sen yalan söyleyebilirsin ancak satranç taşı yalan söylemez.*”

Alayla güldüm. “Rusça anlayabiliyorum, Narbekov. Biliyorsun, değil mi?”

Onun dudakları da alayla yana kıvrıldı. “*Biliyorum.*”

“O zaman Türkçe konuş,” dedim ters bir şekilde.

Bir şey demeden tekrar hamlesini yaptı ancak onun bakış açısı ile satranç oynamak bana göre değildi. İnsanların hamlelerini okumaya çalışmak, bana göre değildi. İnsanların içine girdikleri ruh hâllerinden, gözlerindeki ifadeden ya da gerilen vücutlarından bir şey anlayabilirdim. Ben bir gözlemciydim.

Tek bir kelime daha konuşmadık, oyun böylece devam etti. Duvara asılı olan eski duvara saatinin çıkardığı huysuz tik tak sesleri salondaki tek sesi, saat gece ikiyi gösteriyordu ve oyun sadece on beş dakikadır sürüyordu.

“Şah,” dedi on beşinci dakikaya geldiğimizde. Tam 900 saniye geçmişti. “Ve mat.”

Gözleri yüzüme, saatlerdir ilk defa tırmandığında yenilmenin verdiği rahatsızlıkla olduğum yerde kıpırdandım. Onun ise keyfi yerindeydi, dudakları bunu belirtircesine yana kıvrılmıştı.

“Dikkatimi veremedim,” dedim itiraz eden küçük bir çocuk gibi bahanelere sığınarak ama bu doğruydı. “Yoksa bu kadar kısa sürede beni yene-mezdin.”

Bu dudaklarının alayla yana kıvrılmasına neden oldu ancak yüzündeki alay ilk defa tehlikeli değildi. Gözlerim dudaklarındaki kıvrıma kitlendiğinde parmaklarını çenesindeki gamzede dolandırdı ve kafasını yana eğerek, sarının ve yeşilin verdiği en tehlikeli savaş olan gözlerini gözlerime dikti.

“Bahane uydurmak sana hiç yakışmıyor,” dedi alayla. “Ayrıca bahane uydururken bile bu kadar kısa sürede yenilmeyeceğini söylüyorsun, beni yenebileceğini değil.” Ona ters ters baktım. “Kendine biraz inancın olsun.”

“Bariz benden daha iyi olduğun bir konuda neden saçma bir ego yaparak daha iyi olduğumun iddiasını yapayım ki?” diye sordum. Çocukluktan beri yeni bir şeyler denemekten bile çekinirdim, iyi olduğum konularda iyi olduğumu rahatça söyleyebilirdim ama öteki konularda çekingendim. “Bu aptallık olur.”

“Aslında olmaz,” dedi birden ciddileşerek. “Birazcık pratikle yapamayacağın şey yoktur.” Kaşlarını kaldırarak saate baktı. “Her gece 2’de oynarız.”

“Senin gibi adamları çok iyi biliyorum, inan bana,” dedim küçümser bir sesle. Onu babama benzetiyordum çünkü. “Seni yenebileceğime dair birazcık olsun inancın olsaydı, bunu teklif etmezdin bana. Sen yenilgiyi kabullenmezsin, seni tanımıyorum ama bundan eminim.”

“Birazcık akıllı olan bir insan, benimle ilgili hiçbir şeyden emin olmaz,” dedi keskin bir sesle. “Benim ne yapacağım hiçbir zaman belli değildir, anlayamazsın.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Haklıydı. *Birazcık akıllı olan kimse onunla ilgili bir şeyden emin olmazdı.* Parmaklarımı kıvrarak avuçlarımın içine aldım, fikir sahibi olmadığım konularda emin konuşmak hiçbir zaman benlik olmamıştı.

“Peki,” dedim ısrar etmeyerek. “Eğer seni yenersem?” Gözleri bana döndü. Bu bir iddiaya mı dönüşüyordu? “Bu bir iddiaya dönüşün o hâlde. Bir gece, seni yenersem ne olacak? O zaman ne yapacaksın?”

Dudakları yana kıvrıldığında satranç tahtasını kaldırdı ve bana doğru biraz yaklaştı, tek kelime etmemişti. Gözlerim beni etkisine alan dipsiz gözlerinden çekilerek yüzündeki yara izine kaydığında fazla yakınlıktan kalbimin bir çakıl taşı gibi parçalanacağını düşünmeye başlamıştım.

Uzaklaşmayı düşünmüyor muydu?

Elinin havaya kalktığını fark ettim, hiç beklemediğim bir şey yaparak yüzüme düşen bir tutam saç kulağımın arkasına attığında kendimi o kadar kasmıştım ki yaşadığım heyecanla, nefesim boğazıma takılı kalmıştı. Geri çekilmesini bekledim, içimden saniyeleri sayıyordum ve baş döndürücü koku ile akıl karıştırıcı varlığının benden uzaklaşmasını diliyordum içimden

ama nefesindeki sigara kokusunu alabileceğim kadar yakın duruyordu hâlâ bana.

“Beni satrançta yendiğin gece Bengi,” dedi fısıltıyı andıran bir sesle. İsmimi ilk defa onun sesinden duymam donakalmama neden oldu ama bunu umursamadım. “Sana *yenilmiş* olacağım.”

BÖLÜM 5

HIRSLA BİLENEN KESKİN BİR BIÇAK

2017, EKİM

Şeytan sana ancak omzunun üzerinden bakar çünkü burası Tanrıların bile öldüğü kimsesiz bir diyar.

Küçükken en sevdiğim masal *Alice Harikalar Diyarında*'ydı. Sanırım sebebi yerin altında bir deliğin açılmasına ve sevimli bir tavşanın gelip beni içinde bulunduğum bu "dünyadan" kurtarmasına olan ihtiyacımdı. Çünkü kafamın içinde nasıl bir diyar kurarsam kurayım, eminim ki hepsi içinde bulunduğum dünyadan ve mecbur bırakıldığım hayattan daha iyi olacaktı.

Gözlerimi kapatırsam, hayatıma pençelerini geçirmiş kötülükten kendimi koruyamam, onu yok sayamam, hiçliğin içine atamam. Sadece kendimi kandırabilirim. Kafamın içinde delikler yaratıp onların içine saklanabilirim. Bunu hep yaptım, hep kaçtım, kendimi gerçeklikten soyutladım, belki de bu şekilde hayatta kaldım.

Ama şimdi kendi seçimlerimin yarattığı büyük bir hatanın içinde takılıp kalmıştım, elimde olan ne varsa benden çaldıklarında yarattığım tüm diyarlardan sakındım, saklandığım deliklerden çıktım, gözlerimi açtım, etrafıma baktım ve her şeyi farkına vardım.

Sen şeytani göremiyorsun diye, şeytanın da seni göremediğini sanıyorsun.

Düştüğün en büyük hata bu.

Çünkü şeytan seni daima izliyor.

Ben O'nu göremiyorum diye O'nun da beni göremeyeceğini sandım.

Düştüğüm en büyük hata bu.

Çünkü O beni daima izledi.

Kimsenin benden haberi yok sandım, hayatıma böyle devam edebileceğimi düşündüm, korkup saklandım çünkü hayatta kalmak istedim ve tıpkı bir aptal gibi, onlar elimde ne var ne yoksa alana, çalana kadar harekete geçmedim.

Sağanak tüm gece boyunca devam etti. Şimşegın rengi belirli aralıklarla gökyüzünü artık alçı tutmayan yaralı bir kalp gibi ikiye ayırıp bedenimin uykuya teslim olmasına engel oluyordu. Fırtınanın hâlâ devam ettiğini görüyordum, üst kattaki odada her yer karanlık olsa da camdan dışarıdaki ormanı ve tüm heybeti ile beraber, gökyüzünün üzerinde safır taşı gibi parıldayan Ay'ı görebiliyordum.

Kafamı geriye atarak sesli bir nefes verdim ve duvardaki ahşap saate baktım. Saat 05.33'tü. Neredeyse sabah olmuştu, acınası bir mağlubiyetim ile sonlanan satranç oyunundan sonra hızlıca üst kata çıkmış ve onun bana verdiği bu odaya girmiştım.

Tolun üst kattaki diğer odadaydı, çok değil bundan yarım saat önce evden çıktığını duymuştım.

Sevgilisi Sara'yı almaya gidiyor olmalıydı.

Varlığı beni hâlâ rahatsız ediyordu ama bir noktada başkalarına da ihtiyacımız olacağını biliyordum. Senelerdir hüküm sürmeyi başaran ve kurallarında hiçbir sarsılma olmayan bir örgüte elinizi kolunuzu sallayarak zarar veremezsiniz. Bunun için kalabalık ve etkili olmanız gerekiyordu.

Belki de Çakır'ı arayıp her şeye son vermeliydim. Sonuçta bana bir telefon ve numara vermişti, değil mi? Ben riskli kumarı görebiliyordum, aptal değildim ancak bunu yaptıktan sonra, ona ne dersem diyeyim burada kendi isteğim ile kalmayı kabul ettiğimi söyleyecekti bana.

Çünkü Çakır'ı arayıp onu ve kimsenin bilmediğı bu evi ifşa edebilirdim ancak etmemiştim.

Gerçi, onu da ifşa edebilirdim. Artık beni koruduğuna göre o da benimle beraber sayılırdı. Yediğim boku gizlemesi onu da bir noktada ihanetçi ve benim *suç ortağım* yapardı.

Ama Çakır'ı aramayacak ya da Narbekov'u ele vermeyecektim çünkü elimde daha iyi bir seçenek yoktu.

Narbekov şu an sahip olduğum en iyi seçenektı.

Elimle yüzümü ovuşturdum ve yataktan yavaşça kalktım. Burada uymakta zorlanıyordum. Aslında, uyku düzenim her zaman karmaşıktı. Bazen hiç uyuyamıyordum bazense saatlerce uyanmıyordum. Belki de tekrar uyku hapi kullanmaya başlamalıydim.

Bir kızın, aslanlarla dolu olan bir meydanda hayatta kalma şansı ne kadardı? Düşük... Peki uykusuzluktan başını bile kaldıramayan bir kızın, aslanlarla dolu bir meydanda hayatta kalma şansı ne kadardı? Daha da düşük...

Acaba gecenin köründe bile ortalıkta hayalet gibi dolaşmayı başaran Narbekov'un yanında uyku ilacı olma ihtimali kaçtı?

Esneyerek odadan çıktım ve kapıyı sessizce arkamdan örttüm. Başım çatlıyordu. Akşam mutfakta otururken dolapta ağrı kesiciler olduğunu görmüştüm. Baş ağrıma iyi gelebilecek tek şey ağrı kesiciydi, o yüzden mutfığa yürümeye başladım.

Kafamın içi öylesine patlıyordu ki dün gece bir şişe votkayı tek başıma devirmiş ve sarhoş bir şekilde sızıp kalmış gibi hissediyordum. Bu ağrı normal değildi. Belki de alışkın olmadığım Rusya havasına vücudum uyum sağlayamıyordu çünkü kemiklerim kırılacakmış gibi hissediyordum, her yerim tutulmuştu.

Belki de yatak çok rahatsızdı.

O kadar paran var ve evine rahat bir yatak alamıyor musun yani, Narbekov?

Evdeki en büyük oda açık ara farkla bana verdiği odaydı, odasına girdiğim gece bunu fark etmiştim. Yatağı ile benim yattığım yatak aynıydı. Yani ben 1.68 boyumla böylesine acı çekerken, en az 2 metre olduğuna yemin edebileceğim adam hiç rahatsız olmadan uyuyabiliyor muydu?

Uyumadığı için sanırım bunu dert etmiyordu.

Ahşap merdivenlerden aşağı inerken etraf zifiri karanlık olduğu için hiçbir şeyi göremiyordum, dışarıda yine şiddetli bir fırtına koptuğu kesindi. Çıkan sesleri duyabiliyordum, aslında kasvetli havaları oldum olası sevmiştim ancak burada, kimsenin olmadığı ıssız bir yerde, içimin ürpermesinin önüne geçemiyordum.

Küçükken ürkek bir çocuk olduğum için abim bana hep kızardı, biri sessizce arkamda belirdiğinde bile dudaklarımın arasından bir çığlık kopmasına engel olamazdım. Yanımdaki insanların sayısı azaldıkça zamanla,

ürkekliğimi bir kenara bırakmak zorunda kalmıştım ben de. *Gerçi, en sonunda arkamda sessizce belirip beni korkutacak bir insan bile kalmamıştı ya.* Belki de elimde tuttuğuma inandığım güç, seçtiklerimin değil de seçemediklerimin bana armağanıydı.

Üzerimdeki sweatshirt'ün kollarını çektiştirerek mutfağa girdim. Evin ieriisi buz gibiydi. şömine yanıyordu ancak ateş cılızdı ve evi ısıtmaya yetmiyordu. O üşümüyor olabilirdi ancak benim kıcıım resmen *donuyordu*.

Zaten genel olarak baktığımda, beni rahatsız eden hiçbir şeyin onu etmediğini fark ediyordum. *Mesela, yatak.* Acaba adam gerçekten de dağda mı büyüümüştü? O yatakta uyuyabiliyor olmasının tek makul sebebi bu olabilirdi.

Ahşap dolaptan çıkardığım su bardağını mutfak tezgâhının üzerine koyarak diğer dolabı açtım ve içinden ağrı kesici ilacı çıkardım.

Su doldurmak için sürahiyi önüme aldığım sırada içinde su olmadığını fark ettim. *Gerçekten de şaka olmalı.* Gözlerim etrafta dolandı, su yoktu. Bitmişti. *Tam da ilaç alacağım zaman, öyle mi?*

şansıma içimden küfür ettim, musluk suyundan iebilirdim ancak dağın başındaydık ve suyun pis olduğunu anlamak için ekstra bir şey yapmama gerek yoktu, rengine bakmam bile yeterliydi.

Sesli bir şekilde ofladım. Susuz hap yutamıyordum ki ben. *Belki de etrafın sana zarar vermek isteyen soğuk kanlı katillerle evrilmişken şartlarını zorlamaya başlamalısn, Bengi.*

Avucumun ortasına koyduğum hapi geri koymadan salona doğru bir adım attım. şöminenin ateşi hâlâ yanıyordu, birkaç adım atarak yanına yaklaştığımda yüzüme vuran ateşin sıcaklığı titrememi azalttı. Gözlerimi hareket eden alevlere çevirdim.

Dinamik, basit bir fizik, her şey bundan ibaret. Basit bir cevabı var. Bir cevabı olmayan şey ise şu... İnsanı, yanacağını bile bile ateşe böyle delicesine ne çeker?

şöminenin ateşinin içinde birkaç sayfa olduğunu fark ettim. Rengi yavaş yavaş kömür siyahına dönmüştü sayfaların, öylece ateşin içine atılmışlardı ve kül olacak kadar saatler geçmişti üzerlerinden. Narbekov bir şeyler yakmıştı.

Gözlerimi ovuşturarak geriye doğru bir adım attım, odama dönmeye ve susuz bir şekilde, boğazımda kalacağını bile bile o hapi yutacaktım.

Umarım Tolun ve sevgilisi Sara gelirken su getirirlerdi, küçük çocuk gibi Narbekov'un önünde dikilip, *"Evde su yok. Bana su alır mısın?"* demek istemiyordum. Muhtemelen bana ters ters bakar ve ağzımı musluğa dayamamı söylerdi. Titizliğimin ne boyutta olduğunu bilmiyordu.

Arkamı döneceğim sırada camın orada bir hareketlenme, siyah bir silüet gördüm. Soğuktan çatlamış dudaklarımı birbirine bastırarak geriye atacağım o bir adımı öne attım ve ahşap dış kapının yanındaki büyük camın önünde duraksadım.

Odasında değildi, oradaydı.

Eve ilk geldiğimde dikkatimi çeken o ahşap sallanan sandalyede oturuyordu. Yüzünü göremiyordum, sadece üzerinde garip bir dövmenin olduğu ensesi ve koyu kahverengi saçları görüş açımın içindeydi. Gözlerimi kısarak ensesine daha dikkatli baktım, tabii adam benden neredeyse yarım metre uzun olduğundan ensesindeki dövme yeni fark ediyordum. Hayatımda gördüğüm en garip şekildi. Sanki damgalanmış gibiydi. Şeklin içinde bir sayı yazıyordu.

21.

Kısa bir an Aslanlarla bir alakası olabileceğini düşünsem de öyle bir şey olsa aynısı olmasa da bir benzerinin babamda da olması gerektiği gerekçesi ile bu düşünceyi direkt eledim.

O bir dövme değil, damga. Değil mi? Kim kimi, niçin damgalar ki? Hem de bir askermiş gibi... *Yoksa bir silahmış gibi mi demeli?*

Gözlerim kısıldı ve dövmesine bakmayı bıraktım. Sabahın bu saatinde dışarıda ne işi vardı ki?

Belki de yanına gitmemem, arkamı dönüp yukarı çıkmamı ve Tolun ile sevgilisi gelene kadar başımı yastığa koyarak uyuyamayacağımı bile bile uykuya dalmak için çabalamam gerekiyordu.

Zaten bir sonuca ulaşmayacak boş çırpınışlar benim hayatımın bir parçasıydı.

Bunu kabulleneli epey oluyordu.

Kafamın içinde büyük bir gürültü kopuyordu, çoğu zaman olduğu gibi. Belki de uyuyamama sebebim ne yatak ne de havaydı. Sadece düşünceler bir insanı bu hâle getirebilirdi.

Kaza, kaza değildi. Babam ve annem ölmedi, öldürüldü. Çakır'ın numarası elimde, ona ulaşmam sadece birkaç saniyemi alacak bir şey ama bunu

yapamam. Beni bitirebilecek insanların elindeyim ve vicdansız bir adamın anlaşmasına kaldım. Oyunu adil oynar mı? Hiç sanmıyorum. Oynamazsa? O zaman Leo'nun eline mi düşeceğim? Evet. Beni bitirecekler, tıpkı abim gibi... Tıpkı Narbekov gibi robotları yapacaklar. Zaten tüm ailemi katlettiler. Benim de mi sonumu getirecekler? Narbekov'un silahını alıp kafama sıksam ne olur? Tek kurşun, her şeyin sonu gelir. Ama artık yaşamak istiyorum. Bu yüzden bunca zaman kaçtım. Hak ettiğim bu mu peki? Neyi hak ediyorum? Mutluluğu hak etmediğim kesin. Çünkü Tanrı bunu bana hep çok gördü.

Daha fazla düşünmek istemediğim için kapıyı açarak kendimi dışarı attım.

Ahşap kapının gıcırdayışını duyduğunda kafasını yavaşça kaldırarak bana baktı, kahverengi saçları alnına doğru dökülmüştü ve yorgun görünüyordu. Karanlıkta bile mücevher gibi parıldayan ela gözleri bana doğru döndüğünde sandalyeyi yavaşça geri itti. Soğuk yüzünden anında ürpermiştim ama o üzerinde sadece bir kısa kolluyla duruyordu.

"Su yok," dedim yanına, basamağa oturduğum sırada. Ben konuşmazsam o hiç konuşmazdı, biliyordum. "Susadım. Tolun'a söyleyebilir misin, gelirken su alsın."

"Orada oturursan üşütürsün," dedi. "Gel, sen böyle geç."

Ayağa kalktığı anda teklifini hiç reddetmedim çünkü yer çok soğuktu. Ahşap sandalyeye oturdum, az önce oturduğu için sandalyeyi ısıtmıştı. Arkama yaslanarak bacaklarımı kendime doğru çektim. "Su?"

Bana garip bir şekilde baktı. *Sen insan olmadığın için anlayamazsın tabii çünkü o cüsse bir insana ait olamaz ama... Gerçek insanlar yaşamlarına devam etmek için suya ihtiyaç duyuyorlar, Narbekov.*

Yavaşça öne doğru eğildi ve çıkıntının üzerine koyduğu cam şişeyi o an fark ettim. Bir votka şişesiydi, şişenin neredeyse tamamı bitmişti. Dibinde biraz kalmıştı. Şişeyi bana doğru uzattı.

Susadım dediğim için bana votka mı uzatıyordu?

"Bu ne şimdi?"

"Evde başka içecek yok," dedi omzunu silkerken. "Dik kafana."

Bu alayla gülmeme neden oldu. "Sabahın altısında, susadığım için kafama votka dikeceğim, öyle mi?"

İçkilerin hiçbirinin tadını sevmiyordum. Tadı kötü olan bir şeyi tüketmek mantıklı gelmiyordu. Tabii, bazen ben de içiyordum. Çok sık

olmasa da... Sarhoş olmayı sevmiyordum çünkü. En son sarhoş olduğumda gerçekten tatsız şeyler yaşamıştım.

“Votkadan ne olur ki?” diye sordu kafasını yana eğdiğinde.

Merdivenin üzerinde duran sigara paketini eline almıştı, Parliament içiyordu.

“Votkanın, Ruslar için su gibi bir şey olduğu doğrulanmış oldu,” dedim alayla. “Ne yazık ki benim için böyle değil. Mideme hiçbir şey girmemişken bundan bir yudum alırsam ayaklarının ucuna kusarım.”

“Ayaklarımın ucuna kusarsan seni şu gördüğün ormana fırlatırım,” dedi normal bir sesle. “Vaşaklarla beraber vakit geçirmeye başlarsın, eminim onlar kusmuğunu sorun etmez.”

Söylediklerini duymazdan gelerek “Bunu gerçekten sabah sabah nasıl içiyorsun?” diye sordum.

“Eh,” dedi. “Rus’um ben.”

“Belli oluyor zaten,” dedim. Babamın annesi Rus’tu, sanırım bu yüzden bende de biraz Rus kökeni olduğunu söyleyebilirdik ama... En azından, babam hayatımın merkezine onları koyana kadar bir alakam yoktu. “Türkçen bozuk.”

Aslında Türkçesi bozuk falan değildi. En az ana dili kadar iyi konuşuyordu ama aksanından belliydi, bazı kelimelerin telaffuzunu garip yapıyordu. Yüksek ihtimalle ben de Rusça konuşurken bunu yapıyordum ancak o buna laf etmiyordu. Bense sadece konu açmaya çalışıyordum.

“Türkçem mi bozuk?” diye sordu kaşlarını çatarak. Ona daha önce kimsenin böyle bir şey demediği bariz belliydi tavırlarından. *Yani her şekilde, her alanda mükemmel olmak zorundaymış gibi hissediyorsun, değil mi? Tam Narbekovluk bir hareket.* “Hadi oradan!”

“Öyle,” dedim soğuktan titrediğimi belli etmemeye çalışırken. “Telaffuzun bazen garipleşiyor. R harfini garip söylüyorsun. Bir kez *garip* desene?”

“Sen benimle dalga geçebileceğini mi sanıyorsun, Elem?” diye sordu düz bir sesle. “Git işine.”

Gözleri kısılmıştı, gözleri kısıldığında göz kenarları belirgin bir şekilde kırışıyordu. Gözlerim dikkatle yüzünde dolaştı. Çıkık elmacık kemiklerinde, mor ve içe göçmüş göz altlarında, metal gibi parıldayan ela gözlerinde, keskin çene kemiğinde ve çenesindeki o belirgin gamzede...

Güzel görünüyordu. *Güzel* bir adamdı.

“Dalga geçmiyorum,” dedim omzumu silkerek. “Türkçeyi ne zaman öğrendin ki?”

“Yaklaşık on sene oldu,” dedi.

En azından artık bazı sorulara cevap veriyordu.

Aslında o kadar da ters bir adam değildi ancak o gece, gecenin bu saati bana bulaşmak için iyi değil dediği gece fazlasıyla aksi davranmıştı. Kaçtı o gece saat? 05.27’de Deniz Sungur’dan *Söyle* dinlediğimi hatırlıyordum. Gecenin beşleri... Ne vardı gecenin beşlerinde? Narbekov’un önünü bile görmek istememesine ne neden oluyordu?

“Türkçemin kötü olduğunu söylüyorsun ama senin Rusça konuştuğundan daha iyi Türkçe konuştuğuma eminim,” dediğinde gözlerimi kısararak ona baktım. Sohbeti devam ettirmeye mi çalışıyordu yoksa bana mı öyle geliyordu? “Üstelik, babanın sen doğduğundan beri sana Rusça öğrettiğine de eminim.”

Ve Narbekov, tam da beklediğim gibi ona saldırdığım silahla beni vurmuştu.

Bu adamın yenilmez bir egosu olmalıydı. Aksi takdirde bir konuda ufak bir hatasını söylememe bu kadar kurulmuş olması normal değildi.

“Benim Rusçam gayet düzgün yalnız,” dedim. “Telafluzlarım doğru. Dedğin gibi, babam öğretti.”

Haklıydı, babam bana neredeyse doğduğumdan beri Rusça öğretiyordu ve Rusça telafluzlarım hâlâ yanlışsa, bu bir rezillikti.

Aslında ana dilim olmadığı ve pratikte neredeyse kimseyle konuşmadığım için çok normaldi ancak ona ilk sataşan bendim, kendimde hata varken ona sataştıysam bu rezillikti.

“Babanın Rusçası da çok iyi değildi ki Elem,” dedi az önce eline aldığı sigara paketinden bir dal çektiği sırada. Kaşlarım çatıldı. “Telafluzların doğru değil.”

“Telafluzlarımın gayet de doğru olduğuna yemin edebilirim, Narbekov,” dedim kaşlarımı biraz daha çatarak. Önce 15 dakikada satrançta beni yeniyordu şimdi de Rusçama mı laf ediyordu?

Sinirlerimi bozmuştu.

Dilini damağının üzerine bastırıldığında kısa bir, "Cık," sesi çıktı. "Soyadımı bile yanlış telaffuz ediyorsun."

Ona sinirle baktığımda beni umursamadı. Eline aldığı lacivert sigara paketinden bir dal çekerek dudakları arasına koyduğunda sessizce onu izlemeye devam ediyordum.

Sigaranın ucunu, eline aldığı siyah bir Zippo ile ateşlediğinde derin bir nefes çekerek çakmağı gri çşofmanın cebine koydu. Aldığı nefes ile beraber zaten zayıf olan yanakları iyice içe çöktü, elmacık kemikleri biraz daha belirginleşti. Aldığı nefesi "O" şeklini alan bir dumanla dışarı verdiğinde burnuma dolan sigara dumanını çaktırmadan içime çektim, ne yazık ki iflah olmaz bir tütün bağımlısıydım ve o her içtiğinde canım dayanılmaz bir şekilde sigara çekiyordu.

Anlamış gibi paketi bana doğru uzattı. Normalde içtiğim sigara bu değildi ama şu an seçim şansım olmadığı için teklifini reddetmedim ve paketten bir dal çekerek dudaklarım arasına koydum. Uzattığı çakmakla sigarayı yakıp içime derin bir nefes çektim.

"Soy ismini yanlış söylememe imkân bile yok Narbekov," dedim soy ismini bile bastırarak söyleyerek.

"Yanlış söylüyorsun işte," dedi beni umursamadan. "Neden kabullenmiyorsun ki?"

"Narbekov diye okunmuyor mu?" diye sordum. "Dümdüz okunuyor işte. Neresi yanlış?"

"Dümdüz okunmuyor işte," dedi beni taklit ederek. "Narbekov, diye okunuyor."

"Ben de öyle söylüyorum," dedim. "Narbekov."

"A'yı sert söyleme," dedi. "Yuvarla biraz ve V'yi yumuşat."

"Narbekov diye mi söyleniyor?"

"R'yi çok bastırdın şimdi de."

"Narbekov?"

"V yumuşamadı bu sefer de."

"Benimle dalga geçiyorsun bence," dedim huysuz bir şekilde. Sigaradan bir nefes daha çektiğinde keyifli bir ifade ile gözlerimin içine baktı.

"Evet," dedi gözlerinde muzip bir parıltı belirdiğinde. "Doğru söylüyorsun."

Omzumu silktim. "Biliyordum zaten."

Bir şey demedi, sigarasını baş ve işaret parmağı arasına alarak yavaşça kül tablasına bastırdı ve söndürdü. Hemen peşine bir dal daha çekerek dudakları arasına koymuş ve çöfmanının cebinden çıkardığı Zippo ile ucunu ateşlemişti.

Yavaş ol, demek istesem de bir şey demedim.

"Üşümüyor musun sen?" diye sordu gözleri ile beni süzdüğünde. "İçeri geç, hadi."

"Hayır," dedim omzumu silkerek. "Sen kendine baksana. Bu soğukta burada ne yapıyorsun?"

Gözleri ile yavaşça elini işaret etti. Elinde keskin bir bıçak tuttuğunu o an fark ettim. Siyah bir kabzası vardı, kabzanın üzerine altın renginde bir N harfi işlenmişti. Narbekov'un N'si. Kaşlarım çatıldı. Az önce bir ileri bir geri giderek ne yaptığını anca fark etmiştim, elindeki bıçağı biliyordu ancak ben geldiğimde bıçağı kaldırarak yanda duran masanın üzerine koymuştu.

"Bıçak mı biliyorsun?" diye sordum.

"İçeri gir hadi," dedi sorumu es geçerek. "Çok soğuk. Hasta olup sıızlanma bir de dağın başında seninle uğraşamam."

"Çok soğuksa sen neden bu hâldesin?"

"Benim için değil, senin için çok soğuk," dedi benden bıkmış gibi. "Her şeyi böyle sorgulayacak mısın? Cidden senin çenen neden bu kadar düşük?"

"Senin için soğuk değil mi?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak. "Bu soğukta nasıl öyle dolanıyorsun? Antarktika'da mı doğdun?"

Çünkü başka türlü bu soğukta bu şekilde dolaşmasının bir anlamı olmazdı. Madem şu an bile bu şekilde dolaşacak kadar dayanıklıydı soğuğa, neden evde tişört giyiyordu?

"Pek farkı yok aslında," dedi sigaradan bir nefes daha çektiğinde. "Yakutsk. Oymyakon Köyü. Dünya'nın en soğuk yerleşim birimi olarak geçiyor."

"Biliyorum, orada Aslanların kaldığı bir yer var," dedim. "Yani köyde değil, Yakutsk'da. Oraya hiç gittin mi?"

Kafasını salladı. "Nadia ve Odkan ile gitmiştim birkaç kere."

"Neden?" diye sordum merakla, ilk kez sorularımı cevapladığı için art arda soru sormamak için kendimi zor tutuyordum.

“Bazen Leo görev verir.”

“Nasıl yani?”

“Herkes bir Pençe olma onuruna erişemiyor bu hayatta,” dedi. *Ne onur ama...* “Ne yaparsan yap şanslı doğanların önüne geçemediğinde öfkelersin, ihanet etmek istersin. Bazen Aslanlar sorun çıkarabiliyorlar. Bunu sezdiğinde onların işinin bitmesini istiyor.”

“Sürgün yiyen Aslanların Yakutsk’a gönderildiğini biliyorum.”

“Bazen sadece sürgün yemekle kalmıyorlar,” dedi. “Yani...”

“Anladım,” dedim. “Yani, onların *işini bitirmek* için oraya gitmenizi istiyor.”

Kafasını salladı. Bu konuda ne hissedeceğimi hâlâ bilmiyordum. Ne kadar bu dünyanın içine doğmuş olsam da... Aslında gerçekten hiçbir şeyi gözlerimle görmemiştim. Bu zamana kadar sadece bana anlatılan hikâyeleri dinlemiştim. O yüzden, bu konularda asla bir Pençe’nin olduğu kadar soğukkanlı olamayacağımı biliyordum.

Benim için insan hayatı bir emirden çok daha fazla önem taşıyordu.

Ama onlar için öyle değildi.

Babam ve abim için de...

“Abim oraya hiç gitti mi?” diye sordum merakla.

“Bir kere,” dedi. “Nadia ve Odkan birbirine girdiği için Nadia orayı terk etmek istedi ve adama ihtiyacımız oldu. O zaman Leo, abini göndermişti.”

“Neden birbirlerine girdiler ki?”

“Sevgili dramaları,” dedi. “Benim de anladığım bir şey değil.”

“Yani ikisi hakkında dedikodular doğru? Beraberler?”

“Şu an ayrılar,” dedi. “Ama barışırlar.”

“Pençelerin birbirleri ile olması yasak değil mi?” diye sordum. “Onlar nasıl beraber olabiliyorlar?”

“Nadia Leo’nun kızı Elem,” dedi. “Kral’ın kızı olmanın bırak da birkaç avantajı olsun. O kuralın tek amacı doğan çocuğun hangi aileden olduğunu belirlemekte sıkıntı çıkmaması. Dedğin durum, belki Nadia tek çocuk olsa geçerli olabilirdi. Tek vârisin hem Borisov hem de Olov olması sıkıntı yarattı. Ama Nadia tek çocuk değil. O yüzden önemsenmez.”

“Nadia tek çocuk değil mi?”

Kafasını salladı. "Üç tane kız kardeşi var."

"Bunu bilmiyordum."

"Pek önemsenen bir şey değil," dedi. "Leo onları işlerin dışında tutuyor. Pek ortada görünmezler."

"Leo nasıl biri?"

"Hmm..." Kısa bir an duraksadı ve sigarasından bir nefes çekti. "Genel bir soru. Bilmem. Kral gibi işte."

Alayla güldüm. "Çok açıklayıcı bir cevap oldu."

"Tam olarak neyi sorduğunu anlamadım," dedi. "Acımasız bir lider değildir. Örgütün içindekilere değer verir ve işini iyi bilir. Kurallara bağlıdır. Pençelere iyi davranır."

"Acımasız değildir?" diye sordum gülererek. "Yanlış anlama ama o adam senin tüm sülaleni katlederek başa geçmedi mi? Nasıl acımasız değil?"

"Acımasız değildir demedim," dedi. "Acımasız bir lider değildir, dedim. Örgütün içindekilere iyi davranıyor, dediğim gibi. Ben Leo olsaydım çok daha acımasız olurdum."

Bu dünyada gerçekten acımasız olmadan güçlü olamazdın zaten.

Bu gerçeğin farkındaydım.

"Odkan ve Nadia nasıl kişilikler peki?"

Kafasını eğerek bana baktı. "Neden soruyorsun?"

"Beni neyin beklediğini merak ediyorum," diye cevapladım dürüst olarak.

Bu insanların hepsi doğdukları günden beri birbirlerini tanıyorlardı ve buradaki tek yabancı bendim. O yüzden onları tanımak istemem çok doğaldı.

"İnsanları nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum," dedi omzunu silkerek. "Nadia biraz şımarıktır. Sorun çıkarmayı sever. Anlaşması zor bir tiptir. Karmaşık birisi. Odkan dengesizin tekidir. Hatta deli diyebilirsin. Bir günü bir gününü tutmaz. Ciddi kalmayı çoğu zaman beceremez."

"Gerçekten onları böyle mi tarif ediyorsun?" diye sordum gülererek. Doğruyu söylemek gerekirse çok daha tehlikeli ve tehditkâr bir cevap beklemiştim. "Sizi ciddiye almak zorlaşıyor sanki."

"Nadia ve Odkan'ın bu hâllerine aldanma," dedi büyük bir ciddiyetle. "Göreve atadığın an, ikisi de ölüm makinesidir."

“Sen öyle değil misin?” diye sordum.

“Ben her daim bir ölüm makinesiyim,” dedi ancak gözlerindeki alaycı bakış silinmemişti. “Göreve gerek yok.”

“Üçünüzün de asker gibi yetiştirildiğini biliyorum,” dedim ciddileşerek. “Bunun nedeni Aslanların başına geçme ihtimaliz olması mı? Çünkü benim babam, abimi böyle yetiştirmede.”

“Ne alaka?” diye sordu. “Benim başa geçme ihtimalim ne kadarsa On-
gun’unki de o kadar.”

Eğer burada olsaydı bir ihtimali olabilirdi, tabii. Ama o ortadan kaybol-
mayı seçmişti.

Akıllıca bir seçimdi.

“Ama sen bir Narbekov’sun.”

“Yani?” diye sordu. “Hiçbir anlam taşımıyor.”

“Örgütü yüzyıllar boyunca senin ailen yönetti.”

“Evet ama artık yöneten aile değişti,” dedi. “Kurallar böyle işliyor. Leo’ya baş kaldırıp başarılı olan kişi yeni Leo olur ve soy ondan devam eder.”

“Ama Leo’nun sadece kız çocuğu var,” dedim. “Ve sizin salak kurallarınız da bir kadının Leo olamayacağını söylüyor.”

“Bize de bu sayede şans doğuyor,” dedi.

“Örgütün yok olmasını istediğini ima etmedin mi?” diye sordum. “Eğer öyle bir şey istiyorsan neden başa geçmek istiyorsun?”

“Böyle bir örgütü başa geçmeden nasıl yok edeceksin?” diye sordu *salak mısın* dercesine. “Leo’dan daha güçlü olmadığın sürece hiçbir şeyin sonunu getiremezsin. Leo’dan güçlü olmanın tek yolu da Leo olmak.”

“Madem başa geçme ihtimaliniz yok ve bu normal şartlarda hoş görül-
meyecek bir şeydi, üçünüzü de neden asker gibi yetiştirdiler?”

“Üçümüz de asker gibi yetiştirilmedik. Ben onlardan daha farklı yetiştirildim.”

“Daha farklı derken?” diye sordum engel olamadığım bir merakla.

Bu adam zaten normalde asla konuşmuyordu, şimdi hazır konuşmaya başlamışken üstüne gitmeden duramazdım. Almak istediğim cevaplar, sormak istediğim sorular vardı.

“Onların yetiştirilmesine asker gibi demezdim senin yerinde olsam,” dedi sigaradan bir nefes daha çektiği sırada. “Asker gibi yetiştirilen sadece bendim.”

“Onlardan farkın neydi ki?”

Cevap netti:

“Bir savaşçı istiyorsan nasıl kazanılır ona öğret, bir asker istiyorsan kazanmayı ona emret.”

“Biz böyle yetişmedik,” dedim. “Ben neyse... Yani benim ortaya çıkmamı zaten istemiyordu babam ama abimi de böyle yetiştirmedim.”

“Çünkü Onay Elem korkağın tekiydi,” dediğinde ona öyle bir baktım ki bu onu bile duraksattı.

Nerede olduğumuzu tekrar hatırlamıştım, bunu bana hatırlatmakta geç bile kalmıştı. O avcıydı, ben ise av ve durmamız gereken sınırlar daima burasıydı.

“Laflarına dikkat et,” dedim sessizce.

“Yanlış bir şey söylemediğimi biliyorsun,” dedi beni umursamadan. “Baban korkaktı. Elemlerin hepsi böyle, korkaksınız. Benim babam, aynı benim gibi sert bir eğitimle evinden uzakta büyüdü. Peki senin baban? Sadece hazırda kondu. Çünkü korkağın tekiydi.”

Neden bahsettiğini bilmiyordum. Babam bize çocukluğu ya da ailesi hakkında hiçbir şey anlatmazdı.

“Bahsettiğin hiçbir şeyden haberim yok,” dedim. “Babamın geçmişinde ne yaptığı ile ilgilenmiyorum. Bize böyle şeyleri anlatmazdı. Bu onu neden korkak biri yapsın? Bir canavar gibi yetiştirilmek istememiş olabilir? Ben de istemezdim.”

“Ben bir canavar olarak yetiştirildim,” dedi bana büyük bir nefretle bakarken. “Ama senin de bir canavar olarak yetiştirilmen gerekirdi...”

Evet, gözlerindeki o küçümseyici ifade tamamen dağılmış ve gözlerinin içini saran sarılar büyük bir nefrete bulanmıştı.

Elemlerden gerçekten nefret ediyordu. Belki de nefreti sadece bana, ona hiçbir şey yapmayan kıza özeldi.

“Bu yüzden benden nefret mi edeceksin?” diye sordum. “Güzel bir çocukluk geçirdiğim için?”

Aslında çocukluğum sandığı gibi güzel değildi. Kimse yoktu, hissettiğim tek şey yalnızlıktı. Hep diken üstündeydim. Hep saklanıyordum. Eve biri girdiğinde bile kapılar üzerime kapanıyordu. Evet, bir canavara dönüşmemiştim ancak ben de hiç insan gibi hissedememiştim ki.

Hiç arkadaşım yoktu, abimden başka kimsem yoktu ve sonra, onlar bunu da bana fazla görüyormuş gibi abimi benden çalmışlardı. O zaman büyümeme rağmen, çocukken olduğumdan daha da çaresiz hissetmiştim.

Ama onun bunu bilmesine gerek yoktu.

Gözleri tekrar beni bulduğunda olduğum yerde duraksadım.

Artık soğuğu hissetmiyordum.

Bakışları, tenimi esen rüzgârdan daha çok üşütüyordu çünkü.

“Senin yerine de bir canavara dönüştüğüm için benden nefret ediyorsun ya,” dedi sakın bir sesle. Bu beni duraksattı. Sakinlik doğru bir terim miydi? Hayır. Bu daha çok... Soğuk bir öfkeydi. “Senden nefret etmiyorum, Elem. Çünkü çocukken bana öğretilen ilk şey, nefretin ve sevginin insan olmanın ilk kuralı olduğuydu. Nefret edemezsin ya da birini sevemezsin çünkü sen bir insan değil, askersin.”

Nefret ve sevgi, insan olmanın ilk kuralıdır.

Ve Narbekov sen bir insan değilsin, bir askersin.

Pençeler... Onlar çok sert yetiştiriliyorlardı.

Özellikle de o.

Vladislav Narbekov.

Onu çok küçük yaşta kan dökmeye alıştırdıklarını biliyordum. Narbekov varisi olmak böyle bir şeydi. Bir zamanlar yöneten soyken bir geceden sonra tamamen yok olan soyun tek temsilcisi olmak böyle bir ağırlığı sırtlandırıyordu ona.

“Babanın seni öyle yetiştirmeyecek gücü vardı,” dedim. “İsterse o da tıpkı benim babam gibi seni kurtarabilirdi.” Şu an onu yaralamaya mı çalışıyordum? Yara alacağını sanmıyordum. “Ama kurtarmamış. Bu durumda bana değil de kendi babana kızmalısın.”

“İyi ki de kurtarmamış,” dedi alaycı bir sesle. Onu öfkelen-dirmiştim. “Eğer kurtarsaydı, şimdi senin gibi ellerinde koca bir hiç olan “zavallı” olabilirdim. Ama ellerinde dünyayı tutan bir adamım.

Bana zavallı mı demişti o? Parmaklarımı avucumun içine bastırdım, tırnaklarım tenime saplandı ancak onun ifadesiz yüzüne baktıkça öfkem katlandı. Zavallı... Neyine şaşıryordum ki zaten? Bu adam iki gün önceye kadar kendini avcı, beni de av ilan etmişti.

O bana yardım etmeyecekti, ancak tehdit edecekti, kullanacaktı ve artık işine yaramadığını düşündüğümde beni Aslanların ortasına atacaktı.

“Ellerini ateşten uzak tut o hâlde,” dedim öfkeyle, kapıyı çarpıp içeri girmeden önce. “Zaten baban yandı. Dünyan da yanmasın.”

Gecenin karanlığı üzerime çöktü. Frenin koptuğunu nihayet fark ettim, bu kez babam gerçeği benden saklayamamıştı... Kontrolü kaybetti, son sürat çevre yolunda ilerlerken bir şeylerin yolunda gitmediğinin artık herkes farkındaydı, annemin çığlığı kulağıma dolduğu ilk an, sanki buna dayanamıyormuş gibi ellerimi kulaklarıma bastırmak istedim. Yolun sonuna gelmiştik. Kaçınıcı kere? Bir kez daha. Aynı anı kaçınıcı kere yaşıryordum? Bir kez daha işte.

Araba şarampole yuvarlandı, kalbimin içinde o korku hissini aradım ancak artık yoktu, belki de bu anı sayısız kere yaşadığımdan, kalbim bile kendine söz geçirmeyi başarmaya başlamıştı. Annemin çığlığı kafamın içinde yankılandı, araba yolun sonuna gelmek üzereyken her yer kanla kaplandı. Ellerimi boğazımdan çektim ve boynuma getirdim.

Bu sefer gerçekte. Bu sefer beni arkada bırakmıyorlardı. Bu sefer ben de gidecektim, annemi yalnız bırakmayacaktım, onun öldüğü anı gözlerimle görmek için göz kapaklarımı iyice bastıracaktım. Eğer kanayan boğazımdan ellerimi çekebilirim, ölümü hissetmemeyi başarabilirsem, belki de ellerinden tutup ona onu sevdiğimi fısıldayacaktım.

Boğazımdan bir çığlık döküldüğünü hissettim ancak hislerim, belki de sayısız can aldıktan sonra eskiyen bir bıçak kadar körelmişti. Çaresiz hissettiğim tüm anlar gözümün önünden geçiyordu bir kez daha. 18. yaş günümünden birkaç gün sonra, hayatımın en kötü gününde hissettiğim çaresizlik hissi bile bu çığlığın yarattığı açığı kapatmaya yetmiyordu. Annem bir kere daha öliüyordu, bir kere daha ve bir kere daha...

Ve arabanın içi, koskocaman bir ailenin mezarı oluyordu.

Çığlığım duyulmuyordu, biliyordum. Sesleri işitiyordum, elimden tutmak için hazır olan küçük kız arabanın koltuğunda benimle beraber oturuyordu ve belki de abimin yokluğunu doldurmak için, kendini feda ediyordu. Abim onu sadece bencillikleri için feda etmesine rağmen hem de.

“Uyan!”

Tekrar aynı görüntü canlandı, karşıdan gelen arabanın farları yağmurun çarptığı cama düştü ve gözlerimi aldı. Tekrar aynı hataya düşüm. Gözlerimi kapattım ve annemi son kez hayatta görme şansımı ellerimle uzağa ittim, zira gözlerimi tekrar açtığımda annem artık nefes almıyordu ve boğazımı tutan ellerim de bana değil bir ölüye aitti.

“Uyan!” diye çok daha sert bir şekilde sarsıldığımda nefes nefese bir şekilde gözlerimi açtım.

Gözlerimi kapattığım yerde, aynı odadaydım, etraf gözlerimi kapattığım anda olduğu gibi karanlık değildi, aydınlanmıştı. Kâbus görmüştüm, bunu biliyordum. Bu anı sayısız kere, her uykuya daldığımda görüyordum ancak son zamanlarda hiçbiri, ilk başlarda olduğu kadar, bu kadar gerçekçi değildi.

Travmalar, bir diğerini tetikler.

Kaç tanesine sahibim? Sayamıyorum bile.

Soyadım benden kaç hayat çaldı?

Çünkü bu kadar acıyı tek hayata sığdıramıyorum.

Artık nefes almak her zamankinden daha zor bu yüzden.

Bunun bir kâbus olduğunu bilsem de kendime engel olamadım, bu kazadan sonra yaşadığım ilk kâbusta yaptığım gibi yorgandan kollarımı çıkardım ve ellerimi incelemeye başladım. Sonra yavaşça ellerimi boğazıma götürdüm. Kan yoktu. Hiç olmamıştı. Tek bir anda gitmişlerdi benden, bir daha tekrarı olmazdı. Keşke olsaydı. Keşke şu an boğazımdaki kan gerçek olsaydı. Tekrar öleceklerini bile bile, tek bir saniye onları görebilmiş olsaydım.

Boğazımda kan olmaması mümkün olamazmış gibi boğazımı sertçe ovuşturdum.

“İyi misin?”

Hedeon’un sesiyle beraber mümkünmüş gibi daha da irkildim. Bir an rüya görmeye devam ediyorum sanmıştım ancak buradaydı. Onun garip,

sigara ve alkolle karışmış olan kokusu tamamen gerçektir, rüya değildi. Ya nima mı gelmişti?

Neden gelmişti?

Kaç saattir uyuyordum?

En son yanından ayrıldığımda ona hiç olmadığım kadar kızgındım. Bunu ne kadar umursardı peki? Bilmiyordum ama kızgındım işte.

Gördüğüm rüyanın etkisi silinmiyordu, göğsüm hızla inip kalkıyordu sadece, kendime gelebilsem ona cevap verecek ve ihtiyaç duyduğumu söyleyecektim ancak söyleyemiyordum. Kalbim çok hızlı çarpıyordu, hatta çarpıntı yapıyordu. Boğazımı tırmalayan parmaklarımı bu sefer de sol göğsümün üzerine koydum ve kontrolsüz bir şekilde kafamı geriye attım, nefeslerim o kadar düzensizdi ki sanki nefes almayı unutmuştum.

“Bana bak,” dedi yüzümün önüne gelen saçları geriye ittiğinde ama bakmadım. Bu yaptığına şaşırmadım bile. “Sadece kâbustu. Sakin ol.” Sadece bir kâbus olduğunu biliyordum ama yine de sakin olamıyordum. “Geçti güzelim, geçti. Tamam mı? Sakin ol.”

Nefes almam için geri çekildiğinde gözlerim rotasını şaşırmış gibi yüzüne döndü. Oda hâlâ çok aydınlık değildi ama gözleri parlıyordu. Saçlarımı az önce onun yaptığı gibi yüzümün önünden geriye doğru attım, kâbus yüzünden saç diplerim terden sırlıslam olmuştu.

“Biliyorum kâbustu,” diye mırıldandım ona dönerek. Yüzü tam anlamıyla seçilmese de onu görebiliyordum. Yatağın kenarına oturmuş, yine çözemediğim bir yüz ifadesiyle beni inceliyordu. “Çok gerçekçiydi.”

Gerçekçi olmasının sebebi öyle bir şeyin gerçekten de yaşanmış olmasıydı. Bu kazayı o kadar derine gömmüştüm ki uzun zamandır, bana birden gerçeklerle geldiğinde ne kadar inkâr etsem de kaldıramamıştım bunları. Her zaman yaptığım gibi o anı zihnimin derinliklerine gömdüğüm zaman sorun kalmayacaktı.

Ellerimde hiçbir şey kalmadığı gibi.

Yataktan kalkacak gibi olduğunda dilimi ısırmak istesem de soruma engel olamadım. “Nereye?”

“Su getireceğim,” dedi, terslemesini beklemiştim ancak belki de şimdi iyi davranmasını az önceki zavallı sözcüğüne saymalıydı.

“Var mı ki?” diye sordum kısık çıkan bir sesle.

Uykuya ne zaman dalmıştım onu bile bilmiyordum ancak en fazla üç saat olmalıydı.

“Tolun ve Sara gelirken aldılar,” dedi gözleri beni incelerken.

Onlar gelmişse sandığımdan daha fazla saat geçmiş olmalıydı. Etraf aydınlıktı ancak çok aydınlık da değildi. Yağmur durmamıştı, son şiddeti ile devam ediyordu, camdan dışarı baktığımda gördüğüm tek şey sadece kasvetli bir havaydı. Buraya ilk geldiğimizde kar yağıyordu ancak şimdi hiç yağacak gibi durmuyordu.

“Anladım,” diye fısıldadım. “Saat kaç ki?”

“Altıya geliyor.”

Evet, kesinlikle en fazla üç saat uyudum. Neredeyse on iki saat uyumuştum.

“O kadar uyudum mu?” diye sordum inanamıyormuş gibi. “Peki beni neden uyandırmadın?”

“Neden uyandıracaktım?” diye sordu anlamıyormuş gibi. “Bir şey yapacak olsak uyandırırdım. Yorgundun, dinlenmeni istedim. Harekete geçtiğimizde uykuya sandığımdan daha çok ihtiyacın olacak.”

“Ne zaman harekete geçeceğiz peki?”

Cevap vermedi. Sonra aniden ayaklandı ve hiçbir şey demeden kapıya ilerledi. Ona bir şey diyemeden odamdan çıktı.

Kendime gelebildiğimde ben de yataktan kalktım ve önce banyoya doğru ilerledim.

Sara ile tanışmak istiyordum. Onlara güvenmesem de sonuçta artık burada olduğumu biliyorlardı ve bundan kaçmanın herhangi bir yolu yoktu. En azından o kız Tolun ve Narbekov’dan daha sıcakkanlı olabilirdi. Ya da daha konuşkan. Bu her şekilde işime gelirdi.

Yüzüme soğuk suyu çarptıktan sonra yüzümü siyah bir havlu ile kuruладım. Havluda o kadar net bir koku vardı ki, ona ait olduğu belli oluyordu. Havluyu yüzümden çektiğimde aldığım yere bıraktım, sabah o kadar üşümüştüm ki şimdi ateşimin biraz çıktığını hissediyordum.

Umarım hasta olmazdım çünkü Narbekov beni uyarmıştı. Hasta olursam eğer onun ağzından kurtulamazdım.

Ahşap merdivenlerden inerek salona geçtim. Narbekov salonda oturuyordu. Az önce dikkat edemesem de üzerinde siyah bir tişört, altında ise

siyah bir kot pantolon vardı ve kahverengi saçları ıslaktı. Kafasını mutfığa doğru uzatmıştı.

“Bana bir bardak su versene.”

Kime seslenmişti hiçbir fikrim yoktu ama Narbekov birkaç saniye sonra elinde tuttuğu su bardağı ile mutfaktan çıktı. Merdivenlerin başında ona baktığımı fark ettiğinde merdivenlerden çıkmaktan vazgeçerek yanına gelmemi bekledi. Salona indiğimde hiçbir şey söylemeden suyu bana doğru uzattı.

“Ağrı kesici var mı?” diye sordum sudan bir yudum aldığımında.

Dudaklarımı susuzluktan çatlamıştı resmen. Kafasını sallayarak sehpanın üzerinde duran ilacı aldı ve bana uzattı. İçinden bir hap çıkardım ve suyla beraber yuttum. Gözleri hâlâ üzerimdeydi ama tek kelime etmiyordu. Ona bir şey söylemeden yanından geçtim ve mutfığa girdim. İçeride bir kız vardı. Üzerinde siyah bir eşofman takımı vardı, platin sarısı saçları küt bir şekilde kesilmişti ve içeri girdiğim gibi iri kahverengi gözleri bana dönmüştü.

“Merhaba,” dedi kahverengi büyük gözlerini kocaman açarak. Sanki çok ilginç bir şey görmüş gibi bakıyordu.

“Merhaba,” diye cevap verdim ona, elimdeki bardağı tezgâhın üzerine bıraktığımında.

“Sara ben.”

“Ben de Bengi.”

“Biliyorum.” Narbekov sağ olsun, yakında beni bilmeyen kalmayacaktı. “Aç mısın?” diye sordu. “Az önce yemek yaptım. Bu iki kocaman şey ikişer tabak yediğinden az kaldı ama... Sana yeter bence. Köfte pilav yersin herhâlde?”

Açlıktan ölüyordum. Bu reddedebileceğim bir teklif bile değildi. Sabah çok aç olmama rağmen Narbekov’a olan sinirimle beraber direkt yukarı çıkmış ve kendimi uykuya zorlamıştım, yani yine mideme bir şey girmemişti.

Bu yüzden kafamı salladım. “Yerim tabii ki.”

Dolaptan bir tabak aldım ve tencereyi açarak kendime bir tabak doldurdum. Tabak sessizce yemeye başladım. Sara mutfaktan çıkmış ve salona geçmişti. Tolun ve Narbekov da salondaydı. Mutfak ve salon neredeyse

birleşik olduğundan bakışlarını üzerimde hissediyordum ancak ona bakmıyor, sadece yemeğimi yiyordum.

Sanırım rolleri değişmiştik.

“Oh be, tamam,” diye bağırdı Tolun birden. “Amına koyduğumun çocuğu anca bıraktı peşimi. Bana mı âşık anlamıyorum ki?”

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Kendini avutma kardeşim,” dedi Narbekov alaycı bir sesle. “Odkan sana yakın olup bir şeyler öğrenmesini istediği için böyle yapıyor.”

Tolun kısa bir an durdu. Ciddi ciddi düşünüyormuş gibiydi. Neden bahsettiklerini anlamıyordum.

“O da bir seçenek tabii ama sanmıyorum ya. Bence kesin bana âşık.”

“Yemin ederim Alex ile benden daha çok konuşuyorsun, Tolun,” dedi Sara gülerek.

“Nereye gideceğini öğrenmek için mi bu kadar ısrar etti?” diye sordu Narbekov.

“Aynen, o Pençe'deymiş. Odkan ile beraber.”

Narbekov kaşlarını çatı.

“Sen benimle beraber dışarı gelsene,” dedi Narbekov, kısa bir sessizlikten sonra. Bunu Tolun'a söylemişti.

Tolun anında oturduğu yerden kalkarak ona doğru ilerlediğinde, Narbekov da dış kapıyı açarak evden çıkmıştı ve Sara içeride tek kalmamak için yanıma gelmişti. Sabah onu otururken yakaladığım ahşap sandalyeye oturmasını izledim, Tolun da hemen yanına oturmuştu ve belli ki özel olan bir şeyi konuşmaya başlamışlardı.

“Odkan ile aralarında tam olarak ne oluyor?” diye sordum Sara'ya. O bu sırada kalkmış ve mutfığa, yanıma gelmişti. Su ısıtıcıya su doldurmaya başladığında bal sarısı gözleri özür dilercesine bana döndü.

“Bunu sana söyleyemem,” dedi arkasını dönüp. Bu sırada kalın dudaklarını büzmüştü. “Çünkü benim de bu konu hakkında hiçbir fikrim yok.”

Kaşlarımı çatı. Narbekov'un gerçek dostları ve düşmanları kimdi ki? O çok karmaşıktı. Aslanlara bağlı gibi gözükrüğü hâlde onların kuyusunu kazmaya çalışıyordu ama başkalarına da güvenmiyordu. Sanki kendinden başka hiçbir dostu yokmuş gibi hareket ediyor, sonrasında ise Sara ile Tolun'u başıma dikiyordu.

“Peki ben neden buradayım biliyor musun?” diye sordum oturduğum sandalyeyi hafifçe geri ittiğimde. “Beni bu işe neden bulaştırdı? Onun isteyip de benim ona sağlayabileceğim ne olabilir? Onları neden alt etmek istediğini anlayabiliyor musun? Çünkü bana hiç mantıklı gelmiyor bu iş.”

Sara’nın bu konuda her şeyi bildiğini bildiğimden rahattım çünkü Tolun ile beraber plan yapıyorlardı. Zaten Hedeon bu plan hakkında bilgilen-dirmedeği birini evine sokup benimle tanıştıracak da değildi. O yüzden rahatça konuşabilirdim.

“Onun aklından geçenleri kimse bilemez,” dedi. “Ama bir planı vardır ve muhtemelen bizim asla düşünemeyeceğimiz bir plandır. Ürkütücü bir zekâsı var, onları alt etmek istiyorsa edecektir.”

Bunu ben de düşünebiliyordum. Ürkütücü bir zekâsı olduğu barizdi. Yoksa buna en başından kalkışmazdı. Zaten en çok saygı duyulan oyken, bunu bir hiç gibi kenara fırlatmazdı.

“Ve sen de onun için yemin ettiğin topluluğa ihanet edeceksin,” dedim sorgulayan bir şekilde “Peki bunu neden yapacaksın?”

Benim gözümde biri ne kadar büyük bir suçlu olursa olsun sadık olduğu sürece bir sorun yoktu. Çünkü babam büyük bir suçluydu, annem de aynı şekilde. Hatta benden dört yaş büyük abim de. Dökülen kanları ve işlenen suçları bir şekilde sindirmem gerekiyordu, ben de kendimi buna inandır-mıştım. En azından bir şey uğruna diyordum kendi kendime. İnanıkları ve sadık kaldıkları bir şey için bunca kötülüğü yapıyorlar.

Bir suçludan kötü olan tek şey bir haindi. O hainler ailemi katletmişti ve sadakat aileme hiçbir şey katmadığı gibi bana iki ceset ve bomboş bir ev kazandırmıştı. Belki de bu yüzden düşüncemi değiştirmeliydim. İhanet edenler sağ kalıyor, sadıklar ölüyor ise belki de ben de hayatta kalmak için kendime bile ihanet etmeyi göze almalıyım.

“Hedeon’a bir hayat borcum varken Aslanlara hiçbir borcum yok.” Bana doğru döndü ve beni süzdü. “Ayrıca kanlı bir savaş kapıda. Sadece bir taraf kazanacak ve ben hiçbir zaman kaybedenin tarafında olmam.”

“Nereden biliyorsun kazanan tarafta olduğunu?”

Nasıl bu kadar emin olabiliyordu? Aslanlar çok güçlüydü, Leo çok güçlüydü. Hedeon’a bayıldıklarını biliyordum ancak bu hiçbir şey sağlamazdı. Onların kralları Leo’ydu ve suçlu kim olursa olsun eğer suçu ona ihanet etmek ise cezasını hayatıyla öderdi.

“Basit,” dedi omzunu silkerken. “Bir tarafta Hedeon Narbekov varsa diğer taraf her zaman kaybeder.”

Ona bir cevap vermedim çünkü düşüncesinin asla değişmeyeceği bariz belliydi.

“Ongun’a çok benziyorsun,” dedi aradan geçen dakikalardan sonra.

Bitirdiğim tabağı bulaşık makinesine koyduğum sırada ona doğru döndüm. Bunu beklemiyordum. İlla tanıdığını düşünmüştüm ancak böylesine söyleyeceğini düşünmemiştim. Belki de üzerine düşmeli, abimi ona sormalıydım ancak şu an hiç ama hiç istemiyordum.

Bir de onun hakkında konuşmak istemiyordum, gördüğüm bu kâbusun üzerine bir de bunu kaldıramazdım.

“Kötü bir şey demek istememiştım,” dedi duraksadığını görünce. “Özür dilerim.” Gerçekten pişman olmuş gibi görünüyordu, mimiklerini kontrol edemediği çok barizdi. “Bazen düşünmeden konuşabilecek kadar aptal oluyorum.”

“Önemli değil,” dedim gülümsemeye çalışarak. “Zaten fiziksel olarak benzediğimizi biliyorum.”

Sesim sertti, bu konu hakkında konuşmak istemediğimi belli ediyordu. Sara da zaten bunu anlamıştı. Abim, annem ve babam gibi her an aklıma getirebileceğim birisi değildi. Onu düşünmek içimdeki intikam alevini körüklemiyor, aksine söndürüyordu. Nefret ediyordum beni bırakıp gitmiş olmasından. Bir türlü sindiremiyordum bunu.

Beni de götürmek istediğini bilmeme rağmen... Hiçbir zaman beni terk edebileceğini düşünmemiştim. Yaptığının bencillik olduğunu biliyordum ama onu özliyordum ve özledikçe ona daha da sinirleniyordum.

“Peki, okuyor musun?” diye sordu bu sefer de. İçimden homurdanmak gelse de bunu yapmadan onun karşısındaki tekli koltuğa oturdum. Uzun bacaklarını sehpayı uzatmıştı. Eğilip sehpanın üstündeki sigara paketinden bir dal aldı ve yine sehpa da duran çakmak yardımıyla dalı ateşleyip derin bir nefes çekti.

“Okuyordum,” diye mırıldandım.

Bu saatten sonra bu mümkün müydü bilmiyordum.

Acaba benim yokluğumu okulda fark eden olmuş muydu?

Hiç sanmıyordum.

“Hangi bölüm?”

“Veterinerlik.”

“Vay!” dedi. “Çok iyiymiş.” Sonra durdu ve beni süzeldi. “Çok güzel bir meslek. Biz de buraya gelirken bir köpek sahiplendik, daha doğrusu, Hedcon sabahın köründe aradı ve bir adrese gidip köpeği veterinerden almamızı söyledi. Önceki sahipleri dövüyorlarmış sanırım, çok ürkek ve yaralı. Uyuyor şimdi, Tolun’un kaldığı odada. Görmen lazım ya, dünya tatlısı bir şey. Gerçekten ona vuranları benim elime bir verseler var ya...”

“Evde köpek mi var?” diye sordum şaşkın bir şekilde. “Ne zaman geldi?”

“İşte biz geldiğimizde,” dedi. “Birkaç saat önce. Hedcon ismini koymadı bu arada köpeğe. Sen koyarsın.” Şaşkın şaşkın ona baktım. Hedcon’un yaralı bir köpeği sahiplenmesi çok garibime gitmişti. “Ya var ya keşke uyansa şu an dünyanın en tatlı şeyi... Görmen lazım Bengi... Böyle bir sevimlilik olamaz ya.”

“Uyandığında tanışırız,” dedim gülümsemeye çalışırken. Anladığım tek şey uyuduğum her an bu adamdan çok geride kalacağımıydı çünkü herif uyumuyor ve durmadan bir şeyler yapıyordu.

“Elma ister misin bu arada?” diye sordu dolaptan elma çıkardığında. “Gelirken aldım.”

“Olur,” dedim elimi uzatarak bana verdiği elmayı aldığımda.

O sırada Tolun ayağa kalkmıştı, pencereden görebiliyordum. Kısa bir andan sonra ise salonun içindeydi, kapıyı açmış ve içeri girmişti. Üşüdüğü belli oluyordu, koşar adımlarla şöminenin kenarına tünediğinde Sara gülererek yanına gitti ve kucığına oturarak kollarını Tolun’un ensesine sardı. Demek sorun bende değil, Narbekov’daydı çünkü buranın soğuğu dayanılmazdı.

Narbekov içeri girmemişti. Sara ve Tolun ise kendi aralarında bir şeyler konuşuyordu. Elimdeki elmayı havaya atarak tuttuğum sırada ayağa kalktım ve kapıyı açarak dışarı adımımı attım.

Yine o sandalyede oturuyordu. Yine elinde bıçak tutuyordu, aynı bıçağı bilemeye devam ediyordu. Tüm dikkati bıçağın üzerindeydi, kapının açılıp kapanma sesini duymasına rağmen dönüp bana bakmamıştı bile.

“Zaten keskin olan bir bıçağı hırsla bilemenin anlamı ne?” diye sordum.

Dudakları yana kıvrıldı. “Bunu anlayabilmek için daha çok küçüksün, Bengi.”

Yine ismimi söylemişti, dün akşamki gibi. Dudaklarından ismim döküldüğünde vücudum istemsizce kasılıyordu. Neden bu kadar aptalca tepkiler veriyordum hiçbir fikrim yoktu ancak bunu engelleyemiyordum.

“Öyle mi?” diye sordum az önce dikkatimi verdiğim şeyden aklımı uzaklaştırmaya çalışırken. “Buna kim karar veriyor peki? Sen mi?” Kafasını salladı. “Neye dayanarak?” Bana cevap vermediğinde gözlerimi kısarak ona baktım. “Kullanamayacağın bir bıçağı bileyip durman hiç mantıklı değil.”

“Hiç ıskalamam,” diye cevapladı beni. “Bıçak kullanmamı istemezsin.”

“Öyle mi?” diye sordum. Gözlerim elimdeki elmaya takılmıştı. “Ne kadar uzağa koyarsam koyayım vurabilir misin?”

Dudakları alayla yana kıvrıldı. “Bunu gerçekten yaptıracak mısın bana?”

“Konuşmak kolay oluyor tabii,” dedim ayaklanarak ilerlediğimde. “Karanlıkta da ıskalamaz mısın acaba, Narbekov?”

Birkaç adım daha attım. Ondan iyice uzaklaşmış, evin etrafındaki korkulukların sonuna elmayı koymuş ve geri çekilerek tekrardan az önce olduğum yere, onun yanına gelmiştim.

Ela gözleri bir mücevher gibi parıldadığında parmaklarını kirli sakallarında dolaştırdı. Sakalları çok çabuk çıkıyordu. Oturduğu yerde doğrularak bana doğru baktı.

“Gözüm kapalıyken bile ıskalama imkânım yok kızım,” dedi net bir sesle.

“Kapat o zaman gözlerini,” dedim omzumu silkerek. “Tabii, kendine o kadar güveniyorsan.”

“Var ya,” dedi garip bir sesle. “Harbiden çocuksun sen. Çocukla uğraşıyorum resmen.”

“Olabilir,” dedim sinir bozucu bir şekilde. “Yalnız şu an bir adım ileri gittin, geri gel. Tam olarak bulunduğun yerden atacaksın.”

Bir şey demedi ve bulunduğu yerden bir adım geriye gitti.

“Bana babamın öğrettiği ilk şey bıçak tutmaktı,” dedi. Babasından her bahsedişinde kendimi kötü hissediyordum ama ona olan öfkem bunu dizginliyordu. “Hayatım boyunca işim bu oldu. Pozisyon al, hedefine bak ve fırlat.”

Gözlerini gerçekten kapatmasını beklemiyordum, sadece dalga geçmiştim ancak pozisyon alıp hedefe baktıktan sonra gözlerini kapattı ve

fırlattı. Elma yere düştü ancak o kısa saniye içerisinde, bıçağın elmanın içinden geçtiğini görmüştüm.

“Rahatladın mı şimdi?” diye sordu iğneleyici bir sesle. “Aldın mı istediğini?”

Evet, almıştım. Zaten vuracağını biliyordum, sadece sinirlerini bozmak istemiştim ve doğrusu, yapacağı hiç aklıma gelmemişti. Sinir bozucu bir şekilde gülümsediğimde kafasını iki yana sallayarak o gıcırdayan sandalyeye tekrardan oturmuştu.

“Bakmadan nasıl vurduğunu anladın?” diye sordum kafamı yana eğdiğim sırada.

“Sana söyledim,” dedi. “Asla hedefi ıskalamam.”

BÖLÜM 6

KRALLAR, KRALİÇELER VE SERSERİLER

2017, EKİM

Çocukluğu bir yangında küle dönmüş bir adamı, artık hiçbir alev yakamaz.

Akrep ve yelkovan hareket ediyordu, gözlerim sadece evin geri kalanı gibi ahşap olan saatteydi. Ahşap... *Neden ahşap? Aslında bir yangında en hızlı ahşap yanmaz mı?*

Ölmenin tek yolu yanmak değil ki ama.

Binlerce yolu var, bazıları nefes almaya devam ederken seni yakalar, bazıları toprağın altına olan ziyaretine seni davet ettikten sonra.

Bazen yaşamayı çok istersin ama tutunacak bir neden bulamazsın. Bazen ise çoktan ölmüşsündür ama tabutunun üzerine bir gökyüzü çizer ve onu izleyerek hâlâ hayatta olduğunla ilgili hayaller kurarsın.

Çocukluğumda babamın bana öğrettiği ilk şey buydu: Her zaman doğruyu söylemek. Kendisi tanıdığım en büyük yalancı olabiliyordu ama bazen, işte göz göre göre ölüme ilerlerken bile dudaklarını aralayıp da tek kelime etmemişti bana.

Babasından öğrendiği ilk şey her zaman doğruyu söylemek olan bir kızın, babasından işittiği son kelimelerin sadece bir yalandan ibaret olması dünyanın ikiyüzlülüğüne bir kanıt mıydı? Yoksa dünya olduğu yerde duruyordu, insanoglu mu etrafında kıvranıyordu?

Babamın sözleri benim için birer emir değildi, abim gibi olmamıştım hiçbir zaman ama onun sözünden çıkmayı da sevmezdim. Bu yüzden hayatım boyunca her zaman doğruyu söylemek için çabalamıştım. "Bir yalancının gözlerinin içine baktığını nasıl anlarsın, biliyor musun?" diye sormuştu babam bana bir gece.

Mutfakta oturuyorduk. O yanıma gelmeden önce ben sıkıcı bir geometri sorusu ile uğraşıyordum ancak kafamın içinde çoktan başka yerlerde

yolculuk etmeye başladım. Büyük ihtimalle o akşam yemeğinde abimle ettiğimiz kavgayı düşünüyordum. Şöyle bir baktığımda düşünecek başka bir şeyim de yoktu doğrusu ya babamı ya abimi ya da annemi düşünürdüm. Bir de ekibe sonradan Çakır katılmıştı. Kuzenim...

Benim düşünebileceğim insanlar bunlarla sınırlıydı çünkü fazlasını bana çok görmüşlerdi. *Hayatıma başka insanın mı girdiği vardı?*

Doğrusu, yan evde oturan, komşumuzun çocuğu Kuzey vardı bir tek... Onlar da taşındığında, yani ilk ve tek arkadaşım gittiğinde düşünebileceğim insanlar yine sadece ailemle sınırlı kalmıştı.

Sahi, en son ne zaman görmüştüm Kuzey'i? Sanırım o liseye gidiyordu, son sınıfa. Ben ise evde takılıp kalmıştım hâlâ, on yedi yaşında olmam hiçbir şey fark ettirmiyordu. Yedi yaşındaymışım gibi tutsak hissediyordum.

Ben onu görmüştüm ama o beni görmemişti, belki de tanımamıştı. Sonuçta o benim gibi değildi, bir sürü okula gitmişti, hayatına bir sürü arkadaş girmiş olmalıydı. Beş yaşında tanıdığı ve sonra bir daha görmediği bir kızı hatırlaması mümkün bile değildi.

Ama ben tanımıştım çünkü benim hayatıma başka kimse girmemişti. Başka bir arkadaşım olmamıştı bile.

Kafamın içinde binlerce tilki vardı, her biri kuyruğunu yakalamamama bile fırsat vermeden kayboluyorlardı. Özellikle de kafam böylesine dolu olduğunda... O zaman geceler sabahlara dönüşene kadar düşünüyordum, bu düşüncelerin sonu en sevmediğim dipsiz kuyuya kadar uzanıyordu. O dipsiz kuyuda ise en sonunda, bu dünyadaki amacımı sorguluyordum ve düşünceler asıl bundan sonra acı verici olmaya başlamıştı.

Elem. Elem verici.

O geceye, mutfığa geri döndüm. Düşmanın evinde, bir yatakta yatarken ve altımda uzanan ormandan gelen ürpertici rüzgâr ve yağmur sesi kulaklarıma dolarken zihnimin içinde bambaşka bir yerde, babamla bir başımaydım. Adım seslerini hatırlıyordum, küçükken bana doğru geldiğinde öfkeli olup olmadığını adımlarından anlardım. Ya da nefes seslerinden...

Babam çok çabuk belli ediyordu hissettiklerini, çok hassastı yüz ifadesi. Belki de bir gece uykusundan, sırtında bir hançerle uyanmasının nedeni de bu şeffaflığıydı. Çünkü Nikolai Narbekov iyi bir yalancıydı, bu da babamı zayıf halka hâline getiriyordu çünkü bu oyunda yalanı ele veren insanlara yer yoktu.

Sandalyeyi çekmiş, elindeki meyve bıçağını yavaşça masanın üzerine bırakarak bana doğru dönmüştü. Elimdeki kalemi yavaşça bırakarak dakikalardır cebelleştiğim geometri sorusundan çekmiştim gözlerimi ve onun kahverengi gözlerine odaklamıştım.

“Masada abine neden kızdın?” diye sormuştu. Ona güldüğümü hatırlıyordum. Sinirlerimin bozulduğu çok belliydi. Çünkü ben hariç kimsenin, bu evde yapılan hataları umursadığı yoktu. Bu bir süre sonra canıma tak etmişti.

Baban bir katil. *Kabul et ve devam et.* Annen üçüncü çocuğunu silahlı bir saldırıda kaybetti, aslında bir kardeşin olacaktı ama doğmadan öldüğü için seneler sonra haberin oldu. *Kabul et ve devam et.* Bu arada, abin de babanın yolundan gitti ve katil oldu. Ne mi yapacaksın? *Kabul edeceksin ve devam edeceksin.* Nereye devam edeceksin? *Yoluna...* Yoluna devam edeceksin.

Peki o *yol* nerede?

Göremiyorum çünkü.

“Sıkıldım artık yalanlarından,” demiştim o zaman.

“Abin sana yalan söylemiyor,” demişti. “Sadece, bazen bazı şeyleri anlatmıyor. Bir şeyi gizlemek yalan söylemek değildir, Bengi. Ben de sizden çok şey gizliyorum. Bu yalan söylediğim anlamına gelmez, sadece sizi koruduğum anlamına gelir.”

Bu tekrar gülmeme neden olmuştu çünkü ben bu evde bir yalancıya katlanamazken, bu cümle ile yalancı sayısı iki katına çıkmıştı. Bana doğduğundan beri dürüstlüğü öğütleyen adam da bir yalan uğruna gözümdeki yerini mahvetmişti.

“Gerçek bir yalancının gözlerinin içine baktığını nasıl anlarsın, biliyor musun?” diye sormuştu. Ve cevabı hemen gelmişti:

“Ona bakarsın; elleri titremiyordur, kelimeleri sağlamdır, duruşu diktir, tam gözlerinin içine bakıyordur, saklayacak hiçbir şeyi yokmuşçasına, seni içeriye davet ediyormuşçasına... Durup düşünmezsin. Aklına gelmez çünkü ihtimali bile. Zihninin köşesinden geçmez. Onun yalan söylediğini hiç düşünmezsin. Gerçek bir yalancı, senin düşüncelerine bile yalan söyler. Seni manipüle eder. Seninle oynar.”

Birine baktığınızda o kişinin çok rahat olduğunu, bu yüzden yalan söylemediğini düşünüyorsanız eğer, o kişi acemi bir yalancıdır. Gerçek bir

yalancıya baktığınızda, yalan kelimesine, yeni doğmuş bir bebek kadar uzak olursunuz.

“Baktığın her kimse, ona baktığında hiç yalan söylemediğini düşünüyorsan eğer, sen gerçek bir yalancıya bakıyorsundur.”

Narbekov, sen yalan söylüyorsun.

Ellerini titretmiyorsun, kelimelerini sağlam, duruşun ise dik, konuştuğun her an tam gözlerimin içine bakıyorsun, durup düşündürmüyorsun, aklıma bile getirtmiyorsun, zihnimin köşesinden geçirmiyorsun, düşüncelerime bile yalan söylüyorsun, manipüle ediyorsun, benimle oyun oynuyorsun.

Yalan söylüyorsun.

Gecenin kör bir saatinde sesini kimse duymaz sanıyorsun, belki de yaptıklarının bedelini ödemeyeceğini düşünüyorsun. Çünkü sana göre... Sol omzunun üzerindeki melek gözlerini sana karşı yumdu, işlediğin günahların gökyüzünü örten siyah kadifenin ardına esir oldu. Oysa sen akıtırken masumun kanını, dudaklarından dökerken her savaşı başlatan o tatlı yalanı, dayarken düşmanın soluk borusuna bıçağını... Şeytan cehennemin kapısında nöbet tuttu, cennet senin çıkardığın yangının küllerini yuttu ve Tanrı seni sonsuza dek unuttu.

Bana yalan söylediğini düşünmemin en büyük nedeni, sadece işine gelenleri anlatmasıydı.

Biz onunla aynı tarafta değildik. Buna emindim.

O hâlde plan değişikliği mi yapmalıydım?

Kim bir savaşın ortasında planını değiştirdi ki?

Kaybetmeye başladığını ve canını ortaya koyamayacağını fark eden birisi. Yaşamak için her şeyi yapabileceğini fark eden birisi. Risk almazsa bir kurşun yarasına sahip olacağını düşünen birisi.

Yani... Ben.

Bu şüpheler tabii ki gecenin bir yarısı aklıma durduk yere gelmemişti. Kendimi odaya kapatmadan önce Tolun ile konuştuklarını duymuştum. Tolun'a Leo'yu korumaktan bahsediyordu. Bir saldırı ihtimali vardı, bunun bilgisine nereden ulaşmıştı bilmiyordum ancak böyle söylemişti.

Leo'yu korumak için her şeyi yapmaları gerektiğini de söylemişti.

Ne yapmak istediğini anlamıyordum ama benimle aynı tarafta olmadığını düşünmeye başlıyordum.

Benim onları dinlediğimden haberi bile yoktu. Narbekov beni farklı cephede olduğuna inandırmıştı bunca zaman ancak hayır, o her zaman aynı cephede idi. Benim yanımda değildi, düşmanın cephesindeydi ve hep orada olacaktı çünkü o cephenin sahibi oydu.

Aslında basit bir açıklamam vardı tüm bu olanlar hakkında.

Bir aslan, aslan olarak doğmuştur. Aslan olmaktan nefret etse de sürüsü ona ihanet etse de her yeri yara bere içinde olsa da... O bir aslandır. Yaşadıkları onu bir ceylan hâline getiremez.

Derin bir nefes aldım, Tolun'un uyumak üzere salondan ayrıldığını duymuştum, ben de hemen odama girmiştım o fırsatta. Beni görmesi her şeyi daha da kötü kılardı o an, neyse ki reflekslerim oldukça hızlıydı.

Sara ile Narbekov salonda kalmaya devam etmişlerdi. Son bir saattir kapıyı dikkatle dinliyordum ve herhangi bir kapı açılma sesi yükselmemişti yanımdaki iki odadan da. Ya da koridordan bir ses gelmemişti. Narbekov sessiz hareket ediyordu ancak Sara'nın sesini kesinlikle duyardım.

Sanırım bu durumda, ikisi de hâlâ salonda oturuyorlardı. Ve muhtemelen konuşuyorlardı.

Sara gerçekten görüldüğü kadar iyi niyetli ve tatlı bir kız mıydı?

Hayır. Hiç sanmıyordum.

İnsanların göründüklerinin tam tersi olduğuna inanan biri değildim, insanlığa dair olan inancım kırılmış olmasına rağmen herkese alnıma bir silah namlusu doğrultacakmış gibi tereddütle yaklaşmıyordum ancak şöyle bir geri çekilip tablonun küçük ayrıntılarına değil de tamamına baktığımda, Sara'nın gösterdiği kadar masum olamayacağını anlayabiliyordum.

Öncelikle, o bir Aslan'dı. Narbekov'un yüzünü biliyorsa ve onun yanında yer alıyorsa, hatta ve hatta planlarına katılabiliyorsa o çok önemli bir Aslan'dı.

Babası ya da annesi tanınan birisi değildi, bu durumda bu başarısı tamamen kendisini geliştirmesi ile ilgili olmalıydı.

İhanet edenler cezalandırılırdı. İspiyoncular cezalandırılırdı. Leo'nun infaz emrini vermesi bir saniye bile sürmezdi. Bu yüzden eğer ettiği o yemini çiğniyorsa, Narbekov'un yanında olarak, bu kızda kafayı yemesine neden olabilecek bir cesaret olduğunu söyleyebilirdim.

Bu kız kesinlikle tehlikeli biriydi.

Ya da Narbekov'un, Leo'yu kurtarmaktan bahsettiğine bakılırsa... Kim-senin kimseye ihanet ettiği yoktu. Bir oyun kurmuşlardı ve beni de o oyunun içine çekmişlerdi.

Ve her şey yalandan ibaretti.

Altımdaki eşofmanın belini çekerek birkaç adım attım ve odamın ahşap kapısını açtım. Sara bana kıyafetler getirdiği için bir duş almış ve onun getirdiği yeni kıyafetleri giymiştim, bedenimi tam olarak bilmediği için aldıkları bana biraz bol oluyordu ancak önemli değildi.

Önemli olan artık O'nun kıyafetlerini giymek zorunda kalmıyor oluşumdu.

Ne kadar bu konu üzerinde durmak istemesem de beni rahatsız ediyordu çünkü O'nun kıyafetlerini giymek. Bana verdiği kazağı yıkamama rağmen hâlâ kokusu geçmemişti.

Başımı yastığa koyduğum anda burnuma dolan tek şeyin kokusu olması rahatsız ediciydi üstelik, o kadar yoğun bir koku bırakmıştı ki teni kıyafetin üzerine başka şeye odaklanmak imkânsızdı. Bir de o kokunun tenime temas etmesi, beni rahatsız etmek için yeterince geçerli bir nedendi.

"Yarın gece Pençe'ye gidiyor muyuz?" diye sorduğunu duydum Sara'nın, koridorda ilerlediğim sırada.

Tahmin ettiğim gibi, Tolun o kadar araba kullandığı için yorgun düşmüş ve uyumak için yukarı çıkmıştı. Sara ise Narbekov ile beraber aşağıda kalmıştı.

"Büyük ihtimalle unutmuşsundur ama yarın..." diye devam etti Sara, cevap alamayınca. "Aslında teknik olarak yarından sonraki gün, yani 00.00'dan sonra Olga'nın doğum günü. Gerçi sen bunu biliyorsundur. O yüzden herkes gece Pençe'de olur. Nadia ona büyük bir parti hazırlamıştır kesin. Gerçi, sen bunu da biliyorsundur. Her şeyi bilen birine ne anlatılır ki?" duraksadı. "Her neyse. Hah! Acaba Olga'nın partiye Odkan'ın yatağından çıkıp gideceğini bilse de hazırlar mıydı o partiyi?"

Ne?

Olga'yı ismen biliyordum. Nadia'nın kuzeni olduğunu da biliyordum. Ve Nadia, Odkan'ın eski sevgilisiydi.

"Bunu sakın Nadia'ya söyleme," dedi Narbekov birden. "Yoksa ortalık boş yere karışır."

Tabii ki şaşırmamıştı. Ufak bir dedikodu onu şaşırtmaya yeter miydi sanki? Bunu çok önceden biliyor olmalıydı. *Her şeyi bilen bir adamı ne şaşırtır ki?* Hiçbir fikrim yoktu.

“Bu beni çok keyiflendirdi, biliyor musun?” diye sordu Sara gülerek. “Yemin ederim ki ben o kızın ikiyüzlü bir kaltak olduğunu biliyordum. Sahte tavırları o kadar bunaltıcıydı ki... Nadia sayesinde yükseldi resmen, haksızlığın böylesini görmemiştim daha önce. Tek bir yeteneği var mı? Yok. Sen şimdi Odkan geçen gittiği göreve Olga’yı seçince mi anladın onların arasında bir şey olduğunu? Tolun otelde sesler duyduğunu söylemişti. Otelde yatmışlar mı yani? Anlamadım.”

Narbekov bu konu hakkında konuşmak istemiyormuş gibi yorum bile yapmamıştı.

“Nesini anlamadın?” diye sordu Tolun, sesini yükselterek. O da mı aşağı inmişti? “Ben söyleyince inanmıyorsun da o söyleyince mi inanıyorsun? Salak mısın aşkım sen?”

“Tolun bağırmasana amına koyayım,” dedi Narbekov sesini az öncekine göre biraz yükselterek. “Yukarıda kız uyuyor.”

Aslında uyumuyor, sizi dinliyor diye geçirdim içimden. Ama sen uyuyor olarak bilebilirsin tabii ki.

“Pardon, pardon abi, dedi Tolun fısıldarcasına. “Bir an yükseldim de. Yalnız bu kız da ne biçim uyuyor he. Şurada iki gündür tanıyorum ama sadece uyuduğunu gördüm. Gerçi uyuması senin açından daha iyi, kız uyanırken de makineli tüfek gibi konuşuyor... Ortası yok.”

Benden bahsettiğine emin miydi o? Ben mi çok uyuyordum? *Ben?*

“Konuşmuyor ki çok,” dedi Narbekov donuk bir sesle. “Abartıyorsun.”

“Kardeşim sen dinlemediğin için öyle geliyor olabilir mi?” diye sordu Tolun gülerek.

“Of, dur bir bozma muhabbeti Tolun ya,” dedi Sara. “Burada bilgi öğrenmeye çalışıyorum. Hedeon hariç hiç kimse bilmiyor Nadia ve Odkan arasında dönen bokları, sus biraz!”

Sara’nın ve Tolun’nun ona hiç ismiyle hitap etmediğini ve sürekli o lakabı kullandıklarını fark etmiştim. Aslında gerçekte, o kadar yakın olmadıklarını düşünüyordum bu yüzden.

“Ne anlatmamı bekliyorsun ki, Sara?” diye sordu Narbekov donuk bir sesle. “Seninle onların dedikodularını mı yapacağım?”

“Olay sadece ilişkileri değil ki Hedeon,” dedi Sara. “Neden ayrıldıkları sikimde değil, sikimde olan şey bu ayrılıkla beraber Leo’nun karşısına nasıl çıkacakları. Nasıl göreve çıkacaklar, nasıl beraber iş yapacaklar? Odkan, Nadia’nın yüzüne bile bakmak istemiyor. Leo’nun kızını üzenlere karşı ne kadar acımasız olduğunu biliyoruz, bundan Odkan da nasibini alacak mı? Merak ettiğim şeyler işin bu kısmı. Yoksa neden ayrıldıklarını zaten biliyorum çünkü Nadia’nın hâlâ sana âşık olduğunu hepimiz biliyoruz.”

Hedeon’un bir tepki vermesini, daha doğrusu “*Saçmalama*,” demesini beklemiştim ama beklediğim tepki gelmemişti. Tolun’un Nadia olayı hakkında “O iş biraz karışık,” demesi aklıma geldiğinde kaşlarım çatıldı çünkü Sara’nın dediklerinin doğru olduğunu anlamıştım.

“On sene önceki mevzulardan bahsediyorsun şu an Sara,” dedi Hedeon. “Öyle bir şey yok artık. Saçmalama.”

“Öyle olsun,” dedi Sara. “Seni sıkmak istemiyorum.” Tolun’un homurdandığını duydum. “Beş gün sonra Kule’de büyük bir parti var, gizliden gizliye Odkan’ın verdiği ama kimseye bunu duyurmadığı. Seni çağırdı mı?” Narbekov cevap vermedi. “Tabii ki çağırmadı. Hiç şaşırmadım. Çünkü Leo’dan habersiz veriyor bu partiyi. Gerçekten, bazen bu şeylere nasıl cesaret ettiğini anlamıyorum. O kadar damgalandıktan sonra nasıl hâlâ akıllanmadı?”

Damga. Örgüte ihanet edenlerin ya da kural ihlali yapanların damgalandığını biliyordum ama Odkan’ın bir damgası olduğunu bilmiyordum. Ne yapmıştı acaba?

“Başkasından da iş teklifi alıyor çünkü,” dedi Tolun. “Her fırsatı değerlendirmek istiyor. Stepanlar, Leo’nun verdiğiinden daha çok para veriyorlar Odkan’a. Tek istedikleri Moskova’dan mal getirmesi. Odkan gibi biri için bu çocuk oyuncak. Yani, hiç uğraşmadan, deli gibi uğraştığı işlerden daha çok para kazanma fırsatı var önünde. Neden yapmasın ki? Paraya ne kadar düşkün olduğunu biliyoruz.”

“Ama ihanet edenler cezalandırılırlar,” dedi Sara. “Bunu çok iyi biliyor olması gerek, değil mi? Sonuçta bir kere cezalandırıldı. Neden hâlâ böyle saçma işlere giriyor?”

Neyin içine düştüğüm hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tek istediğim şey cevaplardı ama iş o kadar karmaşıktı ki, istediğim cevaplara ulaşmak için aslında alakam olmaması gereken çok fazla olaya bulaşacağımı söylüyordu içimdeki ses.

Önemli değildi. Fark etmezdi. Sonunda istediğime ulaşacaksam, her şeyi yapardım.

Aslında her şeyin suçlusu olduğunu düşündüğüm bu örgütün de kendi içinde parçalara ayrıldığına inanamıyordum. Herkes bir taraf tutuyordu. En sadık olması gerekenler, Pençeler bile ihanet peşindelerdi.

Hatta özellikle onlar...

Narbekov kendi atalarının kurduğu bir oluşumu, nedenini anlayamadığım bir öfke ile parçalara ayırmak istiyordu. Onları hem koruyor hem de sonlarını getireceğini söylüyordu. Yıllar önce Aslanlara sadakat yemini etmiş insanları yanına topluyor, herkesi ölüme götürüyordu.

Ve benim onun peşine takılmaktan başka seçeneğim yoktu.

Borisov ise yediği kaba pisleyen nankör bir kedi gibi davranıyordu, eğer onurlu bir davranış için ihanete yeltense böyle düşünmezdim ama onun istediği şey de daha fazla paraydı.

Başka bir şey istemezler zaten, diye geçirdim içimden. Karakterler zamanlar ya da mekânlar ne kadar değişirse değişsin, hikâye hep aynı hikâye. Para ve onun hırsı uğruna canavarlaşanların hikâyesi.

Nadia, Kral'ın kızı olduğu için tarafı daima belliydi ama yine de oynadığı ikili üçlü oyunlarla babasına faydadan çok zarar sağlıyor gibi görünüyordu.

"İhanet edenler yalnızca yakalanırlarsa cezalandırılırlar," dedi Narbekov. "O yakalanmaz, ayakta uyutur Leo'yu. Leo, kendi gözleriyle görse bile bir yalan uydurur. İnandırır bir şey yapmadığına."

"Nereden biliyorsun abi bunu? Nasıl bu kadar eminsin?" diye sordu Tolun. "Bu adam Tanrı değil. Bu adam çok zeki bir şey de değil, dokunulmaz hiç değil, en iyi sen biliyorsun lan. Kedilerin bile dokuz canı var. Odkan çoktan sekizini harcadı, tek bir şansı kaldı. Ben o kadar basit sıyrılabilceğini sanmıyorum artık bazı olaylardan, neticesinde arkasında onu koruyacak bir Nadia da yok artık."

"Siz Odkan'ı tanımıyorsunuz," dedi Narbekov, Tolun'un dediklerine önem bile vermemişti. Gerçi haklıydı. Odkan'ı ondan daha iyi kim tanıyor olabilirdi ki? "Odkan her şeyden sıyrılır."

"Senden sıyrılamaz," dedi Sara.

"Odkan bir aptal değil Sara," dedi Narbekov. "Sadece aptal numarası yapmayı iyi biliyor. Benimle nasıl oynanacağını bildiği gibi. O bir şeyler

peşinde de ben değil miyim? Sence farkında değil mi? Emin ol, farkında. Beni ondan daha iyi tanıyan birisi yok çünkü.”

“Ve şu an senden daha popüler durumda,” dedi Sara. “Rakip olduğunuzu kendi ağzıyla itiraf ediyorsun. O zaman partide yiyeceği boku bildirelim? Bunu neden yapmıyoruz?”

“Onu başka adamlarla iş görüşmesi yaparken yakalayıp Leo’ya bildirsek ne olur?” diye sordu Narbekov. “İçimizden atılmasa bile bir cezaya çarptırılır, yükselmez artık. Evet, yükselmemesini istiyorum ve bu istediğime kavuşmama neden olur ama sonrası? Artık kaybedecek hiçbir şeyi kalmaz, para kafasını meşgul etmez; kafasını kaldırır, etrafa bakar, görür, sorgulamaya başlar, anlar lan anlar, görür o piç beni. Uzun vadede başıma daha çok bela açar, Aslanlar benim yediğim bokları anlarılarsa eğer Odkan’ın yükselmemesinin ne önemi kalır ki benim için? Hepimiz biliyoruz çünkü, içeriden olmayan kimsenin gücü onları çökertmeye yetmez.”

“Haklısın da,” dedi Tolun. “Ne yapacağız o zaman şimdi? İzleyecek miyiz Odkan’ı? Çünkü her geçen gün yükselmeye devam ediyor. Nadia ile ayrılığı sorun çıkarır sandım ama destekçilerinden hiçbir tepki görmedi.”

“İzleyeceğiz ama izlediğimizi fark etmesini de sağlayacağız,” dedi. “Üzerinde baskı hissetmeli, iyi bir asker olabilir ama bir robot değil; hissettiği baskı ona öyle ya da böyle hata yaptıracaktır. Çabuk hata yapar o. Ama çabuk da toparlar. O yüzden paçayı hep kurtarıyor. Stepan’ın teklifini reddetmesi lazım.”

“Ne alaka?” diye sordu Sara.

“Stepan onu sağlam korur çünkü. Yakalanmaz. Ona daha büyük bir teklif yapan adam getirmek lazım, hem de onu korumayacak birisi olması lazım. Anca o zaman yediği boklar gün yüzüne çıkar. Leo onu seviyor, kendi oğlu gibi görüyor. Bizim sözümüze karşılık Odkan’ın sözü olduğu sürece her zaman ona inanır, ona kanıt lazım.”

“Kule’ye gideceksin yani?” diye sordu Sara. “Beş gün sonra. Seni orada istese davet ederdi, Hedeon. Seni gördüğünde ne yapacaksın?”

“Görmeyecek ki,” dedi Narbekov. “Unuttun mu? Saklanmak benim işim.”

Doğruydı, o bir hayalet sayılırdı. Her yerde ismi vardı ama kendisi yoktu. Bir gölge gibiydi. Saklanmayı çok iyi biliyordu. Ne zaman ortaya çıkması gerektiğini bildiği gibi.

“Yarın doğum günü partisine gitmemiz gerek Sara ile,” dedi Tolun. “Madem sen gelmiyorsun... Ortamdaki atmosferi kontrol etmek bize düşüyor.”

“Beni Moskova’da bilirlerken böyle bir hamle yapmamak daha mantıklı olur,” dedi Narbekov. “Zaten onlarla vakit geçirmem daha garip kaçır, biliyorsun. Benlik bir hareket değil.”

“Bence de,” dedi Tolun. “Sen işleri yoluna koy. Şu kızla ilgili durumları falan hallet. Artık ne yapmaya karar verirsin bilmiyorum ama yani, sonuna kadar bu sikik dağ başında kızı saklayamazsın diye düşünüyorum?”

Ama ondan cevap gelmedi. *Tabii ki.*

“Neyse...” dedi Sara. “Ben senin yerine de doğum günü partisinde eğlenirim artık. Artık Elena, Nadia ve Olga beraber *Powerpuff Girls* gibi gezemeyeceği için çok mutluyum. Soktuğumun prensesleri.”

Elena ismini hiç duymamıştım.

“Dehşet zevk alıyorsun yavrum şu durumdan, değil mi?” diye sordu Tolun gülererek. “İnanılmazsın.”

“Alıyorum tabii ki,” dedi Sara, esnmeden hemen önce. “Uyusak mı? Saat dört olmuş. Yarın erken kalkmamız gerek.”

“Neden erken kalkıyoruz amına koyayım?” diye sordu Tolun memnuniyetsiz bir sesle ama Sara’yı dinleyerek ayağa kalktığını fark etmişim.

“Kuzenimle kahvaltıya gidecektik ya hani!” diye bağırdı Sara, seslerinin daha yakın gelmesinden anlaşılıyordu salon kapısına doğru yürüdükleri. “Hiçbir şeyi hatırlamıyorsun bu aralar ama ya. Dinlemiyor musun sen beni?”

“Aşkım ne alakası var ya...” dedi Tolun kendini kurtarmaya çalışırken. “Kafam çok dolu...”

Onları dinlediğimi fark etmesinler diye merdivenleri çıktıkları anladığım an hızlı adımlarla kaldığım odaya doğru geri yürüdüm, onları dinlerken yakalanmak istemiyordum. Gözlerimi karanlık koridora dikerek içimden oruza kadar saydım, odalarına geçtiklerini düşündüğüm an odadan dışarı çıkarak merdivenlere doğru ilerledim.

Aşağı indiğimde Narbekov hâlâ orada oturuyordu. Bacaklarını açmış, kafasını geriye atarak koltuğun üzerindeki yastığa yaslamıştı. Altında gri bir eşofman, üstünde ise oldukça bol ve ince görünen siyah bir tişört vardı. Ela gözleri açıktı, benim göremediğim bir şeyi görüyormuş gibi büyük bir

dikkatle ahşap tavanı izliyordu. Elindeki sigarayı dudaklarına götürüp derin bir nefes çektiğinde kafasını biraz daha geri attı ve tam o sırada ela gözlerini tavandan çekerek bana doğru döndü.

“Sigaran var mı?” diye sordum onun bir şey demesini beklemeden, zaten demezdi.

Yanına doğru ilerlediğimde kafasını yastıktan çekmiş ve biraz olsun doğrulmuştu. Salonun ortasındaki sehpaye doğru eğilip sehpanın üzerindeki sigara paketini kaptığında sanki başka koltuk yokmuş gibi hemen dibine oturup bağdaş kurmuştum.

Paketi bana uzatmak yerine âdeta fırlattığında paketi havada yakaladım. Elaları bana doğru döndüğü sırada, “Bu paketi sana almıştım zaten,” dedi.

Gözlerimi pakete indirdim. *Mentollü Marlboro Touch Blue*. Yani normalde içtiğim sigaraydı. Gözlerimi sehpanın üzerinde duran diğer sigaraya çevirdim. *Parliament Night Blue*. Bu ise onun içtiği sigaraydı.

Sesime karışan şaşkınlığa engel olamadan, “İçtiğim sigarayı nereden biliyorsun sen?” diye sordum.

“Nereden bilebilirim ki?” diye sordu elaları yüzümde dolaşırken. “Sadece tahmin ettim. Tahminlerim genelde doğru çıkar.”

“Nasıl tahmin etmiş olabilirsin ki?” diye sordum sesimdeki şüpheyle beraber.

Alaycı bir sesle, “Az önce uyumadığını ve bizi dinlediğini tahmin ettiğim gibi,” dediğinde donakaldım.

Sikeyim böyle işi! Bu herifin dikkatinden hiçbir şey kaçmayacak mı?

“Sanırım tahminim doğru,” dedi cevap vermediğimi görünce. “Ee? Neler öğrenebildin? Anlat bana.”

“Hiçbir şey,” dedim, dinlediğimi reddetmeyerek. Suç işlememiştim ya. “Saçma sapan dramalar sadece.” Yanlış değildi, konuştukları şey Olga, Odkan ve Nadia’nın aşk hayatından başka bir şey değildi ki. “Arkadaşın dedikoduya epey meraklı sanırım.”

Bana hiçbir şey demeden oturduğu yerden kalktı ve fotoğraf çerçevelerinin olduğu vitrine doğru ilerledi. Çekmeceyi açtı, birkaç saniye sonra çekmecenin içinden bir sürü kâğıt çıkarmıştı, hepsi dosya hâlindeydi. Yine ses çıkarmadan bana doğru döndü ve koltuğa oturdu, dosyaları bana uzattığında bir şey desin diye gözlerinin içine bakmıştım.

“Aklına gelebilecek her Aslan’ın bende bir dosyası var,” dedi sonunda konuştuğunda. “Daha önce yakalanmış olanların suç kaydı var. Gerçek isimleri. Gerçek kimlikleri. Fotoğrafları. Aileleri hakkında bir şeyler. Aklına gelebilecek her türlü bilgi.”

Bunu bana neden veriyordu ki?

“Bunu bana neden veriyorsun?” diye sordum kaşlarımı çatarak. “Tam şu an?”

“Kule’deki partiye benimle beraber gelmeni istiyorum,” dedi, lafı ilk kez dolandırmadan, istediği neyse onu söylemişti.

“Neden?” diye sordum. “Tamam, sana yardımcı olmam konusunda anlaştık ama beni bir işin içine katacağını düşünmemiştim.” duraksadım. “Aslanların arasına girmem için sence de çok erken değil mi?”

“Değil,” dedi net bir sesle. “Seni görmeyecekler bile. Tabii ki seni böyle sokmayacağım o ortama, kılık değiştireceksin. Kimlik işini hallettiğimi de söylemiştim. Farklı biri olarak orada olacaksın.”

“Eğer bunu yapmak harekete geçmek anlamına geliyorsa zaten varım,” dedim net bir sesle. “Sana söylemiştim. Burada beklemekten, hiçbir şey yapmamaktan ve senden cevap alamamaktan sıkıldım. Ben zaten başlamak istiyorum. Eğer risk yoksa, eğer ayarladıysan kimlik işini ve eğer fark edilmeyecekse varlığım, tamam. Senin bir şeyler yaptığını görmek istiyorum çünkü buradan bakınca hiç güven uyandırmıyorsun.”

“Ne açıdan güven uyandırmıyorum?”

“Aslanlara ihanet etmek istemen hiçbir açıdan mantıklı gelmiyor,” dedim. “Beni kandırıyormuş gibi görünüyorsun.”

“Babam onlar yüzünden öldürüldü,” dedi güler gibi bir ses çıkardığında. “Ve arkasından hiçbir şey yapmadılar bile. Onu indirmiş olabilirler ama senelerce onlara bakan babamdı. O öldüğünde kutlama yapmadıkları kaldı bir tek. Mutluluktan kafayı yediler, intikamını almak şöyle bir yana dursun. Böyle bir ikiyüzlülüğe susacağımı mı sanıyorsun? Kimlerin kimlerin intikamlarını aldılar da konu benim babam olunca mı hak ettiğini buldu oldu? Gerçekten onlara sadık olmamam mı mantıksız sence?”

İlk kez bu konuda bu kadar öfkeli olduğunu görmüştüm. Alev alev yanan ela gözlerini kapattığında derin bir nefes aldı. Sanki sakın olmaya kendini zorluyordu.

“Peki plan ne?” diye sordum, konuyu değiştirmek için. “Yani olay ne? Oraya gitme amacımız ne?”

“Odkan’ın köpeklerini çağırarak amacıyla yaptığı bir parti,” dedi. “Odkan eğer iyi bir teklif gelirse dışarıdaki kişilere de çalışır. Bunu daha önce yaptı. İyi bir para karşılığında Moskova’dan patlayıcı ve silah getirmesini istiyorlar. Genelde bu tarz görüşmeleri de üzerini kapatmak için bu tarz partilerinin içinde yapıyor.”

“Bu da bir nevi ihanet olmaz mı?” diye sorduğumda güldü.

“Zeki kız...”

“Sara ve Tolun’a dediklerini duydum ama,” dedim, kafam karışmıştı. “Onu ele veremeyeceğini, eğer verirsen dikkatinin sana çekileceğini söyledin.”

“Onu ele vermeyeceğiz ki,” dedi. “Tam tersini yapacağız. Bu iş için daha ucuza çalışacak birisi var. Aynı Odkan gibi hep böyle itlikler peşindedir, ismi Koray. Adamlar teklifi Odkan’a değil de ona yapacaklar. Neden daha fazla para versinler ki?” Şimdi olayı anlamaya başlamıştım işte. “Odkan’ın işi alması zorlaşacak ve aklına takıp durduğu tek şey bu olacak. Başka hiçbir şeyi görmeyecek bile.”

“Ve ondan daha güçsüz olan bir Aslan’ın bile bu işe cesaret edebildiğini gördüğünde, bu işe girmemeyi düşünen şüpheli tarafı da tamamen susacak,” diye devam ettirdim onu. “Koray bile buna cesaret edebiliyorsa ben neden edememeyim ki diye soracak kendine. Artık yakalanmaktan korkmayacak. Anladım ama bunun için neden orada olmamız lazım?”

“Düşmanlarla aynı masada otururken fotoğraflanmasını istiyorum,” dedi. “Böylece onu destekleyenlerin ona olan güveni azalır.”

“Peki ben planın neresinde yardımcı olacağım?” diye sordum sigaradan bir nefes daha aldığımnda. “Tolun ve Sara sana eşlik etmeyecek mi?”

Kafamı kaldırarak ona doğru döndüm, kucagımda duran dosyalara hâlâ bakmamıştım.

“Tolun ve Sara da olacaklar fakat bu yeterli değil. Tolun, kamera kayıtlarını silecek. Sara, Odkan’a göz kulak olacak. Ben işi halledeceğim. Bir kişiye daha ihtiyacım var. Yani, bu durumda o da sen oluyorsun.”

“Ne yapacağım ki?”

“Odkan’ı kameraya alacaksın.”

“Siktir git oradan Narbekov!” dedim şaşkınlıkla. “Onu çektiğimi görürse beni öldürür! Öldürür! Hepiniz onun bir deli olduğunu söylemiyor musunuz?”

“Hiçbir sik yapamaz,” dedi birden sertleşen sesiyle. “Benim olduğum yerde sana dokunmayı bırak, yanına bile yaklaşamaz.”

Sigaradan bir nefes daha aldığımda gözlerimi elalarından çektim. Aslında korkmuyordum bile. Neden korkacaktım ki? Ölmekten mi? Şimdi de çok yaşadığımı söylenemezdi.

Eğer dediğini yapacaksa, eğer onların soyunu kazıyacaksa ona her şekilde yardım edecektim. Düşmanım olması umurumda bile değildi. Onları bitirdikten sonra düşmanım olmaya devam edebilirdi.

O zaman da ben onun işini bitirirdim.

Tabii ki bana yalan söylüyor olma ihtimali de vardı. Az önce söylediklerine rağmen... Ona hâlâ tam anlamıyla inanmıyordum. Çünkü bir Narbekov’un kendi krallığını yıkmak istemesi hiçbir senaryoda mantıklı gelmiyordu.

Ne kadar babasına büyük bir saygısızlık yapılmış olsa da.

Bana bir deste fotoğraf uzattı. “Teklifi getiren Stepan ve adamları,” dedi, bir cevap beklercesine ona baktığımı görünce. “Ayrıca o dosyaları incelemen istiyorum. Onların fotoğraflarına iyi bak. Yüzlerini hafıza iyice kazı. Odkan hariç herkesin fotoğrafı var.”

“Ya işler ters giderse ve yanımda sen olmazsan, Odkan o an karşıma çıkarsa?” diye sordum. “Onu nereden tanıyacağım? Onun fotoğrafını hiç görmedim.”

Çünkü abim onunla yakın değildi ve onun bir deli olduğundan başka bir şey pek söylemezdi.

“Boynunun solunda büyük bir aslan dövmesi var. Ensesinde Arapça bir yazı yazıyor. Kaş piercingi var. Siyah saçlı. Gözleri hem mavi hem de kahverengi. Ayırt edersin, edilmeyecek gibi değildir.”

“Arapça mı?”

“Yarı Arap yarı Rus,” diye cevapladı beni. “Bu bize bir sorun yaratıyor. Konuşulanları ve teklif eden rakamları öğrenmek için aralarına bir adam sızdıracağız ama adam Arapça bilmiyor. Ortamda Arapça bilen varsa Odkan Arapça konuşur. Rusça değil.”

"Her şeyi çok dikkatli düşünüyorsun ama o ortamda Arapça bilen çıkacağı düşünmüyorum," dedim. "Sen Arapça biliyor musun?"

Sorularına cevap vermeye başlaması şaşırtıcıydı.

"Evet, biliyorum."

"Nereden?"

"Odkan benim en yakın arkadaşım," dedi. *Geçmiş zaman*. "Onunla konuşmak için ana dilini bilmem gerekiyordu, doğal olarak."

"Kaç dil biliyorsun?"

"Çok dil," dedi geçiştirerek. "Sen şu dosyalara baksana, hadi. Beş gün boyunca hepsini okuyacaksın. Dersine iyi çalış. Önemli aileleri öğren. Yanına çekmen gereken kişileri bil. Kim ailenin dostu kim düşmanı, biliyor musun?"

Bir bok bildiğim yoktu.

İsimleri aklımda tutacak değildim. Ne kadar ailemin akşam yemeklerindeki sohbetlerinde olaylara ve isimlere tanık olsam da hiçbirini gerçekten önemsememiştim bu zamana kadar. En azından, Pençe olmayanları. O yüzden bir şey biliyor sayılmazdım.

Doğrusunu söylemek gerekirse hiç bilmem gerektiğini düşünmemiştim.

Babamın bir gün gideceğini bilmeme rağmen, o gününün bu kadar erken geleceğini düşünmemiştim.

Oflayarak sigaramı sehpanın üzerinde duran küllükte söndürdüm ve ilk dosyayı açtım. Beklediğim gibi ilk dosya Nadia'nındı. Zaten yüzünü gördüğüm için fotoğrafına göz ucuyla baktım. Vesikalıktı, pasaport fotoğrafı olmalıydı. Boynundaki dövmeleleri kapattırmıştı, ilk dikkatimi çeken şey bu olmuştu. Ya fotoğrafta oynama vardı ya da fondöten kullanmıştı. Kızıl saçlarını sımsıkı bir at kuyruğu yapmıştı; kulaklarında halka küpeler, yüzünde güzel bir ten makyajı, dudaklarında kırmızı bir ruj vardı. Çektiği eyeliner zaten keskin olan bakışlarını daha keskin yapmıştı, kameraya ters bir bakış atıyordu.

Bu kız gerçekten güzeldi.

"Nadia'nın gerçek ismi Vasilisa'ymış. Kraliçe demek, değil mi? Ne kadar şaşırdım." Bana cevap vermediğinde diğer dosyaya geçtim. "Baksana," dedim duraksayarak. "Odkan, yarı Türk yarı Arap demiştin, değil mi? Ama ismi Türkçe?"

“Benim de gerçek isimlerimden birisi Türkçe.”

“Başka bir ismin mi var?” diye sordum. Vladislav’ı biliyordum ama Türkçe bir ismi olduğunu bilmiyordum. Annesi ve babası Rus’tu, neden Türkçe bir isme sahipti ki?

“İki ismim var,” dedi. “Hedeon onlardan biri değil.” Ben cevap vermesine şaşırıırken, “Bu gece çok soru sormaya başladın,” dedi. “Dikkatimden kaçtı sanma.”

Senin dikkatinden bir şey kaçması mümkün mü ki?

İsmi ona sormak istiyordum çünkü deli gibi merak etmiştim ancak bana cevap vermeyeceğini bildiğim için şansımı hiç denememiş, direkt diğer dosyaya geçmiştim.

Burada Olga vardı. İlgiyi çekmiyordu, onu zaten görmüştüm ve ne ailesini ne de gerçek ismini merak ediyordum. Bir diğer dosyaya geçtim.

Sonra bir diğer dosyaya, sonra bir diğerine, sonra bir diğerine... Saat sabahın yedisi oluncaya kadar bakmaya devam ettim.

Geçen üç saat içerisinde Tolun ve Sara köpeği alarak evden çıkmıştı. Kısa süre içerisinde köpekle tanışmıştım. Benden biraz ürkmüştü, yanına yaklaştırmıyordu ama bana özel olmadığını farkındaydım çünkü diğerlerini de yanına yaklaştırmıyordu. Eski sahibi ona şiddet uyguladığı için korkuyor olmalıydı. Aklıma geldikçe gidip o adamı eşek sudan gelinceye kadar dövesim geliyordu.

Birkaç saat önce Narbekov başka birkaç fotoğraf çıkarmış, bana o adamları Yuri ile iletişime geçtiğimde görüp görmediğimi sormuştu. Hiçbirini görmemiştim. Aslında sandığı kadar bir iletişim de olmamıştı o adamlarla. Ama şimdi onun yanında olduğumdan ve Odkan’ı *ihane*çi olmasından vurmaya çalışırken yanında da aynı durumda olan birini görmek istemesi normaldi.

“Odkan ile alıp veremediğin ne?” diye sordum kafamı yastığa yasladığım sırada. Kafasını telefonundan kaldırarak bana döndü, karşımdaki koltukta oturuyordu. “Yani neden onu ele vermek istiyorsun? Dostun olduğunu sanıyordum.”

“Dostumdu,” dedi. “Kişisel bir şey değil. Aslanları bitirmek için başa geçmem gerekiyor, tek yolu bu. Odkan da en güçlü rakibim. Bu yüzden onun şu an sahip olduğu gücü kaybetmesi lazım. Onunla kişisel olarak bir sorunum yok.”

“İnsan eski dostuna böyle bir oyun nasıl oynayabilir ki?” diye sordum. Bu dünyada büyümediğim için onu asla anlayamayacaktım. Güç oyunları için sevdiğin insanları feda etmek bana normal gelmiyordu. “Sana kötü bir şey yaptığı için mi aranız bozuldu?”

Bana cevap vermeden ayağa kalktı ve mutfağa doğru ilerledi. Elindeki açık mavi kahve kupasıyla mutfaktan çıktığını gördüm. Dudaklarını kıpırdatmadan kahve kupasını bana uzattığında şaşkınlıkla ona baktım. Bana mı yapmıştı? Bir şey söylemeden sıcacık olan kupayı iki elimin arasına aldım, burnuma mis gibi kahve kokusu dolmuştu.

“Biz yine tıp oyununa başladık galiba,” dedim iç çekerek. “Anlaşıldı.”

Dudakları alayla kıvrılırken az önceki soruma cevap verdi:

“Bana bir şey yapmadı. Hayat böyle.”

Hayat böyle. Ne demek istediğini anlamıyordum.

Anlamak istediğimi de sanmıyordum.

“Umarım başıma bir şey gelmez,” dedim. “İfşa olmamak için yanındayken evden çıktığımız ilk an beni ifşa edersen bu iş burada biter.”

“Neden?” diye sordu alaycı bir sesle. “İstediğin zaten bu değil miydi? Eğer sana engel olmasaydım tam olarak bunu yapacaktın. Kendini ifşa edecektin. Şimdi neden bir sorun oldu?”

“Çünkü şimdi yediğim boku biliyorsun ve bu şekilde ifşa edilirim cezalandırılırım!” dedim *dalga mı geçiyorsun* dercesine ona baktığımda. “Sence aynı şey mi?”

Kafasını iki yana salladı. “Yok.”

“Neden dalga geçiyorsun?”

“Geçmiyorum ki.”

“Soruma cevap vermedin,” dedim. “Bir şey olmaz, değil mi? İşler planladığın gibi gider mi? Kimsenin ölmesini falan istemiyorum, ona göre bir plan yap.”

Umursamaz bir şekilde, “Bir şey olmaz,” dedi sadece.

Dalga mı geçiyordu?

“Bunu söylerken gerçekten gerçekleşebileceğine inanarak mı söylüyorsun?” diye sordum şaşkınlıkla. “Yoksa beni kandırabileceğini mi sanıyorsun?”

“Seni kandırmaya çalışmıyorum,” dedi. “Sonuçta işler istediğim gibi gidersse kimseyi öldürmek zorunda kalmam. Elimizi kolumuzu sallaya sallaya çıkarız mekândan, batta güzelce içip kafayı da dağıtırız.”

“Peki sence gerçekten işlerin *yolunda* gidebilme ihtimali var mı?” diye sordum alayla.

“Var.” Ona öyle bir baktım ki, “Ne var?” diye sormak zorunda kaldı ters bir sesle. “Bana ihtimal soruyorsun, kızım. Ben de ihtimalini değerlendiriyorum. İhtimaller hep vardır.”

“Mekânda beni silahsız bırakmayacaksın, değil mi?” diye sorduğumda *cıklayarak hayır* dedi.

Tamam, ben o gece her şeyi göze almış bir manyak gibi hareket etmiş olabilirdim ama kendimi koruyabileceğim hiçbir şey olmadan Aslanların önüne bir ceylan gibi de atılmayacaktım.

Bunu bir kere yapmıştım.

Ve şimdi o yaptığım yüzünden; o Aslan’ın ininde, onun avucunun içindeydim.

Sorularımın cevabını alamadığım beş gün daha geçti.

Gözlerimi aynadan çekerek makyaj masasının üzerinde duran dijital saate odakladım. Saat 21.30’u gösteriyordu.

Sara ve Tolun’un evine gelmiştik. Gece için hazırlanıyorduk. Daha doğrusu, kahverengi bir koltukta oturmuştum ve kahve içerken Sara’yı bekliyordum. Tolun ve Narbekov ise ortalıkta yoktu.

Ben hazırdım. Sara benim makyajımı yaptığı için kendisi geç kalmıştı, bu yüzden onu beklemekten şikâyetçi değildim. Aslında kendi makyajımı kendim yapmak istemiştım ama göz makyajında ne kadar iyi olsam da ten makyajına hiç önem vermiyordum. Bu yüzden devralmak için ısrar etmişti, ben de onu kırmamıştım. Gözlerime her zamanki gibi dumanlı, siyah ağırlıklı bir makyaj yapmıştım ama bu sefer daha abartıya kaçmıştım. Keskin olan eyeliner zaten çekik olan gözlerimi daha çekik gösteriyordu, bu hoşuma gidiyordu.

“Şu ruju sürsene sana çok iyi gider,” dedi Sara, kırmızı ruju bana attığında. Onu kırmayarak hiç açılmamış olan ruju paketinden çıkardım ve dudağıma sürdüm.

Üzerimde siyah deri bir pantolon ve siyah bir *crop* vardı. Üzerine ise deri bir ceket giyecektim.

Kendi kıyafetlerimi özlüyordum.

“Odkan’ın yüzünü görmediğim için çok gerginim,” dedim kafamı geri atarak. “Ya tanıyamazsam herifi?”

“Tanınmayacak birisi değil ki,” dedi Sara. “Hedeeon gibi değil, göze çarpmadan duramıyor o. Saklanamıyor. Hep belli ediyor kendini. Ayrıca tanımlayacak çok şey var onu. Piercingi mesela, fazla belli ediyor. Boynunun solunda büyük bir aslan var. Boğazında 3 tane V yazıyor. Tanımama ihtimalin yok kızım bu dövmeleri.”

“Vasilisa’nın V’si mi bunlar?” diye sordum alayla.

“Çok dikkatlisin sen yalnız,” dedi gülerek. “Yaklaştın ama yanlış tahmin, tam olarak öyle değil. Üçünün gerçek ismi de V ile başlıyor. Hedeeon, Nadia ve Odkan; üçünü temsilen üç tane V var.”

Vasilisa ve Vladislav. Diğer V de kendi isminin baş harfıydı demek ki. Bunu duyduğuma şaşırmıştım.

“O kadar yakınlar mıydı gerçekten?” diye sordum şaşkın bir sesle. “Şimdi nasıl bu hâldeler? Anlamıyorum.”

Buna inanamıyordum. Yakın olduklarını biliyordum. İnanamadığım şey bu değildi. İnanamadığım şey nasıl bu hâle geldikleriydi. Nasıl birbirlerine ihanet ettiklerine inanamıyordum ben.

Abim de anlatıyordu onları, ne kadar yakın olduklarını, onu içlerine nasıl almadıklarını... Dışarıdan bakıldığında Mahşerin Üç Atlısı’ydı onlar ve dördüncüye aralarında yer yoktu.

Ama yıllar geçtikçe işler değişmişti.

“Beraber büyüdüler. Tabii ki çok yakındılar,” dedi Sara. “Odkan ve Hedeeon... Bilmiyorum, onlar çok başkaydı ya. Kardeş gibilerdi, aile gibilerdi. Aynı odada büyüdüler. Hatırlıyorum o günleri de... Hep sırt sırta verirlerdi, öyle çözerlerdi her şeyi. Bazen kavga ederlerdi, Hedeeon sinirlenip döverdi Odkan’ı sonra kıyamaz, ödeşmek için kendini dövdürürdü Odkan’a. Elini kaldırmazdı. Leo onları görevlendirdiğinde başka kimseyi almazlardı, her işi beraber hallederlerdi. Biri olmadan diğeri bir adım bile atmazdı. Farklı

bir dil konuşurlardı, bazen hiç konuşmazlardı. Konuşmadan anlaşılardı yani. Onların yanındayken o yüzden garip hissederdin. Garipti onlar ya. Birbirlerine hiç kıyamazlardı ama öyle bir zaman gelirdi ki birbirlerini yine onlar paramparça ederlerdi. Dünyada en çok birbirlerini severlerdi sanki ama en çok da birbirlerinden nefret ederlerdi. Hem en büyük dost hem de en büyük düşmanlardı.” Omuzunu silktilti. “Şimdi geriye koca bir hiç kaldı.”

Aklıma Narbekov’un söyledikleri geldi.

“Çocukken arkadaştık.”

“Sonnu ne oldu peki?”

“Büyüdük.”

Bir zamanlar her şeyim olan bir insanım şu an sadece bir yabancı olması tarif edilemeyecek bir hayal kırıklığıydı. Aynı durumu ben de yaşamıştım; abim benim her şeyimdi, en büyük dostumdu ve artık yanımda değildi.

Bu yüzden bu boşluğun, insanı içten içe nasıl yok ettiğini çok iyi biliyordum.

“Neden peki?” diye sordum. “Sonuçta bir nedeni olması gerek. Hem de önemli bir neden. Çünkü böylesine derin bir bağ, öylece kopmuş olamaz.”

“Nedenini ikisi hariç kimse bilmiyor,” diye cevapladı beni. “Bu konu açılınca Hedeon deliye dönüyor. Ondan açmıyoruz hiç.”

Sara da onların çocukluk arkadaşıydı. Beraber büyümüşlerdi. Her şeye şahit olduysa neden parçalandıklarını nasıl anlayamamıştı?

Belki de görünürde bir şey olmamıştı. Bazen, böyle olur.. Görünürde hiçbir şey olmaz ama aslında her şey sessize bitmiştir.

“Gergin misin?” diye sordu bir şey demediğimi görünce.

“Biraz,” diye mırıldandım, dürüst olmayı seçerek. “Of!”

“Rahat ol sen güzellik,” dedi gülümseyerek ayağa kalktığı anda. “O kadar rahat halledeceğiz ki her şeyi. Görürsün bak. Odkan’dan falan da korkma, varlığından bile haberi olmayacak. Kendi derdinde olacak o sırada çünkü. Onun kafası bir şeye takıldı mı gözünün önündeki şeyi bile görmez.”

Sara aynaya bakarak kendini kontrol etti. Üzerine mavi mini bir elbise giymiş, yüzüne de mavi rengin ağırlıklı olduğu parıltılı bir makyaj yapmıştı. Platin sarısı saçlarını toplamıştı çünkü o da benim gibi peruk takacaktı. Kendimi gizleyebileceğim her şekilde gizleyecektim, mekânda takmak için yanıma aldığım güneş gözlükleri yanımdaydı ve utanmayacaktım, gerekirse

takacaktım. Gözlerimin yüzümdeki en ilgi çekici yer olduğunu düşünüyordu herkes, beni görürlerse daha sonradan tanırlardı ve bunu istemiyordum.

“Tolun geldi,” dedi telefonunu makyaj masasına bıraktığı sırada. “Mesaj atmış. Tak şu dünya çirkini peruklardan birini. Hadi ben uçtum! Gel peşimden!”

Aceleyle koltuğun üzerinde duran siyah, uzun peruğu saçına geçirmişti. Onun platin sarısı küt kesim saçlarını bu hâlde görmek oldukça garip gelmişti ama bu iyiydi, tanınmaması hepimizin işine gelirdi.

Üzerine siyah, elbisesi ile aynı boyda olan *oversize* deri bir ceket geçirdiğinde koşarcasına odadan çıktı. Neden Tolun’u on aydır görmemiş gibi hareket ettiğine anlam verememiştım ama umursamadım, yanaklarımı şişirerek koltuğun üzerinde duran diğer peruklara baktım. Ben bunlardan hiçbirini takmak istemiyordum ki, hepsi aşırı çirkindi.

Bu kızın dolabında neden böyle peruklar vardı?

“Kızıl mı platin sarısı mı?” diye sordum kendi kendime.

“Kesinlikle kızıl.” Arkamdan gelen sesi hiç beklemediğim için olduğum yerde sıçradım. “Çabuk ol.”

“O zaman kesinlikle platin sarısı,” dedim ama *hayır*, platin sarısı olan rezalet duruyordu. “Bu kızıl değil ki, kıpkırmızı.”

“O beyaz şeyden iyidir,” dedi alayla. Kim platin sarısına *beyaz şey* derdi ki? Cevap belliydi. “Acele et biraz. Çıkmamız gerekiyor.”

Kızıl demeye bin şahit isteyen kırmızı peruğu topladığım saçlarımın üstüne geçirdim, aynada kendime son bir kere baktıktan sonra ceketimi de üstüme geçirdim ve Narbekov’a bakmadan mavi tonlarının ağırlıklı olduğu odadan çıktım.

“Elbise giyersin diye düşünmüştüm.”

“Elbise giyseym bana vereceğin bebekleri nereye sokacaktım?” diye sordum salona geçtiğimizde, ona doğru dönerek. “Evet, alayım?”

Dudakları alayla yana kıvrıldı, böyle yaptığında çenesindeki gamze belli oluyordu.

O an onu baştan aşağı süzme fırsatım oldu. Dışarıda yağmur yağdığından dolayı açık kahverengi saçları ıslaktı, alnına doğru iyice dağılmışlardı. Her zamanki gibi siyahlar içerisindeydi. Üzerinde ilk düğümleri açık olan siyah

bir gömlek, onun üstünde ise bir ceket vardı. Altına siyah bol bir kot, onun altında ise Harley Davidson'ın botlarından giymişti. Boynunda yine o altın zincir vardı; kulağındaki iki piercing olan tragusunu ve helixini küpeleriyle beraber değiştirmişti, gümüş değil altın renginde olanlardan takmıştı. Kısaca özetlemek gerekirse, yine hayvan gibi iyi görünüyordu.

“Al bakalım bebeklerini,” dedi üstüne bastıra bastıra.

Belinden çıkardığı iki tabancayı bana uzattığında gülümseyerek silahları aldım ve belime sıkıştırdım.

“Kullanıp kullanamadığımı hiç sormadın,” dedim yürümeye başladığımızda.

“Onay Elem'in kızıydın,” dedi alaycı bir sesle. “Sana bu soruyu sormam aptallık olurdu. Tolun'dan daha iyi nişan aldığına eminim. Sonuçta babanın en sevdiği şey avlanmaktı. Seni de yanında birçok kere götürmüş olmalı.”

Babamı bile nasıl bu kadar iyi tanıyordu? Tanışmamış olmaları saçma olurdu, bunu biliyordum ama babam onun hakkında hiç konuşmadığından birbirlerini iyi tanıdıklarını da düşünmemiştim.

Hedeon Narbekov sadece iyi bir gözlemci miydi yoksa dersine çok mu iyi çalışmıştı?

Ben önde, o hemen bir adım arkamda bir şekilde salondan çıktık ve karanlık hole girdik. Saraların evi Petersburg'un neredeyse dışında sayılacak bir yerde, iki katlı ve bahçeli, lüks bir evdi. İçi gez gez bitmiyordu.

“Bana silah vermen ne kadar mantıklı bir hareket peki?” diye sordum, dediklerine bir şey demeden. “Sonuçta seni tam burada vurabilirim, Sara ve Tolun'u da. Sonra da kaçabilirim.”

“Hm...” dedi iğneleyici bir sesle, kapıdan çıkmadan hemen önce. “Tutan kişinin bana doğrultmaya cesaret edemeyeceği bir silahın varlığı beni rahatsız etmez. Sen kendini güvende hissetmeye bak.”

Bu adam sinirlerimi fazlasıyla bozuyordu. Özgüveni, hareketleri, verdiği yuvarlak cevapları, kısaca her şeyi ile benim sinirlerimi fazlasıyla bozuyordu.

Ama yanılıyor sayılmazdı, uzun bir aradan sonra ilk kez yanımda silah vardı ve bu kendimi güvende hissetmeme neden oluyordu. En azından zora sıkıştığımda, bir aslan tarafından avlanmak üzere olan bir ceylan kadar savunmasız olmayacaktım. Kendimi savunabilirdim.

Ve bana silah tutacak olan kişi her kimse, ondan daha iyi kullanabilirdim.

“Abi acele edin hadi be,” dedi Tolun, sabırsız bir sesle. “Abi, duymuyor musun? Saat on oldu be! Let’s go!”

“Türkçe ve İngilizce karışık konuşurken araya biraz da Rusça kat da anlamam kolay olsun,” dedi Narbekov alaycı bir sesle, onlara doğru ilerlerken.

“Üzgünüm Rusçam o kadar iyi değil...”

Hedeon deri ceketinin cebinden çıkardığı araba anahtarı ile arabayı açtı, Tolun ve Sara arka koltuğa geçerken o da sürücü kapısını açmıştı. Yolcu kapısını açarak oturdum.

“Koray ile konuştum,” dedi Tolun. Narbekov arabayı çalıştırmıştı. “Orada olacak. Kızlardan biriyle. Odkan onu görünce o öfkeyle beraber dalacak yüksek ihtimalle, fena dayak yiyecek ama onun dikkatinin dağılması demek bizi fark etmesi daha da düşük bir ihtimal demek. O yüzden işimize gelecek.”

“Ben de Nadia’nın aklına şüphe tohumları ekdim iyice partiden beri,” dedi Sara neşeyle. “Olga ve Odkan’dan tuvalette gördüğümü söyledim bir saat önce. Şu an ikisi evde, kuzen draması var yani manyak hâlde. Bu partiye ikisi de gelemez. Rahattayız.”

“Peki Alex orada mı?” diye sordu Hedeon.

Alex, Olga’nın kardeşiydi. Yani Nadia’nın kuzeniydi. Beş gün boyunca dersime iyi çalışmıştım, o mekânda olacak herkesi yüzünü gördüğüm anda tanıyacağıma emindim.

“Odkan’ın peşinden ayrılmaz ki,” dedi Tolun saçlarını karıştırarak. “Büyük ihtimalle Odkan’ın neye bulaşacağını bile biliyordur. Onun koruması olacağına eminim.”

“Sara, kız arkadaşlarından birini Alex’in yanına gönder,” dedi Narbekov. “Onunla flört edip dikkatini dağıtsınlar. Hiç çekemem o yavşağı.”

“O iş bende ya,” dedi Sara. “Çoktan hallettim ben. Helin onun icabına bakacak.”

Yol boyunca daha konuşulmadı. Zaten Narbekov arabayı en az 200 basarak sürdüğü için yol gerektiğinden çok daha kısa sürmüştü, hız beni etkilemesine rağmen bu sefer sesimi çıkarmamıştım.

Böyle bir ortamda bir bebek gibi mızızızlanarak zayıflığımı belli etmek istemiyordum.

Oraya bir an önce varmak ve bu işi bitirmek istiyordum, sonra eve gidip bir uyku çekebilir ve oyunun başlamasının verdiği rahatlıkla ağlayabilirdim. Yani, her şey plana göre giderse.

Narbekov, park alanına girerek arabayı park ettiğinde kafamı cama yaslayarak eğlence mekânına diktim gözlerimi. Gri, kocaman ve sıkıcı bir binaydı ama neon ışıklar ve grafitilerle eğlenceli bir hâle getirilmeye çalışılmıştı. Mekânın üzerinde büyük yeşil harflerle *KULE* yazıyordu.

Kule isminin koyulma nedeni belliydi, en az üç katı olan bu eğlence mekânı balkon gibi kullanılan bir kuleye sahipti, büyük bir kalabalığın kulenin içindeki balkonda sigara içtiğini görebiliyordum. Mekânın içinde sigara içmek yasak olmalıydı. İçerideki müzik sesi dışarıya geliyordu, *kafa siken* türden bir şarkı çalıyordu.

“Kamera odasının önünde koruma varsa direkt indir,” dedi Narbekov, Tolun’a aynadan baktığında. “Hiç düşünme bile. Oyalanacak hâlimiz yok. Ben adamların icabına baktıracam, kimsenin dikkatini çekmez ortadan kaybolan iki tane güvenlik. İçerisi zaten savcılarla kaynıyor, herkesin kendi güvenliği var.”

“Tamamdır kardeşim,” diye onayladı Tolun onu. “Nasil istersen ona göre hallederiz işi. Hiç sıkıntı yok.”

Acaba Tolun’un verdiği güveni Odkan verebilseydi Narbekov’a, şimdi işler nasıl ilerliyor olurdu?

“İçerinin kontrolü zaten Sara’da,” dedi Narbekov. “Odkan’a ve diğer herkese dikkat edeceksin, gözlerini dört açacaksın ve telefonunu bir kere olsun yanından ayırmayacaksın.”

Sara kafasını salladı. Bunları yüzüncü kere konuşuyorduk, o kadar üstünden geçmiştik ki isimimden daha iyi biliyordum planı artık. Sara’nın da aynı hâlde olduğuna emindim.

“Son kez söylüyorum,” dedi çocuğa anlatır gibi. Bize hiç güvenmediğini o kadar belli ediyordu ki bu hareketleri. “Ben adamlarla konuşacağım, başındaki lavukla, ismi Svetozar Zvezdinsky. O da yancıları da benim kim olduğumu bilmiyorlar. Aslan olduğumu onlara söylemeyeceğim. Bu gece ne yaparsanız yapın ama kimseye Aslan olduğunuzu söylemeyin. Her hatanızı bir şekilde kurtarabilirim ama bunu kurtaramam. Anladınız beni, değil mi?”

Kafamı onaylarcasına salladım. Üzerime ceket giymeme ve görünürde olmamalarına rağmen kolumdaki dövmleri zaten fondötenle kapatmıştım. Tolun ve Narbekov'da da deri ceket vardı. Dövmler görünürde değildi.

"O zaman siz çıkabilirsiniz," dedi Tolun ve Sara'ya. "Önden gidin. Sara, her saniye bana mesaj atacaksın."

"Tamamdır, kardeşim benim," dedi Tolun arabadan inerken, belindeki silahı kontrol ettiğine dikkat ettim. "Dikkat et sen de kendine."

"Tamamdır ya, patronların en agresifi," dedi Sara da. "Her şey yolunda gidecek, merak etme." Arabadan inmeden önce bana öpücük atmış ve "Sa-
cını kırmızıya boyat bir ara," demişti.

İşi ciddiye almıyor gibi görünüyordu ama ben çok ciddiye aldığını biliyordum. Ciddiye almadığı şey Odkan'dı, Narbekov'un planına çok güvendiği ve bu işleri yapmaya alışkın olduğu için rahattı.

Tıpkı Narbekov gibi rahattı.

Tıpkı ceylanını avlamaya hazırlanan bir aslan gibi rahattı.

"Sen ben diyene kadar yanımdan ayrılmıyorsun," dedi bana bir telefon uzattığında. "Odkan'ı bununla çekeceksin, ben sana söylediğimde."

"Aynı şeylerin yüz kere üstünden geçtik Narbekov," dedim bıkkın bir sesle. "Biraz sakın olur musun, lütfen?"

"Ben her zaman sakınım," diye cevapladı beni. "Yüz kere geçtik, yüz birinciye geçiyoruz. İş garantiye almak iyidir, minik aslan." Ofladığımda ela gözlerini yüzüme dikti. "İsmini hatırlıyorsun, değil mi?"

Çileden çıkmak üzereydim. "Liana?"

"Türkçe konuşmayacaksın," dediğinde derin bir nefes aldım.

"Evet, evet, evet..." dedim. "Biliyorum. Türkçe değil, Rusça konuşacağım çünkü Türkçe bilmiyorum ve Moskova'da büyüdüm. Narbekov. Hadi ama. Cidden. Aptal değilim ben."

Ela gözleri kahverengilerime kirlendi. "Aptal olmadığını biliyorum," dedi yavaşça. "Aptal olsan seni seçmezdim."

Seçmezdim, derken ne demek istiyordu? Bu iş için mi seçmeyeceğinden bahsediyordu yoksa en başında, beni bu olaylara sürüklemesinden mi bahsediyordu?

İyi de başka kimi seçebilirdi ki?

Başka bir Elem yoktu. Tek ben kalmıştım.

Belki Çakır olabilirdi ama o da Narbekov ile anlaşma yapmayı kabul etmeyeceğine göre, bir seçenek değildi.

Onun tek seçeneği bendim.

“Başka kimi seçebilirdin ki?” diye sordum.

Ama bana cevap vermedi, kapıyı açarak arabadan indi ve gözlerini hâlâ koltukta oturan bana dikerek bakışlarıyla âdeta *in hadi şunıdın* dedi.

“Başladık yine susmalara,” diye homurdandım arabadan indiğimde. “Harika!”

Kapıyı kapattığımda arabayı kilitledi, iki adımla hemen yanımdaydı ve mekânın girişine doğru yürümeye başlamıştık. Mekânın içine sadece şifreyle girilebildiği için girişte hiçbir kimlik kontrolü yoktu, zaten üst aramanın olabileceği bir mekân değildi burası çünkü içerideki adamların hepsinin üzerinde yüz tane silah vardı.

“Eğer seni görürse ne olacak?” diye sordum, kapıya doğru yürürken. “Her şey plana göre gitti ama Odkan ya da yüzünü tanıyan başka biri seni gördü diyelim. Beni de görmüş olacaklar. Peki o zaman ne yapacağız?”

“Kucağıma çıkarsın.”

Şaşkınlıkla duraksadım. “Kucağına mı çıkarım?”

“Takıldığım bir kızmışsın gibi davranırsın, yani.”

“Senin böyle şeyler yapan birisi olduğunu düşünmüyordum.”

“Yapmıyorum zaten,” dedi. “Ne yapalım? Durumu kurtarmak için yuturmaya çalışırız.”

“Onlar seni tanıyorlar,” dedim. “Ortalıkta böyle hareketler yapmayacağını biliyorlarsa inanmazlar ve daha çok ilgi çekmiş oluruz.”

“Ben de bu adamları tanıyorum,” dedi. “Seni garip karşılamazlar. Seni sorgulamazlar, sen tuhaf davranmazsan ve açık vermezsen seni fark etmezler bile. Sorgulayacakları şey benim neden orada olduğum olur, sadece bana odaklanırlar.”

“Emin misin?”

Birden yürümeyi kesti ve duraksadı. O duraksayınca ben de durmuştum. Bana döndü, aramızdaki boy farkını kapatmak için yüzünü bana doğru eğdi. Teninden gelen sigarayla karışık parfüm kokusunu alabiliyordum, teninin kokusu ile birleşince baş döndürücü oluyordu.

“Seni tehlikeye atacak hiçbir şey yapmam, Bengi. Bunu aklına iyi kazı.”

Bir an ne diyeceğimi ne yapacağımı şaşırdım ve sadece ela gözlerine bakakaldım. Bir ikilemin içindeydim ve bir türlü çıkamıyordum. Küçükken sıkışıp kaldığım odalar gibiydi onun gözleri, kurtulmak istiyordum ama yakalanacağımı biliyordum ve kurtuluş güvenli hissettirmiyordu.

Ona nasıl inanabilirdim peki?

Sözleri *inan bana* diyordu ama gözleri *kaç buradan* diye beni uyarıyordu.

“Bu kapıdan içeri adım attıktan sonra ne sen bir Elem’sin ne de ben bir Narbekov’um,” dedi, güvenliğe doğru yürümeye başladığında. “Bambaşka iki insanız.”

Keşke gerçekten de öyle olabilsek, Narbekov.

Narbekov şifreyi güvenliğe söyledi ve neon ışıklarla aydınlatılmış olan holden içeriye girdik. İçerisi mahzen gibi dizayn edilmişti, duvarları eski taşlardan yapılmıştı. Gerçekten bir kulenin içinde gibiydik.

“Aşağı ineceğiz,” dedi ama Rusça konuşmaya başlamıştı. “Asıl eğlence aşağıda. Yukarıdaki görünen yüz. Her zaman öyledir.”

Üst kattaki dans eden insanların arasından sıyrıldık ve grafitilerle süslenmiş olan duvarların hemen önündeki bar tezgâhının solundan geçerek, bir mahzene iner gibi yapılmış merdivenlere yürümeye başladık. Müzik sesi o kadar gürültülüydü ki onu duymam için bağırmıştı ve burada olduğumuz süreç boyunca birbirimize bağıracaktınız gibi duruyordu.

Merdivenlerden aşağı indik, alttaki görevliye üstteki görevliye söylediğinden başka bir şifre söylediğinde adam kapıyı açtı ve eğlencenin asıl merkezine girdik.

Bingo!

“Svetoza’ı gördüm bile,” dedi, içeriye adımımızı attığımız an. *Şaka mı yapıyorsun?* Ben daha mekânın içine bile göz gezdirememiştim!

Gözlerimi etrafta dolaştırmaya başladım bu sefer hırsla. İçerisi üstten daha kalabalıktı ama tamamen aynıydı. Duvarlar aynı eskimiş mahzen görünümündeydi, her yere grafiti yapılmış ve mekânın içini aydınlatan mavi neonlarla *KULE* yazılmıştı. Mekânın solunda, hemen art arda duran deri loca koltuklarının arkasında, dışarıdan gördüğüm kuleye çıkan ip merdivenler vardı. Dışarıdan gördüğüm kulenin balkonu oldukça genişti, öyle ki bir diğer yarısı da mekânın içinde kalıyordu ve insanlar orada da dans edip eğlenebiliyorlardı. İki tane bar tezgâhı vardı karşılıklı olarak, önünde insanlar içki için kuyruğa girmişti. Bar tezgâhlarının tam ortasında ise büyük

bir kalabalık vardı ama kalabalık ikiye ayrılıyordu: Dans edenler ya da direğin üzerinde dans eden ve yarı çıplak olan direk dansçıları izleyenler.

“Leş bir ortam...”

Söylediğimi umursamadı bile, “Ludomir’i görüyor musun?”

Beni localardan oldukça uzak olan, dans eden kalabalığın içine sürüklerken kafamı kaldırıp gözleriyle işaret ettiği yere baktım. Burada nefes alamayacağımızı biliyordum ama görülmediğimiz sürece ne olduğu önemli değildi.

“Kel, lacivert takım elbiseli olan adam değil mi?” diye sorduğumda beni kafasıyla onayladı.

Bana fotoğrafını göstermesine ve o fotoğrafa en az on kere bakmama rağmen teyit ettiriyordum.

“Odkan’ı gördüm,” dedi beni kendisine doğru çektiğinde. “Koşarak yukarı çıktı. Sara onu oyalayacak bir şey bulmuş.” Ne bulduğunu o kadar merak ediyordum ki. “Alex’in yanında kız var, locaların hemen solunda. Kalkmaları için Sara kızı ikna etsin, ona mesaj at hemen. Alex’e dikkat et.”

“Atıyorum,” dedim telefonu çıkarıp hızlıca mesaj yazmaya başladığımda.

Narbekov’un gözleri hiç durmuyor, tüm mekânı dolaşiyor ve herkesi tarıyordu. Odkan’ın mekânın üst katına çıkışını görmemiştim ama Alex’i görebiliyordum, yanında sarışın bir kızla oturuyordu. Kızın içine düşecek gibiydi ve bacağına dokunup duruyordu.

Birkaç saniye sonra mesajı attım, Sara anında tamam işareti attı ve aynı saniye içerisinde Alex’in yanında olan kız telefonuna baktı. Baktığı gibi birden Alex’in üstüne eğildi ve kulağına gülerek bir şeyler fısıldamaya başladı.

“Kalktıklarında Ludomir’in yanına gideceğim,” dedi. “Yanına soktuğum köstebek geleceğimi zaten söylemişti, ona Koray’ı önerdikten sonra oradan çıkacağım ama bir süre benim yanıma gelme. Sana mesaj attığımda söylediğim yere gel. Anlaşıldı?”

“Anlaşıldı.”

“Zeki kız...”

Ona gözlerimi devirdim ama bir yandan da Alexleri izliyordum. Kız Alex’i bir şekilde kandırıp oturdukları yerden kaldırdığında, Alex sanki

Odkan'ı arıyormuş gibi birkaç saniye etrafa bakınmıştı ve olmadığını görünce, omzunu silkerek oturduğu yerden kalkmıştı.

"Gitti," dedim aceleci bir sesle. "Odkan gelmeden git, hadi."

Birkaç saniye etrafına baktı. Sonra, "Borisov sahneye girer," dedi alaycı bir sesle. "Ve Narbekov çıkar." Bir şey dememe bile izin vermeden harekete geçmişti. "Dikkatli ol, güzellik."

Ben ne olduğunu anlayamadan, bir gölge, bir hayalet gibi yanımdan geçip gitti ve kalabalığın içerisine karıştı, bir süre olduğu yerde beklediğini gördüm ama sonra yüzlerce insanın arasında onu takip edemedim, kaçırdım.

Kapının girişine doğru gözlerimi çevirdim ve işte oradaydı.

Boynunun solunda gururla taşıdığı aslan dövmesi, sağında anlamını bilmediğim bir saat dövmesi ve ortada yazan tüm yaşanmışlıkları taşıyan VVV yazısı var. Boyu en az Narbekov kadar uzundu ve en az onun kadar yapılı. Saçları simsiyah ve dağınık, çatılmış kaşlarında çizik ve kendini belli eden bir piercing var. Üzerinde, göğsündeki dövmeleri gizlemeyi başaramayan beyaz salaş bir gömlek, altında siyah bir pantolon ve kolunda yazan Arapça yazılar.

İşte karşımda, Odkan Borisov.

Merdivenlerden indiğinde, Ludomir'in olduğu localara doğru dudaklarındaki yapmacık bir gülümseme ile ilerlemeye başladı. Herkesle selamlaştığında gözleri etrafta dolaşıyordu, Alex'i arıyor olabilirdi ama şansına küsecekti, Alex bir kız uğruna onu satmıştı.

Ludomir'in yanındaki esmer kız kalkıp onun yanağını öptüğünde kıza çapkın bir şekilde gülümsediğini fark etmiştim, kızın utanarak bakışlarını kaçırdığını fark ettiğim gibi. Odkan gözlerini kısarak kıızı inceledi, kız ona bir şeyler dediğinde Ludomir duymasın diye fısıldıyordu ve o an Narbekov'un gösterdiği fotoğraflardaki kıızı hatırladım.

Ludomir'in kızını.

Masaya oturduğunda Narbekov'un verdiği diğer telefonu çıkardım ve önümde duran kızın arkasına saklanarak onları çekmeye başladım.

Bunu neden yapmam gerektiğini başta anlamamıştım. Sonuçta Tolun kamera görüntülerini silmek için içeri girdiğinde bu görüntüleri ayıklayabilirdi ama bu adamlar tabii ki içeride kameraların çalışmasına izin vermiyorlardı.

Kameralar sadece giriş kısımlarını ve üst katı görüyordu.

Ludomir ve yanında duran, ortağı ile aynı karede olması bile yeterdi Odkan'ın zor bir duruma düşmesine.

Bunu neden yaptığını anlamıyordum.

Saygı gördüğünü biliyordum. Tıpkı Narbekov gibi. Ve onların benim gibi bulundukları noktadan şikâyetçi oldukları falan da yoktu. İkisi de bir Aslan olmakla gurur duyuyordu. En azından bildiğim kadarıyla... Bu sıralar Narbekov cephesinde işler farklılaşmış gibiydi.

Yine de Odkan'ın sırf para için bunu yapması mantığıma yatmıyordu. Belki de başka bir şey vardı.

Ama Narbekov, onu herkesten daha iyi tanıdığını iddia ediyordu. Bu yüzden o sadece para için yaptığını düşünüyorsa endişelenecek bir şey yoktu.

Telefonumu çıkarıp Sara'ya mesaj yazmaya başladım.

Bengi: *Odkan geldi. Ludomir'in yanında oturuyor. Videosunu çektim.*

Cevap anında geldi. Sara cidden Narbekov'un dediğine uyuyordu, telefonu hiç bırakmıyordu.

Sara: *Süpersin!*

Bengi: *Bu Odkan, Ludomir'in kızı ile flört ediyor. Hiç durmaz mı bu?*

Sara: *Hiç durmaz hayatım. Flörtözlükte dünya markasıdır.*

Kafamı kaldırıp Ludomirlerin oturduğu geniş masaya baktım. Hepsinin keyfi yerinde görünüyordu. Ama az sonra Odkan'a kazık atacaklarını biliyordum.

Bengi: *Bunun keyfi yerinde. Hiçbir boktan haberi yok.*

Sara: *Tipine baksana, muhtemelen kafasını içki şişesine batırmış. Ee parayı görünce de keyfi yerine geldi tabii. O keyifli olmasın da kim olsun?*

Bengi: *Harbi kafası çok iyi bunun ya. Fena olay çıkaracak. Koray dediğiniz çocuğu çok dövmese bari.*

Sara: *Koray hayatının dayaağını yiyecek! Onun kaçarı yok. Bunu kabullendi bile.*

Odkan'ın öfkeyle Koray'ı ispiyonlamasından korkuyordum ama bunu yapamayacağını da biliyordum, eğer yaparsa kendi yaptığı şeyi de kabul etmiş olacaktı ve onun yaptığı da ihanetti.

Cezası aynıydı.

Ludomir'in tuvalete gitmek bahanesiyle kalktığını fark ettiğim an videoyu durdurdum, o yoksa bir anlamı yoktu. Daha fazla dikkat çekememe gerek de yoktu. Hızlıca mesaj yazmaya başladım.

Bengi: *Ludomir geliyor.*

Narbekov görüldü attığında oflayarak aynı mesajı Sara'ya attım.

Bengi: *Ludomir kalkıyor şu an.*

Sara: *Güzel güzel. Şu iş halledilsin bir an önce de gidelim. Ben bir gerildim, Alex kıza bok gibi davranıyor Helin'i daha çok yanında tutasım yok.*

Ludomir masadakilere kalkacağını ve tuvalete gideceğini söyledi, kızı kenara çekilip ona yer verdi ve üst kata doğru ilerlemeye başladı.

Ludomir'in ortağı olan adamın şakalarına gülen Odkan, Ludomir'in yokluğunu fark etmemişti bile. Ludomir'in kızı ise Ludomir gittiği an kendini Odkan'ın yanına atmıştı. Odkan gözünün ucuyla ona şöyle bir bakış attı ama yakınlığını yadırgamamış gibi hiç bozmadı.

Bengi: *Ludomir'in kızı ile çok yakın bu. Adam görünce delirip her şeyi sikmese bari.*

Sara: *Yakınlarsa fotoğraflarını çeksene, Nadia'ya yollarız iyice karışır ortalık.*

Bengi: *Kızım deli misin ya magazinci miyim ben?*

Sara: *Ya ne olacak sanki bir çeksen?*

Bengi: *OLMAZI!*

Sara: *Korkma kızım ya Ludomir'in sikinde mi sanki kızı? Dini imanı para olmuş işi mişi bozamaz, umursasa kızı getirmezdi buraya.*

Bengi: *Doğru diyorsun.*

Bengi: *Köstebek de kalktı masadan.*

Sara: *Vlad beş dakikaya halleder.*

Bengi: *Umarım...*

Derin bir nefes aldım. İçinde bulunduğum yer bu kadar kalabalık olmasa emimim ki çok dikkat çekerdik bu hareketlerim. Dans pistinde benim gibi tıpkı bir put edasıyla dikilen kaç kişi vardı sanki?

Masaya döndüm. Ludomir'in kızı Odkan'ın kulağına eğilerek bir şeyler söyledi ve Odkan kafasını sallayarak onu onayladı. Beraber masadan kalkacak gibi oldukları an içime boku yiyeceğimiz doğmuştu nedense.

Bengi: *Kalkıyor lan bu kızla masadan, tuvaletlere gidiyorlar gibi. Kesin görecek Hedeon'u.*

Sara: *Sakin ol. En büyük kozumu oynuyorum. Beşe kadar say. Beş deyince kalkamayacak masadan.*

Neden bilmiyordum ama beşe kadar saydım, beşte değil ama altıda Odkan olduğu yerde durdu çünkü telefonu çalışıyordu.

Bengi: *Nadia arıyor?*

Sara: *Nadia arıyor.*

Odkan kızdan anında uzaklaştı, kız arkasından bir şeyler dedi ama umurunda bile değildi. Hızla ayağa kalktı ama üst kata çıkmadı, balkona giden merdivenlere doğru ilerledi.

Bengi: *Veremli gibi uzaklaştı kızdan.*

Sara: *Tesadüfe bak, Nadia'ya birisi yetiştirmiş biriyle yakınlaştığını.*

Bengi: *Kime söyledin de yetiştirdi?*

Sara: *Elena ile dedikodu yapıyoruz iki saattir telefonda, bir şey olursa söylerim de gider hemen yetiştirir diye. Hani doğal tepki olsun, birden ararsam çakar bir şeyler diye telefonu hiç kapatmadım geldiğimden beri bak hâlâ konuşuyoruz.*

Bengi: *Sen çok fenasın.*

Sara: *Zaten...*

Bengi: *Ama anlamadığım şey, ayrılarsa neden Nadia'nın ne düşündüğünü bu kadar umursuyor?*

Sara: *Onları sadece eski sevgili olarak düşünme. Nadia, Odkan'a çok fazla yarar sağlayabilecek birisi. Odkan bunu kaybetmek istemez. O yüzden huyuna gider.*

Bengi: *Yarardan kastın ne?*

Sara: *Destekçi sağlayabilir, mesela. Odkan'ın bir anda Hedeon'dan daha çok değer görmesinin sebebi ne sence? Hem de düşünmeden böyle boklar yerken? Nadia sayesinde. Ayrıca şu an aramasının tek sebebi kıskançlık değil ki. Odkan'ın babasından gizli boklar yemiş olması. Nadia bu tarz şeyleri hoş görmüyor çünkü Odkan'ın ona zarar verdiğini düşünüyor. Haksız da sayılmaz.*

Eğer hep yanında duran adam ailesinin zararına bir şey yaparsa Olovlar onu dışlarlar.

Düşününce Nadia haksız sayılmazdı. Aslında ilk başta, ayrıldığı adamı neden kıskanıp kovalıyor diye düşünmüştüm ama durum basit bir kıskançlıktan ibaret değildi ki. Odkan böyle hareketler yaptığında sadece kendisinin değil, bir zamanlar hep yanında olan o kızın da itibarını zedelemiş oluyordu.

Odkan bağırarak telefonla konuşmaya başladı ama söyledikleri duyulmuyordu.

Telefonuma bir mesaj daha geldi.

Sara: *Bu fena delirdi. Masaya oturacak gibi görünmüyor, kalkıp kızın yanına gidecek gibi. Yanlış kozu oynadım lan galiba ben. Hedeon beni öldürecek.*

Bengi: *Yapabilecek başka hiçbir şeyin yoktu diğer türlü de her şeyi unutup kızla yukarı çıkacaktı, Hedeon'u görecekti. Yapılabilecek en mantıklı hareketi yaptın.*

Sara: *Abi ne bileyim Nadia'nın bu kadar uzatacağını? Neden ayrıldıklarını anlattı az önce Elena, Nadia ne yüzle kızıyor Odkan'a anlamadım.*

Bengi: *Taraf değiştirdiğine göre Nadia bayağı bir suçlu. Ne yapmış?*

Sara: *Siktir et ya şu an. Olayı kurtarmamız gerek. Ben halletmeye çalışacağım.*

Bengi: *Tamamdır.*

Odkan telefonu aceleci bir şekilde kapattığında siyah saçlarını geri itti ve gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı. Bu adamda yanlış giden bir şeyler vardı. Sinirini belli eden adımlarla masaya doğru ilerledi ve Ludomir'in kızıdan olabildiğince uzağa, Ludomir'in ortağının yanına oturdu.

Telefonu çıkarıp Hedeon'a yazdım, bir yandan da diğer telefonla tekrardan çekim yapmaya başlamıştım.

Bengi: *Konuşmaya başladılar. Neredesin?*

H: *Konuşmaları yaklaşık 10 dakika sürer. Koray'ı, Odkan'ın gözüne soktuk önceden. Konuşmadan sonra sinirle ona dalacaktır, Nadia ile de kavga etmiş zaten. O karışıklıkta gireceğim içeri, kimse fark etmesin diye.*

Yine her şeyi değerlendirmişti, buna artık şaşırmıyordum bile.

Bengi: *Tamam. Ben çekiyorum.*

H: *Aferin sana, minik aslan.*

Mesajına cevap vermedim, telefonu kapattım ve gözlerimi masaya diktim. Konuşmanın hararetlendiğini fark etmiştim. Narbekov'un dediği gibi 10 dakika geçmesine bile gerek yoktu, Odkan arıza gibi gülerek masadan kalktı birkaç saniye sonra kırmızı saçlı bir çocuğa yumruğunu geçirmişti.

Yani Koray'a.

Herkes kavganın olduğu yere doluştu ancak insanlar sarhoştı, onları ayırmaya güçleri yetmezdi. Bu yüzden kimse ayırmaya bile çalışmıyor, Odkan'ın o iri cüssesi ile Koray'ı oradan oraya fırlatmasını izliyorlardı.

Bu saçmalıktı.

"Fena vuruyor, değil mi?" diye sordu arkamdaki ses. *Hedeon*. "Tabii ki fena vurur. Ona yumruk atmayı ben öğrettim."

"Onu öldürecek," dedim gözlerimi Narbekov'un güzel yüzüne çevirdiğim sırada. "Şu an onu yalandan dövüyor, sadece sinirini atmak için."

"İşime geldiği için bunu durdurmak istemiyorum," dedi Narbekov alaycı bir sesle. "Kalabalık dağıldığı için burada dümdüz durmak fazla ilgi çekiyor. Bara doğru ilerle, arkamda ol ve beni takip et."

Dediğini yaptım ve telefonları alarak onu takip ettim. Kırmızı bar sandalyelerinden birine oturduğunda kolunu bileğime dolayarak beni de kendisine doğru çekti.

"Etrafa fazla bakma," dedi kafasını geriye attığında. O oturuyordu, ben ise ayaktaydım. "Yüzünü görmesin birisi."

"Tamamdır." Duraksadım. "Ludomir ile nasıl gitti?"

"Gördüğün gibi, Odkan'ı onu resmen dolandırmakla suçladı işi o kadar pahalıya gittiğini görünce." Sesi keyifli geliyordu. "Odkan az sonra Ludomir'i de dövecek gibi."

"O zaman ben buradan kaçarım."

Gözleri etrafta dolanırken, "Siktir!" dedi birden. "Dediğim şeyi hatırlıyor musun?" Hangisinden bahsediyordu? Bin tane şey söylemişti.

"Hangisinden bahsediyorsun?"

"Kucak olandan," dedi elini belime koyduğu sırada. "Çık."

Bunun ne anlama bildiğini bildiğimden korkudan birden ayaklarımı bacaklarına doladım ve kucağına çıktım. Aslında çıkmadım, zıpladım.

Zıpladım!

“Kim var?” diye sordum, resmen kucağında otururken. “Kim geldi, sikeyim!”

Ellerini açıkta kalan belime koyduğunu fark etmiştim, tüylerim ürperse de hiçbir şey belli etmemeye çalışıyordum. Kokusu boynuna yakın olduğum için çok daha yoğun, çok daha baş döndürücüydü ve yüzümü gelen kişiden gizlemek için yanağıma koyduğum elim titriyordu.

“Nadia.”

Ağzım açıldı. “Hassiktir!”

“Herkes beni görebilir ama o görmemeli,” dedi sıkıntıyla. “Görürse anlar, birleştirir parçaları. Sikeyim böyle işi. Ne işi var bunun burada?”

Sara yüzünden, diye geçirdim içimden ama bunu ona söylemedim, söyleyemezdim. Sara’ya çok kızardı ama bilmiyordu ki Sara onu yapmasa bu akşam hiçbir şey istediğimiz gibi gitmezdi.

“Geçtiği anda balkona çıkacağım,” dedi. “Sen de hemen peşimden gel.”

Nadia’yı göremiyordum ama Narbekov’un aniden çekilmesinden anlamıştım, bizi görmeden geçmişti. Gözlerimi Odkan’ın olduğu yere çevirdiğimde, yanında duran kızıl saçlı kızı fark etmiştim.

Odkan’a baktım.

Sonra Nadia’ya.

Ve sonra etraflarındaki gereksiz kalabalığa.

Krallar, Kraliçeler ve Seraseriler.

Onun şu an daha büyük dertleri vardı, beni hayatta fark etmezdi. Bunun verdiği güvenle az önce Narbekov’un çıktığı merdivenlere doğru ilerlemeye başladım.

Tam o sırada telefonum bir bildirimle beraber titreşti. Biri arıyordu. *Sara.*

Telefonu açtım. “Efendim, Sara?”

Ama cevap yoktu.

Tekrar konuştum. Tekrar cevap alamadım. Yanlışlıkla mı aramıştı yoksa beni? Böyle bir zamanda?

“Sara?” diye sordum sesimi yükselterek. “Duyuyor musun?”

“Tuvalette kız sıkıştırmak ne kadar mantıklı!” diye bağırdığını duydum Sara’nın. Beni bir şekilde aramıştı, yanlışlıkla değildi. Nerede olduğunu öğrenmem için bağıırıyordu. “Çok alt düzey bir hareket değil mi bu?”

Alt. Tuvalet. Alt kattaki tuvalet.

Narbekov’a haber verecek vakit yoktu. Koşar adımlarla alt kattaki tuvalette ilerlemeye başladım, beni gördüğünü biliyordum, az sonra peşime düşeceğini biliyordum ama umarım düşmezdi çünkü Sara’yı sıkıştıran kişi büyük ihtimalle onu tanıyordu.

Yani Narbekov’u tanıma ihtimali de oldukça yüksekti.

Karanlık hole girerek tuvalet işaretini takip etmeye başladım. Sara’nın bağıırış sesini duyabiliyordum. Bir şekilde adamın sırtını kapıya döndürebilmişti, yani ona yaklaştığımda adam beni görmeyecekti. Beni gördüğünde derin bir nefes aldığını hissettim. Yüzü kanıyordu. O amcık yüzünü kesmişti. Kolu kanıyordu. Kolunu da kesmişti.

Öfkenin beni ele geçirdiğini hissettim.

“Sen neden benim kucağıma kız gönderiyorsun lan?” diye sorduğunda onun Alex olduğunu anlamıştım. Elinde bir bıçak vardı. *Şerefsiz*. “Sen mi çıkmak istiyorsun kucağıma, nedir bu Sara? Sıkıldın mı Tolun’dan? Niye orospuluk peşindesin?”

“Ya ben buradaki erkeklerden harbiden çok sıkıldım ama, biliyor musun?” diye sordum birden, yüksek sesle. “Dünyadaki tüm kızlar sizi istiyor değil mi amına koyayım? Siz süpersiniz, harikasınız, üstünsünüz falan. Onlar anca orospu.” Alex’in tüm dikkati dağıldı ve aniden bana doğru döndü. “Her kadını objeleştiren beynini dağıtırım senin, amına koyduğumun piçi.”

“Sen ne alaka, hayatım?” diye sordu Alex gülerek. “Siktir git şuradan, bela alma başına gece gece. Benim arkadaşınla bir hesabım var demek ki.”

“Benim de artık seninle hesabım var,” dedim bir adım attığımda. “Onu ne yapacağız?”

“Gece gece belanı benden bulma,” dedi ama bu sefer sesi alaycı değildi. “Siktir git, yoksa kötü olacak.”

Güldüm ve belimdeki iki silahı aynı anda çıkardım, parmaklarım tetiğin üzerindeydi. “Of çok korktum, hayatım...”

BÖLÜM 7

ORDULARINA YENİLGİ MÜJDELEYEN KRAL

2017, EKİM

Hiçbir silah, sana elinde patlamayacağını garantisini vermez.

Namlunun hedefi düşmanken bile kaybetme ihtimalin varsa, nasıl kazanırsın?

Avcı gibi davranarak.

Ama ben hiçbir zaman avcı olmadım.

Pekâlâ. O zaman şimdi ne yapacağız, Bengi?

Alex karşımda duruyordu, Olga'nın abisi, Nadia'nın kuzeni, Odkan'ın en yakın arkadaşlarından biri, sikik suratıyla karşımda duruyordu ve bu yetmezmiş gibi, gözleri doğrudan yüzüme bakıyordu.

Bu hamleyi yapmadan önce bunu nasıl düşünmemiştim?

Yüzümü görüyordu. Düşman yüzümü görüyordu. Saklamam gereken tek şeyi...

Canım pahasına korumam gereken tek şey gizliliğimdi artık, hayatımda kimse kalmadığından, tek başıma olduğumdan. Şimdiyse onu da bir mesai uğruna çöpe atmıştım. Hiç düşünmeden.

Pişman mıydım? Hayır. Sara'yı bu hâlde yüz kere görsem, yüzünde de aynı şeyi hiç düşünmeden yapardım. Ama Narbekov'un bu konuda bana kızacağı kesindi... *Saçmalama, Bengi. Şu an bunu düşünmenin sınısı mı sence? Değil. Değildi. Arkadaşını oradan kurtar ve yüzünü görmesi ile ilgili sorunun icabına bak.*

Duraksadım.

Arkadaşım mı demiştim ben ona?

Burada kimse arkadaşım değildi.

Sara'ya baktığımda şu an için gördüğüm tek şey yardıma ihtiyacı olan bir kızdı.

Buradan çıktığı an, ki onu buradan sapasağlam çıkaracaktım, o yine Narbekov'un askeri olacaktı.

Ve Narbekov'un askeri benim arkadaşım falan olamazdı.

“Sen kimsin lan?” diye sordu Alex yüzümü incelerken. Rusça konuşuyordu. *Doğal olarak*. “Nereden çıktın sen?”

Tüm dikkati bendeydi. Yüzümü öyle bir inceliyordu ki sanki ezberliyordu. Bu iyiye işaret değildi.

Beni bir yerden çıkarmaya çalışıyor gibi görünüyordu ama çıkarma ihtimali yoktu. Bir akvaryumun içinde büyümüşüm ben, kapılar sürekli suratıma kapatılmıştı. Beni tanıyor olması imkânsızdı ama suratıma baktığında ne düşündüğünü biliyordum.

Sanki tanıdığım birisine benziyor, diye düşünüyordu. Çünkü benziyordum. Sara bile beni ilk gördüğü an bunu söylememiş miydi? Genelde aldığım tepki hep bu olurdu, o söylediğinde bu yüzden şaşırmamıştım. Çünkü herkes abimi tanıyordu. Ve ona fiziksel olarak bu kadar benzemek, benim lanetlerimden sadece birisiydi.

“Duymuyor musun lan sen beni?” diye sordu yüksek sesle. Sabırsızlığı sesinden bile anlaşılıyordu. “Geçireyim mi bu bıçağı arkadaşının şah damasına lan, bunu mu istiyorsun sen?”

Silahı ona doğrultmuş olmam onun umurunda bile değildi, Sara'yı doğrudan avucunun içinde tuttuğu için benden korkmuyordu.

Ayrıca kahverengi gözlerinde bir delilik yok değildi, muhtemelen hiçbir şeyden korkmayacak bir manyaktı bu.

Bu sadece gözlerindeki deliliğe bakılarak yapılan bir varsayım değildi, o beni tanımasa bile ben onun hakkında bir sürü şey duymuştum.

Akşam yemeği yemek için hep beraber şöminenin karşısındaki masaya oturduğumuz her seferde, babam önce abimin gününün nasıl geçtiğini sorardı. Zaten sohbet edecek pek bir konumuz yoktu. Benim hayatımdan mı bahsedecektik? Benim bir hayatım mı vardı ki?

Yoktu.

Babam kendi hayatını ya da sorunlarını bize asla anlatmazdı, belli etmezdi, amcam ağzından bir şeyler kaçırmadığı sürece nelerle uğraştığından haberimiz bile olmazdı.

Bunu bizi korumak için yaptığını biliyordum ama doğru hissettirmiyordu. On yedi yaşındayken hata yaptığını düşünüyordum, şimdi yirmi bir yaşındaydım ve hata yaptığını biliyordum.

Bizi korumak için bizi her şeyden habersiz büyütmüştü. Bu yanlıştı. Büyük bir hataydı. Çünkü hiçbir Pençe ne Narbekovlar ne Olovlar ne de Borisovlar onun dostu değildi. Onlar düşmandı. Gözlerini bize diken ve dökecekleri daha fazla kan için bizi seçmek isteyen düşmanlardı.

Düşmanın çocukları bir asker gibi eğitilirken, biz kim olduğumuzu bile bilmeden büyümüştük. Şimdi neredeydik? Düşmanın çocukları çok güçlüydü.

Benim abim ortada yoktu bile.

Ben?

Ben ise düşmanın ininde tek başıma kalakalmıştım.

Evet. Babamın planının başarı gösteremediğini söyleyebilirdik sanırım.

Aklımı toparladım ve asıl duruma odaklanmaya gayret ettim ve anda kalmaya çalıştım. Bunun için çaba sarf etmem gerekiyordu çoğu zaman çünkü geçmiş bir bataklık gibiydi, durmadan beni içine çekiyordu. Şu an bulunduğum durumda bile.

Alex, tam şu an en yakın arkadaşını arayabilirdi ve az sonra Odkan kapıdan çıkıp beni görebilirdi. O zaman plan bozulurdu çünkü en çok gizlenmem gereken adam beni görmüş olurdu.

Tek ihtimal bu da değildi, sonsuz ihtimal vardı. Çünkü ben, Alex ve Odkan'ın beraber oldukları zamanlarda ne kadar yoldan çıkabileceklerini çok iyi biliyordum, yemek masasında yapılan sohbetlerde abimin anlattıkları sayesinde.

Ve onları her zaman Narbekov toparlıyordu.

Küçükken.

Artık değil.

“Konuşacak mısın?” diye sordu Alex. “Yeter lan! Dilini mi yuttun kızım? Hayırdır?”

Konuşmak istemiyordum, yüzüm zaten ifşa olmuştu ve bunun çaresine nasıl bakacağımı bilmiyordum ama sesimi ifşa etmek de istemiyordum. Sara konuşmuyordu, tepkisizdi tamamen ve korkuyor gibi de durmuyordu. Elimde silah varken Alex'in bana karşı bir noktada şansı kalmayacağından emindi çünkü o da benim emin olduğum gibi. Ayrıca Narbekov benim ortadan kaybolduğumu fark ederdi. Belki de birkaç saniye sonra burada olacaktı?

Nereden geliyordu bu herifin cesareti? Bilmiyordum. Sara'nın, Tolun ile sevgili olduğunu biliyor olmalıydı. Buraya tek gelmeyeceğini biliyor olmalıydı. Ne cesaretle onu kenara çekebiliyordu ve ona zarar verebiliyordu?

Hani Aslanlar sıkı kurallar içerisindeydi, hani hiçbir Aslan birbirine zarar vermezdi?

Siktirip gitsinler. Hepsi bir avuç sahtekârdı.

"Lan, konuşsana!" Onu tam şimdi vursam başım en fazla ne kadar belaya girerdi? Narbekov ne tepki verirdi? Her şeyi mahvetmiş mi olurum? Çünkü tam şu anda, benim onu çekip vurmakla ilgili hiçbir sorunum yoktu. Ne olurdu ki? Dünyadan bir pislik daha eksilmiş olurdu işte. Fena bir fikir sayılmazdı. "Yoksa ben konuşturacağım seni bak..."

Bakışları benden çekilerek arkama, tam kapının oraya döndüğünde bir şeylerin onun için ters gittiğini bilmek için arkama dönmeme gerek yoktu.

"Orospu evladı seni!" Sadece bir saniye sonra Tolun'un sesini duymuştum. "Ne yaptığını zannediyorsun lan sen?"

Gelenin Tolun olmasına şaşırmamıştım, tabii ki Narbekov yüzünü göstermeyi tercih etmeyecekti. Odkan onu Moskova'da biliyordu. Odkan'ın yakın arkadaşı tam bu gece, olayların patlak verdiği an onu tuvalette görürse ne olurdu? Gidip Odkan'a yetiştirirdi.

Tabii bu tuvaletten çıkabilirse.

Ve yetiştirirse... Odkan Borisov aptal değildi. Sara'nın şüpheli hareketleri ve Narbekov'un bu gece Moskova'da değil de burada olmasının sonucunun neye çıktığını pekâlâ görebilirdi.

Tolun o kadar ani davranmıştı ki ben bile neye uğradığımı şaşırmıştım ama sadece bir saniye sonra, Alex artık Sara'yı bırakmıştı ve yüzü tuvaletin fayanslarına yaslanmıştı. Arkasında ise Tolun vardı, bir eliyle iki bileğini sabitlerken diğer eliyle Alex'in elindeki bıçağı tutuyordu.

Narbekov'un onu neden en yakınında istediğine şaşırmamak lazımdı. Sevecen görünen bir çocuk olabilirdi ama şimşek gibi hareket ediyordu. Ne ara önüme geldiğini ne ara Alex'i çektiğini ne ara onu duvara yasladığını anlayamamıştım bile.

Gerçekten şimşek gibi.

"Senin kafanı sikerim lan!" dedi Tolun, normalde olduğu kişi ile şu an karşımda gördüğüm kişi çok farklıydı. "Senin kafan mı iyi? Ne çektin yine beynine kadar?" Alex'in kafasını fayanslara sertçe çarptı. "Benim sevgilime bıçak çekmek de ne oluyor?" Alex acıyla inledi. "Siktir et, sevgilim olması önemli değil. Bir Aslan'a, senden olan birine, seninle eşit rütbede olan birine, üstelik de bir kadına... Nasıl güç gösterisi yapabiliyorsun lan sen?"

Aslanlar arasındaki her şeyin güllük gülistanlık olduğuna sadece bir aptal inanırdı. Dışarıdaki tehlikelere karşı birbirlerini korumaları gerekiyordu, değil mi? En azından söylenilen, anlatılan buydu ancak bu sadece bir masaldan ibaretti.

Dışarıdaki hiçbir tehlike, onların birbirine verdiği zarardan daha fazlasını veremezdi onlara.

"Senin sevgilin..." Alex ağzından kan tükürdüğü sırada telefonumun titrediğini hissettim. "Neden benim yatağıma birilerini sokma peşinde? Normal bir şey mi bu? Bunun açıklamasını istemem çok mu garip geldi sana?" Tolun hırsla bir yumruk daha geçirdi Alex'in suratına. Alex zar zor konuşuyordu. "Sanki... Bir şey... Karıştırdığınızı... Bilmiyorum..."

"Siktir git!" diye bağırdı Sara. "Kendi kendine kafanda bir şey kurdun. Sadece arkadaşım ile telefonda konuşuyordum ben. İsmimi telefonunda gördüğün an bana saldıramazsın. Kıza bir şey sormadın, bana bir şey sormadın, beni bu iğrenç tuvalete çekip bıçağını sapladın. Kafayı mı yedin? Ne o? Kızların isteyerek seninle yatacağına inanamayacağın kadar küçük mü yoksa sikin?"

O kadar inandırıcı söylüyordu ki ben bile mevzunun bu olduğuna inanabilirdim, eğer bilmesem. Ayrıca fazlasıyla korkmuş görünüyordu ama Alex'in onu korkutamayacağını biliyordum.

Alex cevap vermek için ağzını açtı ama Tolun onun konuşmasına izin vermemişti.

"Paranoyaklığın yüzünden benim sevgilime zarar verdin," dedi Tolun alaycı bir şekilde gülümseyerek. Sara sadece duruyordu yanında, az önce

bağırarak sıraladığı cümleler yüzünden nefes nefese kalmıştı. “Bu Leo tarafından hoş karşılanmayacaktır, Alexander. Hem de hiç hoş karşılanmayacaktır.”

“Başka ne Leo tarafından hoş karşılanmaz Tolun, biliyor musun?” diye sordu Alexander. “İtaatsizlik. Duyduğuma göre bu aralar Narbekov bunu epey bir yapıyormuş.”

Tolun’un çenesini sinirle sıkıldığını gördüm. Sinirlenmişti ancak bu sefer Alexander’ı susturacak hiçbir şey yapmıyor, konuşmasına izin veriyordu.

Telefonum bir kez daha titrediğinde ekranın kilidini açarak telefona baktım. İki mesaj vardı. İkisi de Narbekov’dandı.

Hedcon: *Tuvaletten çık ve hiçbir şey olmamış gibi üst kata yürü.*

Hedcon: *Hemen!*

Sara’ya dönüp baktığımda, anlamış gibi kafasını salladı ve sessizce gitmemi söyledi. Arkama bile bakmadan tuvaletten dışarı çıktım, ortamı koşarak terk etmek istesem de ilgi çekmemem gerektiğini biliyordum. Bu yüzden sessiz ve kendinden emin adımlarla tekrardan kulübün içine ilerledim.

Kalabalık dağılmıştı. Odkan’dan da dövdüğü çocuktan da Nadia’dan da iz yoktu.

Yukarı mı çıkmışlardı acaba? Yani... Bir alt kat daha olmadığına göre? Ya da Odkan bir rezil gibi ortalığı dağıttığından Nadia onu dışarı mı çıkarmıştı? Ya üst kata çıktılarsa? O zaman bizi görmezler miydi?

Narbekov eminim ki bunu düşünmüştür, diye geçirdim içimden.

Zaten o dışarıda değil miydi? Olup bitmeden haberi olmaması imkânsızdı.

Üst kata çıkan merdivenlere doğru ilerlerken az önce Odkan’ın kavga çıkardığı yerdeki kalabalığın hâlâ dağılmadığını fark ettim. İnsanlar, daha doğrusu Aslanlar, etrafta duruyor ve birbirlerine olayı soruyorlardı.

Ama hiçbirinin az önceki olayı çıkaranın Odkan Borisov olduğundan haberi yoktu.

Babamın beni herkesten saklamış olması büyük bir başarıydı ancak ben evden dışarıya adımımı bile atmıyordum, bu adamlar senelerdir işin içinde-lerdi ve ikisinin de yüzünü en yakınlarındakiler hariç bilen yoktu. Babamın

yaptığı zor olabilirdi ancak Narbekov ve Borisov'un başardıkları bu şey imkânsızdı.

Yine de bir şekilde yapmışlardı.

Ama nasıl işte?

Bunu zihnimin içindeki başka gece düşünülecekler torbasına attım. Şu an çok daha büyük dertlerim vardı. Sara'nın uğradığı saldırı, Alexander'ın benim yüzümü görmesi ya da Sara'nın Nadia'nın buraya gelmesini sağlayarak kendi topuğuna sıkması ve tüm planı berbat etmesi gibi. Narbekov bunu duyunca ne tepki verecekti acaba?

Sinirlenir miydi?

Onu sinirli düşünmeye çalıştım ancak kafamın içinde hiçbir görüntü canlanmamıştı. Öldürücü bir sakinliği vardı, mimiklerinden çoğu zaman hiçbir şey anlaşılmıyordu, çok duygusuzdu. Sinirlenip bağırarak şöyle bir yana dursun... Tepki bile vermez gibiydi.

Bu daha iyi miydi yoksa daha kötü müydü karar veremiyordum.

Telefonumu kontrol ederek düz tutmaya çalıştığım adımlarla beraber merdivenlerden çıktım ve üst kattaki mekânın kapısından içeriye girdim. Bu mekân çok daha canlı görünüyordu, çok daha kalabalıktı ve insanlar çok daha fazla eğleniyorlardı. Tabii, alt kattaki enerjinin dağılmasının suçlusu Odkan Borisov'un kırmızı bayrak görmüş boğa gibi birine saldırması ve tüm mekânı dağıtmasıydı.

Bir mesaj daha atmasını bekliyordum. Neredeydi? Bu kalabalığın içinde onu nasıl bulacaktım? Gözlerim etrafta dolaşırken bar kısmına baktım ancak orada değildi. Kesin yine gölgelerin arasında bir yere saklanmıştı.

Tam o an telefonum titredi. Akıl da mı okuyabiliyordu yoksa bu herif? Tam mesaj atmasını beklerken, sanki aklımdan geçenleri duymuş gibi mesaj atmasının başka açıklaması olamazdı. Narbekov gün geçtikçe daha tüyler ürpertici geliyordu.

H: Çıkışa ilerliyorum. Sen de çık. Arka kapıdan seni alacağım.

Çıkış mı? Gözlerim sadece Narbekov'u değil, Nadia ve Odkan'ı da taramıştı ve ikisinden de haber yoktu. Onlar da çıkışta olamaz mıydı? Oradalarsa ve bizi görürlerse ne olurdu?

Parmaklarım hızla klavyede dolaştı ancak çıkışa doğru yürümeyi de ihmal etmiyordum.

Bengi: *Nadia ve Odkan ortalıkta yok. Ya çıktılarsa ve bizi görürlerse?*

H: *Planı ben yaparım Elem, sana sadece uygulaması kalsın.*

H: *Anlaşıldı mı?*

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Bu adam koca bir şaka gibiydi. Bu kadar egoist olması normal miydi? Sinirlerimi o kadar zorluyordu ki...

Tamam, zeki bir herif olduğunu ben de kabul ediyordum ancak ne kadar zeki olduğunuzun bu tip durumlarda bir önemi yoktu ki, her şeyi düşünmüş olsanız bile ufak şeyleri gözden kaçırabilirdiniz. Birinin size yardımcı olmaya çalışması kötü bir şey miydi sanki?

Onun gibi egoistler için kötü bir şeydi tabii ki.

Bengi: *Sen dünyanın en sinir bozucu herifisin.*

H: *Sinir bozucu ne demek bilmiyorum. Rusça'ya çevir.*

Dudaklarım aralandı, hâlâ çıkışa doğru yürüyordum ancak bir yandan da yazdığı mesajlara bakıyordum, ne beklediğimi bilmiyordum ancak böyle bir mesaj asla beklememiştim. Az kalsın gülecektim.

Bengi: *Dalga mı geçiyorsun?*

H: :)

Gülücük mü atmıştı o?

Narbekov'un Borisov'a yakalanmış ve telefonunu kaptırmış olma ihtimali yüzde kaçtı? Buradan bakınca yüzde yüz gibi duruyordu.

Bengi: *Ne?*

Bengi: *Gülücük mü attın sen?*

H: *Mekândan çıkabilmek için 185 saniyen kaldı. Eğer hâlâ merdivenlerin oradaysan başın belaya girecek.*

Neden 185 saniyeydi? Neye göre söylüyordu bunu? Muhtemelen Odkan ve Nadia'dan haberi vardı.

Bengi: *Değilim.*

H: *Muhtemelen babaannem senden daha hızlıdır.*

H: *169 saniye.*

Bengi: *Neyin geri sayımı bu? Beni geriyorsun.*

H: *Karşına bir Olov dikildiğinde de gevşeyeceğini sanmıyorum. Benim germem daha iyi oluyor bu durumda.*

Bengi: *Dışarıdalar mı?*

H: *Otoparktalar. 144 saniye.*

Bengi: *Otoparkta ne kadar vakit geçireceklerini nasıl hesaplayabilirsin ki?*

H: *Elem, eğer 30 saniye içinde burada olmazsan gerçekten başın belaya girecek.*

Bengi: *Neden başım belaya girsin ki? Beni göremezler. Daha 129 saniyem var.*

H: *Onlarla ilgisi yok. Başın benimle belaya girecek.*

Bengi: *Öyle mi? Ne yapacaksın bana?*

Bana cevap vermediğinde telefonu ceketimin cebine koyarak mekânın arka kapısından dışarı çıktım. Kaç saniye kalmıştı? Yüz on bir. Ya doğru hesaplayamadıysa? Birden Nadia ile Odkan karşımızda dikilirse ne olacaktı? Nasıl kurtaracaktık?

Planına bu kadar güveniyorsa yanlış yapmamıştır Bengi, diye geçirdim içimden. Zaten bu kadar güveniyorsa zekâsına, bir zahmet hata yapamasın.

Araba park ettiği yerde duruyordu, o ise sürücü koltuğunda oturuyordu. Hızlı adımlarla arabaya doğru ilerleyerek yolcu koltuğunu açtım ve arabaya bindim. Kapıyı kapatmamla arabayı çalıştırması ve gaza abanması aynı saniye içerisinde gerçekleşmişti.

“Bizi görmeyeceklerine emin misin, Narbekov?” diye sordum gözlerimi yan profiline diktiğim sırada.

“Eminim,” dedi araba biraz daha hızlandığında. “Hızdan korktuğunu biliyorum ancak onlarla aramızı biraz açana kadar korkunu unutman gerekecek.”

Hızdan korktuğumu mu biliyordu? Nereden? Beni ilk bulduğu gece, çok hızlı gittiği için ona yavaşla dedim diye mi böyle bir çıkarım yapmıştı? Tamam, yalan sayılmazdı. Hızlı gitmekten korkuyordum, evet ama bu geçmişten beri olan bir korku değildi.

Kazadan sonra olmuştu.

“Hızdan korkmuyorum,” dediğimde kaşlarını kaldırdı ve ela gözlerini bana dikerek *ciddi misin* dercesine bir bakış attı. “O nereden çıktı ki?” diye sordum, yalanımı daha inandırıcı kılmak için ama ne kadar inandırıcı kılabilirdim ki?

Araba biraz daha hızlandığında gözlerim önce hız ibresine takıldı. Aslında bunu yapmamın hızlanıyor olmamızla bir ilgisi yoktu. Araba ne kadar yavaş olursa olsun o ibreyi durmadan kontrol etme ihtiyacı duyuyordum, bindiğim her arabada. Çok düzensiz mi hızlanıyorduk, hep mi hızlanıyorduk, yoksa aynı tempoda mıydık? Bunu kontrol etmem gerekiyordu ve bunu sadece hız ibresine bakarak kontrol edebilirdim, değil mi?

Bu tik de bana o gecedan kalan bir hediye idi işte.

Ela gözlerinin baskısını önce hız ibresine düşen gözlerimde, sonrasında ise birbirine kilitlenen parmaklarımda hissettim.

Harika.

Narbekov'un dikkatinden gerçekten de hiçbir şey kaçmıyordu. Ama o da bir insandı, zihin okumayı bilmediğine göre kabul edemese de bazı yaptığı tespitler yanlış olabiliirdi.

Bu sefer yaptığı tespitin yanlış olmadığını arabadaki herkes biliyordu tabii ki.

"Tepkilerini kontrol etmek isteyip de mi bu kadar kötü iş çıkarıyorsun yoksa ağzından çıkan sözlerin yalan olduğunu anlaması için karşındakine doğrudan yardımcı mı oluyorsun?" diye sordu, kaşları hâlâ çatıktı.

"Neden bahsediyorsun?" diye sordum. "Ayrıca bu kadar uzun bir cümle kurmak hiç senlik değil. Az önce de gülücük attın? Senin Narbekov olduğuna emin miyiz?"

Dudakları alayla yana kıvrıldı. Yan profili gerçekten güzeldi. Keskin bir çene kemiği, kemersiz bir burun, çıkık elmacık kemikleri ve pürüzsüz bir ten ile ne kadar kötü olabiliirdi ki zaten?

"Soruma cevap vermedin yalnız," dedim. Buna alışıyordum tabii. Sorular artık öylesine söylenen sözler gibiydi. Cevap alamayacağımı bile bile ortaya atıyordum. "Emin miyiz sizin Narbekov olduğundan? Kanıt?"

"Başka hangi herif saniyeleri sayar sence?" diye sordu, dudağındaki alaycı kıvrım hâlâ silinmemişti.

Planı mahvolan bir herife göre fazla umursamaz değil miydi?

Aslında, hayır. Umursamaz değildi. Doğru kelime sakindi.

Sakin. Fazla sakindi.

Her zaman böyleydi.

“İkna oldum,” dedim iğneleyici bir sesle. “O saniye hesabı nereden çıktı peki?”

“Sana dedim,” dedi. “Ben her şeyin hesabını yapar, planı o şekilde uygulamaya koyarım.” Ever, bunu durmadan hatırlatmaktan sıkılmıyordu. “Daha önce gelip otoparkın her katından park yerine çıkmanın kaç saniye aldığına baktım. Odkan’ın arabası ile aynı model olan bir arabayla. Odkan’ın arabası en alt katındaydı. Yani çok zor bir hesaplama yapmam gerekmedi. Zaten biliyordum.”

Bu adam çıldırmış olmalıydı. Onun da insan olduğunu ve bazı şeyleri fark edemeyeceğine ya da gözden kaçırabileceğine dair olan düşüncelerim bir anda kanatlanıp uçmuşlardı. Bu adamın dikkatinden kaçan bir şey olması zor değil, direkt imkânsızdı.

Ona güvenip güvenmemem umurunda değildi, hatta güvenmememi tercih ediyordu ancak planına güvenmemi söylemişti. Belki de haklıydı. Sıfır bilgimle durmadan plandaki açıkları düşünüp bir sonuca varamamaktansa belki de bu konuyu ona bırakmalı ve arkama yaslanmalıydım çünkü şu ana kadar gördüklerim göz önünde bulundurulunca plan konusunda çok iyi bir iş çıkardığını söyleyebiliyordum.

Ama bu da kontrolü tamamen onun eline bırakmak olmaz mıydı?

Eğer kontrol manyağı bir babayla senelerce aynı çatı altında yaşamışsanız, birine kontrolü bırakmak zorunda kalmanın ne demek olduğunu çok iyi biliyorsunuzdur.

Ama kontrolü düşmana bırakınak?

İşte bu bambaşka bir şeydi.

“Sen gerçekten kafayı yemiş olabilirsin,” dedim sessizce. Zihnimden geçenleri göz önünde bulundurduğumda bu tepki çok ruhsuz kaçıyordu.

“Seni görürse kimin kardeşi olduğunu anlama ihtimali çok yüksek,” dedi. Bahsettiği kişi Odkan mıydı yoksa Nadia mıydı? “Kollarında dövme var. Ayrıca fiziksel olarak benziyorsunuz. Benden şüpheleniyor zaten. Bir de ikimizi yan yana görürse olayı çakması çok uzun sürmez, değil mi? Ve ben neyin peşinde olduğumu asla anlamasını istemiyorum. En azından şu anlık. Çünkü anlarsa saldırganlaşır. Savaşa bu kadar erken başlamak istemiyorum.”

Anlayabilir miydi? Narbekov, Aslanlar için en az Leo kadar önemliyken onun Aslanları bitirmek istediğine dair bir düşünceye nasıl kapılabilirdi ki,

sadece beni yanında görerek? Bunu Narbekov hariç birisi bana gelip söylemiş olsaydı ciddiye bile almazdım onu.

“Odkan’ı biraz abartmıyor musun?” diye sordum. “Bence sandığın kadar ciddiye alınacak birisi değil o. Nasıl senin planını anlayabilir ki?”

“Bu zaten onun oyunu,” dedi Narbekov, alaycı bir sesle. “O görünüşü var ya? Hepsi bir oyun. Salağa yatıyormuş gibi davranır her zaman, insanlar bir şeyler anladığını anlamasın diye.” Kaşlarım çatıldı. “Onu benden başka kimse tanımıyor. Emin ol, ciddiye alıyorsam bir şeyler bildiğimdendir. Ben her herifi adam yerine koymam.”

“Plan berbat olmadı mı?” diye sordum düşüncelere dalmışken. Pekâlâ, haklıydı. Odkan’ı ondan daha iyi kimse tanıyamazdı, o yüzden bu konuda inatlaşmanın bir anlamı da yoktu. “Neden bana kızgın değilsin?”

“Sana neden kızgın olayım, Elem?”

“Sara’dan mesaj geldiği an tuvalete koştum ve yüzümü ifşa ettim,” diye cevapladım sorusunu. “Hem de Odkan’ın en yakın arkadaşı ve Nadia’nın kuzeni olan bir şerefsiz.”

“Yani?” diye sordu, kırmızı ışıktaki durduğumuzda. Kaşlarım biraz daha çatıldı ve ona döndüm, zaten o da önümüzde duran araçlara değil de bana bakıyordu.

“Yani,” dedim şaşkınlıkla. “Her şeyin bok olmasından bir adım uzak-tayken senin bu kadar sakin olman bana çok garip geliyor açıkçası.”

“Babam bana her zaman derdi ki,” dedi geçen birkaç saniye sonrasında, yeşil ışık yandığı an gaza basmış ve gözlerini tekrar arabanın ön camına çevirmişti. “Bir asker için en büyük silahı, sakinliğidir.”

Ona kaşlarımı çatarak baktım. Kafamın içi soru işaretleri ile doluydu. Tolun ve Sara ne yapmışlardı? Narbekov o kadar sakin ve umursamaz duruyordu ki... Nasıl halledecektik bu işi?

Alexander’ın hafızasını silmenin bir yolu olmadığına göre neden bunu büyük bir sorun olarak kabul etmiyordu bu adam? Ben mi fazla panik hâlindeydim yoksa?

“Bence senin bu ifadesizliğin sakinlikle bir alakası yok,” dedim. “Hiçbir şey hissetmediğinden böylesin.”

“Bir şeyler hissettiğimden eminim.” Dudaklarımı aralayıp ona soru soracağım sırada buna izin vermeden tekrardan konuştu. “Bir şeyler hissetmeyen bir herifi gecelerce uyanık tutacak bir şey bulamazsın çünkü, değil mi?”

Neydi uyanık tutan onu? Hissettiği şeyler olduğunu söylüyordu. Ne hissediyordu? Acıyı mı öfkeyi mi hayal kırıklığını mı? Yoksa üçünü birden mi?

“Öyle olsun,” dedim duygusuz bir sesle. “Ne getiriyor peki bu en büyük silah olan sakinlik bize? Haberin olsun yalnız... Alexander, Tolun ve Sara’nın elinden kurtulursa ve Odkan’ı ararsa, Odkan’ın peşimize takılması üç saniye bile sürmez. Bu durumda, silahın elinde patlayabilir.”

“Sorun değil,” dedi. “Hiçbir silah sana elinde patlamayacağını garantisini vermez.” Ela gözleri tam gözlerimin içine baktı. “Ama ben elimde patlama riski en düşük olanını buldum.”

“Neden bahsediyorsun?” diye sordum kaşlarım çatıldığında.

Gözlerini gözlerimden çekmeden önce omzunu silkti. “Öğreneceksin.”

Bakışları tekrar yolu bulduğunda arabanın hızı biraz daha artmıştı. Elimde olmadan hız ibresini kontrol ettim ve derin bir nefes alarak sırtımı iyice koltuğa yasladım. Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu, zaten çoğu zaman konuştuklarından bir halt anlamıyordum.

Şu an zaten panik hâlindeydim, yüzüm ifşa olmuştu, elimde olan ve korumam gereken tek şeydi gizliliğim ve onu da bir aptal gibi çöpe fırlatmıştım. Ama ne yapabilirdim ki? Sara’yı öylece bırakacak mıydım orada? Tabii ki harekete geçmem lazımdı.

O aptal Alexander gerçekten bir şeylerden şüphelenmiş miydi acaba? Yoksa sadece kızın ondan gerçekten hoşlanmadığını anlamış ve kızın telefon ekranında Sara’nın ismini görüp Sara’ya saldırmaya mı karar vermişti?

“Narbekov, bir şey öğrenmem mümkün değil,” dedim bıkkın bir sesle. “Çünkü seninle ben aynı dili konuşmuyoruz.”

“O zaman salağa anlatır gibi anlatayım Elem,” dedi küçümseyici bir sesle. “Sakinim çünkü oturup düşünmek ve planı kurtarmak için sakin kafayla düşünmem gerekir. Sana kızgın değilim çünkü seni bu işin içine ben sürükledim. Bu dünya hakkında hiçbir şey bilmiyorsun ve bu yüzden yanlışlar yapman gayet doğal, bilmeden yaptığın yanlışları düzeltme sorumluluğu sana değil bana ait.”

Şaşkınlığım ikiye katlandı. Beni bu dünyaya o mu sokmuştu? Ben bu dünyaya babamın kızı olarak geldiğimde, zaten bu saçmalığın ortasına doğmamış mıydım?

Ayrıca o olmasa bile Yuri ile anlaşma yapan ve kendimi ifşa edecek olan bendim, er ya da geç işin içine girecektim çünkü artık canıma tak etmişti.

“Böyle bir sorumluluğun yok,” dedim kafamı sallayarak. “Beni bu dünyaya sen sürüklemedin, Narbekov. Bence benim soy ismimi bazen unutuyorsun. Ben zaten bu dünyanın içine doğdum.”

“Hayır,” dedi Narbekov. “Sen bizden biri değildin, hiçbir zaman da olmayacaksın.”

Olmak isteyen de yok zaten, diye bağırmamak için kendimi zor tutmuştum.

“Abim sizden biri miydi peki?” diye sordum alaycı bir sesle. “Sizin gibi iğrenç bir varlığa dönüşüp elini kana bulaması onu sizden biri yapmaya yetti mi?”

“Anlayamıyorum Elem,” dedi alayla gülümsediğinde. “Bizim ne kadar iğrenç olduğumuzdan bahsedip duruyorsun ama bizden biri olmadığını yüzüne vurduğumda bana öfkeleniyorsun. Sen de iğrenç bir varlığa dönüşmek mi istiyordun yoksa? Baban bunu elinden mi aldı?”

Gözlerim dudaklarının yarattığı hafif kıvrıma takıldığında öfkemin arttığını hissettim.

Sakinlik onun silahı olabilirdi ama kesinlikle benim değildi, en azından onun etrafındayken. Normalde çok sakin bir insan olabildiğimi ve bununla insanları çıldırma raddesine getirebildiğimi biliyordum ancak Narbekov beni kontrolden çıkarıyordu.

“Siktirip gideceğim ve kendi kendine üstlendiğin sorumluluğun altında kalacaksın,” dedim sinirle. “Alexander piçi oradan elini kolunu sallaya sallaya çıkacak, olayı da çakmış olduğundan koşarak Odkan Borisov’u arayacak. Sara ve Tolun’un çevirdiği oyunu anlatacak. Beni de anlatacak. Ve Odkan da tabii ki böyle bir fırsatı kaçırmadan Leo’ya haber verecek.”

“Çok korktum,” dedi alayla.

Tepkisini umursamadım bile. “Leo yanında herkesten gizlediğin bir Elem ile seni yan yana görüp de seni hain ilan ettiğinde de devam edersin bu konuşmalarına.”

“Muhtemelen ederim,” diye cevapladı beni sinirimi hoplatan bir kibirle.

“Neden bu arabada olduğumu bile bilmiyorum,” dedim kendi kendime.

“İstediğin için olabilir mi?” diye sordu.

Sakinliğine alışkındım ama bu tavrı beni delirtmeye başlamıştı. Bu nereden çıkmıştı şimdi?

“Kim senin gibi bir adamın yanında olmak ister ki?” diye sordum ona döndüğümde.

“Çoğu kadın?” dedi ela gözleri bana döndüğünde.

Gözlerindeki alaycılık o kadar belirgindi ki...

“Bu saçma tavırların nereden çıktı, Narbekov?” diye sordum. “Hem de böyle bir gecede? Amacın beni çıldırtmak mı?”

“Evet,” dedi sorduğum sorunun cevabı ortadaymış gibi. “Korkma diye sakın oluyorum, sakinim diye deliriyorsun, altında bir şey arıyorsun. Sana açıklama yapıyorum, açıkladığım her şeyi görmezden gelip saçma bir noktaya takılıyorsun. Senin için sorumluluk alıyorum diyorum, deliye dönüşyorsun.” Gözleri yoldan bana doğru çevrildi. “İstediğini yap mı diyeyim sana? Git hallet kendi işini mi diyeyim? Desem yapabilecek misin sanki? Ben sana güçsüz demiyorum Bengi, bana güçlü olduğunu kanıtlamaya çalışıp durma. Sinirimi bozuyorsun.”

“Çok umurumdaydı senin sinirini bozmuş olmak, biliyor musun?” Sesim birden yükselmişti. “Kusura bakma hiç güven uyandırmayan, düşmanım olan herifin planına güvenip de kontrolü elden bırakmadığım için ya. Haklısın, ben canımı çöpten bulmuş gibi davranmalıydım. Çünkü tüm ailem katledildi ama ben akıllanmayan bir aptalım. Eminim böyle olmamı isterdin, Narbekov.”

“Keşke o gece Çakır’ı gebertseydim,” dedi birden. Donakaldım... “Yanında sadece o var, değil mi? Geriye sadece o kaldı. Onu da tüm ailenin olduğu yere yollasaydım, cehennemin dibine. Keşke o gece orada olsaydım, onu gebertseydim de babam yaşıyor olsaydı ve biz seninle hiç tanışmamış olsaydık, Bengi.”

Neden böyle söylüyordu, birden? Birkaç saniye yüzüne bakmaya devam ettim ama o gözlerini çoktan benden çekmiş, saniyelerle beraber akıp giden yolu izlemeye başlamıştı. Babasının ölümü ile Çakır’ın vurulmasının bir alakası mı vardı? Bana, benimle ilgili olan her şeyi anlattığını söyledikten sonra karşıma bununla mı çıkıyordu? Çakır da benim ailemdendi, annem ve babama olanı bildiğim gibi ona olanı detayları ile bilmem gerekiyordu.

Beni karşısında tir tir titrerken ya da ağlarken mi görmek istiyordu? Bu yüzden mi gücünü üzerimde kullanmaya çalışıyordu? Benden bu kadar mı nefret ediyordu? Ailemden? Sırf çocukluğumu yaşadım, onun gibi bir canavara dönüştürülmedim diye miydi her şey?

Keşke onu zihnimin içine sokup o çocukluğu gösterebilseydim; üstüme kapanan kapıları, karanlık odaları, nefes alınamayacak kadar dar olan küçük depoları, yalnızlığımı... Belki o zaman bana baktığında gördüğü tek şey düşman olmazdı.

Ama bu umurumda değildi. Kendimi ona kanıtlamayacaktım, anlatmayacaktım, sadece almam gerekenleri alacak ve defolup gidecektim.

O haklıydı. Onunla da beraber büyüyebilirdik.

Ama beraber büyüsek bile bu gece arabadaki avcı o, av ise ben olacaktım.

Bazı cinayetlerde kurban da katili oynayabilir. Oyunu kazanmak istiyorsan doğayı izlemen gerekir. Doğa yalındır. Güçsüzün mezarı kazılır, güçlünün ise tacı hazırdır. Döngü hassastır ama yine de kırılmazdır. Yok edilemez ama değiştirilebilir. Bu yüzden; av, avantajı yakaladığı an bir avcıya dönüşebilir.

Onu izleyecektim, herkesten gizlediklerini görecektim. Onu dinleyecektim, herkese sustuklarını ben duyacaktım. Onun yanında olacaktım, kimse yok sandığı karanlığın içinde bile. Ve o avantajı elde edecektim.

İşte o gece bu arabadaki av o olacaktı, avcı ise ben olacaktım.

Ve ben de onun gibi merhametsiz davranacaktım.

Narbekov, ben senin öğrencinim. Bunu hiç unutma...

“Keşkeler senin gibi bir adamda göre değil,” dedim alaycı tutmaya çalıştığım sesimle. Söylediklerini umursamadığımı bilmesine izin vermeyecektim. “O yüzden bu tarz sözler sana yakışmıyor.” Gülümsedim. “Ayrıca soruma cevap vermemek için elinden geleni yaptın.”

Ama hissettiğim boşluk hissi beni içine alıp yutmak üzereydi. Yine de iyi idare ettiğimi biliyordum. Onun kadar ifadesiz olmasam da ben de bu konuda uzman sayılırdım.

“Ne sorusu?” diye sordu, ela gözleri tekrardan bana döndüğünde.

Dediklerini bu kadar sakın karşılamış olmama şaşırmış olmasını beklemiştim ama her zamanki gibi ifadesizdi.

“Abim sizden birisi miydi?” diye yeniledim sorumu.

“Hayır.”

“Sadece sen, Odkan ve Nadia’ydı yani?” Bu bir soru değil, tespitti. “O zaman neden bu hâldesiniz şu an? Mükemmel yetiştirme tarzınız size arkadaşlığın önemini öğretilmedi mi yoksa?”

“Dedim ya,” dedi ruhsuz bir sesle. “Sadece büyüdük.”

Bir şeyler olmadığına ihtimal vermiyordum. Bazı şeyler öylece bitebilirdi ama neredeyse yirmi beş senelik arkadaşlık öylece bitecek bir şey değildi. Bir nedeni mutlaka vardı. Sadece bana söylemek istemiyor olmalıydı ki bu garip değildi. Adam benimle ilgili şeyleri bile zar zor söylüyordu. Sadece onun özeli ilgili olan bir şeyi mi söyleyecekti bir de?

“Tolun neden aramıyor hiç?” diye sordum. “Ya da Sara? Neden sana haber vermiyorlar?”

“Planladığım gibi gidiyor demek ki her şey,” dedi. “Plan yolundan çıkardı haber vermiş olurlardı.”

“Bu yolundan çıkmamış hâli mi planın?” diye sordum kaşlarımı çatarak. “Şaka mı yapıyorsun? Resmen boku yedik! Daha ne kadar yolundan çıkabilir ki?”

“Yolundan çıkan ne tam olarak Elem?” diye sordu sakın bir sesle. “Çünkü ben yolundan çıkan hiçbir şey göremiyorum, planın sahibi olarak.”

“Mesela Nadia’nın oraya gelmesi?” dedim. “Seni görebilirdi.”

“Evet o Sara’nın aptallığıydı ama Odkan’ın yukarı çıkmasını engellemek için yaptı,” dedi. “Geri tepeceğini tahmin edemezdi.” Demek ki olayı biliyordu. Sara ne ara anlatmıştı ki? “Ayrıca Nadia seni de beni de görmedi. Yani bir sorun yok.”

Evet, o an riskli bir durum olsa da sonuçta ikimizi fark etmemişti, değil mi? O an delirmiş bir hayvan gibi milletin üstüne atlayan Odkan ile çok meşguldü çünkü. Ama ya gördüyse ve biz fark etmediysek...

Kafamdan bu düşünceleri uzaklaştırmaya çalıştım, iyice felaket senaryosu kurmaya başlamıştım ve ne yazık ki bu her zamanki hâlimdi.

“Alexander yüzümü gördü,” dedim. Bundan daha büyük bir sorun yoktu. “Bana garip garip baktı, sanki bir yerden çıkarmaya çalışıyormuş gibi. Ve durmadan kim olduğumu sorup durdu. Ya Sara’yı sadece kızın telefonunun ekranında onun ismini gördü diye kıstırmadıysa? Ya gerçekten de gece olan bir şeylerden şüphelendiyse?”

“Evet,” dedi umursamaz bir sesle. “Senin gizliliğin plandaki en önemli şey. Yani eğer bir şeylerden şüphelenirse ve peşinde düşerse, yüzünü görmüş olması tüm planı sikmiş olur.”

Benimle dalga mı geçiyordu bu adam? Az önce bana planda hiçbir sorun göremediğini, her şeyin doğru şekilde ilerlediğini falan söylemiyor muydu? Arabaya bindiğimiz andan beri ona Alexander mevzusunu açıyordum ve umursamazca davranıyor, hiçbir şey söylemiyordu. Şimdi ise bana gelmiş resmen mahvolduk diyordu.

“Ya sen benimle...” Dalga mı geçiyorsun?

Cümlemi tamamlamama izin vermedi.

“Neyse ki Elem,” dedi bana dönüp gülümsediğinde. “Ölü bir adamın hafızasını araştırarak bir teknoloji hâlâ geliştirilemedi.”

Ağzım aralandı. Ne diyordu o?

Yoksa Alexander...

Anladığım şeyi mi yapmıştı?

“Sen...” Sesimdeki şaşkınlığı gizleyemiyordum, tıpkı yüzümdekini gizleyemediğim gibi.

“Evet, Alexander öldü. Tolun onu öldürdü. Ya da Sara. Fark etmez, değil mi?”

Alexander’ı öldürtmüştü. Alexander Olov’u öldürtmüştü. Leo Olov’un yani Kral’ın yeğenini öldürmüştü. Odkan’ın en yakın arkadaşını öldürtmüştü. Nadia’nın kuzenini öldürtmüştü. Olga’nın kardeşini öldürtmüştü. İşlerinden birini, en az kendisi kadar önemli birini öldürtmüştü.

Bir Pençe olarak başka bir Pençe’yi öldürtmüştü.

Siktir!

Bunun çok ağır bir cezası olurdu.

Narbekov’un başı fena beladaydı.

“Sen...” Durumu kafamda düşündükçe daha da kötüleştiğini fark ediyordum. “Ne yaptığını farkında mısın?” Ne aptalca bir soruydu bu böyle? Tabii ki de farkındaydı. “Farkında mısın? Şu yaptığın yüzünden... Dibe battık, Narbekov.”

Alayla gülümseyerek bana döndü:

“Aslında batmaya yeni başladık, Elem.”

Banyodaki suyu ayarlarken esnemekten ağzım ikiye ayrılacakmış gibi hissediyordum. İki saatlik yolculuğun geri kalanında tek kelime bile etmemiştik. Ona ne diyebilirdim ki? Hiçbir haberim olmadan daha başlamayan intikam planını yerle bir edecek bir hamle yapmıştı ve ben arabanın içerisinde bir saat boyunca resmen delirirken, bu yaptığından bana bahsetmemişti bile.

Alexander'ın ölmesi hakkında hiçbir şey hissetmiyordum. Üzüntü kesinlikle yoktu. Onun ne kadar boktan bir insan olduğunu biliyordum, Sara'ya bile yaptığından anlaşılabilirdi bu.

Yani, onun yasını tutacak falan değildim. Ama beni görme tehlikesi ortadan kalkmış olmasına rağmen rahatlama hissi de yoktu işte.

Muhtemelen öldürüldüğü ortaya çıktığında ortalığın karışacağını bildiğimden, rahatlamaktan çok daha da paniğe kapılmıştım.

Odkan onun öldüğünü fark ederse ne yapardı?

Ya Leo? Olga ve Alexander'ı, Nadia ile aynı kefeye koyduğunu biliyordum. Yani... Bu durumda Narbekov, Kral'ın oğlunun ölüm emrini mi vermiş oluyordu?

Siktir. Eğer bu ortaya çıkarsa... İhanet eden cezalandırılırdı.

Kafamdaki düşünceleri dağıtmaya çalıştım. Eğer o kadar zeki olduğunu iddia ediyorsa düzgün bir plan daha kurar ve kendini bir şekilde bundan kurtarırdı. Endişe etmeye gerek yoktu. Ayrıca Alexander'ın birçok düşmanı olduğu kesindi, suçu illa ki birisine atardı.

Yani kurtulurdu.

Değil mi?

Kurtulmak zorundaydı.

Yoksa kendisiyle beraber beni de dibe çekecekti.

Su nihayet sıcak olduğunda üzerimdekileri çıkarıp küvetin içine girdim. Banyonun kilidi bozuktuk ve kilitlenmiyordu, bu yüzden aşırı rahatsız hissediyordum ama benden önce duşta o vardı ve duşa girdiğimi görmüştü, yani içeri öylece dalmayacağını biliyordum.

Neredeyse kaynar olan su omuzlarımdan aşağıya dökülürken saçlarımı onun şampuanı ile yıkamaya başladım, tam olarak onun gibi kokmasa da saçlarından gelen kokuya benziyordu şampuanın kokusu. Kullandığı parfüm şampuanın kokusunu bastırıyor olmalıydı.

Saçlarımı tamamen duruladığım sırada su birden, kaynar hâlden buz gibi soğuğa geçiş yaptı ve o buz gibi su omuzlarımdan aşağı dökülmeye başladı.

Sıcaktan hiç ara geçiş yaşamadan soğuk olduğu yetmiyormuş gibi, bir de sıcaklamıyordu lanet su ve ben olduğum yerde tir tir titriyordum. Daha da kötüsü... O kadar ani geçmişti ki soğuğa birden yüksek bir sesle bağırarak küfür etmeme engel olamamıştım.

En fazla otuz saniye geçmişti ki kilidi bozuk olan lanet ahşap kapının açıldığını belli eden gıcırdama sesi kulaklarıma doldu. *Siktir*. O mu gelmişti? Başka kim gelecekti? Bağırduğım için mi gelmişti?

“Siktir,” dedi birden, Rusça konuşuyordu. “Merak etme, bir şey görünmüyor.” Görünse de bakmazdı zaten. Camlar sıcak sudan dolayı buğulanmıştı, neyse ki. Ben de bir şey görünmediğini farkındaydım, bu yüzden rahattım. “İyi misin sen? Öyle bir bağırдың ki.”

“Suyu çok sıcak ayarlamıştım ama birden buz gibi oldu,” diye açıkladım, hâlâ soğuk akıyordu ve soğuktan donuyordum. “Pardon.”

“Geri zekâlı,” dedi, sesinin bana yaklaştığını hissettim. “Öyle bağırılır mı? Biri yukarıda bekliyordu da bıçağını boğazına dayadı sandım.” Ona cevap vermediğimde, “O su ısınmaz bir daha kendi kendine,” dedi. “Bozuluyor. Halledeyim mi?”

“Lütfen,” dedim kollarımla göğüslerimi kapattığımda.

Kalp atışlarım hızlanmıştı. Cam tamamen buğu içinde olduğundan onu göremiyordum ancak sesini duymak bile... Çok fenaydı. Beni görmesinin imkânsız olduğunu bilmeme rağmen tüm hücrelerim ürpermiş durumdaydı.

Nasıl halledecekti ki? İçeri girmesi gerekmiyor muydu? Hayatta olmazdı. Çırılçıplaktım.

Buğulu camın arkasında elini sırtına götürdüğünü ve üzerindeki tişörtü basit bir hamleyle çıkardığını gördüm. Tişörtü duşa kabinin camının üzerinden bana doğru fırlattığında o kadar aptallaşmıştım ki, suyu kapatmak aklıma bile gelmeden gri tişörtü üzerime geçirmiştim ve su anında tişörtü sırlıslam etmişti.

“Giydin mi?” diye sorduğunda kafamı salladım sonra birkaç saniye duraksadım. Aptallaşmıştım iyice. Sanki kafamı salladığımı görebiliyordu, neden kafa sallıyordum ki? *Heyecanlandın mı sen, Bengi?* Hayır, öyle bir şey yoktu.

“Giyindim,” dedim nihayet konuşabildiğimde.

Duş kabininin camları açıldığında içeri girebilmesi için kenara çekildim. Üzerinde hiçbir şey yoktu, tişörtünü bana verdiğinden, doğal olarak... Altında ise siyah bir şort vardı. Gözlerim şişik olan pazılarına kaydı, her yeri dövme kaplıydı ama en dikkat çekici olanı sol kolunun altındaki kaplama dövmeleriydi. Simsiyah olduklarından ilgiyi üstlerine çekiyorlardı hemen.

“Bu orospu çocuğunu bir türlü düzgün tamir edemedim,” dedi eğildiğinde.

Su kahverengi saçlarına dökülmeye başladığında yüzünü bana doğru çevirmişti, su yüzüne de gelmesin diye. Birkaç saniye tişörtümü inceledikten sonra gözlerini yüzüme çevirdi, sonrasında ise uğraştığı işe geri dönmüştü.

Gözlerim arsızca kaslarında dolaşmaya başladı, bakışlarımı hissettiğini biliyordum ancak ona bakmamı umursamıyordu. Neden umursayacaktı ki zaten? Aradan geçen birkaç saniyeden sonra, geriye çekildiğinde gözlerimi pazılarından çektim ve kirli sakalların çevrelediği güzel yüzüne baktım.

“Hallettim,” dedi. Üstü sıırılsıklam olmuştu, su ona da sıçramıştı. “Daha soğuk su akmaz.”

“Teşekkür ederim,” dedim ne diyeceğimi bilemeden.

Bir şey demeden son bir kez yüzüme baktı ve duşakabinin içinden çıktı. Tişörtü üzerimde kalmıştı, yani çıkarıp verebilecek hâlim de yoktu zaten. Banyonun kapısının kapandığını duyduğumda derin bir nefes verdim ve kalbim hızla çarparken sakinleşmeye çalışarak duşumu aldım.

Duştan çıktığımda ellerim hâlâ titriyordu. Neden bu kadar gerilmiştim ki? Heyecan mıydı yoksa bu?

Ayırt edemiyor değildim aslında, sadece şu an bunu yapmak işime gelmiyordu.

Bana verdiği odaya geçerek üstümü değiştirdim. Sara’nın benim için getirdiği rahat eşofman altlarından birini ve kalın, uzun kollu, koyu yeşil bir sweatshirtü üzerime geçirdim.

Narbekov’un üstü çıplak ve şortla dolaştığı evde benim dolaşma şeklim buydu işte.

Dağda büyüyen bir dağ ayısı olduğundan, soğğun ona koymaması normaldi.

Merdivenlerden aşağı ineceğim sırada, ormanın içinden gelen araba sesini duydum. Tolunlar mı gelmişti? Merdivenlerden aşağı baktım, Narbekov birden ayaklanarak mutfağın camına doğru gitmişti. Tolunlar gelecek olsa ona haber vermezler miydi? Böyle bir tepki verdiğine göre... Gelen beklenmedik bir misafir olmalıydı.

Sabaha karşı neredeyse beşte, bu ormana kim gelmiş olabilirdi ki?

“Şaka yapıyorsun amına koyayım ya,” dedi Narbekov, sesinde şaşkınlıktan çok sinir vardı. Onun bile ifadesizliğini bozduğuna göre... Gelen tek bir kişi olabilirdi. Kafasını yukarı kaldırdığında, gözlerimiz kesişti. “Borisov geldi,” dedi bana bakarak, cevabı zaten biliyordum. “Benim odama gir ve kapıyı kilitle. Gidene kadar çıkma. Tamam mı?”

“Burada ne işi var onun?” diye sordum. “Bu saatte?”

“Sence cevabını biliyor gibi mi görünüyorum ben?”

Acaba Alexander’ın haberini mi almıştı? Hayır... O kadar çabuk işa olmuş olamazdık, değil mi? Olabilir miydik? Ama Tolun ve Sara’dan ses çıkmamıştı.

“Sen onun bildiği eve mi güvenli diyordun, Narbekov?” diye sordum.

Bu adam buranın adresini nereden biliyordu ki? Ya Narbekov yokken, ben tek başımayken bu eve gelseydi? Hem de benim onun dış görünüşünü bilmediğim zaman? O zaman mahvolurduk işte.

Bunları düşünmüş müydü?

Sen neden gerçekleşmemiş ihtimalleri düşünüp kendi kendini yoruyorsun peki, manyak?

“Bir kez olsun söylediğimi yap Elem,” dedi. “Odama git ve kapıyı kilitle, hemen şimdi.”

Dediğini yaptım, gözlerimi devirerek odasına ilerledim. Kapıyı arkamdan kilitledim.

Bengi... Kapılar yine üstümüze kapanmaya başladı.

Işığı açmadan, en iyi bildiğim şeyi yaptım. Karanlıkta beklemeye başladım.

İçeriye vuran tek ışık ormandan gelen ay ışığıydı. Kapının açılma sesini duydum ancak konuşulanları seçemiyordum, anlamak için odadan

çıkman gerekiyordu. Odanın içinde turlamaya başladım. Borisov çabuk gitse iyi ederdi. Uykum gelmişti. Narbekov'un yatağına kıvrılıp uyumam an meselesiydi.

Odanın içindeki ahşap masanın üzerinde duran deri siyah cüzdanını elime aldım ve sıkıntıdan incelemeye başladım. İçinde dokuz, on tane kredi kartı vardı. Bir miktar Türk lirası, bir miktar dolar, bir miktarda Rus rublesi taşıyordu cüzdanının içinde. Bir de Rus Vatandaşlık Belgesini, yani kimliğini.

Kaşlarım çatılırken kimliği cüzdanın en arkasından çekip aldım, açık kırmızı renkteydi. Fotoğrafı eski görünüyordu. Ela gözleri doğrudan kameraya bakıyor ve atabilecekleri en sert bakışı atıyorlardı. Saçları aynı boyuttaydı ve alnına doğru dökülüyordu. Şu anda olduğundan daha da zayıftı yüzü, hiç sakal yoktu ve dudağında piercing vardı. Şaşkınlıkla gözlerim kısıldığında dudağındaki gümüş halkaya baktım. Kulaklarında piercingler olduğunu görmüştüm evet ama dudak? Bu fotoğraf ne zaman çekilmişti? 18 yaşında gibi görünüyordu.

Neredeyse 10 sene öncesinden bahsediyorduk.

Gözlerim fotoğrafın yanındaki bilgilerde gezindi.

Soyadı: Narbekov

Ad: Perva Vladislav

Baba Adı: Nikolai Gavielovich Narbekov

Ulus: Rusya Federasyonu

Doğum Tarihi: 21.11.1990

Doğum Yeri: Yakutsk

Perva. Demek bahsettiği Türkçe isim buydu. Gözlerim isim kısmında biraz daha dolaştı. Normalde Rusların sahip olduğu tipik bir ismi yoktu. Yani, babasının sahip olduğu gibi patronomik bir ismi yoktu. Acaba neden ona Türkçe bir isim koymuşlardı?

Kimliğini geri koyduğumda, cüzdanı da aldığım yere geri bıraktım ve odasının içinde dönüp dolaşmaya başladım. Odası da onun gibi kuyordu, koku çok yoğundu ve bu durmadan derin nefesler almama neden oluyordu. Gözlerim arada pencereden dışarı dalıyordu. Odkan'ın

LaFerrari'sini kontrol ediyordum ama yerinden kımıldamamıştı, yani hâlâ aşağıdaydı.

En sonunda dayanamadım ve perdeyi çekerek odayı iyice karanlığa boğduktan sonra kapıyı yavaşça açtım. Kapıyı açtığımı duyma ihtimalleri bile yoktu, ben bile zar zor duymuştum. Gözlerim etrafta dolaştı, Narbekov bana dönük oturuyordu ve Odkan'ın sırtı bana dönüktü.

"Bir iş peşinde olduğunun farkındayım, oğlum," dedi Odkan alaycı bir sesle. İşte şimdi seslerini almaya başlamıştım. "Güya Moskova'daydın. Ne işin var senin burada?"

"Zaten oradaydım," dedi Perva umursamaz bir sesle. "Bu gecelik geldim, sabah döneceğim. Asıl sen neyin peşindesin?"

"Bilmem," dedi Odkan omzunu silkerek. "Sence neyin peşindeyim, Perva?"

Perva. Ona bu isimle seslenen tek kişi Borisov'du.

Bu herifte beni rahatsız eden bir şeyler vardı.

Odkan Borisov'un tüm ailesi kurşuna dizilmişti. Annesi, babası, abisi, ablası, küçük erkek kardeşi. Daha bebek olan, en küçük kardeşi bile.

Odkan'ın o tekmeden sağ çıkmış olması mucize diye düşünürdüm küçükken ancak büyüyünce gerçeği öğrenmiştim. Rusya'nın o soğukunda, kışın ortasında ve gecenin köründe, o tekmede kurşuna dizilmek ve ölmek yerine adamları gördüğü gibi denize atlamayı tercih etmişti. Sadece yedi yaşındaydı. Kardeşlerinin hepsini orada bırakmıştı, arkasına bile bakmamıştı.

Ve bir şekilde, yüzerek kıyıya çıkmıştı.

Odkan Borisov bir manyak olabilirdi ama herif hakkında kabullenmem gereken bir şey vardı: Tam bir savaşçıydı. Onu öldürmek için elinizdeki tüm silahları kullansanız bile, o orospu çocuğu bir şekilde hayatta kalır ve gülümseyerek sizi izlerdi.

Belki de Nikolai Narbekov bu yüzden, herkes Borisovlara sırtını dönmüşken Odkan'ı evlat edinmişti. Ondaki potansiyeli görüyordu çünkü. Ne olursa olsun hayatta kalan bir savaşçı, ne olursa olsun görevden başarılı dönen bir asker ve her şeyi bilen bir lider ile varılamayacak başarı yoktur.

Belki de Nikolai Narbekov bunu biliyordu.

Belki de bu yüzden Odkan'ı kendi oğluya aynı evde büyüttü.

Abim bir gece bana, “Narbekov’u öldüremezsın,” demişti. “Çünkü onu vurabileceğin bir fırsatı hiçbir zaman sana vermez.” Neden bahsettiğini şimdi anlıyordum. “Borisov’u da öldüremezsın,” diye devam etmişti sözlerine sonra. “Çünkü onu istediğin kadar vur, kendini dikmenin bir yolunu bulur.”

Bu yüzden ailelerinden geriye yalnız onlar kalmıştı.

Ve şimdi fark ediyordum ki, Borisovlar ile başlayan bir döngü vardı.

Tüm aile bitince sıra bizim aileye gelmişti.

Önce amcama, sonra abime, sonra annem ve babama, en son da Çakır’a... Geriye sadece ben kalmıştım ama bu Odkan gibi hayata tutunma hırsım sayesinde falan değildi, babamın beni kapıların arkasına gizlemesi yüzündendi.

Yoksa geriye kalan ben olmazdım.

Kimse olmazdı.

En sonunda yeni bir aileye gelmişti sıra. Asla sıra gelmez sandığım aileye. Nikolai Narbekov’u öldürmüşlerdi. Ben bile Vladislav söylememiş olsa onun eceliyle ölmediğine inanmazdım.

Onun gibi bir adamı öldürmeye kim cesaret edebilirdi ki?

Ama etmişlerdi işte.

Ve bu yüzden Vladislav artık geriye kalan tek Narbekov’du.

“Bence sen bu aralar ayrılığı atlatamıyorsun,” dedi Perva güler gibi bir ses çıkardığında. “Bir çık kafanı dağıt. İyice millete sardın bu yüzden.”

“Nadia’dan ayrılmak hayatımda verdiğim en doğru kararken mi ayrılığı atlatamayacağım?” diye sordu Odkan gülererek. “Hiç de bile. Hayatım gayet güzel gidiyor, Narbekov. Hem de hiç olmadığı kadar. Biliyorsun ya, bu aralar senden bile daha güçlü bir Aslan’ım.”

“Aramızdaki fark da bu işte,” dedi Perva. “Sen zaman zaman benden güçlü bir Aslan olmayı başarabilsen bile Odkan, illaki zamanı geldiğinde ceylan konumuna düşersin; oysaki ben her zaman avcıyım, hiçbir zaman bir av olmam.”

Düşündüğüm sözler kafamın içinde yankılandı.

Bir aslan, aslan olarak doğmuştur. Aslan olmaktan nefret etse de sürüsü ona ihanet etse de, her yeri yara bere içinde olsa da... O bir aslandır. Yaşadıkları onu bir ceylan hâline getiremez.

“Mücadeleyi bırakmazsın, yani...” Odkan’ın gülümsediğini gördüm. “Görüyorum onu...” dedi iğneleyici bir sesle. “Ben seni her zaman görüyorum, her zaman... Çünkü yaptığım tek şey buydu çocukken, bildiğim tek şey buydu: Seni izlemek. Yürümeyi bile seni izleyerek öğrendim ben oğlum, sen kendi hakkında yalan söyleyebileceğini mi sanıyorsun bana? Kimse göremez mi düşüncelerini sanıyorsun? Kimsenin haberi yok mu gerçek yüzünden sanıyorsun?”

“Neymiş benim gerçek yüzüm?” diye sordu Perva sakın bir sesle. “Ne biliyorsun ki Odkan?”

“O’nun yasını mı tutuyorsun, Perva?” diye sordu Odkan gülümseyerek. “Böyle mi kandırıyorsun sen milleti?” Perva gözlerini ilk defa Odkan’a çevirdi ve gülümsedi. Gülümsedi. Gülümsedi? “Seni damgaladılar zamanında diye, intikamını insanları damgalayarak mı alıyorsun yoksa sen de?”

“Diyelim ki ben intikam peşindeydim,” dedi Perva alayla. “En azından bir şeylere değer. Peki sen ne peşindesin? Yine mi aynı mevzu? Para mı her şey?”

“Sırlar karın doyurmaz.” Ayağa kalkıp Perva’ya doğru bir adım attı. “Bazen intikam da. Anılar da. Yanlış yoldasın. Sadece para karın doyurur. Sanırım tam da bu yüzden bu aralar benim için sadece Benjamin Franklin değerli bir insan.”

Perva kafasını arkaya yasladığında gözlerini ona çevirdi. “En azından ilk kez dürüstsün,” dedi alaycı bir sesle. “Sahi, uzun zamandır senin piyasantan haberdar olamıyorum. Ne kadar oldu fiyatlar? Beş yüz bin var mı?”

“Var diyelim...” dedi Odkan gülerek. “Ne o? Bana işin mi düştü? Pis işlerini yine bana mı yaptıracaksın? En iyi bildiğin şey bu nasıl olsa.”

“Sana ölsem de işim düşmez benim,” dedi Perva gülerek. “Sadece merak ettim. Önüne beş yüz bin atsalar Nadia’yı bile öldürmek kaç saniyeni alır? İki? Üç?”

“Para için Nadia’nın saçının teline zarar vermem ben,” dedi Odkan. “Bunu biliyorsun. Neyi kanıtlama peşindesin peki? Yoksa çocukken verdiğim söz mü aklına geldi? Hani sen hariç herkesi öldürürüm dediğim. Unutmadın mı sen hâlâ o sözü? Aramıza Nadia’yı sokan sendin.”

“Aramıza kimseyi sokmadım,” dedi Perva. “Sen yirmisin, ben ise yirmi bir. Aramıza hiçbir şey giremezdi. Siktiğimin sayısı bile. Ama bunu sen

seçtin Odkan, bana sırtını dönmeyi sen seçtin. Şimdi bunun için beni suçlayamazsın.”

“Sana sırtımı dönmedim lan ben!” Sinirle Perva’ya döndü. “Hiç dinledin mi ki beni? Neden her zaman kötü olan ben oluyorum? Neden her zaman sırtını dönen ben oluyorum? Senin bana hissettirdiklerin ne olacak? Senin yaptıkların ne olacak?”

“Siktir git,” dedi Perva tükürür gibi. Rusça konuşurken sesi çok daha öfkeli çıkıyordu. “Ben senin yalanlarını yeterince dinledim. Hayatım boyunca dinledim lan! Hep aynı şey! Hayatta sadece senin kırgınlıkların mı var? Sadece senin öfken mi var? Sen bana öfkelenip kafana eseni yapabilirsin ama ben bunun cezasını sana kesemem, öyle mi?” Bir adım atarak Odkan’a yaklaştı. “Sen bu saatten sonra anca Leo’nun kızını kandırırsın.”

“O kadar mı sildin bizi?” diye sordu Odkan. “Nadia bile değil, ha? Leo’nun kızı. Vay be. Yoksa artık ben de Igor’un oğlu muyum?”

“Sen sadece kiralık katilsin, Borisov.”

Odkan’ın ruhsuzluğu birden silindi. “Ya sen nesin, Narbekov?”

Perva, Odkan’ın bıçağını bilemeyi bitirdiğinde bıçağı sehpaye bıraktı. “Kiralık asker.”

“Şu huyu hâlâ bırakmamışsın,” dedi Odkan gülerek, bıçağını onun elinden aldığı sırada. “Bilemeye devam et. Belki bir gün neden bu hâlde olduğumuzun cevabını bulursun.”

Bıçağı cebine koymuş ve Perva’nın karşısına dikilmişti. Kahverengi deri ceketini görebiliyordum yalnızca, eğer simsiyah saçlarını saymazsak. Sırtı bana dönüktü.

“Ben onu bulalı çok oluyor Borisov,” dedi Perva alaycı bir sesle. “Tek nedeni senin kansız bir orospu evladı olman.”

“Sana bakmak aynaya bakmak gibi,” dedi Odkan büyük bir alayla. “İyi geceler.” Kapıya doğru ilerlediğinde kahkaha atarak Narbekov’a döndü. “Pardon, pardon. İyi uykular.”

Perva hiçbir şey demeden onunla beraber kapıya ilerlediğinde çıktığını anlamaması için kapıyı kapattım ve odanın içinde dolaşmaya başladım. Tekrardan o ahşap masanın önündeydim. Cüzdanın yanında birkaç kitabın üst üste durduğunu fark ettim. En üstte duran kitabı elime alarak pencerenin kenarına doğru ilerledim ve perdeyi açtım.

Odkan Borisov gitmişti.

Arabası burada değildi.

Elimdeki kitap, Adam Fawer'den *Olasılıksız*'dı. Çok eskimiş görünüyordu. Parmaklarım kitabın kapağında dolaştı, sonra içini açtım.

İlk sayfaya lacivert tükenmez kalemle *PVN* yazılmıştı.

Perna.

Vladislav.

Narbekov.

Demek ki bu kitap ona aitti...

Parmaklarım sayfalarda dolanmaya devam etti. Bazı satırların altını çizmiş, bazı sayfaları kıvrarak işaretlemişti. Yani sessiz bir okuyucu değildi.

"Yüzyıllardır oynanmasına rağmen hiçbir seyirci; sahneye fırlayıp Romeo'nun zehirli iksiri içmesine engel olmamıştır," diye fısıldadım altını çizdiği bir yeri okurken. "Sonunda geminin batacağı bilindiği hâlde *Titanic* defalarca izlenmiştir." Kapının açılma sesini duydum ancak okumayı bırakmadım, satırlar ilgimi çekmişti. "Bitecektir korkusuyla aşktan kaçarsan hayattan hiçbir tat alamazsın."

"Çünkü Romeo ölmeli, *Titanic* batmalı ama aşk her şeye rağmen yaşanmalı," diye tamamladı beni ezberinden okuyarak ve hemen ardından ekledi:

"Aşkı sikeyim..."

"Altını çizmişsin," dedim içeri girdiğinde. Işığı açmamıştı. "Hoşuma gitti. Güzel satırlar."

"Az sonra evden çıkmanız gerek," dedi beni cevaplamadan. Kaşlarım çatıldı. Evden çıkıp ne yapacaktık ki? "Moskova'ya gitmemiz gerek."

"Hemen şimdi mi?"

Kafasını salladı. "Hemen, şimdi."

"Neden?" diye sordum şaşkın bir sesle.

Ancak bana cevap vereceği sırada cebindeki telefon çalmaya başladı. Telefonu cebinden çıkardı, hemen yanımda olduğundan ekranda yazan ismi görebiliyordum.

Tolun Uskur arıyor.. yazıyordu.

"Alo?" diye açtı telefonu direkt. "Bir şey mi oldu?"

“Oldu abi oldu,” dedi Tolun, sesi çok garip geliyordu. “Halledemedim işi.”

Halledememiş miydi? Alexander kaçmış mıydı yani? Kalbimin hızlandığını hissettim. Bu bir kâbus olmalıydı.

“Ne demek halledemedim lan?” diye sordu Perva, sesi yükselmişti. “Ne demek halledemedim, Tolun?”

“Öldüremedim lan işte herifi!” diye bağırdı Tolun. Yani, Alexander’ı kaçmış mıydı? “Depoya bağladım, dışarıdan ses geldiği için depodan çıkmak zorunda kaldım.”

“Ve geldiğinde yoktu, öyle mi?” diye sordu Perva. “Sen bu aptal numara nasıl düşebilirsin lan? Ne olursa olsun onu bırakma demedim mi ben sana?”

“Hayır,” dedi Tolun. “Geldiğimde ölmüştü, abi. Sırtında mermi izi vardı. Alexander’ı başka birisi öldürdü. Yanında notla beraber:

“Bir Narbekov’a karşılık, bir Olov.”

BÖLÜM 8

ŞAH, VEZİR VE DİĞERLERİ

2017, ŞUBAT

O gece yağmur o kadar şiddetliydi ki, genç adam hayatında bu kadar şiddetli bir yağmur görmemişti. Damlalar büyük bir şiddetle dağ evinin önündeki tahta merdivenlere çarpıyorlardı, hiç durmuyorlardı.

Uykusuzluktan kanlanmış gözlerini önündeki ormandan alarak kolundaki saate çevirdi. Saat beşe on vardı. Az sonra şafak sökecek, son bulmaz sandığı bir gece daha hiçliğin ortasına kendini bırakacak, güneş; tek gerçek olduğunu kanıtlarcasına bir kere daha doğacaktı.

Sen yalansın, diyecekti gökteki ayı silip atarken. Tek gerçek benim. Ve bana, sadece acısını kucaklayabilenler ulaşır.

Acısını yenenler değil, acısını kucaklayabilenler görürdü bir sonraki gün ufukta açan güneşi.

Ve o her zaman acısını kucaklayabilen bir adam olmuştu, küçük bir çocukken bile. Zaten olay da buydu. Küçük bir çocuktu, küçük bir çocuk olması gerekiyordu... Ama bazı insanların yaşantıları gerekeni karşılamıyordu.

Her gecenin bir sabaha uzaklaşacağını bilecek kadar karanlık bir çocukluk yaşamıştı, yarın ayağa kalkabilmek için o gece dizlerindeki morluklarla uyuması gerektiğini uzun zamandır biliyordu yani. Ama bu sefer sorun şuydu, bu sefer dizleri morarmamış, paramparça olmuştu ve bu ağır darbeyi daha önce almadığından ilk kez yara alan bir çocuk kadar savunmasızdı.

“Evlat,” dedi yaşlı adam, kalın sesiyle ve kaba Rusçasıyla.

Sırtı ona dönük olmasına rağmen yaşlı adamın onun sırtını izlediğini biliyordu, ela gözleri ile beraber. Belki de şu an gülümsüyordu. Çünkü Perva bu ses tonunu biliyordu. Tavsiye vermeden önce hep bunu kullanırdı ve yaşlı adam, tavsiye verirken hep gülümserdi.

Bu konuda birbirlerine benziyor olabilirlerdi. İkisinin de hastalıklı gülümsemeleri vardı.

"Ne oldu?" diye sordu gözlerini ormanın karanlığından çekmeden önce.

Islanan tahta merdivenlerden birisine oturmuştu, sağanak omuzlarından aşağı dökülüyor ve üzerindeki beyaz kapüşonlunun göğsüne yapışacak kadar ıslanmasına neden oluyordu ama Perva'nın umurunda bile değildi bu durum.

Baban yanarak öldüğünde artık suyun gücüne inanmayı bırakıyorsun, diye geçirdi içinden. Babanın bir cesedi bile olmadığına ve mezarı olsun diye önemsiz bir toprağı kazdığına ve atlamamak için çabalaman gerektiğinde bu dünyadaki herhangi bir şeye inanmaya bırakıyorsun.

"Senin için endişeleniyorum," dedi yaşlı adam tahta, sallanan sandalyede biraz geriye gittiğinde. Dikkatle genç adamın ıslanan sırtını izliyordu, ela gözlerini hafifçe kısmıştı. "Seni daha önce hiç böyle görmemiştim. Ve seni yirmi beş senedir tanıyorum. Biliyorsun, senin kıcını temizledim ben."

Derin bir nefes aldı ve yanında duran, babasına ait olan bıçağı alarak bilemeye başladı. O gece de yapıyordu bunu, değil mi? Aslında çocukluktan beri yapıyordu bunu. Babası ona "Bıçağın ne kadar keskin olursa öfken o kadar delici olur," demişti daha küçük bir çocukken. Hislerin onu ele geçirmemesi gerektiğini hissettiğinde çocukken oturduğu gibi o merdivene ya da sallanan sandalyeye oturuyor ve bıçağı bilemeye başlıyordu.

Sakinlik.

Sisteminde dolaşması gereken tek şeydi bu.

Yabancı kimyasallara yer yoktu.

"Beni daha önce böyle görmedin evet," dedi ruhsuz bir sesle, hâlâ ormanı izlerken. "Çünkü babam ilk kez öldü."

"Haydi evlat," dedi yaşlı adam gülümsediğinde. Arkasını dönmese de biliyordu. "Bir ölüm seni böyle sarsamaz. Kandırma beni."

Annesi de böyle yapardı. O aşağılayıcı gülümsemesi... Aklına geldiğinde ela gözlerini bıçağına indirdi ve kafasının içindeki şeytanların ağızlarını teker teker dikmeye başladı.

Bu onun için artık çocuk oyuncağıydı.

Bir şeyi yok saydığı yoktu. Ama ondan duygusuz bir askere dönüşmesini istemişlerse eğer, onlara istediklerini verdiği gün geldiğinde kimse ağzını açamazdı.

Gülümsedi. “Belki de ben sandığın kişi değilimdir, dede.”

“Bence sen harika bir kumarbazsın,” dedi yaşlı adam elindeki votka şişesini dudaklarına götürdüğünde. “Annenin öldüğü gece de seninleydim. Hiç üzgün değildin.”

“Belki de beni nihayet rahat bırakacağı için rahatlamışımıdır dede,” dedi alaycı bir sesle. O kadar umurunda değil ki, bazen kendisine şaşırıyordu. “Belki de üzölmeye pek vaktim kalmamıştır.”

“İyi olduğuna emin misin, evlat?” diye sordu yaşlı adam öne yavaşça eğildiğinde. “Sadece doğru yoldan gittiğine emin olmak istiyorum. Kötü bir niyetim yok.” Perva bunu biliyordu. Dedesi ısrarcı ve uyuz bir yaşlıydı ama onun kötölüğünü hiç istememişti. “Göz göre göre yanlış yapmanı istemem. Geriye tek sen kaldın, oğlum. Altmış sekiz yaşındayım, tüm çocuklarımla ölümünü izledim. Bana bir de kendi ölümünü izletme.”

Yaşayan tek akrabası vardı, o da önünde oturan genç adamdı. Ve o genç adamın da yaşayan tek akrabası olduğunu biliyordu. Bir şekilde, geriye yalnızca ikisi kalmıştı.

“Bana hiçbir şey olmaz,” dedi Perva yemin eder gibi. “Merak etme.”

“Eminim ki baban da ölmeden önce tam olarak bunları söylüyordu,” dedi yaşlı adam. “Evlat, Narbekovlarla ilgili sorun da tam olarak bu işte. Kibriniz. Düşmanları ciddiye almazsanız, birleşip gelirler ve bu sefer malum ‘son’dan kaçamazsınız.”

Yani ölümden...

Perva, bıçağı bilemeye devam ederken aklına dolan sesten kendini alamadı. *Beni kimse yakamaz.* Böyle söylemişti ona babası, birkaç dakika sonra son nefesini bir yangının ortasında vereceğini bilmeden önce hem de.

Dedesi babası hakkında haklı olabilirdi, evet o kibirli bir adamdı ve bu yüzden de kendi yanlışlarını göremiyordu ancak Perva öyle değildi.

O babası gibi değildi. *Ne yazık ki...*

Çok daha dikkatliydi.

“Benim öyle biri olmadığımı biliyorsun dede,” dedi Perva sessizce. “Babamın ölümünü neye benzetiyorum, biliyor musun? Kelebek etkisine.” Yaşlı adam cevap vermeyince kendi kendisine devam etti:

“Ve kaos teorisine.”

“Sende bir hâller var,” dedi adam hafifçe doğrulduğunda. “Senin aklında bir plan var.” Sonra kısa bir an duraksadı. “Tabii ki aklında bir plan var. Kiminle konuştuğumu sanıyorum ki ben?” Bazen torununun kim olduğunu unutuyordu. “Senin aklında her zaman bir plan olur. Ben de burada deminden beri üzüntüden kafayı yediğini ve konuşamadığını düşünüyordum... Piç kurusu seni! Deminden beri planını düşünüyordun, değil mi?”

“Aslında deminden beri değil,” dedi Perva gülümseyerek. Arkasına dönerek dedesinin ela gözlerine bakmıştı. “O yangın söndürüldüğünden beri.”

Elini kalbine götürmek ve “Buradaki bir türlü sönmüyor,” demek istedi ama durdu. Çünkü bir kere kalbinin nerede olduğunu kendisine hatırlatırsa bu oyunun sonunu getiremezdi, biliyordu.

“Aklında ne var?” diye sordu yaşlı adam kaşlarını çatarak. Oturduğu ahşap sandalyeden kalkmış ve sağanak yağmura doğru ilerlemişti. “Biraz detay ver bu yaşlı adama.”

“Sana planı anlatamam,” dedi Perva. “Çünkü anlatsam, diğerleri gibi seni de öldürmek zorunda kalırım.”

“Kimseye güvenmezsin sahiden de değil mi?” dedi yaşlı adam gülümseyerek. “Annesinin oğlu işte.”

Perva arkasına yaslandı ve yüzünü hafifçe kaldırdı. Annesinin oğlu olduğunu biliyordu, bunu ona fısıldayan binlerce şeytan vardı ve hepsinin sesi, bu yaşlı adamınkine göre fazla inceydi.

Kafasını tekrar indirdi ve gözlerini bilemediği bıçağa dikti, işine devam etti.

Kafasının içinde dönüp duran onlarca şey vardı. Yaşlı adamın onun her zaman yanında olacağını biliyordu ama yine de ona bir şeyler anlatamaz, bu planın içine dâhil edemezdi.

Ne kadar ömrü kalmıştı ki sanki? Onu da elinden alan olmak istemiyordu.

“Kafanın içinde bir savaş çoktan başlamış,” dedi dedesi derin bir nefes aldığı anda. Ne yapacağını bilmiyordu. “Biliyorum ben senin bu bakışını, bu konuşma şeklini. Gerçekten de ortalığı birbirine katacaksın, değil mi?”

Duraksadı, dedesi olarak onu durdurma görevi ona aitti ama torunu onu hiç dinlemiş miydi ki? Aslında, torunu herhangi birini hiç dinlemiş miydi? Hep başına buyruktu.

Perva, annesi hariç kimseyi dinlemezdi.

“Yapma,” dedi yaşlı adam. “Baban öldü, Vlad. Kabullen bunu.” Perva kafasını iki yana salladı. *Kabullen bunu*. İki artı ikinin dört ettiğini kabullenebilirdiniz, dünyanın geoit olduğunu kabullenebilirdiniz, babanızın yanarak öldüğünü değil. Bunu asla kabullenemezdi. Kabullenmeyecekti. “Bu dünyada babası ölen tek adam sen değilsin,” diye devam etti dedesi. “Her ölenin arkasından intikam aldın mı da bu sefer almaya kalkışıyorsun? Ölünün arkasından intikam almak Narbekovlara göre değildir, biliyorsun. Ölümü kabullenir ve yola devam edersiniz siz.”

“Bu sefer farklı,” dedi Perva ruhsuz bir sesle. “Her kayıptan sonra bana devam etmemi söylediniz. Ne uğruna? Soy ismim uğruna. Bak bana, bu siktiğimin soy ismini taşıyıp da nefes alan bir ben kaldım! Her ölümünden sonra daha güçlü durmam gerektiğini söylediniz. Ne uğruna? Ailem uğruna. Ailem nerede, dede?” Kollarını iki yana açtı. “Bir başıma kaldım, bak. Yapayalnızım.”

Bazı geceler ormanı ya da elinde yanan çakmağın ateşini izlerken nasıl en sona kaldığını düşünüyordu.

“Zaten bu yüzden sana kabullen ve yoluna devam et diyorum oğlum,” dedi adam. “Elimde sadece sen kaldın, sen ister kabullen ister kabullenme, her şekilde; bana kızımın emanetisin. Kendine zarar vermene izin vermeyeceğim. Çıkar aklından o şeytani planları.”

Perva yorgun bakışlarıyla adamı süzdü. Hâlâ onu küçük bir çocuk sanıyordu. Ya da daha kötüsü... Onu babası ile aynı kefeye koyuyordu. *Kibirli, sabırsız ve kör*. Hayır, kesinlikle babasına benzemiyordu.

“Artık küçük bir çocuk değilim, dede.”

“Ama aklın hâlâ küçük bir çocukmuşsun gibi sadece şeytanlıklara çalışıyor,” dedi dedesi. “Ciddiyim, Vladislav. Bu da nereden çıktı? Üstünden bir ay geçti, duruldun ve nihayet hazmettin sandım ama sen şimdi karşıma şeytani bir planla çıkıyorsun. Delirdin mi, oğlum?”

Böyle bir şeyi nasıl hazmedebilirdi ki? Hayatı boyunca hazmedemeyeceğini düşünüyordu. Bir ay... Bunun için fazla kısa bir süreydi. Ama bunu düşündüğü için dedesine de kızamıyordu. Seneler içinde o kadar yenilmez ve

o kadar duygusuz bir görüntü çizmeyi başarmıştı ki dışarıya, herkes onun her şeyi kaldırabileceğini düşünüyordu artık.

Bir anlığına... Hayır, yirmi beş seneliğine o da buna inanmıştı.

Her şeyi kaldırabileceğine.

Ama hayat sizi hep şaşırtırdı.

Bir cesedin girmesi için bile fazla değersiz olan bir mezarı tek başınıza eksi otuz derecede kazdığınızda anlıyordunuz bunu.

“Ben her zaman deliydim,” dedi Perva. “Biliyorsun.”

“Şu bıçağı elinden bir bırak,” dedi yaşlı adam, yanına geldiğinde. “Daha ne olmasını bekliyorsun lan? Elmastan daha keskin oldu.”

Paniklemişti. Bu deli oğlanın neler yapabileceğinden korkuyordu. Kendisine zarar vermesi en son istediği şey bile değildi. Her zaman iyi bir dede olamasa da elinde sadece o kalmıştı.

“Yetmiyor,” dedi Perva. “Daha keskin olması gerek.”

Kafasının içinde annesinin sesini duydu.

Bıçağın daha keskin olsun, öfken daha delici olsun ama kazanan hep sakinliğin olsun. Bu yangından da sağ çıkacaksın. Bırak, yenilenler senin çöküşünü izlemek isteyenler olsun.

“İyi ki bu gece buraya uğramışım,” dedi adam hemen yanına, merdivene oturduğunda. Artık o da ıslanıyordu ama umurunda değildi. “Senin delirmiş olacağını bilmem gerekirdi. Önceden anlamamak benim suçum. Ama her zamanki sen işte. Rolünü o kadar iyi oynadın ki... Bir an gerçekten de bu ölümü hemen anlattın sandım. Babanın öleceğini biliyordun, Vladislav. Neden bu kadar zorlandın?”

“Onun bir gün öleceğini biliyordum,” dedi Perva sinirle. “Hazır olduğunda, huzur içinde. Yanarak değil, acı çekerek değil, çılgılık atarak değil, ihanete uğrayarak değil. Onun bir gün öleceğini biliyordum, evet. O gece öleceğini bilmiyordum.”

“Seni anlıyorum,” dedi yaşlı adam. Onu anlıyordu çünkü aynı yollardan geçmişti ve intikamın hiçbir şey getirmeyeceğini bilecek kadar fazla bulaşmıştı bu işlere. “Bak. Leo seni seviyor, sen onun favorisisin, içten içe hep öyle oldun. Sadece babandan nefret ettiği için bunu kendine yediremedi. Borisov piçi yerini çalmaya çalışıyor, bunu ona kaptırmayacaksın. Hele de aptal intikam oyunları oynayarak, asla. Beni anlıyor musun? Aslanlardaki

yerin çok sağlam evlat, baban senin bulunduğun noktaya yaklaşmak için kırk sene uğraştı. Sen ise yalnızca yirmi sene uğraştın. Bunun değerini bil. Bunu çöpe atamazsın. Hayır oğlum, saçma oyunlar oynamıyorsun. Oynamayacaksın.”

Perva ona hiçbir cevap vermedi, dakikalar boyu süren bir sessizlik başladı. “Bana anlattığın efsaneyi hatırlıyor musun?” diye sordu bıçağı bilemeye devam ederken, en son. Kalın sesi kendi yarattığı sessizliği bölmüştü. Yaşlı adamın kaşları çatıldı. Hangi efsaneden bahsettiğini anlamamıştı çünkü küçüklüğünden beri O’na hep efsaneler anlatırdı. “Herkül ile ilgili olan hani.”

Anlattıklarını hatırlamaya çalışıyordu ama altmış sekiz yaşındaki bir adama göre hafızası çok iyi olsa da yirmi sene önce anlattığı basit bir hikâ-yeyi hatırlayacak kadar değildi. Küçükken ona anlattığı bir sürü destan, hikâye, efsane vardı ve çoğunu yaşlı adam kendisi uydururdu. Uydurmadıklarını da orijinal hâinden epey bir uzaklaştırarak anlatırdı.

“Herkül’ün On İki Görevi’nden mi bahsediyorsun?” diye sordu yaşlı adam kafası karışmış bir hâlde, ona bakarken. “Konunun bununla ilgisi ne?”

“Bana Nemea aslanı diyorlar.”

“O efsaneyi sana tamamen değiştirerek anlattığımı biliyorsun oğlum, değil mi?” diye sordu yaşlı adam gülererek. Ona Nemea aslanı dediklerini biliyordu ama efsaneyi hatırlamasına şaşırmıştı.

“Biliyorum,” dedi Perva umursamaz bir sesle. “Ama ben senin anlattığın hâlini daha çok seviyorum.”

2017, EKİM

Gecenin beşinde zihnimin içinde infaz sabahına uyandığında intihar eden ve onurunu madalya gibi taşıyan bir idam mahkûmu varken, dünya üzerindeki 7 bin tane dili öğrensen bile konuşamaz kimse benim dilimde; dünyanın en derin yeri olan Mariana Çukuru'nun 994. metresine varabilseler bile ulaşamazlar benim debelenip durduğum ama asla çıkamadığım kuyuya.

Yaşayan herkesten daha yalnızım sanki, belki mezardakileri bile kıskandırıyorum. Düştüğüm yeri tarif edemiyorum çünkü tarif edecek kelime aradıkça zihnimde yeni bir kara delik açıyorum.

Hava soğuk. Ama üşümüyorum. Saat 03.21. İki gündür doğru düzgün uyuyamadım ama uykum yok. Arabanın hızı saatte 70 kilometre. İşte bunu umursuyorum.

Yanımdaki adamın da sırf ben korktuğum için umursadığını biliyorum ve bundan nefret ediyorum.

Bir Narbekov'a karşılık bir Olov.

Son iki saattir aklımda dönüp duran tek cümle buydu.

Ne demekti bu? Kim yapmıştı bunu?

Kim depoda Tolun ve Alexander'ın olduğunu tahmin etmiş, oraya girmiş ve Tolun'dan önce davranarak onu öldürebilmişti? Hem de bir not bırakacak kadar rahat bir şekilde?

İçimde berbat bir his vardı. Bunu söylemek istiyordum ancak beni umursamayacağını biliyordum. Planından şüpheye düştüğüm için yine sınırlenecekti belki de ve bu yüzden birkaç saat önce yaptığı gibi beni sinir etmeye çalışacaktı.

Ama onun da birkaç saat önce olduğu gibi huzurlu olmadığını görebiliyordum. Huzursuzdu. Tabii ki huzursuz olurdu. Alexander'ı başka birisi öldürmüştü, onun ailesiyle ilgili bir not bırakarak.

Daha da kötüsü, Alexander'ı öldüren kişi her kimse Narbekov'un da onu öldürmek istediğini biliyordu.

Bu başımıza bela olacaktı.

Ağzımı açıp bir şey söyleyeceğim sırada, "Uyu," dedi, konuşacağımı anlamış gibi. "Moskova'ya vardığımızda konuşuruz."

"Ama..."

"Uyu," dedi tekrardan. "Benim de kafamı toparlamam lazım. Yani sessizliğe ihtiyacım var."

"Ve sakinliğe?" dedim sorarcasına.

Dudakları belli belirsiz yana kıvrıldı. "Yavaş yavaş çözüyorsun."

Buna kesinlikle katılmıyordum. *Yavaş yavaş çözüyorsun*. Neyi? Onu mu? Bunun imkânı bile yoktu. Onu çözmeye en yakın hissettiğim an, bir saniye sonra onun tarafından kandırılacağım an olabilirdi yalnızca.

Konuşmak, sorular sormak istiyordum ama şu an cevap verecek hâlde olmadığını biliyordum. Yani bu demekti ki sorduğum sorularla sadece kendi sinirimi bozacaktım. Çünkü onun sessizliğinin bendeki tek etkisi buydu. Sinirlerim bozuluyordu.

Ve gözlerim kapanmak üzereydi. Bu yüzden inat etmenin anlamı yoktu. İki gündür doğru düzgün uyuyamamıştım ve Moskova'ya gittiğimde de uyuyabileceğimi sanmıyordum.

"Kaç saat sürüyor yol peki?" diye sordum. Hayatımda hiç Moskova'ya gitmemiştim. "Lütfen çok uzak olmasın."

"Normalde Petersburg'dan yedi, sekiz saat sürer," dedi. Sekiz saatlik araba yolculuğu yapma ihtimalim yoktu. "Ama Liger, Moskova taraflarına daha yakın. O yüzden buradan yaklaşık altı buçuk saat."

"Ama çok uzun," dedim isyan ederek, sanki bir işe yarayacakmış gibi.

"Uyu," dedi dediğime tepki vermeden. Durmadan bunu tekrar ediyordu. "Az sonra güneş doğacak. Işık olduğunda uyuyamıyorsun."

Kaşlarım çatıldı. Evet, haklıydı. Işık olduğunda uyuyamıyordum.

Peki o bunu nereden biliyordu?

Bu kötüydü. Hakkımda bir şeyler bilmesi kötüydü. Ondan önce bu kadar görülebilir birisi olduğumu düşünmezdim.

Madem o kadar görülebilirdim... Neden bunca zaman görülmemiştim öyleyse?

“Bunu nereden biliyorsun?” diye sordum.

Ela gözleri yavaşça bana döndü. *İşte bu.* diye geçirdim içimden. *İşte baktığı her şeyi gerçekten görmesinin sırrı bu. Bir çift eli göz.*

“Seni izliyorum.”

Cevabı sade ve kısaydı.

Küçükken uyku sorunlarım vardı çünkü yatağımın altında saklanan canavarlar vardı ve her biri benden uykularımı çalardı. Babam gece yarılan evi dolaşırken ayakta olduğumu fark ederse eğer odama uğrardı ve beni kucağına alıp masal okurdu. Yatıştıgımda ise beni yataktan indirir ve yatağın altına bakmamı söylerdi. Korkardım çünkü ben tüm dünyadan soyutlanarak yetiştirilen bir çocuktum. Her şeyden korkardım. Ama babam arkamda olduğunda yapamayacağımı düşündüğüm her şeyi bile yapacağıma inanıyordum.

Yanıma uğradığını ve uyumadığımı fark ettiği her gece yatağımın altını kontrol ettirirdi bana. Ve tabii ki, orada canavarlardan iz olmazdı. Çünkü hepsi kafamın içindeydi, bana verilen travmaların her birinde gizlilerdi.

Ama babam o zamanlar bundan habersizdi, tıpkı o küçük kız gibi.

“Bak,” derdi bana. “Onları görebiliyor musun?” Kafamı sallardım. “Tamam, sen onları göremiyorsan o zaman yoklardır.”

Baba, sen yine yanıldın.

Sen şeytanı göremiyorsun diye, şeytan da seni göremiyor sandın.

Ama sen şeytanı göremediğin zamanlarda, şeytan seni daha çok izler.

“Uyu Bengi,” dedi, ben ona bakıp ne diyeceğimi bilemezken. “Neredeyse sabah olacak.”

Kafamın içinde kaybolduğum zamanlar dışarıdan da o kadar kayıp mı görünüyordum acaba? Ne düşünüyordu bana bakarken?

“Peki,” dedim yavaşça kafamı cama yasladığımda. “O zaman, iyi geceler.”

Yol yüzünden biraz sallanıyorduk ama uyumamda sorun çıkarmazdı, aksine bebekken hep sallanarak uyuduğumdan, uykumu bile getiriyordu.

Beni uyutmayacak tek şey aydınlıktı. Çünkü uyku en savunmasız andı ve aydınlık, fazla çıplaktı.

“Geceler önemsiz,” dedi. “İyi uykular.”

İyi geceler.

Pardon, pardon.

İyi uykular.

Hayatım boyunca bu kadar üşüdüğümü hatırlamıyordum.

Sanki bayılmışım gibi bir an nerede olduğumu algılayamadım. Gözlerimi zar zor aralamayı başardığımda etrafta beklediğimin aksine arabanın içi değil, ıssız bir sokak vardı. Saat kaçta geliyordu bilmiyordum ancak çoktan sabah olmuştu. Yanımdan birkaç araba geçiyordu, belirli zaman aralıkları ile. Burası boş bir sokaktı, soğuktu ve terk edilmiş gibiydi. Kaldırımda ilerlediğimi ve karşıdaki trafik ışıklarına doğru yol aldığımı farkındaydım ama sorun şuydu ki, ayaklarımın üzerinde değildim.

Bir an elim ayağım boşaldı ve beynim tüm işlevlerini unutarak kapıyı çekti, hatta kapının altından bana istifa mektubunu uzatmayı da ihmal etmedi. Kafamın içinden geçen düşünceler o kadar sayısız ve kontrolsüzdü ki... Düşündüğüm her şeyin beyinciği çıkarılmış bir güvercin gibi dengeyi şaşırıp oradan oraya savrulduğunu ve çarptığını hissediyordum.

“Günaydın, uyuyan güzel.”

Eğer konuşan adamın sesini tanımasaydım, bir an kaçırıldığımı düşüncektim.

Kafamı kaldırıp beni tutan kolların sahibine bakmak ancak o zaman aklıma geldi. Perva beni taşıyordu? Hem de tek kolu ile? Yolun ortasında? Bu saatte? Sokağın ortasında? Gözlerim etraftaki yol işaretlerine düştüğünde yazıların Rusça olduğunu gördüm.

Yani evet, Moskova’ya gelmiştik.

Ne ara?

Eğer aklımın son kırıntısını da kaybetmemiş olsaydım evrenler arası geçiş yapan bir portal yarattığına ve oradan geçerek buraya geldiğimize

inanabilirdim. Hatta paralel evrendeki Bengi'nin içinde uyandığıma bile inanabilirdim şu an, belli ki onun Perva'sı daha insancıl ve kibardı.

O'nun mu Perva'sı? Kısa bir an duraksadım. *Bunu hiç düşünmemiş gibi yapacağız. Ama gerçekten Bengi, bir baksana.* Kafamı kaldırıp ona tekrar baktım. *Günaydın bile dedi. Bu bizim Narbekov değil.* Dudakları alaycı bir kıvrımla yana kıvrıldığında kafamın içindeki sesleri duyabildiğine inanabilirdim.

Bu kesinlikle bizim Narbekov'du.

Ondan başka kimse fantastik olmayan bir dünyada, fantastik güçleri olduğunu hissettirecek gibi bakamazdı insanlara. *Belki zihin okumayı biliyorsa kısa yoldan yolculuk yapmak için portal açmayı da biliyordur ve bu yüzden uyuman konusunda bu kadar ısrar etmiştir, Bengi? Ne dersin?*

Bence düşünmeyi kesmeli ve ağzımı açmalıydım. Gördüğüm rüyaların etkisinde falan mı kalmıştım yani, neydi? Adam beni havada taşıyordu. Havada rüya görmek mümkün müydü ki? Neden olmasındı? Sonuçta havada, biri tarafından yürütülürken fosur fosur uyumuştum.

Dudaklarımı araladığım an, "Uyumaya devam etsen nasıl olur?" diye sordu direkt. "Bence süper olur. Sessizken çok daha tahammül edilebilirsin."

Konuşmama bile izin vermemişti. Gözlerimin büyüdüğüne emindim, ağzım da bir balık gibi açılmıştı kesin çünkü çok şaşkındım ve olayı çözemediyordum. Bu ona keyif veriyormuş gibi görünüyordu.

"Bana bir açıklama borçlusun biliyorsun değil-"

Pantolonunun cebindeki telefon çalmaya başladığında benim lafım tekrardan bölündü. Bana hiçbir şey söylemeden bir eli ile telefonu cebinden çıkardığında tüm ağırlığımı tek koluna vermişti. Tek kolu? Bu mümkün müydü ki? Yere düşmeme kaç saniye vardı? Gözlerim aniden açılarak yere baktı ancak hayır, düşmeye yakın bile değildim. Tek kolu belimi sararken bir litrelik kola taşıyor gibi rahattı.

"Uyandım!" diye bağırdım kulağının dibinde. Bu yüzünü buruşturmasına neden olmuştu. Bu adam gerçekten de sese tahammül edemiyordu. "Farkında mısın acaba?"

Suratı biraz daha buruştu, yapmacık bir ifadeyle. "Maalesef..."

Gözlerim yere takıldığında bağırarak için kendimi zor tuttum. Ayaklarımda sadece çoraplarım vardı ve kaldırımdan çıkmış, ormanlık bir alana girmiştik. “Benim ayakkabılarım nerede be?”

“Uyurken çıkarmışsın geri zekâlı,” dedi. “Uyanmadığın için, seni böyle almak zorunda kaldım. Neden seni kucağımda taşıyorum sanıyorsun?”

“Manyak herif!” Şaşkınlıkla ona baktım. Tamam, şimdi neden uyanmama rağmen hâlâ yürümeme izin vermediği anlaşılmıştı ama... Ayakkabılarımı giydirmek varken beni neden kucaklıyordu? “Beni kucağına alıp yolda yürüyeceğine ayakkabılarımı giydirmek aklına gelmedi mi?”

“Ayakkabına dokunursam elimi kesmek zorunda kalırdım,” diye cevapladı beni dümdüz bir sesle. “Ondan emin ol, böyle taşımam daha mantıklıydı. Elim bize lazım, biliyorsun.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Sen gerçekten de dağda yetişmişsin be!” Benim ayakkabılarımda ne vardı ki? Hangi ayakkabıyı giydiğimi hatırlamaya çalıştım. Beyaz Nike spor ayakkabılarımı giymiştim. Hem onları Sara almıştı, sadece bir kere giymiştim! Nesinden bu kadar iğrenebilirdi bir ayakkabının? “Çok kabasın! Benim ayakkabılarımda ne vardı?”

“Kaba mıyım?” diye sordu. “Konunun seninle alakası ne? Benim takıntıyla ilgili. Kusura bakma Elem, senin ayakkabın alınmasın diye takıntımı değiştiremediğim için.”

“Ne takıntısı?”

Ona tip tip baktım. Onun temizlik ve hijyen takıntısı olduğunu abim söylemişti ancak umursamamıştım. Dağ evindeyken de fark ediyordum. Adam durmadan ellerini yıkıyor, durmadan dişlerini fırçalıyordu ve her gün iki kez duş alıyordu.

“Kızım ayakkabı dediğin şey ne kadar pis biliyor musun?” diye sordu. “Yere değiyor lan o! Nasıl elimle dokunayım ben ona? Elimi yüzüme sürüyorum ben!”

“Senin gibi bir adamın mikroplardan bu kadar iğrenmesi normal mi?” diye sordum. “Çünkü biliyorsun, birini öldürdüğünde kan her yere sıçrar? Ve eminim ki başkasının kanından daha çok iğreniyorsundur.”

“Hayır,” dedi. “Acemiysen, belki. Ama profesyonelsen kan gövdeyi götürmeden de işi halledebilirsin. Sadece ne kadar uzaktan, nereye nişan edeceğini bilmen gerek. Hiç çok pislik çıkardığım bir iş olmadı.”

Burada durmuş, hiç bilmediğim bir şehirde, hiç bilmediğim bir yabancıdan insanları nasıl öldürdüğünü dinliyordum. Hem de bir bez bebek gibi kucağındayken. Durum daha ne kadar kötü olabilirdi?

“İğrençsin.”

“Sen çocukluğunu rahatça yaşayabilesin diye bunu yaptığımı farkında mısın?” diye sordu alaycı bir sesle. “Ben olsam kendime iğrenç demezdim. Hatta teşekkür ederdim.”

Ne yazık ki benim çocukluğumun onun kafasında canlandırdığı gibi geçmediğini hiçbir zaman bilemeyecekti. Bu yaptığı yargısız infazdı ve benim ona doğruları söyleyip bana olan bakış açısını değiştirmeye hiç niyetim yoktu. Belki onunkinden daha iyi geçmişti çocukluğum, belki bir katil ya da asker olarak yetiştirilmemiştim ama ben de gün yüzü görmemişim. Haberi yoktu. Haberi yoktu ve buna rağmen beni yargılayabileceğini sanıyordu.

“Bir katil olduğun için mi sana teşekkür edeyim?” diye sordum iğneleyici bir sesle. “Biraz yaptıklarının sorumluluklarını al, Narbekov.”

“Almıyor olsaydım sen burada olmazdın,” diye yanıtladı beni.

Sesi iyice ruhsuzlaşmıştı. Yine aklım karışmış bir hâlde ona baktım ancak yine ve yine, ne demek istediğini bana söylemeyecekti. Eğer sorarsam söyleyeceği tek şey “Öğreneceksin,” gibi saçma ve klasik bir laf olabilirdi ve bu benim sinirimi hoplatırdı. Ondan sorma bile sormuyordum.

Telefonu tekrar çalmaya başladığında aşağı inmek için çabaladım ancak tek kolu belimi tamamen sarmıştı. Gerçi ormanlık alanın içinde çorapla yürüyebileceğimi sanmıyordum bile. Neden beni uyandırmamıştı ki? Evet, uykumu çok iyi almıştım ama en başta onun sözünü dinleyip de o arabada gözlerimi kapatmamam gerekiyordu. Şu an bu durumda olmaktansa hiç uyumamış olmayı tercih ederdim.

Aslında beni uyandırmamasının nedeni çok acıktı. Konuşmama katlanmaktansa beni taşımayı katlanmayı tercih ediyordu. Cins herif... Şu an da beni uyutabileceğine dair bir umudu mu vardı acaba, tam olarak ayılmadığımı ve tekrar uyuma ihtimalim olduğunu düşünerek mi bırakmıyordu beni?

Peki ben nasıl uyanamamıştım? Arabadaydık. Beni uyuttuktan sonra hız yaptığına emindim. Ona uyanmamıştım. Beni kucaklayarak ne kadar taşıdığını bile bilmiyordum, uyanmıştım evet ama ne kadar süre uyanmıştım

acaba? Arabada uyanmadığımdan kendime güvenemiyordum, bir dakikadır da yürüyor olabilirdi bir saattir de.

“Gerçekten, tam olarak şu an ne yaptığımızı bana söyleyebilir misin?” diye sordum sakın olmaya çalışarak. Telefonu çalmaya devam ediyordu ancak ne açıyordu ne de sessize alıyordu. Deliye dönmeme az kalmıştı burada. “Şu telefonu ya aç ya da sessize al. Ha ikisini de yapmıyorsan bari bana bir açıklama yapmaya başla-AH!”

Beni birden havaya kaldırdığında lafım kesilmişti. Beni neden sadece bırakmıyordu? Artık ayaklarımın yer ile temas etmesini istiyordum ama onun sayesinde ayaklarım ile yer arasındaki mesafe giderek artıyordu. Beni omzuna çanta atıyor gibi attığında, dudaklarımdan bir çığlık daha döküldü. Tek eli ile dizimin altındaki hizadan iki bacağımı da kavramıştı, ben ise omzundan sarkıyorum demek isterdim ancak cüssesi o kadar iriydi ki aşağı sarkmayı bırak, çenem omzunun hizasına anca geliyordu. Beni havaya kaldırmasına rağmen!

“Ne yapıyorsun sen ya?” diye çıkıştım. “Manyak mısın sen?”

“Biraz da omuzumda uyu,” dedi alaycı bir sesle. Ardından telefonu açtı ve artık Rusça konuşuyordu:

“Ne var lan, it?”

Bu durumu tanımlayabilecek tek kelime komediydi sanırım. Gerçekten, komediydi bu.

“Uyandım ya uyandım,” dedim omzunda debelenirken. O telefonda konuşuyordu ve telefonu kulağından uzaklaştırmaya çalışırken debeleniyordu, konuştuğu kişi benim sesimi duymasın diye.

“Bıraksana ya artık beni!” diye fısıldadım kimle konuştuğunu bilmediğim için işimi sağlama alarak. “Yürümek istiyorum ben!”

Bıraksa ne yapacaktım ki? Çoraplarla mı yürüyecektim sanki? En fazla üç adım atabilirdim biliyordum ancak inat etmiştim işte bir kere.

Dudaklarından Rusça bir küfür döküldüğünü gördüm. Sesli söylemişti tabii ki, sadece dudakları kıvıldanmıştı ancak ben ne dediğini biliyordum. Tekrardan dudaklarımı araladım çünkü en başından beni omzuna yatırmasının nedeninin konuşmamı istememesi olduğunu anlamıştım. Üstüne düşünsem belki beni kıracak olan şeyler ondan gelince sadece anlık bir sinir dönüşüyordu. Ve bu sefer dudaklarımı araladığımı gördüğü gibi eli ile ağzımı kapattı.

Bu adamın temizlik ve hijyen hastası olduğunu biliyordum, abim ve az önce bana verdiği bilgi sayesinde. Şimdi dilimi dışarı çıkarsam ve ağzıma kapadığı avucunun içini yalasam büyük ihtimalle beni boka dokunmuş gibi hızlıca bırakırdı ama ben de sapık gibi herifin elini yalayamazdım. Yalamak neydi ya? Peki ısırırsam... Sonuçta o zaman da rahatsız olur ve beni anında bırakırdı.

Gözlerimi kısarak yüzünün keskin hatlarına, çene kemiğine ve elmacık kemiklerine baktım. Yüzündeki ifade geri çekilmeme yetiyordu bile. Eğer düşünseydim, yapamazdım ancak düşünmeden dişlerimi adamın eline geçirmiştim. Kaşlarının şaşkınlıkla havalandığını ve telefonu indirdiğini fark ettim, herhangi bir tepki vermemişti, gözlerini yüzüme dikmek dışında.

“Sen benim elimi mi ısırdın az önce?” diye sordu korkunç bir sakinlikle. İnsan bir tepki verirdi ya. Bu adamın akson uçları mı ölmüştü?

Ayakkabılarımdan öğrenen adam neden elini çekmiyordu? Beni neden bırakmamıştı hâlâ? Sanırım plan düşündüğüm gibi ilerlemiyordu.

“Galiba?”

“Elim salyana bulandı yani, öyle mi?” diye sordu aynı sakinlikle.

“Galiba?”

Bu sefer sesimde bariz bir tereddüt vardı. Bunu fark etmemiş olması imkânsızdı. Ela gözlerini kısarak gözlerimin içine baktığında elini yavaşça ağzımdan çekti. Yüzü yüzüme ilk kez bu kadar yakındı ve o ilk kez bu kadar öfkeli bakıyordu bana. Aslında, ilk kez poker yüzü yoktu.

“Seni öldüreceğim, Bengi. Bunu biliyorsun, değil mi?”

“Hayır,” dedim küçümseyici bir sesle. “Beni öldürmeyeceksin. Çünkü bana ihtiyacın var.”

“Elimde salyan var,” dedi iğrenir gibi bir sesle. “Bana lazım olup olmaman daha az sikimde olamazdı, inan bana. Geçerli bir neden değil. Biraz daha düşün. Yaşamak için daha yaratıcı olmalısın.”

“İşine geldiğinde sen aslan, ben ise ceylan oluyorum,” dedim keyifle. “Bir Aslan’ın, avının salyasından iğreneceğini hiç düşünmezdim, Narbekov. Rolüne uyum sağlayamıyorsun. Tekrar dene. Ya da gel yanıma, beraber ceylan olalım.”

Hiçbir tepki vermedi ancak bu tepkisizliği, kafayı daha da yediğini anlamamı sağlıyordu. Ela gözlerinin koyulaştığını görebiliyordum. Sakinse, sessizse ve suskunsa işler çok daha ters demekti. Bunu biliyordum. Çünkü

babasının sözleri onun için bir emirdi ve tam da bu yüzden, en büyük silahı sakinliğıydi.

“Beni neden hâlâ bırakmıyorsun?” diye sordum. O elini kullanmıyordu bile. “Senin için sona geldik, Narbekov. O eli temizlemeden duramayacağını biliyorum.”

“Neden bu kadar inatçı bir kızsın sen?” diye sordu. “Motele gidiyoruz. Seni bırakırsam ne kadar yürüyebilirsin? Atabileceğin adım sayısı kaç? İki mi üç mü? Beni çıldırtma. Sırf olay çıkarıp huysuzlanmak için yapıyorsun bunu, sen de biliyorsun yürüyemeyeceğini. Değil mi?”

Evet, tam olarak da onun dediğı gibi oluyordu.

“Motel?” diye sordum, doğru tespitini cevapsız bırakarak. Eli havada duruyordu, yanına bile indirmiyordu. Bu beni gereğinden fazla eğlendiriyordu. “O arabaya binecek kadar zenginsin ama beş yıldızlı oteli bırak normal bir otelde bile kalamıyor muyuz? Motel mi?”

“Buraya apar topar geleceğimizi hesaba katmamıştım, Odkan sağ olsun,” dedi. “Kimlik işlerim henüz hallolmadı. Narbekov soy ismi yaygın olduğu için eskiden sorun çıkarmıyordu, ayrıca çıkarsa bile babam kayıtları her yerden siliyordu ama şu an yalnız başımayım. Bana da sahte bir kimlik çıkarmadan, kimlik istenen bir yere gidemeyiz. Bu yüzden küçük pansiyonlar şu an daha iyi seçenek.”

“Sen de mi sahte kimlik kullanıyorsun?”

“Evet. Çoğu zaman *Zehrin* diye bir soyadı kullanıyorum.”

“Moskova senin evin değil mi?” diye sordum. Buralı olduğunu biliyordum. Ne kadar Yakutsk doğumlu olsa da burada yaşıyordu. “Evin yok mu?”

“Ev çok uzakta Elem,” dedi. “Günlerdir uyuyamadım.” Bunu dediğinde elimde olmadan kendimi kötü hissetmişim çünkü o günlerdir düzgün bir uyku bile uyumamıştı ancak ben öyle bir uyumuştum ki, adam beni kucağında taşımak zorunda kalmıştı bir de. “Düzgün bir plan ve hata yapmamak için benim de dinlenmem gerekiyor,” diye devam etti. Gözleri bana bakmıyordu artık. “Bu tarafta halledecek işlerim var. Şehrin diğer ucuna geçecek vaktimiz yok.”

“Daha önce hiç buraya gelmedim.”

Şu an ne tarafta olduğumuzu bile bilmiyordum. Çok büyük bir şehir olduğunu biliyordum sadece. Ama şu an ne taraftaysak, fakir ve tekin

olmayan kısımda olduğumuzdan emindim. Zaten ara sokaklardan gidiyorduk. Ve buranın ne kadar tehlikeli olabileceğini biliyordum. Babam ben küçükken, Moskova sokaklarında başına gelenleri anlatırdı bana. () da küçük bir çocukken burada büyümüştü.

“Eğer vaktimiz kalırsa şehrimi sana geçdiririm,” diye cevapladı beni.

“Şehrini?”

“Evet,” dedi. “Sana kimse söylemedi mi? Moskova, Narbekovların şehridir.”

“Bilmemek ayıp değil öğrenmemek ayıp derler Narbekov,” dedim alaycı bir sesle. “Kimse söylememişti, ilk kez senden duydum.”

Bana cevap vermedi, ormanlık alandan çıkıp kaldırımdan karşıya geçmiştik bile. Binalar çok gri ve ruhsuzdu, belli ki şehrin bu kısmı gelişmemişti. Ara bir sokağa daldık.

Önümüzde yaşlı bir adam vardı, evsiz olduğu belliydi. Üzerinde yırtık pırtık bir palto ve artık sökülmiş açık kahverengi bir atkı vardı. Ayaklarındaki botlar patlamış ve parçalara ayrılmışlardı. Elleri siyah, yırtık paltosunun ceplerindeydi ve dudağında sarı filtreli sigarası duruyordu. Beyaz bıyıklarının sarılaşmış olmasına şaşırmamak lazımdı. Yanımızdan bir şarkı mırıldanarak geçti, gözleri gökyüzünde olduğundan yüksek ihtimalle varlığımızı bile fark etmemişti. Bizim girdiğimiz ara ve muhtemelen çıkmaz olan sokaktan uzaklaşana kadar onu izledim.

“Neden o kadar dikkatli bakıyorsun, Elem?” diye sordu. “İlk kez mi evsiz adam gördün?”

Aslında, 2015’in Ekim ayına kadar, yani üniversiteye başlayana kadar dışarı çıkamadığımdan ve dışarıdaki dünya ile çok sonraları tanıştığım için, her dışarı çıkışımda yeni bir evrene adım atmış gibi inceliyordum her şeyi. Sonunda üniversite okuma yaşına geldiğimde babam daha fazla beni eve hapsetmemeye karar vererek Ankara’da okumama izin vermişti. Planladığımızdan bir sene geç de olsa sonunda beni Ankara’ya göndermişti. Tabii ki annemin de yanımda olması şartıyla fakat sık sık Krasnodar’a gidip geliyordum çünkü babamdan ayrı kalamıyordum. Yani, ilk kez evsiz adam görmesem de onun gördüğünün yüzde biri kadar bile gördüğümü sanmıyordum. Onun için önemsiz olan her ayrıntı benim için önemli bir bütündü belki de ama bunu ona anlatamazdım, zaten anlatsam da anlayabileceğini sanmıyordum.

Sorduğu soru onun öylesine, alaycı bir şekilde sorduğu bir soruydu ama bana bir kere daha geçmişî hatırlatmayı ve onunla benim ne kadar farklı dünyalara ait iki insan olduğumuzu anlatmayı başarmıştı.

Onunla aramızdaki en derin fark buydu işte.

Perva Narbekov dünyayı yaşadıkları ile öğrenen bir adamdı.

Ben ise öğrendiklerim ile yaşamaya çalışıyordum.

“Bakasım geldi sadece,” diye yanıtladım onu huysuz bir sesle. “Etrafı incelemeyi seviyorum.”

Eminim ben bunu söylemeden önce bundan haberi vardı çünkü beni izlediğini söylemişti.

Gerçekten izlediğini biliyordum.

“Yaşlı Rus herifler huysuz ve kaba insanlardır,” diye cevapladı beni. Ses tonundan bunu şahsi tecrübesi ile öğrendiğine emin olabiliydiniz. “Ve kesinlikle dikizlenmeye tahammülleri yoktur. Haberin olsun. Beni seksen yaşındaki bir herifi tehdit etmek zorunda bırakma.”

“Sadece üzüldüm ona,” dedim, omzunda yatıyor olmasam omzumu silkerdim. “Epey kötü hâldeydi.”

“Ben üzülmedim,” diye cevapladı beni.

“Ne kadar şaşırdım, biliyor musun?” diye sordum alaycı bir sesle. “Sen neye üzülüyorsun sanki de hiç tanımadığın evsiz bir adama üzüleceksin?”

“Hiç tanımadığım evsiz bir adama üzülebilirim,” dedi umursamaz bir sesle. “Vatanına ihanet eden bir adama üzülmem!”

“Ne?” diye sordum şaşkınlıkla. Kafamı hafifçe kaldırıp ona baktım ancak bana bakmıyordu, yolu izliyordu. “O nereden çıktı, Narbekov? İnsanların beyinlerinin içine girebildiğini düşünmeye başlayacağım artık. O adamın asker kaçağı olduğunu nereden bilebilirsin ki?”

“Botları,” diye yanıtladı beni. “Ve mırıldandığı şarkı. Bilinen bir şarkı değil. Yüksek rütbeli askerler arasında söylenen bir şarkı, marş gibi.”

Bana adamı dikkatle dikizlediğimi söyleyen adam mıydı bunları söyleyen? Benden daha dikkatle izliyordu insanları, binaları, kısaca her şeyi. Benden daha dikkatliydi. Ama ben belli ediyordum. Kahverengi gözlerimi açık bir şekilde hedefime dikiyordum. Onun elaları ise hedefe yaklaşıyordu bile, en azından bakan bir kişi bunu düşünürdü ama görebildikleri çok daha fazlaydı.

Gerçekten çok dikkatliydi. Babam benim tanıdığım en dikkatli insandı ama belki de Narbekov'un dikkatinin çeyreğine bile sahip değildi. Bu dikkatle yarışabilecek birini tanıımıyordum.

"Hmm..." Birden duraksadım. "Peki sen bunu nereden biliyorsun? Yani o marşı? Eğer bilinen bir marş değilse?"

"Adam Rus Deniz Kuvvetlerinin eski üniformalarındaki botları giyyordu hâlâ," dedi. "Dedem Rus Ordusu'nda oramiraldi. Deniz Kuvvetlerinin en önemli heriflerinden biriydi yani. En yüksek rütbenin bir altı. Tanıdık geldi şarkı. Ben çocukken mırıldanırdı." Şaşkınlıkla ona baktım. "Muhtemelen bu da o kadar önemli bir herifti, vatanını satana kadar. Postalamışlardır anında. Gözünün yaşına bakmazlar. Sınırlar içinde yaşamasına izin vermeleri bile şaşırtıcı."

Dedesinden bahsetmesi beni şaşırmıştı. "İlginç," diye mırıldandım. İnsanlara sadece bakarak tüm bunları çıkarabilmesi korkunçtu. Bana cevap vermedi. "Başka ne ilginç, biliyor musun? Buraya nasıl geldiğimiz. Neden hiç uyanmadım ya ben? Uyku ilacı mı kattın sen benim suyuma?"

"Sapık mıyım ben kızım?" diye sordu ters bir sesle. "İyilik yapan da kabahat. Uyanma diye taşıdık kucağımızda. Ne yapayım uyanmadıysan? Horlaya horlaya uyudun diye suçlusu ben mi oldum şimdi?"

"Ben hiç horlamam yalnız bari yalan söyleme," dedim huysuz huysuz. "Ne ara geldik ya? Saat kaç?"

"Sekize geliyor."

"Hani yol altı buçuk saatti?" diye sordum. "Nasıl o kadar hızlı geldik?"

"Hız yapmasaydım o kadar sürerdi," dedi. "Sen uyuyunca bastım gaza."

Bu yüzden mi uyumam konusunda bu kadar ısrar etmişti? Hızlı kullanmak istiyordu ancak ben korktuğum için ben uyanırken arabayı hızlı kullanamıyordu. *Beni korkutmamak için.* Bu muydu nedeni? Bana söylese kendimi kontrol edebilirdim. *Nasıl edecektin ki? Geçen sefer denediğinde hız ibresine bakmadan iki saniye geçiremedin, onu da kendini de paniklettin.* Du-dağımın içini dişledim.

"Neden arabayla motele kadar gelmedik ki?"

"Araba Porsche'un son modeli Elem," dedi. "Yıkık dökük bir motele o arabayla gelmek sence de fazla ilgi çekici durmaz mıydı dışarıdan?"

"Haklısın," dedim. Neden düşünmeden konuşuyordum ki?

“Her zaman,” diye cevapladı beni. Gözlerimi devirdim. “Hayır,” dedi buna karşılık. “Elimi yalayan birinin bana göz devirme hakkı yok. Onu bir daha yapma.”

“Senin boyun kaç?” diye sordum yere bakarken, onu umursamadan. İstedığım gibi devirirdim ol gözü. Hayata hiç bu kadar yukarıdan bakmamıştım. Korkunçtu.

“202,” dedi.

“Sen nasıl normal insanların yaptığı şeyleri yapıyorsun?” diye sordum yeri izlerken. Kaldırımından değil, ormanın içinden yürüyorduk. “Eziyet gibi bir şey bu. Dünyaya buradan bakılır mı be?”

“Gerçekten çok konuşuyorsun,” dedi sağa saptığında. “Kaç dakikadır seni kucagımda taşıyorum. En azından bunun için susamaz mısın?”

“Zaten susayım diye kucagında taşıyorsun?” dedim sorarcasına. “Arabadan inmeden beni uyandırabilirdin. Ama yok. Sırf saatler boyu konuşmamdan daha iyi bir seçenek diye beni uyandırmadın. Yalan mı?”

“Değil.”

Bu kadar mı katlanamıyordu konuşmama? Anlamıyordum. Ben de ondan haz ediyor değildim ancak o benden düpedüz nefret ediyordu. Hiç tanımadığı bir insandan neden nefret ederdi ki birisi?

Ben onu yaptığı işler yüzünden yargılıyordum ama bunlar gerçeklerdi. O ise beni kafasında yaptığı hesaplara göre yargılıyordu. O çocukluğunu yaşasın diye ben canavar oldum, diye düşünüyordu belli ki. O da bir canavar olmalıydı, diyordu belki de. Ama bu doğru değildi. Biz Narbekov ile beraber büyüsek de gittiğimiz yollar, bizi şu an bulduğumuz yere getirirdi. Çünkü onun gibi adamlar, güç uğruna yaptıkları yüzünden sızlansa da güç olmadan hiçbir şey yapamazlardı.

Ben öyle birisi değildim.

Nasıl bir hayat yaşarsam yaşayayım olmazdım.

“En azından dürüstsün,” dedim umursamaz görünmeye çalışarak. “Yalan da söyleyebilirdin.”

“Sen susunca senin kim olduğunu unutuyorum Bengi,” dedi birden. “Kafamdaki sesler de susuyor o zaman.”

Kaşlarım çatıldı. Eğer bu konumda olmasaydık yüzünü şaşkın şaşkın izlemekten başka bir şey yapamazdım ancak şu an, normalde kaçındığım elaları görmeye can atsam da göz teması kuramıyorduk.

Bu sefer “Bu ne demek?” diye sormadım ona.

Çünkü ne demek olduğunu biliyordum.

Ben sustuğumda, bana baktığı zaman gördüğü tek şey 21 yaşındaki bir genç kızdı. Saçları kahve ve kızıl karışımı, gözleri açık kahverengi ve teni hafif esmer. Muhtemelen üniversitede okuyor, belki bir belki de ikinci sınıf. Hepsi bu kadar. Soyadsız. Belki isimsiz bile. Nasıl tanımlandığı önemli değil.

Ama ağzımı açtığım an... Dışarıdan görünen her şey toz oluyordu, çöpü boyluyordu, ya da yangına çıra olarak katılıyordu.

Çünkü kelimeler, tanımlamak için vardır. Anlatmak için. Kendini, çevreni, her şeyi. Kelimeler devreye girdiğinde isimler de devreye girer. Ve hiçbir şey görüldüğü gibi kalmaz o zaman.

O yirmi yaşındaki tatlı, belki de güzel gelen o genç kız bir anda canavara dönüşebilir gözünüzde. Çünkü artık ismi vardır. Ve daha da kötüsü, bir soy ismi.

Ben konuştuğumda, bana baktığı zaman gördüğü tek şey Onay Elem’in kızıydı. Kaç yaşında olduğu önemli değil. Çakır Elem’in kuzeni. Saçlarının renginden ona ne? Ongun Elem’in kız kardeşi. Gözlerinin tonunun neyi değiştirmeye gücü yetebilir ki? Elem kanı. Okuyup okumamasının bir anlamı yok, zaten ailesi gibi bu işlerin peşinde harcayacak hayatını. Düşmanın kızı. Düşmanın torunu. Düşmanın kuzeni. Düşmanın kardeşi. Hangi sınıfta olduğu kimsenin umurunda değil.

Soy ismi var. *Elem*.

Hatta ismi. *Bengi*.

Daha da kötüsü... *Bengi Elem*.

Sonsuz acı...

Tek kelime etmedim. Sola saptığımızı ve bu iğrenç çıkmaz sokaktaki motele ilerlediğimizi görebiliyordum ancak konuşmak istemiyordum. Kelimeler sanıldığından daha fazla değiştiriyordu insanların kaderlerini.

Haklıydı. İsimler kim olduğumuzu değil, kaderimizi belirliyordu.

Eğer ağzını açmasa, onu yoldan geçerken görsem hakkında ne düşünürdüm?

Yakışıklı. Kocaman. Boyu uzun. Muhtemelen spor yapıyor. Dövüş sporu olabilir. Dövmeleri güzel. Gözleri çok güzel. Kaç renk var içinde? Yüzünü bir ressam mı çizmiş? Teknoloji çok mu gelişmiş yoksa? Michelangelo'nun heykellerine artık can verebiliyor muyuz? Saçları koyu kahve, sıradan bir renk ama gereğinden fazla can alıcı. Hatta alına döküldüğünde çok tatlı bir gölge yaratıyor. Kirli sakalları ona yakışıyor. Yara izi böylece gizlide kalıyor. Yara izi de ressamın işi miymiş? Yoksa Michelangelo yanlışlıkla bir hata mı yapıvermiş? İyi olmuş ama. Dudakları çok dolgun ve renkli, ben o rengi vermek için ruj sürüyorum. Adil değil. Parmakları kemikli ve uzun, sigarayı hep baş ve işaret parmağının arasında içiyor. Sigara ağzına yakışıyor. Kokusu o kadar yoğun ki... Parfümü ne acaba? Okuyor mu? Yaşı büyük duruyor. Mezun olabilir. Büyük ihtimalle mezundur. Ne okumuş olabilir ki? Türk değil. Yabancıya benziyor. Dudaklarını aralasa anlarım.

Ama aralamamalı.

Çünkü aralarsa işler değişir.

Nikolai Narbekov'un oğlu oluverir birden benim için. Ne kadar güzel olduğu kimin umurunda? Dedesinin torunu. Neden o kadar iri olduğuna şaşmamalı, insanlara zarar verirken fiziksel güce ihtiyacı var. Ekaterina Narbekov'un oğlu. Gözleri annesinin gözlerine benziyor. Kişiliği de benziyordur eminim ki. İkisi de korkunç. Ona *Nemea aslanı* diyorlar çünkü hem en güçlü o hem de öldürdüğü herkesi pençesiyle damgalıyor. Şeytan. Dudakları kimin umurunda? Sadece incitmek için açılırlar, ya da tehdit için... Bir insanın hayatını karartmadan biraz önce... *Hedeeon*. Ne kadar güzel olduğu kimin umurunda? *Zehrin*... Şeytan da güzeldir çünkü insana zarar vermek için onu baştan çıkarması gerekir.

Bir ismi var. *Perva*.

Soy ismi var. *Narbekov*.

Daha da kötüsü. *Perva Narbekov*.

Motelden içeri girdiğimizde beni yere indirmede. Gözlerim etrafta dolaştı. Her yer ahşaptandı ve dökülüyordu, kesinlikle çok eski bir yerdi. Gözlerim resepsiyon kısmına takıldı. Eski kasa, kocaman bir bilgisayarın arkasında yaşlı bir adam oturuyordu. Üzerinde kareli bir gömlek vardı. Saçları bembeyazdı, bıyıkları ve sakalları da öyle. Gözündeki gözlükleri kahverengi

bir askıyla boynuna asmıştı ve gazetesini okurken gazete poşetine sarılmış bir şey içiyordu. Votka. Hadi ama... Sabahın bu saatinde? Moskova'da olduğumuz daha fazla belli olamazdı sanırım.

Perva adımlarını oraya yönelterek adamın tam karşısında durduğunda ben de ahşap duvarları izliyordum. Tavan neredeyse yıkılmak üzereydi ancak adamın arkasındaki anahtarlıkta sadece bir tane boş anahtar vardı. Yani bir odaları mı boştu sadece? Böyle bir yer neden bu kadar iş yapıyordu ki?

“İyi günler yaşlı adam,” dedi Perva kusursuz Rusçasıyla beraber.

“İyi günler, genç adam,” diye yanıtladı adam onu, gazeteyi bir kenara bıraktığında.

Ters ters önce Perva'ya sonra da bana baktı. Gerçi, bu konumda olduğumuz için bakması normaldi ancak yine de bakışları gereğinden fazla tersti. Bir motel sahibine göre hiç güler yüzlü değildi. Belki de Perva, yaşlı adamlar için doğru söylemişti.

Perva'dan beri yere indirmesini isteyecektim ama yer çok pisti ve hayatımda hiç yerle bağlantımın bu kadar kesilmesini istememiştim.

“Bize verebileceğin boş bir oda var mı?” diye sordu, gözleri adamın arkasındaki anahtarlara düştüğünde.

“Boş bir odam var,” dedi. Derin bir nefes verdim. Nedense sıkıntı çıkaracağını düşünmüştüm, ters bakışlarından dolayı. Ama odayı hemen vermiyordu. “Vereceğiniz cevaba göre benim de cevabım değişir.”

Çok hızlı davrandın, Bengi. Odayı verdiği falan yok. Sen iç sesine güven. Al sana sorun.

Perva ona cevap vermediğinde yaşlı adam birden, “Bu kızı kaçırdın mı?” diye sordu.

Benim bu soru karşısında yaşadığım şaşkınlığı Perva yaşamadı.

“Hayır,” dedi Perva. “O benim karım.”

Az kalsın kendi tükürüğümde boğuluyordum.

Çıkardığım garip sesi yaşlı adam gibi o da fark etmiş olacak ki bana uyarır gibi baktı. Bu apaçık bir şekilde “Oyunu bozma,” demekti evet ama ben de onun ağzından böyle bir yalan çıkacağını nereden bilebilirdim? Güldürmüştü doğal olarak. Ben onun gibi robot olmadığımın tepkilerimi kontrol altına alamıyordum.

Adam da bu cevabı beklemiyormuş gibi ona baktığında, “Daha yeni evlendik,” dedi rahatlıkla. Bu adam çok iyi yalan söylüyordu. “Balayına gidiyorduk ama uçak rötar yaptı. Burası, havaalanına en yakın motel. Uyumamız lazım. Zor durumdayız.”

Yaşlı adam ona kafası karışmış bir şekilde baktığında fırsat bu fırsat diyerek yalanlarına devam etmeye başladı. “Karım Türk,” dedi beni işaret ederek. “Onların böyle gelenekleri var. Damat, gelini kollarında taşımalı. Çılgınca, değil mi?”

“Benim karım da Türk,” dedi adam birden. Şaşkınlıkla ona baktım. “Laf var hatta. Evlenenlere denir. Yastık kocalansın mıydı?”

Bir yastıkta kocayın mı demek istiyordu o?

“Öyle bir laf olduğunu sanmıyorum?” dedi Perva adama kaşlarını çatarak baktığında.

Tabii ki bu deyimden haberi yoktu.

“Var tabii ki sen ne bilirsin Allah’ın Moskovalısı,” dedim ona. Sonra huysuz amcaya döndüm. “Var amcam, var. Zaten baksana iki dakikada ben kocalandıysam, yastık da kocalanır.”

“Ben size oda verir o zaman,” dedi adam anahtarı çıkardığında. “Duvarlar ince olmak ama maalesef.”

“Bize ne duvarlardan ya?” diye sordum ama adam beni anlamamıştı.

Perva anahtarı adamdan aldı ve cüzdanından bir miktar Rus Rublesi çıkararak adama uzattı. Motel üç katlıydı, bizim oda üçüncü katta olduğundan merdivenleri çıkmayı başladı. Asansör yoktu. Her yerden sıçan sesleri geliyordu, korkudan titremek üzereydim. Tamam, tam olarak korku değildi ama iğreniyordum onlardan. Kim iğrenmezdi ki zaten?

“Sen benim elimi yalamıştın, değil mi?” diye sordu, rahatsızca titrediğimi fark ettiğinde.

Yapacağı şeyi anladığım için kafamı şiddetle salladım iki yana doğru. “Hayır! Hayır! Sakın!”

“Al, yürü bakalım biraz,” dedi beni birden yere bıraktığında. Çoraplarım saatler sonra ilk kez yer ile temas ediyordu. Hem de sıçanların yürüdüğü yerde. “Açılsın bacakların.”

“Hayır,” dedim. “Hayır ya!” Birden koridordan kocaman bir sıçan ge-
çince huylanarak olduğum yerde sıçradım. “Perval Hayır yal Hayır. Tekrar
al! Kaldır beni! Yürüyemem ben burada yalın ayak! Lütfen!”

Kafamı baktığım yerden kaldırdığımda ela gözlerindeki garip bir ifa-
deyle bana baktığını gördüm. Neden cevap vermiyordu? Neden herhangi
bir tepki vermemiştii? Normalde olsa dalga geçerdi bu tepkimle, en azından.
Ama sadece bana bakıyordu.

“Ne dedin sen?” diye sorduğunda kaşlarını çatıldı. Ne demiştim ona?
Beni kaldırmasını söylemişim, başka ne söyleyecektim ki? O an sıçanı dü-
şünüyordum sadece, kelimeleri seçemediysem kusura bakmasa iyi olurdu.

“Ne dedim ya?” diye sordum tekrar sıçradığımda, sesler duyduğumdan
habire sıçırıyordum. “Gerçekten beni böyle üç kat yürütecek misin? Ne
dedim? Küfür mü ettim? Ağzımdan mı kaçtı?”

“Bana Vladislav diyebilirsin,” dedi. “Bir daha o ismi kullanma, tamam
mı?”

Siktir. Panik hâliyle ona Perva mı demiştim? Ağzımdan çıktığını farkında
bile değildim. Normalde dikkat ediyordum. Ona her zaman Narbekov di-
yordum. Ne diyeceğimi bilemedim. O ismi kullanmamı istemiyorsa kulla-
namazdım, sonuçta adama nasıl hitap edeceğimi ben seçemezdim.

“Peki,” diye cevapladım onu. “Bir daha söylemem.”

Hiçbir şey demedi. Yürüyüp önden ilerlemesini bekledim ancak beni
tekrar kucakladı ve odaya kadar hızlı hızlı çıktı. Odaya geldiğimizde anah-
tarı elinden alarak kapıyı ben açtım çünkü bir eli ile beni taşıyordu, diğer
eli ise onun için şu an kullanım dışıydı. Bir saat geçmesine rağmen hâlâ
huylanıyordu. Gerçekten inanılmazdı.

İçeriye girdiğimizde beni bırakarak duşa fırladı. Musluğun açıldığını
duydum, gözlerim etrafı incelemeye başladı. Bir televizyon, eskimiş gri bir
koltuk, çift kişilik bir yatak vardı ve her şey bundan ibaretti. Gözlerim ya-
tağın ahşap başlığında dolaştı. Nasıl uyuyacaktık? Gerçi ben yeterince uyu-
muştum. O yatarken şu koltukta oturabilirdim. Başka bir seçenek yoktu.
Acaba burada ne kadar kalacaktık?

Duştan çıktığında tekrar uyuyakalmak üzereydim. Banyonun kapısının
açıldığını duyduğumda ona doğru döndüm. Altında siyah bir havlu vardı,
üstü ise çıplaktı. Kahverengi saçları duştan çıktığını belli edercesine ıslaktı.
Su damlaları omzuna, oradan da karnındaki gerçekten de fazla dikkat çekici

olan baklavalara doğru bir yol izleyerek akıyordu. Baş parmağını sakalsız olan yüzüne götürerek yanağındaki yara izini belli belirsiz kaşıyarak elindeki siyah iPhone'a bakarak yanıma doğru ilerledi. Biriyle mesajlaşıyordu.

“Gerçekten bu sıçanlı yerde mi kalacağız?”

“Odada bir şey yok,” dedi. “Yatağa temiz çarşaf takacağım, valizleri aldıktan sonra. Biraz uyusam yeter. Biraz daha bu hâlde araba kullanırsam kaza yaparım.”

Giyecek bir şey getirmemiştik de. Yani hepsi arabada kalmıştı. Onları mı gidip alacaktı? Neden getirmemişti hiçbir şeyi? *Seni taşımakla meşguldü ya, Bengi.* Neden duş almadan önce gidip almamıştı ki? *Adamın elini ısırdın, Bengi. Kendini suya attı direkt. Ne bekliyorsun ki?* Doğruydu gerçi.

“Valizleri gidip benim almamı ister misin?” diye sordum, koltuğa oturduğunda. Biri ile mesajlaşmaya devam ediyordu. “Gelirken sen beni taşıdığından adil olur diye düşündüm. Ne dersin?”

“Hayır derim,” dedi telefonu kapatıp yana koyduğunda. “Ben gidip alacağım. Valizinde yedek ayakkabı var mıydı?”

“Vardı,” dedim. Kafasını salladı. “Sen şimdi duş aldın, bir daha o pis kıyafetleri mi giyeceksin? Ben gidip alayım işte.”

“Bir daha duşa gireceğim zaten,” dedi. Neden şaşıırıyordum ki? Bunu hep yapıyordu. “Odadan sakın dışarı çıkma. Bu mahalle hiç tekin değil, Elem. Ciddiyim. Benim şehrimde sözümde çıkamazsın.”

“Bir yere gittiğim yok, Narbekov. Anahtarı al. Duşa girebilirim.”

“İyi,” dedi, banyoya doğru ilerlerken. Pantolonunun cebinden çıkardığı telefonu bana uzattı. “Al, yeni hat var bunda. Burada olduğun sürece kullanırsın.”

Uzattığı telefonu aldım ama hiçbir şey demedim. O da bir şey dememi beklemiyordu zaten. İçeri girdi, üstünü değiştirdi. Çıktığında üzerinde siyah bir tişört, altında da siyah bir kot pantolon vardı. Bu soğukta kısa kollu gezen tek kişi olabilirdi. Ben üzerimdeki kazağa rağmen dışarıda soğuktan titremiştim.

Ela gözleri bana kısa bir bakış attı ancak hiçbir şey demedi ve anahtarı alarak odadan çıktı.

Alexander olayı hakkında ağzını bile açmıyordu. Tabii ki açmazdı. Herif ben konuşmayayım diye her şeyi yapıyordu, sorularımı duymaya bile

tahammülü yoktu. Bir de kendi isteği ile bir şeyler mi anlatacaktı sanki? İhtimali bile yoktu.

Ama ben huzursuz hissediyordum. Bu planın bu kadar içinde olmama ve açık hedef hâline gelmeme rağmen hiçbir şeyden haberim yoktu ve bu beni çok rahatsız ediyordu. Anlamıştım, Narbekov bana hiçbir şey vermeyecekti. Tolun ve Sara zaten ortada yoktu. Birden aklıma gelen fikirle duraksadım. Narbekov'u kimse kullanamazdı evet ama belki de ben Narbekov'un bana kendi elleriyle verdiği şeyi kullanabilirdim.

Bana verdiği telefonu hızlıca elime aldım. Çakır'ı arayacaktım.

Numara ezberimdeydi, bana mesaj attığı günden beri. Hızlıca arama kısmına numarayı girdim ve ara'ya bastım. Telefon çalarken odada dönüp duruyordum, araba uzakta olduğundan Narbekov'un hemen gelmeyeceğini biliyordum. Asıl endişe duyduğum şey Çakır'ı aradığımdan haberi olmasıydı. Bunu kesinlikle istemiyordum. Telefon Rus hattı değildi neyseki, sadece yurtdışına açık bir servisti. Diğer türlü arasam Rusya'da olduğumu anlardı ve parçaları birleştirmesi zor olmazdı.

Telefon çaldı, çaldı, çaldı. En son kapanmak üzereyken sesi yorgun gelen bir erkek telefona cevap verdi. "Alo?"

Çakır'ın sesiydi.

"Alo?" dedim bir an ne diyeceğimi bilemeyerek. "Çakır, benim..."

"Bengi?" diye sordu şaşkınlıkla. Sesindeki tebessümü hissetmiştim. "Nereden buldun lan sen benim yeni numaramı?"

Ona Narbekov'u söylemeyecektim, tıpkı Narbekov'a onu söylemeyeceğim gibi.

"Hep sen mi bulacaksın?" diye sordum. Bu çocuk benim hayatta kalan tek akrabamdı. Bunun fark etmek çok garip geliyordu. "Neden sana ulaşmamı istemiyorsun, kaçak?"

"Bak, işler karışıkçı civcivim," dedi. "Ben neden sana ulaşmak istemeyeyim? Sadece sen kaldın. Sahip olduğum tek şeysin sen." Derin bir nefes aldım. "Ama Pençeler üstüme çok oynuyordu. Beni öldürememek onları deli ediyor çünkü geriye sadece ben kaldım sanıyorlar." Ne yapmışlardı ki? "Narbekov'un babası öldükten sonra Narbekov bana kafayı taktı. Babasının yandığı gece vurulduysam benim suçum ne? Ne yapabilirim, değil mi?"

"Çakır..." Durdum. Cümleleri seçmem gerekiyordu ama çok zordu. "O gece tam olarak ne oldu? Bana da hiç anlatmadın."

“Bir ara anlatırım civciv,” dedi. “Şu an müsait değilim. Bunun için yüz yüze buluşmamız gerek. Manyak teorilerim var. Beni dinlemen lazım.”

“Ne zaman bulaşabiliriz?”

“Bilmiyorum,” dedi. “Ama şu aralar olmaz. Senden kaçmıyorum. Narbekov bana çok bulaştı. Yetmedi üstüne köpeklerini saldı. Nadia ve Odkan. Özellikle de Odkan, sürekli beni izliyor. Siktiğimin delisi.”

Kaşlarını çatıldı. Narbekov’un bundan haberi olduğunu sanmıyordum bile. Odkan’a hiçbir işini söylemezdi o. Başka bir şey vardı bu işin içinde. Odkan başka bir amaçla gözlerini Çakır’a dikmişti.

Ne olabilirdi nedeni?

“Bengi şu an kapatmam gerek,” dedi. “Ama beni iyi dinle, tamam mı? Eğer bir şey olur, Pençelerin senden haberi olursa, ifşa olursan...” Bu çoktan olmuştu ancak o bilmiyordu ve ona söylemeye niyetim yoktu. “Hepsi düşman olsa da bilmen gereken şey, en büyük düşmanın Narbekov olduğu. Sözümü dinle, Borisov’a yaklaş, Bengi. Narbekov’u yenebilme ihtimali olan tek adam o.”

“Unut onu,” dedim. Odkan’ın nasıl biri olduğunu biliyor muydu? O daha büyük bir düşmandı. “Odkan para düşkünü bir piç. Ayrıca Leo’nun favori adamı o. Ben Leo’nun favorisi olan birine hayatta yaklaşmam...”

“Leo’nun favorisi olmasının nesi kötü?” diye sordu. “Öyle çünkü o saygı gören bir Aslan.”

“Ama Narbekov,” dedim. “Onu akşam yemeği yapar.”

Kısa bir an sessiz kaldı. Arkada sesler yükselmişti. “Siktir!” diye bağırdı birden. “Kapatmam gerek. Acil!”

“Dur!” diye bağırdım. “Yakın zamanda kulağına Aslanlardan gelen bir ölüm haberi var mı?”

“Hayır,” dedi kafası karışmış gibi. “Neden sordun şimdi bunu?” Bir yalan uyduracağım sırada, “Siktir et. Kapatmam gerek. Baskın yedim. Seni seviyorum! Kaçtım!”

Telefonu suratıma kapattığında birkaç saniye duvarı izledim. Çakır hep böyleydi.

Kaçardı.

Ama illa ki dönerdi. En azından bana.

Tek ailesine.

Telefondan son aramayı sildim, birkaç dakika sonra Narbekov geldi ve ona bakmadan doğruca banyoya girdim. Hızlı bir duş aldım. Duştan çıktığımda banyoya aldığım iç çamaşırlarını ve siyah tayt ile kalın kazağı üzerime geçirdim. Odaya doğru geçtiğinde Narbekov da kıyafetlerini alarak ikinci kez duşa girdi. Ben ise fazla mayışmış hissediyordum. Sanırım biraz daha uyuyacaktım.

Banyodan gri bir çöfman ve siyah bir tişörtle çıktığında koltuğa doğru ilerledi, oturduktan sonra gözleri bana dönmüştü. “Acıkmadın mı?” diye sordu. “Yemek yemeye çıkmamız gerek. Burada hiçbir şey yok.”

Saat öğlene geliyordu. Ama yine de acıkmamıştım.

“Hayır,” dedim. “Sadece uyumak istiyorum, biraz daha.”

“Uyu o zaman,” dedi umursamaz bir sesle. “Sen duştayken çarşafı değiştirdim. Temiz. Ben dışarı çıkıp yemek yiyeceğimi. Uyandığında acıkmış olursan seni de götürürüm.”

“Sen uyumayacak mısın?” diye sordum kaşlarımı çatarak.

“Uykum yok,” dedi omzunu silktiğinde. “Olmadı bu koltukta uyurum ben, geldikten sonra. Yarım saat bile yeter. Sen yatağı al. Yarın sabah gideriz buradan.”

“Peki,” dedim. Koltukta uyuyamazdım ve bu teklifi geri çevirmek içimden gelmemişti. “Afiyet olsun o zaman sana.”

“İyi geceler, Elem.”

Odadan çıktığında gözlerim kapandı. Birkaç kere uyandım ancak hiçbirinde yoktu, gelmemişti. Saat en son gece yarısına gelirken bir kez daha uyandım. Bu sefer odadaydı. Koltukta oturmuştu ama yine uyumuyordu. Dışarıdaki ay ışığı güzel yüzüne vuruyor, bir yarısını aydınlıkta diğerini ise karanlıkta bırakıyordu. Kafasını hafifçe geri atmış ve duvara yaslanmıştı, dudaklarının arasında sallanan bir sigara vardı ve beni izliyordu. Uyuyan bedenimi. Ama uyandığımı fark etmesine rağmen gözlerini kaçırmamıştı.

“Çok fazla kâbus görüyorsun,” dedi birden ayaklandığında. Gerildiğimi hissettim. “Hiç gitmiyorlar, değil mi? Üstüne kapanan tüm kapılar orada, zihninin içinde ve gerçekmiş gibi seninle.”

“Sen...” Bunu nereden biliyordu? *Kapanan kapılar* demişti. Uykumda mı sayıklıyordum? “Bu nereden çıktı şimdi?”

“Sana onlardan nasıl kurtulacağını anlatmak isterdim,” dedi yatağı ayaklarının ucuna oturduğunda. “Ama inan ben de bilmiyorum.”

“Sen ne yapıyorsun?” diye sordum. “Kâbus görüp uyandığında?”
“Bu aralar, seni izliyorum.”

BÖLÜM 9

MOSKOVA KADAR SOĞUK

2015, ARALIK

“Hava bugün çok soğuk. Sanırım bu geceki planımız iptal olacak.”

Perva gülümseyerek Odkan’a döndü. Bakışları neredeyse boştu. Ama dudaklarındaki alaycı kıvrım başka bir hikâye anlatıyordu.

“Neden öyle bakıyorsun?” diye sordu Odkan. Gereğinden fazla eğlendiği kesindi. Ayağı ile bir ritim tutarak omzunu aynaya yasladı ve gözlerini Perva’nın üzerinde gezdirdi. Dikkat ettiği tek şey giydiği siyah postalların gereğinden fazla çamurlu olmasıydı. *Dışarıda yağmur yağmıyor, diye düşündü. Hâlâ dağ evine gidiyor olmalı. O eski kulübeyi tabii ki satmadı. Babasını dinlemedi. Zaten ne zaman babasının sözünü dinledi ki?*

“Ne zaman büyüyeceğini düşünüyorum,” dedi Perva dalga geçer bir ifadeyle. Odkan’ın postallarına baktığını fark etmişti, bağlantıyı kurabildiğini de biliyordu ama umurunda değildi.

“Büyüdüm ya,” dedi Odkan gülerek. Sırtını yasladığı yerden doğrulmuş ve dimdik durarak Perva’nın yanına gelmişti. “Bak, aynı boydayız artık.” Perva ona aynı bakışlarla bakmaya devam etti. İsteddiği cevabı alamayınca Odkan homurdanarak sırtını aynaya yasladı. “Hep sıkıcıydın ama bu aralar ayrı bir huysuzsun.”

“Ya da sadece etrafımda dolanmanı istemiyordumdur,” diye cevapladı Perva.

“Hâlâ mı kırgınsın?” diye sordu Odkan. “Ne zaman geçecek? Ortada elle tutulur bir şey bile yok.”

Hâlâ kırgın olduğunu biliyordu. Kendini nasıl affettirmesi gerektiğini bildiği gibi. Hiçbir zaman işine gelmezdi. Bu yüzden gerçek bir özür dilemek yerine kendinden bıktırana kadar Perva’nın etrafında dolanıyordu.

Bu onun özür dileme yöntemi olabilirdi tabii. Perva daha fazlasını beklemediği için, o da daha fazlasını neredeyse 8 yaşından beri vermiyordu.

“Kızgın değilim oğlum,” dedi Perva umursamaz bir sesle. “Sen benim kızgın olduğumu nerede gördün?”

“O zaman neden ters ters konuşuyorsun lan?”

“Komik,” dedi omzunu silktiğinde. “Hava çok soğukmuş... Plan iptal olmuş...” Odkan sırtıtmaya başladı. “Hava eksi yirmi beş değil de yirmi dört olsaydı gelecektim ya sizinle.”

“Zaten gelmeyi düşünmüyordun yani,” dedi Odkan. “Bu yine aynı yere çıkmıyor mu? Kabul et. Nadia’ya da bana da kızgınsın.”

“Nadia’ya neden kızgın olayım ki?” diye sordu Perva. Elli neden sayabilirdi. Belki de yüz. Ama bununla uğraşmayacaktı.

“Yaptıkları yüzünden?”

“Yaptığı tek şey aptal olmak,” dedi Perva. “Aptallara kızamam. Aptal olmak onların seçimi değil.”

Odkan ağzını açacağı sırada asansör durdu. 47. kata gelmişlerdi. Kapılar açıldığında Perva hızlı davranarak asansörden çıktı.

“Hâlâ kapalı alanlardan korkuyor musun?” diye sordu Odkan alaycı bir sesle.

Bir insanın kendine yapabileceği en büyük kötülük, birine gerçekten içini göstermekti Perva’ya göre. Bunu iki kere yapmak zorunda kalmıştı. Birisi kendi isteği dışında olmuştu, diğeri ise üstüne bir daha düşünmek istediği bir şey değildi. Birisiyle aynı evde kaldığınızda pek gizli saklınız olmuyordu sonuçta. Yine de kendini gizleyebildiği kadar gizlemişti, küçük bir çocukken bile. Ama o ne kadar iyi bir gözlemciyse Odkan da onun kadar iyiydi. Ve Perva’nın aksine, onu bildiklerinden vurmayı severdi. Geçmiş onun gülüp geçtiği bir şey olduğundan, sistem herkes için farklı işliyor sanıyordu. Dünyaya karşı tek bir bakış açısı vardı. Bu yüzden küçüklükten beri en kötü olduğu şey karşısındaki ile empati yapmaktı.

Perva alayla gülerek arkasına döndü. “Senin sudan korktuğun kadar değil.”

“Vay,” dedi Odkan eğlenen bir tavırla. “Karşılık vermeni özlemişim.”

“Sen gerçekten delisin.”

“Narbekovların evinde büyüyen çocuklara bu oluyor işte.”

Perva ona cevap vermedi. En azından sözlü olarak. Ama hızlandırdığı adımları da bir cevaptı. Odkan sessizce söylenerek ellerin ceplerine koydu. Hızlı adımlarla yürüyen Perva'ya yetişmeye çalışıyordu.

Hayatım böyle başladı, diye düşündü adamlarını hızlandırdığında. *Ona yetişmeye çalışırken.* Perva'nın asker yeşili montunu izlerken elindeki çakmakla oynamaya başlamıştı. *Ve böyle geçiyor. Onu izleyerek.*

Durdu ve düşündü. "Planı ekmeye ne dersin?" diye sordu birden, yeterince düşünmemişti bile. İçindeki öfkeyi ilk kez bu kadar derinden hissediyordu. Perva'nın arkasından adımlarını hızlandırdı. "Aklıma daha eğlenceli bir fikir geldi. Sadece sen ve ben."

Son kez, diye geçirdi içinden.

2017, EKİM

Moskova kadar soğuk bir Rus askeri, kalbi kadar soğuk gecelerde uyuyamaz.

Soğuk Rusya gecelerinden biri yaşanıyordu, beni uyandıran şey pencereden içeri sızan soğuktu ama onun başından beri uyanık olduğunu biliyordum.

Hava soğuk ama onun kalbi kadar soğuk değil.

Pencere aralık olduğundan içeriye rüzgâr esiyordu ve üzerime aldığım yorgan bile ısınmama yardımcı olmuyordu ama pencereyi kapatmak da istemiyordum. Soğuğun böyle gecelerde yüzüme vurmasını seviyordum. Bana eskiyi hatırlatıyordu.

Dağ evinde yeteri kadar yatak odası olmadığından abimle hep aynı odayı paylaşırdık. Ben odanın sağında kalan yatakta, o ise solunda kalan yatakta uyurdu. Çok saçma şeyleri takıntı yapan birisiydi ve hiçbir zaman bana laf söylättirmiyordu. Her zaman pencere açık uyumak zorundaydı. Uyuması için pencerenin tamamen ardına kadar açık olması gerekiyordu. Aralık olması da yetmezdi. Ve hiçbir zaman perdeleri kapatmazdı.

Kimse için bir şey ifade etmeyen bir ayrıntıydı bu belki de. Ama benim için aramızdaki farkı en açık ortaya koyan şeydi. O pencereleri ve perdeleri bile kapatmayan biriydi, saklanmak onun için söz konusu bile değildi. Ben ise kapıların arkasına saklanan biriydim, saklanmak nefes aldığım dan beri düzenli olarak yaptığım tek şeydi.

Bu yüzden pencereler açıkken uyumaya alışmıştım bir noktada. Ama kendi evimize döndüğümüzde yine her şey kilitlenmeye başlıyordu. Bu yüzden dağ evini her zaman daha çok seviyordum. Ne kadar geceleri uyuyamasam da.

Eskiden sigara kokusundan nefret ederdim. Abimin sigara içtiğinden babamın haberi olmadığından, dağ evinde herkes uyuduğunda abim hep yanı başımda yakardı sigarasını. Abimin yaptıkları ve babamın hepsinden haberdar olduğu göz önünde bulundurulduğunda, bu çok komik geliyordu ama gerçek buydu. Onu her zaman babama söylemekle tehdit eder ve sigarayı söndürmesini söylerdim ama o da beni geri tehdit ederdi, babamdan habersiz dışarı çıktığının tabii ki farkındaydı ve bu yüzden elinde büyük bir koz tutuyordu.

Uzun bir aradan sonra beni ilk kez gördüğünde, sigarasını fırlattığım pencerenin önünde sigara içiyordum.

Ama bu kendime hatırlatmak istemediğim onlarca anıdan sadece biriydi.

Sesli bir nefes vererek cama baktım. Narbekov da camı açmadan duramayan biriydi belki de. Ya da onun hücreleri normal bir insanınki gibi çalışmadığından, şu an odanın ne kadar soğuk olduğunu algılayamıyordu. Geçen gece o soğukta üstünde sadece kısa kolluyla oturan birinin bu soğuktan etkilenme ihtimali yoktu.

Odanın içerisi sigara kokuyordu ama artık bundan rahatsız olmayacak kadar büyümüştüm.

Büyü artık Bengi, demişti o gece abim bana.

Ben de sözünü dinlemiştim.

İkimiz de birkaç saattir art arda sigara yakıyor ve birbirimizle tek kelime dahi etmiyorduk. Karşımda oturuyordu ama ona bakmıyordum bile. Onun bana bakmadığından da emindim çünkü eğer baksaydı o gözlerin ağırlığını illa hissederdim. *Bu aralar seni izliyorum.* Kurduğu cümle aklımdan çıkmıyordu, onun sesiyle beraber kafamın içinde dönüp duruyordu.

O da ben de o cümleden sonra konuşmamıştık. Onun söylediği şeylere anlam yüklemek istemiyordum çünkü ağzından çıkan hiçbir kelimeyi anlam yükleyerek söylediğini düşünmüyordum.

Onun gibi adamları tanırım.

Hiçbir kelimeyi, insanın ilk aklına geldiği anlamda kullanmazlar.

Benimle böyle konuşmaması gerekiyordu. O her kadının etkileyebileceği bir adamdı, kurulmuş bir tuzak gibiydi, dışarıdan bakınca her açıdan mükemmel olduğunu düşünmeniz kaçınılmazdı. Eğer onun soy ismini bilmesem ve bir sokakta ona rastlasam ondan etkilenirdim ve muhtemelen

o bunu asla bilmezdi çünkü onun gibi herkesi ışıyla etkileyen bir adam benim gibi sönük bir kıza dönüp bakmazdı.

Ama onun bir ismi ve soy ismi vardı.

Benim de almam gereken bir intikam.

Bu yüzden, kafamın içindeki sesin ne dediği umurumda değildi. Vücudum ona karşı verdiği tepkiler umurumda değildi. Ondan etkilendiğimi, vücudumun onun yanında garip tepkiler verdiğini farkındaydım ama bunların hepsi koca bir illüzyondur. Eğer düşünmezsem, gerçek de olmazdı. Ben her zaman duyguların düşüncelerle iç içe olduğunu düşünen biri olmuştum. Kendimi bir şeye inandırmam için onu düşünmem gerekiyordu ve inandırırsam, onu hissedebilirdim de.

“Ben uykumu aldım,” dedim yaktığım sigarayı kül tablasında söndürdüğüm sırada. “Sen çok yorgun görünüyorsun.” Bu doğrudur. Gözaltları iyice morarmış ve içine çökmüştü, uykusuzluğunu iyice belli ediyorlardı. “Biraz uyumak ister misin? Yatağa geçebilirsin. Ben orada otururum.”

Parmaklarım her zamankinden daha çok sigara kokuyordu ve bu sefer beni rahatsız etmiyordu.

Ela gözleri mekanik bir şekilde bana döndü. Kafasını arkasındaki duvara yaslamıştı, kolları oturduğu koltuğu iki yanından sarkıyordu ve sağ elindeki parmakları arasında bir sigara vardı. Üzerindekileri çıkarmış ve rahat bir eşofman altı ile bir tişört giymişti.

“İki saat uyudun,” dedi mekanik bir sesle. Sesinden yorgunluğunu seçemiyordum ama geçirdiği çelikten ifadeye rağmen yorgunluktan ölmek üzere olduğunun farkındaydım. “Sen uyumana devam et ve beni düşünme. Çok daha uzun süren uykusuz geceler geçirdim.”

“Uykusuz en fazla ne kadar dayanabilirsin ki?” diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

“Cevabını bilsen şaşarsın.”

“Yat uyu işte,” dedim birden ayaklandığımda. Küçük odada nereye gidecektim zaten? “Uyumuyorsan bile dinlen biraz uzanıp. Ben koltukta oturacağım. Şu an hiç uykum yok, gerçekten. Çok enerjiliyim hatta şu an.”

Yere değen çıplak ayaklarım ürpermeme neden oldu. Fazla üşüdüğüm için üzerimde kileri değiştirmiştım. Altıma polar bir eşofman üzerime ise bana üç dört beden büyük gelen bir polar sweatshirt geçirmiştım ama

üzerimdeki yorgan çok bunalttığından altımdaki poları yatağın içindeyken çıkarıvermişim, üstümdekini çıkaramamıştım çünkü içimde sütyen yoktu.

“Çok mu enerjiksın?” diye sordu alaycı bir sesle. Sesi uyukulu ve boğuk geliyordu. *Ayrıca çok seksi. Her zamankinden çok daha seksi.* Nasıl mümkün olduğunu bile bilmiyordum.

Ama sadece konuşmak için konuştuğu o kadar belliydi ki... Sanki uyu-yakalmamak için zihnini meşgul ediyor, aklına gelen kelimeleri öylece bana fırlatıyordu. *Düşünmeden öylece fırlattığı kelimeler bile çoğu insanın düşünerek kurduğu cümlelerden daha mantıklı,* diye geçirdim içimden. Bu adamın büyüğü de bu muydu?

Hiç düşünmeden konuşabileceğini düşünmüyordum gerçi. Yarı ölü hâl-deyken bile yattığı yerden felsefi akım çıkarabilecek cinslikteydi karşımdaki adam.

Ona doğru bir adım attığımda dudaklarımı içten dişleyerek kafamı salladım. Aslında enerjik falan değildim. Şuraya bayılacakmış gibi hisse-di-yordum ama iki gündür ben uyuyayım diye uyumuyordu ve ne kadar ondan çok haz etmesem de artık bunun karşılığını vermem gerektiğini his-se-di-yordum.

Hem bana uyumadan araba kullanmayacağını söylemişti. Öyleyse hâlâ neden uyumamak için inat ediyordu? Anlamıyordum.

“Enerjiğim tabii,” dedim. “Senden çok daha iyi hâldeyim. Sen yorgun-luktan kımıldayamayacak gibi görünüyorsun.”

Birden ayağa kalktı, o kadar hızlı hareket etmişti ki tek elini sırtına gö-türerek üzerindeki kısa kollu tişörtü çıkardığını idrak edememiştim bile. Tişörtü gelişigüzel yere doğru fırlattıktan sonra eşofmanını belinden sıyırdı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum eşofmanı bacaklarından sıyırmaya başla-dığında. Bir adım daha atarak yatağa yaklaştığında ben de gözlerimi kaçırarak koltuğa doğru ilerledim.

“Uyuyacağım,” diye cevapladı eşofmanı da çıkarıp yere attığında. “Uyu diye başımın etini yemedin mi?”

“Uyu da...” Koltuğa oturduğumda yatağa geçti ama altında sadece boxer olduğundan ona bakmıyordum. “İçerisi buz gibi zaten.”

“Ne buz gibisi?” diye sordu. “Sıcaktan mayıştım.”

“Bana biraz abartıyormuşsun gibi geldi açıkçası,” dedim kaşlarımı çatarak. Benim az önce sarıldığım yorgam üzerine bile çekmemişti. Çıplak

ve dövmelele dolu olan gövdesi gözlerimin önündeydi. “Çabuk uyu. Çok acıktım.”

“Bunu neden şimdi söylüyorsun?” diye sordu huysuz bir sesle.

“Ne zaman söylemem gerekiyordu?” diye sordum kaşlarımı çatarak. Bu-
raya geldiğimizden beri bir şey yememiştım, zaten acıkmış olabileceğimi
düşünmüyor muydu gerçekten?

“Ben soyunmadan önce?” diye sordu tek kaşını kaldırarak. Birden yattığı
yataktan kalkmıştı. “Kalk hadi.”

“Niye?” diye sordum şaşkın şaşkın yüzüne bakarken.

“Gidiyoruz,” dedi sadece.

Zorlamadıkça ağzından bir kelime daha fazla alınmıyordu gerçekten de.

“Nereye gidiyoruz ya?” diye sordum şaşkınlıkla, üstünü giyinmesini bek-
lerken. Tişörtü hızlıca üzerine geçirdi, sonra da kot pantolonu giymeye baş-
ladı. Onu yakalamakta zorlanıyordum.

“Aç mı kalmayı tercih edersin?” diye sordu ceketini koyduğu masanın
üzerinden aldığı sırada.

“Açlıktan ölecek hâlim yoktu ya Narbekov,” dedim alaycı bir sesle.
“Birkaç saat uyumanı bekleyebilirdim.”

Gerçi uyuyabilme ihtimali yok gibiydi. Biriyle aynı odayı paylaşmaktan
fazlasıyla rahatsızlık duyduğu her hâlimden belliydi. Bu adamın garip takın-
tılar vardı.

“O yatak fazla küçük,” dedi ceketini üzerine geçirdiğinde. “Zaten uyuya-
bilmem imkânsızdı. O kadar acıktıysan oyalanmaya gerek yok.”

“Bu saatte neresi açık olur ki?” diye sordum, pencereden dışarı baktı-
ğımda. “Nereye gideceğiz?”

Şehrin üzerinde ölü toprağı var gibiydi. Normalde geceleri canlı bir şehir
olduğunu biliyordum ama biz şehrin çok ölü ve fakir bir tarafındaydık, bu
yüzden her yer ıssız ve soğuk görünüyordu.

“Evime.”

“Evinin şehrin diğer ucunda olduğunu söylemedin mi?” diye sordum
kaşlarımı çatarak.

“Tamam işte,” dedi. “Birkaç saat aç kalabileceğini söylemedin mi? Gi-
derken vakit geçmiş olur.”

“Eve gitmeye bu kadar meraklıysan neden direkt eve gitmedik ki?” diye sordum olduğum yerden kıpırdamayarak.

“Her şeyi böyle sorgulayacak mısın sen?” diye sordu bana döndüğünde, kaşlarını çatmıştı.

“Bence bunun cevabının evet olduğunu ikimiz de biliyoruz.”

“Burada işim vardı Elem,” dedi her kelimenin altını çiziyormuş gibi bastıra bastıra söyleyerek. “Sen uyurken onu hallettim. O yüzden, burada kalmaya devam etmemiz için hiçbir neden yok. Sen aç ve uykusuzsun, ben de uykusuzum ve burada ikimizin de yatabileceği bir yer yok.” Aslında yatak çift kişilikti ama bundan bahsetmediğine emindim... “Başka sorun yoksa şimdi giyinmeye başla.”

Gerçekten sinirlerimi bozmaya başlamıştı.

“Evin nerede?” diye sordum, sırf onunla inatlaşmak için. *Başka sorum yok. Ama sırf sen cevaplamaktan nefret ediyorsun diye sürekli bir şeyler soracağım.*

Ben uyurken ne işi halletmişti acaba? Bana söylemeyeceğine emindim, bu yüzden onu sorma gereği bile duymamıştım. Sandığımdan fazla uyumuş olmalıydım. Sürekli uyuyup uyandığımdan bir türlü kendime gelememiştim ama haklıydı, hâlâ uykusuzdum. Aslında, yorgun daha doğru bir tabirdi.

“Tverskoy,” dedi masanın üzerinde duran sigara paketini cebine koyduğunda.

“Moskova’nın en şaşalı yerinde oturmana nedense hiç şaşırmadım,” dedim oturduğum yerden kalkarak. Sonra birden ona döndüm. “Bir dakika... Tverskoy mu dedin sen?” Sesimdeki şaşkınlık, daha doğrusu heyecan dikkatini çekmiş olacak ki kustığı ela gözlerini aniden bana çevirdi. “Aziz Vasil Katedrali!”

“Yani?” dedi, kaşlarını çatarak. Kafasını hafifçe sağa eğmişti ve tepkimi anlamlandırmaya çalışıyordu.

“Ne yani?” dedim onu taklit ederek. “Oraya gideceğiz, değil mi?”

“Neden katedrale gidelim?” diye sordu elindeki çakmağı parmakları arasında döndürmeye başladığında.

“Önünden geçemez miyiz?” diye sordum. “Evine giderken?” Bana kısık gözlerle bakmaya devam etti. “Merak ediyorum orayı da. Annem gördüğü en güzel yapı olduğunu söylüyordu, doğru mu?”

“Bina işte,” dedi umursamaz bir sesle. “Renkli biraz. Öyle.”

Bina işte, renkli biraz, öyle mi? Bu tarifi ancak Narbekov yapardı.

“Sen dünyanın en sıkıcı insanısın Narbekov,” dedim abartılı bir sesle. “Gerçekten bak.”

Dudakları alayla kıvrıldığı sırada kafamı iki yana salladım ve yatağın yanında duran çekmeceye ilerlerken sırtımı ona döndüm ve üzerimdeki tişörtü çıkardım. Tişörtü çıkardığımı görünce kafasını mekanik bir şekilde duvara doğru döndü. Ben aynadan onu görebiliyordum ama o beni göremiyordu.

“Biliyorsun, sen soyunurken ben sırtımı dönmek gibi ekstra şeyler yapmıyorum,” dedim alaycı bir sesle, tişörtü yatağın üstüne attığım sırada. “Baksan da bir şey olmazdı.”

“İlgimi çeken bir şey olsaydı bakardım, Elem.”

Pekâlâ. Buna yorum yapmayacağım.

Hayır, unut gitsin. Kendimi tutamıyorum.

“Annen sana kadınlarla nasıl konuşman gerektiğini öğretememiş,” dedim üzerimdekileri çıkarırken. Artık sesim çok da alaycı değildi ama ona canımı sıkma hakkını vermeyecektim.

Hem neden canım sıkılacaktı ki? Beni beğenmemesi benim için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Ben de onun güzel yüzü hatırına bu odada değildim sonuçta.

Tek istediğim bu işin sonuna gelmekti. Onun da tek istediği buydu eminim ki. Sonra herkes kendi yoluna gidecekti. Bir daha Narbekov’u görmeyecektim. O ne halt yerd bilmiyordum ama benim tek istediğim vicdanım rahat bir şekilde nefes almaya devam etmekti. Okula devam edebilirdim, belki Çakır ile buradan siktir olup giderdik ve bir daha dönmezdik.

“Doğru,” dedi düz bir ses tonuyla, sesi kafamın içindeki düşünceleri aniden kesmiş ve beni odanın içine tekrardan döndürmüştü.

“Annenle ilişkin nasıldı?” diye sordum birden.

Aslında bunu sormak istememiştim. Beni bozduktan -pekâlâ yaptığı tam olarak bozmak sayılmazdı- ona onunla ilgili sorular sorarak meraklı görünmek istemiyordum.

Gerçek şuydu ki, meraklıydım. Ama normalde şu an yaptığımı yapmazdım. Yani, insanlara doğrudan soru sormazdım. Genelde merakımı içimde yaşar ve gözlem yapardım.

Eğer doğru şekilde izlerseniz, insanlar size çok şey anlatıyordu. Ağızlarını açtıklarında anlatabileceklerinden bile çok.

Ama o böyle değildi. Onu izleyerek ona dair hiçbir şey öğrenemiyordum. Kapalı bir kutu gibiydi. Kendisi anlatmadığı sürece onu çözmeme imkân yoktu.

Bunu sormam ona garip gelmiş gibi kaşlarını çattı. Onu aynadan görebiliyordum, belki gördüğümü farkındaydı ve bunu umursamıyordu, belki de dalgınlığına geliyordu.

Kendi kendime gülümsedim. Onun dalgınlığına gelmezdi.

“Bu sorunun cevabı seni neden ilgilendirsin ki?” diye sordu soğuk bir sesle. Farklı bir soğukluk değildi... Her zamanki gibi kendisi oluyordu. “Seni ilgilendirmeyen şeyleri cevaplamayacağımı çoktan öğrenmiş olman lazımdı. Zeki olduğumu biliyorum ama epey yavaş öğrenen bir tipsin.”

“Bana durmadan hakaret ediyorsun,” dedim kot pantolonu bacaklarımın arasından geçirdiğim sırada. Fermuarı çekip düğmeyi iliklerken sinirlerimin biraz daha gerildiğini hissedebiliyordum. Sinirlenmiştim ama sesim en az onunki kadar sakindi. Sakinliğin en büyük silah olduğunu düşünen tek kişi o değildi. “Eğer buna devam edersen seni bıçaklayacağım.”

Dudakları yana kıvrıldı. “Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa...”

Alaycı sesi karşısında gözlerimi devirdim. “Ne kendimi daha iyi hissetmemi sağlardı, biliyor musun?” Dümdüz bir şekilde duvara bakan gözleri mekanik bir şekilde bana döndü. Gözleri sadece yüzüme odaklanmıştı. Elimde tuttuğum kazağı üzerime geçirirken, “Bana kendin hakkında bir şeyler anlatman,” diye devam ettirdim kendimi. Kazak yüzünden elektriklenen saçlarımı geriye doğru attım, saçlarım inanılmaz kötü hâle geldikleri için at kuyruğu yapacaktım.

“Ne anlatmamı bekliyorsun?” diye sordu düz bir sesle. “Benim hakkımda bir şeyler bilmek senin için neyi değiştirecek sanki?”

Ona göre bir insana kendini göstermekle göstermemek aynı kapıya çıkıyorsa eğer neden kendini göstermemek konusunda bu kadar ısrar ediyordu

ki? O da ben de bir şeylerin değişeceğini farkındaydık, sadece bu değişim işine gelmeyeceği için hiçbir şey değişmez kartını öne sürüyordu.

“İsmi bile doğru düzgün bilmediğim bir adama nasıl güvenebilirim?” diye sordum aynanın önüne geçmek için adım attığımda. Yanına gelmeme rağmen kımıldamamıştı.

“Benim hakkımda bir şeyler bildiğinde de bana güvenmeyeceğine eminim,” dedi yine düz bir sesle. “Bu zaten olması gereken şey. Sana bana güven demedim. Buna gerek yok.”

Ona göre gerek olmayabilirdi ama benim için vardı.

Madem bir yola beraber çıkmıştık... Aradığım şey samimiyet falan değildi. Ama aynı odada uyuduğum adama en azından biraz olsun güvenmem gerekiyordu.

Yoksa gözlerimi nasıl kapatacaktım yanında?

Bunu ona söylesem kesin *kapatma*, derdi.

Uyuma.

Ben senin gibi uzaylı değilim.

“Senin bana ne dediğin umurumda bile değil,” dedim bileğimdeki lastik toka ile saçlarımı sıkı bir at kuyruğu yaptığım sırada. O kadar sıkılmışım ki, birkaç dakika sonra bile başımın ağrıyacağına emindim. “Eğer beni yanında istiyorsan, işleri biraz benim yolumdan yapacağız, Narbekov. Çünkü senin yolundan gitmekten sıkıldım. Fazla yavaş, anlıyor musun?” Dudakları yana kıvrıldı, neredeyse gülümseyecekti. “Seni tanımam gerekiyor. Çünkü sen beni tanıyorsun.”

Yüzündeki küçümser gülümsemenin büyüdüğünü sadece göz ucuyla bakmama rağmen anlayabiliyordum. Bir adım geriye giderek sol omzunu aynaya yasladı ve kafasını eğerek beni incelemeye başladı. Buna ihtimal verebilseydim neredeyse eğlenir gibi olduğunu düşünecektim.

“Senin hakkında bir bok bildiğim yok,” dedi düz bir sesle. “Kafanda çok şey kuruyorsun.”

Buna inanmamı mı bekliyordu gerçekten? Yüzümü bile biliyordu. Beni tanımıştı. Numaramı öğrenmişti.

Narbekov beni tanıyordu.

Hem onun gibi biri beni tanımadan beni plana dâhil eder miydi? Bunun ihtimali, Narbekov'un kendi isteği ile bir şeyler anlatma ihtimali ile tam olarak aynı sayılırdı.

Yani sıfırdı.

"Ailem hakkında her şeyi biliyorsun," dedim ona döndüğümde. "Babam beni saklamasına rağmen beni bile biliyordun. Numaramı bile biliyordun. O gece oraya geleceğimi biliyordun. Bilerek karşıma çıktın. Bu planı yapıp da karşıma çıkacaksın ama benim hakkımda hiçbir şey öğrenmeyecek misin? Buna inanacak kadar aptal mıyım sence ben?"

Eğlenen bir ifadeyle bana baktı. "O kadar da değil," dedi. "Abartma."

"Muhtemelen benim hakkımda benim bile bilmediğim şeyleri biliyordur."

"O kadar da değil," dedi tekrardan eğlenen bir sesle. "Abartma."

"İnanılmaz uyuz bir herif olduğunu biliyor muydun?" diye sordum valizin üstündeki montumu almak için arkamı döndüğüm sırada. "Sana kim tahammül edebiliyor ki?"

Bu adamı konuşturmak için daha ne kadar uğraşacaktım? Çekip gitsem ciddiyetimi anlar mıydı? Beni tehdit etme kartını oynardı hiç şüphesiz. Çünkü avantaj ondaydı. Beni biliyordu. Kimliğimi ve yüzümü. Ben onun kim olduğunu dahi bilmezken o beni tanıyordu. Ve oyunu onun istediği gibi oynamazsam, kim olduğumu umursamaz ve Leo ile paylaşırdı.

Çünkü onun gözünde onun işine yaramadığım sürece benim bir değerim yoktu.

"Hazırsan çıkarım mı?" diye sordu bileğindeki altın Rolex'e baktığında. Siyah botlarımı giyerken belli belirsiz kafamı salladım. Çıkardığım beyaz şişme montu üzerime geçirirken, "Atkın varsa tak," dedi.

O bile bu uyarıyı yapıyorsa dışarısı buz gibi olmalıydı. Birden odadan çıkasım kaçmıştı. Soğuktan nefret ediyordum. Bu yüzden şu an onunla bu küçük odada kalmak bile dışarıda bulunmaktan daha iyi bir seçenekmiş gibi geliyordu.

Ama bunu söyleyemezdim.

Bu yüzden, "Yok," dedim sadece. İlk kez cevabı olabildiğince kısa tutmaya çalışan o değil de bendim.

“Arabaya gidene kadar donacaksın,” dedi benim valizimi sol eline aldığı sırada. Gözlerini odanın içinde gezdirmişti. Tahminimce bir şey unutup unutmadığımıza bakıyordu ama hiçbir şey yoktu. Sonra banyoya girdi ve oraya da baktı. Hiçbir şey unutmadığına ikna olduktan sonra kapıyı açtı. Önce benim çıkmamı bekledi. Altımdaki botlar altın külçesi gibi ağır olduğundan adımlarım çok yavaştı ve içimden bir ses bu kadar yavaş yürümemin onu sinir ettiğini söylüyordu.

Gerçi neyim etmiyordu ki?

Kapıdan çıktığımda o da çıktı ve kapıyı arkamızdan kilitledi. Ben yine önden ağır çekim şekilde yürüyordum, o ise arkamdan geliyordu. Lobi bile dışarısının ne kadar soğuk olduğunu anlamama yetmişti. Ellerimi ceplerime soktum. Çok üşüdüğümde istemsizce gözlerim doluyordu. Soğuğa tahammülüm sıfırdı.

Narbekov elindeki anahtarı resepsiyona bıraktı. Dün gece, aslında birkaç saat önce, burada olan garip amcadan eser yoktu. Zaten sağlam bir yere de benzemiyordu. İçeride bizden başka en fazla iki üç kişinin kaldığına emindim. O yaşlı adamın da hiçbir şey umurunda değilmiş gibi görünüyordu.

Önden ilerlemeye devam ederek motelden dışarı çıktım ve çıktığım saniye, tahmin ettiğim gibi çarpılmışa döndüm. Sorun soğuk değildi. O kadar kuru bir soğuktu ve rüzgâr o kadar sert çarpıyordu ki yüzüme...

Bu ülkede insanlar nasıl yaşıyordu?

Narbekov'un bana yettiğini gördüm. Üzerinde sadece bir deri ceket vardı, onun içinde de kısa kollu olduğunu biliyordum. Ve sahilde yürüyor gibi rahat görünüyordu. *Bak, işte böyle yaşıyorlar Bengi'cim.*

“Nereye gidiyorsun, kızım?”

Sesini duyduğum an kafamı kaldırdım. O sola gidiyordu, ben ise onun nereye gittiğine hiç bakmadan sanki yolu biliyormuş gibi sağa sapmıştım. Soğuk beynimi de mi donduruyordu acaba?

“Bir yere gidemiyorum ki,” dedim olduğum yerde kıpırdandığımda. “Soğuktan bacaklarım ve ellerim dondu sanırım.”

“Botların da seninle aynı kiloda gibi görünüyor,” dedi beni baştan aşağı süzdüğünde. “Araba yürüme mesafesi ile yirmi beş dakika uzakta. İstersen sen motelin içinde beni bekle, ben arabayı alıp geleyim.”

“O araba ile buraya girsen fazla dikkat çekeceğini söylemiştin ama,” dedim sorarcasına.

“Ee yapacak bir şey yok,” dedi omzunu silktiğinde. “Diğer türlü de sen üşüyorsun.”

Beni mi düşünüyordu o? Hiçbir çıkarı olmadan? Bir bahane sunmadan? İşte bu şaşırtıcıydı.

“Olmaz öyle şey,” dedim ona doğru yürümeye başladığımda. “Yürürüm. Hem ne olacak yirmi beş dakikadan?”

“Sen bilirsin,” dedi yürümeye başladığında. Ben de yanından ilerliyordum, belki bir adım gerisinden.

Ama işin aslı hiç öyle değildi. Kafamın içinde iki seçeneği de değerlendirmiş ve yirmi beş dakikanın çok uzun olduğuna karar vermiştim. Yine de eğer arabayı alıp da buraya gelmediyse, bir bildiği olduğuna emindim. Zevkine yürümek isteyecek değildi ya. İlgi çekeceğini düşünüyorsa kesinlikle çekerdi ve buna gerek yoktu.

Bir kere burada hiçbir olaya girmemem gerekiyordu. Hayalet gibi dolışmam gerekiyordu. Onun hep yaptığı gibi. Çünkü kimliğim sahteydi. Bu ortaya çıkarsa başım fazla belaya girerdi.

“Kucağıma alayım mı?”

Sorusu ile beraber kafamı kaldırdım ve şaşkın şaşkın ona baktım. Dalga geçtiğini düşünsem de her zamanki gibi ciddi bir ifadeyle bakıyordu. İkidir beni epey şaşırtıyordu. Motelden dışarı çıktığımız an kafasına bir darbe almıştı da botlarla yürümek için mücadele verdiğimden mi fark edemiştim yoksa?

“Ne?”

“Ne?” diye sordu o da. “Yürüyemiyorsun. Ağır çekimde ilerlemenizi izliyorum.”

“Başına bir şey mi düştü senin?” diye sordum alaycı bir sesle. Ama konuşmak bile çok zordu benim için. Sanki yüz kaslarım donmuştu. Ve yürümek yerine burada konuşarak oyalanıyordum. “Böyle devam edersen beni önemsedığını düşünmeye başlayacağım, Narbekov. Yani bu da senin aslan ve ceylan muhabbetini pek fazla ciddiye alamayacağım anlamına gelir. En sevdiğin şeyden mahrum bırakma kendini.”

“Aslında aslanlar avlarını ağızlarında taşırlar,” dedi küçümseyici bir sesle. “Yani, muhabbete çok da uygun olurdu ama...”

“Meğerse ihtiyacımız olan tek şey eksi on dereceymiş,” dedim neşeli bir sesle. “Baksana, Moskova havası sana nasıl iyi geldi, Narbekov. Dudakların bir aralandı falan. Önemli gelişmeler bunlar.”

“Keşke sen de yürümek konusunda bir gelişme kat edebilsen,” dedi iğneleyici bir sesle.

“Halledeceğim, halledeceğim,” dedim paytak paytak yürümeye devam ederken. Botları ilk kez giydiğim ve çok ağır oldukları için yavaş yürüyordum evet ama derilerdi sonuçta, az sonra açılacaklardı. Yani umarım açılacaklardı.

Yanımda yürüyen 2.02’lik bir şey hissedemediğimde aniden kafamı kaldırdım. Birkaç adım arkamda duruyordu ve yüzündeki eğlenen ifadeyle beraber beni izliyordu. Bana baktığını fark ettiğimi görünce birkaç adım atarak bana yetişti, yüzündeki eğlenen ifade hâlâ silinmemişti. Üzerimdeki bana üç beden büyük gelen şişme montum ve titreye titreye attığım paytak adımlarımla onu epey eğlendirmiştim anlaşılan.

“Kar başlayacak,” dedi eğlenen bir sesle. “Hızlı ol. Hadi.”

Benimle resmen dalga geçiyordu.

“Yukarıda bulut bile yok,” dedim ters bir sesle. “Sen kimi kandırıyorsun?”

“Kapüşonunu kapat,” dedi adımlarını hızlandırdığında. “Kar geliyor.”

“Ya ne karı...”

Birden dolu yağmaya başladı.

Hem de kafam kadar büyük tanelerle. Sert bir şekilde.

“Şaka yapıyorsun,” dedim şaşkınlıkla. “Yok artık ya!”

Yaşadığım şaşkınlıkla üşüdüğümü unutmuştum, adımlarım bile hızlanmıştı.

“Yarın varırız artık arabanın yanına,” dedi dalga geçer bir sesle.

“Of amma aceleci çıktın ya,” dedim sinirle. Dolu taneleri kafamı o kadar acıtıyordu ki kapüşonumu direkt kafama geçirmek zorunda kalmıştım. “Gidiyoruz işte. Kafanı kaldır bir etrafı izle. Memleket havası al. Özlemişsindir.”

Bana ters ters baktığını hissettim ama ona dönmedim. Bot ayaklarımı vursa da hızlı yürümeye çalışıyordum, dolu hâlâ yağıyordu ama başladığı andaki gibi hızlı değildi.

Yirmi beş dakikadan epey fazla bir süre sonra nihayet Narbekov'un siyah Porsche'unun yanına varmayı başarmıştık. Arabanın kilidini açtığı anda onu beklemeden koşar adımlarla ön tarafa ilerledim ve kapıyı açarak yolcu koltuğuna kuruldum. Arabanın içi de sıcak değildi tabii ki. Ama yine de dışarıdan iyi sayılırdı.

Arkamı dönerek onu izlemeye başladım. Elindeki küçük valizi bagaja koydu ve sürücü tarafına doğru ilerlemeye başladı. Birkaç saniye sonra kapı açılmıştı. İçeri oturduğu gibi arabayı çalıştı, arabanın ısıtıcısını da. Emniyet kemerimi bağlarken ısıtıcının üflediği sıcak hava sayesinde normale dönmeye başlamıştım.

"Ne kadar sürüyor buradan?" diye sordum ellerimi tekrar ceplerime soktuğumda.

Gözleri yoldaydı. Sol eli ile direksiyonu tutuyordu. Sağ elini ise cebine sokmuştu. Sigara paketini çıkarıyordu.

"İki buçuk saat," dedi sigara paketinin içinden bir dal çektiği zaman.

Beyaz filtreli sigaranın bir süre dudaklarından sallanmasını izledim. Zippo'sunu çıkararak sigarayı ateşleyene ve bir nefes çektikten sonra parmakları arasına alana kadar yani. Her zaman baş ve işaret parmağı arasında tutuyordu sigarayı. Ve onu sigara içerken izlemek canımın sigara çekmesine neden oluyordu.

Ama paketim valizde kalmıştı.

"Katedralin önünden geçeceğiz, değil mi?" diye sordum dudakları arasındaki zehri içine çekmesini hipnoz olmuş gibi izlemeye devam ettiğim sırada.

Sesimi duyduğunda ela gözlerini yoldan çekti ve bana baktı. Normalde olsa bakışlarımı anında ondan kaçıırırdım ama şimdi başka bir yere bakmak istemiyordum.

Etrafta bakacak daha güzel bir şey yoktu.

"Neden bu katedrale bu kadar taktın sen?" diye sordu bana bakmaya devam ederken. "Ne yapacaksın görüp kızım?"

“Ay kusura bakma benim kütükte Moskova yazmıyor,” dedim gözlerimi devirerek. “İlk kez geldik herhâlde. Merak ediyoruz. Senin gibi eve giderken camdan Vasil’i görmüyordum.”

“Aslında benim kütükte de Moskova yazmıyor.”

Biliyordum. Çünkü kimliğine bakmıştım. Yakutsk yazıyordu.

Ama o bunu bilmediğinden yalandan sordum. “Ne yazıyor?”

“Yakutsk,” diye cevapladı beni.

“Vah vah,” dedim iğneleyici bir sesle. “Nasıl Moskova yazmaz ya!” Gözlerinde yanan alaycı parıltıyı görebiliyordum. “Benimkinde Şereflikoçhisar yazıyor. Şereflikoçhisar.” Bir an duraksadım ve tamamen ona doğru döndüm. “Bir kere Şereflikoçhisar desene.”

“Git işine.”

Arabanın hızının giderek arttığını hissedebiliyordum ve hız ibresine bakmamak için kendimle bir savaş veriyordum. Söylesem yavaşlardı, bunu da biliyordum ama açlıktan midem karnıma yapışmak üzereydi ve artık bir şeyler yemek istiyordum.

“Sen yaparken iyiydi,” dedim alayla. “Neden söylemiyorsun?”

“Git işine,” dedi tekrardan. Sesi hâlâ alaycıydı.

“Şu an seninle uğraşmaktan daha güzel bir iş bulamıyorum.”

“Sen uyusana ya,” dedi birden bana döndüğünde. “Zıbar hadi.”

“Enerjiğim dedim ya,” dedim omzumu silkerek. “Aldım uykumu ben. Süperim.”

“O zaman seni şu kenarda atayım sen koş koşu takip et beni,” dedi. “Hem enerjini de atmış olursun. Nasıl fikir?”

“Of tamam be!” Ellerimi göğsümde bağladığımda ona ters ters baktım. “İki muhabbet edilmiyor seninle de. Çok ruhsuzsun.”

“Ben çok ruhsuz değilim,” dedi. “Sen çok cıvıl cıvılsın.”

Arada yolu kontrol ettikten sonra tekrardan bana dönüyordu. Ellerimi tekrar ceplerime soktuğumda gözlerim sigarasını götürdüğü dudaklarına kaydı. Sigaradan bir nefes çektiğinde yanakları iyice içeri çöktü. Sessizce izlemeye devam ettim.

Bana daha önce kimse *cıvıl cıvıl* dememişti. Herkes beni soğuk bulurdu. Enerjisiz. Tanıştığım herkes, tanışmadan önce benden kötü enerji aldıklarını söylüyorlardı. Bakışlarım yüzünden de olabilirdi, tabii. Birinin ne kadar

güzel olduğunu düşünürken onu öldürecek gibi bakabiliyordum çünkü. Ama büyük ihtimalle insanlarla iletişim kurmayı çok da bilmediğimden böyle oluyordu. Öğrenecek çok vaktim olmamıştı. Malum, evden sonunda çıkabildiğimde 18 yaşına ayak basmıştım ve o süre içerisinde benim yaşımdaki herkesin yaşayarak öğrendiği şeylere sadece seyirci kalmıştım.

“Öyle bir şey olduğumu sanmıyorum,” dedim suratımı buruşturduğumda.

Kendisine kıyaslayıp söylediye kendince haklı olabilirdi tabii. Onunla kıyaslandığında herhangi bir şey bile cıvıl cıvıl kalabiliyordu tabii.

“Öyle,” dedi. “Sevimli bir şeysin.”

Sevimli mi? Sevimli bir şey mi?

Ona garip garip baktığımı fark ettiğinde yüzündeki alaycı ifade büyüdü ve önüne döndü. Beni sinir etmek için mi böyle konuşuyordu? Sinir olduğumda keyif aldığı açıkça belliydi. Ne hissettiğimi ve ne düşündüğümü ben mi çok belli etmeye başlamıştım yoksa o mu beni tanımaya başlamıştı?

Ne diyeceğimi bilemedim ama sessizlik beni rahatsız ettiğinden bir şeyler uydurmak için kafamın içini bir süre yokladım. Ne diyebilirdim? Son günlerde olanları konuşacak fırsatımız hiç olmamıştı ama şu an o konuları konuyu açmak için iyi bir an mıydı emin olamıyordum.

Çok umursamadım da. Genelde her adımı emin olmadan atardım.

“Hâlâ Alex olayını konuşmadığınızı farkındasın, değil mi?” diye sordum bu yüzden. Yan profilini izlemeye devam ederken, bakışları yavaşça bana döndü. Yüz ifadesinden ne düşündüğünü anlayamıyordum. “Ne zaman konuşacağız?”

“Konuşacak ne var ki?” diye sordu ilgisiz bir sesle. Az önceki alaycılığından eser kalmamıştı doğal olarak.

İşte başlıyoruz.

“Ne demek ne var?” diye sordum. “Bir Olov öldü. Ve biz kimin öldürdüğünü bilmiyoruz.” En azından ben bilmiyordum. O biliyor olabilir miydi? Bildiği için mi bu kadar rahattı? Emin olamıyordum. “Öldüğünü fark ettiklerinde kanını yerde bırakmazlar. O aile deli.”

“Olovları abartıyorsun Elem,” dedi umursamaz bir sesle. “Düşündüğün kadar tehlikeli olsalardı en kalabalık aile onlar olmazdı.”

Narbekovlar tek kişi kalmıştı. Borisovlar uzun sıredir tek kişilerdi. Biz iki kişiydik. akır ve ben. Ortada olmayan abımı sayamıyordum. Ama akır'ın varlığı ile yokluğu herkes için bir gibiydi. O yüzden artık tek sayılırdım. Olovlar ise... Epey kalabalıklardı. Nadia, Leo'nun tek çocuğu değildi. Aynı zamanda Leo'nun kardeşlerinin de bir sürü çocukları vardı. Ordu gibilerdi.

Ve bu zamana kadar bunun nedeninin güçlü olmaları olduğunu düşün-mştm.

Ama şimdi Narbekov karşıma bambaşka bir bakış açısı ile çıkıyordu.

Kalabalık olmalarının nedeninin kalabalık olmalarının hiçbir şeyi de-ęiřtirmemesi olduğunu söylüyordu. Kalabalıklardı çünkü insan onu tehdit eden şeyi yok etmek isterdi. Kalabalıklardı ve bu güçlü olduklarından çok güçsüz oldukları anlamına geliyordu.

Çünkü bir Narbekov, bir Borisov ve bir Elem, elli Olov'a bedeldi.

"Haklı olabilirsin," dedim. "Yine de endişelenmem normal bence. So-nuta onun intikamını bir şekilde alacaklar, öldüğünü fark ettiklerinde. Belki de çoktan fark ettiler."

Gerçekten hak vermiştim çünkü demek istediği şeyi görebiliyordum. İlk kez. Tam anlamıyla. Büyük ihtimalle ilk kez bu kadar açık konuştuğu içindi. şifreler, aslanlar ya da ceylanlar yoktu.

"Edip etmediklerini yarın gece anlarız," dedi soğuk bir sakinlikle.

Yani her zamanki hâliyle.

"O ne demek?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Elena'nın doğum günü partisi var yarın gece," dedi. "Ona sürpriz yapacaklar. Bu yüzden hepsi buradalar. Moskova'da. Odkan hariç hepsi. Ama onun da akşama doğru geleceğine eminim. Bedava içkiyi ve birilerine yumruk sallamasının gerekeceği bir geceyi hayatta kaçırmaz."

"Elena kim?"

"Kozlovlardan," dedi ancak bu aile bana tanıdık gelmiyordu. "Nadia'nın en yakın arkadaşlarından."

"Peki sen bir parti olacağını nereden biliyorsun?" diye sordum kaşlarımı atıldığında.

"Sara'dan," dedi. Tabii ya. Başka nereden olacaktı? "Haberim yoktu. Birkaç işi halleder ve ortalık durulana kadar Moskova'da kalırız diye

düşünmüştüm ama şimdi hazır nabız yoklamak için fırsat varken neden kullanmayalım ki?”

“Oraya öylece gidecek misin yani?” diye sordum. “Burada olmanı nasıl açıklayacaksın ki?”

“Elena ile arkadaş olduğumuzu herkes biliyor,” dedi. Ben bilmiyordum mesela. “Bir şey açıklamama gerek yok. Orada olmamı kimse garipsemez. Aksine, olmam daha iyi. Uzun zamandır onlardan çok ayrı takılıyorum ve bu gözlerini bana dikmelerine neden oluyor. Bir süre dikkatlerinin dağılması için bir saat sahteliklerine katlanacağım artık.”

“Beni oraya sokmayacaksın, değil mi?”

“Yüzünü görmelerine izin verir miyim sanıyorsun?” diye sordu. “Hayır, seni hayatta içeri sokmam. Özellikle de içerisi Olov kaynarken. Tolun ve Sara buraya geliyorlar. Onlarla beraber olacaksın. Seni tek bırakmayacağım, merak etme.”

Bu en mantıklısıydı. İçerisi onlarla kaynıyordu ve bu insanlar birbirlerini doğduklarından beri tanıyorlardı. Bir tek ben yabancıydım. Ve Narbekov’un yanında bir yabancı olmasını hepsi garipserdi.

Yüzümün gizli olması benim en büyük avantajımdı ve bunu çöpe atmaya hiç niyetim yoktu.

Bir kere hiç düşünmeden bunu yapmıştım ve şimdi hiç olmamam gereken bir yerde, hiç olmam gereken bir adamla beraberdim.

Ama öte yandan... Narbekov’un oraya tek başına girmesini istemiyordum. Neden istemediğimi bilmiyordum ama istemiyordum işte. Dışarıda kalıp zaten tam olarak dâhil olmadığım bir plana daha fazla seyircilik yapmak istemiyordum. Yanında durmak ve gözlerimle görmek istiyordum. Onları gözlemlmek istiyordum. Ortamlarını merak ediyordum.

Ama basit bir merak için en büyük avantajımı çöpe atmayacaktım.

Özellikle de bunun için tüm hayatımı harcadıktan sonra.

“Tolun ve Sara’nın burada olup da o partiye gitmemesi garip kaçmaz mı?” diye sordum.

Biz Moskova’ya kaçmıştık güya ama herkes peşimizden Moskova’ya geldiğinden, mekân değişikliği hiçbir anlam ifade etmemişti.

“Hayır,” dedi. “Tolun sırf buraya gelebilmek için yalandan bir iş aldı Leo’dan, o yüzden buraya neden geldiğini sorgulamazlar. Partiye gitmemelerine

gelecek olursak eğer, Sara zaten Elena ile kavgalı. Bu yüzden onun doğum günü partisinde bulunması daha garip olur.”

“Neden kavgalılar?”

“Bilmiyorum,” dedi. “Hiç nedenini merak etmedim.”

Merak etse şaşardım zaten.

“Ne zaman peki parti?” diye sordum. “Yarın saat kaçta yani?”

“Erken başlayacak,” dedi. “Altı gibi toplanırlar sanırım.”

“Peki Saralar ne zaman gelecek?”

“Sabaha karşı burada olurlar.”

Kafamı sallayarak önüme döndüm. Yol boyunca bir daha hiç konuşmadık. Gökdelen kadar yüksek bir binanın önüne geldiğimizde binanın etrafında dolaşarak arkadaki garaja girdi. Müstakil, dağ başında olan sade bir ev beklediğimden, böyle yüksek bir rezidansta yaşıyor olması garip gelmişti.

Arabayı otoparka park ettikten sonra beni beklemeden arabadan indi, ben de onu takip ederek arabadan indim ve kapıyı kapattım. Garajdaki valizimi aldıktan sonra arabayı kilitledi ve yürümeye başladı. Ben de bir adım arkasındaydım, onu takip ediyordum.

Garajın içindeki asansöre bindik. Gözlerim sadece ondaydı. 60. kata, yani binanın en yüksek katının tuşuna bastıktan sonra kapılar kapandı. Yukarı çıkmanın ne kadar uzun süreceğini kafamda hesaplamaya çalışırken onun soluna geçtim. Neyse ki asansör genişti. Onun aynaya benimse botlarımın baktığım birkaç dakikanın sonunda asansörün kapıları açıldı.

Koridorda sola döndü ve ilerlemeye başladı. Ben de onu takip ediyordum. Zaten koridorun bu tarafında tek bir daire vardı. Cebinden çıkardığı anahtar ile kapıyı açtı ve içeri girdi, ben de hemen peşinden girdim ve arkamdan kapıyı kapattı.

Kapı direkt salona açılıyordu. İçerisi açık gri ve siyahtan oluşuyordu. Tüm duvarlar camdandı. Ev bir *penthouse* olduğundan ve neredeyse bulutların arasında olup tüm şehre yukarıdan baktığından dolayı camlara bakmak beni çok germişti. Yüksekten korktuğum yoktu ama yine de iç açıcı bir görüntü sayılmazdı benim için.

Bu yüzden camdan duvarlara bakmak yerine salonun içini incelemeye başladım. Açık gri duvara sabitlenmiş büyük ekran bir televizyon vardı, karşısında ise siyah koltuk takımı vardı. Koltuk takımının tam ortasında

yine siyah bir sehpa vardı. Üzerinde hiçbir şey yoktu. Gözlerim meraklı bir şekilde etrafta dolaşmaya devam etti. Salonun sol köşesinde mutfak vardı, Amerikan mutfak olduğu için salonla birleşikti. Sağ köşesinde ise büyük bir kitaplık vardı. İçi eski kitaplarla doluydu. Bizim içeri girdiğimiz kapının hemen solunda yukarı çıkan bir merdiven vardı ancak üst katta herhangi bir oda yoktu, tüm kat birdi ve ortada duran büyük yataktan anlaşılabileceği üzere orayı yatak odası olarak kullanıyordu.

“Dolap dolu,” dedi. Sesi birden dibimden geldiğinden olduğum yerde sıçramıştım. “Kendin bir şeyler yapabilir misin? Eğer yapamazsan, yemek sipariş edebilirim.”

“Sen yemeyecek misin?” diye sordum arkama döndüğümde.

“Uyandıktan sonra yerim,” dedi. Doğru, o hiç uyumamıştı. Uyuması gerekiyordu.

“Ben bir şeyler hazırlarım,” dedim. “Sen uyumana bak.”

“Banyo üst katta,” dedi. “Kullanmak istersen kullanırsın. Dolapta temiz havlular var. Valizi yukarı taşıyorum.”

“Tamamdır,” dedim üzerimdeki şişme montu çıkardığımda.

Beyaz şişme montumu koltuğa bırakacağım sırada, “Koltuğa bırakma sakın,” dedi. Birden eliyle belimi kavrayıp beni sağa doğru döndürdü. Dokunuşunu tam anlamıyla idrak edemememe rağmen tepeden tırnağa ürpermemeneden olmuştu ve zaten ben idrak edene kadar, çoktan beni bırakmıştı. “Kapının oradaki dolabın içine bırak.”

Gerçekten takıntılıydı.

Ama bunu yüzüne vurup durmaya gerek yoktu. O da öyle olduğunun farkındayken üstelik. Benim bunu söyleyip durmam bir şeyleri değiştiremeyecekti. Hem onun evi olduğuna göre ben de onun kurallarına göre içeride kalmalıydım.

“Bıraktım,” dedim dolabın içine koyup tekrar ona doğru ilerlemeye başladığım sırada. “Başka bilmem gereken bir şey var mı? Uyandıığında kalp krizi geçirmene neden olacak bir şey yapmayayım fark etmeden?”

“Bulaşıklarını makineye atsan yeter,” dedi üzerindeki deri ceketini benim az önce montumu bıraktığım dolabın içine attığında. “Başka bir şeye gerek yok.”

“Tamamdır.”

Olduğum yerde kıpırdandım. Sanki ne yapsam düzenini bozacakmış gibi hissediyordum. Kendi evim dışında hiçbir yerde kalmamıştım daha önce. Bir de dağ evi vardı tabii. Ama o ev Narbekov'a ait olmasına rağmen böyle bir ev değildi. Daha dağınık, daha samimi ve daha çok ona ait olmayan bir yer gibiydi. Ama burası tamamen ona aitti, ona ait bir düzen vardı ve bu yüzden kendimi rahat hissedemiyordum.

"Diken üstünde durmana gerek yok," dedi yanımdan geçerken. Kafamın içinde dönenleri okuyamıyor olabilirdi belki ama beden dilimi iyi okuduğu kesindi. "Otursana kızım. Rahatına bak."

"Tamamdır," dedim televizyonun karşısındaki koltuğa oturduğumda. "İyi uykular."

Hiçbir şey demeden üst kata çıktı. Durduğum yerden onu görebiliyordum, fazla net bir şekilde hem de. Üst katın tamamı onun yatak odasıydı çünkü. Onun dışında sadece bir banyo vardı. Üzerindeki tişörtü ve pantolonu çıkararak banyoya doğru ilerlediğini gördüm. Tekrar mı duş alacaktı? Herhâlde almazdı.

Birkaç saniye sonra evin içini su sesi doldurdu. Duş alıyordu.

Sıkıntıdan salonu turlamaya başladım. O uyuduğunda yemek yapacaktım çünkü gözleri üzerimdeyken mutfakı karıştırmak gerici bir fikirmiş gibi geliyordu. Yavaş adımlarla duvarın önünde duran kitaplığa doğru ilerledim. Kitapların önünde üç siyah çerçeve vardı.

Önce sağdaki çerçeveyi elime aldım. Bu dağ evindeki fotoğraftı. Aynısı. Babası ile beraber olan fotoğrafı.

Fotoğraf sapasağlam kaldı, onun babası yandı.

Bu çerçeveyi aldığım yere bıraktım ve diğer çerçeveyi elime aldım. Bu dağ evinde hiç görmediğim bir fotoğraftı. Fotoğrafta saçları koyu bir kızıl renkte olan bir kadın vardı. Üzerinde siyah bir kürk vardı, elinde ise bir bebek. Bebeği havaya fırlatır gibi kaldırmıştı ve kameraya değil, bebeğe bakıyordu.

Annesi olduğunu biliyordum.

Çünkü daha önce annesinin fotoğrafını görmüştüm.

Annesi gizemli bir kadındı, hakkında emin olduğum tek şey oydu. Babası hakkında herkesin az ya da çok bir bilgisi vardı, hangisi doğru hangisi yanlış hiçbir zaman emin olamasanız da... En azından insanlar Nikolai Narbekov'u konuşurdu. Ama annesi tamamen bir gizemdi. Kimsenin

ondan bahsettiğini duymamıştım, özellikle de son birkaç sene içerisinde. Yok gibiydi. Hiçbir akşam yemeğinde ismi geçmezdi.

Nikolai Narbekov arada bizim eve akşam yemeğine uğrardı ve o akşam yemeklerinden önce ben amcamla beraber doğrudan dağ evine gönderirdim ama karısını bizim eve hiçbir zaman getirmezdi.

Annem onun hakkında bir şey anlatmıştı. *Eskiden yakın arkadaş olduklarını*. Eğer resmin tamamına bakarsam her şeyin birbiri ile bağlantılı olduğunu görüyordum. *Biz seninle parçalanmış iki hayatın parçasıyız*. Narbekov haklıydı. Biz onunla parçalanmış iki hayatın parçasıydık ve o gece o şekilde olmasa bile, bir gece bir şekilde yine aynı yola beraber çıkacaktık.

Annem onun değiştiğini söylerdi hep. Eskiden böyle birisi olmadığını. Ona kalırsa Nikolai yakın arkadaşını zehirlemişti. Ama annem değer verdiklerine toz konduramayan birisiydi. Artık o kişiye değer vermese bile. Çünkü o geçmişte yaşayan biriydi. Belki de bu yüzden onunla düzgün bir anımız bile yoktu. Ben şu anda yaşıyordum ve annem bana bir türlü yeti-şemiyordu.

Eski bodrumdaki fotoğraf albümlerini karıştırırken bir fotoğrafa rastlamıştım. Fotoğrafın arkasındaki tarih annemin üniversite için Moskova'da olduğu senelerden biriydi. Annem elinde bira şişesi ile kameraya gülümsüyordu, hemen yanında babam vardı. Karşısında ise arkası dönük olan bir kadın vardı, sadece kıvılcık saçları belli oluyordu. Onun kim olduğunu sorduğumda, o zamanlardaki en yakın arkadaşım cevabını vermişti. Bu cevap benim için şaşırtıcıydı çünkü annem üniversite anılarını bana her zaman anlatırdı, evin içinde beraber geçirdiğimiz saat sayısı çok fazla olduğundan sürekli geçmişe yolculuk yapıyorduk sonuçta. Ama bu kadının ismi daha önce hiç geçmemişti.

"Gördüğüm en büyüleyici kızdı ama içinde herkeste olandan daha fazla delilik vardı," demişti annem bana onu anlatırken. *"İnsanlarla oynamaya bayılırdı. Dünya onun oyun parkı gibiydi. Kafasına eseni yapardı ve çoğu zaman çok ama çok yanlış kararlar verirdi. Onu o karardan döndürene kadar canım çıkardı. Başarılı olduğumu sanırdım ama asla başaramazdım."*

Bunları bana anlatırken, bahsi geçen kişinin Narbekov'un annesi olduğunu bilmiyordum.

"Babanla tanıştığımızda bu dünyaya adım atmak istediğimden emin bile değildim," diye devam etmişti annem o zamanları anlatmaya. *"Biliyorsun, okumak için Moskova'ya gitmiştim ve hayatımın en eğlenceli senelerini"*

geçiriyordum, o sıralar önemseydiğim tek şey eğlenceydi. Bu yüzden baban da bana ısrar etmiyordu. Eğer beraber olacaksak, eğer bu yolda devam edeceksek önünde sonunda benim de o dünyaya girmem gerektiğini o da ben de farkındaydık çünkü onun bir soy ismi vardı, onu öylece çekip alamazdım. Bu yüzden ben peşinden gidecektim. Diğer türlü hiçbir şey yürümezdi. Ama bu zamanlar bunları düşünmek için fazla gençtik.”

O zamanlar bunları düşünmek için fazla gençlerdi.

Şimdi ise fazla ölü.

“Ekaterina’nın benim ne çevirdiğimden haberi yoktu,” diye devam etmişti. “Aynı üniversitede, aynı bölümdeydik.” Moskova Lomonosov Üniversitesi. Rus Dili ve Edebiyatı. “Ortak bir proje ödevinde çalışırken tanışmıştık ve hemen yakın olmuştuk. Arada dışarı çıkıyorduk. Bu gece...” Fotoğraftaki geceden bahsediyordu. “Sınavlarımız bittiği için kutlama yapmak amaçlı bir bara gitmiştik ve baban da civarlarda olduğundan beni görmek için uğramak istedi.”

Annemin her bir cümlesinin kafamın içine bu kadar kazınmış olması o kadar zordu ki. Hâlâ sesini duyabiliyordum. Her yerdeydi. Saçlarından gelen şampuanın kokusu. Her yerdeydi. Parfümü. Hep çantamda taşıyordum ama bir kez olsun şişenin kapağını açmaya cesaret edememiştim.

“O zamanlar Nikolai ile birbirlerine yapışık geldikleri için peşlerinde Nikolai’yi da sürüklemişti tabii ki,” diye devam ettiğinde artık hikâyenin sonunu yavaş yavaş anlamıştım. “Ekaterina’nın onların kim olduğundan haberi yoktu, bizim gibi sıradan üniversite öğrencileri olduklarını sanıyordu. Yine de bütün gece gözlerini Nik’ten alamadı. Nik de ondan. Baban ve o acil bir iş yüzünden kalkmak zorunda kaldığında biz Ekaterina ile oturmaya devam ettik. Bana dönüp dedi ki: “O benim olacak.” Ama tahmin etmediği bir şey vardı ki Nik babasının zoruyla bir kızla nişanlıydı ve yakında evlenecekti. Katerina’ya bu durumu ve Nik’in asla babasının sözünden çıkmayacağını söyledim çünkü hemen bu işin peşini bırakmasını istiyordum. Daha o herifin ne bok olduğunu bile bilmiyordu. Bana sadece omzunu silkti ve “Ben onu kurtaracağım,” dedi. Neden bahsettiğini bile anlamadım, onları bir daha aynı ortama bile sokmadım. Benimle o günden sonra bir daha konuşmadı. 2 ay sonra sınav listesine baktığımda artık soy ismi Narbekova’ydı.”

Narbekov, annesi ve babasını benim annemin tanıştığını biliyor muydu acaba?

Bildiğini sanmıyordum.

Çerçeveyi aldığım yere bıraktım.

Üst kattan su sesleri gelmeye devam ediyordu, hâlâ duş alıyor olmalıydı. En solda kalan çerçeveyi elime aldım. Bu fotoğrafın altında tarih yazıyordu.

31 Aralık 2004. VVV

Yani Narbekov 14 yaşındaydı. Fotoğraftakilerin kim olduğunu anında anladım. Çok genç dursalar, çocuk da olsalar yüzleri hiç değişmemişti. Gerçi değişse de anlardım çünkü Odkan'ın boynundaki dövmenin aynısı fotoğrafın altında yazıyordu. Yan yana duruyorlardı, arkada bir Noel ağacı vardı ve Nadia kameranın arkasını onlara doğru çevirip üçünü birden çekmişti. Nadia en öndeydi, yanında Odkan oturuyordu, onun hemen yanında ise Perva vardı. Nadia kafasını arkaya çevirmişti ve ikisine bakıyordu. Odkan, o gece gördüğüm o adama benzemiyordu. Çok daha tatlıydı ve yüzünde hayat dolu bir gülümseme vardı. Kafasını hafifçe ileri atmıştı ve Nadia'nın belini elleri ile sarmıştı. Şaşırtıcı olan ise... Perva da gülümsüyordu. Gülümsemesi Odkan kadar belirgin değildi ama tanıdığım adamdan çok farklı görünüyordu. Elinde cam bir şişe tuttuğu kolunu Odkan'ın omzuna atmıştı.

"Çocukken arkadaştık."

"Sonra ne oldu peki?"

"Büyüdük."

Suyun kesilme sesi ile beraber çerçeveyi aldığım yere anında bıraktım. Aynı hizada bırakmaya dikkat etmiştim ancak onda bu kadar takıntı varken bir bakışta çerçeveleri ellediğimi anlayacağına emindim.

Gerçi keyfime bakmamı söylemişti.

Değil mi?

Ben de böyle bakıyordum işte.

Kafamı kaldırarak üst kata baktım. Duştan çıkmıştı. Saçları ıslak olduğundan daha koyu renkte görünüyorlardı. Beline siyah bir havlu bağlamıştı ve yatağa doğru yürüyordu. Attığı her adımda kasılan sırt kasları epey dikkat dağıtıcı bir görüntüydü, en az sırtındaki dövmeler kadar dikkat dağıtıcı. Yatağın kenarındaki dolabı açtı ve dolaptan bir şeyler çıkardığını gördüm. Üstünü banyoya girmeden mi değiştirecekti? *Adamın yatak odası orası, başka nerede değiştirebilir?* İyi de aşağıdan göründüğünü farkında değil miydi? *Senin sapık gibi gözetleyeceğin aklına gelmemiştir canım.*

Hiç beklemediğim anda havlusunu indirince birden gözlerimi kaçırarak hızlı adımlarla mutfığa ilerlemeye başladım. *Hiçbir şey görmedin. Hiçbir şey görmedin. Hiçbir şey görmedin.* O kadar seri çevirmiştim ki kafamı, gerçekten de görmemiştim.

Mutfakta yalandan oyalandım çünkü mutfak, üst kata bakılamayan tek yerdi. Mutfaktan çıktığımda çoktan yatağa girmişti bile. Tek görebildiğim siyah çarşafın arasındaki dövmeli sırtıydı. Çünkü yüzüstü yatıyordu. Hangi insan yüzüstü uyuyabilirdi ki?

Uyuyabileceğini düşünmemiştim ama Narbekov gerçekten uyuyordu. Hiç kıpırdamadan, ölü gibi uyuyordu. Sağa ya da sola bile dönmüyordu.

O uyumaya devam ederken ben de yemek yiyip bulaşıkları makineye dizdikten sonra duş almak için üst kata çıkmış ve uyanmaması için parmak uçlarımda yürümüştüm.

Valizden kıyafetlerimi aldıktan sonra banyoya girdim ve hızlı bir duş aldım. Onun dolabından aldığım temiz havlu ile kurulandıktan sonra siyah eşofman altımı ve siyah poları giydim. Ev sıcaktı ama kalın giyinmeyi seviyordum. Elimdeki havluyu kirli sepetine attım ve banyodan çıktım.

Hâlâ uyuyordu. Hâlâ aynı pozisyondaydı. Kımıldamamıştı. İki eli de yastığın altında olduğundan kol kasları gergin görünüyordu. Yüzü tamamen yastığa gömülü olduğu için yüzünü göremiyordum ama yandan bakıldığında yanakları şişkin görünüyordu. Onun gibi biri için komik bir görüntüydü.

Aşağı inerek koltukta uzandım. Ne ara olduğunu anlamasam da içim geçmişti. Uyandığımda çoktan uyanmış olduğunu gördüm. Üzerine siyah bir tişört geçirmiş, altına da gri bir eşofman giymişti. Mutfaktaydı, siyah dolabın içinden bir tava çıkarıyordu.

“Günaydın uyuyan güzel,” dedi ona baktığımı fark ettiğinde. Kafasını kaldırıp ela gözlerini üzerime dikmişti.

“Günaydın,” dedim uykulu bir sesle. “Saat kaç?”

“Dokuz olmak üzere.”

“Hmm...” Oturduğum yerden kalkarak mutfığa doğru ilerledim. “Ne yapıyorsun?”

“Balık,” dedi ocağın önünde uğraşmaya devam ederken. “Sever misin?”

“Sen bana kendi isteğinle benimle ilgili bir şey mi sordun az önce?” diye sordum alaycı bir sesle. Dudakları yana kıvrıldı. “Yani, rakıyla güzel gi-
diyor. Severim.”

“Dolapta rakı var,” dedi. “Ben hiç içmedim ama Tolun gelirken getir-
mişti.” Gözleri ile buzdolabını işaret etti. “Çıkarsana. Sana da pişireyim.”

“Hiç rakı içmedin mi?” diye sordum dolabı açtığım sırada. “Her gün
votka içeceğine bir kez tadına baksaydın ya.”

“Şimdi bakacağım işte,” dedi diğer balığı tavanın üzerine koyduğu sı-
rada.

“Masayı hazırlamana yardımcı olayım mı?” diye sordum onu izlerken,
bir şey yapmadan öylece durmak garip geliyordu.

“Tabaklar şurada,” dedi eli ile dolabın sol tarafını işaret ettiğinde. “On-
ları koyabilirsin.”

Kafamı sallayarak tabakları oradan aldım ve masaya koydum. Sonra çatal
ve bıçağın yerini sordum ve masaya yerleştirdim. Bardakları da aynı şekilde.
İki tane rakı bardağı vardı, onları da Tolun getirmiş olmalıydı.

Balıklar piştiğinde hiçbir şey konuşmadan masaya oturduk. Zaten o ko-
nuşamayacak kadar açtı. Sadece yemek yemeye odaklanmış hâldeydi. Ben
de ona uyum sağlıyordum. Yemekler bittiğinde sofrayı o kaldırdı ve tüm
bulaşıkları makineye dizdi. Ben oturduğum yerden kalkmamıştım. Ben
dizdiğim için sanırım o toplamak istemişti çünkü bana otur dercesine bir
hareket yapmıştı.

Bulaşıklarla işi bittiğinde elini yıkadı. Tam dört kere. Onu izliyordum.
Ellerini duruladıktan sonra mutfağın içindeki camları sonuna kadar açtı ve
tezgâhın üzerinde duran kül tablasını kaparak masaya yaklaştı. Kül tablasını
masanın ortasına koydu ve az önce oturduğu yere, tam karşıma geçti.

“Yalnız rakıyı çıkardın ama içmedin hiç,” dedim sigara paketini bana
uzattığı sırada. İçinden bir dal çektiğimde kendisine çevirerek o da bir dal
çekti. “Tamam, votka kadar iyi olmayabilir ama kötü değildir.”

“Yemekle alkol içmeyi sevmem,” dedi. Sigarayı dudaklarının arasına gö-
türerek yaktı. “Şimdi bakabilirim tadına. Doldursana.”

“Dolduralım bakalım,” dedim iki kadehe de doldurduğumda. Kadehi
eline aldığı sırada dudaklarına götürmeden, “Yalnız böyle içilmez o,”
dedim. “Önce bir tokuşturmamız lazım.”

“Öyle mi?”

“Hıhı... Öyle.”

Beni şaşırtarak kadehini uzattı. Bunu beklemediğim için kısa bir an duraksasam da uyum sağlayarak ben de kadehimi uzattım.

“Sağlığına,” dedim. “Yani öyle derler genelde.”

“Sağlığına olsun bakalım,” dedi kadehi tokuşturduğunda. İstemsizce sırtıttım. Gözleri dudaklarıma bakarken kadehi dikti.

“Nasıl tadı?”

Değerlendiriyormuş gibi duraksadı. “Alkol işte.”

“Votka mı bu mu?”

“Bir Rus’a bunu sormadın sayacağım.”

Gülerek bardağı dudaklarıma götürdüm ve büyük bir yudum aldım. Dağ evine gittiğimiz her seferinde babamla rakı balık yapardık. Bu yüzden balığı rakı ile birlikte yemeyi seviyordum.

“Bunu yaparken bir yandan da sohbet etmen lazım,” dedim kadehi bitirdiğimde.

O da bitirmişti. Bu yüzden ikimize de yeniden doldurdum. Bu sırada sigarasını söndürüp yeni bir sigara yakmıştı.

“Sohbet etme konusunda çok iyi değilimdir.”

“İnan farkındayım,” dedim gülerek.

“Ne hakkında konuşmak istiyorsun?” diye sordu kadehi kafasına diktiği sırada.

Bu sefer kendi kadehini kendi doldurmuştu. Bunu düşünürken ben de üçüncü kadehe geçtim. Ne hakkında konuşmak istiyordum ki? Onun hakkında? Onun hakkında bir şeyler öğrenmek istiyordum. Ama söylemeyeceğini de biliyordum.

Dördüncü kadehe geçtiğimizde başım hafiften dönmeye başladı. Aslında alkole dayanıklıydım ama rakı bu kadar hızlı içtiğimde beni çarpıyordu. Onda hiçbir şey yoktu. Adamın su niyetine votka içtiği göz önünde bulundurulursa normaldi.

Su almak için oturduğum yerden kalktığımda, “Diyelim ki seninle bu oyunu oynamak istemediğime karar verdim,” dedim kafamı kaldırdığımda. Kafası anında bana doğru dönmüştü. “O zaman ne yaparsın? Gidip beni Leo’ya söyler misin? Kim olduğumu? Ne yaparsın tam olarak? Merak ediyorum.”

Gözlerindeki ifadeyi çözmek güçtü. Bakışları Moskova kadar soğuktu. Ne değerlendirdiğini ne düşündüğünü anlayamıyordum. İnsanları çözmekte her zaman iyi olmuştum. Olay izlemekti sadece, önünde sonunda size açılıyorlardı. Ama o sonsuza kadar kilitlenmişti. Bir noktada açılacaksa da tek sebebi saatli bomba gibi patlaması olurdu.

“Neden soruyorsun?” diye sordu ayağa kalkıp bana doğru iki adım attığında. Ortamın iyi enerjisi birden yok olmuştu ve bu benim suçumdu. Farkındaydım. “Fikrini mi değiştirdin yoksa?”

“Neden her zaman soruları soran sen oluyorsun?” diye sordum bana biraz daha yaklaştığında. “Hem cevap vermiyorsun hem de benden almak istiyorsun.”

“Kendini tehditle mi burada olduğuna inandırdın sen?” diye sordu neredeyse dibime girdiğinde. Ne dediğim umurunda bile değildi. Nefes alış-veriş hızım artmıştı. Bunu fark ediyor muydu? Eminim ki ediyordu. “Buna inanmamı mı bekliyorsun, Bengi?” O aksanıyla ismimi telaffuz edişinde, nefesimi biraz daha hızlandıran bir şey vardı. “Neden benden dürüst olmamı beklerken bana karşı hep oyun oynama peşindesin sen? Bunu mu istiyorsun? Birbirimizle oynamamızı mı? Sonunda ben kazanırım, bence bunu gayet iyi biliyorsun.”

“Neden bahsediyorsun?” diye sordum. Neredeyse panik olmuştum ama kendimi geri tutma konusunda iyiydim. “Senden sadece biraz daha fazla konuşmanı istiyorum. Beni biraz daha plana dâhil etmeni istiyorum. İstediklerim zor şeyler değil. Ayrıca... Seninle oynadığım falan da yok benim.”

Burada oynayan biri varsa o da sensin.

“Sandığımdan daha zekisin, biliyor musun?” diye sordu alaycı bir sesle. “Ancak senin kadar zeki bir kız bu kadar iyi aptal numarası yapar.”

“Yine sadece senin anlayabileceğin bir dilde konuşuyorsun, Narbekov.”

“Bana güvenmek için hakkımda bir şeyler öğrenmek istemek? Hadi ama Bengi.” O kadar dibimdeydi ki soluğunu yüzümde hissedebiliyordum âdeta. “Sen müttefikini tanımak isteyen bir kız değilsin. Sen düşmanını tanımak isteyen bir kızsın. Amacın bana güvenmek değil. Zamanı geldiğinde beni nasıl haklayabileceğini öğrenmek.”

Haksız sayılmazdı.

Onun planına sadık olsam Çakır’ı aramazdım. Ona bu konuda yalan söylemezdim. Çakır’ı aramadığımı söylemişim ama aramıştım işte. Hem

de saatler önce. Çünkü elimde seçenekler bulundurmak istiyordum. Bu oyunun sonu bir şekilde gelecekti ve ilerledikçe ikimizin de verdiği kararlar sadece kendimizi kurtarmak adına olacaktı. O zaman geldiğinde yanmamak için beni ateşe atacağını bilirken, gerçekten ona neden güvenecektim ki?

“Bu seni rahatsız mı ediyor?” diye sordum. “Etrafa bakıyorum ve kendi planımı kuruyorum. Senin yoluna taş koyduğum yok. Senin arkandan oyun çevirdiğim yok. Seni sırtından bıçakladığım yok. Sadece kendimi korumaya çalışıyorum. İşler paramparça olabilir. Riskli bir oyun oynuyoruz. Bunu benden daha iyi bildiğine eminim. Neticesinde bunu aylardır düşünen sensin. Sen kendinden eminsin. Ama ben işler sarpa sararsa ilk beni ele vermeyeceğine nereden emin olabilirim?”

Beni Leo’nun eline vereceğini, ifşa edeceğini düşünmüyordum. En başta belki... Düşünmüştüm. Ama artık düşünmüyordum. Bana beklediğimden fazlasını vermişti aslında. Aslanlara ne yapmak istediğini biliyordum ve Odkan’a oynadığı küçük oyun sayesinde bunu kanıtlayabilecek durumdaydım da eğer işler zora girerse. Belki kendini bir şekilde aklardı, sonuçta Narbekov’da şeytan gibi bir zekâ vardı.

Yine de haklıydı. Tehdit ettiğini düşündüğüm için burada değildim ben.

Almak istediğim bir intikam vardı ve bana ondan başka kimse yardım edemezdi. Çünkü onun da almak istediği intikam aynıydı. Bu yüzden buradaydım. Ortak amaçlar uğruna... Yoksa gerçekten umurumda olur muydu? Gerçekten tahammül eder miydim bunlara? Leo’dan senelerce saklanmışım. Şimdi de saklanmak benim için o kadar zor olmazdı. Sadece okulumu bırakmam gerekirdi. Bu da çok önemli değildi çünkü şu anda da o okula gidiyor sayılmazdım. Evin içinde geçmesini saydığım onca yıllar bir hiç uğruna harcanmıştı. Okula başladığımda nihayet kendime ait bir hayatım olacaktı.

Aptalca hayallerdi.

O evden çıktığımda soy ismimi de geride bırakamıyordum ne yazık ki. Bırakamamıştım da zaten.

Boşu boşuna giden tek şey o seneler de değildi. Tüm ailemdi. Aslanların hırsları uğruna... Tüm ailem gitmişti. Yani evet, Narbekov haklıydı. Bir tehdit yüzünden burada değildim. İntikam istiyordum. Annem olsa bu işe bulaşmamam gerektiğini söylerdi. Muhtemelen babam da. Ama amcam derdi ki:

“Sakın kanımızı yerde bırakma.”

Ben de kanını yerde bırakmayacaktım.

“Seni ele vermeyeceğim,” dedi net bir sesle. Yüzü yüzüme o kadar yakındı ki nefes almayı unutmuş olabiliyordum. “İstersen bana ihanet et Elem, seni yine de Leo’ya vermeyeceğim.”

İstersen bana ihanet et... İhanet anlayışının ne olduğunu merak ettim. Sonra da elindeki kozu neden bu kadar rahatça bıraktığını merak ettim. Kendimi onun yerine koyduğumda... Sanırım o bana ihanet etse ben onu Leo’nun eline verirdim. Hem sürekli beni onlar gibi bir çocukluk yaşamadığım için, bir Aslan olmadığım için suçlamıyor muydu? Böylelikle onlardan biri hâline gelmiş olurum.

Bir taşa iki kuş.

“Neden?” diye sordum. “Neden bunu yapasın ki?”

“Çabanı takdir ediyorum,” dedi. “Sağlam savaşıyorsun, bu bir gerçek. Bunca yıl ondan saklanmayı bir şekilde başarmışsın. Bunu elinden alan ben olmayacağım. Ama kendin yakalanırsan cezasını kendin çekersin.”

İşte bunu beklemiyordum.

Beni her zaman şaşırtacaktı, değil mi?

“Yakalanmam,” dedim net bir sesle. Aslında söylemek istediklerim çok daha farklıydı. *Lütfen sana güvenmemi sağla. Buna ihtiyacım var, görmüyor musun? Seninle de savaşmak istemiyorum. Her yer düşman dolu. Anlamak çok mu zor?* “Emin olabilirsin.”

Ne istediğimden emin bile değildim. Bir yanımda ona güvenmek için kıvrıyor diğer yanımda ise bunun yapabileceğim en kötü ve bariz hata olduğunu söylüyordu bana. Hiçbir zaman iç sesimi dinlemezdim ki ben... Her zaman babamın tavsiyelerini dinlerdim. En güvenilir olan oydu benim için. Ama artık bana hiçbir tavsiye veremeyecekti.

O yüzden bu odadasın Bengi, diye hatırlattım kendime. *Bunu unutmaman gerekiyor.*

“Bana yakalandın,” dedi.

Kafamın içinden neler geçtiğini düşünüyordu acaba? Bu kadar kısa mesafeden o keskin ela gözleri ile kesinlikle kafamın içini görebiliyormuş gibi bakıyordu bana. Ama hiçbir zaman neler döndüğünü bilemeyecekti.

“Ben sana yakalanmadım,” dedim gülerek. Kendi gerginliğini kendi kendime dağıtmaya çalışıyordum. “Sen beni yakaladın. Arada fark var.”

Benden haberi olması hâlâ çılgınca geliyordu. Bir anlam veremiyordum. Kafa karıştırıcıydı. Kesinlikle. En az şu an bana olan yakınlığı kadar. Kafamı geriye atıp nefes almaya çalışsam ne düşünürdü acaba? Deli olduğumu düşüneceği kesindi. Ama böyle de nefes alamıyordum ki. Sadece parfümünün kokusunu alabiliyordum.

Sanki ne kadar büyük bir eziyet çektiğimin farkındaymış gibi bir elini arkamdaki duvara koydu ve kafasını yavaşça yana eğdi. Bana biraz daha yaklaşmıştı. Ne düşünüyordu? Nefes alışverişimin değiştiğini fark etmiş miydi? Heyecanlandığımı mı düşünüyordu? Doğru olan buydu... Bu olmalıydı. Ne kadar kabul etmek istemesem de. Çünkü gergin ya da korkmuş değildim, iki his de onun yanında hissettiğim şeyler değildi. Tüm o korkutucu görüntüsüne rağmen ben ondan korkmuyordum. Hiç korkmamıştım.

Tamam, belki ilk an... Biraz.

“Seni bulmak için bir çaba sarf etmedim,” dedi sakın bir sesle. “Sadece kafamı kaldırdım, Bengi. Zaten oradaydın.”

Görülmeyi bekliyordum.

Görülmediğim tüm günlerin hatırlama.

“Kadere inanıyor musun?” diye sordum. Az önce düşündüklerimi ona söylemeyeceğim için belki de, basit bir soru dile getiriyordum sadece. *Kadere inanıyor musun?* Ben inanıyordum.

“Konumuzla alakası ne?” diye sordu kaşlarını kaldırdığında. Her zamanki gibi huysuz olmak zorundaydı tabii ki. Her zamanki gibi, diyecek kadar tanıımıyordum belki de onu ama bu soruyu sorduğum an bile bu cevabı vereceğini biliyordum aslında.

Gözlerim kolunun üzerindeki haç dövmesine döndü. Oldukça eski bir dövmeydi. Diğer dövmelerinin yanında fazla soluk görünüyordu. Belki de onu yeniletmemişti.

O dövmeyle baktığımı fark ettiğinde, “Uzun zamandır ona dair hiçbir şeye inanmıyorum,” diye cevapladı beni.

“Yine de sildirmemiştin,” diye mırıldandım duruşumu dikleştirdiğimde. Üzerime eğildi. Bilerek mi yapıyordu yoksa daha rahat bir pozisyonda mı durmaya çalışıyordu emin olamıyordum. Üzerime doğru eğildiğinde bile omzuna zar zor geliyordum.

“Hiç vaktim olmadı,” dedi omzunu silktiğinde.

Güldüm. “Yalancı.”

“Burada gerçekten bir yalancı varsa o da sensin,” dedi kafasını yavaşça eğdiğinde.

“Ben sana yalan söylemiyorum ki.”

Aslında, söylemiştim. Bir kere. Ama o sayılmazdı. Değil mi?

“Neden burada olduğun konusunda,” dedi üstüne bastıra bastıra. “Bana değil ama kendine yalan söylüyorsun.”

“Neden burada olduğumu biliyorum, Narbekov.”

Neden diyecek olsa vereceğin cevap intikam, değil mi? Ama onun bahsettiği şey bu değil. Emin ol değil. Bunu sen de biliyorsun, Bengi. Bilmiyor gibi yapmak işine geliyor sadece.

“İsmim Vladislav.”

Kaşlarım havalandı. Bunu o mu söylüyordu? İsmimi zar zor söyleyen ve bana soy adıyla hitap eden kişi mi? Ne rahatsız etmişti şimdi onu? Sürekli sürüden ayrı gezmesine rağmen sürüye ait olmasından bahsetmiyor muydu? Kim olduğunu duymak mı canını sıkıyordu? Canını herhangi bir şey sıkabilir miydi ki? Her zaman şu an olduğu gibi fazla ifadesizdi.

“Aaa, öyle mi?” diye sordum alaycı bir sesle. “Benimki de Bengi. Yalnızca Bengi. Elem değil.” Elimi ona doğru uzattığımda dudakları sola kıvrıldı. “Tanıştığıma memnun oldum, Vladislav.”

Elimi tuttu ama kendi ismini söyleyip elimi sıkmak yerine, elimden rutup beni kendisine doğru çekti. Kalbimin hızlandığını hissettim. Yerinden çıkacak gibiydi. Neden bana her yaklaştığında bu oluyordu?

“Tanımak mı istiyorsun beni?” diye sordu fısıldar gibi. “Onunla ilişkimi mi merak etmiştin sabah?” Şaşkınlıkla ona baktım. Annesinden mi bahsediyordu? “Çoklu kişilik bozukluğu ve obsesif kompulsif bozukluk tanısı konulan bir uyuşturucu bağımlısıydı. Bana öldürmeyi öğretti. Ve bundan pişman olmamayı.”

Bir şey söylemek istedim ama dudaklarım aralanmadı bile. Yüzüne her nasıl bakıyorsam, bu onu eğlendiriyordu. Gözlerinde görüyordum. Ama aynı gözlerde aynı zamanda dürüstlüğü görüyordum. *İçtenliği. Ve umursamazlığı. Dahası... Hissizliği.*

“Bu kendini daha güvende hissetmeni sağladı mı?” diye sordu aynı umursamazlıkla. Eli birden beline gitti ve bir saniye sonra, aramızda siyah bir tabanca vardı. Başından beri onu üzerinde mi taşıyordu? zerindeki altın rengindeki PVN harflerine şaşkınlıkla baktığım sırada tabancayı elime tutuşturdu. “Al. İçi dolu. Sana kim güvende hissettirmiyorsa ona doğrult.”

Eğer onunla duvar arasında olmasam dengemi kaybedebilirdim bile. Elimde silah tutmak yabancı olduğum bir his değildi ama yaşadığım şaşkınlığın boyutu bambaşkaydı. Amacı neydi? Anlamıyordum. Ela gözlerinde tek bir ifade yoktu.

“Ya sana doğrultursam?” diye sordum merakla.

zerinde başka bir silah olmadığını biliyordum.

“Sana ihanet etmişimdir,” diye cevapladı beni.

“Ya ateşlersem?”

“lmeyi hak etmişimdir.”

BÖLÜM 10

KADER VE ONUN ÇİRKİN OYUNLARI

2017, EKİM

“Quidquid futurum est summum, ab imo nascitur.” Kendi isteğimle yazdırdığım ilk dövmede yazan söz buydu. Fazla kısa ve net bir anlamı vardı ama inanmak istediğim her şeyi temsil etmeyi bir şekilde başarıyordu. *“Zirveye çıkacak her şey dipten başlar.”*

Buna o zamanlar bile inandığımı sanmıyorum ama doğrusunu söylemek gerekirse, o zamanlar buna inanmak zorundaydım. Çünkü dibi gördüğümü biliyordum. Aslında, dibin içinde doğduğumu... Dünyaya gözlerimi açtığımdan beri orada olduğumu biliyordum. Şanssız sayılabilirdim ama tüm ailemin de benimle beraber orada olduğunu hatırlatırsam kendime, en azından yalnız olmadığımı söyleyebiliyordum.

Şimdi hem şanssız hem de yalnızdım.

Ve en dibe dalmama rağmen zirveye çıkabileceğim falan da yoktu.

Babam güvene takıntılıydı ve bu ona çok şey kaybettirmişti.

Çünkü ondan başka kimse birilerine güvenmeyi önemsemiyordu.

Bu adamlar böyleydi. Güven onlar için öncelik değildi. Güvenmedikleri adamlarla da iş birliği yapabilirlerdi. Öne koydukları tek şey çıkarlarıydı. Çıkarlar ortak olduğu sürece en büyük düşmanı bile müttefik yapabilirlerdi. Ve çıkarlar çatıştığında, en büyük dost da düşman olurdu.

Şahit olmuştum buna.

Onun babası bunu benim babama yapmıştı.

O zamanlar küçük olduğum için bir şey anlıyor sayılmazdım ama evin içindeki atmosferin değiştiğini farkındaydım. Ve o saatten sonra babam bizim ailemizin yanına başkasını da yaklaştırmamıştı. Amcamın ona defalarca kez *“Aptal,”* dediğini hatırlıyordum.

“Aptal. En başından beri sadece ikimizdik. Dünyada kime gerçekten güvenebileceğini sen değil kan bağı belirler.”

Buna da inandığım yoktu. Ailemin içinde buna şahit olmasam da kan bağıının bile bir insanı güvenebilir yapmayacağını farkındaydım. Tam olarak neye inandığımı biliyor değildim ama emin olduğum tek şey bu satten sonra kimseye güvenmeyeceğimdi. Babam tanıdığım en zeki adamdı ve her şeyi ustaca oynamıştı. Bir hata yapmış olsa da bunu telafi etmesini bilmişti ve sadece kendini değil hepimizi senelerce korumayı bilmişti. Ama yine de kesilen freni fark edememişti.

Yani oyunu düzgün oynadığı seneleri çöpe atan tek bir hatası vardı.

Ve nefes almasına yetmemişti.

Ona güvenmem için bunu yapıyordu çünkü ona güvenmezsem hareket edemeyeceğimi söylemiştim ama silahı uzatıp bana vermesine rağmen onun samimiyetine inanmıyordum. Tek bir hareketle inanabileceğim bir şey değildi zaten çünkü ne kadar dikkatli olmam gerektiğini biliyordum. Babam gibi bir adamı bile tek bir hata öldürttüyse eğer benim çok daha dikkatli olmam gerekiyordu çünkü hata yapmayı bırak, o hataya yaklaştığım anda bile bana doğrultulan bir silahla karşı karşıya gelebilirdim.

Ayrıca bu silahı elinden alsam, bu benim de ona ihanet edemeyeceğim anlamına gelirdi. Çünkü hiçbir anlaşma karşılıksız yapılmazdı. Ama bunu yapmak istemiyordum. Plan onun olduğu için o tabii ki bana güvenme konusunda rahatsızlık hissetmezdi çünkü ona göre benim onun planına etki edebileceğim yoktu. Her şey zaten ona göre ayarlanmıştı.

Ama hoşuma gitmeyen bir şey olduğunda bile onun planına mı sadık kalacaktım? Beni ne olursa olsun Leo’ya vermeyeceğini söylemesine de güvenmiyordum. Onun işine yaramadığım sürece nerede olduğumun önemi yoktu sonuçta.

O ve ben, gece bitene kadar aynı savaşın farklı taraflarındayız.

Ama güneş sonunda doğacak ve o zaman her şeye baştan başlayacağız.

“Teklifin için teşekkürler,” dedim silahı ona doğru ittirdiğimde. “Ama ben böyle iyiyim.”

Yüzündeki ifadeden ne düşündüğü çoğu zaman anlaşılmazdı ama şu an bakışları onu ele veriyordu. Kesinlikle şaşırdığını söyleyebilirdim. Her şeyi hesaba katarak hareket ettiğini söylüyordu ama benim kafamın içine

giremezdi. Bu yüzden bazı yerlerde kumar oynaması gerekecekti. Ve satrancın aksine, kumarda kazanması kesin değildi.

“Neden?” diye sordu, silahı geri çekmişti ama hep durduğu yere koymamıştı.

Hâlâ aramızda duruyordu. Onun dudaklarından bu kelimenin döküleceğini şimdiye kadar düşünmemiştim. Ama demek ki söylediğinin aksine her şeyi bilmiyordu.

“Sen söylemiştin,” dedim gözlerinin içine baktığımda. “Hiçbir silah sana elinde patlamayacağının garantisini vermez.”

“Söylediklerimi bu kadar ciddiye aldığını bilmiyordum,” dedi kaşları yukarı kalktığında.

“Şansına,” dedim. Yüzündeki ifade gerildi. Şans, onun sevdiği bir şey değildi. O sadece hesaplamalarla ilgileniyordu. “Bunu ciddiye aldım. Hiçbir şeyin durduk yere elimde patlamasını istemem. Daha yeni başlıyoruz sonuçta.”

Burada bahsettiğim silahın elinde tuttuğu silah olmadığı barizdi. Bunu fark ettiğini biliyordum çünkü silahı tekrar beline sıkıştırmıştı. Bu konuşmanın bittiğini düşünerek kolunun altından geçip yürümeye başladım. Beni durdurmadı. En azından bir süre. Beş adım atmama izin verdi. Sonra o kadar ani hareket etti ki ben daha ne olduğunu anlamadan önümde duruyordu.

“Amacın ne senin?” diye sordu düz bir sesle. Şimdi gözlerindeki ifadeyi yine çözemiyordum. En azından yaptığım şeyin hoşuna gitmediğine emindim.

“Hayatta kalmak.”

“Hepimizin amacı o,” dedi alaycı bir sesle. “Ne yapmaya çalıştığını aç biraz.”

“Sinirlendin mi?” diye sordum. Kaşlarım çatıldı. “Silahı almadığım için?”

Beni alayla süzdü. “Ben sinirlenmem.”

“O zaman bu tavır ne?” diye sordum. “Teklif sundun, ben de reddettim. Kabul etmek zorunda olsaydım seçenek sunmazdın diye düşünüyorum. Tehditle de iş görebilen bir herifsin ne de olsa.”

“Seni hiç tehdit etmedim,” dedi alayla. Ama sesindeki alayla tezat oluştu-
racak bir ciddiyet içerisindeydi yüzü. “Neden kendi kafanda başka bir ben

yaratmaya çalıştığını anlayamıyorum. Bana açık ol diyorsun ama sen önce kendine açık ol.”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum,” dedim yanından geçmek için bir adım attığımda.

Sesli bir nefes verdiğinde geçmeme izin verdi ama az önce yaptığı gibi, sadece beş adım atmama izin vermişti. Belki altı. Sayamamıştım çünkü dik-katimi dağıtıyordu. Dedikleri ve yaptıklarıyla. Dümdüz, varlığıyla.

Bu sefer önüme geçmek yerine kolumdan tutup beni çekti. Sert değildi, hatta onun için hafif bile sayılabilirdi ama benim direkt ona dönmeme neden olacak kadar kuvvetliydi.

“Kendinle çelişiyorsun,” dedi elini kolumdan çekmeden üzerime doğru eğildiğinde. Dudaklarından dökülen rakı ve sigara kokusunu alabiliyordum. Beni rahatsız etmekten çok uzaktı. “Farkında mısın bunun?”

“Kendimle çelişmiyorum.”

“Neden bahsettiğimi biliyorsun,” dedi. Şu an dediğimi önemsememiş, az önceki konuya geri dönmüştü. Neden hep onun istediği kulvardan ilerliyorduk? “Kafanın içinde başka bir ben yaratmaya çalışıyorsun. Yapmadığım ve yapmayacağımı söylediğim şeylerle beni itham ediyorsun. Seni tehdit etmedim. Sana seçenek sundum ve sen bunu seçerek benimle geldin. Seni Le-o’nun eline vermeyeceğimi daha beş dakika önce söyledim.” Üzerime doğru geldi. “Benden nefret etmek için başka biri olduğuma inanmaya bu kadar muhtaç mısın? Böyle nefret edemedin mi benden? Olmadı mı?”

“Senden nefret etmeye çalışmıyorum,” dedim kaşlarımı çatarak. Ne söylediğini farkında mıydı? “Bir şeyler yarattığım yok kafamda. Durum neyse o. Biz neyse oyuz. İyi misin sen?”

“Ben gayet iyiyim,” dedi alayla. “Sen iyi misin asıl?”

Kafamda başka biri falan yaratmıyordum. Kendimle çeliştığım konusunda dışarıdan baktığında haklı olabilirdi ama ben kendimle çelişmediğimi biliyordum. Ona güvenmek istediğimi söylerken samimiydim çünkü ben onlar gibi değildim, babam gibiydim. Güvenmediğim biriyle yan yana duramazdım. Ama diğer yandan, babamın böyle biri olmayı seçerek hata yaptığını da biliyordum çünkü ihanet en güvendiğinden gelmişti.

Ve o, onun oğluydu.

Siktiğimin Narbekovları.

“Sözlerine neden güveneyim ki?” diye sordum. “Sen sana hiçbir zaman güvenmememi, plana güvenmemi söylemedin mi bana?”

“Az önce birbirimize güvenmeyi teklif ettim,” dedi. Bakışları benimle dalga mı geçiyorsun sen diyordu âdeta.

“Çünkü bunu isteyen sendin!”

“Bir anda olacak bir şey değil,” dedim ona doğru bir adım attığımda. Şimdi tekrar, az önce beni duvara sıkıştırdığında olduğumuz kadar yakındık. “Sabırsız bir adam olduğunu hiç düşünmemiştim. Beni şaşırttın.”

“Sabırsız bir adam değilim,” dedi alayla. Tane tane söylemişti. Yüzlerimizi eşitlemek için epey bir eğilmesi gerekiyordu. Eğilmişti. Şimdi tam gözlerimin içine bakıyordu. “Ama sen beni çileden çıkarıyorsun.”

“Hangi anlamda?”

“Her anlamda.”

Birkaç saniye duraksadım. Ne diyeceğimi bilememiştim. Çileden çıkıyor gibi bir hâli yoktu. Tam tersiydi. Fazla sakindi ve yaptıklarım da dediklerim de umurunda değil gibiydi. Ela gözleri ısrarla gözlerimin içine bakmaya devam etti. Sanki bir şeyler yakalamak istiyordu. Ama daha önce ona yakalandığım gibi şimdi yakalanmaya niyetim yoktu.

“Sana güvenmek istiyorum,” dedim dürüst olarak. Gözlerim ona bakmamak için evin içinde dolaşıyordu.

“Neden gözlerini kaçırıyorsun?” diye sordu bu sefer, dediğim şeyi umursamayarak. “Orada değilim.” Parmakları çeneme dokundu. Buz gibiydi. Yüzümü çekerek beni ona bakmaya mecbur bıraktı. “Buradayım.”

“Farkındayım,” dedim yüzüne bakarak. Parmaklarını yüzümden çekmişti. “Sorular soruyorsan cevabını verdiğimde beni dinle. Farklı şeylerden bahsetme, Narbekov.”

“Vladislav,” diye düzeltti. “İsmim Vladislav.”

Ve Perva.

“Ne fark ediyorsa artık...”

“Benim için değil ama senin için fark ediyor belli ki,” dedi düz bir sesle. “Aksi takdirde sürekli yapmadığım şeylerle itham etmezdin beni. Sürekli adım atmam gerektiğini söyleyip attığımda böyle kaçmazdın, değil mi?”

“Kaçtığım falan yok,” dedim sinirle. “Yaptığın şey için tebrik mi bekliyorsun? Tebrik ederim, Vladislav. Biraz daha çabalarsan sana güvenebilirim belki.”

Bu onu güldürdü. O güldüğü için daha çok sinirlendim. O sinirini kontrol etmekte çok iyi olabilirdi ama ben değildim. Sınırım vardı ama onunki kadar geniş değildi. Patlamamak için kendimi tutabilirdim ama bir süre sonra sonuç kaçınılmaz oluyordu. Sınırlarım belli ki onunkilerden önce bitiyordu.

“Küçük bir kız gibi davranıyorsun,” dedi alaycı bir sesle.

Bu beni daha fazla sinirlendirdi.

“Git büyük bir kız bul o zaman,” dedim kolumu çektiğimde. Dudaklarının alayla yana kıvrıldığını gördüm. Çileden çıkan o falan değildi. Yalan söylüyordu. Burada çileden çıkan tek kişi bendim. “Ama ne yazık ki bana muhtaçsın. Soy ismi Elem olan ve nefes alan tek kişi benim.”

Aslında, böyle olmadığımı umuyordum. Hâlâ abimin bir yerlerde nefes aldığını düşünüyor ve buna inanıyordum.

Ama onun bunu bilmesine gerek yoktu.

“Sana muhtaç değilim,” dedi yine küçümser bir sesle. “Anlamadığın nokta bu. Sensiz de pekâlâ yapabilirim.”

“Yap o zaman,” dedim omzumu silkerek. “Neden yapmıyorsun?”

“Sen ne yapacaksın?” diye sordu kafasını yana eğerek. “Saklanmaya geri mi döneceksin?”

Haklı olduğunu biliyordum. Bu planı ne kadar uzun zaman önce yapmıştı emin değildim ancak ilk ortaya çıktığında benim planın içinde olmadığını biliyordum. Yani bensiz yapabiliirdi. İkimiz de farkındaydık. Benimle olursa daha kolay olacağını bildiği için bu yolu seçiyordu. Ama hangi noktada kolaylık sağlayacağını anlamıyordum? Belki de ona destekçi kazanıracaklarını düşünüyordu, muhtemelen bu yüzden yanında başka bir ailenin üyesini istiyordu ama abim gittikten ve babamlar öldükten sonra destekçimiz kaldığından şüpheliydim.

Gerçekten bunun için mi yanında beni tutuyordu? En iyi seçeneği bu muydu?

Öte yandan benim pek fazla seçeneğim yoktu. Eğer doğru söylüyorsa her şeyi burada bırakıp gidebilirdim ve saklanmaya geri dönebilirdim.

Neticesinde benim en iyi olduğum Şey buydu.

Ama bunu yapmayacaktım.

Çünkü annem ve babam ölmemiŐti. Bu bir kaza değildi. Biri onları öldürmüştü. Ve ben bu konuyu böylece bırakmayacaktım. Daha fazla bir Şey çalamayacaklardı benden. Bir yerde yeter demem gerekeceğini biliyordum. Sandığımdan daha geç olmuştu ama Şimdi babamın bana öğrettiği tüm dersleri çöpe atarak yeter diyordum.

Burada olsa Narbekov'dan uzak durmam gerektiğini söylerdi. Saklanmam gerektiğini. Kaçmam gerektiğini. Ölenle ölmeyeceğini söylerdi. Çünkü uğruna yaşamamız gereken insanlar vardı. Ailemiz.

Öyle olsa abim gittiğinde bu işin peşine düşerdi. Ama bırakmıştı. Bırakmıştı çünkü kaybedecek başka Şeyleri de vardı. Annem vardı, ben vardım.

Ben hâlâ buradaydım.

Ama annem de babam da yoktu.

Uğruna yaşamak isteyeceğim herkesin mezarını görmüştüm. Bu yüzden artık saklanmanın bir gereği de kalmamıştı.

“Babamı ve annemi öldürdüler,” dedim. Bunu ilk kez sesli dile getiriyorum. Artık kabullenmiştim. “Oradaydım, izledim. Hiçbir yere gidip saklandığım yok. Onları öldüren her kimse, onun da ölümünü izlemek istiyorum.”

“Güzel,” dedi kafasını sallayarak. “Bunu yapmak için bana güvenmeye ihtiyacın varsa, güvenmenin bir yolunu bul o zaman. Benim sana güvenmeye ihtiyacım yok. Yanımda olduğunu bana kanıtlaman yeter. Çünkü bu konuşmayı bir daha yapmak istemiyorum, Bengi.”

Anlamadığı Şey Şuydu: Ona güvenmek istiyordum. Sadece güvenemiyordum. Bu elimde olan bir Şey değildi.

“Babam senin babana çok güvenmiŐti,” dedim gözlerine baktığım sırada. “Sonunun nasıl bittiğini gördüm. Babamın kızı olmam onunla aynı hataları yapmaya istekli olduğum anlamına gelmiyor.”

“Ben babam değilim,” dedi. Bunu bana daha önce de söylemişti. *Ben Nikolai Narbekov'un oğlu değilim. Benim ismim Vladislav.* “Olayları çözmeyi ondan öğrenmedim, Bengi. Ben ondan hiçbir Şey öğrenmedim. Babam bana hiçbir Şey öğretmedi. Kıbrın gözümüzü kör edeceği gerçeği hariç hiçbir Şey öğretmedi bana.” *Babasından aldığı tek dersi, babasının ölüŐünden*

almış. “Bir savaşta olduğumuzu farkında olman güzel ama emin ol, ben babam gibi savaşmam.”

“Nasıl savaşırısın peki?” diye sordum. Sesim kontrolüm dışında kısık çıkmıştı.

“Yıllar önce birisi bana demişti ki... Silahını yanında taşı ama öleceğini anladığın ana kadar onu asla ortaya çıkarma. Eğer insanlara güçlü olduğunu gösterirsen, sana zayıf yanlarını asla göstermezler. Bu yüzden kendine yalandan zayıflıklar yaratmalısın ki sana inansınlar, yaralarını gösterebilirler ve yanında küçülsünler. Böylece onları ezebilirsin. Kan dökmediğin sürece kimse senden şüphelenmez. Gidenler gider ve kalanların gözlerinde iyilik meleği olmaya devam edersin.”

“Bu birisinin kim olduğunu tahmin etmek zor değil,” dedim. “Kulağa işe yarar geliyor ama kendi dediklerine uymadığı açık. Yoksa neden ölecekti ki?”

Onu tanımasam bile hakkında emin olduğum birkaç şey vardı. Bunlardan birisi de buydu. Onun sözlerini ezberleyecek kadar ciddiye aldığı iki insan vardı dünyada: Babası ve annesi. Babasının savaşma şeklinin bununla uzaktan yakından alakası olmadığına göre, bu sözleri ona söyleyen annesiydi. Ve sözlerin her biri kafasının içinde, ilk günkü gibi tazeydi.

“Öleceğini anladı,” dedi. “Ona göre yol sadece onun istediği yerde bitirdi. Ama bazen... Kararı sen vermezsin.”

Ne demek istediğini anlamamıştım.

Babasının ölümünden bahsettiği hâlini hatırlıyordum. O fotoğrafı her gece izleyişini... Sesindeki öfkeyi... İntikam hırsını... Ve şimdi karşımda annesinin ölümünden bahsediyordu ama babasından bahsederken gördüğüm hiçbir şey yoktu. Ne hüznün ne öfke ne intikam isteği... Sadece alaycılık.

“Babana benziyormuş,” dedim ancak tüylerim ürpermişti.

Bu konuşmanın burada bitmesini istiyordum. Daha fazla bir şey konuşmak istemiyordum. Ama diğer yandan merak da ediyordum ve bu konunun bir kez kapandığında bir daha hiç açılmayacağını biliyordum.

“İnsanlar genelde onlara benzeyen insanlara âşık olmazlar mı zaten?” diye sordu.

Aşklarına şahit olduğum tek bir çift vardı o da annem ve babamdı. Onların birbirlerine çok benzediklerini söyleyemezdik. Ama benzeyen

noktaları da yok değildi. Yine de bu soruya cevap verecek kadar bir bilgi sahibi değildim.

“Bilmem,” dedim bu yüzden, omzumu silkerken. “Hiç âşık olmadım.”

“Vicdansız Elemler seni bodrum katından çıkarmamışlar bile kızım,” dedi alaycı bir sesle. Bu alaycılığı beni şaşırttı. “Neye âşık olacaktın? Odaydaki oyuncak ayıya mı?”

“Haha,” dedim alayla. “Çok komiksin.” Ela gözleri alayla bakıyordu. Az önceki konuşmamız umurunda bile değil gibiydi. Ya da düşündüğümünden bile daha iyi rol yapıyordu. “Durumum o kadar da vahim değildi.”

Ama alaycı olduğu ve ortamın atmosferini değiştirdiği için memnundum. Yoksa kendime engel olamayarak annesine tam olarak ne olduğunu sorabilirdim. Ve o zaman sohbetin sonu hiç iyi bitmezdi.

“Değil miydi?” diye sordu.

“Değildi,” dedim kafamı sallayarak. “Karşı komşumuzun benim yaşımda bir oğlu vardı. Tüm gün pencereden onu kesiyordum. Annesi benden ürk-meye başlamıştı.”

Yüzüme öyle bir baktı ki... Az kalsın kahkaha atacak sandım. Dudaklarını birbirine bastırduğunda kendini sıkıdığı için çenesindeki gamze belirginleşti. Onu bu kadar eğlendirdiğime inanamıyordum. Hem de az önceden sonra... Sanki hiçbir şey olmamış gibiydi.

“Sen kendi hâline gül,” dedim kaşlarımı çatarak. “Bu zamana kadar kaç kızı randevuya çıkardın?”

“Sıfır,” dedi omzunu silkerek.

“Senden bir fazla randevuya çıkmışım bak,” dedim alayla. “Sen kendi hâlinle dalga geç. Kaç yaşına gelmişsin...”

“Seni bir de randevuya mı çıkardı?” diye sordu. Şu an daha çok eğleniyor gibiydi. Beni boydan boya süzdüğünde, “Şimdi bile anca bu kadar ol-duysan,” dedi, eli yavaşça belimin aşağısına indiğinde yerle orası arasındaki mesafeyi gösterdi. “O zamanlar anca bu kadarsındır. Bu hâlinle randevuya mı çıktın?”

“Evet,” dedim gülerek. Çok utanç vericiydi. O günü bir daha hatırlamak istememiştim uzun zaman boyunca. Şimdi ise çocukluk anılarıma baktığımda en çok güldüğüm şeydi. “En güzel elbisemi bile giymiştim. Pembe bir şeydi.”

“Açılışı erken yapmışsın.”

“Kapanışı da bir o kadar erken yaptım.”

“Ongun çocuğu dövmedi mi?” diye sordu alaycı bir sesle. *Abimi gerçekten tanıyor.* Çünkü abim küçücük çocuğu gerçekten dövmüştü. Gerçi o zamanlar o da çok büyük sayılmazdı ya. Ama yine de haksız güç kullanmıştı.

“Dövdü,” dedim gülerek. “Çocuğun annesi abimi dava etmek istedi. Çocuk yedi yaşında falandı! Öküz abim ortaokula gidiyordu. Haksız sayılmazdı yani. Sonra babam araya girip çocuğun babasından özür diledi, abime de özür dilettili. Konu kapandı. Abim ev cezası yediği için bir ay evde kaldı.”

“Bir ay evde kalınca da sana sarmıştır...”

“Dur daha bitmedi olay. Sevgilisi sürekli derslerden geri kalmasın diye not getirdim bahanesiyle eve geliyordu. Ben de ‘Benim olamıyorsa onun da olamaz!’ diyerek hain bir plan yaptım ve kızın eve geleceği saati hesaplayarak kapıyı ilk ben açtım. Abimle konuşurlarken duymuştum, kızın en yakın arkadaşının ismi Sıla’ydı. Bilerek ‘Hoş geldin, Sıla’cım.’ falan demiştim kıza. Kız da şaşırıp isminin Sıla olmadığını söylemişti. Ben de demiştim ki işte ‘Abim dün gece biriyle telefonda konuşurken Sıla diye birinden çok hoşlandığını söyledi.’ Kız abimden ayrıldı direkt. Ertesi gün ev cezası bittiğinde abim okula gitti, bize ayrılığı falan hiç söylemedi. Sonra geldiğinde beni sarılıp öptü... ‘Çok seviyorum lan seni!’ falan diyor bana. Meğerse abim Sıla’dan hoşlanıyormuş ama o kızıdan ayrılamıyormuş... Sıla da abimden hoşlanıyormuş. Arkadaşı bir hışımla gidip anlatınca olayı kız gitmiş abime ‘Ben de senden hoşlanıyorum,’ demiş. Bunlar çıkmaya başladı sonra.”

“Siktir oradan,” dedi dudaklarını dişlediğinde. *Gül artık,* diye geçirdim içimden. Görmek istiyordum. Ama gülmüyordu. “Küçük şeytana bak sen... Elli santim boyunla neler yapmışsın.”

“Bir işe yaramadı ki,” dedim. “Sıla ortaokul bitene kadar bizim evden çıkmadı. Liseye geçtiklerinde de abim Özlem diye bir kıza tutuldu bu sefer. Sıla’yı bıraktı. Sonra Müge geldi. Sonra Helin. Sonra Yaren. Sonra Pelin...”

“Ongun’un Kazanova çıkmasını beklemiyordum,” dedi alayla. “Senin küçük bir şeytan çıkmandan daha şaşırtıcı olayın o kısmı.”

“Öyleydi,” dedim. “Evdeki tek drama buydu. O yüzden onun ilişkilerine çok hâkimdik. Kızlar sürekli salonun ortasında bunu tokatlayıp ayrılıyorlardı çünkü hepsinden ayrılırken ‘Sıkıldım.’ diyordu. Hatta bir ara bu tokat olayı o kadar sık yaşanmaya başladı ki babamla hole saklanıp tokat yemesini bekliyor ve sonra diğer kızların tokat şiddetine göre tokata bir puan veriyorduk.”

“Elemeler sandığımdan daha eğlenceliymiş,” dedi eğlenen bir tavırla. “Biz de o eve kapanıp gece gündüz ne yaptığınızı düşünüyorduk... Meğerse olay eksik olmuyormuş.” Bir şey demedim. “Güzel bir aileymişsiniz.”

Öyleydik.

Her şey bozulmadan önce öyleydik.

Gülümsedim ama bir anda dayanılmaz bir özlem hissetmeye başlamıştım.

“Abim sayesinde,” dedim. “Sonra değişti ama. Sizin aranıza katıldıktan sonra... Bir daha hiçbir kızla tanışmadık.” Gözlerindeki eğlenen ifade birden değişti. “Genel olarak, sizin aranıza katıldıktan sonra başka birine dönüştü. Babama karşı bile. Ben zaten onu tanıyamıyordum.” Ve şu an bunları neden ona anlattığımı bilmiyordum. “Konuşmuyordu bile. Evdeki her şey birden değişmişti.”

“Âşık olmuştu.”

Şaşkınlıkla ona baktım. “Ne?”

“Âşık olmuştu,” dedi düz bir sesle, sanki sormamın nedeni duymamış gibi. “Salonda tokat yeme geleneğinin bozulmasının nedeni bu yanı.”

Bunu *ben* bilmiyordum ve Narbekov biliyordu, öyle mi? Kendi abim hakkında benden daha çok şey mi biliyordu? Bu kadar yakınlar mıydı? Abim yakın olduğu kişilerle bile bir şey paylaşmayı sevmezdi. Basit şeyleri bile. Âşık olması gibi büyük bir şeyi Narbekov ile paylaşmış mıydı? Ondan haz etmediğini sanıyordum. Senelerce bana da babama da söylediği buydu en azından.

“Onların içine asla girmeyeceğim,” diyordu sürekli bize. “Yemin ederim. Onlara kanmayacağım. Onlardan biri olmak istemiyorum. Sadece ailemi eski zamanlarındaki gibi güçlü yapmak istiyorum, baba.”

Yalancı.

“Bunu sana kendisi mi söyledi?” diye sordum. “Âşık olduğunu?”

Sesim titriyordu. Benimle bunu neden paylaşmıştı ki? Bilmesem de olurdu. *Bir şey bilmediğin için adama kızıp duran da semin, Bengi.* Bu da doğrudu. Ama bazen gerçekten de cahilliğin mutluluk olduğunu düşünüyordum.

“Hayır tabii ki,” dedi. “Onunla hiçbir zaman o kadar yakın olmadık. Doğrusu, Ongun kimseyle yakın değildi. Sadece ortama girer, işi bitirir ve çıkıp giderdi. Oturup bana böyle mevzuları anlatacak biri değildi. Anlatsa da dinlemezdim zaten. İlgilenmiyordum. Çoğu zaman birbirimizle konuşmazdık bile. Benim kadar sessizdi.”

Gözleri yüzümü turluyordu. Neden şok olduğumu çözmeye çalışıyor gibiydi. Ya da neyin beni bu kadar sarstığını. Bu sefer rol yapma ihtiyacı bile hissetmedim. İsteddiği kadar çözmekle uğraşabilirdi.

“Nereden biliyorsun o zaman?” diye sordum sakın tutmaya çalıştığım sesimle.

“Kıza yüzük taktı Bengi,” dedi. Bir an susmuş ve sonra söylemeye karar vermişti. “Bizim çevremizdeki herkes biliyordu.”

Siktir oradan.

Kıza yüzük takmıştı. *Kıza.* Kimdi bu kız? *Yüzük takmıştı.* Nişanlanmış mıydı? Babamın bile haberi yoktu. Ortadan kaybolmadan önce bile böyle bir şey duymamıştık. Sonra ortadan kaybolma haberi gelmişti. Ve sonra... Sonrası hiç yoktu. Bir daha ismi bile geçmemişti. Annem sessizce yasını tutmuştu. Babam ise hiç konuşmamıştı.

Öfkeli olan sadece bendim.

“Nişanlı mıydı?” diye sordum şok içinde. “Biz bilmeden nişanladı mı?”

“Bilmediğini bilsem söylemezdim,” dedi. *Siktir.* Bilmediğimi bilmiyordu. “Babana anlattığını söylemişti.”

“Babama anlatmadı,” dedim emin bir şekilde. “Hiçbirimize anlatmadı. Sizin aranızda girdi ve bir daha aynı kişi olmadı. Bizimle tek kelime bile konuşamıyordu. Ağzını açtığında sadece kavga ediyorduk.”

Babam bunu benden gizlemezdi. Babama anlatmadığına emindim. Yalan söylemişti. Niye yalan söylemişti?

“Bunda da suçu üstüme atma Elem,” dedi geriye çekildiğinde. “Ona bir şey yapmadı kimse. Sonradan aramıza girmesine rağmen herkes onu se-verdi. Sizden uzaklaşmasının nedeni her ne ise... Biz değiliz. En azından benim bildiğim kadarıyla.”

“Herkes onu severdi,” dedim alaycı bir sesle. “Öyle mi?”

“Ona bayıldığını söylenemezdi ama iyi anlaşırdık,” dedi onu suçluyormuşum gibi. Ama ben ondan bahsetmiyordum. “Görev adamıydı. İşini görür ve giderdi. Tam beraber iş yapmak isteyeceğim tipte biriydi yani. Bana bir zararı dokunmadı. Kimsenin onunla sorunu yoktu.”

“Odkan’ın da mı?” diye sordum.

Çünkü ne kadar kötü anlaştıklarını biliyordum ve az önce bahsettiğim kişi de Odkan’dı. Bunu da tabii ki bana abim söylememişti. Hiçbir şey söylemiyordu. Nasıl olduğunu bile. Dudaklarını aralayıp bana nasıl olduğumu bile sormuyordu. Tamamen kopmuştuk. Ama eve yüzü gözü dağılmış hâlde girdiğinde en azından babama kiminle ne bok yediğini söylemek zorunda kalmıştı.

“Odkan’ın herkesle sorunu vardır,” dedi Perva alayla. “O kendinden başka hiç kimseyi sevmez. Bu hiçbir şey ifade etmiyor.”

“Seni de mi sevmiyor?”

“Eskiden severdik,” dedi. “Birbirimizi...”

Aklıma arabada yaşadığımız konuşma geldiğinde bilerek aynı soruyu sordum.

“Sonra ne oldu?”

Alayla güldü çünkü ne diyeceğini bildiğimi biliyordu.

“Büyüdük.”

Ne demem gerektiğini bilemiyordum. Odkan’ın herkesle sorunu olması şaşırtıcı değildi ama yine de abimin o geceki hırsı bana bundan daha fazlası olabileceğini düşündürmüştü. Ama Çakır benden çok şey biliyordu ve bilmesine rağmen, bana Odkan’a yaklaşmamı söylemişti. Eğer abimle onun arasında gerçekten olaylar olsa Çakır bana bunu der miydi? Onun Odkan ile bir sorunu yok gibi görünüyordu.

Kısa bir an duraksadım. Hâlâ Çakır’ı aradığımı Narbekov’a söylememiştim ve o silahı elinden alamamamın nedenlerinden birisi de buydu. Onun arkasından bir iş çevirmiştim sonuçta. Art niyetli değildi. Sadece ben de başka seçeneklerimi görmek istemiştim ve sonucunda hiçbir şey de yapmamıştım zaten. Ama yine de onunla birbirimize *tamamen* güvenmek için bir anlaşma yapacaksak eğer, bunu ondan bir şey gizlerken yapamazdım.

Bunu yapabilecek birisi değildim.

İçim içimi yerdı.

Çünkü ortaya çıktığında küçük bir şey olsa bile sorun yaratacağını biliyordum.

“Kızın kim olduğunu sormak istiyorum,” dedim. “Ama aynı zamanda öğrenmek de istemiyorum. Çünkü öğrenirsem her şey daha da kötü olacakmış gibi hissediyorum.”

“Sorma o zaman,” dedi. “Zaten bunu söylemesi gerekenin kişi ben değilim. Güneş doğmak üzere. Uyu istersen. Sonra uyuyamıyorsun.”

O da sormamı istemiyor gibiydi. Bunu bilmediğimi hesaba katmamıştı. Nasıl katabilirdi ki? Kim nişanlandığını ailesine söylemezdi? Kızı tanıyor muyduk? Babamın istemeyeceği birisi miydi? Bu yüzden mi yapmıştı?

Kızı tanıyor olmak istemiyordum.

Ama o çevredeki herkes biliyorsa çok da uzak biri olamazdı, değil mi? Sara ve Tolun biliyor olabilir miydi? Biraz ısrar etsem Narbekov cevaplayacak gibiydi.

“Duş alacağım,” dedim önümden çekildiği sırada. Bu şu anlama geliyordu: *Şu an ağlamak istiyorum ve sen duyma diye suyu açacağım.*

“Daha yeni almadın mı?” diye sordu gözlerini kıstığında.

“Sen günde on kez alırken ben bunu sana sormadım.”

“Sen ben değilsin ama,” dedi, yine de önümden tamamen çekilmişti. “İstediğin gibi. Temiz havlu vardır birkaç tane daha. İstersen benim yatağında uyuyabilirsin.”

“Salonda uyurum,” dedim. Onu kendi yatağından etmek istemiyordum. “Ama evde giyebileceğim temiz kıyafet kalmadı.”

“Dolabımdan bir şeyler al,” dedi salona doğru ilerlemeye başladığında.

“Sen ne yapacaksın? Uyuyacak mısın?”

“Tolun’u arayacağım,” dedi koltuğa oturduğunda. Ben de peşinden ilerleyerek merdivenlerin başına gelmiştim. “Birkaç saate gelirler.” Bir şey demeden üst kata çıkmak için bir adım attığımda, “Bengi,” dedi ve duraksayarak ona döndüm. “Sana söylediklerimi düşün. Eğer bu işte beraber olmamız için bana güvenmen gerekiyorsa, güvenini kazanmak için çabalarım. Ama senin de bana güvenmek için çabalaman gerekiyor.”

“Senin bana güvenmeye ihtiyacın yok mu?” diye sordum kaşlarımı çatarak.

“Bunu zaman gösterecek,” dedi sadece.

Sonra önüne döndü ve sehpanın üzerinde duran telefonu eline alarak birine mesaj yazmaya başladı. Tahminimce Tolun’aydı.

Bir şey demeden üst kata doğru ilerledim ve dolabını açarak siyah kalın bir sweatshirt aldım. Banyoya girerek kapıyı kapattım. Suyu en sıcak ayağına getirdim. Isınmasını beklerken bir süre küvetin içinde akmasını izledim. Daha yeni giydiğim kıyafetleri çıkararak sıcak suyun içine girdim. Dünyanın en yorgun insanı gibi hissediyordum. Senelerdir düşünmeyi ertelediğim ne varsa şimdi kafamın içinde dolaşıyordu ve bu sefer onları geriye atamıyordum.

Her seferinde biraz daha güçleniyorlardı.

Bacaklarımı karnıma doğru çektim ve yanağımı dizlerime yaslayarak akan suyu izlemeye başladım. Babamın bana doğru dönüp bir sorun olmadığını söylediği an kafamın içinden çıkmıyordu. Cehennem kutsal kitaplarda tasvir edilen ateş dolu bir yer değildi benim için. Tam o andı. Benim cehennemim o arabanın içiydi ve her gece kafamın içinde o arabaya tekrar dönüyordum. Abimin çıkıp bana “Büyü artık.” dediği ana tekrar dönüyordum. Annemin “Sizi alıp kaçmalıydım.” dediği ana tekrar dönüyordum.

Bizi alıp kaçmalıydın, anne.

En iyi bildiğimiz şey buydu bizim. Kaçmak. Saklanmak. Bunu yapmaya devam etmeliydik. Onlarla savaşmamalıydık. Abimi seçip de onların eline vermemeliydik. Kabullenmeliydik ve bu saçmalıklara katılamayacağımızı söylemeliydik. Buralardan gitmeliydik. Ama o gece değil. O araba ile değil. Ondan çok önce... Dördümüz birlikte. Bir daha gelmemek üzere gitmeliydik.

En azından hâlâ dört kişi olurduk.

Ağlamaya başladım. Bunu uzun zamandır yapmamıştım. Suyun beni gizlemesine izin vererek ağlıyordum. Babam bana her zaman ağlamamam gerektiğini söylerdi ve ben de her zaman onun sözünü dinlerdim. Ama o gittiğinde artık sözlerinin de bir anlamı kalmamıştı ve evde ağlama seslerimi duyacak biri de kalmamıştı. İstediğim kadar bağırabilirdim bile. Beni duyacak kimsem yoktu sonuçta.

Saçlarımı önümden çektiğimde içimi çektim. Abimin bizden nasıl bu kadar uzaklaştığını düşünüyordum. Hiç onun tarafından bakmamıştım olaylara. Ben saklanmaktan memnun değildim ve odaklandığım tek şey

buydu. Ama belki de o da ortalığa atılmaktan memnun değildi. Belki onun istediği benim hayatımdı. Ve babam birini kurban etmek zorunda kaldığında ortalığa atılan o olduğu için babama sinirlenip bizden uzaklaşmıştı.

Belki de hepimizi böyle cezalandırmıştı.

Hepsini özlüyordum. Annemle geceleri yaptığımız sohbetleri ve mutfakta yemek yapışlarımızı özlüyordum.

Babamın beni her zaman güldürmesini özlüyordum, onunla tavla oynamayı ve her zaman onu yenmeyi özlüyordum.

Amcamı özlüyordum. Bana her zaman hayat dersleri verdiği ama onu hiç dinlemediğim günleri özlüyordum. Doğum günümde bana aldığı kar kürelerini özlüyordum.

Ama en çok abimi özlüyordum. Her zaman benim için orada olmasını özlüyordum. Beni her şeyden korumak için öne atılmasını özlüyordum. Bana sarılmasını özlüyordum. Her şeyin düzeleceğini söylemesini özlüyordum.

Yalan bile olsa... O zamanlar bunu söylediğinde ona sinirlenirdim çünkü hiçbir şeyin geçmeyeceğini biliyordum ama şimdi bunu duymaya ihtiyacım vardı ve söyleyen kimse yoktu.

Bacaklarımı uzatarak iç geçirdim. Ağlamaya devam ediyordum ama bunu farkında bile sayılmazdım. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Keşke Çakır yanımda olsaydı. Parmaklarımı saçlarımda dolaştırdım. O burada olsa işler daha çok karışmaz mıydı ama? Bana Odkan'a yaklaşmam gerektiğini o söylemişti. Narbekov ile yan yana olduğumdan haberi yoktu ama direkt ona karşı durmamız gerektiğini söylemişti.

Benim bilmediğim bir şey mi biliyordu?

Biliyor olabilirdi. Bu çevreyi tanıyan ben değildim. Abim gibi epey sonradan işlerin içine girmesine rağmen benden çok şey biliyordu. Sonuçta bir süre onların içinde kalmıştı. Ve sonra vurulmuştu.

Nikolai Narbekov'un öldüğü gece.

En azından ailemden biriydi. Bu benim için büyük bir önem taşıyordu. Ama diğer yandan... Odkan'ın yanında durmak benim için bir ihtimal bile değildi. O bir Aslan'dı. Leo'nun favori adamıydı. Bence sorun Çakır'ın, Leo'yu düşman olarak görmemesiydi. Ama ben onu düşman olarak görüyordum. Ailemi tüm bu bokun içinde debelenmesinin tek sebebi oydu.

Ve ben onun favori adamına güvenecek biri değildim.

Narbekov da onun favori adamlarından biri, Bengi.

Kafa karıştırıcı olan buydu zaten. Karşıma geçiyor ve bir şekilde onları bitirmek istediğini de söylüyordu. O hâlâ bir Aslan'dı, bu yüzden onlardan olmayanlara pençelerini çıkaracağını biliyordum. Daha önce bunu kendisi de söylemişti zaten. Ama kendisinden olanları da karşısına alıyordu.

Bu adamın amacı neydi?

Bana kelime oyunu yapacağına, belindeki silahı çıkarıp uzatacağına bunları anlatsaydı ona inanmam çok daha kolay olurdu. Güvenmem de...

Ama onun oyun anlayışı ile benimki bir değildi.

Anlamıyordum. Çok şey mi istiyordum?

Bana göre istemiyordum. Sadece açık olmasını istiyordum. Ama o da bana güvenmediği için hiçbir planı açık etmiyordu.

Ne yapacaktım ki? Leo'ya gidip onu ispiyonlayacak mıydım?

O adama günahımı bile vermezdim. Eğer bu bir savaşsa, nasıl şekillenirse şekillensin en sonunda onun yanında asla durmazdım.

Sonunda öleceğimi bilsem bile.

Ağlamam diner gibi olduğunda saçlarımı onun şampuanı ile yıkadım. Şampuanın kokusu çok hafifti. Zaten ondan şampuan kokusu da almıyordum. Parfümünü çok fazla sıkıyordu, dolayısıyla burnuma sadece parfüm kokusu geliyordu.

Saçlarımı şampuanladıktan sonra duruladım ve küvetin içinden çıktım. Daha fazla kalmak istemiyordum. Daha fazla düşünmek istemiyordum. Eğer daha fazla durursam o kızı düşünecektim. Abimle bu kadar uzaklaştığımıza inanamıyordum. Lisede günü nasıl geçerse geçsin her detayını vererek bana anlatan, bir kızı beğendiğinde bile koşarak bana söyleyen çocuğun birine âşık olup üstüne onunla nişanlanıp da söylememiş olmasını mantığıma sığdıramıyordum.

Belki de ona sırtımı çok sert döndüm.

Belki de onun suçu olmayan şeyler için onu çok suçladım.

Bunları o zamanlar düşünmek için çok çocuktum. Belki de bu yüzden o gece bana "Büyü artık Bengi." demişti.

Belki büyürsem onu anlamaya başlayacağımı düşünmüştü.

Şimdi her şey bir belki olarak kalacaktı çünkü artık o yoktu. Babam da. Annem de.

Sadece ben vardım.

Derin bir iç çektim kenara koyduğum havluya sarıldığım sırada. Buğulanan aynayı sildiğimde, yanda duran valizimden temiz bir külot çıkardım ve havlu ile vücudumu kuruladıktan sonra külodu altıma geçirdim. Sütyen giymeden ondan aldığım sweatshirtü üzerime geçirdim. Dizlerime kadar örtecek kadar büyüktü. Ve tamamen onun parfümü kokuyordu. Kıyafetlerini bir kez giydiği gibi yıkayacağına emindim ama parfüm kokusu silinmemişti.

Saçlarımı havlu ile kurularken aynadan kendimi izliyordum. Biraz zayıflamış gibiydim. Göz altlarım berbat görünüyordu. Uyku düzenim tamamen bozulmuştu. Sara'nın yanında kapatıcı taşımasını umuyordum çünkü bu görüntü hiç hoşuma gitmiyordu.

Saçlarım biraz kurulandıktan sonra banyodan çıktım. Kaynar su ile duş aldığım için banyonun içi hamama dönmüştü ve banyonun dışı çok soğuk gelmişti. Tüylerim ürperdi. Yavaş adımlarla merdivenlerden aşağı indim. Buradan baktığımda koltukta oturduğunu görebiliyordum. Arkasına doğru yaslanmıştı, bacakları aralıktı ve kafasını yastığa yaslamıştı. Ekranı göremesem de gelen seslere bakılırsa televizyon açıktı.

Adım seslerimden dolayı aşağı indiğimi fark ettiğini biliyordum ancak bana dönmedi. Ela gözleri sadece televizyonun ekranındaydı. Sweatshirtün kapüşonunu saçlarıma örttüğümde yavaş adımlarla yanına doğru ilerledim.

“Ne izliyorsun?” O cevap veremedi televizyonun ekranı bakış açıma girdi. Ekranda ağızlarını açan koskocaman bir aslan vardı ve arkadaki ses o aslan hakkında bir şeyler anlatıyordu. “Aslan belgeseli mi izliyorsun? Şaka mı yapıyorsun şu an?”

“Aynen,” dedi alaycı bir sesle. Gözleri hâlâ ekrandaydı. Bana bakmıyordu. “Sen gül diye tam sen gelmeden önce açtım.” Gözlerimi devirdim. “Televizyonu açtığım anda bu çıktı. İzliyorum işte.”

“İnanmıyorum,” dedim yanında dikilmeye devam ettiğimde. “Bana aslan ceylan muhabbeti yapmak için notlar da çıkarıyor musun?”

“Sus,” dedi işaret parmağını dudaklarına götürerek işaret yaptığında. “Az sonra ava çıkacak. Duyamıyorum senin yüzünden.”

İşaret parmağındaki dövmeyle takıldı gözlerim.

20 & 21.

“Ciddi ciddi izliyorsun yani?” diye sordum yanına ilerlediğimde, gözlerimi zar zor parmağındaki dövmeden çekebilmişim. Ama oturmamıştım. “Dünyada belgesel izleyen tek kişi sensin.”

“Otur ve izle,” dedi, hâlâ bana bakmıyordu. “Bir şeyler öğrenirsin.”

Gülerek yanına oturduğumda sehpanın üzerindeki sigara paketini aldı ve içinden bir dal çekti. Yanında satranç tahtası duruyordu, taşlar dizilmişti. Çektiği dalı dudakları üzerine sıkıştırdığında eşofmanının cebinden çıkardığı çakmak ile sigarayı yaktı ve yine bana bakmadan paketle sigarayı uzattı.

“Rus sigarası bu,” dedim Java’nın beyaz kırmızı paketini incelerken. “Ben bunları sevmiyorum.”

“Biliyorum,” dedi sigaradan bir nefes çektiğinde. “Yanıma aldığım paketler bitti. Tekelde başka sigara yoktu. Bununla idare et artık, prenses.”

Yanaklarının içine göçmesini sessizce izledim. Sigara dudakları arasında güzel görünüyordu ve bunu düşündüğüm için kendimi çok salak buluyordum. Neden bana bakmıyordu? Ekranda oynayan ve avına kitlenen aslan daha mı ilgi çekiciydi? Onun için muhtemelen öyleydi.

Tam bunu düşündüğüm sırada ela gözlerini ekrandan çekerek bana doğrulttu. Kafası hâlâ yastığa yaslı olduğundan hafifçe eğikti. Elindeki sigara paketimi almamı bekliyormuş gibi elini işaret ettiğinde yüzünü incelemeyi kesip elindeki sigara paketini aldım. Bakışlarını üzerimde hissediyordum. Bacaklarımı kendime doğru çektim ve bağdaş kurdum.

“Prensес mi?” diye sordum suratımı buruşturarak, sigaradan bir dal çektiğim sırada.

“Bir boku beğensen şaşarım zaten.”

Bıkkın bir şekilde söylediği şey beni güldürdü.

“Beğeneyim diye mi söylüyordun bunları?” diye sordum alaycı bir sesle.

Onunla böyle konuşmak dikkatimi dağıtıyordu çünkü ne zaman ciddi konular konuşsak, ben bilmediğim şeyler öğrenerek daha fazla yara alıyordum.

“Ne bileyim camdan gördüğü ilk erkeğe pembe elbise giyip kaçan kız prenses dediğimde kollarıma atlar diye düşünmüştüm ben de,” dedi.

Bunu beklemiyordum. Yani genel olarak böyle tepkiler vermesini. Normal şekilde sohbet etmesini. Ya da şakalaşabiliyor olmasını. Ben onu

aslan ve ceylan muhabbeti hariç muhabbet edemeyen birisi sanıyordum ama sanırım sorun, yabancılarla konuşmasındaydı. Alıştığında gözüktüğü gibi bir adam değildi.

Bana alışmış mıydı yani?

Ben de ona alışıyor gibiydim.

Biraz...

Nedense bu kötü bir şeymiş gibi geliyordu.

“Kollarına atlasam beni candan aşağı atarsın,” dedim gülerek.

“Denemeden bilemezsin.”

Ne diyor be bu? Allah'ın Rus'u ilk kez rakı içince çarptı mı yoksa?

Gözlerim ela gözlerinin hedefi olduğundan garip bir tepki vermemek için zor durdum. Az kalsın dudaklarım aralanacaktı çünkü şaşırmıştım. Şa-kalaşması ya da böyle muhabbetler yapması garip geliyordu. Hele de ben ona güvenmediğimi söylemişken... Başta sinirlendiğini sanmıştım ama haklıydı, umurunda değildi. Benim için yapmıştı. Bu konuda dürüst olduğundan şimdi emin oluyordum.

Bu şekilde samimi muhabbet ettiği için ortamı bozmak istemiyordum çünkü az önce mutfakta bunu yapmıştım. Ona güvenin zamanla ortaya çıkacağını söylediysem ben de zamanla onu tanıyıp soruların cevabını alabilirdim. Onun gibi sabırlı olmam lazımdı.

Ayrıca anlattığı şeyde haklıydı. Yanımda rahat hissetmediği sürece bana kendini neden açsındı ki?

Ben onun yanında bu geceye kadar çok rahat hissetmiyordum ama bazen kendimi ona açmak istiyordum. Çünkü benim kimsem yoktu. Ama onun için durum böyle değildi.

En azından arkadaşları vardı.

Eski arkadaşları.

Başım ağrımaya başladığı sırada gözlerini benden çekip önüne dönmüştü. Bana muhtaç olmadığını söylese de bu işte beraber olursak her şey onun için daha kolay olacaktı. Bunu reddedemezdi. Çünkü böyle olmasaydı beni bu işe en başından dâhil etmeyeceğini biliyordum. O her zaman tek olmayı severken hem de... Ama ona intikam almak istediğimi söylemişim ve bunu anca onunla beraberken yapabiliirdim.

Bu yüzden duşa girmeden önce bana söylediği şeyi değerlendiriyordum.

Yani ona güvenmek istiyordum.

Daha yakın olmayı da...

Bir sürü şeyi...

Kendime bile itiraf edemediklerimi...

“Daha ayakkabıya dokunamıyorsun.”

“Ayakkabı pis,” dedi beş yaşındaki çocuğa açıklıyormuş gibi. “Sen değilsin. Ne alaka? Seni kucagımda taşıdım ben. İğreniyor gibi mi görünüyordum?”

“Senin takıntılarının nerede başlayıp nerede bittiği hakkında bir fikrim yok farkındaysan.”

“Bunu neden sana söylüyorum bilmiyorum ama...” dedi. “Tensel temasta sorun yok. Salya benden uzak dursun.”

Ses tonu beni güldürdü. Salya derken bile iğreniyordu.

Ben bu adamın elini ısırdım.

“Nasıl öpüşüyorsun o zaman?” diye sordum birden.

Sorum karşısında birkaç saniye bakakaldı. Beklemediği belliydi. Ben de ağzımdan çıkana kadar beklememiştim. Benim genel huyum buydu. Bir anda kimsenin beklemediği bir şeyi sorabilirdim. Üzerinde hiç düşünmeden hem de.

“Öpüşmüyorum,” dedi. Dudaklarımı araladığım sırada, “Sus Bengi,” dedi. “Her seferinde daha garip bir soru soruyorsun pat diye.”

“Bir şey sorduk sanki,” dedim omzumu silkerek. Ama haklıydı. Daha kötü bir soru sormak üzereydim. Ne diyeceğimi bilemediğim için gözlerim televizyonun ekranına dönmüştü. Aslan ağzında avıyla koşturuyordu. “İy... Ne ara ağzına aldı bu hayvancağızı bu yaratık?”

“Konuştuğun için en heyecanlı kısmı kaçırdık,” dedi alaycı bir sesle. Ekranı dönmüştü.

“Aman ne heyecan ne heyecan!” dedim homurdanarak. “Tolunlar ne zaman gelecek?”

“Birkaç saate gelirler işte,” dedi. “Ne oldu? Ben fazla sıkıcı mı geldim?”

“Bu en eğlenceli hâlin aslında,” dedim. “Sen düşün durumun vahimliğini.” Arkadaki ses aslanlar hakkında bilgi vermeye devam ediyordu. “Kapat şunu dizi falan izleyelim ne olursun...”

“Hangi diziyi izlemek istiyorsun?” diye sordu, yeni bir sigara yakmak için pakete uzandığında.

Paketten çektiği dalı dudakları arasına koyduğunda çakmağı almak için bana doğru uzandı. O anda sigarayı hâlâ yakmadığımı, ellerimin arasında tuttuğumu fark ettim. Dalı dudaklarım arasına sıkıştırarak sigarayı yaktım ve çakmağı avucunun içine bıraktım.

“*Game of Thrones* izleyelim,” dedim. “İnternette açarız. Gerçi bir izlediğin şeyi bir daha izlemekten hoşlanır mısın bilmiyorum ama.”

Bana dik dik baktı. “Daha önce izlemedim ki...”

“Ne?” diye sordum abartılı bir sesle. “Şaka mı yapıyorsun?”

“Hayır?”

“Seni kör kuyularda mı büyüttüler be?”

“Susacaksan eğer kalk aç diziyi,” dedi kafasını yardım dilenir gibi arkaya atarak. “Nasıl bir çene... Nasıl bir konuşma aşkı... Nasıl bir şey bu!”

“Bir gün susacağım,” dedim. “O zaman göreceksin.”

“Umarım görürüm.”

Ona gözlerimi devirdim ama ayağa kalkıp kumandayı elime almıştım. İnternette birinci sezon birinci bölümü açtım. İlk bölümü başlayıp sürekli bıraktığımdan beş altı kere izlemiştim. Gerçi tamamen bitirmiş de sayılmazdım. Yedinci sezonu birkaç ay önce çıkmıştı ama ben beşinci sezonun sonunda kalmıştım.

“Bu bölüm çok sıkıcı,” dedim açıp yanına ilerlediğimde. “Ama devamı sarıyor. Gerçi sen belgesel izleyip sıkılmayan adamsın.”

“Bakacağız artık,” dedi kolunu koltuğun arkasına attığında. Yanına oturduğumda kolu hâlâ koltuğun arkasındaydı. “Odkan bayağı severdi bu diziyi.”

“Benim en sevdiğim dizi,” dedim. “Ben Stark’cıyım. Bak şu aile. Bakalım sen hangi haneyi seveceksin? Gerçi şöyle bir baktığımda... Cevap belli ama.”

“Nereden belli?” diye sordu kaşlarını çatığında.

“Sembolü aslan olan bir hane var...”

“Sen kesin onlardan nefret ediyorsundur,” dedi alaycı bir sesle.

“Sevilecek gibi değiller,” dedim. “Ayrıca ben Starkları seviyorum onları severken nasıl Lannisterları sevebilirim? Yapmadıkları kalmadı bize...”

“Size?” diye sordu kaşlarını çatığında, sesi alay eder gibi çıkmıştı. “Sen de onlardansın herhâlde. Benimsemeye bak. Ayrıca neden bahsettiğini bilmiyorum farkındaysan. Diziyi hayatımda ilk kez görüyorum.”

Kafam eline çarpmıştı ama kolunu yine çekmemişti. O kolunu çekmediği için ben biraz doğruldum ama bu pozisyonda rahat hissetmiyordum. Diğer türlü de kafam eline çarpıp duruyordu. Elini çekmesini de söyleyemiyordum çünkü uzaklaşmasını istemiyordum. Gözlerimi ona çevirdiğimde gerçekten de dikkatle bölümü izlediğini gördüm. Telefonla uğraşacağını falan düşünmüştüm.

Birinci bölüm bittiğinde hâlâ dikkatle izliyordu. Bir saniye bile başka bir şeyle ilgilenmemişti. Ben diziden çok onu izlemiştim gerçi. Ama bunun onunla bir alakası yoktu tabii ki. Bu bölümü yedinci izleyişim falan olduğu içindi.

“Ee?” diye sordum. “Nasıldı?”

“Normal.”

“Favori karakterin kim?”

“Kimse.”

Homurdanarak olduğum yerden kalktım ve ikinci bölümü açtım. Bir şey dememişti ama devam etmeyelim demediğine göre sorun yoktu. İkinci bölümü de aynı sessizlikle izledi. Arada birkaç soru soruyordu ki bu beni şaşırtıyordu.

“Uykun gelmedi mi?” diye sordu ikinci bölüm bittiğinde, esnediğimi fark etmişti. “Sabah oldu neredeyse.”

“Biraz geldi,” dedim tekrar esnediğimde. “Ama devam etmek istiyorum.”

Omzunu sen bilirsin dercesine silkti. Bu sefer kalkmadan sehpanın üzerine bıraktığım kumanda ile internetten üçüncü bölümü açtım. “Belgeselden daha eğlenceli demiştim,” dedim.

“Değil...”

“O yüzden mi kitlenmiş hâlde izliyorsun?”

Bana cevap vermedi ve başlayan bölüme döndü. Esnemekten gözlerim yaşarmıştı ama inatla uyumuyordum. Uyumak istemiyordum. Şu an her şeyden uzaktaydım. Hiçbir şey düşünmüyordum ve bir süre bu anda kalmak istiyordum. Sabah kalktığımda yine her şey kötü olmaya devam edecekti çünkü. Yine tüm düşündüğüm annem, babam ve abim olacaktı.

Çok uykum geldiğinden dolayı kafam yastığa doğru düştüğünde bu sefer eline sert bir şekilde çarptı. Olduğu yerde doğrulup kolunu arkama yasladığı koltuktan çektiğinde düştüğü için kafama küfretmek üzereydim çünkü şimdi birden on metre uzağa gideceğini biliyordum.

Ama yapmadı. Onun yerine saçlarımın üzerine kapattığım kapüşonu geri itti ve saçlarımın serbest kalmasına neden oldu. Sonra her zaman yaptığı bir şeymiş gibi rahat bir tavırla kolunu omzuma attı. Az kalsın yanlış algılayıp algılamadığımı doğrulamak için kafamı kaldırıp omzumun oraya bakacaktım. Kendimi zor tutmuştum. Kafamı kaldırmamaya özen göstererek yavaşça yüzüne baktım ama yaptığı şeyi fark etmemiş gibiydi, dümdüz bölümü izlemeye devam ediyordu.

Bu gece kafasına bir şey mi düşmüştü?

“Snow denen herifi seviyorsun değil mi?” diye sordu, gözleri hâlâ ekrandayken.

“Evet,” dedim. Göremese de kafamı sallamıştım. “En sevdiğim karakter o.”

“O kadar tahmin edilebilirsin ki...”

“Değilim,” dedim itiraz ederek.

Gözleri ekrandan çekilerek bana döndü ve yüz yüze gelem diye eğildi.

“Sen öyle san!”

Parmakları omzumun üzerinde hareket ederken diziyeye odaklanmak zordu. Bunu fark ettiğine emindim. Kaşları alaycı bir tavırla havalandığında gözleri üstümdeki büyük sweatshirtün açık bıraktığı çıplak olan bacaklarıma çok kısa bir anlığına kaydı. Beni aşağıdan yukarıya doğru süzmesi bir salise bile sürmemişti ama benden kaçmazdı. Ela gözleri nihayet gözlerimi bulduğunda yutkunarak gözlerimi kaçırdım ama göz ucuyla dudaklarının yana kıvrıldığını görebilmişim. O bir saniyede sadece üst bacağımın üzerinde yazan yazıya bakmıştı. Bakışlarından belliydi.

“Ne yazıyor burada?” diye sordu kısıp bir sesle. Yüzü yüzüme yakın olduğu için zaten vücudumu ateş basmıştı. Bir de parmaklarını bacağımın üstünde dolaştırıyordu. Dövmenin çevresine sadece bir, belki iki saniye dokunmuştu ama bu tüylerimin ürpermesi için yeterliydi. Üzerimde sebep olduğu etkiyi yeni keşfetmiş gibiydi ve belli ki bu hoşuna gidiyordu. Yoksa neden bana dokunacaktı ki?

“Saçma bir söz,” dedim yutkunduğumda. “Neden sordun?”

“Sen bana bir dövmem hakkında soru sormuştun,” dedi mutfakta olandan bahsederek. “Ödeşelim dedim.”

Gözlerim kıpırdayan dudaklarına kaydı. Ondan neden bu kadar etkilendiğimi anlayamıyordum. Bunca şeye rağmen... Sanki vücudum onun kim olduğu gerçeğini tamamen yok sayıyordu ve onu istiyordu. Sadece onu. Çünkü başka hiçbir şeye böylesine güçlü bir çekim hissetmemiştim. Adam sadece bacağıma dokunuyor ve bir saniye sonra elini çekiyordu ama o saniye içerisinde vücudum gerilim hattına dönüyordu.

Çok kötü.

“Latince bir deyim işte,” dedim boğazımı temizleyerek. “Zirveye çıkan her şey dipten başlar demek.”

“Saçmalık,” dedi.

Güldüm. En azından bu tepkisi kafamı dağıtmıştı. “Katılıyorum.”

Bana hiçbir şey demedi ve geriye çekilerek tekrar diziyi izlemeye döndü. Ben ona bakmadan duramıyordum ama onun için hiç sorun değildi. Benim ondan etkilendiğimin yarısı kadar bile etkilenmiyordu muhtemelen benden. Belki de hiç etkilenmiyordu? Böylesi daha iyi olurdu eminim ki. Ama istediğim bu muydu? Ondan pek emin değildim.

Üçüncü bölüm bittiğinde gerçekten uyuyakalmak üzereydim ama uyumak istemiyordum çünkü uykumun geldiğini söylersem kalkıp gidecekti.

“Dördüncü bölümü açma,” dedi kumanda ile televizyonu kapattığı sırada. Gözlerim pencerelere döndü. Her yer bulut doluydu ve hava yavaş yavaş aydınlanmıştı. “Gebereceksin esnemekten. Uyu hadi!”

“Sen uyumayacak mısın?”

“Uyudum ya,” dedi sigara paketini sehpanın üzerinden alıp cebine attığı sırada. “Muhtemelen sen uyandığında ben gitmiş olurum.”

“Partiye mi?” diye sordum.

“Onun öncesinde işlerim var,” dedi saçlarını düzelttiğinde. “Sonra oraya geçeceğim.” Gözlerim belirginleşen kol kaslarına kaydı ama o bana dönmeyen önce yüzüne bakmayı başardım.

“Ne işin var yine?” diye sordum kaşlarımı çatarak.

“Her şeyi bilmene gerek yok.”

“Bir bok söylediğin yok zaten,” dedim kolunu omzundan çektiği sırada. Ayağa kalkmıştı.

“Babamın vasiyetiyle ilgili,” dedi beni pişman ederek. “Avukatla bunu halletmeye çalışıyoruz. Önemli bir şey değil. Sana bir şey söylemiyorsan gerçekten seninle ya da yapacaklarımız ile ilgili değildir, Bengi. Anla artık şunu.”

“Uğraştırıcı bir şey mi?” diye sordum, bunu bana demesine şaşırmıştım. Artık emindim. Söylediklerinde son derece dürüsttü.

“Pek değil,” dedi yorgun bir sesle. Onun da uykusu gelmiş gibiydi. “Tüm mal varlığını bana bırakmış zaten. Bunca zaman uğraşmak istemediğim için erteliyordum ama artık zamanı geldi. Avukat peşimi bırakmadı.”

Babanız yanarak öldüğünde bıraktığı para umurunuzda olmuyordu doğal olarak.

“Anladım,” dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. “Umarım partide bir şey olmaz. O ekip bir araya gelince olay çıkmaması imkânsız gibi görünüyor.”

“Kesinlikle çıkacak,” dedi beni onaylayarak. “Odkan alkol aldı mı rahat durmaz.”

“Umarım bir şeye dâhil olmadan sıyrılır ve gelirsin,” dedim. “Ve şu Alex olayını da öğrenip tabii ki.”

“Sen kafanı çok takma,” dedi bileğindeki saati düzelttiğinde. “Ben hallederim. Uyu hadi. İyi uykular.”

İyi uykular...

Evin içinde kopan büyük gürültü ile beraber gözlerimi araladım. Biri kapıyı deli gibi çalıyordu. Hem tıklıyordu hem de zile basıyordu.

“Anasını sikeyim,” diye Rusça bir küfür koptu. O an ses çıkaran şeyin Perva’nın merdivenin en üst basamağından en alt basamağına düşen cep telefonu olduğunu fark etmiştim. “Geliyorum lan! Çalma artık!”

Kapı açıldığında görüş açıma önce Tolun sonra da Sara girdi. Tolun sırtarak içeri girdiğinde Perva’yı süzdü. O sırada Perva’nın altında sadece havlu olduğunu fark ettim. Saçları ıslaktı. Duştaydı demek ki. Bu yüzden

kapıya zamanında yetişememişti ve Tolun da durmak yerine ısrarla çalmaya devam etmişti.

“Oğlum sen angut musun?” diye sordu Perva eliyle Tolun’un ensesine vurduğunda. “Neden aynı anda hem zile basıyor hem kapıya vuruyor hem de beni arıyorsun?”

“Acıktık kardeşim,” dedi Tolun hiç aldırış etmeden ceketini çıkardığında. “Açlıktan tansiyonum düştü. Daha fazla dayanamadım. Uçakta başımıza gelmeyen kalmadı. Biri uçmak istemiyorum diye tam uçak kalkacakken uçağı durdurdu. Arkamızda oturan ailenin dört tane bebeğı vardı. Başım hâlâ çatlıyor!”

Bu eve daha önce geldiğı belliydi çünkü ceketini direkt dolabın içine koymuştu. Sara’nın üzerindeki yeşil şişme montu da eline alıp aynı dolabın içine koydu.

“Midem bulanıyor,” dedi Sara acı çeker gibi bir sesle. “Berbat bir yolculuktu!”

“Kardeşim üstünü giyinir misin yalnız?” diye sordu Tolun. “Yanlış anlama Sara var diye demiyorum kendim için diyorum benim aklım kaymaya başlıyor da sana doğru...”

“Ya siktir git oğlum,” dedi Narbekov.

Tolun kahkaha atarak mutfığa dalmıştı. Beni fark ettiğini o an anladım ama gözlerim o kadar kısıp bakıyordu ki uyandığımı anlamamıştı. “Allah’ım şükürler olsun uyuyor. Çapraz sorguya çekilmeyeceğiz.”

“Uyanmıştır o,” dedi Perva alaycı bir sesle, yukarı doğru çıktığını ayak seslerinden anladım. “Ben hazırlanıp çıkacağım. Siz de zıkkımların da sakinleşin.”

“Seni neden sorguya çekeyim ya ben?” diye sordum gözlerimi ovuşturarak kalktığımda. Birden kalkmamı beklemediğı yüzündeki ifadeden belliydi. “Sen benden ne istiyorsun?”

“Ne isteyeyim kızım ben senden?” diye sordu şaşkın şaşkın. “Biftek yapayım mı sana da? Yer misin?”

“Az önce uyandım,” dedim ayağı kalktığımda. “Ne bifteğı?”

“Saat akşamın beşi,” dedi Sara. “Günaydın canım.”

“Sizin yolculukta ne oldu da bu kadar perişan hâldesiniz?” diye sordum oturduğum yerden kalktığımda.

Yüzümü yıkamak için üst kata çıkmak istiyordum çünkü buradaki tek banyo onun odasıydı. Ama üstünü giyinmesini bekleyecektim.

“Ne sen sor ne de biz anlatalım,” dedi Sara yorgun bir sesle. “Yemin ederim şu parti zıkkımı olmasa şuraya bayılır uyurdum.”

“Siz gidecek misiniz ki?”

Bir tek ben mi kalacağımı burada? Herkes eğlenmeye mi gidiyor ya?

“Ay yok ben oraya dalarsam Elena’yı döverim,” dedi Sara kafasını *hayatta olmaz* dercesine salladığında. “Civarlarda olacağız tabii ki. Vlad’ı o sırtlanların arasında bırakacak hâlimiz yok ya. Bir şey olur falan.”

“Sara... Onun senin korumana ihtiyacı olduğunu sanmıyorum.”

“Tabii ki yok,” dedi. “Ama yine de oralarda olmak istiyoruz.”

Perva’nın Odkan ile ilişkisi ne kadar garip olsa da arkadaşlıkta kötü olmadığını Sara ve Tolun’a bakarak söyleyebilirdim. Çünkü onlarla arası gayet iyiydi. *Normaldi*.

“Ben bir yüzümü yıkayayım,” dedim ayağa kalktığımda. “Ve ben de yiyeceğim,” dedim Tolun’a. “Bana da koy bir şeyler.”

“Emredersin...”

“Sen bu kızdan korkuyor musun?” diye sordu Sara gülerek, ben merdivenlerden yukarı çıkmaya başladığımda sormuştu bunu.

“Birden garip garip sorular soruyor,” dedi Tolun. “Lafı ağzıma tıkıyor. Ve sikecek gibi bakıyor. Huzursuz hissediyorum.”

“Gerçekten aptalsın,” dedi Sara gülerek. “Çok tatlı bir kız.”

“Chucky de tatlıydı...”

“Hayır,” dedi Sara. “Değildi.”

Sara’nın bu cevabı beni güldürdü. Narbekov banyonun kapısını açmıştı. Bu yüzden banyoya girmekte sakınca olmayacağını düşünüyordum. Muhtemelen dişlerini falan fırçalıyordu içeride.

Yine de içeri girmeden önce kapının kenarından banyonun içine baktım. Aynanın karşısındaydı. Yüzünde sakal köpüğü vardı, elinde de jilet. Tüm dikkati aynadaki yansımasındaydı. Tıraş oluyordu.

“Yüzümü yıkayabilir miyim?” diye sordum, içeri doğru adım atmadan önce.

Hiçbir şey demeden kafası ile beni onayladığında jileti musluktan akan suya doğru tutmaya başlamıştı. Ben içeri girdiğim anda sol yanağını tıraş etmeye devam etti. Hepsini almıyordu, sadece kısaltıyordu.

Lavaboya doğru eğildim ve yüzümü yıkadım. Sonra da ellerimi. Geriye çekildiğimde onu süzme fırsatım oldu. Yine baştan aşağı siyah giymişti. Siyah bir pantolon ve siyah bir gömlek. Gömleğin kollarını dirseklerine kadar kıvrırmıştı. Boynunda hep taktığı altın zincir vardı, kolunda da altın saati. Kulaklarındaki küpeler çıkarmıştı ama tragusu duruyordu. Onu asla çıkarmıyordu.

Bana kısa bir an baktıktan sonra aynaya geri döndü ve tıraş olmaya devam etti. “İzlemeye devam edeceksen kapıyı kapat. Beni dikizlediğini görecekler.”

Yine parfümünü fazlaca sıkırmıştı. Üstündeki koku insanı kendine çekiyordu.

“Görsünler,” dedim omzumu silkerek. “Çok umurumda değil ne düşündükleri.” Bir şey demesine izin vermeden, “Keşke seninle gelebilseydim,” dedim. “Onların arasında tek olmanı istemem.”

“Doğduğumdan beri onların arasında tekim,” dedi umursamaz bir sesle. “Yeni bir şey değil. Endişelenme artık.”

“Sen öyle diyorsan,” dedim omzumu silkerek. “Ne zaman geleceksin?”

“İki saate gelmeye çalışırım,” dedi. Yani dokuz gibi gelecekti. Parti yedide başlıyor demişti zaten. “Tolunların yanından ayrılma. Biliyorum, onlara güvenmiyorsun ama onlar sana bir şey yapacak insanlar değiller. Burası pek tekin bir şehir değil. Sana verdiğim telefonu yanından ayırma.”

“Emredersin,” dedim alaycı bir sesle. Üst üste bin tane şey saymıştı yine.

Bana cevap vermeden tıraş olmaya devam etti. İş bittiğinde yüzündeki köpüğü temizleyip tıraş losyonu sürdü ve ellerini yıkadı. Banyodan çıkacağını anlayarak önce ben çıktım, hemen arkamdan da o gelmişti. Dolabına ilerleyerek büyük bir deri ceket çıkardı ve üzerine geçirdi. İçi polar olduğundan diğer ceketlerine göre daha kalındı.

“Kaçıyorum,” dedi bana döndüğünde. “Telefona sık sık bakılsın. Kalın giyinilsin.”

“Dikkat edilsin,” dedim onu işaret ederken.

“Her zaman,” dedi göz kırparak.

Hızla merdivenlerden aşağı inmeye başladığında arabasının ve evin anahtarını cebine attı ve Tolun'un yanına yaklaşarak kısık sesle bir şeyler söyledi. Tolun onu kafasıyla onayladığında bir şey demeden kapıya doğru ilerledi, Sara arkasından "Görüşürüz," demişti.

"Ee..." dedi Sara aşağı indiğimde bana dönerek. "Ne yapıyorsunuz bakalım günlerdir buralarda?"

"Hiç," dedim omzumu silkerek. "O bir şeyler peşinde işte. Ben de olayları anlamaya çalışıyorum."

"Aramıza hoş geldin küçük Elem," dedi Tolun alaycı bir sesle. Hâlâ mutfakta uğraşıyordu. "Biz de genelde aynı şeyi yapıyoruz söz konusu Hed ise."

Ona bazen *Hed* bazen *Vlad* bazense *Hedeen* diyorlardı. Dışarıdan bakan bir insan için oldukça kafa karıştırıcıydı.

"Siz buna kaç senedir katlanıyorsunuz tam olarak?"

"Çok senedir tam olarak," dedi Sara. "Odkan ile yakınlarken hiçbiri-mizle konuşmazdı. Odkan ne kadar herkes ile çok iyi anlaşsa da Vlad'ın kimseyi sevmeye ya da sevilme isteği olmadı çünkü Odkan vardı ve ona yetiyordu. Sonra araları bozulunca birçok kişi ile yakınlaştı. Çoğu sahteydi. Ama biz onun gerçekten yanındayız. O Tolun ile bizim abimiz gibidir."

"Sizinle bu kadar samimi olmasını beklemiyordum," dedim. "Hiç öyle arkadaşlıklar kuran birisine benzemiyor. Daha doğrusu, birine arkadaşım diyecek birine benzemiyor. Gerçi Elena'ya da arkadaşım dedi."

Tolun güler gibi ses çıkardı. "Elena, arkadaşı mıymış?"

İmalı sesi yüzünden duraksadım. *Daha fazlası mıydı?* Bunu beklememiştım. Sara ona pot kırdığını belli edermiş gibi baktığında Tolun toparlamak istiyormuş gibi öksürdü.

Ama benim umurumda değildi.

Hem neden umurumda olacaktı ki?

"Sen bir de onun Odkan ile arkadaşlığını görecektin," dedi Tolun ağzına patates attığında, konuyu değiştirmek istiyormuş gibi. "Sıçmaya giderken bile ayrılmazlardı desem doğru olur. Çok kıskanırdım lan."

"Hatırlıyorum," dedi Sara gülerek. "Ne zaman böyle bir arkadaşım olacak diye ağlıyordun bana."

"Yedi yaşındaydım kızım."

Elena mevzusunu umursamadan, “Siz de mi çocuklukta beri tanışıyor-sunuz?” diye sordum şaşkınlıkla.

Ama neden şaşırmıştım ki zaten? O çevredeki herkes birbirini senelerdir tanıyordu. Abimin anlattığı kadarıyla bunu biliyordum. Normalde Aslanlar, beş yaşına bastığında örgüte takdim edilirler ve on ikilerine geldiklerinde bağlılık yemini ederlerdi. Babam söz konusu abim olduğunda yeminin süresini geciktirerek on altı yaşına kadar ertelettirmişti, belki de abimin tam anlamıyla onların arasının girememesi sebebi de buydu. Ben zaten denklemde hiç yoktum. Gerçi bazen olsam nasıl olurdu diye düşünmeden edemiyordum.

“Evet,” dedi Sara. “Ben bir yaş büyüğüm Tolun’dan. Altına sıçtığı günleri hatırlıyorum yani.”

“Çocuklukta beri berabersiniz yani,” dedim şaşkın bir sesle. Birbirlerinin ilk aşkları falan olmalıydı. Bu tarz şeylerin hep sadece masallarda olduğunu düşünürdüm.

“Yok,” dedi Tolun sanki tam olarak onun sinirini bozan bir olaya parmak basmışım gibi. “Sekiz sene oldu daha.”

Öyle bir söylemişti ki duyan da sekiz sene az bir süre sanacaktı.

“Az bir süre değil sonuçta,” dedim omzumu silkerek. “Geç olsun güç olmasın.”

“İnsan ilk aşkı ile daha uzun zaman önce birleşmek istiyor, doğal olarak.”

“Birbirinizin ilk aşkı mısınız?” diye sordum ellerimi yanağıma yasladığımda. “Ne tatlı...”

“Yok,” dedi Tolun. Sanki hayatı boyunca bu anı beklemiş gibi benimle dertleşmeye başlamıştı. “Yani, evet. O benim ilk aşkı. Ben de onun için öyleyim, iddia ettiği üzere...”

“Terbiyesiz!” dedi Sara bağırarak. “Ne demek iddia ettiği üzere? İnanmıyor musun sözlerime?”

“Abi altı ay neden o piçle çıktın o zaman ya?” diye sordu birden Tolun sinirle.

“Yine mi aynı konu?” diye sordu Sara da sinirle. “Ben soruyor muyum sana o kızı?”

Ve böylece bir çift kavgası başlamış oldu.

“Ya aynı şey nasıl oluyor az bir açıklar mısın?” diye sordu Tolun dolaşarak tezgâhın önüne geçtiğinde. “Biz beraber olmadık mı? Sonra sen gittin birden o piçle çıkmaya başladın! Ne alaka abi? Ben hâlâ anlamadım bunu tam olarak. Bak hâlâ açıklamanı bekliyorum.”

“Tam olarak kaç sene önceden bahsediyorsunuz şu an?” diye sordum kaşlarımı kaldırarak. Çünkü o kadar hararetli konuşuyorlardı ki sanki dün uçağa binmeden önce olmuştu.

Tolun birkaç saniye duraksadı ve parmakları ile teker teker saymaya başladı. Sonra da “On sene,” dedi aynı ciddiyetle.

Şaka mı yapıyorlar?

“Mariya’nın yatağından çıkabilsen yakalardın olayın o kısmını canım,” dedi Sara. “Gidelim istersen partiye bir hasret giderirsiniz. Ama bu sefer ablası kardeşini bir kez daha dövdüğümü görürse doğum günü partisi piç olabilir.”

Mariya, Elena’nın kız kardeşi miydi? *Oha*. Demek ki Elena ile Sara bu yüzden kavga etmişlerdi. Elena, kardeşini koruyordu.

“Aynen amına koyayım ölmüştüm özlemde!” dedi Tolun sinirle. “Ne iyi fikir geldi aklına aşkım ya? Hadi gidelim hemen.”

“Bir sakın olabilir misiniz?” diye sordum şok içinde ikisine bakarken. “Neden on sene önceki meselelerden kavga ediyorsunuz tam şu an?”

“Saçma sapan konuları tekrar tekrar açmaya bayılıyor çünkü,” dedi Sara sinirli bir şekilde. “Üç saat yan yana yolculuk yapınca kafayı yedi. Doğduğumuzdan beri olan tüm konuşmaları konuşmaya başladık.”

“Siz nereden geldiniz ki?”

“Petersburg’dan.”

“Neden o kadar uzun sürdü?” diye sordum. “Normalde bir buçuk saat değil mi?”

“Öyle de son dakika bir tane kadın ben uçmak istemiyorum dedi, uçağın kalkışı gecikti yani. Bu da sıkılınca bana sardı işte! İçinde tuttuğu ne varsa saydırıyor saatlerdir.”

“Ya ne gerek var?” diye sordum hayret içinde. “Manyak mısınız siz? Sekiz senedir sıfır sorunla berabersiniz diye canınız mı sıkılıyor da kavga etmek için on sene öncenin konularını mı açıyorsunuz?”

“Yok ben bu gece o lavuğu göreceğimi biliyorum amına koyayım,” dedi Tolun. “Partiden eksik olur mu hiç o piç? Tüm keyfim kaçacak zaten. Önceden kendimi hazırlıyorum.”

“Kimden bahsediyorsunuz ya siz?”

“Anma ismini,” dedi Tolun sanki biliyormuşum gibi. “O lanet herifin ismini anıp keyfimi kaçıramam ben!”

“Keyfin pek yerinde gibi görünmüyor zaten ama...” dedi Sara.

“Bence siz açlıktan kafayı yediniz,” dedim ikisini de omuzlarından tutup masaya oturttuğum sırada. “Biftek miftek ne varsa ağzınıza sokalım da bir kendinize gelin. Olur mu? Nasıl fikir?”

“Çok haklısın canım,” dedi Sara kafasını sallayarak. Sonra Tolun’a döndü. “Kalk da hazırla yemekleri konuşacağına.”

Tolun söylense de olduğu yerden kalktı ve fırına döndü. O sırada masanın üzerine bıraktığım telefonum titredi. Mesaj atabilecek bir kişi olduğundan mesajın kimden geldiğini biliyordum.

H: *Yemek yedin mi?*

Bengi: *Kavga etmeyi bıraksalar yiyeceğiz.*

H: *Kavga mı ediyorlar? Onların kavgaları çok kafa sikiyor. On sene önceyi anlatıyordur Tolun kesin.*

Güldüm çünkü doğru tahmin etmişti. Onları gerçekten tanıyordu.

Bengi: *Maalesef. Sen ne yaptın? Hallettin mi işini?*

H: *Evet.*

Bengi: *Keşke seninle gelseydin.*

H: *Seni oraya sokmamın bir yolu olsa zaten sokardım. Ama oraya seninle girersem sorun çıkar.*

Bengi: *Elena eski sevgilin olduğu için mi?*

Sorunun bununla ilgili olmadığını biliyordum. Sorun yüzümü görmeleri gerekmesiydi. Ama yine de sormak istemiştım çünkü yüz yüze olsak bunu sormak istememe rağmen soramazdım. Ama merak ediyordum. Ve merak ettiğim her şeyi öğrenmek istiyordum.

H: *Yüz yüze sormaya çekindiğin soruları mesajda yazabildiğini öğrendiğim iyi oldu. Bundan sonra sana mesaj atmayacağım.*

Anlamıştı ve soruma tabii ki cevap vermemişti. Gözlerimi devirerek telefonu bıraktığımda bir mesaj daha geldi.

H: *Elena eski sevgilim değil.*

Bunu açıklamasına şaşırmışken bir mesaj daha geldi.

H: *Ve sorunun yüzün olduğunu biliyorsun.*

Neden bahsettiğini tabii ki biliyordum ama alaycı bir mesaj yazmak istedim.

Bengi: *Çok güzel olması, değil mi?*

H: :)

Bengi: *Bu bir cevap değildi. Ayrıca iyi alıştın sen de şu çirkin gülücüğe.*

H: *Cevabını bildiğin şeyler sorma.*

Bengi: *Öyle bir şey yapmıyorum.*

Mesajı gördü ama cevap vermedi.

Telefonu masanın üzerine bıraktığımda istemsizce sırtıtmıştım.

“Bu neye gülüyor?” diye sordu Tolun. “Delirdi iyice.”

“Hâline gülüyorum,” dedim onu süzdüğümde.

“Ne varmış hâlimde?”

“On sene önceki meselelerden kıskançlık krizi çıkaran ben değilim ya sen söyle,” dedim omzumu silkerek. “Ne var sence hâlinde?”

“Çok haklı bu kız!” dedi Sara.

“Of gidin işinize ya,” dedi Tolun. “Hadi zıkkımlanalım. Kendime gelmem lazım.”

Hiçbir şey demeden yemeğe gömüldük. Kelimenin tam anlamıyla. Yedikten sonra Narbekov geldiğinde kriz geçirmesin diye üçümüz birden mutfakı temizledik. Her bir köşesini. Tolun yorgunlukla esnese ve yatmak için rol yapmaya çalışsa da Sara bunu yutmamıştı ve tabii ki ona hazırlanmasını söylemişti. Yola çıkacaktık.

Onlara salonu bırakarak banyoya ilerledim. Valizin içinden siyah bir kot pantolon aldım ve altıma geçirdim. Üzerime önce kısa kollu bir tişört, sonra uzun kollu bir tişört en son ise kalın ve geniş, beyaz bir kazak geçirdim. Normalde giyinmeyi sevdiğim tarz bu değildi ama hava bu kadar soğukken görünüşten çok üşümemeyi önemsiyordum.

Valizin içindeki parfümümü sıktıktan sonra odaya ilerleyerek dolapta Perva'nın montlarının olduğu kısmı açtım. Montların altında atkılar vardı. Siyah olan atkıyı kaparak boynuma sardım. Atkı gerçekten önemliydi çünkü ağzımın doğduğunu hissetmek istemiyordum. Bir daha o kadar üşümeyi kaldıracabileceğimi sanmıyordum.

"Makyaj malzemelerini kullanabilir miyim?" diye sordum odadan salona doğru sarktığımda. İkisi de üzerine montlarını geçirmişlerdi. Sara salonun içindeki aynanın karşısında makyaj yapıyordu.

"Tabii ki hayatım," dedi ben merdivenlerden inerken. "İstedğin gibi kullan."

Sadece göz altımı kapatmak ve rimel sürmek istiyordum. Ama bunları yaptıktan sonra dudığıma da biraz renk vermek istediğimi fark ettim ama kırmızı ya da bordo ruj havamda olmadığım için sade kahverengi bir ruj sürdüm. Sonra gözlerimin de sönük durduğunu fark ettim ve bir eyeliner çektim hızlıca. Eğer bir süre daha aynaya bakarsam daha çok şey eklemek isteyecektim ama artık çıkmamız gerektiğini farkında olduğumdan aldığım her şeyi mavi makyaj çantasına bırakarak dolabın içindeki beyaz montumu çıkardım ve üzerime geçirdim.

Perva arabalarından birinin anahtarını Tolun'a bırakmıştı. Burada başka arabası olduğunu bile bilmiyordum. Siyah bir Range Rover'dı. Diğer arabaları gibi spor bir tercih değildi ama bizim de şu an hız yapmaya ihtiyacımız yoktu zaten.

"Sen sürebilir misin?" dedi Tolun anahtarları Sara'ya attığında. "Çok yorgunum ben."

"Zaten çok yavaş sürüyorsun," dedi Sara gözlerini devirerek. "Atla bakalım yana. Kaçırayım seni."

Sara sürücü koltuğuna, Tolun da yolcu koltuğuna oturduktan sonra arkaya geçtim ve kapıyı kapattım. Sara arabayı çalıştırdı ve garajdan çıktık. Birkaç saniye sonra Moskova'nın sokaklarındaydık. O ikisinin ilgisini çekmiyordu çünkü burası çok sık geldikleri bir yerdi ama ben ilk kez geliyordum, bu yüzden dikkatle pencereden dışarıyı izliyordum.

"Şu partide neler olduğunu o kadar merak ediyorum ki," dedi Sara arabanın hızını arttırdığında. "Keşke Elena aptalı ile kavgalı olmasaydım da girseydik ya."

“İyi ki kavgalısınız,” dedi Tolun. “Yirmi saatlik işkenceden sonra bir de o işkenceyi çekemezdim.”

“Neden kavgalısınız?” diye sordum, bunun nedenini anlamış olmama rağmen belki detaylı anlatır diye sormuştum.

“Mariya bunun kardeşi,” dedi Sara. “Yani Mariya’yı dövmek istemiştım ama beni tahrik edecek çok harekette bulunduğu için en son kafasını tuvalete sokmak durumunda kaldım. Sonra Elena beni fena dövdü. Tanıdığım en çirkef insan.”

“Nadia’dan sonra,” dedi Tolun.

“Doğru,” dedi Sara. “Elena’nın pençeleri bir tek kraliçesine karşı çıkıyor.”

“Kimsenin seni dövebileceğini düşünmüyordum,” dedim şaşkın bir sesle.

“Dövdü ne yazık ki,” dedi Sara. “Ben fiziksel kavgadan nefret ederdim ama o an gerçekten çok üstüme geldi. Ve çok sarhoştum. Ne yaptığımı düşünmedim bile. Sonra Elena içeri daldı sen kimin kardeşine ne yapıyorsun diye girişti bana. Mariya da onunla beraber daldığından pek şansım yoktu.”

“Nadia neredeydi?” diye sordum gülerek.

“Oradaydı tabii ki,” dedi Sara. “Tuvaletin içinde izliyordu. O hayatta fiziksel kavgaya girmez. Kendisi kraliçe canım. Varoşça hareket eder mi sence? Eğilse incileri dökülür ya.”

“Tuvaletin içinde sizi izledi mi sadece?”

“Evet,” dedi. “Kılını kıpırdatmaz bile. Bizi ayırması için Odkan’ı aradı.”

“Odkan da geldi mi?”

“Ay saçmalama,” dedi gülerek. “İşi gücü bırakıp kavga ayırmaya mı gelecek? Olga’yı yolladılar da o girdi aramıza. Benim saçlarımın yarısı Elena’nın elindeydi.”

“Bunlar yaşanırken Tolun neredeydi peki?”

“Odkanlarla iddia kuponu yapıyormuş...”

“Aşkım öyle değil,” dedi Tolun birden. Sonra beni inandırmak ister gibi bana döndü. “Öyle değil lan. Kupon falan yapmıyorduk. Ben, Vlad, Odkan iddia kuponunu zaten yapmıştık. Dünya para koymuştuk bir de. Son maç kalmıştı. Yüz yirmi bin dolar kazanacaktık. Maçın 1-1 bitmesi gerekiyordu. 1-0’dı. Odkan’ın telefonundan maçı izliyorduk, kaçak yayındı, kımıldayınca bile internet gidiyordu. Mekândaki tek doğru noktayı

bulmuştuk, golü bekliyorduk yani. Kupon yapsak kalkar gelirdik. O kadar da değil yani.”

Kahkaha atmaya başladım. “Nadia, Odkan’ı aramış ama. Biliyordunuz yani. Sevgilin kavga ederken sen maç mı izliyordun?”

“Sor kızım sor,” dedi Sara. “Senelerdir sorguladıklarımı sorgula sen de.”

“Odkan o an telefonu açmış olabilir mi sizce?” diye sordu Tolun. “Telefonu meşgule attı hatta o an kaçak yayın kapandı diye çok fena sövmüştük valla aşkım hakkını helal et sen de.”

“Üçünüzün oturup maç izlediğine inanamıyorum,” dedim. “Bir de kupon yapmışsınız. Kaç yaşında oldu bu ya?”

“On beş falan işte,” dedi Tolun. “Şöyle bir bakınca... Daha Nadia ile Odkan bile sevgili olmamıştı o zaman. Flört bile değillerdi. Hatta hatırlıyor musun? Anna, Odkan’dan hoşlanıyordu gidip Nadia’ya ‘Siz çok yakın arkadaşsınız bizi ayarlasana’ demişti Nadia da bunları ayarlamaya çalışmıştı.”

“Oha!” dedi Sara şaşkınlıkla. “Abi hatırlıyorum! Hatırlıyorum! Ben geçen gün Anna’yı gördüm. Bana Odkan’ı sordu yine. Ben de dedim biz görüşmüyoruz artık. Sonra da Nadia’yı sordu. O da New York’a yerleşmiş.”

“Biz yeni sevgili olmuştuk hatta birkaç hafta olmuştuk,” dedi Tolun. “Dün gibi ya... Zaman çok hızlı geçmiyor mu?”

Bir an kendimi kötü hissettim.

Çünkü bu çevrede sadece ben yoktum.

Ama bunu söyleyip keyiflerini kaçırmak istemediğim için sustum. Onlar kendi aralarında geçmiş hakkında konuşmaya devam ettiler ancak dinlemiyordum bile.

Sadece geçtiğimiz sokakları izliyordum.

“Çok görmek istiyorsan partiyi tek tuşuma bakar aşkım,” dedi Tolun, gülerek. Bakışlarımı camdan çıkıp onlara döndüm. Neden bahsediyordu?

“Açabilir misin?” diye sordu Sara şaşkınlıkla.

“Sen sevgilini ne sanıyorsun lan?” diye sordu Tolun alayla. “Hangi mekân olduğunu biliyorum. Üç dakikamı almaz.”

“Ee açsaydın ya o zaman,” dedi Sara keyifle. “İzlerdik.”

“Kızım ne bileyim?” diye sordu Tolun. “Ciddi değilsin sandım. Bu kadar meraklı olduğunu bilmiyordum.”

“Meraklıyım tabii!” dedi Sara. Sonra bana döndü. “Bengi, yanında bilgisayar var. Verir misin?”

“Ne oluyor?” diye sordum bilgisayar çantasını önde oturan Tolun’a uzarak.

“Birtakım hack çalışmaları,” dedi Tolun bilgisayarı açtığında. “Mekânın kamerasını açacağım sırf Sara dedikoduya doysun diye.”

“Bu senin için basit bir şey mi?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Tabii ki,” dedi alayla. “Yoksa bir Pençe olmamama rağmen Vlad beni yanında neden tutsun? Ben bulabileceği en iyi adamım bu konuda.”

“Bu düzenli olarak yaptığın bir şey mi?” diye sordum kaşlarımı çatarak. “İnsanları izlemek?”

“Leo kime kafayı takarsa,” dedi omzunu silkerek. “Zorundayım. Onlar adam öldürür ben bunu yaparım. İkisi de görev. Genelde sorunu olan adamların bilgisayarlarını *hack*liyorum. Böylece Leo’nun eline koz geçmiş oluyor.” Parmakları klavyede dolaşıyordu. “Senin için Vlad’ın telefonunu *hack*lememi ister misin? İki dakika falan sürer. Belki *nude*’unu buluruz.”

Sara kahkahayı bastı.

“Pardon da neden benim için oluyor?” diye sordum kaşlarımı çatarak. “Ayrıca sen ona hiç baktın mı? Telefonda kameranin nerede olduğunu bile bilmiyordur. Galerisinde hiçbir şey yoktur.”

“Aranızda bir şey olacağını anlamak için kâhin olmaya gerek yok,” dedi Sara gülerek. “Tüm gün aynı evdesiniz. Dip dibe. Üstelik birbirinizden başka biriyle muhatap bile olmuyorsunuz. Böyle bir durumda o iki insan isterse dünyanın en uyumsuz ikilisi olsun, sonucu yine yakınlaşma ile biter.”

“Sus aşkım,” dedi Tolun bilgisayarla uğraşmaya devam ettiğinde... “Gidip Vlad’a söylerse görürsün bu lafları.”

“Aramızda dönen muhabbetleri neden ona söyleyeyim ki?” diye sordum ona dönerek. “Onu ilgilendiren bir şey yok.”

“Bak işte bu kızı bu yüzden çok sevdim,” dedi Sara gülerek. “Çok tatlı birisi!”

Bunu iki gün içinde ikinci duyuşumdu.

Garip olan şeydi ki hayatım boyunca da ikinci duyuşumdu.

“Açtım,” dedi Tolun bilgisayarı dizlerine yasladığı sırada. “Çok bir şey belli olmuyor ama... Odkan, Elena ile konuşuyor. Kameranin önündeler

direkt ondan onlar görünüyor bir doğru düzgün. Bu senin için yeterli bir dedikodu mu?”

Sara bilgisayarı birden kucağına aldığı anda arabanın içinde sarsıldık çünkü direksiyonu bırakıp bizi oradan oraya savurmuştu. “Sara!”

“Pardon,” dedi Sara ama hiç de pişman değildi. “Nadia’yı bulsan bana!”

“Aşkım bu öyle işlemiyor ki,” dedi Tolun. “Öyle bir teknoloji Bill Gates’in elinde bile yok şu an.”

“Ne alaka bu ikili?” diye sordu Sara kendi kendine. “Çok alakasız.”

“Elena çok sever Odkan’ı,” dedi Tolun.

“Elena’nın da sevmediği erkek yok maşallah...” dedi Sara gülerek. “Of tek görünen Elena’nın kızıl kafası!”

“Aşkım ekran siyah beyaz ama...”

Ben de merakımdan kafamı iki koltuğun arasından çıkarmıştım ve ekrana bakmaya başlamıştım. Ekranda iki kişi vardı ama birbirleri ile çok alakaları yok gibiydi.

Ta ki kız, çocuğun boynuna kollarını dolayana kadar.

“Hayda...” dedi Tolun koltuğunu geriye yatırdığında. Film seyrederek gibi ekranı seyreliyorduk. “İşte şimdi işin rengi değişti.”

“Nadia’yı çaldırısam mı telefonla?”

“Senin isteğin tam olarak ne Sara?” diye sordum şok içinde.

“Elena’nın doğum gününde ağlaması,” dedi Sara.

“Bu çok acımasızcaydı.”

“Onun bana yaptıkları da öyleydi.”

Pekâlâ. Sanırım yine bilmediğim olaylara istemsizce burnumu sokmuştum. Çünkü bahsettiği her ne ise o kavgaya olmadığı belliydi. Sesindeki hayal kırıklığını hissedebiliyordum.

“Eğlence bitti,” dedi Tolun. “Kraliçe arı geldi.”

Ekrana odaklandım. Bir kız kadraya girdi. Yüzleri tam olarak seçilemiyordu ama Tolun onları hemen tanıyordu. Belki de bilgisayara en yakından o baktığı içindi. Gelen kız, erkeğe hiç bakmadan direkt öteki kıza çekti ve kolundan tutarak yürümeye başladı.

“Aşkım kamerayı değiştir,” dedi Sara heyecanla. “Aşkım, değiştirsene! Tuvaletin olduğu arayı gösteren kameraya geç!”

“İnanmıyorum size,” dedim şaşkınlıkla.

Tolun ise gülerek dediğini yaptı. Sara’nın dediği gibi oluyordu her şey. Yani Nadia, gerçekten de Elena’yı tuvalete sürüklüyordu. Kapının önüne geldiklerinde kolunu bıraktı ve kızı içeriye doğru ittirdi.

“Abi hayır ya,” dedi Sara hüsrana içinde. “Bütün eğlence kaçtı şu an! Aşkım, tuvaleti göremiyor muyuz? Sen bir yolunu bulursun...”

“Aynen bulurum... Klozetin içindeki bokları bile *zoom*larız hatta, aşkım.”

“Of ya,” dedi Sara memnuniyetsiz bir şekilde. “Çok hevesliydim.” Tam o sırada tuvaletin holüne koşarak birisi girdi. “Kim bu? Olga mı?” diye sordu Sara gözlerini kıсарak. Bir yandan da yolu izliyordu. Bu kızın dedikoduya açlığı bambaşkaydı. “Kız Nadia güvenme bunlara, Olga’nın da seninkinde gözü var.”

Kahkaha atmaya başladım.

“Mariya da geldi,” dedi Tolun.

Sara birden kafasına geçirdi. “Şerefsiz, sırtından nasıl tanıdın hemen kızı?”

“Aşkım sen de Olga’yı tanıdın?”

“Sus,” dedi Sara. Birden beş kız daha tuvalete doğru koşmaya başlamıştı. “Ay herkes akın etti,” dedi Sara. “Gerçekten dövüyor galiba kızı.”

“Dövüyor olma ihtimali yok,” dedi Tolun. “Nadia öyle bir şey yapacak biri değil. Bence konuşuyordur.”

Koridorda bir erkek göründü. Üzerinde deri ceket vardı. Doğrudan kızlar tuvaletine daldı.

“Odkan mı o?” diye sordu Sara. “Abi, onun ne işi var şu an içeride?”

“Onun yüzünden çıktı kızım kavga,” dedi Tolun. “Anca fark etmiştir. Ayakta zor duruyordu.”

Koridor tekrardan kalabalıklaştı.

“Şu yavaşak benim düşündüğüm kişi mi?” diye sordu Tolun gözlerini kı-sarak. Bir deri ceketli daha vardı ekranda. Saçları üç numaraydı. Yanında da ondan birkaç santimetre kısa görünen başka deri ceketli bir erkek daha vardı.

“Kim o?”

“Sara’nın eski sevgilisi.”

“Aşkıım on dört yaşındaydık ne olursun sus artık,” dedi Sara gözleri ile ekranı incelerken. “Hassiktir!” Birden kakhaha patlatmıştı. “Ya Vlad’ın ne işi var burada?”

“Tuvalete gidiyordur o,” dedi Tolun. “Bak görürsün, kızlar tuvaletine girmeyecek.”

Ve dediği oldu. Yemin ederim hayatımda izlediğim en komik şeydi. Narbekov yavaşça kızlar tuvaletinin kapısından içeri baktı sonra hiçbir şey olmamış gibi erkekler tuvaletine daldı.

“İçerisi ne hâldeyse artık,” dedi Tolun kakhaha atarak. “Bak onun gibi meraksız bir herif bile şöyle bir bakmadan geçemedi.”

Eğilerek bilgisayar ekranına bakmaya devam ettim. Birkaç erkek daha gelmişti ve kapının önünde bekliyorlardı. İçerisi artık ne kadar kalabalıkça sığamıyorlardı bile.

Telefonumu çıkararak Narbekov’a mesaj attım.

Bengi: *Yanlış tuvalete girdin gibi.*

Anında cevap geldi.

H: *Beni mi izliyorsun?*

Bengi: *Neden bu kadar normal karşıladın bunu?*

H: *Tolun’un açacağını tahmin etmiştim. Sara asla rahat bırakmazdı.*

Bengi: *İçeride ne oluyor?*

H: *Ben de şöyle bir bakmak için gelmiştim ama anlamadım. Tuvalette elli kişi falan var. İlgimi de çekmiyor. Odkan bağırıyor. Leş gibi sarhoş. Az sonra dayak yer.*

Bengi: *şimdi çıksan fark etmezler.*

Mesaja cevap vermedi.

Kafamı kaldırdığımda tuvaletten çıktığını gördüm. Bu sefer tuvalete bakmadan dümdüz mekâna ilerledi. Birkaç saniye sonra ise Odkan tuvaletten çıktı ama yalnız değildi. Nadia’yı kolundan çekistiriyordu. İlerleyip mekânın içine doğru girdiklerinde bu sefer Sara demeden Tolun kamerayı değıştirdi. Birkaç saniye sonra aynı koridordan bir adam çıkıp geldi. Az önce saçları üç numara olan adamın yanında olan adamdı, ensesinden tanımıştım.

Odkan’a bir şeyler söylediğinde Odkan, Nadia’yı bırakarak ona döndü. Ve adam her ne dediyse Odkan kakhaha atmaya başladı. Kafasını arkaya

atarak içten bir şekilde güldüğünü gördüm. Bu sırada eli yanında duran masaya uzanmıştı.

Her şey çok ani gerçekleşti. Ben daha ne olduğunu anlamadan, masanın üzerinden aldığı cam votka şişesini adamın kafasında kırmıştı.

Adam sendeledi ve yere düştü, asıl olay orada başladı. Odkan'ın adamın üzerine çıktığını gördüm. Ve yüzüne peş peşe yumruklar atmaya başladı. Burnundan soluyordu.

Bu adam hiç sakın değildi. *Hem de hiç*. Öfkesini kontrol edemiyordu. *Hem de hiç*.

"Hassiktir!" dedi Sara. "Ne yapıyor bu deli?"

"Bir bok anlamadım ki," dedi Tolun da şaşkın bir sesle. "Malum piçin kardeşi değil mi bu?"

Adam Sara'nın eski sevgilisinin kardeşiymi demek ki.

Tam o sırada Odkan birden arkaya doğru savruldu. Kameraya odaklanmaya çalıştım ama her şey o kadar ani gerçekliyordu ve herkes o kadar fazla hareket ediyordu ki hiçbir şeyi tam olarak anlayamıyordum. Odkan'ı savuran tabii ki kafasında şişe patlayan çocuk değildi. Arkadan gelen iri cüsseli biriydi. Kim olduğunu bilmiyordum, zaten yüzü de belli olmuyordu. Odkan'ı çekerek kafasını yüzüne gömmüştü.

Asıl olay orada başladı. Kafayı yedikten sonra Odkan sendeledi ve yumrukladığı diğer adam ayağa kalkma fırsatı buldu. Tam Odkan'a saldıracakken kim olduğunu bilmediğim başka bir adam koşarak kameranın açısına girdi ve ayağa zaten zar zor kalkmış olan adamın suratına yumruğu geçirdi.

Ve sonra kavgaya girenlerin sayısı birden artmaya başladı. Gözlerim Narbekov'u arıyordu. Yoktu. Odkan ayağa kalkmış ve onu arkadan çekiştiren adama yumruk atmaya başlamıştı. Karşı taraf birden kalabalıklaşmıştı. Odkan'ı ise savunan bir kişi vardı. Olaya yeni girenlerden birisi eliyle kaldırdığı bar sandalyesini Odkan'ın kafasına fırlatacağı sırada yüzünde aniden parlayan yumrukla birden yere yapıştı. O kadar ani ve o kadar sert patlamıştı ki yumruk adamın suratında, tamamen yere yapışmıştı.

Yumruğu atanın kim olduğunu görünce şaşkınlıkla dudaklarım aralandı. *Narbekov*.

"Ne yapıyor bu?" diye sordu Tolun şaşkın bir şekilde. "Az önce kavgaya mı girdi yoksa ben yanlış mı gördüm?"

“Adil değildi,” dedi Sara. “İkiye dokuz kavga etmek kimin kitabında makul ki?”

“Evet ama o fiziksel kavgaya girmez ki,” diye mırıldandı Tolun.

Yere indirdiği adam yerden kalkamadığında Narbekov bu sefer arkasından gelen adama yumruk attı. O adam yumruğun etkisi ile sendelediğinde, aynı saniyede arkasından yaklaşan adamın kafasını bar tezgâhına gömdü. Reflekslerinin iyi olmasını bekliyordum ama bu beklentimin bile üstündeydi. Gerçi yetiştirilme şeklini dikkate alacak olursak normal olan buydu.

Ve tüm bu yere indirdiği adamlarla o kadar ilgi çekmişti ki, şimdi adamlar Odkan'ı bırakıp ona yönelmişlerdi.

Aynı anda üç adam ona doğru çullandığında önündeki ikisini halletti ama arkadakine yapabileceği bir şey yoktu. Adanı masayı kafasında kıracağı sırada yere düştü. Arkada duran Odkan'ı fark ettim. Ve elindeki bıçağı.

Adama bıçağı takmıştı.

“Daha fazla büyüyemezdi,” dedi. Tolun şaşkınlıkla. “Amına koyduğumun delisi. Ne yaptığını farkında mı? Kimi bıçakladı o? Sen fark edebildin mi?”

“Olov olduğunu sanmıyorum,” dedi Sara gözlerini kısarak bilgisayara yaklaştığında. “Hassiktir. Elena'nın abilerinden birisi olabilir.”

“Ağzına sıçayım böyle olayın,” dedi Tolun kafasını duvara vurduğunda. “Basit bir kavga deyip yırtamayacaklar, farkında mı? Kafasını siktiğimin piçi... Vlad'ı Leo'ya bulaştırdı, farkındasın değil mi? Bunca işin arasında...”

“Bir şey olmaz Tolun,” dedi Sara. Hiçbir şey anlamıyordum. “Hedeeon kendi isteği ile girdi kavgaya. Kimse onu zorlamadı. İhtimalleri düşünmüştür.”

“Kavgalı olduklarını sanıyordum?” dedim kaşlarımı çatarak. Artık arkadaş olmadıklarını söylemişti. Ama şimdi biri yumruk atıyordu. Diğeri de onun için bıçak çekiyordu. “Bu neydi şimdi? Anlamıyorum.”

“Yemin ederim ben de,” dedi Tolun. “Ben de anlamıyorum. Yalnız değilsin. Pençelerin birbirleri ile ilişkisi? Akıl erdiremezsin. Düşünme bile. Geç sadece.”

Gözlerimi onun şaşkın yüz ifadesinden alarak kameranın görüntülerinin yansıdığı monitöre çevirdiğimde kaşlarım havalandı çünkü manzara, bıraktığım gibi değildi. Odkan sanki az önce Perva ile beraber tüm o adamlara

karşı değilmiş gibi birden Narbekov'u göğsünden ittirdiğinde Tolun'un küfür ettiğini duydum.

Perva herhangi bir tepki vermedi. Her zaman olduğu gibi sakindi. Peki gerçekten sakin miydi? Yoksa sadece sakin olmak zorunda mı hissediyordu? Vermek istediği hiçbir tepki kalmamış mıydı sahiden?

Yoksa bir şeyleri dışa vurmak mı istemiyordu?

Neden istemiyordu? Onun gibi adamlar istediklerini yaparlardı. Yapma-lılardı. Gücün olayı bu değil miydi? Güç insanlara istediğini yapma hakkı sağlıyordu.

Ama o istediklerini yapamıyordu.

O hâlde, istediklerini yapamadığı hâlde neden hâlâ bu oyunu oynu-yordu?

Odkan, Perva'yı daha sert ittirdi. Kamera görüntüsü yüzünden yüzü net değildi, nasıl bir ifade içerisinde olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu yani. Ama yaptığı manasız harekete bakacak olursak kızgındı. “*Olay daha ne kadar büyüyebilir?*” diye soruyordu Sara tam o sırada. Sanırım bunun cevabını Odkan ve Perva beraber vereceklerdi.

Odkan onu bir kez daha sertçe ittirdiğinde Perva geriye doğru sende-ledi. Sırtı neredeyse bar tezgâhına değiyordu. Arkada duran herkes geri çe-kilmişti. Partiye devam eden yoktu ama az önce olduğu gibi kimse araya girmiyordu.

“Derdi ne?” diye sordu Tolun oflayarak. “Daha ne olayı arıyor? Vlad’a söylemeliydik. En başından buraya gelmemeliydi. Çok saçma.”

“Bu kadar stres yapma,” dediğini duydum Sara’nın. Ama onlara odakla-namıyordum bile. Emin olduğum tek şey Tolun’un çıldırdığıydı.

Odkan, Perva’nın suratına indirmek için yumruğunu havaya kaldırdı. Ama Perva kolunu tutarak onu ittirdi. Öyle kuvvetli ittirmişti ki az önce dokuz kişi ile gayet iyi idare eden adam az kalsın yere düşecekti.

Ona vurabilirdi. Bu da engellemenin bir yoluydu. Ama vurmamıştı.

“Neden kimse ayırmaya çalışmıyor?” diye sordum kaşlarım çatıldığında. “Az önce araya bir dünya adam girmişti. şimdi neredeler?”

“Derler ki, Narbekov ve Borisov kavga etmeye başarlarsa kendi iyiliğin için aradan çekil,” dedi Sara. “Çünkü onların arasına hiçbir şey giremez.”

Perva, Odkan'ın kulağına eğilerek bir şeyler dedi. Odkan'ın olduğu yerde kaldığını gördüm. Yani Perva ona her ne deyip yanından geçtiyse, bu deminden beri bir an olsun yerinde durmayan adamın olduğu yerde kalmasına neden olmuştu.

Perva çıkışa doğru ilerlemeye başladığında, biz de neredeyse mekânın civarlarına gelmiştik. Odkan arkasından birkaç saniye daha öylece bakakaldı. Sonra Nadia yanına yaklaştığında hiçbir şey demeden mekânın çıkışına doğru ilerlemeye başladı. Perva'nın peşinden mi gidiyordu yoksa mekândan mı çıkıyordu emin değildim.

"Dümdüz ilerle," dedi Tolun, Sara'ya. Tam o sırada mekânın yanından geçmiştik. "Şimdi hepsi birden çıkacak. İlgi çekmeyelim. Dümdüz ilerle. Dönelim."

Odkan'ın mekândan çıktığını gözlerimle gördüm. Kırmızı bir Ferrari'ye ilerlerken tam o sırada arkadan yaklaşan bir adam ceketinden tuttu.

"Sen kimin kardeşinin kafasında şişe kırıyorsun lan, piç?" diye bağırdığını duydum.

Ve aynı saniye içinde kafayı Odkan'a gömdü.

"Gabriel Kuzlov," dedi Tolun. Sara'nın eski sevgilisi o muydu? "Görebileceğin en büyük ikinci orospu çocuğu! Birincisine de az önce kafayı gömdü."

Düzenleme

Ny.ozlem

BÖLÜM 11

İNİNDEN KAÇAN ASLAN

2017, EKİM

Hayatım boyunca kaçtığım her şeyin ortasına düşmek, şimdiye kadar nefes aldığım her saniyeyi boş kılıyordu gözümde.

Buraya gelmemek için her şeyimi feda etmiştim ve hiçbir şey elde edemeyeceğim, her günün diğeri ile aynı olduğu bir hayat sürmeyi kabul etmiştim.

Ve tüm bunlara rağmen şimdi tam buradaydım.

Ne kadar boş hissettirilebilirse yaşanan anılar, benimkilerin hepsi o kadar boş hissettiriyordu işte şimdi.

Annemin sözünü dinlemeyip dışarı çıkmayı diliyordum. Ya da bir kez olsun babamı mutlu etmeye değil de kendimi mutlu etmeye odaklanmış olmayı diliyordum. Abim neye sahip olmak istemediyse tam olarak ona sahip olarak ikimizi de istemediğimiz hayatlar yaşamaktan kurtarmayı diliyordum. İkimize biçilen roller ile istediklerimiz ne kadar da tezattı.

Bunu daha yeni anlıyordum.

Keşke yeterince cesur olabilseydim geçmişte.

Ama ne yazık ki değildim.

Şimdi gerçekleşme ihtimali olmadığını bilerek dilediğim her şeyi o zamanlar gerçek yapmak elimdeydi. Attığım tek bir adıma ya da ağızımdan çıkan tek bir kelimeyse bakardı neredeyse hepsi. Ama o küçük adımı hiç atmamış ya da dudaklarımı hiç aralamamıştım.

Öylece durmuş ve bir hiç olarak yaşamayı kabul etmiştim.

Bu bizi şimdi nereye getirdi, görüyoruz.

Hiç gelmek istemediğimiz bir yere.

Sara fazla dikkat çekmemek için mekânın yanından biraz yavaşlayarak geçti. Bu sırada Odkan yediği kafanın etkisini daha yeni sindirmişti. Hatta ayağa bile kalkmıştı. Kavşaktan sola döndüğümüz kısa zaman diliminde Gabriel denilen adamın üstüne çıkıp yumruklarını yüzüne savurmaya başlamıştı bile. Yumrukları o kadar sertti ki... Kimsenin direnebileceğini düşünmüyordum.

“Yakalanabilirdik,” dedi Sara ilerideki sokağa saptığı sırada. “Buraya Vlad’ı kollamaya geldik ama az kalsın o bizi kollamak zorunda kalacaktı.”

Bunun olacağını tahmin etmiştim. Buraya gelmenin gereği olmadığını ona zaten söylediğim için bu konuda ağzımı tekrar açmayı saçma bularak sustum. Arabanın camından dışarıyı izlemeye devam ediyordum. Sara ıssız bir ara sokağa sapanı kadar.

Sokağın önünden geçen çifti bir süre izledim. Kız aynı Sara gibi küt ve platin sarısı saçlara sahipti. Yanındaki çocuk da Tolun gibi kumraldı. Kol kola girmişlerdi. Sokaktan karşıya geçmelerini ve bir arabanın kornaya basarak şoförün küfür savurmasına neden oluşlarını izledim. Sonra dikkatim dağıldı ve arabanın içinde bakışlarımı gezdirmeye devam ettim.

“İhtimali yoktu,” dedi Tolun gülerek. “Bir tanesi bizi fark edemeyecek kadar sarhoştı ve diğeri de ne olduğunu anlamasına engel olacak kadar sert yumruklarda boğuluyordu. Ayrıca camlarda filtre var bebeğim, bizi kimse göremez.”

“Plaka,” dedi Sara. “Araba Hedeon’a ait.”

“Bir sürü arabası var,” dedi Tolun. “Ayrıca hiçbirisi kim olduğunu belli edecek tarzda değil. Bizi görebiliyor olsalar plakayı sorgularlar ama kimse sokaktan geçen bir arabayı sorgulamaz. Paranoya yapma.”

Etraf eğlence mekânı doluydu ancak bütün Pençeler içeride özgürce dolaşabildiğine ve kimse çıkan olayları sorgulamadığına göre mekânı kapatmışlardı. Etraf o mekâna benzeyen barlarla doluydu. Sokak müzik sesi yüzünden inliyordu ama kimse durumundan şikâyetçi değil gibiydi. Bizim saptığımız ara sokak ise mekânların üç sokak ilerisinde, sigara içmek için bile girmedikleri bir sokaktı. Çünkü üç tane çöp konteynırı ölüyü bile rahatsız edecek derecede kötü kokuyordu.

“Hed mekândan çıktı mı acaba?” diye sordu Sara, gözleri ile sokağı inceledi. “Sana mesaj attı mı?”

“Hm?” diye sordum ona doğru. “Rusça bilmiyorum. Tekrarlar mısın?”

Rusça sorduğu için bilerek cevap vermemiştim. Rusçayı anladığımı bilmesini istemiyordum. Sonuçta bu benim elimde bir kozdu. Hedeon'un bunu anlamış olması diğerlerinin üzerinde denemeyeceğim anlamına gelmezdi.

Sara bana iyi davranıyor olabilirdi ama ben bu insanları tanımıyordum. Bu yüzden onlara güven borcum yoktu.

"Ah pardon," dedi Sara gülerek. "Unutmuşum. Hed sana mesaj attı mı diye sormuştum."

"Hayır," dedim kafamı sallayarak. "Atmadı."

"Geri dönmüş olabilir," dedi Sara koltuğunu biraz arkaya yasladığında. "Zaten o kargaşadan önce istediği şeyleri öğrenebildiğini sanmam. Şu anki durumdan faydalanıyor olma olasılığı?"

Çıktığını söylemişti ama ortalık karıştığı için geri dönmüş olabilirdi. Çıksa mesaj atardı. Bana mesaj atmasa bile Sara'yı ya da Tolun'u muhakkak arardı. Onların peşinden geleceklerini tahmin etmiş olması gerekiyordu.

"Onu biraz tanıyorsak eğer yüzde yüz," dedi Tolun. "Ama kimle konuşabilir ki? Elena belli ki konuşamayacak hâlde. O bıçak olayından sonra kardeşlerinin hepsi de. Odkan ile birbirlerine girdiler. Gabriel muhtemelen hayatının dayacağını yiyor. Koray içeride bile olmayabilir. Nadia zaten onun yanına bile yaklaşamaz. Geriye hangi seçenek kalıyor?"

"Olga," dedi Sara.

"Olga var," dedi Tolun da onunla eş zamanlı olarak. "Yani, kızın abisini öldürdükten sonra gidip onunla da konuşmayalım. Onu da yapmayalım."

"Kes sesini Tolun," dedi Sara sinirle ona döndüğünde. "Dile getirme şunu bir kez daha. Biz kimseyi öldürmedik. Oraya gittiğimizde zaten ölüydü."

"Oraya onu öldürmek için gidecektik," dedi Tolun iğrenir gibi bir sesle. "Farkında mısın? Hiçbir şey değişmiyor."

Demek ki burada olmasına rağmen tüm bu olanları garipseyen sadece ben değilmişim.

"Bana saldırdığı için," dedi Sara. Rusça konuşmaya başlamıştı. Ben anlamayayım diye böyle konuştuğu barizdi. Arkama yaslandım ve onları izlemeye başladım. "Siz gelmeseydiniz beni öldüreceği için. Ayrıca sikimde değil. Onu öldürmeyeceğimizi sen de ben de biliyoruz. İkimiz de o tetiği asla doğrultamazdık ve planın ağzına sıçardık. Vlad da bizi kapının önüne

koyardı. Neyse ki biri bu yükü üstlenerek bizi kurtardı. Böyle düşünmelisin.”

“Bu bok gibi bir düşünce tarzı Sara,” dedi Tolun yorgun bir sesle. Tekrardan gerilmişlerdi ama bu sefer müdahale etme niyetinde değildim. “Ben sizin gibi değilim. Bunu kaç kere söyleyeceğim sana?”

“Ben nasıl biriymişim ki?” diye sordu Sara bağırarak. Sinirini gerçekten kontrol edemiyordu.

“Siktir et,” dedi Tolun esneyerek. “Hiçbir şey demedim say, tamam mı? Eve gidip uyumamız lazım. İkimiz de neredeyse yirmi dört saattir uymadık ve kafamız yerinde değil. Kavga etmek istemiyorum daha fazla.”

Kurduğu cümlelerin üzerinde fazla düşünmüyordu ama her biri Sara’nın aklını fazlasıyla meşgul ediyordu. Farkında değildi.

“Ben kimseye onu öldürmemiz gerektiğini söylemedim Tolun,” dedi Sara sinirle. Tolun’un dediklerini hiç umursamamış gibiydi. “Bu benim suçum değil. Onu öldürmek isteyen Hedeon’du. Ben değildim. Ve bunu bana saldırdığı için istemedi. O’nun yüzünü gördüğü için istedi.”

Ah, demek ki bizim hakkımızda konuşacağı için Rusçaya geçmiş. Az önceki hamleyi yaptığım için kendime iyi ki yapmışım diyeceğimi biliyordum ama etkisini bu kadar hızlı göstermesini beklememiştim doğrusu.

“Bu plan boktan,” dedi Sara, Tolun konuşmadığında. “En başından söylemiştim. O’nun yüzünü gören herkese silah mı doğrultacağız? Ne alaka? Konu sevmedikleri olunca Vlad’ın sikiinde olmuyor ama onun sevmediği kişiler bizim sevdiklerimiz, Tolun. Hangi tarafta oldukları sikimde değil. Bir zamanlar aynı taraftaydık hepimiz. Alex ölmeyi hak eden şerefsizin tekiydi ama öbür gün yüzünü gören Alex değil de bir başkası olursa ne olacak?”

Bu kendimi kötü hissetmeme neden oldu. Alex’in ölümü üzerine hiç düşünmemiştim çünkü onlardan biriydi. Şerefsizin önde gideniydi. Sara’ya saldıran birisiydi. Onun arkasından üzülecek miydim bir de? Bir saniye bile aklıma gelmemişti.

Ama belli ki Sara’nın aklından çıkmıyordu ve bu konuda beni suçluyordu. *Benim yüzümü gördüğü için?* Aslında nedeni bir şerefsiz olmasıydı. Çünkü Sara’ya yaptığı şeyi yapmasaydı her şeyi boş verip oraya dalmazdım ve yüzümü görmemeye devam ederdi.

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum.

Hepsi aynı. Aslanların hepsi aynı.

“Bunu düşünmek istemiyorum,” dedi Tolun cebinden sigara paketini çıkardığında. “Bize olacakları söyledi. Kabul eden bizdik. Şimdi bunları düşünmek için fazla geç kaldık, Sara.”

“Planda böyle bir şey yoktu,” dedi Sara. “Onun yüzünü göreceklərini düşünmemiştik.”

“Kız sen çığlık attığın için daldı tuvalete,” dedi Tolun. “Keyfinden yapmadı ya.”

“Ben kıza bir şey mi diyorum acaba?” diye sordu Sara tekrardan öfkeyle. “Götünle mi dinliyorsun dediklerimi? Demek istediğim şey şu: Kızı gören Koray olsa vurabilecek miydik?”

“Koray seni taciz edecek bir orospu çocuğu olmadığı için o kız oraya gelmezdi Sara,” dedi Tolun. “Planı bozan tek şey Alex’in bir orospu çocuğu olmasıydı. Sus artık.”

Arabadan çıkmak istiyordum ama bunu yaparsam sorgulayacaklarını bildiğim için oturup hakkımda konuşmalarını dinliyordum.

“Benimle böyle konuşamazsın,” dedi Sara. “Ne oluyoruz ya? Sus artık ne demek oluyor tam olarak? Kendine gel, acil. Yoksa cidden hoş şeyler olmayacak.”

“Yorulдум,” dedi Tolun. “Ayrıca kıza ayıp ediyoruz. Anlamasın diye Rusça konuştuğumuzu bir aptal bile anlar. Uzatmayalım.”

“Kendimi bok gibi hissettiriyorsun,” dedi Sara. “Benim kızla sorunum yok. Ciddiyim. Demek istediğim şeyi anlamadığını düşünüyorum. Alex ölmeyi hak etti. Kız beni kurtarmaya geldi. Minnettarım. Ama demek istediğim şey şu: Ya sadece tesadüfen biri onu görürse? O zaman ne olacak?”

“Onu da Hedeon düşünsün,” dedi Tolun umursamaz bir sesle. “Asma suratını bebeğim benim. Ben seni anlıyorum. Somurtmana değecek bir şey yok ortada.”

“Başım ağrıyor sadece,” dedi Sara şakaklarını ovuşturduğu sırada. Şimdi tekrardan Türkçe konuşmaya dönmüştü. Göz ucuyla tepkimi ölçmek istercesine bana döndü, bana baktığını hissetmeme rağmen ona dönmedim. Az önce hiçbir şey anlamamışım gibi boş bir ifade ile arabanın camından dışarıyı seyrediyordum. O kadar umursamazdım ki gerçekten numarayı yemişti. “Hed’i arasak mı? Buraya geldiğimizi tahmin etmiştir. Hâlâ bizi arayıp haber vermiyorsa bir şey olabilir.”

“Ne olmuş olabilir sanki?” diye sordu Tolun umursamaz bir sesle. “Burada ona zarar verebilecek birisi yok. İki yumruk yese yamulmaz.”

“Kimle konuşuyor olabilir ki?” diye sordu Sara esnediği sırada. “Umarım Olga’yı yakalayabilmiştir bu karışıklıkta. Ondan başka kimse tam olarak önemsemez Alex birkaç gün kayıp olsa bile. O hep ortadan kaybolurdu. Baksana, Odkan bile farkında değil.”

“Odkan’ın umurunda değil çünkü,” dedi Tolun. “Yani, zaten tek şansı Olga’yı yakalamak. Alex ile iletişimde olup da onunla konuşacak tek bir kişi ile yok şu an içeride. Olga hariç.”

Narbekov’un sürüden ayrı gezen bir aslan olduğunu bir kez daha anlamıştım.

Ya da küçüklüğünden beri onların arasında yalnız olduğunu söylediğinde tam olarak neyden bahsettiğini... Onların içlerinde olmasına rağmen onlardan uzaktaydı.

Ve kimse onu tam olarak seviyor değildi.

Gerçi hepsi çıkarlarına göre hareket ediyordu. Birini sevip sevmemek pek bu tarz insanlara göre değildi.

“Nadia neden konuşmasın ki” diye sordu Sara kaşlarını çatığında.

“Odkan’ı geri kazanmak istiyorsa Hedeon’un yüzüne bile bakmaması gerektiğini biliyordur,” dedi Tolun bu çok bariz bir şeymiş gibi. “Ve bu gece gördüklerimize göre Odkan’ı epey bir geri istiyor. Fazla hırslanmış.”

“Alakayı çözemedim,” dedi Sara kaşlarını çatarak. “Karşı karşıya geleceklerini düşünüyor olabiliriz ama bu sadece bir ihtimal. Şu an kimsenin karşı karşıya geldiği yok. Leo gayet sağlam. Son yirmi sene içinde de ölecek gibi görünmüyor. En azından eceliyle. Neden şimdiden bir taraf seçsin ki kendine Nadia? Daha hiçbir şey belli değilken? Bu büyük bir aptallık olur.”

Sara’nın bahsettiği şeyi anlıyordum. *Taht savaşı*. Savaşın başlaması için, mevcuttaki Leo’nun tahtının sallanmaya başlaması gerekir. Aslanlar tarihinde tahtı isyanla alan tek kişi, şu an tahtta olan Leo’ydu ve bunu yapabilmesinin sebebi, o dönemde Leo olan Nikolai Narbekov’un tahtının epey sallanıyor olmasıydı.

Ama şimdi öyle bir durum yoktu.

O yüzden ortada henüz bir savaş da yoktu.

“Aşkım neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok,” dedi Tolun gülerek. “Bahsettiğim bu kadar derin bir şey değildi. Sadece ayrılıkları yüzünden böyle söyledim.”

Tolun bir sigara yakmıştı ve kokusu arabanın içine dağılmıştı. O an canımın çok fena sigara çektiğini fark etsem de ondan istemedim. Sessizce onları dinlemeye devam ettim. Zaten benim neden konuşmadığımı sorgulayan da yoktu. İşlerine geliyor gibiydi.

Eğer arabanın etrafı benim için bir bubi tuzağını andırmasaydı ve Aslanlar etrafta dolaşıyor olmasaydı kesinlikle arabadan iner ve Narbekov’u sokakta beklerdim. Üşüyecek olsam bile. Şu an o kadar durmak istemiyordum burada, Narbekov’dan öğrenmek için kırk takla atacağım şeyleri burada söylüyor olmalarına rağmen burada durmak istemiyordum.

Aslında Sara’nın bana laf etmediğini ya da Alex’in ölümü için birini suçlamadığını farkındaydım. Ama yine de arabanın içindeki atmosfer beni germişti. Bir şey anlamayacağımı düşünerek Rusça konuşmaları ve sonrasında hiçbir şey olmamış gibi Türkçeye geçiş yapmaları konu ne olursa olsun hiç hoş değildi.

“Ayrılıkları mı?” diye sordu Sara. Yorgun sesi birden ilgili çıkmıştı. Durum ne olursa olsun bu kızın dedikodu ihtiyacı asla azalmıyordu. Bunu söyleyebilmek için onunla çok fazla vakit geçirmeye de ihtiyaç yoktu. “Ayrılıkları ne alaka?”

“Oha,” dedi Tolun gülerek. “Neden ayrıldıklarını bilmiyor musun? Sen? Benim sevgilime ne yaptın lan? Kimsin sen?”

“Of ne diyorsun ya,” dedi Sara ona doğru eğildiğinde. “Sen biliyorsan neden bu konuda benimle hiç konuşmadın?”

“Kızım bize ne milletin neden ayrıldığından ya!” diye sordu Tolun güldüğünde. Az önce gerilen onlar değilmiş gibi rahattı. Anlaşılan burada gerilen sadece ben kalmıştım. “Ayrıca bilmesen didik didik araştırıp herkese soracağını düşünmüştüm. Genelde öyle yaparsın. Bu sefer nasıl yapmadın, hayret?”

“Biliyordum çünkü,” dedi Sara. “Elena söylemişti. Ama şimdi sen söylediklerinle aklımı karıştırdın.”

“Ne söylemişti Elena sana?”

“Nadia çocuk istiyormuş, Odkan istemiyormuş. Nadia üstüne çok gitmiş.”

"Tamam da o her zamanki ayrılıkları," dedi Tolun. "Normalde ayrıldıktan sonra hemen barışırlar. Bu sefer neden barışmamışlar?"

"Nadia'nın birini öptüğünü söyledi Elena," dedi Sara.

"Doğru söylemiş."

"Ee iyi de ayrılımlarının Vlad ile alakası ne o zam..." Sara ile ağzımız aynı anda açıldı. Gerçekten. Çünkü ikimiz de olayı anca kavramıştık. "Hassiktir oradan! Öptüğü kişi Vlad mı?" Tolun kafasını salladığında Sara şok olmuş bir ifadeyle elini açık ağzına götürdü. Ona bir şey diyemezdim çünkü ben de tam olarak aynı hâldeydim. "Sen şaka yapıyorsun! Nasıl oldu da duymadık bunu bunca zaman? Bize tek kelime etmedi lan."

Kaşlarını çatıldı. *Ne alaka?* İkisinin arasında bir şey mi vardı? Daha önceden? Neden Nadia böyle bir şey yapmıştı?

"Herif babasının öldüğünü bile söylemedi," dedi Tolun. "Kızın tekinin onu öptüğünü gelip söyleyeceğini sana düşündürten ne hayatım? Sanki her şeyi anlatan birisi de buna şaşıryorsun..."

"Ya ne bileyim ben aklım uçtu olayı duyunca," dedi Sara. Şaşkınlığı hâlâ aynıydı. "Sonra ne olduğunu bilmiyor musun?"

"Hed bir şey anlatmadı," dedi Tolun. "Ben ablamdan duydum."

Tolun'un ablası mı vardı?

"Ablan nereden biliyordu bunu be?"

"Nadia anlatmış," dedi Tolun. "Nadia sarhoşken Vlad'ı öpmeye çalışmış. Vlad hemen geri çekildiği için bir şey olmamış. Ama Vlad 'Bu yaptığını Odkan'a söylemek için bir saatin var yoksa ben söylerim,' demiş. Nadia da söylemek zorunda kalmış. Odkan da 'Bir daha asla olmaz,' demiş. Bu kadar."

Olaylara bak sen. Ben de bu örgütün içinde insanların tek derdi hayatta kalmak sanıyordum.

Ama izlediğim dizilerde bile olmayacak kadar büyük dramalar dönüyordu arka planda. *Doğru söylemek gerekirse bunlarla uğraştıklarına inanmıyorum.*

Yan sokakta patlayan silah ve hemen peşinden kopan yüksek bir çığlık sesi ile oturduğum yerde sıçradım. Sara ve Tolun da aynı tepkiyi vermişlerdi. Tolun "Ne oluyor lan?" diye sorduğunda öne eğilerek bilgisayara

döndü. Belki de kapının girişindeki kameradan bir şeyler görmeyi planlıyordu ancak kamera çalışmıyordu.

“*Delirdin mi?*” Bir kız Rusça bağıırıyordu. O kadar yüksek sesle konuşuyordu ki değil bu sokaktan, üç sokak öteden bile duyulduğuna emindim. “*Ne bok yediğini sanıyorsun sen?*”

“*Biri vuruldu mu?*” Başka biri ona cevap verdi. “*Sanırım Odkan vuruldu!*”

Sara’nın telaşla Tolun’a döndüğünü fark ettim ve bir an göz göze geldik. *Siktir.* Yüzümde nasıl bir ifade vardı bilmiyordum ama kendimi ifadesiz bakmaya zorladım çünkü hiçbir şey anlamamış olmam gerekiyordu, anladıklarım yüzünden şaşkın şaşkın durmamam gerekiyordu.

“Ne oluyor?” diye sordum Sara’ya döndüğüm sırada.

Bir şey anladığımı fark ettiğini sanmıyordum ama yine de bundan daha iyi rol yapmam gerekirdi. Anladığımı fark etse de bir şey olmazdı, hatta az önce tam olarak önümde benim hakkımda konuştuğunu ve her bir kelimesini anladığımı fark ederdi. Ama ileride işime yarayabilecek bir şeyi çöpe atmak istemezdim.

“Odkan vuruldu sanırım,” dedi açıklama yaparak. Sonra Tolun’a dönmüştü. “Neler olduğuna bakmamızın bir yolu yok mu?”

“Kamera çalışmıyor,” dedi Tolun. “Hiçbir yolu yok. Bence buradan çıkmamız gerek. Ne olacağı belli değil. Bizi fark edebilirler. Bas gaza.”

“Saçmalama,” dedi Sara panik bir sesle. “Çıkmaz sokağa park ettik, farkındasın değil mi? Buradan çıkmak için sağa dönmemiz gerek. Bizi görürler.”

Ben onlara göre daha rahattım. *İlk kez silah sesi duymuyorum ya.* Ama benim bir evin içine mahsur kalarak büyüdüğümü ve onların bu işlerin içinde büyüüklerini düşünürsek rahat olmaları gereken onlardı, ben değilim.

“Ah yoldan nasıl araba geçer ya...” dedi Tolun bilgisayarı kapatıp çantayı koltuğun altına koyduğunda. “Arabayı sür, Sara. Bir şey olmayacak. Süremeyeceksen in de ben geçeyim. Panik yapacağın bir şey yok. Camlar filtreli.”

“Plakayı kapatalım,” dedi Sara kararsız bir şekilde Tolun’a baktığında.

“Saçmalama Sara,” dedi Tolun. “Kapatılmış bir plaka daha çok dikkat çeker. İyi misin? Bu olanlar yetmiyormuş gibi polisi mi katacaksın bir de peşimize?”

“Ne polisi?” diye sordu Sara. “Burası Moskova’nın en pis yeri. Az önce sokağın ortasında bir silah patladı ve kimsenin umurunda bile olmadı.”

“Şu arabayı sürer misin lütfen artık?” diye sordu Tolun kaşlarını çatarak, bakışlarını benden çekerek Sara’ya yöneltmişti. “Sür artık şu siktiğimin arabasını, Sara.”

İkisi de beni umursamıyordu. *Sür artık arabayı*, dememek için kendimi zor tutuyordum. Ortalık bu kadar karışıkken kimsenin yoldan geçen bir arabaya bakacak hâli yoktu. Boşuna panik yapıyordu. Ayrıca ona buraya gelmenin kötü bir fikir olduğunu söylemiştim, en azından ima etmiştim.

Hedeon’un onun korumasına ihtiyacı yoktu ama Sara biraz daha arabayı sürmezse kendisinin Hedeon’un korumasına ihtiyacı olacaktı.

“Nasil çıkacağız?” diye sordu Sara. “Sokak çıkmaz. Önlerinden dolaşmamız gerekir. Bizi fark ederler.”

“Birbirlerini vuruyorlar,” dedi Tolun panik bir şekilde. “Sence bizi fark ederler mi?”

Büyük bir çığlık daha koptu. Bir kız sesiydi. Ama az öncekinden farklıydı.

“O piçin elinden silahı al!”

“Arabayı çalıştır Sara,” dedi Tolun araya giyerek. “Çalıştır artık.”

Sara kıpırdamıyordu bile. *Harika.*

“Sikeyim,” dedi Tolun, kapıyı açtığı an. Sara hâlâ sürücü koltuğundaydı ama Tolun inerek kapıyı çarpmıştı bile. Sara ne yapacağı konusunda kararsız kalmış gibi Tolun’a baktı ama yerinden kıınıldamadı bile. “Yan koltuğa geç,” dedi Tolun. “Hadi aşkım, geç artık. Bir şey olmayacak, söz veriyorum.”

“Biraz daha kıpırdamazsınız eğer ben geçeceğim şoför koltuğuna,” dedim sırtımı yasladığım yerde doğrulduğumda. Sara bana döndü. Nihayet bir tepki vermişti. “Hadi artık, siktir olup gidelim buradan.”

“Yan koltuğa geç Sara,” dedim sinirle. “Gidelim artık. Hadisenize ya!”

Sara sözümü dinleyerek yolcu koltuğuna geçti, Tolun da sürücü koltuğuna geçerek kapıyı kapatmıştı. İkisinin de kemerlerini takmasını izledim. Tolun arabayı çalıştırarak sola saptı ancak kaçışımız yoktu, ana yola çıkmak için barın önünden geçmemiz gerekecekti.

“Yol tek yön,” dedim. “Daha fazla ilgi çekeceksin. Dümdüz ilerle ve geçelim önlerinden.”

“Sokak bomboş,” dedi Tolun. “Patlayacağız.”

“Öyle mi?” diye sordu Sara birden. “Az önce bir şey olmaz diyen kimdi? Gitmelerini beklememiz gerekiyordu.”

“Yirmi bir sene boyunca saklandım ben,” dedim öne doğru eğildiğimde. “İnanın, gözlerine girdiğinizde sizi daha az görüyorlar. Gir şu siktiğimin yoluna, Tolun. Gerçekten sinirlenmeye başlıyorum.”

“Senden emir mi alıyorum şimdi?” diye sordu küçümser bir sesle bana döndüğünde. “Hiç sanmıyorum.”

Demek ki samimiyetimiz sadece gerildiğimiz bir ana bağlıydı, diye düşündüm. Çünkü arabaya bindiğimiz andan beri evde oldukları gibi değillerdi. Önce Sara’nın dedikleri, şimdi de Tolun’un tavırları... Ona emir vermeye çalıştığım falan da yoktu ya. Her neyse. Umurumda değildi. Sadece buradan çıkmak istiyordum.

Onları görseler ne olurdu sanki? Evet, burada saklanmaları garip görünüyordu ve Sara’nın da partide istenmediğini hesaba katacak olursak kesinlikle bir bahane uydurmaları gerekecekti. Ama kaybedecek şeyleri yoktu. Ben ise her şeyi kaybedebilirdim çünkü hayatını saklanarak geçirmiş bir kız olarak elimde tuttuğum tek şey gizliliğimdi.

“Sana emir vermiyorum ama öyle algılıyorsan,” dedim sinirim bozulmuş bir şekilde. “Senelerdir saklanıyor olabilirim ama işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum. Acil bir durum varsa ve birinin kontrolü eline alması gerekiyorsa o kişi rütbe olarak üstün olan olur. Ben Pençe’yim. Sen değilsin. Senden üstünüm, Tolun. Farkında değilsin belli ki.”

“Sen Pençe değilsin,” dedi Tolun alaycı bir sesle. “Onların yaşadığı hiçbir zorluğu yaşamadın. Onlar için hiçbir şey yapmadın. Öylece gelip de hazırda konabileceğin bir şey değil bu, tatlım.”

“O kadar derin bir şey değil,” dedim gülerek. “Pençe olmanın bir kuralı vardır, Tolun. O da annenin ya da babanın Pençe soyundan gelmesidir. Acı çekmen, bir şeyler feda etmen, iyi ya da kötü bir Aslan olman önemli değildir. Belli ki ben de o soydan geliyorum. Yoksa biricik Narbekov’unuz bana teklif yapmak zorunda kalmazdı, değil mi?”

“Tartışmanın sırası değil,” dedi Sara. “Dediğini yap. Normal yola gir.”

“Tartışmıyoruz,” dedim. “Tolun’un haddini bilmesi gerekiyor.”

“Hadi ya?”

“Öyle,” dedim. “Sen siktiğimin arabasını sürene kadar olay bitti bile! Şimdi yola çıktığında kabak gibi görüneceksin işte!”

“Sikerler.”

“Bu kadar aptal olduğunuza inanamıyorum,” dedim cebimdeki telefonu çıkardığımda.

Bunu yapmak istememiştim. En azından bu kadar basit bir şey yapmak için bile ondan yardım almak istememiştim... Bu yüzden dakikalardır mesaj atmamak için direniyordum. Ama o kadar uyuşuk ve çelişkili hareket ediyorlardı ki burada öylece kalmıştık.

Bengi: *Sokakta kaldık.*

H: *Şaka mı yapıyorsun?*

Anında cevap geldi ve işimizin bittiğini bu şekilde anladım. Çünkü ortalık o kadar karışık olsaydı telefona bakamazdı. Ama hâlâ oradalar mıydı?

Bengi: *Aynen şaka yapıyorum şu an. Bir benim şakam eksikti çünkü.*

H: *Aptal mısınız? Dakikalardır ortalık karışıktı. Neden çıkmadınız?*

Bengi: *Bunu çok sevgili arkadaşlarına sor.*

Bengi: *Aptal olan onlar. İnan bana.*

H: *Arabayı bırakıp ara sokaktan yürüyün. Ana caddeye çıkma, binaların arkasında kal.*

Bengi: *Ben bu soğukta hiçbir yere yürüyemem.*

H: *Pardon, prenses. Hemen senin için özel uçak ayarlamamı ister misin?*

H: *Kaldır kıçını siktiğimin arabasından ve yürü.*

Bengi: *Arabaya ne olacak?*

Bengi: *Range Rover bu. Dikkatlerini çeker.*

H: *Sen Olovların bindiği arabaları gördün mü? Range Rover dikkatlerini mi çeker sence?*

H: *Ayrıca burası zengin kesimin yeri. Sen yürü sadece.*

Bengi: *Araba öylece kalacak mı?*

H: *Tolunlar arabada kalsınlar, yavaşça yola çıksınlar. Ortalığı karıştıracam. Sen yürü.*

Bunu neden söylediğini anlamak zor değildi. Tolunların tüm o karışıklıkta ilgi çekmeyeceği kesindi ama olur da çekerlerse diye önlemini alıyordu.

Çünkü daha önceden benim düşündüğüm gibi, onlar yakalansa bile kurulumları çok basitti. Ama ben boku yerdim.

Bengi: *Tek başıma mı yürüyeceğim? İki sokak ötesi Aslan kaynarken? Bu kulağa pek mantıklı gelmiyor, Narbekov. Beni çiğ çiğ yiyebilirler*

H: *İki sokak ötede ben de varım.*

Bengi: *Yani?*

H: *Yani bunlar yersiz endişeler.*

H: *Biri senin olduğun sokağa doğru yürürse onu beyninden vururum.*

Bengi: *Çok komik şaka.*

H: :)

Bengi: *Şunu atmayı kes artık.*

Mesajı gördü ama cevap vermedi. Bunun olacağını mesajı atmadan önce tahmin etmiştim aslında. Ortalığı karıştıracaklarını söylemişti, değil mi? Ne yapacaktı ki? Orada değil miydi? Bağırışlar arasından sesini illa ki ayırt edeceğimi biliyordum. Hiç konuşmamış olmalıydı. Gerçi bu garip bir şey değildi. Zaten hiç konuşmuyordu ki.

“Beyler, neden on kişi tek bir adama giriştiğinizi merak ediyorum.”

İşte bu onun sesiydi. Yani bana “*artık in şu arabadan*” demenin farklı bir yoluydu.

“Muhtemelen az sonra tekrardan olay çıkacak,” dedim Tolun’a. “Bağırışlar yükseldiğinde bu sefer gaza basmayı becer, tamam mı? Ben çıkıyorum.”

“Ne?” diye sordu Tolun şaşkınlıkla, Sara ile aynı anda arkalarını dönmüşlerdi. “Nereye gidiyorsun lan?”

Ona cevap vermeden arabadan indim ve çöp konteynırlarının yanından yürümeye başladım. Hava buz gibiydi. Soğuktan titrediğim sabah hissettiğim soğuk bu soğuğun yanında bir hiçti. Dişlerimin birbirine çarptığını hissediyordum. Bacaklarım titriyordu.

“Siktir git!” Bu konuşan kesinlikle Odkan’dı. Artık sesini tanıyordum.

“Ama daha yeni geldim,” diye cevapladı Perva onu.

“İşte, aradığım adam da geldi.” Konuşan kişi gülüyordu. “*Orospu çocuğu kardeşini al ve git buradan, Narbekov.*”

Bir saniye sonra ise... Olduğum yerde kalakaldım çünkü bu kadar büyük bir gürültü çıkmasını beklemiyordum. Biri bağıyordu. Bir erkek sesi. Bir saniye sonra ise sesi kesilmişti. Yüksek bir ses duydum. Bir patlama sesi. Ve daha sonra kırılma sesi. Bir arabanın alarmı çalışmaya başladı. Bu bağırış sesleri yükseldi. Çığlık atan yoktu ama o kadar fazla küfür ediliyordu ki sesleri ayırt bile edemiyordum. Kırılan şey arabanın camı mıydı?

Adamı arabaya mı fırlattı o?

Her kimse işte.

Birden konuşan kişi sayısı o kadar artmıştı ki... Polisin nasıl burayı basmadığını merak ediyordum. Sokağın ortasında bağırarak konuşan yirmi kişi vardı, az önce silah patlamıştı ve çığlık sesleri kopmuştu. Ama sanırım Sara söylediğinde haklıydı. Kimsenin umurunda değildi.

Odkan vuruldu. Silah elinde patladı. Cümlelerin arasından yakalayabildiğim sadece buydu. *Deli orospu çocuğu.* Bunu Odkan'a dediklerine dair şüphem yoktu.

Az önce de birisi bunu söylemişti. Odkan'ın vurulduğunu. Ama vurulan oysa, kimin elinden silahın alınmasını istiyorlardı? Arabaya tabiri caizse uçan adam kimdi?

Narbekov'un böyle bir şey yapacağını sanmıyordum çünkü o... Fazla sakindi.

Odkan onun gibi değildi. Öfkesini kontrol edemiyordu.

Narbekov'un kontrol etmesi gereken bir öfkesi olduğundan bile emin değildim.

"Sence benim vurulmuş olma şansım var mı canım?" Konuşan Odkan'dı.

Caddeden son model bir Ferrari geçti. Tam da benim yürümem gereken yöne doğru. Perva'nın dediklerini hatırladığım için arabanın Olovlardan birine ait olduğunu tahmin etmek zor değildi. Hemen arkasından, en az öndeki son model Ferrari kadar büyük bir hızla daha önce görmediğim, muhtemelen özel tasarım olan bir McLaren geçti. Tekerlekleri asfaltı resmen yakmıştı.

Sanırım Olovlar partiyi terk etmeye başlamıştı.

Bir bu eksikti.

Yürümem gerektiğini biliyordum. Kımıldamalıydım. Ama bu riski alamazdım, belli ki yürümek için geç kalmıştım. Ne kadar hızlı giderlerse

gitsinler birisi beni fark edebilirdi. Gecenin köründe ıssız bir sokakta yürüyen bir kız büyük ihtimalle hiçbirinin ilgisini çekmezdi.

Ama ya çekerse?

Sıkıntıyla nefesimi verdim. 'Tolun'a o kadar laf etmiştim ama aynısını şimdi ben yaşıyordum. Zamanında hareket etmemenin cezasını çekiyordum. Üstelik bu yetmezmiş gibi, onların zamanında hareket etmemelerinin cezasını da ben çekiyordum. Soğuktan donarak ölecektim burada.

Abart, prenses.

Gözlerim etrafta dolaşmaya başladı. Bana yürü demişti çünkü onlardan uzaklaşmam gerekiyordu ama buradan defolup gitmek istemiyordum, gerçekten risk alamayacak hâldeydim. Hele de bu gece her şeyin birer birer mahvolduğunu gördükten sonra. Hem nereye yürüyecektim? Ne kadar yürüyecektim? Hiçbir şey söylememişti ki! Daha sonra beni bulduğum yerden nasıl alacaktı? Belki gecenin sonunda ona kafayı takacaklardı ve izlenecekti. Bunları hesaba katmış mıydı?

Muhtemelen katmıştı. Onun gibi bir adamın bunları hesaba katmış olması gerekirdi.

Benim gibi bir kızın ise en başından beri burada olmaması gerekirdi.

Bir daha tekrarlanmayacak bir hata, diye söz verdim kendime.

Ama bu gecenin onlara en çok yaklaştığım gece olmayacağından emindim. Çünkü bir kere boyumdan büyük bir işe kalkışmıştım. Ve Sara haklıydı. Önünde sonunda beni göreceklerdi. Daha fazla saklayamayacaktım kendimi. İlla ki patlayacaktım.

Sadece o kadar büyük patlamamayı umuyordum.

Gözlerim yan sokaktaki eski binanın dışındaki yangın merdivenlerine takıldığında telefonu cebime koyarak apartmana doğru ilerlemeye başladım. Madem kendimi sağlama alacaktım... Kendi yöntemlerimle alırdım daha iyiydi. Ayağımı paslanmış ve iğrenç kokan yangın merdiveninin demirine yasladım ve ellerimle yukarıdaki demiri sımsıkı tutunarak kendimi öne attım. Tırmanmak benim için zor bir şey değildi. Çocukluğum ağaçların tepesinde geçmişti. Babama teşekkür etmem gereken konu buydu. En azından beni fiziksel olarak her şeye hazır yetiştirmişti.

Belki de bir gün bunların olacağını biliyordu.

Öleceğini ve benim başımın çaresine bakmam gerekeceğini biliyordu.

Sabah karla karışık yağmur yağdığı için altımdaki direk hâlâ ıslaktı ve kayıyordu ama beni zorlamıyordu. Paslanmış demir kokusu burnumu rahatsız ederken kendimi yukarı çekmeye devam ettim. Bina o kadar eskiydi ki... Pencereilerin yanına koydukları merdiven güvenli bile değildi. Hatta bana kalırsa yangın çıksa apartmanın içinde kalanların yaşama ihtimali bu merdiveni kullanarak inenlerin yaşama ihtimalinden daha fazlaydı.

Binanın kullanılıp kullanılmadığını bilmiyordum ama hiçbir ışık yanmıyordu. Yine de sessiz olmaya çalışıyordum çünkü bina terk edilmemişse ve ben ses çıkarırsam, pencereden dışarıya bakacak olan kişiyle direkt burun buruna gelirdik. *Bu merdiveni buraya hangi mimar yerleştirdiyse artık.*

“Gerçekten mi, kuzen?” diye bir soru geldiğinde üçüncü kata çıkıyordum. Şaşırtıcı bir şekilde Türkçe konuşmuştu. Konuşanın Türkçesi o kadar bozuktu ve Rus aksanı o kadar belirgindi ki ne dediği neredeyse anlaşılmıyordu. “Bize karşı onu mu savunacaksın, Nadia? Neden böyle yapıyorsun, gerçekten anlamıyorum. Çekil aradan.”

Yukarı çıktığım an artık onları görebilecektim. Apartman tam olarak sekiz katlıydı, onlara epey tepeden bakmama yetecek kadar yüksekteydi yani. Ayrıca eğer eğilerek bakarsam kafalarını kaldırdıklarında beni görme ihtimalleri yoktu.

Bunu zamanında çok yapıyordum.

“Yedi dil biliyorum amına koyduğumun angudu,” dedi Odkan gülererek. “İstersen yeni dil yarat kendine, yine de seni anlayacağım. Adam gibi konuş o yüzden. Karşıma geçip de arkamdan konuşmaya çalışma.”

“Senin amacın tam olarak ne, Borisov?”

“İleri bas Matta,” dedi bir kız sesi. Nadia’nın sesiydi. *Matta*. Bu ismi daha önce duymuştum ancak nereden duyduğumu hatırlamıyordum. Ona kuzen dediğine göre, Olovlardan biriydi. Gerçi annesinin tarafından birisi de olabilirdi. Olovlar kadar öneme sahip olmasalar da onların da burada bir yeri vardı. Leo’nun kiminle ne yaptığı belli değildi. Nadia’nın akrabaları benim hafızamda yer kaplayamayacak kadar fazlaydı. “Daha fazla tatsızlık çıkarmamaya çalışıyoruz burada. Neden olay peşindesiniz? Yetmedi mi bu gece olanlara?”

“Bu gece olanlar ikinizin suçu, kuzen.”

“Benim adıma konuşma Olov,” dedi Odkan ise. Konuyla pek ilgilenmiyor gibiydi. “Bu konuda seni daha kaç kere uyarmam gerekecek?”

Beşinci kata tırmanırken ellerimdeki ıslaklık ve yapışkanlık hissi yüzünden midem bulanmıştı. Soğuktan ellerimi zar zor kıpırdatıyordum. Bu yüzden tırmanmam uzun sürüyordu. Eğer hava normal insanların yaşayabileceği bir sıcaklık derecesinde olsaydı ve tutunduğum direkler yağmur yüzünden bu kadar ıslak olmasaydı o binanın tepesine şimdiye kadar üç kere çıkmıştım.

“Şunu koruyorsun,” dedi bir çocuk. Matta denilen herif olmalıydı. “Onu hep korudun. Korumaman gereken zamanlarda bile. Karşılığı ne oldu peki? Siktir etsene... Bu piç kurusu ileride kralcılık oynamaya başladığında bize gelip de ağlama sakın, sevgili kuzenim. Çünkü onun bu hâle gelmesinin bir nedeni de sensin. Ve emin ol, biz senin gibi balık hafızalı değiliz. Yapılan yanlış asla unutmayız.”

“Ne kralcılık oyunundan bahsediyorsunuz sen?” diye sordu Nadia güldüğünde. “Şu an babama saygısızlık ettiğini farkında mısın? Bir şey mi kaçırdım ben? Babama bir şey mi oldu? Öldü mü yoksa? Çünkü başka bir kraldan bahsetmen için ona bir şey olması gerek, değil mi? Aksi takdirde onu yok sayıp saygısızlık yapmazsın. Birazcık aklın varsa Matta. Yapmazsın, değil mi?”

Matta gülmeye başladı. “Burada manipüle edebileceğin kimse yok, tatlım. Bize bu numaraları kesmeyi bırak.”

“Manipüle mi?” diye sordu Nadia gülerek. “Sadece gerçekleri söylüyorum. Ağzından çıkan kelimelere dikkat et, Matta. Yoksa seni dikkat etmek zorunda bırakırım. Benim babam bağışlayıcı bir adam değildir.”

“Bu yüzden mi ispiyoncunun birini sağ kolu yaptı?” diye sordu Matta. “Ve ajan bir orospunun oğlunu da sol kolu...”

Sağ kol. Bahsettiği olay neydi bilmiyordum ama Leo’nun sağ kolu Odkan olmalıydı. Çünkü Perva bir ispiyoncu değildi. Olsaydı bu olayı bilirdim. *Sol kolu.* Perva’dan mı bahsediyordu? *Ajan.* Bu doğru olamazdı. Annemin üniversitede tanıştığı sıradan bir kız ne ajanı olabilirdi ki? *Sol kol.* Perva onun sol kolu muydu? Onun Leo ile iyi anlaşamadığını düşünürdüm. Evet, sonuçta bir Narbekov olduğundan dolayı örgütün içinde önemli bir yer kapladığını biliyordum ama bu Leo’nun onu sol kolum diyebilecek kadar sevmesi için yeterli değildi.

Çünkü Leo kimseyi sevmezdi.

“Ne dedin sen?” diye sordu Narbekov. “Tekrarla.”

“İçeri git Matta,” dedi Odkan net bir tavrıyla. “Siktir git. Şimdi.”

“Hayır,” dedi Perva sakın bir sesle. “Bir yere gitmeyecek. Burada kalacak ve tekrarlayacak. Kimin oğluymuşum ben? Tekrarla.”

Böylece elim kaydı.

Yaşadığım korku o kadar ağırdı ki, kalbimin göğüs kafesimden çıkacağını düşündüm. Kayan elim ile yere düşüp kendimi gebertmeden önce hemen aşağıdaki demir parçasını yakalamayı başarmıştım. Elim soğuktan kaskatı kesildiği için artık bir şey hissedemiyordum. Hissettiğim tek şey korkuydu. Uzun zamandır o arabanın içinde hissettiğim o korkuyu hissedememiştim ama şimdi buradaydık ve bu tanıdık bir his tekrardan benimleydi, içimdeydi.

Derin bir nefes alıp ne olduğunu idrak edebildiğimde ayağımla kendimi yukarı çektim. Kalbim hâlâ aynı hâldeydi, göğsümü korkuyla dövüyordu. Elimi nihayet hareket ettirebildiğimde yavaş hareketlerle bir üstteki demire tutundum. Caddeden geçen hızlı arabaları duyabiliyordum. Ama aşağıdan hiç ses gelmiyordu.

Olanları, duyduklarımı düşünmemeye çalışarak bir basamak daha yukarı attım kendimi. *Demek Leo’nun sol eli Narbekov’muş.* Hayır, bunu düşünmek için doğru zaman şu an değildi. Elimle üstteki demire tutundum ve kendimi biraz daha yukarı çektim. *Ya bana söylediği her şey yalansa?* Kendimi bir basamak daha yukarı çektim. *Bundan çıkarı ne olabilir ki?* Bir basamak daha yukarı çıktım. *Babasının intikamını almak istiyor.* Bir basamak daha yukarı çıktım. *Ama babasını kimin öldürdüğünü bize hiç söylemedi ki.* Delircek gibi hissediyordum.

Nihayet tüm basamakları çıkmayı başardığımda ıslanan ellerimi kurulamak için pantolonuma sildim. Ellerimin pis olduğunu biliyordum ama bu şu an umursayacağım son şey bile değildi. Öne doğru ilerledim, onları görebileceğim bir açığa geçtim ve eğilerek çatıda kendimi sakladım.

Oradalar. Yan yanalar. Odkan ortadaydı. Solunda Perva vardı. Sağında ise Nadia. Karşılarında daha önce hiç görmediğim bir adam vardı. Uzun saçlarını at kuyruğu yapmıştı. Üzerinde uzun bir ceket vardı. Matta denilen herif o olmalıydı. Yanlarında iki kişi duruyordu. Hemen solda ise Gabriel denilen adam vardı. Yüzündeki hasar açıklanamayacak kadar fazlaydı, dudağının patladığı bu kadar yüksekten bile belli oluyordu, üzerindeki mont ve tişört kesikler içinde kalmıştı. Yanında daha önce hiç görmediğim bir çocuk vardı, onunla tam olarak aynı boydaydı. Saçları koyu renk

ve kısaydı. Açıkta kalan boynundan yüzünün sol kısmına kadar dövme doluydu. Üstü başı kan içinde kalmıştı. Muhtemelen Gabriel'in kardeşiydi.

“*Hadi içeri girelim beyler.*” Konuşan kişi Gabriel'di. Artık görebiliyordum.

Sanırım ortamın daha fazla gerilmesini istemiyordu. Ama tekrar olay çıkmasının tek nedeni onun Odkan'a attığı kafaydı.

“İçeri geçtiğimiz falan yok,” dedi Matta bozuk Türkçesi ile. Neden Türkçe konuşuyordu? “Narbekov benden bir şey rica etti, değil mi? Ve babam bana her zaman der ki: *Narbekovlar bir şey isterse bunu yapmalısın.* Üzgünüm, Gabriel. Bunu yapmalıyım.”

Bir adım attı ve Perva'nın tam karşısına geçti. Boyu Perva kadar uzundu ama cüssesi iri değildi. Zayıf biriymi. Yine de deli cesaretine sahip olduğu için korkulmayacak gibi değildi.

“Tekrar mı etmemi istemiştin?” diye sordu Matta gülererek. “Neden? Sana bu gerçeği kimsenin unutturacağını sanmıyorum. Tek zayıflığın neticesinde. Senin gibi adamların zayıflığını bulmak zor olur. Narbekovların biricik oğlu, Nemea aslanı, Hedeon, altın çocuk, herkesin gözdesi, Leo'dan sonraki liderimiz... Değil mi? Ama gerçekte aslında iki yüzlü bir orospunun çocuğundan başka bir şey değil.”

Matta'nın cümleyi bitirmesi ile Narbekov'un ona doğru atılması arasında bir saniye bile fark yoktu. Nadia çılgık atarak aralarına girmeye çalıştı ancak Odkan ondan önce davranarak öne eğildi ve iki eliyle Nadia'yı belinden tutarak bez bebekmiş gibi rahatça havaya kaldırıp yanına çekti. Nadia tekrar öne atılmak istediğinde buna izin vermedi. Amacı Nadia'yı korumak mıydı yoksa Perva'nın Matta denen herifi haşat etmesini izlemek miydi emin olamamıştım.

Perva, Matta'yı onda daha önce hiç görmediğim bir öfkeyle duvara itirdi. Hiç sinirlenmez sanmıştım. *Ben sinirlenmem*, demişti daha dün gece. Değil mi? Bunun mümkün olmayacağını, hepimizin sınırları olduğunu biliyordum ama o kadar ruhsuz ve sakindi ki, bir an olsun hiçbir sınırın bu adam için geçerli olamayacağına inanmıştım. Ama yanılmıştım. Belli ki onun da sınırları vardı. Her insan gibi. *Hepimiz* gibi.

Ve artık o sınırların nereden, daha doğrusu *kimden* geçtiğini biliyordum.

Annesi. Onun tek sınırı annesiydi.

“Onu öldürür!” dedi Nadia çırpınmaya başladığında. “Manyak mısınız siz? Neden araya girmiyorsunuz? Onu öldürecek.”

“Umarım,” dedi Odkan. “Uzun zamandır yaptığı en doğru hareket olur.”
Dünya umurunda bile değil. İnanılmaz. Gerçekten inanılmaz.

Ama Narbekov, Matta’ya yumruk atmıyordu. Sadece onu duvara doğru ittirmiş ve elleri ile yakasını kavramıştı.

“Sana vurmayacağım,” dedi Narbekov sakın bir sesle. Siniri bir anda uçmuştu. Sanki az önce hayal görmüştüm. “Sana zarar da vermeyeceğim. Kim olduğumu unutmuşsun. Ama merak etme, ben sana hatırlatacağım. Seni bıraktıktan sonra içeri gir ve bana bir *iyilik* yap. Leo’ya şikâyet gittiğinde, Vincent’i bıçaklayanın sen olduğunu söyle. Buna inanmayıp aksini iddia eden olursa da halletmek senin işin.”

Matta güldü. “Bunu neden yapayım, Vladislav? Oradan bakınca kafayı yemiş gibi mi görünüyorum?”

Buradan bakınca boku yemiş gibi görünüyorsun.

“Sence Leo, Tikhon’un çalıştırdığı seks işçilerinden birine âşık olup da sırf o kızı kurtarmak için Olovlardan birinin ölümüne neden olduğunu öğrenseydi ne tepki verirdi?” diye sordu Perva biraz geri çekildiğinde. “Neydi kızın ismi? Anastasia... Sonra sana ihanet etti ve Tikhon’a geri kaçtı, değil mi? Klasik Anastasia hareketi. Büyük ihtimalle hâlâ onu arıyordur. Sana söyleyeyim. O kızın senin gibi eziklerle işi olmaz. Aslında en başından beri mağdur değildi, hatta Tikhon’un gözdesiydi. Sadece seni kandırdı. Kitaptaki en basit oyuna düşmüşsün. İçler acısı...”

“Narbekov...”

“Aynen öyle,” dedi Perva gülerek. “Narbekov’um ben. Öğrenene kadar tekrarlamaya devam et. Belki bu sefer bunu o sikik kafana tam anlamıyla sokarsın ve bana bir kez daha saygısızlık edecek kadar aptal olmazsın.” Matta’yı duvara tekrar çarptığında Matta acıyla inledi. “Kızın bizden ne kadar para çaldığını biliyorum, Matta. Senin gibi bir salağın tam olarak doğru bile söyleyemeyeceği bir para o. Leo bunu öğrenirse ne olur hiç düşündün mü? Yoksa bunu da düşünemeyecek kadar aptal mısın? Sana basit bir özet geçmemi ister misin olacaklar hakkında?”

“Ben öyle bir şey...” Matta öksürdü çünkü Perva boğazını sıkıyordu. “Ben... Öyle bir şey yapmadım. Yapmadım. Bırak lan beni! Kimi inandıracaksın buna?”

“İnandırmaya ihtiyacım yok,” dedi Perva. “Anastasia bir telefon uzatmıştı. İnan bana, seni nasıl keklediğini anlatmak için can atıyor zaten.”

Banka hesaplarındaki para akışı belli. Yazdığın çek belli. Dünya kanıt var elimde. Ben kanıtsız konuşmam, bunu bilmen lazımdı.”

“Orospu ç...” Küfrü tamamlayamadan Narbekov onu arkadaki duvara sertçe ittirdi. Matta ne olduğunu şaşırmış gibiydi. “Anastasia ile senin ne işin var lan?”

“Sence şu an endişelenmen gereken şey bu mu, yarrak kafalı?” diye sordu Odkan eğlenen bir sesle. “Kız seni ters yatırıp düz sıkmış. Cebini boşaltmış bir de arkandan seninle ne taşaklar geçmiş. Burada resmen boku yedin, olay Leo’ya gitse geberip gideceksin. Sen hâlâ kızı mı kıskanıyorsun? Oğlum, sen harbi angutsun lan.”

“Bunu gerçekten yaptın mı?” diye sordu Nadia şaşkın bir sesle. “Oros-punun teki için Daria’yı ölüme terk edip bir de babamın parasını mı çaldın? Sen aptal mısın? Nasıl böyle bir şey yapabilirsin? Seni ben geberteceğim, Matta.”

“Geriye çekil, Nadia.” Konuşan kişi Gabriel’in yanındaki koyu saçlı adamdı.

Nadia sinirle ona doğru döndü. “Sana ne?” Birden çocuğun üstüne yürümeye başlamıştı. “Bu gece çıkan her olay senin suçun, bunu farkındasın değil mi? Eğer babam bir sorumlu isterse seni ele vermekten çekinmeyeceğim.”

“En yakın arkadaşını kıskançlık krizi yüzünden tuvalete kapatan ben değilim, tatlım. Ama sorun değil. Suçu üstlenebilirim. Bunu senin için yapmayı sevdiğimi biliyorsun.”

Nadia’nın neden *şımarık* olarak anıldığına şaşdırmamak gerekirdi. İstedğini yapabiliirdi ve yine de ona kızmayı bırakın, onun için suçu üstlenecek bir sürü insan vardı. Konuşan çocuğun ciddi olduğunu anlayabiliyordum. Dalga geçmiyordu. Nadia’nın çıkardığı olay yüzünden haşat olmuş olması onun için önemsiz bir detay gibiydi.

Eğer beni bu şekilde kollayan bu kadar insan olsaydı, Narbekov’un da Borisov’un da bahsi bile geçmezdi. Babası Leo iken hem de... Bu kız tam anlamıyla her şeye sahip olabilecekken oyunu neden bu kadar yanlış oynuyordu?

“Ben o kıza hiçbir şey yapmadım,” dedi Nadia. “Kendisi bağdırmaya başladı. Bunu gayet iyi biliyorsun çünkü tuvalete onu korumak için girmedğini biliyorum.”

“Bunları evde konuşuruz,” dedi koyu saçlı çocuk. “Şu an sırası olduğunu düşünmüyorum, Nadia.”

Evde mi?

“Evet bunları evde konuşalım, kız kardeşim.” Konuşan Gabriel’di. *Kız kardeşim*. Nadia’ya söylüyordu, değil mi? *Siktir ama*. Soy ismi Kuzlov değil miydi?

Yoksa Gabriel ile yanındaki adam Nadia’nın üvey kardeşi miydi?

Nadia bir adım daha ileri gitti. “Ben senin kardeşin değilim, Kuzlov. Ve sen de benim tarafımda değilsin. Sadece konuşmak için konuşma.”

“Ama başına bir şey gelecek olursan eve gittiğinde Leo tarafından öldürülme riski olan sen değilsin,” dedi Gabriel. “Odkan değil. Benim. Ve Gaviel.”

Gaviel. Kardeşinin ismi buydu demek ki.

“Eğer babamın ne istediğini bu kadar umursuyorsan işe Odkan’a saldırmamaktan başlayabilirsin,” dedi Nadia. Odkan’ın homurdanarak kafasını geriye attığını gördüm. “Ya da Matta’nın işini hallederek. Babamdan para çalmış, duyuyorsun değil mi? Daria’yı aylarca ne kadar çok aradığımızı da hatırlıyorsun, değil mi?” Birden Matta’ya doğru atıldı. “Ne yaptın ona! Konuş!”

“Kızı aradan al Borisov,” dedi Narbekov. “Bu onun olayı değil. Her şeye burnunu sokmamayı öğrensin. Ortalık pisleşecek yoksa.”

Odkan öyle bir baktı ki Perva’nın suratına bağıracağını sandım. Kafasını geriye atarak gözlerini kapattı. Sabır dileniyor gibiydi. Sonra Nadia’ya döndü ve gözleri ile yanını işaret etti. “Buraya gel.”

“Kime emir veriyorsun lan sen?” Bunu söyleyen Gaviel’di.

“Amma koyarım ama,” dedi Perva birden Gaviel’e döndüğünde ve onu aniden yakasından kavrayıp havaya kaldırdığında. “Yeter lan! Her boka atlamayın, amına koydukларım. Sabahtan beri olay çıkarmak için girmediniz şekil kalmadı. Susun lan artık!”

“Ellerini kardeşimin üzerinden çek Narbekov,” dedi Gabriel.

Perva’nın bu gece oradan çıkabilmesine ihtimal yoktu. Ben ise soğuktan o kadar uyuşmuştum ki, artık üşüdüğümü bile hissetmiyorum. İyi ki kalın giyinmiştim. Nadia’nın giydiği mavi mini elbiseye baktım. Üzerinde hiçbir şey yoktu ve hiç üşüyormuş gibi görünmüyordu.

“Senden emir almıyorum Kuzlov,” dedi Perva, Gaviel’in yakasını bıraktığı sırada. Matta hâlâ duvarın kenarında duruyordu. İçimden bir ses daha büyük bir olay çıkmasını umduğunu söylüyordu. İçine düştüğü durumdan anca bu şekilde kurtulurdu. “Burada hiçbirinizden emir almıyorum. Siktirin ve içeri girin. Benim Matta ile halletmem gereken bir mesele var ve siz gereksiz yere başımı ağrıtmaktan başka bir sike yaramıyorsunuz.”

“Bir yere gittiğim yok,” dedi Gaviel denilen çocuk. Gözleri Nadia’yı bulmuştu. “Onu burada tek bırakacağımı mı sanıyorsun? Kendini öldürmeye meraklıdır o. Araya girip durur. Borisov elinde bir silah bile tutmayı beceremezken onu burada sizinle bırakmayacağım.”

“Hayırdır?” diye sordu Odkan alaycı bir sesle. “Koruması mısın onun?”

“Öyleyim,” dedi Gaviel. “Bununla ilgili bir sorunun mu var?”

“Al koru oğlum,” dedi Odkan. “Tepe tepe koru. Sikimdeydi ya sanki. Al yanına, beraber içeri geçin hatta.”

“Buraya gel Nadia,” dedi Gaviel. “İçeriye götüreceğim seni. Bunlar ne bok yemek istiyorsa yiyebilirler.”

“İstemiyorum,” dedi Nadia. “Sen gidebilirsin. Ben burada kalacağım.”

“Nadia...”

“İstemiyorum dedim! Duymuyor musun? Bana emir veremezsin sen.”

“Gaviel ile git,” dedi Odkan, Nadia’ya döndüğünde. Ama gözleri ona bakmıyordu.

Nadia onunla konuşmasını beklemiyordu belli ki. Birkaç saniye sessiz kalmıştı. Sonra itiraz etti. “Hayır, Odkan...”

“Onunla git, dedim. İkiletme.”

Nadia’nın Matta’ya doğru gideceğini ve ortalığı daha çok karıştıracağını düşündüm ama bunu yapmadı. Onun kafasına eseni yapan bir kız olduğu her şeyden belliydi. Birilerinin uyarılarını dikkate alacak son insan bile değildi. Ancak Odkan öyle bakınca bir adım geri çekilmiş ve Gaviel’in yanına geçmişti.

“Şimdi gidebilirsin Kuzlov,” dedi Odkan. “Olga’yı da içeriye götür.”

Olga da mı oradaydı? Sabahtan beri hiç sesi çıkmamıştı. Hatta Narbekov ondan çok konuşmuştu... Birkaç adım atarak Odkan’ın yanına geçti, kahverengi saçlarından tanımıştım onu, yüzünü göremesem bile. Demek bunca zaman sadece seyircilik yapıyordu. Belki de çılgık atan kız oydu.

“Olga burada kalsın,” dedi Nadia. Olayları daha sonrasında ona anlatacak birinin olmasını istiyordu çünkü burada kalan kimsenin ona olan biteni anlatmayacağını farkındaydı. Tam da benim düşünebileceğim bir şeydi.

“Hayır,” dedi Olga kafasını iki yana salladığında. “Seninle geliyorum. İçeride tekrar o kızla birbirine girmene izin veremem. Yürü hadi. Buradaki drama bitince eve gideceğiz.”

Odkan, Olga’nın arkasından bir süre baktı. Tolunlar onların yattıklarını söylemişti, değil mi? Ve Olga, Nadia’nın kuzeni olmasına rağmen Nadia’nın bundan haberi yoktu. Elena da onların arkadaşyken, kuzeni karşısında Elena’yı birden o kız yapmıştı Olga. Ama kendi çevirdiği dolapları gizliyordu.

Belki de olay daha farklıydı. Çünkü ikisinden hiç öyle bir enerji almamıştım.

“O kıza hiçbir şey yapmadım ki ben!” dedi Nadia, Olga arkasına geçip onu kapıya doğru itirmeye başlamıştı. Elleri, Nadia’nın mini elbisesinin açık bıraktığı sırtının üzerindeydi.

“Biliyorum aşkım,” dedi Olga. “Ama kafam olay kaldırarak hâlde değil şu an. Anlıyorsun, değil mi?”

Alexander’ın kayıp olduğunu farkında mıydı acaba? Narbekov bu konu hakkında bir şey öğrenebilmiş miydi? Öğrenebilmiş olmasını umuyordum çünkü buraya gelme amacı buydu. Ve eğer öğrenememişse, gece yaşanan tüm saçmalıklar bir hiç uğruna yaşanmış olacaktı.

Olga’nın öne geçerek Nadia’nın koluna girmesini izledim. Gaviel hemen arkalarındaydı. Beraber içeri girdiler. Gabriel yerinden kımıldamamıştı. Matta’nın arkasındaki hiç konuşmayan adamlar da öyle. Odkan, Matta’dan biraz uzakta duruyordu ve Narbekov ise adamın tam önündeydi.

“Ortamdaki gürültü giderildiğine göre,” dedi Perva, Matta’ya döndüğü sırada. “Şimdi seninle biraz daha konuşacağız.”

“Konuşacak bir şey yok,” dedi Matta gergin bir sesle.

“Çok şey var bence,” dedi Perva. “Bana yaptığın saygısızlıktan bahsedelim önce. Sonra Leo’ya yaptıklarına geliriz. Daha sonra da Daria Olov’a ne yaptığını anlatırsın. Gece uzun nasıl olsa.”

“Bir sik anlatmayacağım,” dedi Matta. “Sıkıldım lan sizden? Neye güveniyorsunuz? Son kalan olmanıza mı? Elemler de bir zamanlar ona güveniyordu. Ta ki onlardan hiç kalmayınca dek.”

Buradayım, diye bağırmak istiyordum suratına karşı.

Ailemin küçük görülmesinden sıkılmıştım artık. Babamın onlar için yaptıkları onlar için önemsizdi. Bir gece ailem yok olmuştu ve hepsinin hafızasından tüm fedakârlıklar silinmişti. Artık sadece hor görme ve küçümseme vardı. Eskiden abim sürekli soy ismimizden ve taşımamız gereken bir mirastan bahsederdi ama onu anlamazdım çünkü bunların hiçbiri umurumda değildi. Ama artık işler değişmişti. Artık umurumdaydı. Çünkü sevdiğim herkes sadece bunun uğuruna ölmek zorunda kalmıştı.

Ve bu piç kuruları benim ailemi hâlâ küçümsüyordu.

Ölmeyi hak ettiler çünkü kaçtılar, diyordu muhtemelen. Biz kaçmayız. Savaşırız. Diğer üç aile.

Ama kimsenin kaçtığı yoktu aslında.

Sadece öleceğini anlamıştı babam.

O zaman doğru ve yanlış yer değiştiriyordu.

“Onlar Elemler,” dedi Perva alaycı bir sesle. “Onlar aptaldır. Ben değilim.”

Sinirlerim giderek daha fazla geriliyordu.

“Ölüm fikri kulağa güzel geliyor aslında,” dedi Odkan, Perva’nın yanına ilerlemişti. “Sorun şu ki... Bu deneyimi bana tattırabilecek hiçbir şey yok bu dünyada.”

“Hiçbir şey mi?” diye sordu Perva alayla, ona döndüğünde.

“Tabii ki yirmi bir,” dedi Odkan gülerek. “Okyanus bile.”

“Kendine fazla güven, kralı tahtından eder,” dedi Perva. “Kendine fazla güvenen ve sonunu düşünmeden konuşan insanlara ne olur, biliyor musun yirmi?”

“Ne olur?”

“Bu olur.”

Perva’nın eli daha önce görmediğim kadar seri bir hareketle beline gitti. O kadar dikkatle onu izlememe rağmen ne olduğunu bile anlayamadan silah ellerindeydi ve eli havaya kalkmıştı, bir saniye sonra ise silah sesi patladı. Bir erkeğin acı dolu inleme sesi tüm sokağı sarmıştı.

Siktir.

Başta Odkan’ı vurdu sandım ama bunu neden yapacaktı ki zaten? Matta acıyla inleyerek olduğu yerde çöktü ve bacağına tutarken birden yere

kapaklandı. Onu bacağından vurmuştu. Eğer amacı onu öldürmek olsaydı ıskalamayacağını biliyordum.

Onu sadece uyarmıştı. Tabii bu uyarı Narbekov diliyle yapılan bir uyarıydı.

“Şimdi tekrar konuşalım,” dedi Narbekov, Matta ile yüz yüze gelebilmek için eğildiğinde. “Leo’ya gideceksin ve olay çıkardığını, sonra da yanlışlıkla kendini vurduğunu söyleyeceksin. Ne kadar geri zekâlı olduğunu değerlendirecek olursa, buna hiç şaşırmas zaten.”

“Piç!”

“Efendim, ne dedin?” diye sordu Perva, adamın yüzüne eğildiğinde. “Bir daha ailem hakkında ağzını açarsan, bu sefer mermi çok daha farklı bir yere isabet eder. Anladın mı beni?” Matta ona cevap vermediğinde birden ayağı ile Matta’yı vurduğu yere bastırdı ve Matta acıyla çığlık attı. “Anladın mı dedim lan!”

“A... Anladım.”

“Güzel.”

“Leo bunca zaman bunu bilip de susmanı hoş karşılar mı peki?” diye sordu Matta titreyen sesiyle. “İhanetten sonra en sevmediği şey bu değil mi? Ondan bir şey gizlenmesi?”

“Sen bunlara kafa yorma Matta,” dedi Perva. “Leo ile bizim aramız sağlamdır. Sen kendin için endişelen.”

Leo ile bizim aramız sağlamdır.

Bu cümleyi kuran Narbekov muydu? Burada ne halt dönüyordu tam olarak? Birisi bana anlatabilir miydi? Çünkü ben bir halt anlamamaya başlamıştım.

“Bana düzgün bir seçenek sunmuyorsun bile!” dedi Matta. “Bir Olov’u bıçakladığımı söylesem de ona ihanet ettiğimi söylesem de vereceği tepki aynı olacak.”

“Şöyle düşün,” dedi Odkan kolunu sıyırdığında. Çıplak tenini Matta’ya gösterdi. Belli ki bir dövmesini gösteriyordu ama burası o dövmeyi görebileceğim kadar yakın mesafede değildi. “En azından buna sahip olmayacaksın. Kızgın demirle yapıyor, Matta. Cehennem gibi acıtıyor.”

“Bak bunu unutmuşum,” dedi Perva alaycı bir sesle. “Eğer dediklerimi yapmazsan başına gelecekleri sana Odkan’ın anlatmasını ister misin? Daha gerçekçi olabilir. Sonuçta o tecrübe edindi.”

“Siktir git!” dedi Odkan. “Çok yürek varsa sen de şovu bırakıp da öldürürdün bu orospu çocuğunu. Ben senin yerinde olsaydım yapabilirdim. Ama sen yapamazsın. Değil mi?”

“Sen benim yerimde olamazsın.”

Odkan’ın sırtıttığını gördüm. Perva’nın dikkati Matta’dan Odkan’a çevrilmişti. “Biz seninle bir türlü *aynı yerde* olamadık zaten, Narbekov. Ben kaybederken sen kazandın, şimdi ben kazanıyorum ve sen kaybediyorsun.”

“Bir bok kaybettiğim yok,” dedi Perva.

Odkan omzunu silkti. “Şimdilik.”

Perva onu umursamadan Matta’ya döndü. “Burada kimse Türkçe bilmediği için şanslısın,” dedi. “Senin ne bok yediğini köpeklerin anlayamıyorlar. Bu senin avantajına olur, anlıyorsun değil mi? İşi sessizce halletmen için bir fırsat. Biliyorum, onlar benim gibi sessiz bir adam değiller. Senin yanlışlarını bilirlerse kim olduğunu önemsemeden ilk onlar Leo’ya giderler. Leo’nun ödülleri senin dostluğundan daha değerlidir.”

“Ben biliyorum,” dedi Gabriel. “Ama devam edin. Ne senin kim olduğunla ne de Matta’nın âşık olup götten delik deşik edilmesi ile ilgilenmi...” Kahkaha atmaya başladı. “Pardon, bununla biraz ilgileniyormuşum. Olayı biraz daha detaylı anlatsana sen bize, Narbekov. Kız bunu nasıl domaltmış tam olarak? Anlat sen anlat. Gece daha uzun.”

“Dost musun yoksa düşman mı, amına koyduğum?” diye bağırdı Matta. Ama hâlâ konuşurken öksürmek zorunda kalıyordu. “Ölüyorum burada!”

“O an hangisi olmak istersem,” dedi Gabriel. “Ben sadece kardeşimi korurum. Tanıyamadın mı hâlâ beni? Ayrıca ben senden haz bile etmem amına koyduğum. Sen benim kavgama neden girdin ki zaten?”

“Hayatımın dayağını yediğim için cesaret edemiyorum demiyor da...” Odkan sırtıyordu. “Bahane uyduruyor.”

“Herif yatağa kız atmak için Leo’dan para çalmış amına koyayım,” dedi Gabriel. “Odkan, bunu nasıl kaptırdın lan sen?”

“Sen de içeri geçsene,” dedi Odkan, Gabriel’i ittirdiğinde. “Hadi abicim, siktir git kardeşinin yanına.”

“Yo... Burası iyi. Şu aptal piç için biri gelmeyecek mi? Ölecek mi böyle kan kaybından?”

“Bir şey olmaz ona,” dedi Perva. “Dersini aldıysa alıp götürebilir köpekleri. Ne yapacaklarsa yapsınlar.” Matta’ya doğru bir kez daha eğildi. “Dediklerimi anladın, değil mi? Sen aptal herifin tekisin, bu yüzden yüz kere tekrarlama ihtiyacı hissediyorum.”

“Bırak lan artık beni!”

“Bir daha adımı da soy adımı da ağzına aldığını görmeyeceğim,” dedi Perva ayağa kalktığı anda. “Sana söylediklerimi yapıp suçu üstlenmezsen, haberim olur. Bu sefer seni gerçekten öldürürüm, Matta.” Bakışları Gabriel’e döndü. “Şuna bir doktor bul, geberip gitmesin.”

“Oğlum hastane sahibi miyim ben?” diye sordu Gabriel. “Nereden bulacağım buna doktor?”

“Ara lan birini işte!” dedi Perva. “İçeridekilere söyle. Birini bulsunlar. Soran olursa az önce patlayan silah onundu, kendi kendini vurdu.”

“Neden senin için yalan söyleyeyim ki?” diye sordu Gabriel kafasını yana eğdiğinde.

“Geç bunları Gabriel,” dedi Perva yorgun bir sesle. “İkimiz de biliyoruz ki benim vurduğumu söylemeyeceksin. İspyonculuk sana göre değildir. Ve Matta’yı korumaya değer bulmayacaktır. O yüzden uğraştırma beni.”

“Senin için yalan söylersem bu seni sevdiğimdendir Narbekov,” dedi Gabriel. “Seni çok severim. Borisov’u da. Hatta onu daha çok. Ne kadar bir orospu çocuğu olsa da.” Bakışları Odkan’a döndü. Az önce ona kafa atmıştı ve şimdi onu sevdiğini söylüyordu. “Ama kardeşimi daha çok severim. Bu gece onun üstüne fazla oynadınız. Canımı sıkıyor bu hareketleriniz. Bir daha olmayacağına dair söz vermenizi istiyorum.”

“Kardeşine dokunmadım bile,” dedi Perva. “Bana bulaşmayana bulaştığımı nerede gördün sen?”

“O bizim gibi değil,” dedi Gabriel. “Sen bana yumruk atsan ben bunu siklemem, sen de aynı şekilde. Ama siz onun üzerine gittiğinizde o bunu yediremiyor. Üstüne oynamayın çocuğun. Özellikle de sana diyorum, deli piç.”

“Siktirtme lan kardeşini!” dedi Odkan. “Gelip bana havalanmadan önce düşünsün. Adımlarını dikkatli atarsa benim ona ders vermememe gerek kalmaz.”

“Kimse kimseye ders vermiyor Borisov,” dedi Gabriel. “Kardeşim ile iyi anlaş. Aynı uyarıları ona da yapacağım, emin ol. Sadece size konuşuyorum sanma.” Sonra hiçbir şey olmamış gibi arkasını döndü, mekânın kapısından içeri girdi ve kapıyı kapatmadan önce Rusça bağırmaya başladı:

“Matta’nın elinde silah patladı! Biriniz tanıdık doktor çağırsın, hemen! Kime diyorum?”

Birkaç saniye sonra mekânın içinden birkaç kişi çıktı, Matta’yı sürükleyen adamlar mekânın arkasına saptı. Yaklaşık otuz saniye sonra ise mekânın önündeki sokaktan son hızda bir Bugatti geçmişti.

Sara ve Tolun şimdiye kadar eve bile gitmiş olmalıydı. Ve Narbekov ortalığı benim tahmin ettiğimden bile fazla karıştırdığı için, kimsenin umurunda olmamıştı. Ben bile dikkat etmemiştim. Onlarla arabada olmalıydım. En azından sıcak bir yerde olurum.

Ama eğer gitseydim tüm bunları öğrenemezdim.

Perva’nın Leo’nun sol kolu olduğunu mesela. Ya da Kuzlovlar ile Nadia’nın arasındaki ilişkiyi. Diğer her şeyi... Çünkü bunların hiçbirini Perva’nın bana anlatmayacağını biliyordum. “Seninle ilgili olmayan şeyleri anlatmayacağım,” diyecekti. Ama sorun benimle ilgili olan şeyleri de anlatmamasıydı.

Kalabalık dağıldığında aşağıda sadece Perva ve Odkan kaldı.

“Bunu neden yaptın?” diye sordu Odkan, kafasını eğdiğinde. Neden bahsettiği konusunda bir fikrim yoktu. “Ne işin var burada? Neden geldin? Neyin peşindesin?”

“Bir sık peşinde değilim,” dedi Narbekov.

“Seninle 10 metrekarelik bir odada büyüdüm,” dedi Odkan. “Onlar bu yalanları yerler. Ben yemem. Ne peşindesin? Söyle hadi.”

“Ne fark eder?”

“Hiçbir şey,” dedi. “Az önce içeride söylediklerin yeterliydi noktayı koymak için. Yanlış anladığımı yok, merak etme.”

Perva alayla güldü. “Hâlâ çocuk gibisin.”

“Değilim,” dedi Odkan. “Sanmıyorum. Çünkü senin yirmi yedi yaşında yürümekte zorlandığın yolları ben yedi yaşında yürüdüm, Narbekov.”

“Ben her zaman senin yanıdaydım.”

“Yanımda değildin,” dedi Odkan. “Önümdeydin.”

“Olay bundan ibaret, değil mi?” diye sordu Perva. “Elep bundan ibaret oldu. İstesen yanında değil arkanda bile olurdum. İstemem yeterdi.”

“Yeter miydi?”

“O zaman yeterdi.”

“Yetmeyeceğini biliyorsun,” dedi Odkan. “Sana iyi uykular, yirmi bir.”

Odkan yanından geçip giderken Perva hiçbir şey söylemedi. Odkan’ın mekânın önüne ilerledi ve eğer Gabriel ona kafayı gömmemiş olsaydı çoktan bineceği arabaya bindi. Kırmızı bir LaFerrari. Ve gaza basarak yola çıktı. Tekerlekler asfaltta büyük bir gürültü çıkarmıştı.

Perva’nın cebinden telefonu çıkardığını gördüm. İki saniye sonra ise cebimdeki telefon titriyordu.

Telefonu açtım. “Neredesin?” diye sordu arabaya doğru ilerlemeye başladığında. “Seni almaya geliyorum.”

“Yukarı bak,” dedim alaycı bir sesle.

Kafasını kaldırarak etrafa baktı. Gizlenmeyi keserek doğrulduğumda bakışları benimkiler ile buluşmuştu.

Gülümseyerek ona el salladım.

Şaşkın görünüyordu. Ne olduğunu anlamamış gibiydi. Yani, onun yerinde olsaydım eğer karşıdaki binanın çatısından birinin çıkacağını beklemezdim ben de. Yine de onu bu hâlde görmek kahkaha atmak istememe neden olmuştu.

“Sen deli misin?” diye sordu bana bakmayı keserek. “Oraya nasıl çıktın?”

Biri gelebilir düşüncesine karşı önlem alıyordu belli ki. Kafasının içinde dönenler hakkında hiçbir şey bilmiyor olabilirdim ama önlemlerini nasıl aldığını anlamaya başlamıştım artık. Böylece hareketleri biraz daha anlam kazanıyordu.

“Bizim de birkaç numaramız var,” dedim iğneleyici bir sesle.

“Merakın adamı korkutmuyor değil,” dedi arabaya doğru ilerlemeye devam ettiğinde. “Sırf olanları görmek için sekiz kat tırmanmışsın. Hem de eskimiş ve ıslak demirlere tutunarak. Sorumu geri alıyorum. Sen gerçekten delisin.”

“Şovunu izlemek için yaptım,” dedim gülerek. “O kadar yüksek bir performans gösterdin. Seyircisiz bırakamazdım ya seni.”

“İnanılır gibi değilsin Bengi,” dedi. “Sana yürümeni söylemiştim, değil mi? Bir kez olsun benim sözümü dinleyecek misin acaba?”

“Hayır,” dedim. “Sanmıyorum.”

“Ben de öyle düşünüyorum,” dedi arabaya bindiği sırada. “Aşağı in. Caddenin sonunda buluşalım.”

“Yok artık!” dedim iç çekerek. “Saatlerdir buradayım bir de caddenin sonuna kadar yürüyecek miyim? Donuyorum!”

“Onu sekiz kat çıkmadan önce düşünseydin.”

“Benim daha iyi bir fikrim var.”

“Olmadığına eminim,” dedi. “Yine de dinliyorum.”

“Sen başka bir şey bulursun diye söylemiştim,” dedim. “Bir bok yok aklımda.” Homurdandığını duydum. “Çıkarken az kalsın düşüyordum. Direkler kayıyor. Ya düşersem?” Düşmekten korkmuyordum aslında, illa ki toparlayacağımı biliyordum. “Sen ısıtıcısı açık, o konforlu arabanın içindeyken düşüp ölürsem hiç mi vicdanın sızlamayacak?”

“Vicdanım olduğunu sanmıyorum Elem,” dedi alaycı bir sesle. “İnmekten korkmadığını bal gibi biliyorum, sadece konuşmayı seviyorsun. Ama benim çekecek hâlîm kalmadı bu gece, in artık şu lanet çatıdan aşağı.”

“Düşersen ne yapacaksın?”

“Kızım ben mi çık dedim sana! Manyak mısın sen? Çıkarken ineceğini düşünmemiş miydin? Nasıl bir yardım edebilirim sana? Ben de mal gibi çıkayım da beraber mi inelim ulan? Nedir beklediğin?”

“Ben doğaçlama takılan biriyim,” dedim merdivene doğru ilerlediğimde. “Ne varmış yani bunda?”

“Düşersen tutarım ben seni.”

“Arabanın içindesin ulan,” dedim merdivenin başına geldiğimde. “Nasıl abartıyor... Yok ben tutarım yok ben koşarım yok ben beyinlere mermiyi sıkarım. İnsanda biraz gerçekçilik olur, biraz ya. Edward Cullen mısın da beni tutacaksın düşersen?”

“Snow’u bitti Cullen’ı başladı anasını satayım,” dedi. “O kim şimdi?”

“Seni gerçekten dağda büyötmüşler, Narbekov.”

“Boş konuşmayı ne kadar çok seviyorsun, Elem.”

“Of tamam geliyorum,” dedim. “Kapat telefonu. Sür artık caddenin sonuna mı başına mı nereye süreceksen. Bunaldım buradan!”

Telefonu suratıma kapattı.

Birkaç saniye telefona baktım. Şaşırmamıştım gerçi. Telefonu cebime koyup ellerimi ıslak demire yasladığım ve kendimi aşağı sarkıttığım an arabanın mekânın önündeki otoparktan çıktığını gördüm. Neyse ki soğuğa alıştığım için inmem çıkmam kadar uzun sürmemişti. Geçen saniyeleri içimden saydım, 321'e geldiğimde ayaklarım sonunda yere değmişti.

Kapüşonumu saçlarıma örterek hızlı ama dikkat çekmemesine özen gösterdiğim adımlarımla arka sokaklardan ilerlemeye başladım. Partiyi kimin ne zaman terk edeceği belli olmuyordu bu yüzden rahat hissedemiyordum. Caddenin sonunda birinin beni onun arabasına binerken görmesini istemezdim.

Beni hiçbir şekilde görmelerini istemiyordum aslında.

Telefonuma gelen mesaj sesiyle soğuktan titreyen ellerimi cebimden çıkarmak zorunda kaldım ve telefonu açtım. Mesajın kimden geldiği zaten belliydi.

H: *Ara sokakta bekliyorum seni.*

Bengi: *Tsmkım.*

H: *Yardım çağrısı mı gönderiyorsun?*

Bengi: *Ellrugm dmsmfu solguktan yzgmırujm.*

H: *Cebine sok o zaman ellerini.*

Bengi: *Yazdorpğ durusnf naslf cebme sköbablırim ellrmi?*

Cevap vermesini beklemeden telefonu cebime attım çünkü donmaya başlamıştım. Zaten büyük ihtimalle cevap da vermemişti. Adımlarımı biraz hızlandırarak caddenin en sonuna yürümeye devam ettim. Nerede durmam gerektiğini bilmiyordum ama ara sokakta onun siyah Porsche'unu gördüğümde sorumun cevabını almıştım.

Hiç beklemeden yolcu koltuğunun kapısını açtım ve arabaya binip kapıyı arkamdan kapattım. Bana bir şey söylemeden arabayı çalıştırdı. Gözlerim ona doğru döndü, onu baştan aşağı süzdüm. Dudağında ufak bir yara izi vardı, kenarı kanamıştı ama sanırım yüzüne isabet eden tek yumruk buydu. Onun dışında her zamanki gibi görünüyordu. Üzerindeki deri ceketini çıkarmış ve arka koltuğa fırlatmıştı.

Isıtıcıyı çalıştırdığı için yanmış olmalıydı tabii.

Ellerimi cebimden çıkarmadım ve yüzümü ısıtıcının üflediği yere doğru döndüm. Soğuktan yüz kaslarım donmuştu ama arabanın içi sımsıcaktı. Ben binmeden önce ısıtıcıyı çalıştırdığı için ısınmıştı.

Normalde ısıtıcıyı hiç çalıştırdığını düşünmüyordum.

“Tolun ve Sara neredeler?” diye sordum gözucuyla ona baktığımda.

“Eve varmışlardır,” dedi. “Yarım saat önce mesaj atmış varmak üzereyiz diye. Az önce gördüm. Sara’nın kuzenine gittiler.”

“Evet,” dedim. “Fazla meşguldün.”

Kafasını kaldırarak bana baktı. Ela gözleri yüzümde dolaşmaya başladığında kaşları çatıldı. Alnı hafifçe kırışmıştı bu hareket ile birlikte.

“Neden öyle bakıyorsun?” diye sordu bana bakmaya devam ederken.

“Nasıl bakıyorum?” Bir cevap vermediğinde ona doğru döndüm. “Bu gece olanları konuşacak mıyız?”

“Yarın konuşuruz,” dedi. “Yorgunum.”

“Ben değilim.”

“Ne güzel.”

“Şimdi konuşmak istiyorum,” dedim ona sinir olarak. “Saatlerdir çocuk gibi kavga etmenizi izliyorum ve kafam soru işaretleri ile dolu.”

“Hepsi bomboş mevzular,” dedi. “Sana yürü demiştim. O binanın başına tüneyip bizi dinlemeyi sen seçtin. O soru işaretlerinin sorumlusu ben değilim.”

Dünden sonra biraz yol kat ettiğimizi sanmıştım ama hayır... Hâlâ aynıydı. Hâlâ işine geldiğinde susma kartını oynuyordu ve hiçbir soruma cevap vermiyordu.

Hâlâ Hedeon Narbekov’du.

“Cevaplasan ölür müsün?” diye sordum yorgun bir sesle.

Duraksadı. “Bir soru bile sormadın.”

“Leo’nun sol kolu muhabbeti ne oluyor tam olarak?” diye sordum. Oyalanacak hâlim yoktu. “Onu açıklayarak başlayabilirsin.”

“Ben bir Narbekov’um,” dedi Perva, bunu sormam bile saçmaymış gibi. “Geriye sadece ben kaldım. Bana ihtiyacı var. Tabii ki beni yanında tutacak. Başka bir şansı yok ki.”

“Olabilir,” dedim. “Ama dediklerine ve yaptıklarına bakılırsa sana bir şey yapmayacağına çok emindin. Seni bu kadar sevmesini beklemiyordum. Yani o herif kimseyi sevmiyor bile.”

“Daha iyi değil mi?” diye sordu bana baktığında. “Şeytan da Tanrı’ya ihanet etmeden önce onun en sevdiğiydi.”

“Anlamıyorum,” dedim tamamen ona döndüğümde. “Seni bu kadar seviyorsa ve burada bu kadar güç sahibiysen, neden her şeye sırtını dönesin ki? Bu bana hiç mantıklı gelmiyor. Buna nasıl güvenebilirim?”

Arabayı aniden durdurdu. Yolun kenarında. O kadar ani durdurmuştu ki öne fırlamamak için ellerimle koltuğu sıkı sıkı tutmam gerekmişti. Ama benim aksime o hiç etkilenmemişti. Yanımızdan arabalar hızla geçiyordu ve trafik lambasından gelen yeşil ışık ile sokak ışıkları birleştiğinde gözümü acıtıyordu.

“Bu konuşma bir daha yaşanmayacak diye anlaştığımızı sanıyordum,” dedi tamamen bana döndüğünde. Aramızda arabanın vites kutusu olmasına rağmen öyle bir eğilmişti ki, dip dibe gibiydik. “Yine mi aynı şey? Daha yirmi dört saat bile olmadı, Bengi.”

Güven. Konu yine aynıydı. Benim güvenimi kazanmak için çabalayacağını söylediği gecenin ertesi günü yine aynı konudaydık. Bunu çabalamak için bir şeyler de yapmıştı, evet. Ama olmuyordu. Bu kadar fazla soru işareti varken ona güvenemiyordum.

Hiçbir zaman güvenemeyecektim.

Çünkü bu denklemde oturmayan yerler vardı.

“Bu benim suçum değil,” dedim düz tutmak için uğraştığım sesimle. “Sana güvenmen için çabalarım dedin ama ben de sana güvenmek için çabalıyorum, Narbekov. Anlamadığın şey bu. Benim kadar çok şey bilmeseydin eğer senin kafan benimkinden daha fazla karıştırdı. En basitinden Leo olayını ele alalım. Bana bu çok bariz bir şeymiş gibi söylüyorsun ama değil, değil işte. Onun gözdelerinden birisin, seni seviyor ve uzaktan senin de onunla aran gayet iyi görünüyor. Arkadaşların var. Senin emrine itaat eden bir ordu var. Sana güvenmem için bunları bırakmak istediğine beni inandırman gerekiyor çünkü normal şartlarda bir insan bunu neden arkasında bırakmak, hatta dur daha kötüsü... Yok etmek ister ben anlamıyorum.”

Derin bir nefes aldım çünkü bir saniye bile durmadan konuşmuştum. Sonunda içimdekileri döktüğüm için rahatlamıştım. Aramızda güven olmayabilirdi ama en azından dürüstlüğü kullanabilirdik. Ben ona karşı dürüstüm. *Bir konu hariç.* Onun da bana dürüst olmasını istiyordum. En azından şu anlık beklentim sadece buydu. Fazla bir şey değildi.

“Ben seni bunlara inandıramam,” dedi nihayet konuştuğunda. Tüm dikkati benim üzerimdeydi. “Buna inanman için beni tanıman gerek.”

“Tanımam mı gerek?”

“Evet,” dedi. “Tanıman gerek. Nasıl biri olduğumu anlayan gerek. Öğrenmen gerek. Alishman gerek bana.” Biraz daha yaklaştı. Parfümünün kokusu burnuma dolduğunda başımın döndüğünü hissettim ama ifadesi: bir şekilde ona bakmaya devam ettim. “Anlayan gereken şey şu ki, sahip olduğum hiçbir şeyi ben istemedim. Elimde bunlar varken doğdum. Senin gibi. Fırlatıp gitmek istedim. Senin gibi. Ama ben şanslı değildim. Çünkü benim babam senin babanın sunduğu gibi bir şans sunmadı bana. Sunsa arkama bile bakmadan giderdim. Yaptığım her şeyi babam istiyor diye yaptım. O kadını mutlu etmek için yaptım. Kendimi istediğim için yapmadım. Ve hepsi ölünce... Artık hiçbir anlamı kalmadı. Anlıyor musun beni, Bengi?”

Ona şanslı doğmadığımı söylemek istedim. Onun bir seçenek olarak gördüğü şeyin benim zorunluluğum olduğunu söylemek istedim. Babamın da bana bir seçenek sunmadığını, sunsa o eve mahsur kalmayacağımı söylemek istedim. Farklı şeylere maruz kalmanıza rağmen hikâyemizin aynı başladığını söylemek istedim. Onunla parçalanmış iki hayatın parçası olduğumuzu söylemek istedim. Gözlerine baktım. Daha önce hiç görmediğim bir renkteydi. Eşsizdi. Ve o an gözlerinin ne kadar güzel olduğunu söylemek istedim. Ona güvenmek istedim. Bunu her şeyden çok istedim.

Ama sadece sustum.

Çünkü istediklerimi nasıl elde etmem gerektiği öğretilmemiştii bana. Ben bir şeyi isterdim ve sonra oturduğum yerde başkalarının istediklerine sahip olmasını izlerdim. Ağlamaya bile hakkımı yoktu. Gerçi olabiliirdi. Sonuçta herkes terk edip gidiyordu o evi. Sadece ben kalıyordum. Kimse sesimi duymazdı bile. Bunu daha yeni fark ediyordum.

“Sen ne istiyorsun peki?” diye sordum. “Güç? Acımasızlık?”

Güç ve acımasızlık, insanoğlunun varlığının en başından beri sarsılmaz bir terazinin iki ayrı kolunda. Biri diğerini takip eder, sinsidir, hep bir adım ötesindedir. Ne kadar acımasız olursan o kadar güçlü olursun. Ama bu sefer de kendi yarattığın bir hapsin içinde dönüp durur, kalbini rahatlatan inancından olursun. İndirirsin tahtından tanrıyı ya da şeytani, uzatırsın ayaklarının altında tüm dünyayı. Belki de kendi dünyanın kralı sen olursun.

Güç ve acımasızlık. Biri olmadan diğeri hiçbir şey. Cehennemi yaratan tanrı, başına geçen şeytan gibi.

Güç ve acımasızlık. İki düşman. Av ve avcı. Ama ne olursa olsun, yoldaş. Sen ve ben gibi, Narbekov.

Sen ve ben gibi.

Ela gözlerini yoldan çekerek bana döndü. Gözleri tam gözlerimin içine bakıyor ve benden alabileceği ne varsa açık bir şekilde talep ediyordu sanki. Bunlara düşmeyecektim. Orası dipsiz bir kuyuydu. Sonu yoktu. Kafamı kaldırısam başını bile görmezdim. Orada var olan tek şey karanlıktı. Ve yalnızlık. En sevmediğim iki şey.

Oraya düşmeyecektim.

“Bir sabah uyanmak ve kim olduğumu hatırlamamak istiyorum.” Dudaklarım aralandı ama benden önce davranarak devam etti. “Bunu yapamayacağımı bildiğim için ise... İntikamı seçiyorum.”

Kim olduğumu unutamıyorsam eğer, ben de kendime asla kim olamayacağımı hatırlatırım.

Konuşmadığımı gördüğünde biraz geri çekildi ve bana mesafe bıraktı. Derin bir nefes almamak için kendimi zor tuttum çünkü bu mesafeye ihtiyacım vardı. Kokusunu solumamak için. Bana bu kadar yakın olması onu hiç etkilemiyordu ama benim sesimi kontrol etmem için çaba sarf etmem gerekiyordu. Adil değildi.

“Şimdi anladın mı?” diye sordu kendini geriye çektiğinde. “Cevabını alabildin mi? Tamam mıyız? Artık eve gidebilir miyiz?”

Ne sorduğum bile aklımda değil.

“Durmana gerek yoktu,” dedim arabayı tekrar çalıştırdığında. “Sen sürerken de bu konuşmayı yapabilirdik.”

“Yapabilirdik,” dedi. “Ama sadece konuya odaklanmak istedim.”

Yakın teması sayesinde onu çok iyi fark etmiştim.

“Karışksın, biliyorsun bunu,” dedim sırtımı arkaya yasladığımda. “Beni kimse sinirlendiremez diyorsun sonra da sinirden adamı vuruyorsun.”

“Sinirden değildi,” dedi. “O adam sınırı aşmıştı ve dersini alması gerekiyordu. Ayrıca senin de bunu görmemen gerekiyordu.”

“Gördüm ama,” dedim ellerimi birbirine bağladığımda. “Odkan olayı ya da? Dost musunuz düşman mı? Bir karar verin artık.”

“Babam bana her zaman derdi ki,” dedi yavaşça. “Eski dosttan düşman olmaz. Ama dost *hiç* olmaz.”

“Baban bu lafı babama ihanet etmeden önce mi sonra mı söylemişti?” diye sordum alaycı bir sesle.

“Konunun ne olduğunu biliyor musun?” diye sordu buz gibi bir sesle.

Sesinin soğukluğu karşısında kaşlarımı çatarak ona baktım. Benim aksime o son derece ciddileşmişti. Kafamı hayır anlamında iki yana salladım. Babam bizimle bu tarz konuşmaları yapmayı sevmezdi. Ben de olanların hiçbirine hâkim değildim. Sadece kulak misafiri olduğum kadarını biliyordum. Nikolai Narbekov ona bir şey yapmıştı ve tüm güveni sarsılmıştı.

“Bu kadar mıydı?” diye sordum kaşlarımı biraz daha çatattığımda. “Konuyu biliyor musun diye sorulduktan ve hayır cevabı alındıktan sonra genelde konu anlatılır ama. Susacak mısın böyle?”

“Susacağım böyle,” dedi kafasını sallayarak. “Sadece bilip bilmediğini merak ettim. Çünkü bilsen böyle konuşmayacağına adım kadar eminim.”

Ne? “Sen biliyor musun?” diye sordum.

Bana cevap vermedi.

Ve yol boyunca bir daha konuşmadık.

Otoparktan içeri girdik ve beraber çatı katındaki evine çıktık. İkimiz de tek kelime etmiyorduk. Benim almak istediğim cevaplar olmasına rağmen daha fazla ısrar etmek istemiyordum. Gerçi ben ısrar etmesem konuşacağı yoktu ama. Yine de buna daha fazla devam etmek istemiyordum.

Anahtarla kapıyı açtığında bana bir şey söylemeden üstündeki ceketi çıkardı ve dolaba fırlatarak üst kata çıkmaya başladı. Ben de üzerimdeki montu çıkarıp dolabın içine koydum. Salondaki koltuğa geçtiğimde evin içini su sesi doldurmuştu bile. Duş alıyordu.

Duştan çıktıktan sonra üst kata çıktım ve kıyafetlerimi banyoda değiştirerek alt kata indim. İnerken göz ucuyla ona bakmıştım. Altında sadece

havlu ile duruyor ve dolaptan giymek için bir şeyler çıkarıyordu. Islak saçlarından dökülen su damlalarının yeri ıslattığını görebiliyordum. Dikkatimi yere odakladığımdandı büyük ihtimalle. Ona bakmamaya özen göstererek alt kata indim, zaten o da yüzünü bana dönmemişti.

Salondaki koltuğa geçerek battaniyeyi üzerime çektim. Evin içindeki sıcaklık beni mayıştırmıştı. Madem o konuşmak istemiyordu, ben de değerli vaktimi daha iyi bir şeyle harcayacaktım.

“Uyuyacak mısın?”

Gelen sesle beraber arkamı döndüm. Altında siyah bir eşofman vardı, üstünde ise hiçbir şey yoktu. Saçları hâlâ ıslaktı, hiç kurulamadığı belliydi çünkü su damlaları önce göğsüne sonra da yerdeki parkelere damlıyordu. Çıplak ve dövmelele kaplı olan göğsüne bakmayı reddederek tekrar arkamı döndüm ve göremeyeceğini bilmeme rağmen kafamı salladım. Başım ağrıyordu.

“Cevap vermedin.”

“Senin taklidini yapıyordum.”

“Çocuk gibisin,” dedi alaycı bir sesle. “Uyuyacak mısın? Uyumayacaksan satranç oynayalım. Dizi de izleyebiliriz.”

“Uyuyacağım,” dedim arkamı biraz daha döndüğümde, net bir sesle. Ama teklifine çok şaşırmıştım. Ne kadar normalde kabul etmek için hevesli olsam da sinir olduğum için bana hiçbir şeyi kabul ettiremezdi şu an.

“Peki o zaman,” dedi yine alaycı bir sesle. *Sesine katlanamıyorum.* “İyi uykular, prenses.”

“Sağ ol.”

“Sen sağ ol ya,” dedi mutfığa doğru ilerlediğinde. Sesinin kısık gelmesinden uzaklaştığını anlıyordum. “Tribe bak. Manitam sanki.”

Mutfaktan çıktığını, merdivenlerden gelen sesle anladım. Basamakları çıkıyordu. Yavaşça arkamı dönüp göz ucuyla ona baktım. Elinde bir votka şişesi vardı, diğer elinde ise küllüğü tutuyordu. Üst kata çıkana kadar onun sırtını izledim, beni görebileceği bir yere geldiğinde ise arkamı dönerek gözlerimi kapattım.

Aslında uykum yoktu ve uyumam sanmıştım ama uyuyabilmişim. Uyandığımda saat sabahın altısına geliyordu. Hava tabii ki kapkaranlıktı. Kafamı kaldırarak üst kata baktım. Yüzüstü yatıyordu yine, kafasını yastığa gömmüştü. Yani uyuyordu.

Oturduğum yerden kalktım ve mutfığa geçtim. Raftan çektiğim su bardağının içine su doldurup kafama diktim. Başımın içi çatlıyordu. Ağrı kesiciye ihtiyacım vardı. Mutfakta bir süre oyalandım ama bulamadım. Keşke uyanık olsaydı. Ona sorabilirdim.

Sıkıntı ile salona gittim. Uykumu aldığım için yapacak bir şey bulamıyordum. Televizyonu açsam uyanırdı, bu yüzden yapmak istemiyordum. Başka ne yapacaktım tek başıma? Satranç mı oynayacaktım? Ama hayır, henüz onun kadar delirmemiştim ben.

Karşıda duran kitaplığı karıştırmaya başladım. Hepsi Rus klasiği idi. Özellikle Dostoyevski. Orijinal dildelerdi ve hepsi sararacak kadar eski kitaplardı. Bazılarının kapaklarını kaplamıştı çünkü o kadar eskilerdi ki dağılmak üzerelerdi.

Parmaklarım kitapların üzerinde dolandıktan sonra hemen yanda duran rafın üzerindeki oyuncak arabaya baktım. Tahtadandı. Bir anısı olduğu için sakladığı belliydi. Çekmeceleri açtım, odayı karıştırmaya başlamıştı ama umurumda değildi. İlk çekmecenin içi de kitap ve fotoğraf doluydu. Çoğu onun değil, babasının gençlik fotoğraflarıydı. Yan çekmecede ise büyük bir albüm ve büyük bir defter vardı ama kilitlilerdi. İkisini de kaldırdığımda, çekmecenin içinde siyah bir zarf olduğunu gördüm. Zarfı elime aldım. Çoktan mührü açılmıştı.

Oğluma yazıyordu zarfın üstünde. Rusça.

Nikolai Narbekov mu yazmıştı bu mektubu?

Bir saniye bile düşünmeden zarfı açtım. Onun gizliliğini ihlal ettiğimi ve yaptığımın çok ayıp olduğunu biliyordum ama herhangi bir cevaba aç olduğum bu noktada bunlar pek umurumda değildi artık. Gözlerim karışık Rusça el yazısında dolaştı.

"Oğlum,

Eğer bunu okuyorsan yapmamam gereken bir şeyi sonunda yapmışımdır. Bunun olacağını uzun zamandır biliyordum. Benim yerime geçtiğinde anlayacaksın. Ne kadar zeki olsan da o odada her zaman senden daha zeki biri bulunur. Ve çoğu zaman seni hiç seçmek istemediğin şeylere zorunda bırakır.

Sen benim hiçbir zaman zorunluluğum olmadın. Böyle düşündüğünü biliyorum. Ama bana bir yük değildin. Aksine... Hiç tahmin edemeyeceğin bir şekilde, sen benim kurtarıcıydın. Annenin -ona anne demeyi sevmediğini biliyorum ama bazen hayattaki gerçeklerden kaçamayız ve bu da senin

gerçeğin- seni hiçbir zaman sevmediğini düşündüğünü biliyorum. Hiçbir zaman yanında olmadığını biliyorum. Bu yüzden hep yapmam gerekenin iki katını yapmalıyım. Ama yapamadım. Bunu sen de hissettin, biliyorum.

Bu yüzden tek kelime etmedim belki de senelerce. Senin konuşmanı bekledim. Çünkü ben böyle yapmıştım. Kendi babamın karşısına geçmiştim ve ona bağırıp çağırmış, tüm yanlışlarını söylemiştim. Sanırım senden de bunu bekledim. Ama biliyorum ki sen ben değilsin. Perva. Sen hiçbir zaman ben olmadın. Hiçbir zaman konuşmadın. Her şeyi kendi başına sırtlandın. Bununla gurur duysam da daha küçük bir çocukken bile büyüdüğünde bunun sana zarar vereceğini biliyordum. Her şeyi biliyordum. Ama karşına geçip bir kez bile özür dileyemeyecek kadar bencildim. Biliyorum, öfkeni kontrol edemediğin her an sana biraz daha acımasız davrandım. Bunun için de özür dilemiyorum. Çünkü yüzüne baktığım onlarca sene bunu yapmadıktan sonra bir kâğıdın üzerinde, sana cesedimi hediye etmişken bunu yapmak ikiyüzlülük gibi geliyor.

Bu eline geçtiyse büyük ihtimalle ölmüşümdür. Ya da ölmek üzereyimdir. Bunun üzerine çok uzun zaman düşündüm. Ölümün yani. Dedemin babasından miras kalan bu soy isim bazen bir rüya gibi geliyordu bana. Bazen ise en büyük kâbusttu. Hiçbir zaman kesin bir cevabı yoktu. Ama senin yaşındayken, hatta çok daha küçükken bile öldürüleceğimi, huzurla ölmeyeceğimi, acı çekeceğimi biliyordum. Buna ilahi adalet diyebilirler. Muhtemelen arkamdan bunu diyeceklerdir. Ne kadar acı çekerek öleceğim umurumda bile değil. Hayatım boyunca hazırlandığım bir şeydi bu. Ve sen doğduğunda tamamen hazır olduğumu hissetmiştim çünkü senin yaşamam için ölmek çok küçük bir bedel gibi görünmeye başlamıştı gözüme.

Seni her şeyden çok sevdim. Adil davranmadığımı biliyorum. Sana neler yaşattığımı biliyorum. Hepsini biliyorum. Korkunç bir baba olduğumu biliyorum. Kendi babamdan iyi bir baba olmaya çalıştım hayatım boyunca. Ama bu iyi bir baba olmak anlamına gelmiyordu ve bunu yeni fark ediyorum. Özür dilemiyorum. Hatalıydım. Bahane edebilecek hiçbir şeyim yok, biliyorum. Sen yaşa diye herkesi öldürdüm ve seni bu yükün ağırlığı altında ezdim. Belki bunu okuduğunda benden nefret edeceksin ama ben hiç pişman değilim, oğlum. Yine olsa yine aynılarını yapardım.

İğrenç bir adam olabilirim. Olduğumu biliyorum. Ama ikiyüzlü değilim. Bunu biliyorsun. Çünkü herkesin fısıldayıp ne kadar boktan biri olduğunu söylediği o adam olsaydı senin baban, sen baban olsa bile o adamı sevmezdin Perva. Bu yüzden, bu konuda içim rahat. Ben seni gerçekten hiçbir zaman

tanıyamadım ama sen beni çok iyi tanıyordun. En azından bunun için içim rahat. Sadece bunun için bile olsa, içim rahat.

Annenin gitmesinin senin üzerinde nasıl bir etki yarattığını biliyorum. Ölümünün de. Herkese nihayet nefes aldığını söylerken aslında boğulduğunu biliyorum. Doğrusunu söylemek gerekirse, sen her zaman annenin oğlu oldun. Senin suratına ne kadar kapı kapattıysa o kadarını açmak zorunda hissettim kendimi. Ama bunu nasıl yapacağımı bilemedim.

Bu yüzden ona defolup gitmesini söyledim.

O seni terk etmedi. Sana senelerce yalan söyledim. Pişman mıyım diye düşüneceksen, düşünme. Zerre değilim. Çünkü sen benim her şeyimsin, oğlum. Her zaman öyle oldun. Sana zarar veren kişinin âşık olduğum kadın olmasının bir önemi yok. Sana kim zarar veriyorsa karşısında beni bulur. Seni kucağıma aldığım ilk andan beri böyleydi bu. Bunu istemediğini biliyorum çünkü pis bir adamım ben. Güzel duyguları bile kirletirim. Sevgiyi bahane ederek senin omzuna çok büyük yükler yüklerim. Bunu senelerce yaptım. Biliyorum. Özür dilemiyorum. Burada dilemiyorum. Kelimelere dökmek istemiyorum. Günahımı dile getirmek istemiyorum ama beni affetmeni istiyorum. Annene yapmadığını yapıp da benim mezarıma gelersen ve Tanrı gerçekse, diğer bir dünya varsa ve seni orada görebileceksem eğer, seni beni affetmiş sayacağım.

Beni her zaman aptal sandığını biliyorum ama doğrusunu söylemek gerekirse ben hiçbir zaman aptal olmadım. En azından senin düşündüğün konularda. Kendime fazla güveniyormuş gibi gözüktüğümü biliyorum ama doğruyu itiraf etmek gerekirse kendime hiçbir zaman güvenmedim. Düşmanları bilirsin. Gözleri senin hep üstündedir. Hele de bu düşman seni önceden tanıyan biriye işte o zaman mahvoldun demektir. Çünkü senin bütün zaaflarını biliyordur. Üstüne oynaması gereken atı incelemesi bile gerekmez, nasıl oynayacağını dahi biliyordur, sadece ne zaman oynayacağını düşünmeye başlar.

Benim zaafım belli. Hayatım boyunca tek bir zaafım oldu, oğlum. Sandığın gibi annen değildi bu. Sendin. Ve bunu sen dışında herkes farkındaydı. Bu yüzden sana oynamaya başladılar, Perva. Bunu hiç fark etmediğini biliyorum çünkü bunu sana hiç fark ettirmedim. Sen benim için ne kadar sustuysan, ben senin için on katı sustum.

Hiçbir zaman günahlarını itiraf edebilen bir adam olmadım ben. Babam beni sıkı bir Katolik olarak büyütmek için elinden geleni yaptı ama nafıleydi. Tanrı ile ben hiçbir zaman iyi anlaşılamadık. Çünkü ben onun yasaklarına uyamayacak kadar iğrenç bir herifim. O da beni affetmeye yanaşmazdı zaten.

Bahamın beni zorla uyandırdığı pazar sabahları hariç kiliseye adımımı atmadım. Bana her zaman günah çıkartmam gerektiğini söylerdi ama bunu yapacak gücü kendimde bulamıyordum. İğrenç biri olduğumu biliyordum, hep bildim ama bunu kendime de Tanrı'ya da itiraf etmek zor geliyordu.

Ama artık öleceğime ya da öldüğüme göre itiraf edebilirim.

Onay Elcm'i ben öldürdüm. Karısını da. O arabanın frenlerini kestim. Hayattaki iki dostumdan biriydi ve onu öldürdüm. Ama pişman değilim. Çünkü ben onu öldürmeseydim, onun elleri sana degecekti. Ve hiç kimse sana dokunamaz. Perva. Ben hayatta olduğum sürece hiç kimse. Kim olduğu önemli değil. Onu öldürürüm. Hiç düşünmeden hem de. Anlıyorsun beni, değil mi?

Üzgünüm ama pişman değilim. Öldüğü için üzgün değilim. Rahatlama hissetmediğimi söylesem yalan söylemiş olurum hatta. Rahatladım. Üzgün olmamın nedeni bu değil. Üzgün olmamın nedeni şimdi intikam zamanının geldiğini biliyor olmam. Ölmekten korkmuyorum, Perva. Hiçbir zaman korkmadım. Öleceğim için üzgün değilim. Seni tek bırakacağım için üzgünüm.

Ama bazı şeylerin yaşanması gerekir.

Senin de bunu bildiğini biliyorum. Hep tek kalacağını yani. Bir şekilde hayat bizi bu noktaya getirecekti. Ben öldüğümde, bunu bana kimin yaptığını merak edeceğini biliyorum. Onay'ın destekçileri onun kanını yerde bırakmayacaktır. Dikkatli bir adamım ama bir gece beni avlayacaklar, biliyorum. Umuyorum ki sana kaldırılabileceğinden fazlasını yüklemiyorum yine, oğlum. Ben gittiğimde intikamımı almanı istemiyorum. Bunları sana söylüyorum çünkü cevapsız kalmak istemeyeceğini biliyorum.

İntikam seni yaşatmaz Perva ve ben sen yaşa diye öldüm.

Bunu hiç unutma.

Seni hep seven baban."

Mektup böyle bitti.

Dünyanın başıma yıkıldığını hissettim. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Ne düşünmem gerektiğini... Ellerim titriyordu. Hem de daha önce hiç titremedikleri kadar. Her şey yalandı. Nasıl olurdu? Daha birkaç hafta önce her şey yalan çıkmıştı. Benim gözlerime bakmış ve gerçekleri o söylemişti. Ellerim titremeye devam ederken nefes almaya çalıştım ama alamıyordum. Gözlerim doluyordu, verdiğim hiçbir tepkiye engel olamıyordum. Bana gerçeklerle geleceğini söylemiş ama bana sadece yalanlarla gelmişti. Her şey yalandı. Her şey daha kaç kez yalan olacaktı?

Mektubu katlayıp yerine koydum ve albüm ile defteri üzerine yerleştirip çekmeceyi kapattım. Bunu nasıl yaptığımı bile bilmiyordum. Beynim almıyordu kararları sanki. Nefes aldım, sakın düşünmeye ihtiyacım vardı. Ne düşünecektim gerçi? Her şey apaçık belliydi. Tüm günahlarını itiraf etmişti. Ve mektup daha önce açılmıştı. Saklanmıştı. Perva bunu biliyordu. Biliyordu ve hiçbir şey söylememişti.

Babamın katilinin oğlu ile haftalardır aynı evdeyim. Ona az kalsın güvenecektim. Onu öpmek bile istedim. Bir an kusacağımı sandım. Üstelik o bunları biliyordu. Hepsini biliyordu. Bana oynamıştı. Her şey yalandı. Güvenimi kazanmaya çalışması... Hepsi bir kurmacaydı. Leo olayı da yalandı. Onların içindeydi. Onlara düşman değildi. Babasını benim amcalarım öldürmüştü. Katili aramıyordu. Katili biliyordu. O katillerle aynı soy isme sahip olan tek kız ile her gece aynı evde uyuyordu.

Beraber yanacağımızı sanmıştım.

Ama o yukarıda mışıl mışıl uyurken ben bir cehennemin içinde yanıyordum.

Ve bu cehennemin Tanrısı oydu.

Derin bir nefes aldım ve gözlerim etrafta dolaşmaya başladı. Silahı mutfaktaki masanın üzerindeydi. Hep orada bırakıyordu, şaşırmamıştım. Hızlı adımlarla mutfığa doğru yürüdüm. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum ama ne yapmamam gerektiğini biliyordum. Bu yüzden yanda duran kalemle peçetenin üzerine bir cümle yazdım. *Hoşçakal.*

Ama umarım hoş kalmazdı.

Umarım geberirdi.

Silahı yanıma aldım ve salona geçerek sehpanın üzerinde duran telefonumu giydiğim pijamanın cebine koydum. Dolaptaki montu üzerime geçirdiğimde hiç düşünmeden kapıyı açtım ve parmak uçlarımda yürüyerek kapıdan çıktım. Kapıyı arkamdan sessizce kapattım ve asansöre bindim.

Aşağı inmeye başladığımda hâlâ ellerim titriyordu. Amcalarım babası öldürmüşse eğer, amcalarımı öldüren de o muydu? Tabii ki oydu. Başka kim olacaktı? Başka neden art arda öleceklerdi? Bunları neden zamanında sorgulamamıştım? O silahla onu öldürmeliydim belki de. Uykusunda. Kimi kandırıyordum? Ona zarar veremezdim. En azından şimdilik değil.

Kendimi apartmandan dışarı attığımda caddeye çıktım ve koşmaya başladım. Cebimde hiç para yoktu. Bu yüzden uzaklaşmak için tek yol buydu.

Hava hiç olmadığı kadar soğuktu ama umurumda değildi. Telefonu cebimden çıkardım. Ezberlediğim numarayı aradım. Üçüncü alışta açtı.

“Moskova’dayım,” dedim. “Adresi atacağım sana. Telefonu fırlatıp atacağım, bu yüzden ulaşamazsın. Adrese iyi bak ve doğru gel. Bekliyorum.”

Ellerimin arasındaki silaha ve *PVN* işlemesine baktım. Daha gün gece bu silahı ona güveneyim diye vermişti, değil mi? *Kader ve onun çirkin oyunları*, diye geçirdim içimden.

BÖLÜM 12

CEHENNEMDE YANAN MELEK

*Güneş doğacak
ve gözlerimi açacağım.
Belki de ölene kadar
arzulamadığım bir hayata ait olmak zorundayım.*

*Bir şeyler yanlış,
Adaletin terazisine inanmıyorum.
Bu yüzden doğru ve yanlış siliyorum.*

*Gerçeği biliyorum.
Tanrım, inan bana biliyorum.
Beni terk ettiğini biliyorum.*

*Güneş batacak
ve gözlerimi kapatacağım.
Belki de ölene kadar
Bana ait olamayacak bir hayatı arzulayacağım.*

*Bir şeyler yanlış
Terazide hep sol tarafı seçiyorum.
Doğruyu biliyorum.
Tanrım, inan bana biliyorum.
Ama yanlış daha çok seviyorum.*

Ölüm.

O karanlık gecede, dört bir yanına kan sıçrayan beyaz duvara baktığında düşündüğü tek şey buydu.

Neden beyaza boyatmıştı ki annesi, duvarları? Bu gece sorguladığı şey buydu. Biliyordu çünkü, onun en nefret ettiği renk beyazdı. Bir şeyi ortaya sermeyi sevmezdi. Komikti tabii çünkü bir şeyi gizlemekte de ondan kötü olan kişi yoktu. İnsan nasıl kendi oğluna yalan söyleyemezdi? Her seferinde yakalanıyordu. Günahın siliği ya da neti olur muydu? Annesine göre vardı. Bu yüzden ona göre de oluyordu. Neticesinde o ne gördüyse onu uyguluyordu.

Kan daha net görünüyordu, tertemiz beyaz bir duvarın üstünde. Kanın nereden kaldığını merak etti. Eski olduğunu farkındaydı ama ne zamandan kaldığını hatırlayamıyordu. Kimse silmeye zahmet bile etmemişti. Üzerini de boyamamışlardı. Annesi burada olsaydı üstüne yeni bir boya geçerci, biliyordu. Ama o gittikten sonra babası ile bir şeyleri gizlemekten vazgeçmişlerdi.

Vahşetin süsü... Tek düşündüğü buydu. Sonunda, nasıl da bitirmişti bu aileyi vahşetin süsü.

“Leo’yu aradın mı?” diye bir çığlık yükseldi yan evden. “Eğer zamanında yetişemezse kan kaybından ölecek!”

Olovar ile yan yana oturmak hiçbir zaman iyi bir fikir değildi. Bunu babasına söylüyordu ancak babasının onu dinlediği yoktu. Hiçbir konuda dinlemiyordu. Eğer dinleseydi her şey şu ankinden daha farklı olurdu.

Ama o her zaman düşmana yakın durmaları gerektiğini söylerdi. Bunda sorun yoktu. Sorun şurada başlıyordu: Düşmana yakın durmaya devam ettikleri sürece babası kendi kazdığı kuyulara yaklaşıyor ve her şeyi unutup düşmanı dostu sanmaya başlıyordu.

Neden duvarda olduğunu çözemediği kan lekesine birkaç saniye daha baktı. Bu evde yaşananların haddi hesabı olmadığından, onun gibi bir adam bile kafasının içinde bir liste tutamıyordu.

Ela gözlerini nihayet kan izinin sıçradığı beyaz duvardan çekerek kanlanmış parmaklarına indirdiğinde, sessizliği bir avcının hareketleri kadar

gericiydi. Dışarıdan hâlâ çığlıklar yükseliyordu. Leo'ya haber verilmesi gerektiğini söyleyen bir kadının sesi... Nafile olduğunu biliyordu. Bu his çok tanıdıktı çünkü sevdiği herkesi kaybederken aynı şeyi hissetmişti nerede olduğunu kendine unutturmaya çalıştığı kalbinin derinliklerinde.

Bir erkek sesi yükseldi ve ağlayıp çığlık atan kadına Leo'ya haber verdiğini söyledi. Ve kimsenin duymak istemediği saçma teselliler de bu cümleyi tekrar etti. Umursamadan musluğu açtı ve akan suyu izlemeye başladı. Hiçbir şey değişmeyeceğini biliyordu.

Leo'yu aramasa da O'nun öleceğini biliyordu.

Çünkü asla ıskalamazdı.

Ve silahı eline, yalnızca öldürmek için alırdı.

“Onu kimin vurduğunu gördün mü?” diye bağırdı diğer bir ses. Kimin sesi olduğunu biliyordu. Umurunda değildi. *“Keskin nişancılar mıydı? Pencereden ateş etmiş olmalılar, değil mi?”*

Kimse, düşmanı kendi içinde aramaz.

En zeki adam bile.

Perva gülümsedi ve lavabonun üzerinde duran sabunu sıktıktan sonra ellerini izlediği soğuk suyun altına götürdü. Ellerini yıkamaya başladı. Gözleri aynadaydı. Bu işi uzaktan halledebilmeyi beklemiyordu. Tüm olasılıkları hesaplamıştı, bu yüzden işinin rast gitmesinin düşük ihtimalde olduğunu biliyordu. Ama olasılık ve hesaplamaların da güzel yanı tam olarak buydu. Düşük de olsa ihtimal her zaman vardı. Ve yük olan ihtimalin de hiçbir zaman kesinliği yoktu.

Ellerini dört kez sabunladıktan sonra musluğu kapattı ve çektiği peçete ile ellerini kuruladı. Pis peçeteyi yerde duran siyah çöp sepetine fırlattıktan sonra lavabonun kenarına koyduğu silahı pantolonunun beline sıkıştırdı. Odasının banyosundan çıktı ve odaya girdi. Yatağın üzerine bıraktığı deri ceketini üzerine geçirdiği sırada salondan gelen sesi duydu.

“Perva?”

Odanın kapısını açtı, dışarı çıkarken ellerini deri montunun cebine sokmuştu, siyah bere saçlarını örtüyordu ve camdan içeri sızan soğuk yüzünden burnu kızarmıştı. Hava neredeyse eksi yirmi dereceydi. Normal şartlarda o pencerenin açık olmaması gerekiyordu ama odayı havalandırmaya ihtiyacı vardı. Evlerin kokusu olduğunu yurttan kalmaya başladığında fark etmişti ve bu evin kokusundan nefret ediyordu.

Odanın kapısını açarak salona doğru ilerledi. Babası beklediği gibi salonda oturuyordu. Üzerinde siyah şişme bir mont vardı. Dışarıdan geldiği belliydi, teni bembeyaz olduğu için yüzü kıpkırmızı olmuştu. Gerçi bu sınırdan de olabilirdi. Perva'ya öğretmeye çalıştıklarının aksine, kendisi hiçbir zaman sakın olmamıştı.

Perva birkaç adım attı ve salondaki vitrinin yanında durdu. Eskiden vitrinin içi fotoğraflarla doluydu ama babası yası dibine kadar yaşayan bir adamdı. Bu yüzden sadece kötü anıları değil, iyi anıları da silmişti. Tüm fotoğrafları kaldırıp atmıştı.

Gerçi Perva böyle olmasından şikâyetçi değildi. Evin içi anılarla doluyken burada dolaşmakta zorlanıyordu. Ama artık kimsesizlerin mezarlığı gibi hissettiriyordu bu ev ona. İçti bomboştı çünkü. Sadece eşyalar vardı. Tüm yaşanmışlıklar çöprü boylamıştı.

Düşüncelerini bir ayak sesi böldü. Babasını adım seslerinden tanıyordu. Çocukluğundan kalma bir şeydi. Çocukluk fotoğraflarının olduğu vitrinin önünden tabancayı alıp beline sıkıştırdığında babasına doğru döndü.

Gözleri babası ile kesiştiğinde, soğukkanlı bir şekilde ona baktı.

“Efendim, baba?”

“Nereye?” diye sordu Nikolai kaşlarını çatarak. “Daha az önce geldin eve.”

“On yaşında mıyım?” diye sordu kinayeli bir sesle. “Eve girip çıkarken de mi haber vereceğim sana?”

“Ben öyle istersem,” dedi Nikolai. “Vereceksin tabii ki. Nereye?”

“Cehennemine dibine.”

“Fazla uzaklaşmayacaksın yani,” dedi Nikolai alaycı bir sesle. Birkaç adım atıp ona yaklaştığında elini oğlunun omzuna koydu. “Babanı mı koruyorsun? Annenin intikamını mı alıyorsun?”

Perva güldü. “Neyden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok, ihtiyar.”

“Onu depoda kimin vurduğunu sen gördün mü?” diye sordu Nikolai, oturduğu koltuktan kalktığına. “Silahın, karnında patlamış olması yalanına inanmamı gerçekten de beklemiyorsunuz, değil mi?”

Perva'yı baştan aşağı süzmüştü ve gözleri çamurlu postallarda takılı kalmıştı. Belki çok zeki bir adam değil ama kesinlikle çok dikkatli, diye

düşünüyordu Perva her zaman onun hakkında. Bu yüzden botlarının çamur kaplı olmasının ilgisini çekeceğini biliyordu ama temizleyecek vakti yoktu.

“Neden ki?” diye sordu Perva gülümseyerek. “Hiçbir silah, sana elinde patlamayacağını garantisini vermez. Bunu bana sen öğrettin, baba.”

“Oğlum,” dedi Nikolai gülerek. “Senin yaşının iki katı kadar senedir silah tutuyorum ben. Hangi yarayı tabanca açar çok iyi biliyorum. O adam tabancayla falan vurulmadı.”

“Ne ile vurulmuş, baba?” diye sordu Perva umursamaz bir sesle.

Babasının bir şeylerden şüphelenmesi zerre umurunda değildi. Leo’nun şüphelenmesinden de endişelenmiyordu. Çünkü şüphelenme ihtimali olmadığını biliyordu.

Babası ona “Her zaman odada senden daha zeki bir adam vardır,” demişti, 15 yaşına bastığı gece.

Ama bu babası söylemesine rağmen ciddiye almadığı bir nasihatti. Çünkü her zaman odada onlardan daha zeki olan bir adam olduğu doğrudur. Ve bu kendisiydi.

“*Dragunov SVD*,” ile dedi Nikolai gülerek. “Mermisini de söylememi ister misin? *7.62x54mmR*.”

Babasının dikkatli bir adam olduğunu biliyordu. Sadece yaraya bakarak ne ile vurulduğunu anında anlayacağını biliyordu. Çünkü içlerinde silahlarla en çok vakit geçiren herif babasıydı. Leo bile değil. Vücudu kurşun izleri ile delik deşikti. Büyük ihtimalle yaşının iki katı sayıda ölüm tehlikesi geçirmişti. Bu yüzden kimsenin arası silahlarla daha iyi olamazdı.

“Hmm,” dedi Perva. “Rus tüfeği ve Rus mermisi. Ne kadar şaşırtıcı bir olay, değil mi?”

“Siktir git Perva,” dedi Nikolai. “Adamın karnında silah patladığını söylüyorlar. Yara izini gördüm. *Dragunov* ile vurulmuş. *Dragunov*’un ne olduğunu biliyorsun, değil mi”

“Tabii ki,” dedi Perva alay edercesine. “Keskin nişancı tüfeği.”

“Benimle dalga mı geçiyorsun lan sen?” diye bağırdı birden Nikolai. “Karnında silah patlayan adam nasıl keskin nişancı tüfeği ile vurulabilir? Elinde tüfek mi tutuyormuş amına koyduğumun herifi!”

“Ne ile vurulduysa vuruldu lan,” dedi Perva. “Bana ne amına koyayım? Ne yapmamı bekliyorsun? Herifin yarasını mı dikeyim, ne yapayım? Her

şey bitti bir de Olovları mı koruyacağım? Siktiğimin herifleri bin kişi değil mi? Kendileri arayıp bursunlar kim vurmuşsa artık siktiğimin pezevengini?”

“Bana rol kesme,” dedi Nikolai, Perva’nın üzerine yürüdüğünde. “Karşında geri zekâlı mı var sanıyorsun lan sen? Ben bilmiyor muyum senin ne bok yediğini?”

“Ne bok yiyormuşum ben?” diye sordu Perva hafifçe eğildiğinde. “Ben bilmiyorum. Anlat da bileyim.”

“Amma koyduğumun geri zekâlısı,” dedi Nikolai sesini alçalttığında. “Leo’nun kardeşini ne boka vurdun lan?”

Babasının anlayacağını biliyordu. Henüz tetiği çektiğinde biliyordu. Bu yüzden umursamadı. Ama ona açıklama yapmayacaktı. Çünkü onu korumak için yaptığını bilirse üstüne daha çok gelirdi.

“Baba,” dedi ellerini cebinden çıkardığında, yatağın üzerinde duran BMW anahtarını almıştı. Araba babasınınındı. Buraya onunla gelmişti ve kendi arabasını Moskova’da bırakmıştı. “Bu gece depoda bile değildim, tamam mı? Evdeydim sadece. Sorgulanacak en son kişiyim. Bilmiyorum. Cevaplara çok meraklıysan gidip Maksim’e sor. Babası vurulan ben değilim.”

“Onu tedavi ediyorlar,” dedi Nikolai. “Zaten kendine geldiğinde kendisi söyler.”

“Öyle mi?” diye sordu Perva alayla. “Hem herifi benim vurduğuma inanıyorsun hem de yaşayacağına mı inanıyorsun? Bazen kendinle çok çelişiyorsun, baba.”

“Onu geberttin,” dedi Nikolai sinirle. “Senden başka keskin nişan eğitimi alan kimse yok, Perva. Boku yediğini farkındasın, değil mi?”

Perva omzunu silkti. “Odkan var.”

Tabii ki kimseye suç atmak istediği yoktu. Endişe etmiyordu, babasının boşa panik yaptığını ve her şeyin kontrolü altında olduğunu biliyordu.

“Odkan neden siktiğimin Olov’unu vursun?” dedi Nikolai. Bağırarak istiyor ama bağırıyordu çünkü geçmişteki yanlış kararları yüzünden düşman hemen yan evdeydi. “Neden baba yerine koyduğu adamları vursun? Kim inanır buna?”

“Zamanında ona bok gibi davranmasaydın,” dedi Perva alayla. “Şimdi bir askerin daha olurdu. Ama onun yerine aptallık yaptın ve onu Leo’ya kaptırdın. Potansiyelini farkında değil miydin?”

“Odkan’ın potansiyelini mi?” diye sordu Nikolai alaycı bir sesle. “Bunu farkında olan tek kişi bendim. Patlamaya hazır bir bombayı öylece alıp aileme mi sokmanı bekliyordun? Şimdiye kadar anlamış olman gerekirdi. O çocuk deli. Kafadan kontak. Borisovların kafası böyledir. Gidip gelir. Anladın mı? Kafalarına eseni yaparlar. Sonuçları siklerinde olmaz. Müttefik sanırsın ama düşman çıkarlar. Bu yüzden hiçbir zaman onlara bulaşmadım. Onlardan müttefik olmaz. Sadece düşman olur. Ben seni bundan kurtardım.”

“Müttefik konusunda senden ders almayacağımı,” dedi Perva. “Siktir git, çekil önümden. Bıktım senin patronluklarından. Ever, onu vurdum. Çandıran. Tek kurşun. Geberdi. İçim o kadar rahat ki... Duymak istediklerini duydun mu şimdi?”

Babasını ittirip salondan çıkmak için bir hamle yaptığında babası onu durdurdu.

“Neden?” diye sordu sadece. “Neden bunu yaptın? Onlarla müttefik olmaya başlamıştık. Perva. Savaşta lan! Neden işin ciddiyetini anlamıyorsun bir türlü!”

İşin ciddiyetini Nikolai’den uzun zamandır farkındaydı. Bu yüzden bir plan yapmıştı. Çok uzun zaman önce... Hayata gözlerini açtığından beri ondan sahip olmasını bekledikleri tek bir şey vardı.

Ona sahip olmak zorunda olduğunu biliyordu.

Güce.

“O köpek sürüsü ile de zamanında müttefiktin, baba. Sonra ne oldu? Ne oldu? Onay Eleni’i hayatın boyunca besledin ve soysuz orospu çocuğu yemek yediği kaba sıçtı. O kapta o soysuz köpeği boğmayacağımı mı sanıyor? Bize bulaşırsa ne olacağını tahmin edemiyor mu? Olovları geberttikten sonra sıra Elemlere de gelecek, merak etme. Kimse benim...” Duraksadı. “Kimse Ekaterina’ya dokunamaz. Kimse benim babama dokunamaz. Anladın mı benim derdimi şimdi?”

Nikolai’nin siniri sadece bir anlığına geçti. Çünkü ne kadar değiştiğini düşünürse düşünsün karşısındaki adamın hâlâ onun küçük oğlu olduğunu fark etmişti. Uzun zaman sonra... Tüm sakın görünümünün arkasında öfkesinden kendini hırpalayan bir çocuk olduğunu biliyordu. Uzun zaman sonra onu ilk kez sinirli görüyordu.

“Amacımız zaten bu Perva,” dedi. “Onları etkisiz hâle getirmek. Artık buradan siktirip gitmeleri gerekiyor. Bu ailenin bizim kurduğumuz örgütün içinde bir yeri yok. Çünkü hiçbir zaman yapılması gerekenlere uymadılar. Bunu hatırlıyorum, emin ol. Bu yüzden Olovların yanındayız.” Perva’ya bir adım yaklaşarak elini omzuna koydu. “Önce Elemelerin icabına bakacağız çünkü onları tek başımıza şutlayamayız. Sonra Olovlara gelecek sıra. Anladın mı? En sona Borisov kalacak. Sonra sadece ikimiziz. Her şeyin sırası var. Aceleyle gerek yok.”

“İkimiz kalmayacağız baba,” dedi. O gece bile bunu biliyordu. “Ben tek kalacağım.”

“Bir gün elbette,” dedi Nikolai. “Ama yakın bir zamanda değil, inan bana. Hiçbir yere gittiğim yok. O sırtlan sürüsüne oğlumu yem etmem ben.”

“Baba... Hayatımda gördüğüm en kötü savaş stratejileri senden çıkıyor ve hâlâ büyük bir kibirle konuşuyorsun. Ben olmasam kaç kez gebermiştin acaba?”

“Sen ben olmasam kaç kere gebermiştin lan?”

“Teknik olarak sen olmasan doğ...”

“Senin tekniğini sikeyim,” dedi Nikolai sinirle lafını böldüğünde. “Konuştuğunda kafa açıyorsun. Konuşmadığında da çekilmiyorsun. Annenin kopyasısn.”

Perva ona bir cevap vermedi. Bazıları O’nun kopyası olduğunu söylüyordu. Bazıları ise hiçbir alakaları olmadığını söylüyordu. Hangisinin doğru olduğunu bilmiyordu, umurunda da değildi.

Senelerini gerçekten de O’nun oğlu olmak için geçirmişti. Sadece onu memnun etmek için. Ve o gittiğinde nihayet bir nefes alabilmişti. En azından sandığı buydu.

Ama aslında nefes alabildiği yoktu. Sadece henüz farkında değildi. Hâlâ yaptığı her şeyi ölü olan bir insanı memnun etmek için yaptığını farkında değildi.

“Ben seni nasıl koruyacağım şimdi?” diye sordu Nikolai birkaç saniyelik sessizlikten sonra.

Ellerini şakaklarına bastırdı. Bu ortaya çıkarsa ne olacağını düşünüyordu. Neden oğlunun asla sözünü dinlemediğini düşünüyordu. Bunu neden yaptığını düşünüyordu. Bir sonuca varamadığı her şeyi düşünüyordu ve bu

slutlrerlnl bozunyordu. Ama slutlrerlnl en çok bozan şey karşısındaki klşlnln her cevabı bıldığlnl bilmestydl ama ondan cevapları lstece ağzını açmazdı. Bunu bılıyordu.

“Benl korumana iltıyacım yok,” dedi Perva döz bır sesle. “Korumaya çalışrsan muhtemelen kendi başını belaya sokarsın.”

“Öyle dıyorsun ama Olovlar intikam için kapına dıkıldığlnlde böyle dıyemezsn, emln ol.”

Perva bunu umursamadı. Çünklü kımseınln intikam için gelmeyeceğlnl bılıyordu. Adamın öldüğüne emlnld. Ve içerdeki hıçбір kamera çalışmıyordu. Tanık bile yoktu. İş öylece kapanacaktı.

“Bana rol kesmen hoşuma gımedi,” dedi Nikolai arkasından gelırken. “Benl koruyacağın yeri iyi bil, Perva. Senin baban olan benim. Seni korumak benim görevım ama senln bana karşı bır yükümlölüğün yok. Başını belaya sokacak yerde geri çekilmeyi bil.”

“Sadece sen kaldın baba,” dedi Perva. “Geri çekilmem için hıçбір neden yok. Seni son nefesıme kadar koruyacağım. Gerekerse son nefesımı bunun için vereceğim.” Nikolai bır adımı attı. “Sana sataşabileceğlnl mi sanıyorlar? Onlar Olov. Eılemler gıbi köpek kanı taşıyor hepsi. Narbekov olan biziz, baba. Sadece ikimiz. Leo’nun kralcılık oynadığı her şey ikimize ait, bunu bılıyorsun. Senin yüzünden kaybettik her şeyi. Bılıyorsun, değil mı?”

“Seni hayatta tutmaya çalışıyordum,” dedi Nikolai. “Taht ikinci öncelığimdi.”

“Birinci olmalıydı,” dedi Perva sinirle. *Çünklü beni hayatta tutmak konusunda hıç başarılı değıldın, diye düşünldü. Buna değmezdi bile. Her gece kendimi yine ben korudum.* “İkinci adam olmayı kaldırabilecek biri miyim ben? Ekaterina beni böyle yetıştırmadı. Bunu bilmen gerekirdi.” *Yetıştirirken orada olsaydın belki her konuda daha fazla bilgi sahibi olurdun,* diye düşünldü. Sadece düşünldü. Konuşmadı. Konuşmayacaktı. İçine atacaktı. “O burada olsa sana felaket aptal olduğunu söylerdi.”

“Ama o burada değil,” dedi Nikolai. Onun ismini duyması bile tetikliyordu onu. İçinden başka birisini çıkartıyordu. Çok daha acımasız olan birisini... Kendi oğluna karşı bile. “Bir daha da hıç olmayacak. Çünklü o gece öldü.”

Perva o geceden bahsedilmesinden nefret ediyordu çünkü yine babasının onu suçlayacağını bılıyordu. İşte bu onun canını yaşadığı kayıptan daha

çok acıtıyordu. Çünkü dudaklarını açıp kendini açıklamadığı sürece her konuda suçlu ilan edileceğini biliyordu ama dudaklarını açmaya hâli de kalmamıştı artık.

“Onu affedemiyorsan neden onu kurtarmaya gittin?” diye sordu Nikolai birden. “Biliyorum, konu bu değil ama bir senedir bana bunun cevabını vermedin. Belki şimdi söylersin.”

Cevabı vermiyor değildi. Sadece veremiyordu.

“O benim...” Duraksadı. “Neden bir sene önce yaşanan şeyi konuşuyoruz, baba? Konu şu an onunla ilgili değil.”

“Ona anne bile diyemiyorsun,” dedi Nikolai sinirle gülererek. “Ama onu kurtarmak mı istiyordun? Buna inanmamı mı bekliyorsun, oğlum?”

“Onu kurtarmak istemesem orada ne işim olurdu?” diye sordu Perva kaşlarını çatarak.

“Biraz erken hareket etseydin onu kurtarırdın,” dedi Nikolai. “Sadece bir dakika, Perva. Sadece bir dakika. Fazlası değil.”

“Biliyorum.”

“Ölmesi senin suçun,” dedi Nikolai acımasız bir sesle.

“Biliyorum,” dedi Perva. *Değildi. Onay Elem’in suçuydu.* Ama bunun bir önemi olmadığını biliyordu. “Benim yüzümden öldü.”

“Ağlamadın bile. Umurunda değildi.”

Perva bir an ne diyeceğini bilemedi. Keşke her şeye babası kadar uzak olsaydı. “Umurumdaydı, baba.”

“Değildi,” dedi Nikolai. “Birbirimizi kandırmamıza gerek yok.”

“Baba o öldü,” dedi Perva garip bir sakinlikle. “Neden hâlâ onu bana tercih ediyorsun?”

“Öyle bir şey yapmıyorum,” dedi Nikolai.

Perva’nın böyle bir şey demesini beklemediği için şaşkınlıkla ona bakmıştı. Hiçbir zaman konuşmamasına fazla alışkındı. Şimdi ağzını açtığı an daha önce hiç söylemediği kadar dürüst bir şey söylemesini beklemiyordu.

“Tabii,” dedi Perva gülererek. “Diyeceğin başka bir şey yoksa ben gidiyorum.”

Nikolai ne diyeceğini bilemedi. Perva’nın beklediği de zaten buydu. Hiçbir şey demeden dış kapıya doğru ilerledi.

Salondan evin ahşap kapısına ilerlerken ayağındaki postallar tok bir ses çıkarıyordu. Eğer şu an on sene önceye dönseydi ve babası bu ahşaba değen topuklu seslerini bir gün asla duymayacağını söyleseydi mutlu olurdu. Şimdi bir şey ifade etmiyordu onun için. Gözlerini kapattığında o sesi tekrar duymaya çalıştı. Cevap sadece sessizlikti. Sesli bir nefes verdi.

Seni özlediğimi söyleyemem, diye düşündü. Ama burada olman iyi olurdu. Çünkü babamın bana değil sana ihtiyacı var.

Burada olsaydı eğer babasını korumak konusunda ondan daha iyi bir iş çıkaracağını biliyordu Perva.

Çünkü o sadece Perva'yı korumak konusunda başarısızdı.

"Perva," dedi birden babası. Tam kapıdan çıkacakken Perva duraksadı. "Haklısın, o öldü. Onu memnun etmeye çalışmana gerek yok."

"Öyle bir şey yapmıyorum," dedi Perva. *Biliyorum ama bunu durduramıyorum, diye geçiriyordu ancak içinden. Sanki beni hep izliyor. İstemediği bir şey yaparsam yine cezalandırılacağım. Yine hayal kırıklığı olacağım. Yine yüzüme bakmayacak.*

"Tabii," dedi Nikolai onu taklit ederek. İkisi de birbirlerine yalan söylediklerini farkındalardı. "Nereye gidiyorsun?"

"Mezarlığa," diye cevapladı evden çıkmadan önce. "Arada bir tarihe bak, baba."

Evden çıkıp kapıyı sertçe kapattığında, Nikolai yeşil gözlerini kısarak salonda asılı duran takvime baktı. Tarihi, oraya bakmadan önce bile biliyordu aslında. Çünkü Perva, doğum günleri hariç o mezarlığa ayağını bile basmazdı.

Perva elindeki anahtarla kapının önündeki siyah BMW'yi açtığı sırada Olovların evinde büyük bir gürültü koptu. Leo gerçekten de gelmişti. Tabii ki gelirdi. Söz konusu küçük kardeşiydi.

"Orospu çocuğu Elemler! Hepsini gebertmek vardı!" diye bağırdı Leo, Narbekovların evine ilerlerken. Perva şaşkınlıkla ona baktı. Babası kopan gürültü ile kapıdan çıkmıştı. Leo'nun etrafında yirmiden fazla adam vardı. Her zamanki gibi. Ve Odkan hemen yanındaydı. Sağında. En önde o vardı. Her zamanki gibi. "Onay nerede, biliyor musun?"

"Nereden bileyim lan Onay'ın nerede olduğunu?" diye bağırdı babası. "Ne sikim dönüyor yine?"

“Kardeşimi Dima vurdu,” dedi Leo sinirle. Perva az kalsın gülecekti. Gerçekten attığı o küçük yemi yutmuş muydu Leo? Onu fazla ciddiye aldığı düşünüyordu. “O orospu çocuğunu ve babasını içimize sokan Onay. Bu yüzden bunun hesabını da o verecek.”

“Git o zaman ondan hesap sor lan!” dedi Nikolai. “Git evine bak! Ne bileyim ben?”

“Orada dur,” dedi Leo’nun yanındaki adamlar. Köpekleri her daim onun için ölmeye hazırды. Leo’nun en büyük avantajı tam da buydu. Çünkü Narbekovlar tek gezmeyi severken o sürüsü ile dolaşırdı. “Patron’a bağırma.”

“Senden emir mi alacağım lan, it?” diye sordu Nikolai adamı ittirdiğinde. “Siktirtme belanı gece gece.” Tam o sırada Leo, Perva’ya döndüğünde, “Sakın,” dedi Nikolai öne atılarak. “Sakın, benim oğlumu karıştırma olayına. Her bokta onu kullanamazsın. Bu sizin ailenizin olayı, o yüzden siz çözün. O hiçbir şekilde dâhil olmayacak.”

“Narbekov,” dedi Leo gülerek. “Anlamadığım bir şey var. Ben bir şey mi kaçırdım? Kaçırdıysam söyle... Burada emir alınan adam kim? Sen misin, ben mi?” Nikolai cevap vermediğinde güldü. “Ben de öyle düşünmüştüm. Oğlun ben ne dersem onu yapmak zorunda. Bana bağlılık yeminini boşuna etmedi, değil mi? O yemini ederken sen de oradaydın.”

“Oğlum o yemini sana etmedi,” dedi Nikolai net bir sesle. “Bana etti.”

“Oğlun o yemini Leo’ya etti, Nikolai. Başta kim olacaksa ona bağlı kalacağına yemin etti. Senin gibi. Diğer herkes gibi... O dönem Leo sendin, evet. Ama artık benim. Yani bağlılığı da bana ait. Sana değil.”

“Yüzleşmeni kendin yaşa Olov,” dedi Nikolai. Oğlu onu korumak için bu işi açmıştı başına, şimdi o da onu korumak için bir iş açmak üzereydi başına. “Git ve kendin sor Elem’den hesap. Korkuyor musun?”

“Oraya gidersem onu öldürürüm,” dedi Leo ciddi bir sesle. Ellerini cebinden çıkardı ve kızıl saçlarını geriye doğru itti. “Ciddiyim. Benim kardeşime el sürülmesinin suçlusu sadece o. Senelerdir onun ve senin başımıza bok ettikleri ile uğraşıyorum.”

“Bir sikim de yapamazsın,” dedi Nikolai gülerek. “Bir pençe diğer pençeye dokunamaz, bunu biliyorsun.” Oğlunun hâlâ bu gece böyle bir şey yaptığına inanamıyordu. “Tahttan indirilmen iki saniye sürmez.”

“Ya sonra?” diye sordu Leo gülerek. “Sen mi geçersin? Yine?”

“Daha iyisi,” dedi Nikolai sırıtarak. Leo’nun nelerden nefret ettiğini bilecek kadar iyi tanıyordu onu. Neticesine bir zamanlar savaş bu kadar büyük değildi. Sadece ikisinin arasındaydı. Oynayabilecekleri başka biri yoktu. “Oğlum geçer. Herkes beni istemez, bilirsin. Eski olaylar yüzünden...” *Eski olaylar.* Bu Leo’yu güldürdü. “Ama herkes onu ister. Sayende, herkes ona rapıyor.”

“Akıllı ve iyi bir askeri kim sevmez?” diye sordu Leo alaycı bir sesle. “Değil mi?” Nikolai ona güldü. Onun gidip Onay’dan hesap sormasını ve birbirlerinin fişini çekmelerini deli gibi istese de bunun olmayacağını biliyordu. “Odkan,” dedi Leo, sağına döndüğünde. “Git ve Ongun’u bul bana. Babası konuşmaya hevesli değildir, yine en iyi yaptığı şeyi yapıp saklanır ama eminim ki o söz dinler.”

“Oldu bil baba,” dedi Odkan merdivenlerden aşağı indiğinde. “Merak etme. Onu nerede bulacağımı gayet iyi biliyorum.”

“Odkan!” diye bağırdı Leo, Odkan merdivenlerden inerken. “Nadia’dan haber alamıyorum. Ongun’u bulduktan sonra onu bul ve eve götür.”

Odkan bir şey demek için dudaklarını araladı ama sonra vazgeçti. “Hallettim say, baba. Başka bir şey?”

“Aferin sana,” dedi Leo. Sonra solundaki adama döndü. “Başka bir şey yok. Sen git.” Bakışları kalabalığa döndü “Tikhon’u bulun bana. Adamlarını kenara çekin gerekirse. O Dima’nın nerede olduğunu biliyordur. Hızlandırın süreci. Mathias nerede? Kimin arkasına saklandı yine?” Kalabalıkta bir hareketlilik oldu çünkü herkes Leo’nun emirlerine yetişmeye çalışıyordu. “Nikolai, bana katılmak istemediğine emin misin? Eski günlerdeki gibi.”

“Git kendini becer.”

Leo gülerek geri çekildiğinde Odkan ellerini ceplerine koyarak ilerlemeye başladı. Göz ucuyla Perva’ya bakıp başıyla ufak bir selam vermiş ve kapının önündeki siyah McLaren’a ilerlemişti.

Eskiden tanıdığı çocuğu biliyordu Perva.

Yirmiyi biliyordu.

Emir almaktan nefret ettiğini biliyordu. Hiçbir sözü dinlemediğini biliyordu. Her zaman kafasına eseni yaptığını ve cezasını seve seve kabul ettiğini biliyordu. Ama aynı zamanda babasının bilmediği şeyler de biliyordu.

Gerçekten şefkat gördüğü birisini hiç unutmazdı. Sanılanın aksine sadıktı. Ve bu yüzden, bu gece yarısı tek dostunun karşısında, Leo'nun yanındaydı.

Babamın suçu, diye düşündü Perva. Ama sorun değil. Düşman olmak için doğduğumuzu ilk günden beri biliyordum.

Odkan'ın bindiği araba Leo'nun arabasıydı. Arabaya binip gazı köklediği an Perva da siyah BMW'ye binerek gazı kökledi. Babasının bakışlarını arabada hissedebiliyordu ve her türlü bahse vardı ki babası şu an içinden "Sakın aptallık etme," diye geçiriyordu. Bunu söylemesine gerek yoktu. Çünkü o hiçbir zaman aptallık etmezdi.

Odkan'ı takip ederek gaza biraz daha abandığında deri ceketinin cebindeki telefonu çıkardı ve son aramalardaki Ongun'un numarasına bastı. Araba giderek hızlanıyordu. Telefon dördüncü çalışta açıldı.

"Neredesin?" diye sordu telefon açılır açılmaz, oylanmadan. Odkan'ın hızlandığını hissetmişti. İşi olabildiğince erken bitirmeye çalışıyor olmalıydı.

"Evdeyim," dedi Ongun. "Az sonra çıkacaktım. Ne oldu ki?"

"Kardeşin orada mı?" diye sordu Perva gaza biraz daha asıldığında. Herkes için büyük bir sır olan şey onun için uzun zamandır bir gerçektir. Böyle bir avantajı elinde tuttuğuna babası bile inanmazdı.

"Lan sesli söylemesene!" dedi Ongun gergin bir sesle. Arkadan televizyon sesleri geliyordu ama birkaç saniye sonra kesilmişti. Uzaklaşmış olmalıydı. "Derdin ne senin, amına koyayım?"

"Tekim," dedi Perva. "Merak etme, tehlike yok. Sen bana cevap ver. Orada mı kardeşin?"

"Başka nerede olabilir amına koyayım?" diye sordu Ongun sinirle. "Evden çıktığı mı var kızın?"

"Odkan sana doğru geliyor," dedi Perva. "Yaklaşık kırk beş dakikalık yol var ama Odkan hız sınırlarını siklemez. Bu yüzden otuz dakika diyelim. Eğer kız oradaysa onu fark eder. O piç çok dikkatlidir."

"Bir saniye," dedi Ongun paniklemiş bir şekilde. "Borisov neden benim evime geliyor lan? Yine ne oldu? Ne iş çevirdin lan arkamdan?"

"Uzun hikâye," dedi Perva. "Az sonra anlarsın."

Aslında o herifi vurduğunda olayın buralara geleceğini düşünmemişti. Kendisinin suçlanmayacağına emindi ama Elemlerin peşine düşülmesi

onun için de sürprizdi. Yine de o adamı bunu bilse de öldürürdü. Çünkü eğer o adamı öldürmeseydi, o adam babasını öldürecekti. Ölümün babasını bir gece vuracağını biliyordu ama o gece bu gece değildi.

“Sen neden benim kardeşim koruyorsun lan?” diye sordu Ongun.

“Bu koruduğum ilk zaman değil biliyorsun,” dedi Perva alaycı bir sesle. “Kendisi bana en az üç hayat borçlu. Ama merak etmesin. Borçlarımı zamanı geldiğinde faizi ile alacağım ondan.”

“Kafa sikme,” dedi Ongun gergin bir sesle. “Ne olduğunu anlatmayacak mısın? Yine ne iş peşindesin? Sen mi açtın bu belayı yine başıma?”

“İnsan planının anahtarını düşmana teslim eder mi hiç, Elem?” diye sordu Perva. “Sen hızlı olsana. Evi basıp prensesi kaçırayım mı yoksa sen icabına bakabilecek misin?”

“Bakarım amına koyduğumun çocuğu,” dedi Ongun keyifsiz bir sesle. Telefonu kulağından uzaklaştırarak üst kata doğru bağırdı. “Bengi! Acil giyin! Çıkmamız lazım!”

“Bak sen,” dedi Perva, Ongun’u sinir etmek için. “İsmi de kendisi gibi güzelmiş.”

2017, KASIM

Ceylan sürüsünden bir adım uzakta yürü ki, başına ne geleceğinden haberin olsun. Ama sakın fazla uzaklaşma ki, aslan geldiğinde yaşama şansın olsun.

Babamın bana verdiği her bir tavsiye ne kadar zamanında gereksiz gözükse de gözüme, o bir şekilde beni hayata hazırlamıştı. Çünkü ben şeytanı göremediğim için şeytan da beni göremiyor sanıyordum ancak o şeytanın daima beni izlediğini biliyordu.

Bir gün gelecekti ve ortaya çıkacaktı.

Bunu biliyordu.

Sadece ne zaman olacağını bilmiyordu.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki sanki tekrar o arabanın içindeydim. Tekrardan tüm bildiklerim bir yalan çıkıyordu. Tekrardan en dibe sürükleniyordum. Kurtulmayı değil de ayağımın değeceği anı bekliyordum. En dibi görmeyi bekliyordum. Böylece artık her şey son bulurdu.

Ama bulmayacaktı. Biliyordum. Bu soy ismini taşıdığım sürece hiçbir şey son bulmayacaktı.

Ta ki son nefesimi verene kadar.

Bazen istediğimin bu olduğunu düşünüyordum.

Ölmek ve her şeye son vermek.

Ama o düşünce hemen geçiyordu. Çünkü haksızlık edeceğimi düşünüyordum. *Babama, anneme, abime. Ve kendime.* En çok kendime.

Önümde duran araba ile düşüncelerimden sıyrıldım. Beyaz bir Volkswagen'di. Ön kapıyı açtığım gibi kendimi arabanın içine attım çünkü soğuktan her yerim uyuşmuştu. Üzerime kalın bir şeyler giyme fırsatım bile olmamıştı.

Gelmesi yaklaşık bir saat sürmüştü. Moskova'da olduğunu biliyordum. Olmasa ne yapacağım hakkında bir fikrim yoktu.

“Şiktir,” dedi Çakır, bana döndüğünde. “Ne oluyor lan?”

Onu uzun zamandır görmüyordum. Kahverengi saçları uzamıştı. Sakalları gibi. Üzerinde siyah bir şort ve beyaz bol bir tişört vardı. Altında da terlikler. Mont giymemişti bile. Onu aradığım an fırlayıp gelmişti.

Babamın gökyüzünden beni izlediğini ve “Aile böyle bir şey,” dediğini düşündüm.

Ve kısacık bir saniye içinde onun bana diyeceği her şeyi düşünmeye başladım.

Oyunu kazanmak istiyorsan doğayı izlemen gerekir. İnsanlar sana yalan söyleyebilir ancak doğa her zaman dürüsttür, yalındır. Güçsüzün mezarı kazılır, güçlünün ise tacı hazırdır. Döngü hassastır ancak kırılmazdır. Değiştirilebilir ama yok edilemez. İhtimaller sonsuza uzanır. Ve av, avantajı yakaladığı an artık bir avcıdır. Çünkü hiçbir silah, sana elinde patlamayacağının garantisini vermez.

Tüm silahlar elimde patlayacakmış gibi hissediyordum.

Babam burada olsaydı eğer Çakır'a güvenmem gerektiğini söyler miydi? Emin değildim. Amcamın söyleyeceğini biliyordum. Çünkü ona göre güvenebileceğimiz kişileri kan bağımız seçerdi. Ama ben bunu durmadan söyleyen amcama da güvenmiyordum. Aileme güvenebileceğimi bile düşünmüyordum. Bu yüzden üzerinde *PVN* yazan silahı gizlice montumun cebine sokmuştum arabaya binmeden önce. Görmesini istemiyordum.

Ona olan biteni anlatmayacaktım. Çünkü bu saatten sonra sadece kendime güveniyordum. Gerçi bu saatten önce de işler pek farklı değildi ancak artık hiç olmadığım kadar dikkatli olacaktım.

“Arabayı sür,” dedim. “Hadi, gidelim.”

Bana garip bir şekilde baksa da arabayı çalıştırdı. O gelmeden önce ona ne yalanı söyleyeceğimi düşünmüştüm. Çakır çok zeki değildi. Bunu hakaret amaçlı söylemiyordum. Sadece... Kandırılması kolay biri olduğunu düşünüyordum.

Tıpkı babam gibi.

Ve ben... Sonuçta Narbekov da beni kandırmıştı, değil mi?

İçimin tekrardan öfke ile dolduğunu hissettim ve bunun yakın zamanda geçip geçmeyeceğini merak ettim. Hayal kırıklığına uğramış hissetmem normal miydi? Normal olduğunu düşünmüyordum. Sonuçta ona güvenmiyordum. Bunu durmadan dile getiriyordum. Öyleyse neden güvenim parparça edilmiş gibi hissediyordum?

Derin bir nefes alarak kafamı geriye attım. Arabanın içi tütün kokuyordu. Çakır'ın bana soru sormasını bekliyordum ancak bana baktığında nasıl büyük bir enkaz görüyorsa artık, konuşmuyordu bile. Arada yolu izlerken bakışlarını bana çeviriyordu yaptığı tek şey buydu.

“Sık boğaz etmek istemiyorum,” dedi birkaç dakika sonra. “Ama saatin altısında neden bu hâlde olduğunu öğrenmeye hakkım var bence. Sen neden Moskova'dasın ki? Neler dönüyor?”

“Biriyle tanıştım,” dedim birden, ona döndüğümde.

Bir süre devam etmemi bekledi ama etmemiştim. Bu yüzden en sonunda “Nasıl biriyle tanıştın?” diye sordu.

“Sevgilim vardı yani,” dedim yüzüne dümdüz bakmaya devam ederken.

Şaşkın şaşkın bana baktı. “Ne?”

“Evet.”

“Ciddi misin sen şu an?”

“Evet.”

“Nasıl ya?”

“Benim sevgilim olamaz mı ya?” diye sordum yalandan alınmış gibi yaparak. “Ne demek nasıl ya? Yaptık işte bir hata. Oldu bitti.”

“Kızma,” dedi bana döndüğünde. “Şaşırdım sadece, doğal olarak. O kadar süre sonra seni görüyorum, Moskova'dan çıkıyorsun ve sevgilim var diyorsun. Nasıl şaşırmayayım ki kızım?”

“Artık yok,” dedim omzumu silkerek.

“Ne oldu?” diye sordu, kahverengi gözlerini kısarak. “Orospu çocuğu sana bir şey mi yaptı? Ne yaptı sana? Onu öldürürüm. Biliyorsun, değil mi?”

“Onun peşinden buraya geldim,” dedim iç çekerek. “Ama olaya bak ki başka bir kızla yatıp duruyormuş. Aldatıyormuş beni. Şok geçirdim, Çakır. Ne yapacağımı bilemedim. Uyuduğunda telefonunu karıştırıyordum ve bir kızın ona durmadan nude attığını gördüm. Deliye döndüm! Onunla yüzleşmek için bile yüzüne bakasım gelmedi. Direkt evden dışarı attım kendimi.”

Cüzdanım, kimliğim, pasaportum, kıyafetlerim... Hepsi onda kaldı. Oraya geri dönmek istemedim.”

“Siktir!” dedi şaşkın bir sesle. Kesinlikle beklediği bu değildi ve benim oyunculuğum benim düşündüğümünden bile iyiydi. Onu süzdüm. İnlanmış gibi duruyordu. Çok şaşkındı. *Tam şu an oyunculuk ödülü almalıyım.* “İnanmıyorum şu an. Bir saniye ver hazmetmem için...” Parmağını havaya kaldırıp bir yaptı. “Tamam, hazmettim. Orospu evladına bak lan sen... Nerede adresi? Amına koyayım onun. Dayağı yediğinde kendine gelir.”

“Değmez emin ol,” dedim elimi boş ver dercesine salladığımda. “Senin de dediğin gibi... Orospu çocuğu işte.”

“Sen iyi misin peki?” diye sordu. Endişeli görünüyordu.

“İyiyim,” dedim omzumu silkerek. “Bir erkeğin arkasından ağlayacak hâlim yok ya...”

“Öyle diyorsun ama senin romantik ilişkilere pek ilgili olan biri olmadığını biliyorum,” dedi Çakır. “Kaç senedir ilk kez sevgilin olduğuna bakacak olursak... Böyle bitmesi epey boktan olmuş. İyi olduğuna emin misin?”

“Eminim.”

“Onu dövebilirim gerçekten.”

“Of Çakır,” dedim kafamı geri attığımda. “Bırak ne bok yerse yesin. Allah’ından bulsun.”

“O tipler hiç bulmuyorlar ki Allah’larından,” dedi Çakır. “Nerede tanıştın sen bu lavukla?”

“Okulda,” dedim. Çakır okulu bıraktığımı bilmiyordu. Bu süre içinde iletişimsiz kalmış olmamız işime yaramıştı. “Seni aradığım zaman var ya hani... O gün gelmiştik işte. Belki görüşürüz diye aramıştım ama sen telefonu öyle kapatınca...”

“Bir sıkıntı çıkmıştı tam o an,” dedi kafasını hatırladım dercesine salladığında. “Neden buraya geldiniz ki?”

“Vizeler bitmişti,” dedim. Çakır okulu annemler öldüğünde, yani bundan bir sene önce bıraktığımı bilmiyordu. “Tatile geldik. Arkadaşının evi var mı burada. Ben de değişiklik olur diye kabul etmiştim. Keşke etmeseydim.”

“Vay orospu çocuğu,” dedi Çakır sinirle. “Kızım bak, gideyim de döveyim bunu harbi içimde kalacak diğer türlü.”

“Ya yok,” dedim kafamı iki yana salladığımda. Sahte pasaportum, ayrıldığı ve bir daha dönemediğim o otel odasında kalmıştı. “Ankara’ya gitmek istiyorum. Eğer bana çok yardımcı olmak istiyorsan bir şekilde uçak ayarla bana. Alamam şimdi pasaportumu falan o evden.” Babamın yokluğunu fark ettiğim anlardan birini daha yaşıyordum çünkü her zaman bana sahte evrak çıkaran o olurdu. Sahte kimlikler, sahte pasaportlar... Bir şekilde paçamı her zaman kurtarırdı. “Beni bir şekilde Ankara’ya gönderebilir misin sen?”

“Ankara ne alaka?” diye sordu. “Krasnodar’da yaşamıyor muydunuz siz en son?”

“Ankara’da üniversiteye başlamıştım,” dedim. Okuduğumu biliyordu ama nerede okuduğumu bilmiyordu. “Annem ve babam vefat ettikten sonra orada kaldım.”

“Üniversiteyi neden bıraktın ki?”

Gözlerimi devirdim. “Sence neden?” Anlayarak sustu. “Bunları boş ver şimdi. Bana sahte pasaport ayarlayabilir misin ayarlayamaz mısın onu konuşalım.”

Petersburg’a gidersem bir şekilde beni bulacağına emindim, çünkü beni ilk kez orada görmüştü. Oraya gideceğimi düşünürdü. Belki Tuapse’deki yazlığımıza ya da Krasnodar’daki dağ evine gidebilirdim. Orada olacağımı tahmin edemezdi, değil mi?

“Ee kızım herhâlde,” dedi gülerek. “Sahtekârlık denilince gelmen gereken adres benim zaten. Her hafta başka kimlikle giriş çıkış yapıyorum ülkelere yoksa Pençeler tepemde belirir.”

Evet, bana da ondan olmuştu.

Ama yalnız bir tanesi belirmişti.

“Harika,” dedim rahatlayarak. “Beni Ankara’ya götür, yeter.”

“Sahte evrakları halletmem birkaç gün sürer,” dedi Çakır. “O süre içinde bende kalırsın. Sonra gidersin.”

Siktir.. O süre içinde beni bulma ihtimali çok yüksekti. Çakır’ın yanına gideceğimi anlaması çok zor olmazdı. Başka kimsem yoktu ki. Çakır’ın adresini bulup da gelirse eğer bu sefer kuzenimi de tehlikeye atmış olacaktım, hem de onlarla alakası kalmasını istemediği hâlde. Ama başka yapabileceğim bir şey yoktu. Birkaç gün içinde evraklar anca hallolurdu ve benim ondan başka kalabileceğim kimse yoktu. Otelde kalabilirdim ama bunu ona nasıl açıklayacaktım ki? Bu sefer kesin peşimde biri olduğunu düşünürdü.

Boku yediğimi düşündüm.

“Her şeyin hazır olması kaç gün sürer?” diye sordum gergin bir şekilde.

“En fazla iki gün,” dedi. “Hemen hallederim. Merak etme.”

En fazla iki gün. Bir şey değildi. İki gün boyunca onu atlatabilirdik. Hem Çakır aylardır onlardan kaçıyordu. Hiçbir zaman yakalanmamıştı. Şimdi neden yakalansındı ki?

Ama aylardır peşine düşen Narbekov değildi.

Kendimi kötü düşünmemek için zorladım. Birkaç dakika sessiz geçti. Çakır cebinden çıkardığı sigara paketini bana uzatıp “İster misin?” diye sorana kadar. Hiçbir şey demeden paketten bir dal çektim ve dudaklarım arasına yerleştirdim. Uzattığı çakmakla sigarayı yaktıktan sonra derin bir nefes çektim içime. Sakinleşmem gerekiyordu.

“Ha bu arada,” dedi sigarasından bir nefes çektiğinde. “Evde sevgilim var, sorun olur mu senin için?”

Kaşlarım çatıldı. “Senin sevgilin mi var? Ne zamandan beri?”

“Birkaç ay oldu,” dedi. “Daha yeni. Merak etme. Benim ne bok olduğumu bilmiyor.” Gözleri ile kolundaki Aslan dövmesini işaret etti. “Bu boku yani. Bundan haberi yok. Tehlikeye girmezsin. Yine de seni kuzenim olarak değil de arkadaşım olarak tanıtacağım.”

“Benim için sorun değil,” dedim. “Neden sorun olsun? Dikkatli olmak iyidir ama paranoyak olmaya da gerek yok.” Duraksadım. “Sabahın bu saatinde bir kız arkadaşını almaya gittiğini görünce sorun çıkarmasın? Ben olsam feci sorun çıkarırdım.”

“Yok ya,” dedi gülerек. “Peter kıskanç bir çocuk değildir. Ayrıca kiskancağı ligde olmadığını bilir.”

Dudaklarım aralandı. “Biseksüel olduğunu bilmiyordum.”

“Değilim ki,” dedi. “Eşcinselim.”

“Ee tüm o kızlar?”

“Kimse annesinin karnından cinsel yönelimini keşfederek doğmuyor tatlı kuzenim,” dedi gülerек. “Deniyordum işte. Ama hep bir şeyler eksikti.”

“Bunca zaman söylememene şaşırdım,” dedim. “En azından bunu söyleyeceğin kadar yakın olduğumuzu düşünmüştüm.”

“Babam katı bir adamdı biliyorsun bunu,” dedi. “Bu yüzden içten içe bilsem de kendimi kabul edemiyordum. Birine söylemek istemiyordum.

Özellikle de aileden birine. Uzun süre çok kapalı yaşadım. Bir süre sonra siktir ettim. Olduğum gibi mutluyum. Olması gereken zaten bu.”

“Abime söylemiş miydin?” diye sordum sigaradan bir nefes çektiğimde.

“İlk ona söylemiştim,” dedi. “Ona da çok yakın zamanda söylemiştim aslında. O zaman birini fena beğeniyordum. Aşırı aptalca bir olay. Kaç sene dalgası döndü. Ben söylemeden anlamıştı. Bana sorduğunda ben de reddetmedim. Ogun benim gerçekten bir şeyler anlatabildiğim tek kişiydi.”

Abimden artık burada değilmiş gibi bahsetmek canımı çok yakıyordu.

Ama kendimi gülümsemeye zorladım. “Aşırı aptalca bir olay mı?” diye sordum sigaradan bir nefes çektiğimde. “Neden öyle diyorsun ki? Kimden hoşlanıyordun?” Abimle onun ortak tek çevresi Aslanlar olabilirdi. Öyleyse onların içinde biri olmalıydı. “Ben tanıyor muyum?”

Duraksadı. “İsmi duymuşsundur illa ki.”

“Nasıl yani?” dedim şaşkınlıkla. “Aslanlardan... Benim bile ismini duyduğum biri...” Şimdi hepsinin ismini biliyordum ama Çakır bulaştığım işleri bilmiyordu. Ve bu işlere bulaşmadan önce tek bir kişinin ismini duymuştum. Ama o olamazdı, değil mi? Birden sordum. “Hedeon deme sakın bana.”

“Yok canım,” dedi Çakır. “Bir boy küçüğü.”

“Siktir!” Ağzım açık kalmıştı. “Odkan mı? Odkan’ı mı beğeniyordun? Odkan’dan hoşlanıyor muydun? İnanmıyorum sana!”

“Sesli dile getirme lütfen,” dedi Çakır reddetmeyerek. “Bu gerçekten çok utanıyorum.”

Ağzım açık kalmıştı. Yüzündeki ifadeye gülmeden edemedim. “Ya herkes neden bu heriften hoşlanıyor? Ne var bu herifte?” diye sordum gülmeye devam ederken. Bir pot kırmadığımı biliyordum çünkü ne abim ve Çakır ne zaman eve dedikodu taşısa birileri ya Odkan’a asılmış oluyordu ya da birileri Nadia ile bu yüzden kavga etmiş oluyordu.

“Aura canım,” dedi Çakır. “Aura... Bir de yüksek ihtimalle BDE.”

“O ne ya?”

“*Big Dick Energy* işte kızım of ya,” dedi Çakır. “Gabar Dağı’ndan mı indin az önce?”

“Of Çakır yaptığın muhabbeti sikeyim ya sabahın köründe,” dedim suratımı buruşturarak. “Salak salak terimler uydurmaya başladın.”

“Bu bilinen bir terim ben uydurmuyorum yalnız,” dedi Çakır. “Bir boy büyüğünde de var o enerjiden. Ondan çekiyorlar işte kızım.”

Kulaklarımı tıkamamak için kendimi zor tutuyordum. Çakır’ın boş konuşma sevdasını tamamen unutmuştum. Az önce hayatımın en büyük şokunu yaşamış, bir saat soğukta kıvranmışım ve Narbekov’un ismini bile uzun zaman duymak istemiyordum. Hele böyle bir konuda... Hiç duymak istemiyordum.

“Sus Çakır sus,” dedim iç çekerek. Sigarayı arabanın içindeki küllüğe bastırarak söndürdükten sonra yeni bir sigara yakmışım. “Arabayı sür sadece.”

“Pardon canım,” dedi. “Az önce aldatıldığını öğrendiğini, ilk ilişki deneyiminin bok gibi geçtiğini, tüm erkeklerden nefret ettiğini unutmuşum.”

“Öyle bir şey yok,” dedim. “Ben bu olaydan önce de tüm erkeklerden nefret ediyordum.”

“Bunu söylemek istemem ama olay bu çıktığı için epey rahatladım, biliyor musun?” diye sordu gülerek. “Yani aldatıldığın için değil tabii ki. Ama beni öyle arayıp da Moskova’dayım deyince o orospu çocukları sonunda seni yakaladı sandım. Ödüm bokuma karıştı, Bengi. Arabaya kendimi nasıl attığımı bile bilmiyorum.”

Keşke bunu anlatırken ona gülebilseydim. Ama gerçek apayrıydı. Onlar beni gerçekten de bulmuştu. Hayır... O bulmuştu. Derin bir nefes aldım ve kendimi gülmeye zorladım.

Peşlerimde onların olduğunu düşünmesine rağmen hiç düşünmeden arabaya atlamış ve benim için gelmişti. Umursamamıştı bile.

Bir an kendimi çok kötü hissettim. Çünkü o benim için kendi hayatını riske atıyordu. Ama ben ona doğruyu bile söyleyemiyordum.

Aile dediğin budur, diye fısıldadı kafamın içindeki babamın sesi. *Bu yüzden sen hiçbir zaman gerçek bir Elem olamayacaksın,* diye tamamladı onun sesini kafamın içindeki şeytanın sesi de.

Gözlerimi yumdum.

“Endişelenmene gerek yok,” dedim zoraki bir şekilde. “Onlar beni bulamazlar, merak etme.”

Her geçen saniyede kendimden biraz daha nefret ediyordum.

Ve beni bu hâle soktuğu için de en çok Narbekov’dan nefret ediyordum.

Yol boyunca hiç konuşmadık. Saatler geçti. Dışı eskimiş ve aşınmış, kırmızı renkli bir apartmanın önünde durduğumuzda arabayı terk etti. Çakır'ın evi lüks olmaktan oldukça uzak bir apartman dairesiydi. Sıradandı. Arabadan inerek onu takip etmeye başladım. Apartmanın içine girdik ve asansörle en üst kata, dördüncü kata çıktık. Büyük ihtimalle telaştan anahtarını alamamıştı bile, arabanın anahtarını alıp fırlayıvermişti. Bu yüzden kapıyı iki kere tıklattı. Birinin kapının diğer tarafındaki kilidi açtığını duydum, sonra da kapı açıldı.

“Bir şey oldu sandım,” dedi Rusça konuşan kalın bir erkek sesi, kapı açıldığı ilk anda. “Neyse ki iyisin.”

Gözleri Çakır'dan bana çekildiğinde kaşlarını çatarak bana baktı. Ben de ona baktım. Altında siyah bir eşofman altı, üzerinde ise beyaz bir kazak vardı. Çakır ile aynı boylardaydı. 1.85 olabilirdi en fazla. Siyah kısa saçları, kahverengi gözleri ve çekici sayılabilecek bir yüzü vardı. Yüzü yara bere içindeydi. Dudakları çatlamıştı. Gözünün altında morluklar vardı. Dikkatimi elleri çekti. Yumruk atmaktan aşınmış gibi görünüyorlardı.

“Bu kim?” diye sordu bana bakmaya devam ettiğinde.

“Aslı,” dedi Çakır. “Liseden arkadaşım.”

Gerçek ismini söyleyecek kadar güvenmiyor değildi muhakkak ki sevgilisine. Ama babam hepsine beni ne olursa olsun çok dikkatli korumaları gerektiğini söylediğinden, dozu kaçırıp abarttıkları da oluyordu bazı zamanlar. Şikâyetçi sayılmazdım tabii ki. Fazla dikkatli olmaktan zarar gelmezdi.

“Öyle mi?” diye sordu çocuk gözlerini kısarak bana baktığında. Çakır haklıydı. Gözlerinde kıskançlık falan yoktu. Kıskanmıyordu. Sadece sabahın köründe ne olduğunu anlayamıyordu. “Bir şey mi olmuş? İyi mi? Rusça biliyor mu?”

“Biliyorum,” dedim gülümseyerek. Rusça konuşmak zorunda kalmaktan hiç hoşlanmıyordum çünkü anlamakta iyi olsam da uzun zamandır konuşmadığım için geriliyordum. Narbekov ile bile Rusça konuşmamıştım. “İyiyim. Bir aldatılma vakası gerçekleşti. Arayacak kimsem yoktu.”

“Öyle mi?” diye sordu kaşlarını çatarak. Sonra geri çekildi. “Geçsenize içeri. Neden kapıda dikiliyorsunuz?” İçeri geçmem için geri çekildiğinde hemen geçtim. Çakır da beni takip etti. Ve Peter kapıyı kapattı. “Orospu çocuğu nasıl aldattı?” diye sordu Peter bana doğru geldiğinde. “Onu dövmemi

ister misin? Bir daha insan içine çıkamayacak hâle getiririm onu. Çakır'ın arkadaşı benim de arkadaşım sayılır.”

Çakır güldü. “Peter kafes dövüşçüsü. Konuşup anlamak ona göre değil. Direkt yumruğa geçiyor.”

“Sağ ol, yumruk falan istemediğimi söyledim sana.”

“Uyumamış gibi görünüyorsun,” dedi Çakır salona ilerlediğinde. Türkçe konuşmaya başlamıştı. Onu takip ettim. “İstersen uyu biraz, dinlen. Uyan-
dığında konuşuruz. Zaten benim işim yok. Peter'ın akşam maçı var. Ant-
renman yapmak için erken çıkar.”

“Bence de uyuyayım,” dedim esnediğimde. “Nereye yatabilirim?”

Uyuyup uyanmama rağmen çok yorgun hissediyordum. Ve en azından uyursam kafamın içinde bu kadar fazla düşünce dönmezdi. Kendime iş-
kence ediyor olmazdım.

“Misafir odası var bir tane boşta,” dedi önden ilerlemeye başladığında. “Ben sana temiz kıyafetler vereyim. Çarşaflar temizdi. O oda hiç kullanıl-
mıyor.” Odayı açtığına ilerleyerek içeri girdim. Küçük bir odaydı. Kenarda küçük bir yatak vardı. Hemen yanında küçük ahşap bir masa ve çekmece vardı. Dolap bile yoktu.

Üzerimdeki montu çıkardığımda kapının arkasındaki askılığa astım. Silah hâlâ montun cebindeydi. Çakır'ın onu görmemesi için iyice cebin içine girdiğinden emin oldum. Geriye çekilerek ayakta dikilmeye başladığımda, Çakır içeri daldı. Elinde kıyafetler vardı.

“Al bakalım,” dedi ben yatağa oturduğum sırada kıyafetleri bana uzatarak. “Üstünü giyin ve uyu. Uyanınca konuşuruz.”

Uzattığı tişörte sadece bir saniye baktım ve kime ait olduğunu anladım. “Abimin tişörtü değil mi bu?”

Bunu fark etmemi belli ki beklemiyordu. Kafasını onaylarcasına salladı. “Buradaki kıyafetlerin neredeyse tamamı onun. Onun kullandığı bir evdi. Anahtarı bende de vardı.”

“Anladım,” dedim kafamı sallayarak. Elimdeki tişörtü istemsizce sıkmaya başlamıştım.

Çakır eğildi ve dudaklarını yanağıma bastırdı. “Hepsi bir gün geçecek, biliyorsun,” dedi dudaklarını yanağımdan çektiğinde. “Güzelce uyu, fındık kurdu. Ben buradayım.”

Ona bir şey söylemedim. Zaten o da bir şey söylememi beklemiyordu. Odadan çıktığında yatağa âdeta devrildim.

Bana verdiği kıyafetleri giymedim. Onun yerine abimin tişörtüne sardım ve uyuya kalana kadar ağladım.

Uyandığımda hava kararmıştı. Başımda bir ağrı vardı. Damağımda ise inanılmaz kötü bir tat...

On dakika kadar boş bakışlarla tavanı izledim. Kalkmak istemiyordum, gerçekliğe dönmek istemiyordum ama bunu yapmak zorunda olduğumu biliyordum. Derin bir nefes aldığımda yataktan kalktım ve banyoya doğru ilerlemek için odadan çıktım. Salondan sesler geldiğini duyuyordum. Çakır telefonla konuşuyor olmalıydı çünkü Peter'in sesi gelmiyordu.

"Çıkıyorum," dedi Çakır. Rusça konuşuyordu. "Evet, evet. Yirmi dakikaya oradayım."

Böyle demesi ile beraber banyoya ilerlemekten vazgeçerek salona ilerledim. Nereye gidiyordu? Saat kaçtı? Akşam olmuş gibiydi ancak Moskova'nın havası o kadar kasvetliydi ki saatin kaç olduğunu asla anlayamıyordum.

Salona girdiğimde Çakır telefonu cebine tıkiyordu. Üzerinde koyu yeşil bir mont vardı, altına siyah pantolon giymişti ve botlarını geçirmişti. Dışarı çıkmak üzereydi.

"Nereye?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Saat kaç?"

"On oldu," dedi. "On dört saat aralıksız uyudun neredeyse. Öldün sandım bir ara. Neyse, dinlenmiş oldun hem."

"Peter'in yanına mı gidiyorsun?" diye sordum.

"Hayır," dedi. "Onun maçı bitti. Eve gelir. Benim işim var."

"Ne işin var?"

"Bir mekâna uğramam lazım."

"Hangi mekâna?"

"Of," dedi Çakır. "Bu kadar soru sorduğunu unutmuşum be canım. Söylesem bilecek misin sanki? Tikhon'un mekâna gideceğim."

Komik tarafı şuydu ki, biliyordum.

Yani Tikhon'u tanıdığım falan yoktu ama en azından dün gece ismini duymuştum. Matta denilen herifin onun adamlarından biri ile yatmak uğruna nasıl dolandırıldığını duymuştum. Bunu duymak için sekiz katlı bir binaya bile tırmanmıştım!

“Peter’i tanımıyorum bile,” dedim. “Beni onunla evde yalnız mı bırakacaksın?”

Kaşları çatıldı. “Ne olacak ki bundan? Ona güveniyorum.”

“Bunun konuyla alakası yok,” dedim. “Ben hiç tanımadığım adamın yanında gerilirim evin içinde. Ben de seninle geleyim.”

“Bengi...” Kaşları biraz daha çatılmıştı. “Başına bir şey gelebilir. Gittiğim mekâna Aslanlar gelmezler ama yine de tedbiri elden bırakmamak lazım. Gizlisin, öyle kalsın.”

Önceden olsa dediğini umursar, ciddiye alırdım ve saklanırdım ama artık umurumda değildi. Saklanmama rağmen Narbekov beni bulmayı başarmıştı. Beni başından beri biliyordu. Bundan sonra hayatımı böyle harcamayacaktım.

Narbekov’un bahsettiği adamın ne halt olduğunu öğrenmek istiyordum.

“Bir şey olmaz,” dedim. “Eğlence mekânı değil mi orası? Sen işine hallederken uzak dururum. Sevgilim beni aldattı, Çakır. Bir şeyler içmek ve kafamı dağıtmak benim de hakkım.”

Bu kartı oynadığımda teslim olacağını biliyordum. Öyle de oldu. “İyi,” dedi isteksiz de olsa. “Gel bari. Biraz kafamızı dağıtmış oluruz hem.”

“Harika!” dedim. “Ama bir sorun var. Ben ne giyeceğim? Yanımda sadece pijama var.”

“Gel,” dedi yatak odasına ilerlediğinde. Dolabı açtı ve siyah, kadife mini bir elbise çekti. Kolları tüldü. Yakası kareydi “Bu var. Bunu giyin.”

Kaşlarımı çatarak ona baktım. “Bu kimin?”

“Bilmem,” dedi. “Dedim ya hayatımın anlamı. Dolap ahinindi. Takıldığı kızlardan birinindir. Birkaç tane kadın kıyafeti var burada.”

Kaşlarımı çatarak ona baktım. Ama abim nişanlıydı. Bunu bana Narbekov söylemişti. Tüm çevrenin bildiğini söylemişti. Öyleyse abimle aşırı derecede yakın olan Çakır’ın bunu bilmeme ihtimali yoktu bile. Çakır mıydı yalan söyleyen yoksa Narbekov mu?

Bana bu kadar yalanı söyledikten sonra neden bu konuda doğruyu söyleyeceğini düşünüyordum ki? Narbekov yalan söylemiş olmalıydı. Zaten abimin nişanlanması ve bunu bizim duymamamız oldukça düşük bir ihtimaldi. Ama öte yandan... Her şeyi geçmiştim ama bunun yalanını neden söyleyecekti ki? Eline ne geçecekti?

Babası babamı öldürdükten sonra beni kandırması ile eline ne geçmişti ki?

İkisinin de cevabı koca bir hiçti.

O şeytanın kafasının içine giremiyordum.

“Hemen giyinip geliyorum,” dedim bir yabancıya ait olan kıyafeti tuttuğumda. Misafir odasına geçerek elbiseyi üzerime geçirdim. Altına mecburen botlarımı giymek zorunda kalmıştım ve çorabım yoktu bile. Donacaktım. Üzerime beyaz montumu geçirirken en azından mekânın içinin sıcak olacağını düşünüp kendimi avutuyordum.

Çakır’ın yanına ulaştığımda hiçbir şey söylemeden kapıdan çıktık ve kapıyı kilitledi. Asansörle aşağı indik ve arabaya doğru ilerlemeye başladık. Arabaya binip gazı kökleyene kadar hiç konuşmadık.

“Kimliğim yok,” dedim. “Sorun olur mu?”

“Tatlım, Moskova’dasın,” dedi gülerek. “Birazcık parayla yapamayacağın şey yoktur. Rahat ol. Yanında ben varım.”

Omzumu silkerek sırtımı arkaya yasladım. “Bu Tikhon denilen herif kim?”

“Leo’nun en nefret ettiği heriflerden biri,” dedi gülerek. “Küçük bir topluluklar. Zamanındaki Leo, yani Hedeon’un dedesine ihanet edenler götlerine tekme yiyip Aslanlardan atıldığında birleşip küçük bir topluluk kurmuşlar ve intikam yemini etmişler. Tabii Aslanların kalabalığını değerlendirecek olursan, elleri boş dönmüşler. O günden bugüne kadar büyümeye devam etmişler. Başlarındaki herif Tikhon. Babası bir ay önce öldü. Bu yüzden başa o geçti.”

“Neden isimlerini daha önce duymadım ki?” diye sordum kaşlarımı çatarak. “Ciddiye alınacak bir tehlike değiller mi?”

“Ciddiye alınıyorlar emin ol,” dedi Çakır. “Duymadın çünkü dertleri Leo ile. Baban onlara bulaşmazdı. Bir düşman daha edinmeyecek kadar akıllıydı çünkü o grubun ne kadar pis olabileceğini biliyordu.” Duraksadı. “Leo, o geceki yangını Tikhon’un babasının çıkardığını düşünüyordu.”

“Nikolai Narbekov’un yandığı geceki yangını mı?”

Çakır kafasını salladı.

“Bu yüzden mi öldü babası? Kim öldürdü?”

“Babasının mekânı yandı,” dedi Çakır. “Adam odasında kilitli kalmış. Öldü.”

“Nikolai’nin öldüğü gibi,” dedim dehşet içinde. Ben bu olayı nasıl şimdi öğreniyordum?

“Evet,” dedi gülerek. “Birileri göze göze, dişe diş demiş. Acaba kim bu birileri?”

Cevabı ikimiz de biliyorduk. “Hedeon.”

“Adamı kim suçlayabilir ki?” diye sordu. “Kusursuz almış intikamını. Bire bir aynı senaryo ile.”

Leo’nun şüphelendiği kişiyi gidip öldürmüştü, öyle mi? Hem de babasının yandığı şekilde? Bu işte bir terslik vardı. O adamın babasının katili olduğuna inanıp gidip onu öldürdüyse eğer, o zaman neden bir intikam planı kurup beni de işin içine dâhil etmişti? Bu da mı yalandı? İntikamını çoktan almış mıydı? Ben başka bir planın mı parçasıydım? Yoksa hep Leo’ya mı çalışmıştı? Bunca zamandır?

Ama uyuşmayan bir şeyler vardı. Mektupta yangını destekçilerin çıkaracağı ima ediliyordu. Eğer mektup doğruysa... Tikhon’un babası Nikola-i’yi öldürmüş olamazdı. Narbekov eğer mektubu okuduysa neden bile bile yanlış adamı öldürüp düşman kazanacaktı ki? Ama eğer bu doğruysa... Yani Tikhon’un babası onun babasını öldürmüştü eğer, o zaman mektup yanlış demekti.

İyi de mektup nasıl yanlış olabilirdi ki?

Burada ne bok dönüyordu?

Keşke Çakır’a dürüst olabilseydim. En azından kafamdaki soru işaretleri giderdi.

“Senin bu herifle ne işin var o zaman?” diye sordum kaşlarımı çatarak.

“Onunla işim yok Bengi,” dedi. “Mekânda arkadaşım var. Çalışıyor. Bana borcu var. Onu almaya gidiyorum.”

“Kimmiş arkadaşın?”

“Anastasia.”

Narbekov’un bahsettiği Anastasia mıydı?

Kafamın içinde büyük bir kaos vardı. Çakır bir şey söylemediğinde ben de susmayı tercih ettim. Işıltılı bir caddede durduk. Arabadan çıkarak mekânın içine ilerledik. Dışarıdan yüksek bir müzik sesi geliyordu. Çakır bizi sorunsuz bir şekilde ön kapıdan soktu. Güvenliği tanıdığını yüzüne baktığım an anlamıştım.

Mekân klasik bir eğlence mekânıydı. Ortada bir dans pisti vardı. İki tane bar vardı. Kalabalık ortaya toplaşmıştı. Duvarlar güzel resimlerle süslüydü. Gözlerimi üstünkörü mekânın içinde gezdiriyordum. Dans pistinin önünde bir direk vardı. Saçları beyaz olan bir kız dans ediyordu.

“Anastasia,” dedi Çakır. Direğin önündeki dans eden kızı işaret ettiğinde. Anastasia bu muydu? Asla durmadığından yüzünü göremiyordum. Sadece beyaz saçları belli oluyordu. Ve manyak iyi derecede olan fiziği. Kalabalığın içindeki erkeklerin ona odakladığını fark etmemek için aptal olmak lazımdı. “Manyak birisi. Geceleri burada dans ediyor. Onu izlemek için herifler şehrin diğer ucundan bile geliyorlar. Sahneye çıktığı geceler burası tıklım tıklım oluyor. Yani bu kalabalığın nedeni bu.”

Evet, iğne atsan yere düşmeyecek hâldeydi.

“Şehirdeki tüm gece kulüpleri ona teklif yapıyorlar ama sadece burada sahneye çıkıyor,” dedi. “Doğduğundan beri Tikhon’un yanında, bu yüzden ona ihanet etmez. Rol kesmeyi çok sever, özellikle de Tikhon’un belirlediği hedeflere karşı. Onun işi bu. Tikhon’un yetiştirdiği en iyi *ajan* o. Erkekleri bilirsin... Bu kız onlar için bubi tuzağı gibi. Hepsi hevesle düşüyorlar. Bu sayede adamları dolandırır. Özellikle de Aslanları. Hatta daha spesifik belirtilecek olursak eğer, içlerinde önemli olanları.” Bu hoşuna gidiyormuş gibi güldü. “Ama işin komik yanı şu ki... Narbekov’a yanık.”

Şaşkınlıkla Çakır’a döndüm. “Ne?”

“Şanslı piç,” dedi Çakır. “Sana dedim. Aura... Her şey aura...”

Bu yüzden mi Matta’nın olayını gidip de Narbekov’a söylemişti? Ona bilgi mi satıyordu? Hem de Tikhon’un en önemli adamı olmasına rağmen? Tikhon’un babasını Narbekov öldürmemiş miydi? Tikhon böyle bir şeye nasıl müsaade ediyordu?

Burada yanlış olan bir şeyler vardı.

Denklemden hiçbir şey yerine oturmamaya başlamıştı.

“Bak şu herif Tikhon,” dedi. Sesini duyurmak için kulağımın dibinde bağıırıyordu.

Mekânın içinde Beyoncé'den bir parça çalıyordu ama ismini hatırlamıyordum. Ses çok fazlaydı. Gözlerimle işaret ettiği yere baktım. Dans pistinin hemen önünde, siyah deri koltukların ilkinde oturan bir adam vardı. Yüzü gölgede kalıyordu ve mavi neon ışıklar yüzünden hiçbir şey seçilmiyordu ama onu görebiliyordum. Üzerinde kısa kollu tişört vardı, kollarında tek bir dövme bile yoktu. Bileğinde pahalı olduğu bu kadar uzaktan bile belli olan bir saat vardı. Elinde ise bir viski bardağı. Bakışları doğrudan pistte dans eden Anastasia'ya odaklıydı. Yanında oturan çocukla konuşurken bile doğrudan onu izliyordu.

"Ona görünmesek daha iyi," dedi Çakır. "Anastasia'nın ikizi ile konuşuyordum telefonda. Beş dakikaya sahneden iner. Paramızı alır ve keyfimize bakarız. Sana bir içki ısmarlayayım mı?"

"Olur," dedim. "Kokteyl al. Fazla sert bir şey almak istemiyorum."

"Mojito alıyorum," dedi bara doğru ilerlediğinde. Ben de dans pistinden biraz uzaklaştım ve boşluk olan masalara doğru ilerlemeye başladım. Anastasia'nın direkte dönüşünü izlemek çok da ilgimi çekmediği için bakışlarımı mekânın içinde dolaştırıyordum.

Çakır yanıma geldiğinde bir şey demeden içkileri içmeye başladık. Gözlerim etrafta dolaşmaya devam ediyordu. Tikhon denilen adamın olduğu yerden kalktığı anda dans pistindeki Anastasia'ya *buraya gel* hareketi yaptığını gördüm. Anastasia direkte ters dönmüş olmasına rağmen nasılsa bir şekilde Tikhon'u fark etmişti. Gösterisi böylece bitti. O sahneden indi ama Tikhon'un yanına gitmek yerine üst kata çıktı. Sahneye çoktan başka kızlar çıkmıştı.

"Burası striptiz kulübü yani?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Eğlence mekânı işte," dedi. "Buradakilerin neredeyse hepsi böyle, hayatım." Bir şey demediğimde yanımdan çekildi. "Ben gidiyorum yanına. Paramı almam lazım."

Kafamla onayladım. Anastasia ona neden borçlanmıştı acaba? Nasıl bir alakaları olabilirdi mesela? Çakır'ın parasına mı kalmıştı?

Bugün hiçbir şey mantıklı gelmiyordu bana.

Çakır'ın üst kata ilerlediği sırada kızın indiğini gördüm. Sahnede giydiği kostümü çıkarmıştı. Üzerinde kırmızı mini bir elbise vardı şimdi. Dudaklarının rengindeydi. Saçları sapsarıydı. Doğal rengi olduğuna emindim. Demek ki az önce taktığı beyaz şey peruktu. Çakır yanına yaklaştığında

çantasından büyük bir zarf çıkardı ve Çakır'a uzattı. Yanağını öperek geri çekildiğinde Çakır gülerek bir şeyler söylemişti.

Yakın arkadaş gibi görünüyorlardı.

Birkaç dakika daha konuştular. Sonrasında Anastasia gülerek Çakır'ın yanından ayrıldı ve Tikhon'un oturduğu locaya doğru ilerledi. Uzun bacaklarını koltuğun üzerinden geçirmesini izledim. Kendini koltuğa atacağını sandığım an kendini Tikhon'un kucağına fırlattı.

Bu da bir seçimdi tabii.

Tikhon geri çekilmese de Anastasia gülerek kendini kaydırıp ve kucağından çekti. Anastasia rahat bir şekilde bacaklarını koltuğa uzattığında Tikhon'un yanındaki adamla konuşmaya başladı.

Bu sırada Çakır gelmişti. "Kalabalığa karışalım," dedi dans pistine ilerletken. "Seni görseler bir şey olmaz ama görmemeleri daha iyi. Dans etmek ister misin?"

"Tabii," dedim gülerek. "Uzun zamandır ihtiyacım olan şey buydu. İçki. Kafayı dağıtmak. Dans."

"O zaman sert bir şeyler içelim," dedi Çakır.

Sarhoş olmayı gerçekten istiyordum. Sorun buydu. Bu gece bir şey düşünmek istemiyordum. Düşündükçe strese giriyordum. Moskova sınırlarından çıkıp da Ankara sınırlarına girdiğimde istediğim kadar planla kafamı meşgul edebilirdim ama şu an düşünmek istemiyordum. Onu düşünmek istemiyordum.

Mekânın içinde Cardi B'den bir şarkı çalmaya başladığında Anastasia birden Tikhon'un kucağına oturdu ve kollarını Tikhon'un boynuna doladı. Hareket etmeye başladığında gözlerimi oradan çektim. Sanırım iyi olduğu tek dans direk değildi.

"Bu kızın Narbekov'a yanık olduğunu söylemiştin," dedim. "Ama patronuyla yakın görünüyor."

"Bazı patron ve çalışan ilişkileri karışık olabilir canım," dedi Çakır gülerek. "Tikhon da kucağına, mecaz anlamda demiyorum, tam olarak kucağına düşen fırsatı itecek değil ya."

"Gerçekten erkeklerden iğreniyorum," dedim suratımı buruşturarak.

"Ben ne yaptım şimdi?" diye sordu alınmış gibi bir sesle. "Anastasia herkeşe böyle davranıyor bu arada."

“Demek ki birini sevdiği yok,” dedim kollarımı birbirine bağıladığımda.

“Narbekov’un o kıza bakmayacağı açık,” dedi omzunu silkerek. “Şansını başkalarında deniyor olabilir.”

“Neden bakmasın?” diye sordum. “Kız çok güzel.”

“Güzel olmanın o herife yeteceğini sanmıyorum,” dedim. “Epey kriteri olduğunu duydum.”

“Bu adamı Tanrılaştırmayın,” dedim gözlerimi devirerek. “Kriterlerini sikeyim onun.”

“Sakin ol yavru ceylan,” dedi Çakır. “Neden sinirlendin?”

“Sinirlenmedim ki.”

“Gel biraz daha içki alalım,” dedi beni bara sürüklediğinde. “Sana Peter’i anlatayım.”

Teklifini kabul ettim. Bu sefer ikimiz de votka shot attık. İkişer tane. Midem bulanırken olduğum yerde zıplamaya başladım. Votka midemi yaktığı an hep aynı tepkiyi veriyordum.

Çakır ağzını açacağı sırada mekândaki müzik sesi biraz kısıldı. “Boss!” Mekânın kapısından kaba bir Rusça konuşan bir erkek sesi yükseldi. Hızlı adımlarla Anastasia’nın ve Tikhon’un oturduğu locaya doğru ilerlemeye başladı. “*Sanırım bir misafirimiz var. Narbekov kapıda.*”

Ve bu boku yediğimi anladığım an oldu.

Narbekov kapıdaydı. Buradaydı. Gelmişti. Benden birkaç adım uzaktaydı. Bu bir tesadüf olamazdı. Onun Tikhon’un eğlence mekânında ne işi olurdu ki? Beni *yine* bulmuştu. Beni nasıl bulmuştu?

“Siktir!” dedi Çakır. “Duydun mu?” Kafamı salladım. “Seni buradan acilen çıkarmamız lazım. Seni yanımda görmemeli.”

Çakır benden daha büyük bir panik yaptı, bunu gözlerindeki bakışlardan anlayabiliyordum. Çünkü Narbekov’a çoktan ifşa olduğumu hatta onunla bir anlaşma yapıp bunu bozduğumu ve kaçtığımı bilmiyordu. Bu yüzden onun yanında beni görürse tehlikeye düşeceğimi düşünüyordu. Ben çoktan tehlikenin içindeydim, bundan haberi yoktu.

“Çıkabileceğimizi sanmıyorum,” dedim. “Sen git. Seni görmediği sürece beni görmesi bir anlam ifade etmiyor. Ben kimim ki sonuçta?”

Kapının önündeyse nasıl çıkabilirdik? Tek mi gelmişti? Başkalarını getirir miydi? Beni asla ifşalamayacağı konusunda anlaşmıştık ama başka bir sürü

konuda da anlaşmıştık ve ben bunu bozmuştum. O hâlde o neden bozmayacaktı ki? Aramızdaki anlaşma bozulsa bile beni Leo'ya vermeyeceğini söylemişti ama. Kendi kendime kızdım. Bana her şeyin yalanını söyleyen bir adam bu konuda neden dürüst olacaktı ki?

Tikhon yüksek sesle büyük bir küfür savurduktan sonra Anastasia'ya döndü. Anastasia çoktan kucağından inmişti bile. *"O pişin burada ne işi var?"*

"Bunu nereden bilebilirim, patron?" diye sordu Anastasia. *"Yine ne yaptysan artık?"*

"Herife bulaşmıyorum bile," dedi Tikhon. *"Buraya gelmeye nasıl yüz buluyor lan?"*

"Adamı iki senedir görmedim," dedi Anastasia gülerek. *"Bir bok bildiğim yok, Tikhon."*

"Böyle işi sikeyim," diye küfür etti Tikhon. *"Mekâna almama seçeneğimiz ne?"*

"Kapıdan içeri almazsan bacadan girer," dedi Anastasia. *"Bacayı götüne soktuğundan da emin olur. Bu işlerde yeni olan bir aptal bile Narbekov'u sinirlendirmemesi gerektiğini bilir. Yeni de değilsin, aptal da. Öyle hareket etme derim."*

"Korktuğun bir şey mi var, patron?" diye sordu haberi veren iri yarı adam. Tikhon ona sinirle döndü. *"Hayır, o anlamda demedim. İçeride bize sıkıntı oluşturabilecek bir şey mi var? Neden girmesini istemiyorsun?"*

"Ne olacak içeride amına koyduğumun aptalı," dedi Tikhon. *"Gece kulübü işte."*

"O zaman?" diye sordu adam.

"Sence o pişin gece kulübünde işi olur mu, aklını siktiğim?" diye sordu Tikhon. *"Ne o zaman? Kursana aklınla bağlantıyı."* Kafasını geriye attı. *"Ne istiyormuş?"*

"Tikhon ile bir işim yok, ben silahımı geri alıp çıkacağım dedi."

Donakaldım. *Siktir oradan.*

Bu oturduğum yerden ayaklandığımda Çakır da anında ayaklandı. *"Git,"* dedim. *"Arabaya bin. Caddenin başında beni bekle."*

"Sen?" diye sordu kafası karışmış bir şekilde.

"Git!" dedim bağırarak. *"Geleceğim."*

Çakır kafasını sallayarak kalabalığa daldı ve gözden kayboldu. Gözlerim etrafı dolaşmaya başladı. Ne bok yiyecektim ben şimdi?

"Tek mi gelmiş?" diye sordu Tikhon. Yanındaki adam onayladı.

Bu iyiydi. Yani kalabalık gelmiş olsaydı kimliğim diğerlerine de ifşa olurdu. Gerçi bunu neden yapmıyordu ki? Sonuçta onunla anlaşmayı bozmuştu. Eğer nerede olduğumu biliyorsa neden beni onların eline vermiyordu?

Çünkü ne olursa olsun vermeyeceğini söyledi.

Ama ağzından çıkan her şey yalandı. Bir tek bu mu doğrudu?

"Ne zaman tek gezmediğini gördün?" diye sordu Anastasia. *"Borisov ile karıştırma onu."*

"Al mekâna," dedi Tikhon. *"Gelsin bakalım. Anastasia... Git ve derdini öğren şunun."*

"Bana hava hoş," dedi Anastasia. *"Özlemiştim zaten."*

Tikhon ona hiçbir şey söylemedi. Merdivenlerden yukarı çıksam mekândan çıkabilir miydim? Belki yangın merdiveni vardı? Arka çıkış var mıydı? Tek geldiğine göre mekândan içeri girdiği an dışarı çıkabilirdim. Beni kovalayacak hâli yoktu.

Böyle işi sikeyim.

Anastasia ilerlediğinde Narbekov'un mekândan içeri girdiğini biliyordum, az önce adamların çıktığı yerin arka çıkış olduğunun farkındaydım ve oradan çıkacaktım. Buraya beni avlamaya falan gelmemişti. Kendince göz dağı veriyordu. Mesajını anlıyordum. *Ne olursa olsun seni bulurum*, demek istiyordu. Ve mesajı son derece kuvvetli veriyordu.

Mekândan içeri girdiği saniye göz ucuyla bile bakmadan arka kapıya doğru ilerledim ve dışarıya çıkmak için hızlı adımlar atmaya başladım. İstese beni yakalayacağını biliyordum. Acımasız piç benimle kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyordu. Beni koşturmaktan zevk alıyordu. İstese bu mekândan çıkamazdım, tıpkı o gece o mekândan çıkamadığım gibi. Ama çıkmama izin veriyordu.

Sikeyim. Aklında ne vardı bu şeytanın?

Hızlı adımlarla mekândan çıktığımda caddenin başına doğru ilerlemeye başladım. Çakır neredeydi bilmiyordum ama arabayı park ettiğimiz yere ben ondan önce ulaşmıştım. Onu kaç dakika önce göndermeme rağmen hem

de. Telaşla arabanın etrafında dolaşmaya başlamıştım. Ve arabanın ön camında bir peçete olduğunu fark ettim, sileceklerin altına sıkıştırılmıştı.

Peçeteyi elime aldım. *Hoşça kal.* Yazan buydu, benim yazımdı. Ona bıraktığım peçeteydi. Arkasını çevirdim. Karmaşık bir el yazısıydı. Rusçaydı. *Merhaba.*

Sinirden kakhaha atmamak için kendimi zor tuttum. Bana yaptıkları yetmiyormuş gibi bir de benimle oyun mu oynuyordu? Peçeteyi hırsla büzüştürüp cebime tıktığımda olduğum yerde ileri geri gitmeye devam ettim. Kalbim deli gibi atıyordu. Keşke onu öldürene kadar tokatlayabilseydim. İstediğim sadece buydu.

Çakır doksan saniye sonra geldi. Rahat bir nefes verdim. Bir saniye sonra ise ona bağıırıyordum.

“Neredeydin lan sen?” diye bağırdım onu omzundan ittirdiğimde. “Korkudan öldüm!”

“Seni mekânda bırakıp çıkacağımı mı düşündün?” diye sordu. “İçerideydim. Gitmemiştim. İzliyordum. Sonra o içeri girdiği an seni kaybettim. Çıkmışsın meğerse. Ben de çıktım hemen.”

“O ne yapıyor içeride?”

“Tikhon ile konuşuyor,” dedi.

“Babanın katili ile konuşur musun sen böyle?” diye sordum. “Bu işte bir bokluk vardı. Tikhon içeri girmesini sorun etmedi bile. Sadece çekiniyordu. Bu yüzden istemedi.” Duraksadım. “Anastasia neredeydi?”

“Yanlarında değildi,” diye cevapladı beni. “Bilmiyorum.”

Ona yerimizi Anastasia söylemişti. Hatta siktir... Bu yüzden Çakır’ı bu gece yanına çağırmişti. Bunu ondan Narbekov mu istemişti? Kafamın içi patlamak üzereydi. Anastasia, Tikhon’a yalan söylüyordu. Az önce iki senedir Narbekov’u görmediğini söylüyordu ama ona Matta’yı ispiyonlayalı daha ne kadar olmuştu ki sanki?

“Bir şey yap,” dedim Çakır’a. “Bu gece beni Ankara’ya götür. Lütfen. Yalvarırım, Çakır.”

Geleceğini biliyordum. Bulacaktı. Hiç kaybetmemişti ki. Anında nerede olduğumu anlamıştı. Anlaması normaldi. Anlayacağını biliyordum. Bu dünyada Çakır’dan başka kimsem yoktu. Başka kimi sabahın köründe arayabilirdim ki?

“Mümkün değil,” dedi beni arabaya bindirirken. “Halledemem. Biraz beklemen lazım. Tuapse’deki eve gidemez misin? Hiçbirinin oradan haberi yok.”

“Yine de güven vermiyor,” diye mırıldandım.

“Yani, Ankara’ya gelebilme ihtimalleri ile oraya gitme ihtimalleri aynı,” dedi. “Ayrıca, Ongun en son Ankara’da görüldüğü için oraya daha şüpheli yaklaşırlar. Tuapse’de güvende olursun.”

Derin bir nefes aldım. Zaten daha iyi bir seçeneğim yoktu. “Tamam.”

Gaza bastı. Narbekov’dan kaçmadığımı biliyordum. Sadece o beni kovalamayı bırakmıştı. Şimdilik... Stresten ellerim titrerken bunu Çakır’dan gizlemek için ellerimi cebime koydum. Onun silahının soğuk metali tüyletimi ürpertirken ellerim biraz daha titremeye başladı.

Ondan korkuyordum ama kaçmamın nedeni korkmak değildi. Yüzleşmek istemememdi. Bunun zamanının geleceğini biliyordum. Ama bu gece değildi. Çünkü bu gece suratına bakarsam, o silah onun suratında patlardı.

Elini intikam diye uzatıp da beni dibe çekmeyi amaçlarsan bunu anlarım. Ama sırf seni dibe çekeyim diye batmayı kabul etmem. Yükselirim ve sayıkladığın yerden sana bunu izletirim. İntikam güzel olabilir. Ama daha güzel olan ne, biliyor musun? Kazanmak.

Çakır’ın gecenin yarısı beni Tuapse’ye getirmesinin üzerinden iki hafta geçmişti. Burada babamın herkesten gizli aldığı müstakil bir ev vardı. Bu evi diğerlerine göre daha çok seviyordum çünkü burada yaşanmışlık yoktu. Kıyafetler yoktu. Fotoğraflar yoktu. Bir sabah toplanmadan çıkılmış ve son-
suza kadar dağınık kalacak yataklar yoktu.

Sadece ben vardım.

Ve yalnızlığım.

Diken üstünde hissediyordum. Nereye kadar böyle devam edeceğini bilmiyordum. O gece dibimdeydi ama gelmemişti. Sadece uyarısını vermiş ve gitmeme izin vermişti.

Aklından neler geçiyordu? Bu adamın amacı neydi?

Asla anlayamıyordum.

Mutfığa doğru ilerledim ve az önce ısıttığım suyu siyah kupaya boşaltım. Sallama çay yapıyordum. Dünden beri doğru düzgün uyuyamamışım. Ne yapacağımı düşünüyordum.

Bir de O'nu tabii.

Rüyalarım bile giriyordu.

Düşünmek hile istemeyeceğim şekillerde hem de.

Kendi kendime kafamı iki yana salladım ve kupayı elime aldım. Tam o sırada bahçe kapısından bir ses duydum. Tıkırtı. Rüzgâr estiğinde ses çıkıyordu. Eskiden olsa bunu umursamazdım ama son iki haftadır tam olarak paranoyak gibi davranıyordum. Bu yüzden mutfığa sakladığım, babamın eski bıçaklarından birini kaptım ve bahçe kapısına doğru ilerlemeye başladım.

Kapıyı açtım ve dışarı baktım. Soğuktan anında rüyelerim ürpermişti. Fazla rüzgâr esiyordu. Kafamı uzatarak etrafa baktım. Hiçbir şey yoktu. Muhtemelen rüzgâr ses çıkarmıştı. Rahat bir nefes alarak bahçe kapısını kapattım ve aynı saniye içerisinde üzerimdeki kısa tişörtün açık bıraktığı çıplak belimde soğuk bir el hissettim. Çılgılık atmak için bile dudaklarımı aralayamadan, refleks olarak elimdeki bıçağı geri ittirdim ve bıçak istemeden karnına geldi.

Onu bıçaklamıştım.

“Sana da merhaba,” dedi tanıdık ses. Konuşmasına bile gerek yoktu. Bu kokuyu her yerde tanırdım. Sesinin sanki az önce onu bıçaklamamışım sakın olması karşısında kaşlarımı çattım. Ama sesi titremişti. Bunu beklemiyor muydu? Onun beklemediği bir şey yapmak zordu.

“Siktir git puşt herif,” dedim onu ittirdiğimde. Ama belimi rahat bırakmıyordu.

“Gidemem,” dedi. Nefesinden dökülen votka kokusunu alabiliyordum. Sarhoş muydu? Sarhoş olmasa bile normal bir insanın içse cehennemi boylayacağı kadar çok içmişti.

“Sarhoş musun sen?” diye sordum. “Neden içtin?”

Boş boş yüzüme baktı. “Bugün doğum günüm.”

Boş boş yüzüne baktım. Doğum gününü kutlamamı falan mı bekliyordu? Bu içkiyi kutlama yapmak için mi almıştı yani? “Ne kadar içtin? Bıçaklandığını bile hissetmiyor gibisin!”

“Ah,” dedi yalandan. “Bıçaklandım mı?”

“Sen benimle dalga mı geçiyorsun?” diye sordum arkama döndüğümde. Bu sefer beni serbest bırakmış ve ona bakmama izin vermişti. Gözlerim yüzüne bakmayı reddetti. Karnına baktım. Beyaz tişörtü kanla kaplanmıştı. Bıçak hâlâ oradaydı. Gözlerim gözlerine tırmandığında ela gözlerin her zamanki gibi kontrollü bakmadığını gördüm.

Sikeyim. Herif harbi sarhoştı.

“Sen harbiden sarhoşsun,” dedim şok içinde. “Ne kadar içtin?”

“Biraz içtim,” dedi omzunu silkerek.

“Tamam ama sen kahvaltını votka ile yapıp üç şişe devirdiğinde bile su niyetine içtiğini söyleyen bir herifsin,” dedim. “Ne yaptın? Yirmi şişe mi içtin? Ne derdin vardı?”

Elini duvara yaslayıp üstüme eğildi. “Çok derdim vardı, Bengi... Anlatsam inanmazsın.”

“Karnın kan içinde,” dedim çekilmeye çalıştığım da. “Bıçağı çıkaralım. Gebereceksin.”

“Ne güzel,” dedi. “İstediğin zaten bu değil mi?”

“Çıkar şu bıçağı,” dedim. “Eminim milyon kez bıçaklanmışsındır. Ne yapman gerektiğini biliyorsundur. Yarana yastık bastır. Tampon yapalım. Ne olur ne olmaz.”

“Evine gizlice girdim,” dedi. “Moskova’da benden kaçtığını bilmeme rağmen peşine düştüm. Ah, bir de kaçmanın nedeni var, değil mi? Babam, babanı öldürmüş, falan filan... Ben de amcalarını öldürdüm, tabi. Beni burada öldürmek yerine hakkımda endişeleniyor musun?”

“Haklısın tamamen benim aptallığım,” dedim. Dedikleri şok içinde donakalmama neden olmuştu. “Siktir git. Kapının yerini biliyorsun zaten. Geber inşallah.”

“İnşallah,” dedi alaycı bir sesle.

“Korkunç bir insansın,” dedim. Şaşkınlığım hâlâ geçmiyordu. “Bu söylediğin şeyleri nasıl küçümseyebilirsin? Beni oyuna getirdin! Bana yalan söyledin! Her şeyi bombok ettin! Bir de üstüne benimle dalga geçer gibi oynuyorsun!”

“Ben seni oyuna getirmedim,” dedi. “Sana yalan söylemedim.”

“Defol git buradan yoksa öldüreceğim seni!”

Onun bana yapabileceklerinin ihtimali beni korkutmuyordu bile. Şu anda korkutmuyordu. O kadar delirmiştım ki âdeta gözüme bir perde inmişti. Buradaydı. İki hafta sonra buradaydı ve karşıma geçmiş tüm olanlarla dalga geçiyordu.

“Öldür o zaman beni,” dedi bıçağı çıkarmak için uzandığı sırada. “Çünkü gitmeyeceğim. Öldürebiliyorsan öldür beni. İzin veriyorum sana. Yapsana.” Şok içinde yüzüne bakıyordum. “Neden yapmıyorsun? İstedğin bu değil mi? Yalan söyledim sana. Oynadım seninle. İntikam istemiyor musun?”

“Sen delirmişsin,” dedim şok içinde. “Kan kaybından öleceksin.” Abarttığımı biliyordum ama daha önce kimseyi bıçaklamamıştım. Ellerim titrerken salondaki acil durum kitine koşuyordum. “Sakın, Narbekov! Sakın! Duydun mu beni? Kendini başka yerde gebert.”

“İsmim Vladislav.”

“Her ne boksa ismin!” diye bağırdım çantayı aldığımda. “Salona gel. Amma koyduğumun herifi! Hareket etsene!”

“Ölmemden bu kadar mı korktun?” diye sordu salona ilerlediğinde. Bu herif yediği bıçak yüzünden mi böyle olmuştu yoksa gerçekten de yirmi şişe mi devirmişti? “Korkma, kötüye bir şey olmaz.”

“Eminim ona,” dedim. “Yine de iş benden çıksın. Sonra seni kapıya koyacağım. Yat şuraya. Soyun. Yırt üstünü.” Yapmadığında sinirle üstüne yürüdüm ve beyaz tişörtü parçaladım. Gözlerinde alaycı bir parıltı ile beni izliyordu ama ben kontrolü gerçekten kaybetmiştim. İlgi çekici olan göğsüne göz ucuyla bile bakmadım. “Ya neden dinlemiyorsun beni? Yat şuraya, amına koyayım! Yat! Rusça mı konuşayım?” Rusça bağırmaya başladım. “Yat şuraya ve çıkar şu bıçağı!”

“Tatlı ama sinirlenince içinden canavar çıkıyor,” dedi.

“Allah’ım bu bir şaka mı?” diye sordum kendi kendime. “Ulan deli misin ya?”

“Zekiyimdir,” dedi. “Sakinimdir. Mantıklıyım. Ama sana dürüst olayım, bak. Benim kafadan iki tahtam eksik, prenses. Sakin görüldüğüme bakma. Eksik tahtalara denk gelersen, yeri boylarsın.” Gözlerimin içine baktı. “Bu gece o tahtaların üzerinde sen de ben de epey dans ediyoruz.”

“Normalde konuşmaz,” dedim sinirle. “Amma koyduğumun şerefsizi. Şimdi konuşacağı tuttu. Çıkar şu bıçağı ve dik kendini.”

“Kendimi nasıl dikeyim?” diye sordu. “Sen bıçakladın. Sen dik.”

“Ben seni nasıl dikeyim?” diye sordum. “Yüz kere dikmişsindir sen kendini.”

“Veterinerlik okumuyor muydun sen?” diye sordu. Bunu nereden biliyordu? “Bir hayvana dikiş atmayı biliyorsun. Pek bir farkım yoktur, inan bana.”

“Ona ne şüphe...” dedim.” Bıçağı çıkarıp kaptığım bir tişörtü tampon yapması için uzattım. Bu sefer hiçbir şey söylemeden istediğimi yaptım. “Uyuşturucu bir şey yok.”

“Kaç şişe devirdim prenses,” dedi abartılı bir sesle. “Yarayı hissetmiyorum bile. Sorun değil, emin ol. Sen rahatına bak.”

Onu dövmek istesem de hiç ses çıkarmadım. Birini dikmeyi okulda öğrenmemiştim sandığının aksine. Abime yapa yapa öğrenmişim. Çünkü o da eve hep felaket bir hâlde gelirdi.

Üzerine bastırdığım tişörtü geri çektim. Kanaması durmuştu ve kesik iki santimden daha derin görünmüyordu. “Sen bastırmaya devam et,” dedim. “Su kaynatıp geliyorum.”

Hiçbir şey söylemediğinde mutfığa geçtim ve su ısıtıcıya su doldurup çalıştırdım. Gerginlikten tırnaklarımı avucumun içine bastırıyordum. Su ısıtıcının sesini duyduğumda elime aldım ve salona koşar adımlarla geçtim.

“Suyu ne yapacaksın?”

“Şanslısın ki abim sürekli yaralı geldiği için burada kullanabileceğim iğne ve iplik var,” dedim. “Ama elimde antiseptik yok. Enfeksiyon kapmanı istemeyiz, değil mi? Tuzlu su yapacağım.”

“Bu kadar önemli bir şey değil.”

“Fikrini sormadım.”

Ağzını bir daha açmadı. İğne ve ipliği dolaptan çıkardıktan sonra kaynar suya attım ve beş dakika beklettim. Sonra temiz bir bezle temizledim ve tuzlu suyu yapmak için mutfığa geçtiğimde ellerimi de temizledim.

Tuzlu suyla yarasını temizlemeye başladım. Şansına, gerçekten derin değildi. Yarayı temizledikten sonra temiz bir havlu ile yaranın çevresini kuruladım. İğneye ipliği geçirdim ve uzun bir parça kestim. Dizlerimi yere koyduktan sonra yaraya daha fazla yaklaştım ve yaranın başlangıcından biraz uzağa iğneyi sapladım, iğne derisinin altına geçtiğinde istemsizce suratımı buruşturmuştum ama o tepkisizdi. İpliği çektim ve yaranın iki tarafının birleştiğinden emin oldum.

Her zamanki kadar ifadesiz bakıyordu. Beni izliyordu. Kendini sıkıldığını farkındaydım. Dişlerini birbirine bastırdığı için çene kemiği daha keskin görünüyordu, dudakları hafif aralıktı ama acıdan inlemiyordu. Herhangi bir ses çıkardığı da yoktu. Midem bulanmaya başlamıştı. Neden elim rahat durmamıştı ki? İpliği sabitlemek için bir düğüm attıktan sonra kafamı kaldırarak ona baktım. Dişlerini sıkıyordu ama gayet iyi duruyordu. Dikişlerin arasına mesafe bırakarak dikkatli bir şekilde hepsinin düğümünü sabitledim, son dikişi de attıktan sonra makasla ipliği kestim ve derin bir nefes alarak arkama yaslandım.

“İyi misin?”

“Umurunda mı?” diye sorduğunda ona bağırarak için ağzımı açacaktım ki lafımı böldü. “İyiyim, Elem.”

“İsmim Bengi,” dedim ters bir sesle.

Dudakları yana kıvrıldı. “İyiyim, Bengi.”

“O zaman defolup gidebilirsin,” dedim. “Ölmeyeceğinden emin olduğuma göre.”

“Hiçbir yere gittiğim yok,” dedi. “Sana iki hafta verdim. Aptallık yaptığını fark edip de gelmeni bekledim. Ama gelmedin. Bekleme süresi sona erdi. Benimle geliyorsun.”

“Ben seninle hiçbir yere gelmem,” dedim duyduklarıma inanamayarak.

“Geleceksin,” dedi. “Çünkü istediğin cevaplar bende.”

“Bana vereceğini söylediğin ve sonra vermediğin cevaplar,” dedim alayla. “Evet, Narbekov. Onların üstüne epey bir eklendi. Anlarsın ki... Okuduğum şeylerden sonra.”

“Sen tam bir geri zekâlısın,” dedi bana net bir sesle.

“Bir de bana hakaret mi ediyorsun?” Delirmek üzereydim.

“Bana bir açıklama borçlusun.”

“Ben mi?” diye sordum şaşkın bir sesle. Benimle dalga mı geçiyordu? “Asıl sen bana bir açıklama borçlusun, Narbekov.”

“Benim açıklamam hazır Elem,” dedi. “O gece de hazırды. Bir açıklama istediğini sanmıyorum. Çünkü isteseydin beni dinlemek için kalırdın. Ama dinlemek istemedin. Gitmek istedin. Kolaya kaçmayı seçtin.” Yavaşça doğruldu. “Şimdi mi söylüyorsun açıklama beklediğini?”

Elem demişti. Sanki bunca zaman çöpe gitmişti. En başa dönmüştük, değil mi? Birbirimize o kadar yabancıydık. Ama buna şaşırıyordum. Çünkü birbirimizi gerçekten hiç tanımamıştık.

“Ne tepki vermemi bekliyordun?” diye sordum sinirle. “Ne okuduğumun farkında mısın sen benim?”

“O mektup sahte, Bengi!” dedi. Sesi ilk kez sakın değildi.

“Buna neden inanayım?” diye sordum. “Sahte mektubu neden saklıyorsun? Sahte mektup ne ya?”

“Bana durmadan güvenimi kazan diyorsun,” dedi öne eğildiğinde. “Bunun için çabaladığımda ise her şeyi görmezden geliyorsun.” Konuşacakken buna izin vermedi. “Sana haksızsın demiyorum. Onu okuyup yanlış anlamam normaldi, emin ol. Ama bundan daha zeki olduğunu sanmıştım.” Duraksadı. “Yoksa korkuyor musun?”

“Kimden?” diye sordum. “Senden mi?”

“Burada başka korkulacak adam görüyor musun sen?”

“Kimseden korkmam,” dedim net bir sesle.

“Neden?” Duruşunu dikleştirdi, kafasını hafifçe yana eğdi. “Korku, elindeki en büyük kozdur.”

Perva, elindeki en büyük kozdur.

“Korkmak insanın elini kolunu bağlar,” dedim. “Benim elim kolum bağlanmaz, Narbekov.”

“Yanlış,” dedi ela gözlerini kısarak. “Korkmak; sana bağlanmış, senin kendine bağladığın tüm zincirleri kırmanı sağlar. Korkunu kucaklarsan cesaretini harlamış olursun.”

Korkunu kucakla ve cesaretini harla. Karanlığa hükmet ve güneşi gökyüzüne devret. Bırak zincirler sallansın ellerinde, yaratılmış en tehlikeli şeytan ruhunun en dibinde.

Derin bir nefes aldım. “Şu an bunu konuşmanın sırası değil. Öne öyle eğilirsen dikişlerin patlar. Ani hakaret etme.”

“Neden umurunda?” diye sordu kaşlarını çatarak.

Neden umurumdaydı gerçekten?

“Sence neden?” diye sordum ters bir sesle.

“Olmasın umurunda,” dedi elimi birden tuttuğunda. “Olmasın hiçbir şey umurunda.” Öne doğru eğildiğinde gözlerim direkt yaraya kaydı. Bu deli

nasıl bu kadar ani hareket edebiliyordu? “Öyle mi bakacaksın bana? Bir suç işlemişim gibi mi bakacaksın? Suç işleyen sensin.”

“Ben sana hiçbir şey yapmadım,” dedim olduğu yerden doğrulduğu sırada.

Birden üzerime eğildi. Gözlerim tekrar yaraya kaydı. Onun umurunda değildi ama benim umurumdaydı. Ne yazık ki umurumdaydı. Nefesi dudaklarıma çarpıyordu. Sigara ve votka kokuyordu. İçmişti. Her zamanki gibi. Belki her zamankinden daha fazla. “Düşmanın mıyım ben şimdi?” Kendimi yana kaydurdum ve bacaklarımı onun altında yavaşça uzattım çünkü diğer türlü dirseklerim yarasına değecekti. Altına öylece uzandığım için tamamen üstüme çıktı ve beni iki kolunun arasında sıkıştırarak yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Cevap vermediğimde yüzünü yüzüme biraz daha eğdi. Dudakları neredeyse dudaklarıma değecekti. “Düşmanım mı oldun şimdi? Hm?”

Gözlerim dudaklarına kaydığında her şeye rağmen onu öpmek istedim. Doğruyu mu söylüyordu? Mektup sahte miydi? Bir şeylerin ters gittiğini farkındaydım. Bir şeyler çelişiyordu. Ama mektup sahteyse... Boşuna mı ondan kaçmıştım? Boşuna mı onu bıçaklamıştım?

“Düşmanın olmamı mı istersin?”

“Hayır,” dedi içten bir sesle. “Olman gereken yer yanımda. Karşımda değil.”

“Mektup sahteyse...” Gözlerim dudaklarına düştüğünde tekrar gözlerine bakmak çok zordu. Ama ondan uzaklaşamıyordum da. “Onu kimin ya da neden yazdığına gelmiyorum bile. Bunları zaten konuşacağız. Mektup sahteyse ve büyük bir hata yaptığımı biliyorsan neden gelmedin?”

“Gelemedim.”

“O ne demek?” diye sordum kaşlarımı çatarak.

“Gelemedim işte,” dedi ters bir sesle. “Moskova’da olduğun yere geldim.” Kaşları çatıldı. “Tikhon’un mekânına gitmek ne demek oluyor bu arada?”

“Sana ne?” diye sordum büyük bir şaşkınlıkla.

“Bana ne mi?” diye sordu. “Senin yediğin bokları arkanda temizleyen kişi benim her zaman, biliyorsun değil mi? Kendini tehlikeye atıp duruyorsun! Bu beni ilgilendirmeyecek de kimi ilgilendirecek?”

Koruyucu meleğim mi sanıyordu şimdi de kendini? *Cehennemde yanan melek.*

“Seni neden ilgilendirsin?”

“Bu işte beraberiz.”

“Değiliz,” dedim. “Anlaşmayı bozdum.”

“Bir boku bozmadın,” dedi. “Mektup sahteydi, Elem. Buna inanmak zorundasın. Çünkü ben sana hiç yalan söylemedim.”

“Sen bana hiçbir şey söylemedin ki Vladislav,” dedim alaycı bir sesle. “Sorun tam olarak bu.”

Öne eğildiğinde dikişlerini zorladığı için dişlerini sıktı. Gözlerim yaraya kaydı. Adamı doğum gününde yaralamıştım resmen. Hediyeim buydu.

Dikiş yüzünden canı yandığı için geri çekildi. Kokusu burnuma dolmadığı için nihayet derin bir nefes aldım ama bana tekrar yakın olmasını da istiyordum. Benim sorunum neydi acaba?

“Konuşmayacak mısın?” diye sordum.

“Sana mektubun yalan olduğunu kanıtlayacağım,” dedi düz bir sesle.

“O mektubun gerçek olduğunu sandın mı hiç?”

“Hayır,” dedi. “Okuduğum ilk andan beri yalan olduğunu biliyordum.”

“Peki gerçek olduğunu sansaydın?” diye sordum. “O zaman öldürür müydün ailemin destekçilerini? Babanı öldürdüğünü düşünerek?”

“Asla gerçekleşmeyecek bir ihtimal üzerine konuşmanın gereği ne?” diye sordu. “Çok saçma.”

“Cevap ver,” dedim inatla.

“Evet,” dedi tereddüt etmeden. “Öldürürdüm. O mektubun gerçek olduğuna bir an olsun inansaydım babanla alakası olan herkesi öldürürdüm.”

“Peki beni?” diye sordum gözlerinin içine bakarken.

“Hayır Bengi,” dedi anında. “Kıyamazdım.”

BÖLÜM 13

SÜRÜSÜNÜ AVLAYAN ASLAN

21 KASIM 2011

Ellerini cebine sokup anahtarı çıkarmadan önce kısa bir an düşündü.

Ela gözleri bahçeye döndü. Köpek kulübesi hâlâ yerinde duruyordu, o kadar eskimişti ki yıkılmak üzereydi. Yanında bir mama kabı vardı ve üstünde yıllar önce ölen köpeğinin ismi yazıyordu. *Fox*. En azından o yazdığını biliyordu çünkü üstü tozla kaplanmış plastikte yazan yazı okunacak gibi değildi. Sabahtan beri yağın ve az önce duran sağanak yüzünden içinde su birikmişti. Gözleri bahçeyi turlamaya devam etti. İçeri girmek istemiyordu. İçeri girmemek için binlerce nedeni vardı, girmek içinse yalnızca bir tane.

Eski meşe ağacına ve dalına asılmış olan salıncağa baktı. Salıncağı ağaca bağlayan halatlar neredeyse kopmak üzereydi, tahta ise çürümüş görünüyordu. Evin etrafındaki çiçeklerin hepsi çürümüştü ve ağacı sarmaşıklar sarmıştı ama kimsenin umurunda değildi. Neden oldu ki? Buraya senelerdir adımını atmamıştı ama hiçbir şeyin değişmediğini tek bir bakışta anlayabiliyordu.

Hem dışarıda hem de içeride her şey aynı kalmıştı.

Bir adım geri giderek bahçe kapısından çıktı. Eski demir gıcırdadığında yanında duran kırmızı posta kutusuna baktı. O da paslanmış görünüyordu. Gözleri posta kutusunun tahta sapına takıldı. Orada ne göreceğini biliyordu. *Küçükken kazıdıkları sayılar. 20-21.*

Kapıdan çıkarak evin merdivenlerini çıkmaya başladı. İçinden neden burada olduğunu sorguluyordu. Babasının haberi yoktu. Olsaydı muhtemelen gelmemesini söylerdi. Biz başımızın çaresine bakıyoruz, derdi. Sen huzuru sağlamaya çalışırken hep kaçıyorsun.

Evet, doğumuyla başlamıştı bu. Huzuru sağlamaya çalışırken, hep kaçmıştı. Annesinin karnındayken bile. Nefes almaya başlamamışken bile. Nefes almaya başladığında ise... Her şey giderek daha kötü olmuştu. Hiç değişmemişti. Hiç düzelmemişti. Sadece yok olmaya devam etmişti.

Elini cebine soktu ve anahtarı çıkardı. Muhtemelen babası bile onda bir anahtar olduğunu hatırlamıyordu. Annesi ise onun varlığını bile unutmaya çalışıyordu.

Ahşap kapının önüne dikildiğinde anahtarı kilide soktu ve çevirdi. Tek çevirişinde açılmıştı. Garajda babasının BMW'sini görmediğine göre içeride olabilecek tek kişi vardı. İçinden bir küfür etti. Bu gece burada olmasına ihtimal vermediği için gelmişti çünkü alması gereken bir şey vardı ama işte hep kaçtığı en büyük kâbusu içerideydi.

On bir yaşında da ondan kaçmaya çalışırken hep yakalanıyordu. Şimdi yirmi bir yaşına gelmişti ve ona hâlâ yakalanıyordu. Bir gün gitse bile ona yakalanacağını biliyordu çünkü hayaleti kafasının içinde yaşıyordu. Yaptığı her şeyi neden yaptığını bilmeden yapacaktı belki de bu onun gibi bir adam için deli edici bir şeydi çünkü onun her şeyi bilmesi gerekirdi. Ama durup düşündüğünde her hareketinin altında annesini memnun etmek isteyen ve asla memnun edemeyen o küçük çocuğun imzası olduğunu biliyordu.

Bunu düşünmemeye çalışıyordu.

Kapıyı açarak içeri girdi ve sessizce kapattı. En iyi ihtimalle onu uyurken görürdü. Kullandığı maddeler ve içtiği alkollere bakılacak olursa bu saatlerde uyanık olma ihtimali çok düşüktü. Gerçi ondan senelerdir haber almıyordu.

Onu en son gördüğünde yüzüne tokat atıyordu. Acılar çoğalıyordu, seneler geçiyordu ama o tokadın izi geçmiyordu.

Salona doğru ilerlediğinde şöminenin yandığını gördü. En son şömineyi söndürmeyi unuttuğunda tüm evi yakıyordu. Keşke yaksaydı, diye düşünmemiş de değildi o gece. En azından hepimizi kurtarmış olurdu.

Televizyon açıktı. Bir korku filmi oynuyordu. Onun evde olduğundan emin oldu. Korku filmlerine bayıldığını biliyordu. Onun hakkında her şeyi biliyordu ki bu çok ironikti çünkü o Perva hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Salonun girişine doğru bir adım attı. Her şey aynı duruyordu. Televizyonun karşısındaki gri koltuklar, duvardaki resimler... Onları annesi yapmıştı ve her yere asmadan durmazdı. Gözleri etrafta biraz daha dolaştı.

Kitaplık televizyonun hemen yanındaydı ve içinde annesinin üniversite zamanında okuduğu kitaplar duruyordu. Eski basım Rus klasikleri. Hepsini okuya okuya ezberlemişti çünkü o zamanlar onun altını çizdiği satırları okumak hoşuna gidiyordu. Onun hakkında böyle fikir sahibi oluyordu. Çünkü annesi onunla konuşmazdı. Onunla konuşmak için böyle bir yol bulmuştu o da.

Gözlerini açık kahve rengindeki ahşap kitaplıktan çekti. Şöminenin üstündeki fotoğraflar bile aynıydı. Dört çerçeve. Onlara bakmak istemese de hangisinin hangisi olduğunu biliyordu. Yerlerini hiçbir zaman değiştirmezdi. Annesinin takıntıları vardı. Topluca oldukları resmin içinde bulunduğu çerçeve kırılmıştı ama belli ki senelerdir onu bile değiştirmemişlerdi.

Salondan çıkıp senelerdir girmediği yatak odasına gidecekken televizyonun önündeki koltukta hareket eden bedeni gördü. Kafasını yavaşça yasladığı yastıktan kaldırmış olmalıydı, gözlerine kızıl saçları takıldığında anında arkasını dönerek koridora doğru bir adım attı ama adım sesini duyduğunu biliyordu, o her sesi duyardı, her şeyi fark ederdi. Ama her zaman görmezden gelmeye çalışırdı.

“Vladislav?” Sesini duyunca olduğu yerde kaldı. “Sen mi geldin?”

Senelerce onu görmesi için uğraşmıştı ve onu hiç görmemişti. Çalışmamıştı bile. Şimdi ilk defa görmemesini istiyordu ve ilk defa onu görmezden gelmiyordu.

Bir kez istediğim zaman bana istediğimi verseydin ne olurdu, diye düşündü içinden. Sana o zamanlar ihtiyacım vardı. Artık yok. Bırak beni de gideyim.

Cevap vermemeyi seçti. Belki de odasına bile girmeden doğrucuca bu evden çıkmalıydı. *Bunu babama anlatırsa babam beni suçlayacak, diye düşündü. Onu kötü etkilediğimi söyleyecek. Haklı. Haklı olduğunu biliyorum.*

Bu yüzden durdu. Ne kadar istemese de onunla konuşması gerekiyordu. Bir kavganın daha nedeni olmak istemiyordu. Her şeyi yok eden şey onun doğumuyken bir şeylerin nedeni olmaktan ne kadar kaçabileceğini bilmiyordu ama onun olayı buydu, tüm yükü her zaman sadece kendi omzuna yüklemek.

“Vladislav?” Tekrardan ismini onun sesinden duyduğunda ellerini ceplerinden çıkardı. “Sen misin?”

Derin bir nefes aldığı anda arkasını döndü. Artık göz gözelerdi. Koyu kızıl saçları her zamanki gibi omzundan aşağı dökülüyordu. Üzerinde siyah bir

tişört vardı. Suratında da her zaman yaptığı o koyu makyaj. Ama gözündeki rimel ve far ağladığından tamamen dağılmıştı. Dudaklarındaki koyu renk ruj da öyle.

“Evet,” dedi sessizce. Bir haftadır Rusça konuşmuyordu çünkü bilen kimseyle iletişime geçmemişti. Bir an konuşmak garip geldi. “Ben geldim.”

“Ne işin var burada?” diye sordu kadın gözlerini kısarak onu incelediğinde. “Neden geldin?”

Sesinin kovarcasına çıkmasına şaşırmamıştı Perva. Bu yüzden bir şey hissetmedi. Sadece omzunu silkti ve arkasını döndü. Gideceği sırada gelen sesle tekrardan duraksamıştı.

“Dur,” dedi aynı ses. “Gitme.”

“Kovuyorsun,” dedi Perva. “Hep kovdun. Neden kalayım?”

“Kovmadım,” dedi kadın boğazını temizlediğinde. “Sordum sadece.”

O kadar fazla sigara içmişti ki boğazları yanıyordu. Perva koltuğun önündeki sehpayı kısa bir bakış attı ve küllüğün içinin izmaritle dolup taşıdığını gördü. Şaşırmamıştı.

Arkasını döndü ve tekrar göz göze geldiler. Televizyonun ışığı beyaz tenine vuruyordu ve yeşil gözleri karanlıkta bile ışıldıyordu. Küçükken onun dünyanın en güzel kadını olduğunu düşünürdü.

“Bugün doğum günüm,” dedi gözlerinin içine bakarken.

Bunu neden söylediğini bile bilmiyordu. Burada olmasının nedeni bu değildi. Sadece eski birkaç şeyi almaktı. Bunu söylediği için kendine kızarken gitme ihtiyacı duydu yine. Annesinin bir an donup kaldığını fark etti. Hatırlamadığını biliyordu. Uzun zamandır hatırlamıyordu. Sorun değildi. Böyle şeyleri dert etmezdi.

“Öyle mi?” diye sordu şaşkın bir sesle. Alnını ovuştururken sehpayı doğru eğildi ve sehpanın üzerindeki telefonun açma tuşuna bastı. Tarihe bakıyordu. “20 mi oldun şimdi?”

“21,” diye düzeltti Perva umursamadan. Bir yaş farkla kaçırmış olması, bilememesinden daha şaşırtıcıydı onun için.

“Evet,” dedi kadın. “Evet. Doğru. 1990. 21 Kasım.”

“Evet,” dedi Perva da. “Öyle.”

Uzun zamandır onu görmediği için inceliyordu. Boyu en son gördüğü zamana göre çok uzamıştı. Kilosu da artmıştı. Saçları daha kısaydı. Dudağındaki piercing artık yoktu ve boynu dövme doluydu.

Gözleri kısıldığında Perva muhtemelen gerçek olup olmadığından emin olamadığını düşündü. Sehpanın üzerinde beyaz toz kalıntıları ve kimlik kartı vardı. Her zamanki gibi kafası yerinde değildi.

Ne diyeceğini bilemediği için arkasını dönüp gidecekken tekrardan sesini duydu ve duraksadı.

“Dur!” Derin bir nefes alış. “Gitme.”

Cevap vermediğinde tekrardan sesini duydu.

“Neden bana bakmıyorsun?”

Bana bakmayan sensin, diye düşündü. Hem de hiçbir zaman. Hiç bakmadın.

Ama buna rağmen arkasını döndü ve tekrar yüzüne baktı.

“Bakıyorum ya.”

“Boyun çok uzamış,” dedi kadın, üzerindeki battaniyeyi iyice ayaklarının ucuna attığı sırada. Yattığı koltukta doğrulmuş ve dizlerini kırarak ona doğru dönmüştü. “Kilo da almışsın. O demiri çıkardığın da iyi olmuş. Sana yakışmıyordu zaten.” Perva tepki vermediğinde derin bir nefes aldı. “Yakışıklı olmuşsun.”

“Sen de güzelsin,” dedi Perva donuk bir sesle. “Her zamanki gibi.”

“Yalan söyleme,” dedi kadın gülerek. “Olmadığımı biliyorum. Rezil hâl-deyim.”

“Güzelsin,” dedi Perva ellerini ceplerinden çıkardığı sırada. “Ne zaman yalan söylediğimi gördün?”

Odadaki temiz havanın azaldığını hissetmeye başlamıştı. Bir an önce kendini buradan dışarı atmak istiyordu.

“Sen doğmadan önce daha güzeldim,” dedi kadın birden. Sonra duraksamıştı. Muhtemelen bunu söylediği için kendine kızdığını düşündü Perva. Her zaman böyle olurdu. Bir şey söylerdi ve o şey dudaklarından döküldüğü an pişman olurdu. Alışmıştı artık.

“Eminim,” dedi Perva gülümseyerek. “O zaman her şey daha güzeldi, zaten.”

Hayır, demesini beklemedi. Çünkü cevabının evet olduğunu biliyordu.

“Ne almaya geldin?” diye sordu annesi, olduğu yerde doğrulduğunda. Başı döndüğünde doğrulamayacağını anlayarak oturduğu yere sinmişti. “Her şey aynı yerinde. Sen gittikten sonra odana hiç girmedim.”

“Ben buradayken de girmiyordun zaten,” dedi Perva. Alaycı olmaya çalışsa da sesi çok donuktu. “Sadece birkaç eski eşya. Sonra gideceğim.”

“Gelmeyecek misin bir daha?” diye sordu kadın boğazını temizlediği sırada.

“Hayır,” dedi Perva net bir sesle. “Neden geleyim ki?”

“Doğru,” dedi kafasını salladığında. “Neden gelesin ki? Ben olsam ben de gelmem.”

“Babam nerede?” diye sordu sırtını duvara yasladığında. Annesinin ayakta bile duramadığını farkındaydı. Hemen hemen hiçbir zaman kendinde olmuyordu ama bu kadar kendini kaybettiyse elbette bir sorun vardı.

Muhtemelen babası bir şey yapmıştı. *Yine kavga etmişlerdir*, diye düşündü. *Birbirlerine girmişlerdir. Sorunun ben olduğumu söylüyorlardı, bu yüzden gittim ama hâlâ bıraktığım yerdeler.*

“Bilmem,” dedi umursamaz bir sesle. “Muhtemelen yine o orospunun yanındadır.”

“Ekaterina,” dedi Perva kafasını iki yana sallayarak. “Öyle biri yok. Seni aldatmıyor. Kafanda kuruyorsun.”

“Sen bana deli mi diyorsun?” diye sordu kadın birden sesini yükselterek.

İşte başlıyoruz, diye geçirdi içinden. Dışında ise “Hayır,” dedi. “Bazen gerçekte doğruyu ayırt edemediğini söylüyorum sadece. Öyle bir kadın yok. Muhtemelen dışarıda Leo ile beraber ve yine benim temizlemem gereken bir bok yiyor.”

“Gerçekle doğruyu ayırt edemiyor muyum?” diye sordu sinirle. “Bu tam olarak deli demek oluyor zaten, Vladislav.”

“Neden kendine bunu yapıyorsun, Ekaterina?” diye sordu Perva yorgun bir sesle. “Senelerdir hiç mi değişmedin? Hani sorun bendim? Ben gidince düzelecektin? Bıraktığım hâldesin.” Duraksadı. “Hatta çok daha kötü. Neden kendine bunu yapıyorsun?”

“Neden bana anne demiyorsun?” diye sordu kadın sinirle. “Seni ben doğurdum. Ona baba diyorsun ama bana anne demiyorsun. Gerçekten bu kadar saygısızlığı hak ediyor muyum sence?”

Diğer dediklerini umursamamıştı bile. Senelerdir onu gördüğünde nasıl bir konuşma yaşayacaklarını çok kez aklında canlandırmıştı ama böyle bir şeyi hayal etmiyordu. Perva ise bir daha hiç karşılaşmamalarını umut ediyordu. Mezarına giderdi ve vedasını öyle ederdi. Öylesi daha iyi olurdu. Çünkü onun yüzüne bakmadan onu affetmesi daha kolaydı.

Ben de birçok şeyi hak etmiyordum, diye düşündü. Ama sen hepsini bana layık gördün.

Bunu söylemedi.

Asla söylemezdi.

“Cevap vermeyecek misin?” diye sorarak ayağa kalkmaya çalıştığında tekrardan dengesini kaybetti. Düşeceğini anladığı saniye Perva sırtını yasladığı duvardan çekti ve ona doğru fırladı. O kadar hızlı hareket etmişti ki düşmeden onu yakalamıştı.

“Ne kullandın sen?” diye sordu tek koluyla kadını tutarken. Gözleri seh-paya düşmüştü. “Derdin ne senin?”

“Sesini yükseltme,” diye fısıldadı annesi. “Lütfen. İyi hissetmiyorum kendimi.”

“Ne zaman hissediyorsun ki?” diye sordu Perva. “Bu boku kullanmaya devam ettikçe iyi hissedeceğin falan yok. Doktora gitmeyi bıraktın mı?” Kadın cevaplamadığında sesini yükseltti istemsizce. “Cevap ver bana.”

“Bağırma bana,” dedi annesi tekrardan. “Gitmiyorum.”

“Neden?”

“Evden çıkasım gelmiyor,” dedi kadın sessizce. “Sadece yatmak istiyorum. Kimseyi görmek istemiyorum.”

“En başa döndün yani,” dedi Perva sessizce. “Babamla konuşacağım. Seni doktora götüreceğim.”

“Ondan hiçbir bok istemiyorum,” dedi sinirle. “Ben çocuk değilim. Şöyle davranma bana.”

“Çocuk olan benim zaten,” dedi Perva gülerek. “Hatırlamana şaşırdım.”

Annesi bir an duraksadı. Sonra derin bir nefes alarak saçlarını kulaklarının arkasına attı ve gözlerini elinin tersiyle sildi. Eline iyice makyaj buluşmuştu.

“Elini çek,” dedi kadın birden geri çekildiğinde. Elinin kolunu tuttuğunu yeni fark etmişti.

“Ellerim temiz,” dedi Perva. Dört kere sabunlamıştı. Yine. Annesinin hep yaptığı gibi. “Sakin ol.”

“Montunu çıkarıp dolaba neden bırakmadın?” dedi annesi geri çekildiğinde. Yavaş yavaş kendine geliyordu demek ki. Az önceki sakinliği her zamanki hâli ile alakasızdı zaten. Kendine geldiğinde bağırmaya başlayacağını biliyordu. “Ve ayakkabın da ayağında. Vladislav, bana kriz geçireceksin! Gerçekten, bana kriz geçireceksin!”

“Gideceğimi zaten,” dedi Perva geri çekildiğinde. “Sen rahatına bak. Ben gelmeden önce ne yapıyorsan onu yapmaya devam et.”

Gerçekten ne hissettiğini düşünmek için dursaydı muhtemelen buraya çöker ve bir daha kalkamazdı. Ama düşünmüyordu. Düşünmemeye çalışıyordu. Karşısındaki insanın gözünde daha fazla bir hiçe dönüşmesini istemiyordu. Yıllarca bir hiçin sevgisini kazanmak için yaşamış olmak istemiyordu. Bir hiç uğruna yaşamış olmak istemiyordu. Öyle olsaydı gerçekten yaşamış sayılır mıydı ki?

Arkasını dönüp gideceği sırada annesi elini koluna doladı ve gitmesini engelledi. Onun dengesizliklerine çocukluğu boyunca alıştığını sanıyordu ama her seferinde daha dengesiz bir hâli ile tanışıyordu. Derin bir nefes aldı ve kendini sakin olmaya zorladı. Babası bu yüzden sakinliğe bu kadar takıntılıydı belki de. Aksi takdirde kimsenin bu evden sağ çıkamayacağını biliyordu.

“Gitme!” Perva duraksadı. “Onun eşyalarını almaya mı geldin?” Perva yavaşça kafasını salladığında, “Almasan olmaz mı?” diye sordu. “Onlara bakıyorum her gece.”

“Benim odama senelerdir bir kere girmemişsin, bunu bana söylüyorsun ama onun eşyalarını her gece karıştırıyor musun?” diye sordu Perva alaycı bir sesle.

Daha ne kadar hayal kırıklığına uğrayabileceğine emin değildi ama konu annesi olduğunda bunun bir sınırı olmuyordu. Olmaz dedikçe daha fazlası oluyordu. Alışmıştı. Ama usanmıştı da. Sadece bitmesini bekliyordu artık.

“Sen ölmedin ki...”

“Ölmekten beter ettin beni.”

“Deme öyle, n’olur...”

“Keşke onun yerine ben ölseydim.”

“Perva...”

“Öyle seslenme bana.”

Annesi birden ağlamaya başladığında derin bir nefes aldı ve gözlerini kapattı. Küçükken annesinin ağlamasından nefret ederdi. On sene önce... Üzerinden on hayat geçmiş gibi hissediyordu. Yaşanan her şeyin yükü onun omuzundaydı. Başka bir yerde değildi. Ama yine de ne olursa olsun, hâlâ onun ağlamasından nefret ediyordu.

Sen bana hep kıydın ama ben sana hiç kıyamıyorum, diye düşündü.

Bunu hep düşünüyordu. Her gece. Şimdi hayatında ilk kez sesli söylemek ve onu sebep olduğu şeylerle yüzleştirmek istemişti ama ağlamasının şiddetlenmesini istemediği için susmuştu. Her zamanki gibi susmuştu.

Keşke onun yerine ben ölseydim. Bunu daha önce hiç söylememişti ona. Kendisine de aslında... O öldükten sonra nasıl bir söz verdiğini hatırlıyordu ona. Az önce mezarda verdiği sözün aynısıydı. Senelerdir aynı sözü veriyordu. Mezarının başındaki her dakika. Geceleri başını yastığa koyduğu her gece...

Senin için de yaşayacağım, diyordu. *Devam edeceğim. Çünkü sen bunu isterdin.*

Şimdi söylediğinden pişman olmuştu. Başka bir hayata inanmasa da her saniye onu izlediğini hissediyordu. Onu üzdüğünü düşündü. Annesini üzmemekten daha az istediği tek şey onu üzmemkti. Ona hiç kıyamazdı. Bu yüzden yine kendine kızdı.

Ölmekten beter ettin beni. Bunu da daha önce söylememişti hiç ona. Bunun sebebinin söylese de anlamayacak olması olduğunu söylüyordu yıllardır kendine. Ama bu kendini kandırmaktan başka bir şey değildi. Çünkü içten içe bunu neden yaptığını çok iyi biliyordu. Söylese bile durmayacağını farkındaydı. Bu yüzden söylemiyordu. En azından kendini kandırmaya devam edebilirdi iş böyle olunca. Yani... Farkında değil, diye avutabilirdi kendini. *Farkında değil. O hasta. O yüzden böyle. Hiçbir şeyi farkında değil.*

Ama ona söylesen ve o aynı devam ederse, ki edeceğini biliyordu, ederdi, annesi hiç değişmezdi. O zaman büyük bir hayal kırıklığı yaşayacağını biliyordu. En büyüğünü hem de. Senlerce kendisini kandırmanın acısı tek gecede çıkardı.

Benim gibi bir adamın bile kaldıramayacağı bir yük, diye düşündü.

“Ağlama,” dedi donuk bir sesle. “Ağlama, tamam. Gidiyorum ben. Ağlama. Yeter.”

Kadın ondan uzaklaşıp koltuğa oturmuş ve elleriyle yüzünü kapatmıştı. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Perva onun bu krizlerine alışkındı. Her zaman aynı oluyordu. Önce kırıp döküyor sonra da pişman olup ağlamaya başlıyordu. Acaba gerçekten pişman oluyor muydu hiç bilemeyecekti.

Çenesi titredi.

Ne yapacağını bilemedi. Çıkıp gitmekle onun yanına oturmak arasında gidip geldi.

Sonunda annesinin yanına oturdu.

“Ağlama artık,” dedi yorgun bir sesle. “Almayacağım eşyaları. İstedığın kadar bakabilirsin. Almayacağım. Tamam mı?”

“Olay o değil,” dedi kadın ağlamaya devam ederken. Ellerini hâlâ yüzünden çekmemişti. Hâlâ hıçkırıyordu. Sesi de boğuk geldiği için dediklerini anlamak zordu ama Perva her zaman anlardı.

“Ne olay?” diye sordu düz bir sesle.

Buna gerçekten ne cevap vereceğini çok merak etmişti ama kadını o kadar iyi tanıyordu ki soruyu sormadan önce bile cevap vermeyeceğini biliyordu. Onunla konuşmak duvarla konuşmak gibiydi.

Senelerce bir duvarla konuşmuştu. Sonra kendisi de onun gibi bir duvara dönüşmüştü.

“Kusacağım galiba,” dedi kadın ellerini yüzünden çekerek ayağa fırladığında. Koridora doğru koşturmaya başladığında elinin tersini ağzına bastırmıştı. Perva peşinden gitmek için ayağa kalktı. “Sakin gelme!” diye bağırdı kadın ama onu umursamadan peşine takıldı ve banyoya girdi.

Sakin gelme dediğinde bir kez olsun onu ciddiye alıp da peşinden gitmeseydi belki de böyle bir adama dönüşmezdi.

Ama seneler geriye alınmıyordu.

Annesi klozetin önüne çökerek eğildiğinde yanına yaklaştı. Kusmuktan iğreniyordu. Annesi de iğrenirdi. O yüzden şu an kendini çok iğrenç hissediyordu. Başka birinin kusmasını izleyemezdi. Ama onu bırakıp gidemeyeceğini biliyordu. Bu yüzden o da sessizce klozete doğru eğilen kadının yanına oturdu ve kızıl saçlarını tutarak kusmasını bekledi. Bakışları sadece tavandaydı. Öğürme sesleri geldikçe kendini daha rahatsız hissediyordu. İçinden saniyeleri saymaya başladı. Her zamanki gibi.

“Hastaneye gidelim,” dedi, öğürmeler durduğunda. Hâlâ tavana bakıyordu. “Mideni yıkasınlar. Normal değil bu.”

“İstemiyorum hastaneye gitmek,” dedi kadın geri çekildiğinde. “Sevmiyorum hastaneleri.”

“Öleceksin böyle,” dedi Perva ellerini saçlarından çektiği sırada. “Farında mısın?”

“Mutlu olursun işte,” dedi kadın gülerek.

“Ben sen değilim,” dedi Perva donuk bir sesle.

Kadın hiçbir cevap vermeden ayağa kalktığı anda sifonu çekti. Perva da yavaşça ayağa kalktı. Lavaboya doğru ilerleyip suyu açmasını izledi. Ellerini yıkadı. Tam dört kere. Her zamanki gibi. Perva sessizce izlemeye devam etti. Kadın ağzını çalkalarken bakışlarını tekrardan tavana çevirdi.

“Temizlendim demiştin,” dedi düz bir sesle. “Babam öyle söyledi, yani. Yalan mı söyledin?”

“Temizdim,” dedi kadın ağzını çalkalamayı bitirdiğinde. Ona dönmüştü. “Bu geceye kadar.”

“Neden bu gece?” diye sordu Perva.

“Bir nedeni yok,” dedi Ekaterina geri çekildiğinde. “Ellerini yıka. Klozete dokundun.”

Perva hiçbir şey demeden birkaç adım attı ve lavabonun önüne geçti. Suyu açtı ve sabunu eline döktü. Dört kere yıkadıktan sonra elini duruladı ve suyu kapattı. Ellerini havluya silerek annesine döndü. Annesi onu izliyordu.

“Eşyalarını almak istiyorsan alabilirsin,” dedi Ekaterina, uzun bir sessizliğin ardından. “Sende kalsın. Sen daha çok hak ediyorsun.”

“İstemiyorum artık,” dedi Perva. “Bakıyorsan, bakmaya devam et.”

“Bakınca kötü hissediyorum ama...”

“Ben hep kötü hissediyorum, Ekaterina,” dedi. “Ona bir çare yok ne yazık ki.”

“Biliyorum.”

“Biliyor musun gerçekten de?” diye sordu Perva.

Bu soruyu da cevap alamayacağını bilerek sormuştu. Alamadı da. Önemsemedi. Ellerini cebine koyduğunda bu durumdan nasıl kurtulacağını düşündü. Bu gece buraya hiç gelmemesi lazımdı. Aradan geçen onca seneye

rağmen nasıl hiçbir şey değişmemiş olabilirdi ki? Her şey aynıydı. Annesi dağılıyordu ve o da annesini topluyordu.

Bu döngü ikimizden biri ölünceye dek bitmeyecek, diye düşündü. Belki o benden önce ölürse, artık onu değil de onun bende bıraktıklarını toparlamaya çalışabilirim.

Ama sadece çalışabileceğini biliyordu. Çünkü başaramazdı.

“Biliyor musun,” dedi Ekaterina yine sessizliği bozduğunda. “Kafamda çok canlandırdım bu anı. Yani, tekrar konuşacağımız anı. Ama hiçbiri böyle değildi. Aynı döngüde değildik hayallerimde. Ebeveyn olan sen değildin, çocuk olan ben değildim. Tam tersiydi. En başta olması gereken gibi. Tamamen düzelmiş ve iyileşmiş bir şekilde karşına çıkmak isterdim.”

Güzel, diye düşündü Perva. En azından o da bir döngüde olduğumuzun farkında. En azından bir şeyleri fark edebiliyormuş. Ama bu düşünce bir saniye sonra onu rahatsız etti çünkü içine düşen his rahatsız ediciydi. Fark edebiliyorsa neden değiştirmek için hiç uğraşmamıştı?

“Sen iyileşemezsin,” dedi Perva. “Düzelemezsin de. Çünkü bunu istediğin yok aslında.”

“Doğru,” dedi. “Bu yüzden hiç karşına çıkmayacaktım.”

“Tabii ki çıkmayacaktın,” dedi Perva. “Ne zaman çıktın ki? İlkokuldan mezun oldum. Orada değildin. Ortaokuldan mezun oldum, orada değildin. İyi bir lise kazandım, orada değildin. O liseden soy ismimiz yüzünden atıldım, yine orada değildin. Başka bir liseye kaydoldum, orada değildin. İnat ettim ve babamın beni yapmak istediği kiralık bir katilden fazlası olmak için üniversiteye girdim, yine orada değildin.” Duraksadı. “Sormadın ama söyleyeyim. Rus Dili ve Edebiyatı okuyorum bu arada. Son sınıftayım.”

“Benim okuduğum bölüm,” dedi Ekaterina. Onun sesi de donuktu artık.

“Evet,” dedi Perva. “Bana hamile olduğun için bitiremediğin o bölüm. Evet. Çekinme, söyleyebilirsin. Hep söyledin. Şimdi söylemende de sorun yok. Suçla beni. Sorun yok. Ben de her şeyde kendimi suçluyorum. En basiti bu.”

“Vlad...”

“Beni düşürmek için merdivenden kendini atmana gelmemiz için hızlanman lazım,” dedi Perva alaycı bir sesle. “O yüzden oyalanma, hızlıca

suçla beni, içindeki nefreti kus. Kus da rahatla. Seni hasta eden şey bu. Bana olan nefretin.”

Annesinin yine ağlamaya başladığını hissettiğinde arkasını dönüp banyodan çıktı. Bunu biraz daha kaldıracak hâli yoktu. *Buraya gelmemeliydim,* diye düşündü. *Bu gece gerek yoktu. Zaten yeterince kötü bir geceydi. Gerek yoktu.*

“Senden nefret etmiyorum ki,” dedi annesi hemen arkasından çıktığında. Banyodan çıkıp koridorda yürümeye başlamışlardı. Perva öndeydi, o ise bir adım arkada. “Sen benim oğlumsun. Senden nasıl nefret edebilirim?”

“Bilmiyorum,” dedi Perva derin bir nefes aldığı anda. Arkasını dönmeden konuşmuştu. Yüzüne bakmadığında daha acımasız olabiliyordu. Yüzüne baktığında her şey daha zordu. “Ben de her gece kendime bunu soruyorum. Ben senin oğlunum. Benden nasıl nefret edebilirsin?”

“Gitme,” dedi annesi elini koluna sardığında. “Konuşalım. Lütfen.”

“Konuşacak ne var?” diye sordu Perva.

“Çok şey,” diye cevapladı annesi.

“Çok geç,” dedi Perva. “Konuşmanı istediğimde hep sustun. Bana da susmayı öğrettin. Şimdi sen konuşabilirsin. Ama ben konuşamıyorum.”

“Her şeyi düzeltebilirim.”

“Nasıl?” diye sordu Perva. “Geçmiş nasıl değiştireceksin?” Gözlerini sıkıca kapattığında kadına döndü. “Siktir et. Gerçekten benim için bir şeyler yapmak istiyorsan beni bırak, Ekaterina. Bırak. Kendine odaklan. İyileş. Tamam mı? Yapabilir misin bunu?”

“Evet,” dedi Ekaterina büyük bir şaşkınlıkla. “Sanırım. Yapabilirim.”

“Güzel,” dedi Perva. “Şimdi zulanı aç ve tüm tozu klozete dök. Ve babam geldiğinde ondan seni doktora götürmesini iste. Her hafta. Hiç kaçırmadan. Tamam mı?”

“Tamam,” dedi kafasını salladığında. “Elimde hiç mal yok zaten. Bitti.”

“Doğruyu mu söylüyorsun?” diye sordu Perva kaşlarını çatarak ona baktığında. Kafasını salladı. “Yemin ederim.”

“Öyle olsun,” dedi Perva salona doğru ilerlediğinde.

Cebinden sigara paketini çıkardı ve bir dal çekerek dudaklarının arasına koydu. Babasının ona hediye ettiği altın rengindeki Zippo’yla sigarayı yaktığında derin bir nefes aldı. Annesinin ona baktığını görünce hiçbir

şey söylemeden paketi açtı ve ona uzattı. Kadın bir dalı çekerek dudakları arasına koyduğunda Perva eğilerek dudakları arasındaki sigarayı yaktı ve salona ilerlemeye başladı.

“Ne zaman başladın sigaraya?” diye sordu Ekaterina. “Eskiden kokusuna bile dayanamazdın.”

“Bilmem,” dedi Perva. “Saymadım. Olmuştur herhâlde beş sene.”

“Boyun çok uzamış,” dedi bu sefer de. “En son 180’din. Kaç olmuşsun?”

“Bilmiyorum,” dedi. “Ölçmedim.”

“Ölçelim mi?”

“Gerek yok.”

“Peki,” dedi kadın yanına ilerlediğinde. “Kitaplarımdan almak ister misin? Aynı bölümü okuyorsun. Notlarım da var. İşine yarayabilir.”

“İstemez.”

“Peki,” dedi tekrardan. “Odana girmek ister misin? Her şey aynı. Vargın’ın tarafında da senin tarafında da... Kıyafetlerin bile masanın üstünde duruyor. Çarşafıları bile değiştirmedim.” Ekaterina, yıllar geçmesine rağmen hâlâ Odkan’a ikinci ismi ile hitap ediyordu.

“İstemiyorum.”

“Nadia ile aran nasıl?” diye sordu bu sefer.

“Odkan ile sevgili onlar. Yıllardır.”

Ekaterina şaşırdı. “E siz...”

“Çocuktuk,” dedi. “Çok geçti üstünden.”

“Senin sevgilin var mı peki?”

“Yok.”

“Olmadı mı hiç?”

Ofladı. “Olmadı galiba.”

“Galiba mı?” diye sordu annesi peşinden ilerlerken. Hayatında hiç sormadığı kadar soruyu şu an soruyordu. Ama onca seneyi tek bir saatte değiştiremezdi.

“Denedim ama olmadı.”

“Neyi denedin de olmadı, anlamadım?”

“Normal biri olmayı.”

“O ne demek?” diye sordu annesi kafası karışmış bir şekilde.

Siktir etsene. “Odkan gelip görüyor mu hiç seni?” diye sordu Perva sorusuna cevap vermek yerine.

“Hayır,” dedi Ekaterina kaşlarını çatarak. “Neden gelsin ki?”

“Doğru,” dedi Perva alayla. “Neden gelsin ki?”

“O nerede kalıyor?” diye sordu Ekaterina. Şimdi ruh hâli biraz daha düzeldiğinden normal muhabbet edebiliyordu ama birkaç dakika sonra ne olacağını kimse kestiremezdi. Perva bile.

“Leo ona ev aldı,” dedi Perva umursamaz bir şekilde. “Orada.” *Benim nerede kaldığımı sormadı bile,* diye düşündü. Ama yine sustu.

“Şeytan görsün onun yüzünü,” dedi Ekaterina sinirle. Leo’nun ismini duyduğunda hep aynı tepkiyi veriyordu.

“Görüyor ya zaten,” dedi Perva alaycı bir sesle. “Her gece babamla beraberler.”

“Baban onun yanında melek,” dedi Ekaterina koltuğa oturduğu sırada. Televizyondaki korku filmi bitmişti. Reklamlar oynuyordu.

“Bu ailede kimse melek değil,” dedi Perva umursamaz bir sesle.

“Sakal yakışmış,” dedi Ekaterina.

Ne diyeceğini bilemiyordu ama bir muhabbet açma ihtiyacı hissediyordu. Senelerdir bugünü hayal etmişti. Şimdi öylece çıkıp gitmesini istemiyordu. Hem de çöküşünü görmüşken. Ona normal biri de olabileceğini göstermek istiyordu. Ne kadar buna kendisi bile inanmasa da.

Perva kafasını koltuğa yaslayarak sigaradan derin bir nefes çekti. Gözleri duvara takılmıştı. Annesinin yaptığı resimler vardı.

“Sağ ol,” dedi Perva alaycı bir sesle. “Senin bıraktığın yara izini gizliyor.”

Ekaterina bir an donakaldı. Yine. Ve sonra ağlamaya başladı. Yine. Ellerini yüzüne kapatarak kafasını geri atmıştı. Yine. Perva derin bir nefes aldı. Bu sefer söylediklerinden pişman hissetmemek istedi ama yine kendini suçlamıştı. Sigarayı küllüğün içinde söndürdükten sonra annesinin elindeki sigarayı da aldı ve küllükte söndürdü çünkü yanlışlıkla kendini yakacaktı. Annesi başını göğsüne yasladığında bir an nefes boşluğuna yumruk yemiş gibi hissetti. Çenesi titremeye başladığında yumruğunu da sıkma ihtiyacı hissetti. Geri çekilmek istedi. Bağırarak istedi. Defolup gitmek. Ama yapamadı.

Dünyanın en acımasız adamı olsam bile sana karşı hiçbir zaman senin bana olduğun kadar acımasız olamayacağım, diye düşündü.

“Özür dilerim,” dedi kadın ağlamaya devam ederken. “Özür dilerim. Özür dilerim. Affet beni. Lütfen. Böyle olsun istemedim. Yemin ederim istemedim. İstemedim. İstemiyorum. Keşke her şeyi değiştirebilsem. Çok üzgünüm. Perva... Çok üzgünüm.”

“Biliyorum,” dedi Perva. “Sorun değil. Biliyorum, *anne*.”

Geri çekilmedi ama annesine sarılmadı da. Sadece kendisine sarılmasına izin verdi. Ağlamasına da. Nihayet ağlaması bittiğinde ve göğsünde uyu-yakaldığında ise geri çekildi. Onu koltuğa yatırarak üzerini battaniye ile örttüğünde ayağa kalktı. Evden siktir olup gidiyordu ama babası gelmeden onu bu hâlde bırakmak istemiyordu. Bu yüzden evin içinde turlamaya başladı. Ve adımları hiç girmek istemediği odasına götürdü onu.

Kapalı kapıyı açarak odadan içeri girdi ve ışığı yakarak odaya baktı. Annesi doğruyu söylüyordu. Hiçbir şey yerinden oynamamıştı. Siyah perdeler hâlâ kapalıydı. Masanın önündeki sandalyede Perva'nın kıyafetleri vardı. Artık içine girmesinin imkânsız olduğu beyaz bir tişört ve siyah bir eşofman altı. Yatağına baktı. Üzerinde bir kitap vardı. *Dostoyevski. Budala. İlk basım. Annesinin kitabı*. Çarşafına bile dokunmamıştı dediği gibi. Odanın onun kısmındaki duvarlar bomboş ve griydi. Masanın üzerine baktı. Hiçbir şey yoktu. Çünkü her zaman düzenliydi. Kıyafetlerinin dağınık bir şekilde orada olmasının nedeni de evi son saniye terk etmesiydi.

Odanın Odkan'a olan kısmına baktı. Onun yatağı topluydu çünkü gi-dişi o kadar ani olmamıştı. Masanın üzeri de topluydu ama Perva'nının aksine bomboş değildi. Üç çerçeve vardı. İki tanesi boştu. Bir tanesinde babası ile fotoğrafı vardı. Diğerinde ablası ile. İkisini de almıştı. Üçüncüsünde Perva ile beraberlerdi. Çok daha küçücükken. Neredeyse on yaşlarındayken. Ön bahçede çekilmiş bir fotoğraftı. Odkan, Perva'nın omzuna kolunu atmıştı. İkisinin üzerinde de bir futbol forması vardı. Perva hatırlamasa da muhtemelen ön bahçede futbol oynadıkları bir gün Nadia çekmişti fotoğrafı. Bunu almamıştı. Muhtemelen Perva'ya bırakmak istemişti. Hemen peşinden onun da terk edeceğinden haberi yoktu.

Perva'nın bomboş olan duvarının aksine onda izlediği filmlerin posterleri vardı. Perva ile ortak kullandıkları dolabın içinde ise Perva'nın ders kitaplarına karşılık onun kramponları ve futbol topu vardı. Duvardaki boş

çerçeveye baktı. Orada eskiden tuttuğu takımın, Barcelona'nın bir futbolcudan imzalı forması vardı ama giderken tabii ki onu da almıştı.

Perva odaya son bir bakış atarak çıktı. Diğer odaya ise hiç girmede. Her şeyi ona bırakmak istiyordu. Madem her gece bakıyordu... Derin bir nefes aldı ve bir sigara daha yaktı. Babasının gelmesini dışarıda beklemeye karar verdi.

Bu eve katlanamıyordu.

Küçükken de şimdi de.

Dış kapıya ilerledi ve dışarı çıktı. Merdivenler ıslak olduğu için otur-
maktan vazgeçip ayakta beklemeye karar verdi. Babası tam yarım saat sonra
geldi. Garajda duran siyah BMW'nin farları gözünü aldığı için ela gözlerini
yavaşça kıstı. Babası arabadan çıkıp eve doğru yürürken bakışları yerdeydi
ama oğlunu fark ettiğinde şaşkınlıkla donakalmıştı.

"Senin burada ne işin var?" diye sordu Nikolai şaşkın bir sesle. "Annen
içeride..." Duraksadı. "Onunla konuştun mu? Ne yaptın lan yine ona?"

"Bir şey yapmadım," dedi Perva. Bu tepkiyi beklediği için şaşırmamıştı
tabii ki. "Uyuyor. Sakinleşti."

"Sakinleşti mi?" diye sordu Nikolai bağırarak. "Ne yaptın yine?" Sinirle
durdu. "Umarım onu yine ağlatmamışsındır, Perva. Yoksa seni gerçekten
öldüreceğim."

"O iyi değil baba," dedi Perva ellerini cebinden çıkardığında. "Doktora
gitmiyor. Ayrıca yine kokain kullanmaya başlamış. Neden takip etmiyorsun?
Neden her gece dışarıdasın? Yaptığın şeyler neyse bırak ben yapayım, sen
onunla ilgilen. Bu endişeli numaralarını da kes. O iyi değil, ben bunu onu
neredeyse dört beş senede bir görmeme rağmen fark edebiliyorum ama sen
her gece yanında olmana rağmen fark edemiyorsun."

"Amına koyayım," dedi Nikolai sinirle. "Nereden bulmuş yine malı?"

"Bilmiyorum," dedi Perva. "Onu doktora götür." Omzunu silkti.
"Benden bu kadar."

Nikolai ağzını açacağı sırada Perva buna izin vermeden ilerledi ve mer-
divenlerden indi. Babasının arabasının yanına park ettiği siyah Porsche'a
atlayarak gazı kökledi ve bir daha asla gelmek istemediği evi terk etti. İste-
miyordu ama geleceğini biliyordu.

Telefon çalmaya başladığında göz ucuyla kimin aradığına baktı. *Odi*.
Başkası arasa açmazdı. Ama tek çalışta cevapladı.

“İyi ki doğduuuuuuun, Perva!” Şarkı söylemeye başlamasıyla Perva güldü. “İyi ki doğduuuuuuuuun, Perva! İyi ki doğduuuuuuun, iyi ki doğduuuuuun, mutluuuuuu yıllaaaaaar sanaaaaaa!”

“Salaksın sen,” dedi Perva, Odkan nihayet şarkı söylemeyi bitirdiğinde. “Sesin de ne kötü amma koyayım ya. Bir de bağıra bağıra söylüyorsun. Kulağım patladı.”

“Doğum günün kutlu olsun, Vlad!” diye bağırdı Nadia arkadan. “Çok güzel bir hediye aldım sana! Bayılacaksın!”

“Benim hediyem daha iyi,” dedi Odkan gülerek. “Neredesin? Gelip alalım seni.”

Neden bunca saat aramadıklarını sorgulamadı çünkü mezarda olduğunu bildiklerini biliyordu. Her sene aynı şeyi yapıyordu. Bu yüzden işinin ne zaman biteceğini az çok tahmin edip aramışlardı.

“İçecek miyiz?”

“Ne istersen.”

“Siz ne yapıyorsunuz?”

“*Romantik Komedi 2* izliyoruz amına koyayım... Türkçemi geliştiriyorum.”

“Sizin gelmenize gerek yok,” dedi Perva. Eve gittiğini öğrenmelerini istemiyordu. “Ben geleyim. Senin evdesiniz, değil mi?”

“Evet,” dedi Odkan.

“İyi gelirken Ongun’u da alırım yoldan.”

“Lan o ne alaka ya?” dedi Odkan. “Yok Ongun falan. Ben varım. Tek gel.”

“Sevgilin beni kısıkanıyor Nadia,” dedi Perva alayla. “Farkında mısın?”

“Maalesef,” dedi Nadia. “Vlad mı ben mi, Odkan? Çabuk cevap ver.”

“Ya kızım bu da soru mu?” dedi Odkan hiç düşünmeden. “Tabii ki Perva.”

“Of siktir git ya!”

“Helal olsun lan sana! Kardeşim benim!” diye bağırdı Perva. “Ama ben sevgilimi seçerdim sana karşı, haberin olsun. İleride kırılma bana sonra.”

“Senin sevgilin olacak da...” dedi Odkan. “Ben göreceğim de... Oho... O iş yaş, abim.”

“Yirmi dakikaya geleceğim,” dedi Perva. “Sen aşağı in de tekele girer içecekleri alırsınız.”

“Tamamdır,” dedi Odkan. “Çaldır sen beni gelince.”

Gazı kökleyerek yola saptı. Gerçekten de yirmi dakika sonra evin oradaydı. Odkan’ı çaldırıldığından Odkan çoktan aşağı inmişti. Apartmanın önünde duruyordu. Altında siyah bir eşofman altı, üstünde ise beyaz bir kapüşonlu vardı. Sigara içiyordu.

“Doğum günün kutlu olsun kardeşim,” dedi sigarayı dudaklarına sabitleyip Perva’ya sarılmak için bir hamle yaptığında. Her zamanki gibi ilk kutlayan oydu. Perva ona kısaca sarıldı ve “Sağ ol,” dedi geri çekilmeden önce.

Tekele doğru yürümeye başlayacağı sırada Odkan işaret parmağını gözüne doğru tutunca duraksadı ve parmağına baktı. 20’21 dövmesi yaptırmıştı parmağına. Bu gece yapmış olmalıydı çünkü dün bu yoktu.

“Ne yaptın lan sen?” diye sordu şaşkınlıkla. İşaret parmağına daha yakından baktı. “Dövme mi yaptırdın, manyak?”

“Doğum günü hediyesi,” dedi. “Sen 21 oldun, ben 20. Bu sene yaptırmayacaktım da ne zaman yapacaktım?”

“Ya salak salak dövme yaptırıyorsun,” dedi Perva ama sırtıyordu. “Pişman olacaksın sonra ileride.”

Yürümeye başlamışlardı. Sokak bomboştu. Sadece ikisi vardı. Karşıdaki tekelin ışıkları yanıyordu.

“Neden pişman olayım bu dövmeden amına koyayım ya?” diye sordu Odkan alaycı bir sesle.

“Aramız bozulunca görürsün,” dedi Perva gülerek. “Bakar bakar ağlarsın artık.”

“Öyle bir ihtimal mi var?” dedi Odkan gülerek kolunu Perva’nın omzuna attığında. “Görmüyor musun sen şu dövme ya? Sen 21’sin. Ben 20. Aramıza hiçbir şey giremez. Sayılar bile.”

21 KASIM 2017

Yağmur damlaları cama vururken sakın kalmak için elimle masanın üzerinde bir ritim tutuyordum. Bahçe kapısı hâlâ açık olduğu için yağmur sesi olması gerekenden daha çok geliyordu. İçeriye su girdiğini farkındaydım ama kalkıp kapıyı kapatamıyordum.

“Bana öldürecek gibi bakmayı ne zaman bırakacaksın?” diye sordu oturduğu yerden.

Sesiyle beraber kafamı yasladığım dizlerimden çektim ve ona doğru baktım. Koltukta oturuyordu. Aslında yatar pozisyondaydı. Üstü hâlâ çıplaktı. Bakışlarım yüzüne değil de karnındaki açtığım kesige takılıyordu.

“Öldüğün zaman,” diye cevapladım onu ters bir sesle.

“Açtığın kesige bakmana gerek yok,” dedi. “Bana bakabilirsin. Kendini suçlama. Sonuçta sen diktin. Yani yaptığın şeyi sıfırlamış oldun bir nevi.”

“Kendimi suçlamıyorum,” dedim ters ters ona baktığımda. “Umurumda değilsin. Keşke bıçağı ağzına soksaydım.”

“Fantezin mi var?” Sesi alaycıydı.

“Gram komik değilsin,” dedim ters ters bakmaya devam ettiğimde. “Normalde konuştuğum zaman susmam için ısrar edip durursun. bakıyorum da şimdi de sen susmuyorsun. Seni bıçaklamam mı gerekiyordu bunun için? Bilseydim çoktan yapardım.”

“Sinirlenince aşırı komik oluyorsun,” dedi. “Elimde değil.”

“Kes sesini de zıbar!”

“Zıbaramam,” dedi. “Yaram acıyor.”

“Aynen,” dedim. “Eminim ki acıyordur.”

Yüzündeki alaycı gülümsemeyi sildi ve gözlerini kapatarak kafasını yalandan geriye attı. “Ah!” Yalandan inlemişti.

“Gayet iyisin,” dedim oturduğum yerden kalktığımda. “Bu numaralarını başkasına sakla. Bu saatten sonra senin hiçbir numarayı yemem.”

“Sana hiç numara yapmadım,” dedi birden ciddileşerek. “Mektubun gerçek olmadığını söyledim. Sana kanıtlayacağımı da. Bu ısrarının nedeni ne o hâlde? Beni bıçakladığın için pişman olman gerekmiyor mu bu noktada?”

“Nedenmiş o?”

“Çünkü suçsuzum,” dedi omzunu silkerek.

“Bana yalan söyledin,” dedim ciddiyetle.

“Ben sana asla yalan söylemem,” dedi. O da benim kadar ciddiydi.

“Buna inanmamı mı bekliyorsun?” diye sordum.

“Evet,” dedi. “Bana inanmanı bekliyorum.”

“Gerçeği gizlemek de yalan söylemekle aynı şey benim gözümde,” dedim. “Sen beni yanına aldın, öyle ya da böyle bir oyuna davet ettin ve sonrasında tamamen kabuğuna çekildin. Bana kendimi bir fazlalıkım gibi hissettirdin. Sus, Bengi. Kes, Bengi. Bilmiyorsun, Bengi. Git başımdan, Bengi. Hep aynı şey! Yetti artık! Bir şey bilmiyorsam anlatırsın. Susmuyorsam sen konuşursun ki ben cevaplarımı alıp konuşmayayım. Çok meraklıyım sanki seninle muhabbet etmeye be! Ben bunu çekmek zorunda mıyım? Neden bunu çekeyim ben?”

“Sakin ol,” dedi oturduğu yerde yavaşça doğrulduğunda.

Suratını buruşturduğunu gördüm. Sadece bir saniye sürdü ve kendini hızlıca toparladı ama benim radarımdan kaçmamıştı tabii ki. Gerçekten acı çektiğinin farkındayım. Ama bunu saklamakta çok iyiydi.

Olması gerekenden bile iyiydi.

“Sakinim zaten,” dedim. Ama değildim. Yine sinirim fırlamıştı. “Sadece doğruları söylüyorum.”

“Haklısın,” dedi yalnızca.

“Ne haklısın?” diye sordum ters ters.

“Haklısın dedim,” dedi. “Haksızsın demedim. Neden her şeye ters ters tepki veriyorsun?”

“Sinirliyim,” dedim sadece. *Hiç fark edilmiyordu zaten ya Bengi.*

“Haklısın sinirlenmekte de,” dedi. “Ama ben de haklıyım.”

Kaşlarımı çatarak ona baktım. “Nerede haklısın sen tam olarak?”

“Ben öyle bir mektup görseydim,” diye başladı cümleye. “Asla ama asla seninle konuşmadan öylece terk edip gitmezdim. Tamam, bana güvenmedin. Tamam, üstüne düşününce bile mantıksız olmasına rağmen seninle oynadığımı düşündün. Bundan ne çıkarım olacaksa... Saçmalık... Neyse... Tamam, sinirliydin. Anlıyorum. Ama sabahın köründe fırlayıp gitmeden önce bir saniye düşünüp beni uyandırısaydın her şeyi dakikalar içinde hallederdim. Ama sen arkamdan iş çevirmeye karar verdin. Durmadan bana güvenmekten ve güvenememekten bahsediyorsun ama bu yaptığından sonra ben sana nasıl güveneceğim, Bengi? Bunu hiç düşündün mü peki?”

“Güvenme o zaman,” dedim omzumu silkerek.

Tabii ki konuşmasında takıldığım tek nokta bu değildi ama hâlâ sinirliydim. Haksız olduğum noktalar olduğunu biliyordum ama bu duruma düşmemizin en baştaki nedeni ben değildim, oydu. Eğer bu yola beraber çıkmaya karar verdiğimiz ilk andan itibaren bana karşı net olsaydı ve ben bir şeyler öğrenmeye çalıştığım her seferinde beni suçlamasaydı zaten o mektubun doğru olduğunu düşünüp bir anda her şeyi çöpe atmazdım.

Kafasını geriye attı. “Of...” Homurdandığında daha da sinirlendiğimi hissettim. “Sen harbi çocuksun ya...”

“Siktir git ya,” dedim sinirle. “Başkasını bul da onunla hallet bu saçma oyununu. Sıkıldım zaten avından da avcısından da aslanından da ceylanında da şahından da piyonundan da be!”

Neden bu kadar sinirli olduğumu bilmiyordum. Sanırım sınıra geldiğim için bu tepkiyi veriyordum. Hep aynı şeyi yapıyordu. En başta da bunu yapmıştı. Bu işi halletmek için beni yanına alıyordu ama bana durmadan çocuk gibi olduğumu söylüyordu. En başta dediğim gibi, bu hâlde olmamızın nedeni onun bana bir şeyler anlatmadan sadece beni susturup durmaya çalışmasıydı.

Oturduğum sandalyeden ayağa kalktım ve salonu terk etmek için bir adım attım.

“Nereye gideyim, amına koyayım ya?” dedi birden sinirle. Sesi yükselmişti ve oturduğu yerden ayağa fırlamıştı. “Nereye gideyim?” diye sordu tekrardan. Hızlı birkaç adım atmış ve birden önüme geçmişti. “Nereye gideyim, Bengi?”

“Bana ne senin nereye gideceğinden?” diye sordum sinirle. Bir adım geri çekildiğimde bana doğru bir adım daha attı. Şimdi kaçan bendim, yaklaşan oydu. “Bul bir yer. Beni ilgilendirmiyor.”

“Gidecek bir yerim yok.”

Duraksadım ve yüzüne baktım. O bir saniye içinde ela gözlerinde gördüğüm şeyi adlandırmak zordu ama yumuşamama neden olduğunu hissediyordum. Gözlerim yine karnındaki bandaja takıldığında canının yanıp yanmadığını merak ettim. Bir şey belli ettiği yoktu.

“Yat uyu Narbekov,” dedim kısa bir sessizlikten sonra. “Sabah konuşuruz her şeyi. Hâlim yok. Hem senin de uyuman lazım.”

“Git diyordun az önce?” diye sordu kaşlarını çatarak.

“Of gitmek istiyorsan git be!” dedim. “Git diyorum, gidecek yerim yok diyorsun. Kal diyorum, git diyordun diyorsun.”

“Bu ne öfke ya...” Beni alayla süzdü. “Gören de ben seni bıçakladım sanacak.”

“Yanlışlıkla bıçakladım,” dedim.

“Karnımı deştin resmen,” dedi. “Nasıl bir yanlışlık bu?”

“Değil mi?” diye sordum. “Nasıl bir yanlışlık bu? Ben de o mektubu görünce böyle düşündüm. Nasıl bir yanlışlık bu? Sonra sen açıklamasını yaptın ve şimdi yine aynısını düşünüyorum. Yanlışmış ya o mektup. Nasıl bir yanlışlık bu? Koskoca bir mektup nasıl yanlış olabilir, acaba?”

“O mektubu sikeyim ben...” diye söylendi. “Onu o çekmeceye koyan elimi sikeyim ben. Göreceğini düşünmeyen aklımı sikeyim ben. Hayır, pardon, görmeyeceğini düşünmedim değil aslında. Ama bir kâğıt parçası yerine bana inanırsın sanmıştım. Onu sanan aklımı sikeyim ben. Aklımı sikeyim.”

“Açıklama yapacaksan yap,” dedim. “Yapmayacaksan yat, uyu. Yarın konuşuruz.”

“Açıklama yapsam inanacak mısın sanki?” diye sordu. Ela gözleri yüzümde dolaşıyordu. Olduğum yerde gerildiğimi hissettim.

“O zaman beni nasıl ikna etmeyi düşünüyorsun?” diye sordum kaşlarını çatarak.

“Göstererek,” dedi net bir sesle.

Kaşlarım çatıldı. “Neyi göstereceksin?”

“Babamın günlüğünü,” dedi. “El yazısını gördüğünde ona ait olmadığını anlarsın. Anlamasan bile... Bu mektubun büyük bir benzeri var, merak etme. Zaten yazan da ondan kopya çekmiş ya. Ama işine gelen kısımlarını değiştirmiş. Artık benim kimin peşine düşmemi istemiyorsa... Başka bir hedef vermiş bana. Çünkü beni tuzağa kanacak bir av sanmış. Ama ben avcıyım. Av değil. Av olan o. Henüz haberi yok bundan. Yakında olacak.”

Kafam karışmış bir şekilde ona baktım. Tikhon’un babasını Perva’nın yak-
tığını söylüyorlardı çünkü Tikhon’un babasının da Nikolai’yi aynı şekilde öldürdüğüne dair bir dedikodu vardı. Ama bu olay doğru olsaydı, Perva neden intikam için bir yola çıkacaktı ki? İntikamını çoktan almış olurdu.

Mektup doğru ise... Benimle ne yapacaktı?

Yine aynı çukura girdiğim için sinirim daha da arttı. Hiçbir şey anlayamamak o kadar sinirimi bozuyordu ki artık. En başından bana karşı açık olsaydı eğer şu an kafam bu kadar karışık olmazdı. Ama o beni terslemeyi ve gizemli olmayı seçmişti.

Sonra da gittiğim için beni suçluyordu.

Oldu ya. Tabii.

“Böyle bir şeyi kim neden yapsın ki?” diye sordum kafam karışmış bir şekilde.

“Babamı öldürdüğü için, Bengi,” dedi net bir sesle. “Benim intikam arayışında olacağımı biliyordu. Bu yüzden bana bir yem vermek istedi ki susup oturayım. Büyük ihtimalle senden de haberi yoktu. Ogun zaten yok. Ortada intikam alabileceğim biri bile bırakmadı ki sessiz kalabileyim. Kimin yapuğunu bileyim, onu aklımdan bile geçirmeyeyim.”

Şok içinde ona baktım. “Mektubu kimin yazdığını biliyor musun?”

“Hayır,” dedi. “Hayır, Bengi. Bilmiyorum. Bilsem burada olmazdım. Bilsem seni bu işin içine hiç katmazdım. Gider ve onu gebertirdim.”

“Kim olabileceğine dair bir fikrin var mı?” diye sordum bu sefer de.

Onu suçlayıp evi anında terk eden birisine göre oldukça kolay ikna oldun sözlerine, Bengi.

“Hayır,” dedi tekrardan.

“Belki de annemleri de öldüren odur.”

“Merak etme,” dedi net bir sesle. “Onu bulacağız. Sonra da onu geberteceğim. İntikamını alacağız.”

“Onu neden ben gebertmiyorum?” diye sordum kaşlarımı çatarak.

“Senin ellerini kirletmene gerek yok,” dedi. “Benimkiler zaten oldukça kirli.”

“Ya kirletmek istiyorsam?” diye sordum kaşlarımı çatarak.

“Ya ben kirletmeni istemiyorsam?” diye sordu o da kaşlarını çatarak.

“Senin ne istediğinden bana ne?”

“Senin ne istediğinden bana ne peki?”

“Benim söylediklerimi mi tekrar edeceksin durmadan?” dedim. “Konuş, konuş derken bundan bahsetmiyordum. Papağan gibi söylediklerimi tekrar edip duruyorsun.”

“Ben neden sana hiçbir şey beğendiremiyorum?” diye sordu bıkkın bir şekilde.

“Memnuniyetsizimdir ben.”

“Orası belli...”

“Aynı kişi değillerse?” diye sordum söylediğini görmezden gelerek. “Ya farklı kişilerse? Yani babanın katili ile benim annemle babamın katili...”

“Sorun değil,” dedi. “Onu da buluruz.”

“Bulur muyuz?” diye sordum.

“Evet,” dedi. “Buluruz.” Bana doğru eğildi. “Beraber.”

“Bu senin elinde,” dedim düz bir sesle. Ama bana yaklaştığında kalbim çok hızlı atıyordu. Elimde değildi. Üzerimdeki etkisini engelleyemiyordum. Ne kadar sinirli olduğumun bir etkisi yoktu. Hep bir etkisi vardı. Ne yazık ki.

“Nasıl benim elimde?” diye sordu kaşlarını çatarak. “Dinlemeden etmeden giden sensin. Sorunları konuşarak, çözerek yapacağız bu işi. Sence bunları yapmayan kim? İpucu vereyim, sensin.”

“Konuşarak mı çözeceğiz?” diye sordum alayla güldüğümde. “Ya sen şurada ilk kez iki kelime ettin diye kendini konuşuyor mu sanıyorsun, gerçekten?” Sinirle ona doğru bir adım attım. “Bir aydır öldürdün be beni, öldürdün! Ağzından bir tane laf alacağım diye şekilden şekle girdim! Ağzını her açtığında saçma salak av ve avcı muhabbetinden başka da bir şey demedin! Belgesel mi anlatıyorsun, mal herif! Sorduğum şeyleri söylemek çok mu zordu?”

“Ben sana hakaret ediyor muyum?” diye sordu alaycı bir sesle.

Takıldığı şey kafamı duvara vurmak istememe neden oldu. Benim sinirimi mi sinamaya çalışıyordu bu adam?

“Evet,” dedim. “Daha biraz önce geri zekâlı dedin bana!”

“Geri zekâlı gibi davrandığın içindi o,” dedi. “Ben salakça bir şey yapmadım.”

“Seni var ya...”

Cümleme devam etmek yerine derin bir nefes aldığım da dudakları yana doğru kıvrıldı. Kafasını yavaşça yana yatırmıştı ve eğlen en el gözleriyle beni izliyordu. Normalde her zaman ciddi ydi de şimdi mi benimle alay edesi gelmişti? Keşke bu adamın kafasının içinden ne geçtiğini öğrenebilseydim.

“Beni var ya, ne?” diye sordu eğlen en bir şekilde.

“Öldürürüm,” dedim sinirle.

Bana bir adım daha attığında duvar ile arasında kalmıştım. Göz göze gelmemiz için kafasını oldukça eğmesi gerekiyordu. Aynı şekilde benim de kafamı epeyce yukarı dikmem gerekiyordu çünkü boyu çok uzundu. Aradaki boy farkı belliydi. Gözleri bu gece ikinci kez dudaklarıma takıldığında onun dudaklarına bakmamak için büyük bir savaş vermem gerekti. Sorun kesinlikle kokusuydu. Başka bir şey değildi. Çünkü ne zaman o kokuyu alsam beynimde bir yavaşlık oluyordu. Mantıklı karar verme mekanizmamda da ufak bir sorun.

“Bana uyar.”

Dudaklarına bakmamak için büyük bir savaş vermeme rağmen alayla yana doğru kıvrıldığını farkındaydım. Neden bu kadar rahattı? Neden hiçbir şey olmamış gibiydi? Adamı bıçaklamıştım ya!

“Kalbinden de mi bıçaklayayım seni?” diye sordum alaycı bir sesle. “Anlamıyorum ki. İsted iğ in şey ne?”

“Sensin.”

Şok içinde yüzüne baktığımda eminim ki gözlerim bile büyümüş ve ağzım açık kalmıştı. Yüzündeki o eğlen en ifadenin büyümesinden ve dudaklarında tam anlamıyla bir gülümseme belirmesinden anlamıştım onu.

Resmen benimle dalga geçiyordu.

Daha da sinirlendiğimi hissettim. Sanki mümkünmüş gibi.

“Of!” dedim sinirle onu ittirdiğimde. “Dalga geçiyor bir de benimle! Delireceğ im bak şimdi! Git başımdan! Çık git buradan, nerede kalırsın ne

yaparsın sokakta mı yatarsın bilemem ama yeter bak, sınırına geldim, çok ciddiylim!”

“Sen bayağı tatlı bir şey oldun ya.”

“Bak ya,” dedim sinirle. Hâlâ dalga geçiyordu. “Hâlâ dalga geçiyor!”

Gideceğim sırada elini belime doladı ve beni kendine doğru çekti. O kadar sert çekmişti ki karnına doğru hızla savrulmuştum. Tam bandajın olduğu yere, yani yarasına çarptığımda birden bağırdı. Bağırması ile beraber ben de irkildim. Sonunda bir tepki vermişti. Biraz daha belli etmeseydi fiziksel acı çekmeyen bir robot olduğuna inanacaktım.

“Lan!” Sesi acı doluydu. “Ne yapıyorsun, öldürecek misin harbiden beni?”

“Ben mi bir şey yapıyorum, sence?” diye sordum şok içinde. “Sen tutup çektin beni kendine, manyak mısın?” Kolunu ittirdim ama kıpırdamadı. “Çekilsene be!”

“Biraz sakinleş,” dedi kolunu gevşettiğinde. “Derdin ne? Az önce ikna oldun. Ben suçsuzken beni suçladın ve üstüne bıçakladın. Hâlâ sinirli olan sensin. Nasıl bir olay bu? Anlamıyorum.”

“Beni bir ay boyunca salak yerine koymana sinirliyim,” dedim geri çekildiği sırada. Çekildiğinde bir boşluk hissettim ve bu yüzden kendime kızdım. “Yapmasaydın.”

“Bundan sonra her şeyi anlatacağıma emin olabilirsin,” dedi ciddi bir sesle.

“Gerçekten mi?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Evet,” dedi. “Anlatabileceklerimi anlatacağım.”

“En başından bunu yapman gerekiyordu,” dedim.

“İnsanlara kolay alışabilen biri değilim,” dedi. “Ayrıca senin kötülüğün düşünüyormuş gibi davranamazsın bana. Ne kadar az şey bilersen o kadar yararına. Bu plan başıma patlarsa ve seni fark ederlerse, bir şey bilmemen daha iyi olur. Çünkü bir şeyler bildiğini fark ederlerse seni rahat bırakmazlar.”

“Yalan söyleyebilirim,” dedim.

“Hayır,” dedi kafasını iki yana sallayarak. “İyi bir yalancı değilsin.”

“Olabilirim,” dedim. “Kurnazımdır.”

“Yetmez,” diye cevapladı beni. “Leo daha kurnaz.”

Haklıydı.

“Bu planın elinde patlayacağını düşünüyor musun gerçekten de?”

Planın ne olduğunu hâlâ tam olarak bilmiyordum.

“Şu an için hayır,” dedi. “Düşünsem seni peşimde sürüklemeydim. Ama gelecekte ne olacağı belli olmaz. Her şeye hazırlıklı olmamız gerek. Özellikle ben iki kişiye göre düşünmek zorundayım. Ve seni düşünüyorum. Bir şey olursa bana olsun diye uğraşıyorum.”

“Bunu düşünmeden önce bana sordun mu, Narbekov?” diye sordum.

“Hani Vladislav diyorduk?” dedi kafasını yana eğdiğinde.

“Bunu düşünmeden önce bana sordun mu, Vladislav?” diye düzelttiğimde dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. “Ben belki hiçbir şey bilmemekten tehlikede olmayı tercih ederim. Nereden biliyorsun? Hiç sordun mu? Önce bana sorman gerekir. Benim hakkımdaki kararları öyle kafana göre alamazsın. Almamalısın.”

Bir an duraksadı. Söylediklerimi kafasında tartıyor gibiydi. Yine alaycı ya da sinirlerimi bozacak bir cevap bekledim ama bunun yerine sadece, “Haklısın,” demişti.

Nasıl yani?

“Evet,” dedim. “Biliyorum. Teşekkürler.”

“Bir şey bilip tehlikede olmayı mı yoksa hiçbir şey bilmeden güvende olmayı mı tercih edersin?” diye sordu söylediğimi umursamadan.

“İlki,” diye cevapladım net bir şekilde.

“Buna pişman olabilirsin,” dedi. “Biliyorsun, değil mi?”

Güldüm. “Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan tek kişi sen değilsin.”

Kısa bir sessizlik yaşandı. Sürekli ne kadar yalnız kaldığından bahsederken benim ne hâlde olduğumu farkında mıydı acaba? Şu an kalakaldığına göre değildi belli ki. Yaşamımı umursayacak bir hâlde de değildim artık. Her seferinde birilerinin uğruna yola devam etmekten sıkılmıştım. Evet, başta yaşamak istediğim için saklanmayı seçmişti ama artık canıma tak etmişti.

Öylece oturup yanımda kimsenin kalmadığını izledikten sonra harekete geçmem ne acıydı.

“Söz veriyorum, intikamımızı alacağız,” dedi net bir şekilde, kısa bir sessizlikten sonra. “Annenle babanı öldürenlerden.”

“İntikamımız?” diye sordum kaşlarımı çatarak.

Sesi netti. “Senin olan şey, benimdir de bu saatten sonra.”

“En başından beri bu kadar net olman için seni bıçaklamam mı gerekiyordu?” diye sordum alaycı bir sesle ama söylediği beni şaşırtmıştı.

Bu gece her söylediği beni şaşırtıyordu. Öfkemin giderek azaldığını hissediyordum. Gecenin sonunda geriye hiçbir şey kalmayacaktı sanki. Karnına baktığımda hissettiğim vicdan azabından başka tabii ki.

“Hayır,” dedi alayla. “Bıçaklamanla bir ilgisi yok.”

Kaşlarım çatıldı. “Ne ile ilgisi var o zaman?”

“Nerede uyuyabilirim ben?” diye sordu beni cevaplamak yerine.

Sabır... Yine başladı cevap vermemeye...

“Başladın hemen,” dedim. Sinirim bozulduğu için gülmeye başlamıştım. “Yani sözünde bir saniye dur bari ya. Konuşacağım dediğin şey bu mu senin? İlk sorduğum sorudan konuyu değiştiriyorsun. Hayır yani normalde de uymazsın, şimdi mi uyuyacağın tuttu?”

“Ee bıçakladın beni,” dedi karnını işaret ederek. “Ne yapayım? Yorgun hissediyorum. Uyumayayım mı?”

“Uyu,” dedim omzumu silktiğimde.

“Ayrıca sana cevap verecek olmam beynimden geçen her şeyi söyleyeceğim anlamına da gelmez,” dedi bana baktığında.

“İyi,” dedim. “Söylemezsen söyleme.”

Elini kaldırdığında ne yaptığını anlamadım ama birkaç saniye sonra eli ile yanağımı sıkıyordu. *Ne?*

“Suratını asma,” dedi. “Tatlı oluyorsun.”

“Of ne oluyor ya sana?” dedim yanaklarımı bir kere daha sıkıttığında. Onu ittiirdiğimde alayla gülerek geri çekildi. “Tatlı tatlı deyip durma!”

“Karar ver kızım sen de,” dedi. “Konuşayım mı konuşmayayım mı?”

“Uyu,” dedim duvarla onun arasından çekildiğimde. “Konuşuruz yarın.”

“Nerede uyuyayım?” diye sordu. Ela gözleri salonu turluyordu. “Yatayım mı koltukta?”

“Ya dağ gibi adamsın ne işin var senin koltukta?” dedim sinirli sinirli salonun çıkışına doğru yürümeye başladığımda.

“Özür dilerim boyum uzun olduğu için amına koyayım ya,” dedi sinirle arkamdan. Bağırmişti. “Her bokuma sinirlen ama tamam mı? Her bokuma

ama... Hiç atlama. Bir tanesini bile. Amına koyayım ismim nasıl Vladislav olur, nasıl yirmi yedi yaşında olurum, nasıl Rus olurum ya ben!”

Kendimi tutamadan gülmeye başladım.

“Neden gülüyorsun?” diye sordu alayla. “Komik bir şey mi söylüyorum?”

“Telaffuzun çok komik...”

“Hayır,” dedi. “Değil.”

“Öyle ama,” dedim. “Sen kabul etmeyince gerçek değişmiyor.” Bana ters baktığında sıırttım. “Burada bekle sen. Ben sana bir oda ayarlayacağım.”

“Yatarım burada,” dedi ciddileşerek. “Gerek yok uğraşmana. Ayrıca annenle babanın odasını kullanmam. Seninkini de. Sen yat.”

“Boş oda var,” dedim.

Yoktu.

Neden yalan söylediğimi bile bilmiyordum.

Şurada yatsa ne olacaktı sanki?

“Rahat edemezsin,” dedim. “Ayrıca yaralısın. İki büklüm koltukta kalmaya gerek yok. Yatarsın işte yatakta.” Bir an arkamı döndüm. “Yalnız sana verecek kıyafetim yok, haberin olsun. Yani abimle babamın kıyafetleri burada da sana hayatta olmaz.”

“Çıplak yatıyorum zaten ben,” dedi. “Gerek yok kıyafete.”

“Ciddi misin?” diye sordum ona tuhaf tuhaf baktığımda.

“İnanılmaz,” dedi kendi kendine. “Dünyada yaptığım her şeyi yargılayabiliyor. Sıcak basıyor kızım, sıcak. Ne yapayım?”

“Ay iyi tamam,” dedim omzumu silktiğimde. “Soyunursan soyun. Ne yapayım. Bana soyunuyorsun sanki?”

“Sana niye soyunayım?” diye sordu kaşlarını çatarak.

“Ben de onu diyorum işte,” dedim. “Neyse. Yatağı halledip geliyorum. Bekle sen burada.”

Hiçbir şey demediğinde koridora doğru ilerledim. Boş oda olduğu bir yalan olduğundan abimin odasına girdim. Muhtemelen buranın abimin odası olduğunu bilse buraya da girmezdi ama hiçbir eşyası yoktu, dolabı bile bomboştu, bu yüzden anlaması imkânsızdı. Sadece çarşafı aynıydı. Gittiğinden beri hiç değiştirmemiştım. Annem değiştirmek konusunda çok ısrarcıymıştı çünkü kokusu burada diye her gece deli gibi buraya gelip uyumam

onu korkutuyordu ama o kadar ağlamış ve ısrar etmişim ki bana kıyamamıştı.

Ve şimdi değişmemesi için yıllarca ağladığım çarşafı kendi ellerimle söküyordum.

Bir an bile düşünme fırsatı vermemiştim kendime bunu yaparken. Çünkü düşünseydim yapamayacağımı biliyordum. Nasıl takıntıları olduğunu farkındaydım. Çarşafın temiz olmadığını anlamaması mümkün değildi ve anlarsa uyuyamazdı. Bana sesini çıkarıp çarşafı değiştirmemi söyleyeceğini de düşünmüyordum. Bu yüzden o söylemeden ben yapıyordum.

Adamı suçsuz yere bıçaklamıştım. Bir de uykusundan olmasını istemezdim.

Yeni çarşafı takarken gözümünden dökülen yaşa engel olamadım. *Bir çarşaf için ağladığıma inanamıyorum.* Gerçekten de inanamıyordum. Ama bu an onun yokluğunu tam anlamıyla kabul ettiğim ilk andı. Ciğerlerime nefesin ulaşmadığını hissettiğimde derin bir nefes aldım. Ellerim titremeye başlamıştı. Yeni çarşafı taktıktan sonra hızlı adımlarla odadan çıktım. Artık ondan geriye hiçbir şey kalmadığının kanıtı olduğu için bu odaya girmek dâhi istemiyordum. Çarşafı kendi odama bırakamadım, bu yüzden annemle babamın odasına daldım ve çarşafı yastıklarının üzerine fırlatarak odaya bile bakmadan dışarı çıktım.

“Oda hazır,” dedim boğazımı temizlediğimde. “Gelip uyuyabilirsin.”

Ona doğru baktığımı görünce oturduğu yerden kalktı ve bana doğru yürümeye başladı. Önünde durduğum kapıdan içeri girdiğinde nedense kapının önünde dikilmeye devam ediyordum.

“İyi uykular,” dedi arkasını dönmeden önce.

“İyi uykular,” dedim ben de.

Kapıyı kapattığında koridorun önünde durmaya devam ediyordum. Derin bir nefes aldım. Salona ilerlemem gerektiğini biliyordum ama bir şey beni durduruyordu. Aradan tam beş dakika geçtiğinde sonunda kapıyı tıklamaya karar verdim.

Cevap vermedi.

“Perva?” Kapıyı tekrar tıkladığımda duraksadım. Siktir. Ne Perva’sı? “Pardon, yani...”

Kapıyı birden açtığında neye uğradığını şaşırmıştım. Üstü çıplaktı. Al-
rında ise sadece bir boxer vardı. Elini kapıya dayadığında Perva dediğim için
kızacağını düşündüm. Beni zaten bir kere uyarmıştı. Kızsaydı da haklıydı.

“Efendim, canım?”

Şaşkınlıkla donakaldım. Ne? Ne dedi o? Duraksadığımı fark edince kaşları
çarıldı. Ne diyecektin sen? Düşün. Düşün... Hah.

“Şey diyecektim,” dedim yutkundüğümde. “Doğum günün kutlu olsun.”
Teşekkür etmedi ama gülümsedi.

“Bizi nereye getirdin sen tam olarak?”

“Sochi,” dedi. “Tuapse’de evi olan sensin, buraya hiç gelmedin mi ger-
çekten?”

“Sanırım nasıl bir hayat sürdüğümü hâlâ anlamadın, Narbekov.” Kaşlarını
çatarak bana döndü. “Ankara’da bir evimiz vardı, Tuapse’de ise bir tane yazlı-
ğımız. Krasnodar’da bir ev ve merkeze iki saat uzaklıkta bir dağ evimiz vardı.
Krasnodar’da büyüdüm ama evden hiç çıkmadım, sadece dağ evine gittiğimiz
hafta sonları babamla beraber ormana çıkardık. Ben evden çıkamıyordum.
Mekânlar değişiyor olabilir ama ben hep içerideydim. O yüzden Tuapse’yi
bile bilmiyorum. Burayı hiç bilemem.”

“Ankara’da üniversite okumuyor muydun sen?” diye sordu. Şaşkın bir şe-
kilde ona baktım. Bu bilgiye nereden sahipti?

“Sen bunu nereden biliyorsun?”

Bana cevap vermedi.

Şaşırmamıştım.

“Evet,” dedim. “Ama annemler ölünce bıraktım. Üniversite kazandığım
dönem annemle beraber Ankara’ya yerleşmiştik. Babam arada geliyordu.
Abim de o dönem gitmişti zaten.” Duraksadım. “Ve sana neden her şeyi açık-
ladığımı hakkında hiçbir fikrim yok.”

Saçlarımı tepemde bir topuz yaparken göz ucuyla saate baktım. Saat ak-
şamın yedisine geliyordu, yol arabayla iki buçuk saat sürmüştü. Sabahın kö-
ründe odamın kapısına dayanıp beni uyandırmış olduğu için uyukum vardı.

Bu aralar hep uykum vardı.

“Sigara içmem lazım,” dedi. “On saattir içmedim. Delireceğim.”

“Babanın neden burada evi vardı ki?” diye sordum sinirle.

“Şimdi de buna kuruldu,” dedi kendi kendine. “İnanılmaz bir kız ya.”

“Duyuyorum yalnız,” dedim gözlerimi devirerek.

Canlı olan caddede yürümeye başladığımızda cebinden çıkardığı paketten bir sigara çekti ve dudakları arasına koyarak sigarayı ateşledi. Derin bir nefes çektiğinde hareket eden dudaklarını izlemeye başladım ama ona baktığımı fark ederek bana döndüğünde kafamı çevirdim.

Babasının günlüğünün, yani o mektubun Sochi’de olduğunu söylemişti ve ona inandığımı söylememe rağmen inat ederek beni buraya getirmişti.

O önümden yürürken ben de bir adım arkasıındaydım. Üzerinde ince beyaz bir gömlek, altında da siyah pantolon vardı ama o kadar terlemişti ki, gömleği üzerine yapışmak üzereydi. Sıcaktan kafasını geri attı. Aslında o kadar sıcak değildi ama her zamanki gibi abartıyordu işte.

Terleyen saçlarını geri ittirdiğinde, “Of,” diye homurdandı. “İçtiğim sigaradan bile zevk almıyorum. Ne bu sıcak ya?”

“Abartma. Burası Rusya. Ne kadar sıcak olabilir ki?”

“Burası Rusya’nın en sıcak yeri ve tam şu an on dokuz derece,” dedi arabanın göstergesini kontrol ederken. “En son on dokuz derece ne zaman görmüştüm, bilmiyorum bile.”

“Moskova yazın daha sıcaktır, eminim ki.”

“Yazın Moskova’da durmuyorum,” dedi. “Hep Yakutsk’a giderim.”

Sigarayı dudakları arasına sabitlediğinde ne yaptığını sorgulayacaktım ki konuşmama izin vermeden gömleğinin dövmelelerini açmaya başladı.

“Ne yapıyorsun sen, deli?” diye sordum kahkaha atarken.

“Öleceğim sıcaktan,” dedi. “Of, bu ne biçim şehir lan?”

Gömleğinin düğmelerini tamamen çözdüğünde inanamaz gözlerle onu izliyordum. Onu da çıkarmaya çalıştığında şok içinde harekete geçtim ve gömleği üzerine tekrar giydirmek için koluna doğru iteklemeye çalıştım.

“Ne yapıyorsun ya, manyak mısın?” diye sordum.

“Ya bırak,” dedi. “Çıkaracağım. Geberdim. Geberdim, Bengi. Çıkart şunu. Yapıştı üstüme.”

“Hava sıcak bile değil!” dedim hayretler içinde. “Giy şunu. Yaran var. Bandajlı karnın. İlgi çekiyor.”

“Çekerse çeksin!”

“Giy dedim be!” dedim. “Git bak, şu büfeden soğuk su al. İyi gelir.” Büfeyle doğru ilerlemeye başladığımızda somurtuyordu. “Elma şekeri de alsana.”

“Elma şekeri ne alaka ya?” diye sordu.

“Gördüm,” dedim. “Canım çekti. Çok severim. Onu da al. Hadi.”

Oflayarak büfeye girdi. Soğuk bir şişe su ile elma şekeri almıştı gerçekten de. Birkaç saniyede yanımda bittiğinde elma şekerini bana doğru uzattı, hemen aldım. Suyu kafasına dikmesini bekledim ama kafasını eğerek buz gibi suyu birden ensesinden aşağı boşalttı.

“Sen delisin...”

“Oh be...” dedi o ise beni umursamadan.

“İnanmıyorum,” dedim. “Bu kadar abartamazsın. Hava on dokuz derece sadece.”

“Ben eksinin üstünü nadir görürüm,” dedi kafasını iki yana sallayarak. “Bir şey soracağım.” Bana döndü. O sırada ben de elma şekerinin ambalajını yırtıyordum. Yemek yememiştim ama çok umurumda değildi. “O gece senin giydiğin elbise kimindi?”

“Hangi gece?” diye sordum kaşlarımı çatarak.

“İşte, orospu evladının mekânına geldiğin gece.”

“Ha...” Duraksadım. “O gece... Çakır verdi. Abimin sevgilisinin elbisesi galiba. Neden ki?”

“Olamaz,” dedi. “Sizin bedenleriniz hayatta uymaz.”

“Başka bir kızındır,” dedim omzumu silkerek.

“Kızla senelerdir beraber,” dedi. O sırada pakette hazırladığı tütünlerden bir tanesini eline almış, düzeltmeye çalışıyordu. Paketi bittiği için sarma yapmıştı yoldayken. “Nasıl başka kızın elbisesi olacak o evde?”

“Belki açık ilişki yaşıyorlardır,” dedim.

Kâğıda tütünü saran elleri bir an duraksadı, kafasını kaldırıp bana baktığında kaşları çatılmıştı.

“Ne ilişki?” diye sordu dehşete düşmüş bir sesle. “Nasıl yani?”

“Yani beraberlerken başkalarıyla da görüşmek falan,” dedim.

“Saçmalama,” dedi aynı sesle. “Olmaz öyle şey.”

“O ne demek ya?”

“Başkalarıyla da beraber olacaklarsa neden beraberler amına koyayım?”

“Ay bence de çok saçma,” dedim omzumu silkerek. “Ama yapan yapıyor. Bana ne ya?”

“Ongun yapmaz ya öyle şey,” dedi ıslak saçlarını geriye ittirirken.

“Yapabilir de,” dedim. “Erkek millete güven olmaz.”

“Ne alaka?” diye sordu. “Ben yapmam.”

“Bana ne senin ne yapacağından?”

Elma şekerini yalamaya başladığımda bakışları bana dönmüştü. “Tadı nasıl?”

“Bilmiyor musun tadını?” diye sorduğumda kafasını hayır anlamında iki yana salladı. “Nasıl bir çocukluk geçirdin ya sen?”

Alayla güldü. “Bilmek bile istemezsin.”

Duraksadım. Arabaya geri yürümeye başlamıştık bu sırada. “Tadına bakmak ister misin?” diye sordum. “Ay ama yapamazsın sen. Yalıyorum ya ben bunu. Tükürüğüm var. Yapamazsın. Bayılırsın.”

“Yalamadığın tarafını çevir,” dedi ıslak saçlarını yine geri attığında.

Eğlenerek ona baktım. “Gerçekten mi?”

“Çevir,” dedi eğilerek.

Diğer tarafı çevirerek ona uzattığımda yaladı ve geri çekildi. Birkaç saniye duraksadıktan sonra, “Bok gibi,” dedi.

Omzuna vurduğumda alayla güldü. Arabaya gelene kadar hiçbir şey konuşmadık. Kapıyı açtığında daha arabaya binmeden duraksadı ve bana döndü. “Alıyor musun kokuyu?”

Kaşlarım çatıldı. “Ne kokusu?”

“Şu koku işte,” dedi garip bir sesle. Arabanın kapısını çarparak kapattıktan sonra bagaja doğru geçti ve bagajı açtı.

Donakaldım.

Bagajda ceset vardı.

Çığlık atmamak için kendimi zor tutarken Perva'nın adamın üzerine bırakılmış beyaz bir kâğıdı eline aldığım fark ettim.

İyi ki doğdun, iyi ki doğdun, mutlu yıllar sana, yazıyordu kâğıdın üstünde.

BÖLÜM 14

BİR ÖLÜYÜ TANIMAK

2015, ARALIK

Dışarıdan sağlam görünen her şey içerde yerle bir hâldedir.

Bunu öğrendiğinde yirmi bir yaşındaydı ve hayatını mahveden kadını kollarında teselli ediyordu.

Mükemmel olmak ve mükemmel görünmek arasındaki farkı ise bundan biraz önceleri algılayabilmişti. Bozuk olduğunu kabul etmek onun için kolay olmamıştı. Kabullendiğinde ise bozuk görünmemek için her şeyi yapması gerektiğini biliyordu.

Körkütük sarhoş olduğunu gizlemek için güvenlikten zar zor kaçarak girdiği yurt odasındaki ranzasına yatıp tavanı izlediği gecelerden birinde kabul etmişti bazı gerçekleri. Her zaman kendisini mükemmel olduğuna inandırmıştı çünkü diğer türlü ailesi tarafından kabul görmeyeceği anlamına gelirdi.

Ve nefes almak için birinin yaşamını çalan birisi olarak yaşadığı hayatın hakkını vermesi gerekiyordu. İyi evlat olması gerekiyordu çünkü seçilen evlat oydu.

“Öldüğün için bazen mutlu oluyorum,” diye düşünmüştü yurt odasındaki o karanlık gecede. “Sen bu hayattan zaten sağ çıkamazdın. Onca acıyı boşuna çekmemiş oldun.”

O an bu gerçeği kendisine itiraf ettiği ilk andı, öyle ki zihninin boşalması ile beraber meydana çıkan bu düşünce ona bile yabancıydı. Usta bir yalancı olduğunu biliyordu çünkü işi en iyisinden öğrenmişti. Nihayetinde o annesinin oğluydu.

Biliyordu ki bir yalanı en sağlam yapan şey söyleyenin ona inanmasıydı.

Tüm inanç sistemini onun üzerine kurmasıydı.

Ve o da bunu yapmıştı. O gece kâbusundan uyanıp gerçekliğe gözünü açana kadar da o kadar iyi oynamıştı ki yalanını, bir süre buna gerçekten inanmıştı.

Pencereden içeri giren soğuk ona yeterli gelmezken yattığı ranzadan doğrulmuş ve oda arkadaşını uyandırmadan gizlice odadan dışarı çıkmıştı. Sarhoş ayakları onu yurdun en üst katına, terasa götürürken o kadar sarhoştur ki Moskova'nın pis mahallelerinden birini altına alan terasa çıktığı saniye bir nefes aldı.

Ve bunun hayatı boyunca aldığı ilk gerçek nefes olduğunu düşündü.

Çünkü kafasının içi ilk kez susmuştu.

Alkol o günden sonra en yakın arkadaşı oldu. Sonunda nefes almanın yolunu buldu ve annesinden gördüğü için nefret ederek büyüdüğü o şeye teslim oldu.

“Savaş kısa sürerse kendini düşmanla beraber toprağın altında bulursun,” demişti babası ona bir gece. “Uzun sürerse ise yanında. Çünkü artık düşmanın değil müttefikin olmuştur.”

Savaş nasıl biterse bitsin sonunda kendini düşmanın yanında bulursun.

Terastaki gece babasının haklı olduğunu anlamıştı. Çünkü o geceden sonra alkolsüz yapamaz olmuştu. Onda bir sorun olduğunu kabul ettiği, kendine bozuk olduğunu söylediği geceden sonra... Artık alkolün damarlarında dolaşmadığı günlerde nefes alıyormuş gibi hissetmiyordu. Zaten yolunda gitmeyen hayatı biraz daha rayından çıkmıştı böylece.

Lise hayatı barlarda ve partilerde geçti. Alkolden bayılana kadar içerdi çünkü sessizlik doğduğundan beri en sevdiği şey olmuştu. Ama şansına kafasının içi hep gürültülüydü. Sonunda bunu giderebileceği bir yol bulduğunda ise artık nerede durması gerektiğini bilmiyordu.

“Genlerimde bir şeye kolayca bağımlı olma eğilimini taşıyorum,” diye düşünüyordu alkol şişesinin dibini gördüğü her gece. “Nihayetinde ben annemin oğluyum.”

Kendini geçmişten alarak şu ana vermeye çalıştı ve masanın üzerinde duran bardağa baktı. İçinde sadece bir yudumluk kalmış votka vardı. Alkol eskisi kadar etkili değildi. Kafasının içini susturmak için içmesi gerektiği miktar, yıllar geçtikçe artmıştı. Nihayetinde alkolün büyüğü de ortadan kalkmıştı.

Bir süre sonra ne kadar içerse içsin fayda etmemeye başlamıştı.

Bir kere daha yalnız kalmıştı. O gürültünün içinde. Bir başına.

Bardağı eline alıp kafasına diktiğinde elleri ondan habersiz bir şekilde yanda duran votka şişesine gitti ve daha yeni boşalmış olan bardağı tekrar doldurdular. Doldur, iç, kafanı yokla ve sonra tekrar başa dön. Bu döngüyü o kadar uzun zamandır tekrarlıyordu ki artık yaparken düşünmüyordu bile.

Keşke başa değil de terastaki o geceye dönebilseydi. Tekrardan nefes aldığı hissedebilmek için nelerini vermezdi...

Votkayı doldurduktan sonra büyük bir yudum daha aldı ve sırtını cama yaslayarak kafasını kaldırdı. Dışarıda büyük bir kar fırtınası kopuyordu. En sevdiği havalardı bu havalar. Dağ evinin pencereleri kapalı olmasına rağmen pencerenin önünde oturduğu için rüzgârı hissedebiliyordu. Ev annesi öldüğünden beri o kadar sessizdi ki genelde duyduğu tek şey rüzgârın sesi oluyordu.

“Bana bugün olanları anlatsana,” dedi babası kafasının içindeki sesi duymuş gibi ona doğru döndüğünde. “Bir bok anlamadım.”

Yaptığı yemeği koymak için tabak çıkarıyordu. Her zaman evdeki aşçı babası olmuştu çünkü annesi değil yemek yapacak, nefes alacak hâlde bile olmuyordu.

“Aramızın bir daha toparlanabileceğini sanmıyorum,” dedi babasının bifteği табаға koymasını izlerken. “Sonunda tamamen bitti. Anlatılacak bir şey yok.”

“Sonunda,” dedi babası ona doğru ilerlerken. “Benim yaptığım aptallığı yapma.”

“Hangi birini?” diye sormak istese de sessizce elindeki votka bardağını kafasına dikti ve tüm bardağı tek dikişte bitirdi. Babasının ısrarcı yeşil gözleri bir cevap almadan onu bırakmayacağını son derece belli edercesine baktığında dudaklarını araladı ama bu ona cevap vermek için değildi. Elleri yine ondan habersiz bir şekilde yeni boşalan bardağı doldurmuştu. Bardağı dudaklarına yasladığında büyük bir yudum aldı. Boğazının yandığını hissetmedi, bu hissi en son ne zaman yaşadığını hatırlamaya çalıştığında ise cevabı bulamadı.

“Cevapsız kalmaktan hoşlanmadığımı biliyorsun,” dedi babası sert bir sesle, keskin bakışlarını ona çevirdiği sırada.

“Senin yaptığın hiçbir aptallığı yapmam,” dedi, sırtını cama yasladığında. Bir cevap almak için onu zorluyorsa alabileceği en iyi cevap ancak

bu olabilirdi. “Ben senin sokağında yürümüyorum, baba. Takip ettiğim yol senin yolun değil.”

“Annenin yolu mu?”

Votkadan bir yudum daha aldığında cevap vermedi. Babası önündeki bifeği kesip yemeye başladığında kısa bir süre daha sessizlik oluştu ama babasının tekrardan soru soracağını biliyordu. Bu gece konuşası vardı ve kimse onu konuşası olduğunda susturamazdı.

Perva gülümsediğinde Nikolai kaşlarını çatarak ona baktı ve Perva’nın elindeki dolu bardağı da tek seferde içişini izledi. Sonrasında bardağı doldurmak yerine yarısından fazlası bitmiş olan şişeyi eline almıştı doğrudan.

Şişeyi dudakları arasına dayadığında, “Sence de harika birisi değil miydi?” diye sordu.

“Kim?” diye sordu Nikolai şaşkın bir sesle. “Annen mi?” Perva ona cevap vermese de gözlerini kapatıp açtı, bu onun dilinde sessiz bir onaydı. “Sen iyi misin? Kafayı mı yedin lan?”

İyi değildi, eğer soruya cevap vermek için dudaklarını aralasa vereceği cevap bu olurdu.

Muhtemelen doğduğundan beri cevap aynıydı ama babası neyi fark etmişti ki bunu edecekti?

“İyi biri olmadan da iyilik yapabilirsin,” dedi Perva, geçmişe dalmış gibi uzaktan gelen bir sesle. Babasının sorusu umurunda bile değildi çünkü biliyordu ki, onun cevabı da babasının umurunda olmayacaktı. “Kötü biri olmadan da kötülük yapabileceğin gibi. Aslında insan aksiyonları, hiçbir anlam taşımıyor gibi. Nihayetinde karmaşık varlıklarız. Çıkarlarımız var. Duygularımız. Kaybettiklerimiz ve kazandıklarımız. Savaşttıklarınız. Silip atamadığımız korkularımız. Karmaşık durumlar içerisinde bir kere olsun doğru yolu seçmiş olabilmek sonsuza kadar o yolda yürüyeceğimiz anlamına gelir mi? Hayır. Çünkü biliyoruz ki o yola ait değiliz. O yüzden karmaşık olmayan ilk seçimde yine o yoldan çıkacağız. Kötülük yapmak seni kötü biri yapmaz. Bir keresinde Ekaterina’nın bu cümleyi Odkan’a kurduğunu duymuştum.”

“Annenin mi?” diye sordu Nikolai şaşkın bir sesle. “Ne anlatıyorsun sen amına koyayım?”

“Lisedeyken beraber olduğum...” Duraksadı. “Beraber olmayı denediğim bir kız vardı,” dedi Perva. Nikolai kaşlarını çatarak ona baktığında

Perva gözlerini sadece boşluğa dikti. “Onu Ekaterina’ya benzetiyordum. Herkes ona hayrandı. Güzeldi. Zekiydi. Ve ne istediğini bilirdi. Herkes onu istiyordu. Ben istemiyordum. Ve o beni istiyordu. Tanıdık bir hırs, değil mi? O’nun gibi. Ben de öyle sandım. Bu yüzden belki de çocukluğumda O’ndan çıkaramadığım hırsı çıkarmak için kızın bana yaklaşmasına izin verdim. Onunla vakit geçirdim. Tanıdım. Ve ona haksızlık yaptığımı anladım. İyilik yapmak bizi iyi yapmaz, içimizde körülükten de parçalar taşımamızın yapmadığı gibi. Ama karmaşık durumlardan kurtulmak isteyen şeytanını değil de vicdanımızın sesi doğruyu fısıldıyorsa, gerçekten iyi biriyizdir. O kız gerçekten iyi biriydi. Tanıdığım tek iyi kişi oydu.”

Yaktığı çakmağın ucundaki ateşi izlemeye başladığında, “Hayatımda ilk kez bir kadın tarafından sevildim,” dedi. “Seni o zaman anlamaya başladım, baba. Garip bir his, değil mi? Sana baktığında değerli bir şeymişsin gibi gözlerini alamıyor, bu hissi terk edip de gidemiyorsun kolay kolay. Çünkü daha önce kimse sana, seni görmek ister gibi bakmadı. Bana bakmamıştı. Sana da O’ndan önce bakmamıştı, değil mi? Seni gerçekten iyi biri olduğuna inandırıyor. İyi biri olduğunu sanıyorsun ve bu hissi bırakmak istemiyorsun. Çünkü onun gözlerinde başka birisin, olduğun değil belki de olmak istediğin kişi. Onu yaşatan bir paralel evren sunuyor sanki sana. Bunu nasıl bırakıp gidebilirsin ki? Sen bırakamadın. Bu yüzden benim hayatımı da sikip attın. Ben bıraktım, baba. Onu bıraktım. Azat ettim kendimden. Onu kandırmadım. Sevmezken sevdiğimi söylemedim. Beni bırakmasını söyledim. Karmaşık bir durumda kaldım ve ilk kez doğruyu seçtim. Ve biliyor musun? Ben o kadar yanlış ve kötüyken bana hep doğru ve iyiymişim gibi bakan kız, hayatımdaki ilk doğruyu yaptığım için bana benden nefret eder gibi baktı. Belki de etti. Bilmiyorum. Annemi düşündüm. Bana söylediğini. Doğru yoldan gidip yanlışla sapabilirsin ama yanlış yol hiçbir zaman doğruya çıkmaz. Ben yanlış yolum.”

Nikolai hiçbir şey söylemeden onu dinlemeye devam etti.

“O an seni anladığım ikinci andı. Annem sana öyle baksaydı ölürdün, biliyorum. Çünkü onu seviyordun.” Gözlerini babasına çevirdi. “Ben ise onu hiç sevmedim. Kimseyi. Hiç kimseyi sevemiyorum. Seni suçlanıyorum ama bilmeni istiyorum. Bunu elimden siz aldınız.”

Nikolai oturduğu koltukta yavaşça doğrularak Perva’ya doğru döndü. “Perva,” dedi kafasını iki yana salladığında. Perva kafasını kaldırıp ona baktı. Uzun zamandır ilk kez gerçekten bir şeyler konuşuyordu, bu onun

için yeterince şaşırtıcıydı ama sabrının sonuna gelmek üzere olduğundan, normal olan buydu.

Yine de babasının da onun konuşmasına karşılık vereceğini düşünmezdi. Gerçi susan taraf annesiydi.

Babası genelde hiçbir şeyi dinlemeden bağıırırdı.

“Efendim, baba?”

Ellerini masanın üzerine koyduğunda Perva’ya bakarak “Sana neden Perva ismini koydum, biliyor musun?” diye sordu. Soru sormuştu ama cevabını beklemiyordu. Bunu her zaman yapıyordu. Bu yüzden Perva konuşmadan o konuştu. “Hiçbir şeyden korkma diye.” Perva ona kaşlarını çatarak baktığında, “Yani...” diye devam etti. “Bazen bazı şeylerin önüne geçemeyiz. Bu dünyanın içine doğacağını biliyordum. Nasıl olacağını biliyordum. Çünkü aynı şeyleri ben de yaşadım.”

“Aynı şeyleri sen de yaşadıysan neden benim yanımda olmadın?”

“Senin yanımdaydım Perva,” dedi Nikolai. “Yanımda olmasaydım şu an bu konuşmayı yapıyor olmazdık. Ben her zaman buradayım. Bunu biliyorsun.” Aslında bilmiyordu. “Çocukluğunda çok bir bağ kuramadığımı farkındaydım ama benim babam da boktan bir adamdı, o yüzden ne yapmam gerektiğini bilerek büyümedim. Bahane olarak söylemiyorum bunu. Sadece sen büyüdüğünde seninle anca bağ kurabildim.”

“Ama baba,” dedi Perva gülerek. “Ben hiç çocuk olmadım ki.”

“Hiçbirimiz olmadık Perva,” dedi Nikolai. “Hiçbirimiz istediğimiz hayatı yaşamadık. Aslında kukladan ibaretiz. Doğuyor ve görevimizi yerine getiriyoruz. Kim bununla uğraşmak istiyor sence gerçekten? Leo mu? O da hayalleri mahvolan bir çocuktan başka bir şey değil. Ben mi? Babama küçükken beni bu işlere bulaştırmaması için ne kadar yalvardığımı sadece ben biliyorum. İgor mu? İnan bana teknede öldüğünde hayatında ilk kez mutlu hissetmiştir. Onay mı? O kadar istemiyor ki bu hayatı, onu tanıdığım günden beri onu öldürmem için beni kışkırtıyordu.”

“Ama o çocuklarını sakladı, baba. Korudu.”

Sen beni neden korumadın?

“Sadece bir tanesini,” dedi Nikolai. “Kız olanı. Sonunda oğlunu kurban etmek zorunda kalmadı mı? Sen tek çocuktun, Perva. Doğduğun gece kıyamet koptuğunu biliyorsun. Seni kimden, nasıl saklayabilirdim? Saklayamayacağımı biliyordum, zarar görmek zorunda kalacağını biliyordum. Bu

yüzden seni sert yetiştirdim. Benim babalığımı istediğin kadar eleştir ama seni düşünmediğimi sakın iddia etme.”

Perva gözlerini kaçırarak masanın üzerindeki sigara paketinden bir dal çekti. “Hafızan seni yanıltıyor olabilir,” dedi “Çünkü ben de tek çocuk değildim, baba.”

“Perva...” Babası ayağa kalkarak ona doğru döndü. “Aradan yirmi sene geçti.”

“Senin için zaman geçtikçe önemsiz mi oluyor yani?”

“Onunla bir bağ kurmamıştım bile,” dedi Nikolai.

Perva alayla güldü. “Bazen annemden daha korkunç olabiliyorsun ve inan bana, bunu başarmak çok zor bir şeydir baba.”

“Dürüst oluyorum,” dedi Nikolai. “Ayrıca şunu bilmelisin, eğer hayatta kalsaydı da saklanan sen değil, o olurdu. En güçlü olan her zaman kurban edilir. Bu doğanın kuralı.”

“Olay saklanmak değil,” dedi Perva yorgun bir sesle. Sonra elini boş ver dercesine salladı. “Neyse...”

“Bence de neyse,” dedi Nikolai. “Yemeğini bitirmeden sigara yakma. İyice zayıfladın.” Sigarayı tam yakacakken Perva’nın elinden kaptı ve gözleri ile hâlâ dolu olan tabağı işaret etti. “Ye şunu.”

“Yiyorum zaten.”

“Sana ne oluyor bu aralar?”

“Bir şey olduğu yok,” dedi Perva.

“Bence senin canın Odkan’a sıkkın,” dedi Nikolai. Kısa bir duraksamadan sonra “Tam olarak ne oldu ki?” diye sordu meraklı bir sesle. “Yirmi senedir olmayan ne olmuş olabilir? Kız mevzusu mu?”

“Kız mevzusu nasıl olabilir, baba?”

“Nadia’dan mı hoşlanmaya başladın?”

Perva yine gözlerini devirdi. “Ne alakası var?”

“Ne bileyim,” dedi babası umursamaz bir sesle. “Sordum sadece. Sen kimsenin arasına girmek istemezsin, duygularını gizlersin, ondan sordum. Konu senken hiçbir şeyden emin olamıyorum.”

Çünkü beni gerçekten tanımıyorsun, diye geçirdi içinden ama bunu sesli bir şekilde söylemedi.

“Bence ondan değil,” dedi Perva alaycı bir sesle. “Sen kendi hikâyesi bize uyarlamak istiyor olabilir misin sadece?”

“Ne hikâyesi?” diye sordu babası.

“İşte Ekaterina sen ve Leo arasındaki aşk üçgeni,” dedi Perva gülerek.

“Siktir git,” dedi Nikolai. Hemen sinirlenmişti. Perva bu konunun onun sinirlerine dokunduğunu biliyordu. O yüzden bu konu asla dile getirilmezdi. “Öyle bir şey yok.”

“Yok mu?” diye sordu. “Leo’nun kolunda annemin doğum tarihi olduğunu fark ettiğimde on yaşındayım. Biliyorsun, değil mi? Benden bir şey gizlemeye çalışmana gerek yok. Çünkü bunu hiçbir zaman başaramıyorsun zaten.”

“Annen onu seçmedi,” dedi Nikolai. “Beni seçti. Hikâye hakkında bilmen gereken tek şey bu.”

Perva güldü. “Keşke onu seçseydi.”

“Neden?”

“Ben doğmazdım.”

Nikolai kaşlarını çatarak ona döndü. “Senin sorunun ne lan?”

“Hiçbir şey,” dedi Perva derin bir nefes aldığı anda. “Siktir et.”

“Olayı anlat,” dedi sessizce babası. “Ve otur şuraya da zıkkımlan. Günde ondan kaç şişe içiyorsun lan? İyice alkolik oldun.”

Perva derin bir nefes aldığı anda doğruldu ve masaya doğru ilerleyerek sandalyeyi çekti. Babasının tam karşısına oturduğunda babasının ona hazırladığı tabağı önüne doğru çekti ve çatalı eline aldı ama hiçbir şey yiyesi yoktu. Zaten iştahı uzun zamandır yoktu.

Sessizliği dinlediğı birkaç saniyeden sonra belki de hayatında ilk kez sessizliği bozan taraf oldu.

“Eka gittiğinden beri ev çok sessiz,” dedi babasının tepkisini görmek için kafasını kaldırdığında. Babası bunu söylemesini beklemiyordu, Perva bunu donup kalmasından anlamıştı. Normaldi. Annesi hakkında hiç konuşmazdı.

“Konuşmuyorsun çünkü.”

“Şimdi konuşmamı mı istiyorsun?” dedi Perva. “O varken hep susmamı isterdin.”

“Artık o olmadığına göre?” diye sordu Nikolai. “Bak, Perva... Sana düzgün bir baba olduğumu söylemiyorum ama şimdi buradayım ve işleri yoluna sokmak istiyorum, bu yüzden bana derdini anlat ki yardımcı olabileyim.”

“Bir derdim yok baba,” dedi Perva düz bir sesle. “Kavga ettik sadece. Arkadaşlar arasında olur böyle şeyler. Her şeye burnunu sokma.”

“Ona arkadaşım demeyi kes,” dedi Nikolai. “Şu an göremiyorsun ama senin oynadığın oyunun başrolü bir zamanlar bendim, bu yüzden senin göremediğin her şeyi görebiliyorum. O çocuk babasının bir kopyası. O yüzden günü gelince para için sana her türlü ihaneti edebilir.”

“Sen benim şu an oynadığım oyunun bir zamanlarki başrolü falan değilsin, baba,” dedi Perva yorgun bir sesle. “Çünkü, Odkan babasının oğlu olabilir. Ama ben annemin oğluyum.”

“Senin annenle hiçbir benzer yanın yok,” dedi Nikolai alaycı bir sesle.

“Sen öyle sanıyorsun,” dedi Perva sadece. Çünkü ikimizi de tanıımıyorsun, diye devam ettirdi içinden.

“Her neyse...” dedi Nikolai esneyerek ayağa kalktığı anda.

Gözleri masanın üzerinde duran bıçağa takıldığında, “Onu hâlâ saklıyorsun lan?” diye sordu şaşkın bir sesle. Çünkü annesinin Perva’ya verdiği basit bir hediyeden ibaretti o bıçak ve belki de bu evdeki en eski şeylerden biriydi.

“Neden saklamayayım?” diye sordu Perva kaşlarını çatarak.

“Bilmem,” dedi Nikolai. “Niye taşıyorsun onu?”

“Biliyorum,” dedi Perva. “Zamanı geldiğinde sana saplayacağım.”

“Bana değil,” dedi babası odaya geçerken. “Düşmana sapla.”

“Kimden bahsediyorsun?”

“Bulduğunda zaten anlarsın,” dedi Nikolai. “İyi uykular.”

2017, KASIM

Birkaç saniye, içinde bulunduğumuz durumun gerçekliğini sorguladım.

Bagajın içinde bir ceset vardı.

Ve saatlerce bizimle beraber yol gelmişti.

Ruhumuz bile duymamıştı.

“Anasını sikeyim,” diye mırıldandı Perva, bagajı kapatırken. Üzerindeki ıslak tişörtü kaldırmış ve burnuna doğru tutmuştu, aslında koku o kadar da fazla değildi ama her şeyden iğrenen birisi olarak bundan iğrenmemesi garip olurdu. Gözlerini kapatarak geri çekildiğinde, “Arabaya bin,” dedi bana dönerek. Hareket etmediğimi görünce, “Çabuk,” diye ekledi.

Benden önce davranarak arabaya bindiğinde ben de peşinden yolcu koltuğuna atladım. Arabayı çalıştırdı ve hızla yola saptı.

“Emniyet kemerini tak,” dediğinde ona inanamayan gözlerle baktım.

“Sence şu an emniyet kemerinden daha önemli bir sorunumuz yok mu?”

“Zaten hızdan korkuyorsun,” dedi bana bakmadan. Ela gözleri sadece arabanın ön camındaydı. “Emniyet kemerini tak. Hızlı gideceğim.”

Emniyet kemerimi taktığımda göz ucuyla takip takmadığımı kontrol etti ve hiçbir şey demeden önüne döndü. Her zamanki gibi sessizdi. Ne düşündüğünü bilmiyordum ama artık haberimin olmasını istiyordum. Arabanın bagajından bir ceset çıkıyorsa nasıl güvende hissedebilirdim ki? Eğer ona bu kadar yaklaşılsa ve onun haberi bile olmasaydı... Bu kadar zeki bir adam nasıl bunu fark edemezdi?

Belki de beni de fark etmişlerdi.

Belki de hemen yanımdalardı, arkamdalardı, varlığım sandığımı kadar gizli değildi ve belki de hiç beklemediğim bir anda beni avlayacaklardı.

Gergin bir şekilde yutkundugumda ona dogru döndüm. Hala tek kelime etmiyordu. Onu bıçakladıktan sonra artık işlerin yoluna girebileceğini düşünmüştüm, en azından konuşması gerektiği hakkında uyarı verdiğini umuyordum ama o her zamanki gibi sessizliğini koruyordu.

Sanırım onu zorlamadığım sürece hiçbir şekilde cevap alamayacaktım.

“Bu cesedi ne yapacağız?” diye sordum gergin bir sesle, sonunda onun ilk konuşan olmayacağına ikna olduğum sırada.

“Düşünüyorum,” dedi sadece.

“Düşüncelerini benimle paylaşmaya ne dersin?” diye sordum kinayeli bir sesle. “Belki ben de öğrenmek istiyorumdur.” Yine sessiz kaldığında, “Ya ne yapacağız bu cesetle?” diye sordum, sesim engel olamadığım bir şekilde yüksek çıkmıştı.

“Gömeceğiz,” dedi rahat bir sesle. “Başka ne yapabiliriz?”

Kulaklarıma inanamıyormuş gibi bir sesle “Nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun?” diye sordum. “Nasıl gömeceğiz ya adamı?”

“Eğer baban seni herkesten saklamasaydı sen de rahat olurdun,” dedi rahat bir sesle. “Şöyle olacak... Eve gideceğiz, kazma ve kürek var. Bahçeye mezar kazacağım. Sen de adamı tutup içine atacaksın. Sonra ben de üstüne toprak atacacağım. Böyle gömeceğiz işte.”

“Bu tarz konularda mı dalga geçesin geliyor senin sadece?” diye sordum gergin bir sesle. “Olay sence adamı nasıl gömeceğimizi bilmemem mi?” Kaşlarım çatıldı. “Ayrıca neden cesedi ben taşıyorum ya? Hayvan gibi kash olan sensin, boyun da sırtık gibi, sen taşı.”

Sanki sorun bir adamın nasıl gömüleceğini bilmememmiş gibi bana cevap vermesi sinirlerime dokunmuştu. Bana sürekli gergin olduğumu söylüyordu ama beni geren şey oydu. Bunu göz önünde bulundurmuyordu.

İlk dediği cümleye cevap bile vermeyecektim, şimdi hangimizin daha doğru büyüdüğünü tartışmak için doğru bir zaman değildi. Onun benim yerimde olup gizlenmeyi tercih edeceğini anlamıştım, eğer ona sorulsaydı ve seçim hakkı tanınsaydı kesinlikle bunu yapardı ama kimse ona fikrini sormamıştı. Bana sormadıkları gibi. Bana sorulsaydı da... Ben o şekilde büyümek istemezdim. Kapılı kapılar ardında, her şeyden haberiz, korunuyorsun denilerek ama aslında saklanarak... Bu benim istediğim hayat değildi. Onun yerine, çektiği acıları yüklenip onun gibi birine dönüşmeyi tercih ederdim.

Bunu dememin nedeni, muhtemelen onun yaşadıklarını yaşamamamış olmamdı.

Ama bu gayet makuldü bence. Çünkü onun bana bunları söylemesinin nedeni de benim yaşadıklarımı yaşamamış olmasıydı.

“Hayır,” dedi. “Hayatta cesede dokunmam.”

Ona gözlerimi devirdim. “Temizlik kuralların umurumda bile değil. Ben o cüssede bir adamı kaldıramam bile. Nasıl mezara atacağım?”

“Ne cüssesinden bahsediyorsun sen?” diye sordu çatık kaşlarıyla. “Adam bagajın içine sığmış, Bengi. Oraya sen bile sığmazsın.”

“Sen varken o cesedi ben taşımayacağım,” dedim net bir sesle. “Ayrıca neden bu kadar sorun yapıyorsun? İlk kez ceset görmediğine eminim. Yani, kim olduğunu biliyorum. Benim vermem gereken tepkiyi veremezsin.”

“İlk kez ölü görmüyorum tabii ki Bengi,” dedi. “Ama gidip hiçbirini gömmedim. Dokunmam mümkün değil.”

Derin bir nefes aldığımda, “Gerçekten takıntılısın,” dedim.

Bana döndü. “Elimde olan bir şey değil. İnan bana.”

İlk kez kendisi hakkında, dürüstçe bir şey itiraf ediyordu.

“Kim bu adam?” diye sordum. “Ceset, yani...” Duraksadım. “O not neydi öyle?”

“Odkan’ın işleri,” dedi sadece.

Kaşlarım çatıldı. “Odkan mı koydu bagaja bunu?”

“Başka kim bir adam öldürüp birinin bagajına koyar ve ona doğum günü notu bırakır?” diye sordu alaycı bir sesle. “Tabii ki o koydu. Kendince benimle uğraşiyor yine.”

“Peki kimin cesedi bu?”

“Adrian Rozanov’un,” diye cevapladı beni.

Rozanov. İsim oldukça tanıdık geliyordu. Muhtemelen bir akşam yemeğinde, amcamın ağzından duymuştum bu ismi çünkü duyduğum neredeyse her şeyi ondan duyardım.

“Bratva’nın içinden gelen köklü bir aile. Leo’nun düşmanları. Doğal olarak, bizim de düşmanımız. Çünkü Leo’yu ne kadar sevmesek de onun ismi Leo olduğu sürece o kimi severse onu sevmek, kimden nefret ediyorsa ondan nefret etmek zorundayız. Buna dair bir yeminimiz var. Ve bir de dövmemiz.”

Bu cümleleri kurduğunu hatırlıyordum. Muhtemelen dünya üzerinde amcamdan daha çok nefret eden biri yoktu Leo'dan. Ama yine de onun kurallarına uymak zorundaydı. O zamanlar bu gücün inanılmaz bir şey olduğunu düşünürdüm. Senden nefret eden insanların bile senin ağzından çıkacak olan sözlerle bel bağlayarak yaşaması... İnanılmaz bir güçtü gerçekten de. Herkesin arzulayacağı türden bir şey olduğunu düşünüyordum o zamanlar. Ama büyüdükçe güç ne kadar artarsa bedelinin de o kadar artacağını öğrenmiştim ve sonrasında bu bana mucizeden çok lanet gibi görünmeye başlamıştı.

"Nereden biliyorsun?" diye sordum. "Daha önce görmüş müydün?"

Yüzünün görüldüğünü farkındaydım, ben bakamamıştım çünkü ölü görmeye dayanamazdım. Ama o kısa bir saniye baktıktan sonra suratını buruşturmuştu, o an kim olduğunu anladığını biliyordum ama onu yüzünden bile tanıyabildiğine göre, bu adamla bir hukukları olmalıydı.

Ki bu şaşırtıcıydı. Çünkü bir Aslan ve bir Rozanov'un hukuku olamazdı.

"Hayır onu daha önce hiç görmemiştim," dedi. "İkizini görmüştüm."

"İkizini nereden tanıyordun?" diye sordum merakla. "O nerede şimdi?"

İlk soruma cevap vermedi. "Öldü."

"Onu da mı Odkan öldürdü?"

"Hayır," diye cevapladı beni. "Ben öldürdüm."

Kaşlarım biraz daha çatıldı. "Ne?" diye sordum şaşkın bir sesle. Aslında birini öldürmüş olması tabii ki şaşırtıcı değildi ama böyle bir cevap da beklemiyordum. "Neden?"

"Bir yanıışı oldu, Bengi," diye cevapladı beni. Bana doğru yavaşça döndü, arabaya bindiğimizden beri ela gözleri ilk kez yolda değil de bendeydi. "Kırk sene önceki olayları bilmene gerek yok diye düşünüyorum."

"Sen anlatacaksın, bilip bilmeme gerek olmadığına ben karar vereceğim," dedim. Sinir olmuşum. "Ayrıca bir yanıışı oldu, nasıl saçma bir cümle böyle? Senin de bana yanıışların oldu, ben seni çekip vurdum mu?"

"Bıçakladın," dedi kafasını yana eğdiğinde. "O da sayılır bence."

"Onu bilerek yapmadım!"

"Yalan söyleme..."

"Bilerek yapsaydım ciddi hasar alırdın."

"Bilerek yapsaydın, yapamazdın."

“Niye?” diye sordum alayla. “Çok mu dikkatlisin?”

“Öyleyim,” dedi.

“Bence sen sadece kendini övme işini fazla kaçırıyorsun,” dedim gülerek. “Dikkatli olan adamın arabasına bir ceset konulmaz. Ya da bahsi geçen dikkatli adam, o cesedi onunla saatlerce yol gitmeden önce fark eder.”

“Kafam bu aralar yerinde değil Bengi,” dedi gözlerini kısarak bana baktığında. “Evet, kafam bu aralar yerinde değil. Babam öldü çünkü. Ve intikam planına geçmeden önce bunu hazmedebilmem gerekiyordu.”

Onu anlıyordum. Onu, sandığından daha iyi anlıyordum çünkü benim yaşadığım kayıpları hazmedebilmem çok daha uzun zaman almıştı. Ama ben bunun için kendime süre tanımıştım. Onun gibi kendimi doğrudan olayların içine atmaya çalışmamıştım.

“Hâlâ hazmedemediysen neden birden bu yola çıktık?” diye sordum ona döndüğümde, düz bir sesle.

Birden patlayarak “Çünkü rahat durmuyordun!” dedi. Onu ilk kez bu kadar ani bir tepki verirken görüyordum. Normalde fazla sakin ve sessiz bir adamdı, tepkilerini kontrol etmek için oldukça çaba sarf ettiğine emindim ve bu işte iyiydi de.

Ama bazen tüm sistemler hata verir.

“Bunun benimle ne ilgisi var?”

Derin bir nefes aldığı anda sakallarını sıvazladı. “Siktir et, Elem.”

Yine mi Elem olmuştu şimdi?

“Siktir falan etmiyorum,” dedim. “Ortada bir şey varsa açık açık konuş. Senin sessizliğinden bunaldım artık. Dün gece yaptığımız konuşmanın arkasındayım hâlâ. Yani ben senin planında bir yer kaplıyorsam eğer, sen de bunu sonunda o kafana soktuysan, bundan sonra attığımız her adımın hesabını vereceksin bana da. Buradaki insanları tanıyan sensin, o yüzden yaptığın planlara güveniyorum ama kendimi riske atacak hiçbir şey yapmayacağım. Benim sorularımı cevapsız bırakamazsın artık.”

“Daha bir şeye başlamadık bile,” dedi. “Sana ne anlatayım? Çocukluk travmalarımı mı? Şu an kendi meselelerimi hallediyorum, Elem. Sakin ol. Seni kullanmak, yanımda oyuncak etmek gibi bir amacım yok. Ben her zaman sana açık oldum. Eğer öyle bir amacım olsaydı seni yanımda tutmak için güvenini kazanmaya uğraşmazdım, seni direkt tehdit ederdim.”

“Bana planda ihtiyacın olduğunu düşündüğün için geri döndün,” dedim. “Yoksa o inatla, senden kaçtığımı bilmene rağmen asla kapıma gelmezdin.”

“Evet Bengi,” dedi yorgun bir sesle. “Sana gerçekten de ihtiyacım varmış. Bunu anladım.”

Ne kast ediyordu? Ses tonu huzursuz olmama neden oldu ama dudaklarından çıkanları bu kadar fazla düşündüğümü belli etmek istemediğim için, “Sonunda itiraf ettin,” dedim. “Eğer benim de planda önemim olduğunu kabullendiysen, bundan sonra her şeyi bana da anlatacaksın.”

Ama bahsettiği şey plan gibi gelmemişti. Kafamda mı kuruyordum? Bu adamın yaptıklarına fazla mı anlam yüklüyordum? Sesinin tonuna, davranışlarına ya da kullandığı kelimelere? *Kendine çok yüklenme, kızım. Senelerce evden çıkmadıktan sonra karşına çıkan ilk adam hiç konuşmayan bir adam olunca böyle oluyor.*

“Anlamıyorsun,” dedi sadece, önüne döndüğünde.

Kaşlarım çatılmış bir şekilde ona baktım. “Neyi anlamıyorum?”

“Yok bir şey.”

Yol boyunca bir daha hiç konuşmadı. Ben de konuşması için üstüne gitmedim ama Odkan’ın bu adamı neden öldürüp Perva’ya postaladığını fazlasıyla merak ediyordum. Arabayı bir evin önüne park ettiğinde arabadan indi ve kımıldamadan bir sigara yaktı. Parmakları arasındaki sarı filtreli Rus sigarasına baktım, her zaman işaret ve baş parmağı arasında tutuyordu sigarayı. Sigaradan derin bir nefes aldığı anda ela gözleri bana doğru döndü. Hiçbir şey söylemeden beni incelemeye başladığında olduğum yerde huzursuzlandığımı hissettim, ne yazık ki onun bakışlarının tam olarak böyle bir etkisi vardı üzerimde. Ela gözleri kısıp bakıyordu, sigaradan her nefes çekişinde yanakları biraz daha içeri çöküyor ve elmacık kemikleri biraz daha belli oluyordu. Alnına doğru dağılan kahverengi saçlarına, çenesindeki gamzeye, sigarayı dayadığı dudaklarına ve yüzündeki kirli sakallara bakarken, onun ilk kez bu kadar yorgun görüldüğünü düşündüm. Çünkü arkasındaki arabaya yaslanıyordu, o kocaman cüssesi ile dik bir duruşu vardı ama ayakta zor duruyormuş gibi görünüyordu.

Her şeye bu kadar anlam yüklemeyi kesmen gerek, Bengi.

Ama elimde değildi.

Bana bakmaya devam ederken hiçbir şey demeden elindeki sigara paketini bana doğru uzattı. Aslında bu sigaradan nefret ediyordum ama

saatlerdir sigara içmemiştim, bu yüzden markasını ayırt edebilecek bir durumda değildim. Paketten bir dal çekerek dudaklarım arasına koyduğumda çakmağı da elime doğru uzattı. Sigarayı yakarak derin bir nefes aldım, ela gözleri kısa bir saniye dudaklarıma düşmüştü.

Sonra kafasını eğdi ve ayakkabılarını izlemeye başladı.

“Adamı şimdi mi gömeceğiz?” diye sordum. Hava kararmak üzereydi ve öğlenin sıcağı sonunda gitmişti. Aslında... O kadar sıcak değildi bile ama şimdi iyice esiyordu. Muhtemelen az sonra yağmur yağacaktı çünkü hava durumuna bakmıştım ve öyle gösteriyordu.

Cevap vermedi ama kafasını evet anlamında salladı.

Oflayarak yanaklarımı şişirdim. “Yine mi sessiziz?”

Gözleri şişirdiğim yanaklarıma kaydığında dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. “Değiliz,” diye cevapladı beni. “Kafamı sallayarak verdiğim cevaplar da mı kabul değil? İlla konuşmam mı lazım?”

“Evet,” dedim. “İlla konuşman lazım. Konuşmadığın zamanlara say.”

“Konuşmayı pek sevmiyorum,” dedi sigaradan bir nefes daha aldığı anda. “Ne yapayım?”

“Onu fark etmemek imkânsız,” dedim. “Biliyorum.”

Alayla güldü ve sigaradan bir nefes çekti. “Biz küçükken,” dedi ama sonra hemen duraksadı. “Siktir et. Gel hadi, şu adamı gömelim.”

Şaka mı yapıyorsun?

“Ciddi misin?” diye sordum şaşkın bir sesle.

“Yani, prenses... Bu adam kendi kendini gömemez artık, ölü ya çünkü. Bizim bir şeyler yapmamız gerek doğal olarak.”

“Ona elimi sürmeyeceğim,” dedim net bir sesle.

“Süreceksin,” dedi. “Biz bu işte beraberiz. Birimizin yapamadığını diğeri yapar.”

Kaşlarını çatarak ona baktım. “Ne zamandan beri?” diye sordum.

“Mesela, ben konuşmadığım için sen çok konuşuyorsun,” diye cevapladı beni.

“Çok komiksin ya.”

“Biliyorum,” dedi. “Hiç komik değilim. Mizah anlayışım kötüdür. Ama senin için geliştireceğim kendimi.”

“Burada bizi birisi görmez mi?” diye sordum onun alaycılığını görmezden gelerek. “Bu cesedi gömerken? Başımıza bir şey gelmesin?”

“Gömmezsek daha kötü şeyler gelecek,” dedi. “Rozanovlardan korkmam ama zaten başımızda bunca dert varken bir de onların intikam isteğiyle uğraşamam. Büyük ihtimalle Odkan da bunu başıma, uğraşacak iş çıkarmak için gönderdi. Ama sorun yok... Ben onun oyunlarına düşmem ama o benimkilere düşer ve bende onu oyalayacak daha büyük şeyler var.”

“Bunu ne amaçlayarak gönderdi ki?” diye sordum merakla. “Yani, senin bir cesetten kurtulmanın çok da zor olmadığını eminim ki biliyordur. Ne işe yaradı bu yaptığı hamle?”

“Deli işte,” dedi. “Uzun zaman önce bıraktım yaptıklarını sorgulamayı.”

“Birinin bizi görmeyeceğine emin misin?” diye sordum tekrardan. Elimde değildi. Panik oldum.

“Kim görecektir bizi?” diye sordu. “Burada ev bile yok.” Sigarasını yere fırlatarak ayakkabısı ile ezdi ve yürümeye başladı. “Ben mezarı kazacağım.”

“Ya ben dokunmasam olmaz mı?”

“Olmaz.”

“Boyundan posundan utan ya!”

“Tamam güzelim o zaman kazma kürek sende,” dedi alaycı bir sesle. “Kaz mezarı, ben atarım adamı içine.”

“Ben o mezarı on günde bile kazamam,” diye cevapladım geri vites yaparak.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi. “İçeri geç sen. Yarım saatte kazarım.”

“Abartma...”

“Neyi abartmayayım?” diye sordu alaycı bir sesle. Kol kaslarını sıktığında, “Bunları görmüyor musun? Kör mu oldun yoksa?” diye sordu alaycı bir sesle.

“Kaslarını sıkıyor bir de,” dedim inanmamış gibi bir sesle. “Şu an senin gösteriş yapman gereken bir anda değiliz... Git de hallet şu işi! Panik hâlindeyim be! Yakalanacağız!”

“Hiçbir şey olmaz,” dedi rahat bir sesle. “İçeri geç ve otur. Hallederim ben.”

Arabanın kapısını kapatarak bahçe kapısından içeri girdim, yanından geçerken bana uzattığı anahtarı kaptım ve eve doğru yürümeye başladım.

Eve girdiğimde salona kısa bir bakış attım. Çoğu eşyanın üstü örtülüydü, eve uzun zamandır kimse girmemişti belli ki. Salondan çıkarak mutfığa geçtim, orası da aynı şekilde örtülüydü. Sonra yatak odalarından birinin içine girdim. İki tane yatak vardı, küçücüklerdi. Belli ki çocuk odasıydı. Bir taraf pembe, bir taraf maviydi.

Kaşlarım çatılırken mavi yatak başlıklı olan tarafa doğru ilerledim, masanın üzerinde bir fotoğraf vardı. Küçük bir kız ve küçük bir çocuk. Birbirlerine sarılıyorlardı. Ve fotoğrafın altında, küçük bir. Çocuğa aitmiş gibi çirkin bir el yazısı ile iki kelime ve bir tarih yazıyordu.

Perva & Parla. 21 Kasım 1995.

“Odamı mı karıştırıyorsun?”

Aniden onun sesini duymamla beraber yerimden sıçradım. Kalbim ağzıma gelmişti. Tam arkamda, kapının girişinde duruyordu. Elleri ıslaktı. Ellerini yıkamaya mı girmişti eve? Nasıl hiç sesini duymamıştım. Çok sessiz hareket ediyordu.

“Özür dilerim,” dedim. “Özür dilerim... Sadece bakıyordum.”

“Özür dileycek bir şey yok,” dedi. “Dediğin gibi, sadece bakıyordun. Bakabilirsin.”

Böyle bir tepki vermesini beklemiyordum. “Evet ama özelini gördüm.”

“Ben de senin bir abin olduğunu biliyorum Bengi,” dedi. “Bu özel bir şey değil.”

Ama aynı şey değildi.

“Senin...” duraksadım. Yaşadığım şok yüzünden dudaklarım aralanmıştı. Fotoğrafa öylece bakıyordum. “Senin bir ikizin mi var?”

“Yok,” diye cevapladı beni keskin bir sesle.

“Çok benziyorsunuz,” dedim, kaşlarım çatılmıştı. Öyleyse kimdi? Küçük kardeşi miydi? Yanlış soruyu mu sormuştum? Ablası mıydı? Belki de sadece arkadaşydı. Nadia gibi miydi? “İkizin sandım. Kim o hâlde bu?”

“İkiz kardeşin var mı diye sordun,” dediğinde donakaldım. “Yok, Bengi. Yoktu, demiyorum. Yok, diyorum. Yok çünkü artık o. Yok. Nereye baksam bakayım yok.”

Fotoğrafı tutan ellerim titriyordu. Bunu beklememiştim, hesaba katmamıştım. Katsaydım eşelemezdim. O ise yüzüme bile bakmıyordu. Doğrudan fotoğrafa... Acaba yeşilin ve sarının verdiği en tehlikeli savaşı verdiği

ela gözleri böylesine izlerken o fotoğrafı, beni korkutan zihninin içinden neler geçiyordu?

“O...” Sesimi ben bile zar zor duyuyordum. “Öldü, değil mi?”

“Öldü,” dedi fotoğrafı elimden aldığı anda. “Onu ben öldürdüm.”

O an sadece ellerimin titremediğini fark ettim. Ne? Ne diyordu bana, ne? Onu ben öldürdüm. Fotoğrafta... Yüzünün aynısına sahip olan ama onun soğuk elalarının aksine, gözlerinde dünyadaki tüm iyilikleri taşıyormuş gibi sımsıcak bakan küçük bir kız çocuğu. Onu ben öldürdüm. Binbir acı tatmıştım sadece 20 senelik yaşantımda ama hiçbir şey kardeş acısıyla yarışamazdı, biliyordum. Onu ben öldürdüm. İkizi ölen insanlar hep eksik devam eder hayata derlerdi, diğer parçaları dünyaya veda ettiğinden... Doğru muydu bu?

“Ne?” diye sordum nihayet konuşabildiğimde. “Neden bahsediyorsun sen?”

“Benim varlığımı onu öldüren şey,” diye düzeltti kendisini. Onu ben öldürdüm. Nasıl diyebilmişti bunu? Bir an olsun bile? İkiz kardeşi... Diğer yarısı... Canı... Ondan bahsediyordu, öldürdüm derken. Ve gözlerinde bir ifade bile yoktu, bunu dile getirirken. “Biliyor musun? Ekaterina çok zor bir hamilelik geçirmiş. İkizlerde karşılaşılan bir vaka... Twin twin sendromu diye geçiyor. Aynı plasentayı paylaşırlarsa şayet, ikizlerden birisinin kanı da diğerine geçiyor. Dolayısıyla birisi çok gelişirken, diğeri gelişemiyor, güçsüz kalıyor ve gereken müdahale yapılmazsa ölüyor. Doğduğumuz gün fotoğraflar var. Ben görebileceğin en büyük bebekken, Parla görebileceğin en küçük bebek. Biz daha anne karnındayken öldürüyormuşum yani onu. Eğer erken fark edilmeseydi, öldürecektim onu. Tabiatım bu çünkü benim. Dünyaya geliş şeklim bile böyle. Ne beklenir ki benden başka?” Durup güldü. “Ama o, o kadar savaşıyordu ki... Asla pes etmezdi. Asla. Hep tutunurdu hayata. Elinde olsaydı...”

“Bu senin elinde olan bir şey değil,” dedim şaşkın bir sesle. Onun bana kendisini böyle açmasını beklemiyordum. “Bunun için mi diyorsun tüm bunları? Bunlar karşılaşılan vakalar, bildiğine eminim. Genetikle de ilgisi yok, tamamen şans.” Gözlerine bakmak istedim ama göz teması kurmuyordu benimle. “Bu yüzden mi onu öldürdüğünü söylüyorsun? Yaşamış sonuçta kardeşin, gayet de sağlıklı görünüyor bu fotoğrafta. Neden kendine bunu yapıyorsun ki?”

Bana cevap vermedi. Kendine ne yapıyor ki, Bengi? Her şeyde kendini suçluyor. Yetmez mi? En büyük cehennemi kafasının içi yapmış işte, çıkışı bulamıyor. Fazla bile değil mi?

“Babam bizi kayırırdı,” dedi Perva birden. “Beni, ondan yani. Bunu hiçbir zaman kabul etmezdi, tabii... O geceye kadar. O gece kabul etmek zorunda kaldı.”

Hangi geceden bahsediyordu?

“Parla ile ikimizi kaçırmışlardı, babamın sayısız düşmanlarının içindeki en büyüğü. Şu anki Dima’nın babası ve o zamanların Dima’sı. Rodrigoz. Orospu çocuğu. Beş yaşındaydık sadece. Beş. Büyüdüm ben; on beş oldum, yirmi beş oldum. Bir yola çıktım, aklımdaki tek bir soru yüzünden. Rodrigoz’un öldürdüklerinin yüz katı kadar insan öldürdüm, yüzlerine bile bakmadım, son söz söyletmedim, belki makul bir nedenleri vardı? Dinlemedim, bir kez bile dinlemedim. Öldürdüklerime leş dedim, sanki hiçbir zaman bir isimleri olmamış gibi, arkama bile bakmadım, hiçbirini mezara gömmedim, fırlattım bir kenara sanki çöpmüş gibi. Çoğu insanın hayatta tanıdığı en acımasız herif oldum. Ama hiçbir zaman yola çıkma nedenim olan o sorunun cevabını alamadım: Bir çocuğu öldürmek için ne kadar acımasız olman gerekir? Çünkü bende bile yok lan o acımasızlık çünkü yemin ederim ki daha fazla ne kadar acımasızlık olabilirim bilmiyorum ama bende bile yok o acımasızlık.”

Çocuklar korku hikâyeleriyle değil masallarla büyümeli, Narbekov. Senin suçun değil. İnsanların bu kadar acımasız olması senin suçun değil. Bir parçanı koparıp atmak zorunda kalmışsın. Senin suçun değil. Hayatımda tanıdığım en acımasız adamsın ama inan bana, bu acımasızlık senin suçun değil.

“İkimizin başına da bir silah dayadılar. Parla ağlıyordu, ben onu sakinleştirmeye çalışıyordum. Bu sakinlik... Nerden geldi içime yerleşti inan bilmiyorum ama inanır mısın, beş yaşındaydım, kafamda hissettiğim şey annemin elleri değil de bir silahtı ama ben yine de korkmuyordum. Ve bazı geceler bunun bir lanet mi yoksa bir lütuf mu olduğuna karar veremiyordum. Babamı telefonda aradı. Annem yoktu.” Alayla güldü. “Sanki ne zaman oldu? Babam güçlü bir adamdı ama o zamanlar hâlâ toydu, önlemini almamıştı. Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kapana kısılmıştı. Sadece ölmek için yalvarışlarımızı, ağlamalarımızı duyacaktı o telefonda. Böyle olması gerekiyordu. Ama hasta orospu çocuğu Rodrigoz çok daha farklı bir

fikirle ortaya çıktı. Ve babama birden dedi ki, “Hayır, ikisini de öldürmeyeceğim. Ama biri ölecek. Ölecek olanı seç. Kârlı bir anlaşma değil mi? İki çocuğun da öleceğine biri ölsün. Hem birini daha çok seviyorsundur illa ki. Eşit sevgi yalan.” Dünyam durdu çünkü çocuk aklımla bile babamın beni seçeceğini biliyordum. Neden Parla’yı seçsindi ki? Ben vardım. Doğuştan duygusuzdum. Yapılıydım, gördüğü en kocaman çocuktum büyük ihtimalle. Ve asla, asla sözünden çıkmazdım. Kusursuz bir asker olacaktım ben. Kusursuz bir gelecektim. Kusursuz bir plandım. Narbekov mirasını devam ettirecek o kişiydim. İsteddiği her şeyi ona verecek kişiydim. Ben babamın milyonda bir ihtimalle tutan o sayısal lotosuydum, nasıl beni yırtıp çöpe atabilirdi ki? Atamazdı. Atması gerekirdi. Ama atamazdı. Atması gerekiyordu. Ama atamadı.”

Bunu yapmış olacak kadar canavar olma Nikolai Narbekov, diye geçirdim içimden. Senin intikamını düşünmekten gecelerce uyuyamayan oğlundaki tüm travmaları sen yaratmış, tüm yaraları sen açmış olma. Lütfen. Lütfen. Lütfen.

“Ona Türkçe bağırdım, Rodrigoz anlamasın diye. Beni seçeceğini biliyordum. Bu yüzden seçim yapmaması gerektiğini, ikimizi de öldürmelerine izin vermesi gerektiğini söyledim. Hem Rodrigoz hasta orospu evladının tekiydi, belki de yalan söylüyordu? Belki ikimizi de öldürecekti, aynı anda, seçim yaptırdıktan hemen sonra? Babama söyledim. Yalvardım. Bağırdım. Dinlemedi. Bir isim söylemeye karar verdiğini söyledi, o orospu evladına. Öldürmesini istediği kişiyi söyleyecekti.”

Onlar onun çocuğuydu. Sadece beş yaşındalardı. Ve hasta herif, kurbanlık koyun seçer gibi aralarında seçim yapmıştı.

Babam gerçekten böyle bir adam olmadığı için çok şanslıydım.

“Ama benim babam zeki bir herifti. Bu yüzden herkesi şaşırtarak benim ismimi söyledi. Sadece bir salise rahatladım, aldığım o nefesi veremedi silah sesi deponun içinde patladı. Her şey o kadar ani olmuştu ki algılayamamıştım ve öldüm sandığım o karmaşık salise boyunca gerçekten mutluydum ama sonra ölenin ben olmadığımı fark ettim. Benim canımdı. O’ydu. Babam benim ismimi söyledi çünkü biliyordu, ne söylerse tersini yapacaklardı. Parla’yı kalbinden vurdular, kollarımın arasında henüz beş yaşındayken öldü. O gece babama bir kardeşin sağ kalacağını sözünü vermişlerdi ama bu yalancı bir anlaşmaydı. Çünkü o depodan ikimiz de sağ çıkmadık. Sonra ben de bu adamı yarattım. Babamın uğruna kardeşimi

öldürdüğü adamı, kusursuz planı, duygusuz askeri, ölüm tuzağını, seri katili. Hedeon'u. Kalbimin o depoda kalması babamın sikiinde miydi sanki? Benim bile olmadı ki. Nefes almak için... Bir kalbe ihtiyacın yok."

"Perva..."

"Perva'ya ulaşamıyorum ben Bengi," diye fısıldadı. "Deniyorum bazı geceler. Olmuyor." Gerilediğimde, "Korkuyor musun benden?" diye sordu. Şiddetle kafamı iki yana salladım. Ondan korkmak mı? Daha önce ona bu kadar yakın olmak istediğim bir an olmamıştı. "Korkma. Sana zarar vermem. Sadece sana vermem. Bunu bil. Tamam mı?"

Yalnızca kafamı salladım. Çünkü ne söyleyebilirdim bilmiyordum bile.

"Bu işin sonuna yaklaştığımızda senden önce ölürsem eğer, cesedimi olduğu yerde bırak ve ardına bile bakmadan kaç," dedi aniden. Şaşkınlıkla ona baktım. Bu sözleri söyleyen Narbekov muydu? "Bir mezarının olması bir ölüye bir şey katmaz. Tolun'a git, o seni bir şekilde güvende tutacaktır. Ondaki tüm parayı al ve yaşanan her şeyi hafızandan sil at, bu ülkeden kaç Ankara'ya git ve bambaşka bir hayat yaşa. İkimizin yerine de."

"Bu işin sonunda yakılan cesedimi şimdiden görebiliyorum ben," dedim alaycı tutmaya çalıştığım sesimle ama gerçek buydu.

"İsimler kaderimizi belirler saçmalığına inanmıyor muydun sen?" diye sorduğunda kaşlarımı çatarak ona baktım. "İsminin anlamı sonsuzluk değil mi? O hâlde sonsuza dek hayatta kalman gerek."

"Kendimi o kadar yaşatabileceğimi sanmıyorum," dedim gülerek. "Fiziksel olarak bu mümkün değil."

"Yaşamak sadece nefes almaktan ibaret değil," dedi elimdeki sigara dalını çekip aldığı anda. "Sen öldükten sonra bile yaşamaya devam edebilirsin. Bütün olay iz bırakmakta."

"Öyle bir iz bırakabileceğimi sanmıyorum," dedim sigarayı yakmasını seyrederken. Neden elimden aldığını da anlamamıştım. "Ben okuduğum kitaptaki satırların bile altını çizemem."

"Daha 21 yaşında değil misin?" diye sordu. Bunu ona hiç söylememe rağmen bilmesine hiç şaşırmamıştım. "Hiçbir şey yaşamadın bile. Önünde uzun yıllar var, minik aslan. İllaki dünyaya tutunursun o küçük pençelerle."

“Bu işin sonunda ikimizden geriye de bir şey kalmayacak bence, Narbekov,” dedim. Çünkü önümüzdeki yolda karanlıktan başka hiçbir şey göremiyordum.

“Benden evet,” dedi alaycı bir sesle. “Ama sen söz vermelisin bana.”

Birden yüzüme doğru eğildiğinde gergin bir şekilde kafamı kaldırdım. Sırtım duvara yaslıydı ve aramızda bir nefeslik mesafe vardı sadece. Bu aralar bana neden bu kadar yakın davranıyordu? Parfümünün kokusunu aldığım da beynim duruyor gibi oluyordu, bu yüzden bu kadar yakın olması benim için hiç iyi değildi.

“Ne sözü?” diye sordum yüzünü bana doğru biraz daha eğdiğinde. Parmakları yüzümün önündeki saçları tuttuğunda kalbimin çarpıntı yapmaya başladığını hissettim.

Parmakları yüzüme düşen saçları geri ittiğinde, “Harekete geçtiğimizde beni geride bırakman gereken birçok an olabilir,” dedi. “Arkana bile bakmadan gitmeni istiyorum. Bir kez olsun bile beni düşünme. Her zaman kendini düşün. Ve seçim yapman gerekirse sadece kendini seç.”

“Harekete gerçekten geçecek miyiz?”

“Aslan ava çıkmadan önce uzun bir süre dinlenir Elem,” dedi bana gülümseyerek baktığında. “Avını seçer. Yolunu çizer. Dinlendim. Avımı seçtim. Yolumu da çizdim. Artık ava çıkma vakti geldi.”

BÖLÜM 15

YAŞAMIN YASINI TUTMAK

1990

“Dua ediyor musun?”

Elindeki sarılmış sigarayı dudaklarına götürdüğünde gözlerini kısarak karşısındaki genç adama baktı. Üniversitenin kampüsünün içindeki banklardan birinde oturuyorlardı, şaşırtıcı şekilde kar yağmıyordu ama hava o kadar soğuktu ki yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Etrafta hiç kimse yoktu, saat akşamın altısına geliyordu ve hava kararmak üzereydi. Soğuk bir rüzgâr estiğinde genç kız ürpererek üzerindeki kabana sarıldı ama yanında oturan adam soğuğa tepki bile vermedi.

Kafasının içi doluydu. Buradaydı ama aslında burada değildi. Düşünüyordu. Nasıl her şeyi berbat ettiğini ve nasıl toparlayacağını düşünüyordu. Ama kafasının içindeki sorulara hiçbir cevap bulamıyordu.

Yıllarca hayatını babası için yaşaması gerekmişti, yanlış olduğunu biliyordu ama düzen buydu, bozmasının ona daha büyük bir hasar getireceğini düşünerek ve etrafında kimsenin buna cesaret edemediğini fark ederek büyümüştü. Sonra bir kızla tanışmıştı ve her şey tepetaklak olmuştu.

Her şey...

“Katoliğim,” dedi adam dalgın bir sesle, elindeki sigarayı izlerken. Bunun genç kızın sorusunun cevabı olmadığını farkındaydı. Her zaman böyle garip sorular sorardı. Kafasını kaldırıp karşısındaki kıza baktığında, “Sen etmiyor musun?” diye sordu.

Onun hakkında hiçbir şey bilmediğini fark ediyordu böyle konuşmalarda. Ve hakkında hiçbir şey bilmediği birine böylesine delice bir bağ ile bağlanmış olması garip geliyordu.

“Tanrı’ya inanmıyorum,” dedi kız sigarasından bir nefes daha çektiğinde.

“Öyle mi?” diye sordu genç adam gülerek. “Niye her pazar kiliseye gidiyorsun o zaman?”

“Ailem zorluyor,” dedi genç kız sigaradan bir nefes daha çektiğinde. Sonra duraksayarak kafasını kaldırdı. Gözlerini dakikalardır izlediği botlarından çekilmiş ve karşısındaki adama odaklanmıştı nihayet. “Sen bunu nereden biliyorsun?”

“Ben de o kiliseye gidiyorum,” dedi genç adam gülerek. “Seni takip etmiyorum, merak etme.”

Aslında, senelerdir onu orada görüyordu. Onu ilk orada görmüştü. Ona ilk orada âşık olmuştu.

O andan sonra tanışmak için her şeyi yapacağını biliyordu.

“Tuhaf birisin.” Tekrardan bakışlarını kaçırdı. “Bazen hoşuma gidiyor.”

Genç adam yavaşça güldü çünkü gerçekten de sadece bazen hoşuna gittiğini farkındaydı. Bazen de ondan nefret ediyordu. Ki bunda haksız sayılmazdı. Genç adam her zaman ikinci seçenek olmaya alışmıştı. Babası her zaman abisini ona tercih ederdi çünkü kusursuz asker olan oydu. Ama bazı insanlar ikinci seçenek olmanın ne demek olduğunu tatmak zorunda kalmazlardı.

Çatık kaşları ile beraber kıza baktığında, “Neden tuhafım?” diye sordu.

“İnsanları öldürüp sonra da günah çıkarmaya gitmen mesela,” dedi kız kaşlarını çatığında. “Yeterince tuhaf değil mi sence de?”

Genç adam gülerek ona doğru döndü. Kampüsün dışında onlardan başka kimse yoktu. Hava neredeyse kararmak üzereydi ve az sonra kar bastıracaktı. Genç kız elindeki sigarayı yere atıp ayağındaki topuklu botlarla ezdiğinde adamın bakışları kızın soğuktan titreyen ellerine düştü. Elindeki çakmağı yakarak kızın eline doğru tuttuğunda kız ellerini çakmağın cılız ateşiyle ısıtmaya çalıştı.

“Bu hoşuna gidiyorsa sende ciddi bir sorun var demektir,” dedi genç adam göz teması kurmaya çalışırken. Onunla göz teması kurmak çok zor oluyordu. “Biliyorsun, değil mi? Gerçi erkek seçimlerinin hep bu şekilde olduğuna bakacak olursak...”

Kız yavaşça güldü. “Seni daha seçmedim ki.” Genç adam kaşlarını çatığında kız ona gözlerini devirdi. “Yediğin bokları toparlaman biraz zaman alacak. Korkaklık yapmadan önce düşünmeliydin. Sana bir daha nasıl güvenebilirim? O kıızı bırakacağını söyledin ama bırakmadın. Söz vermiştin ve sözünü tutmadın.”

“Ben mi bırakmadım?” diye sordu genç adam. “Babamın beni zorladığını biliyorsun. Bu konuşmayı yüz kere yaptık. Kimseyle sevdiğim için beraber değildim ya. Kimseyle gerçekten beraber değildim ya.” Kaşlarını çatarak kıza döndü. “Ayrıca bana kızı bırakmamı söylemedin bile. Sana bana bir şeyler hissedip hissetmediğini sordum ve sadece arkadaş olduğumuzu söyledin!”

Kız her zamanki gibi konuyu kapatmak istedi. “Neyse...”

“Neyse deme,” dedi genç adam. Genç kız cevap vermeyince buz kesen parmaklarını kızın buz kesmiş olan yüzünde dolaştırdı, çenesinden tutup yüzünü yüzüne yaklaştırdığında sözlerini tekrarladı. “Neyse deme. Yoluna sokacağım.”

“Hiçbir şeyi yoluna sokamazsın.”

“Sokarım.” Duraksadı. “Sokacağım.”

“Birinin metresi olmaktan daha fazlasını hak ediyorum.”

“Metres mi?” diye sordu genç adam sinirle. “Gerçekten, bazen o kadar sinirlendiriyorsun ki beni. Seni ne zaman metres konumuna soktum?”

“O kadınla nişanlı kalarak tam olarak bunu yaptın.”

“İsteyerek nişanlanmadım bile!” diye bağırdı genç adam. “Nişanlıyken seni tanımıyordum bile. Sen kafayı mı yedin? Çok sıkıldım artık bu gitgellerinden. Bu kadar dengesiz mi olacaksın hep? Sorunun ne? Bir gün beni seviyorsun, diğer gün nefret ediyorsun. Bir gün bensiz yaşamıyorsun, diğer gün yüzümü görmek istemiyorsun. Beni bitiriyorsun. Farkında mısın bunu?”

“Hiçbir şey yapmıyorum,” dedi genç kız sinirle, ilk kez yüzüne bu kadar uzun bakıyordu. “Seninle olmamam gerektiğini biliyorum. Bundan daha fazlasını hak ediyorum ama seninle olmak istiyorum, ne yazık ki bazı şeylere söz geçiremiyorum. Geçmişini hatırlamak sinirlerimi bozuyor. Ne yapayım? Dürüst olmayayım mı?”

“Ol,” dedi genç adam yorgun bir nefes verdiğinde. “Tamam, haklısın.”

“Tabii ki haklıyım.” Kız birden geri çekildi. “Gitmem gerek.”

“Nereye gitmen gerekiyor yine?”

“Kitabı yazmayı bu kışın sonunda bitirmem gerek,” dedi kız yerdeki deri çantayı omzuna taktığında. “Yoksa Alek beni öldürecek.”

“Alek hangi piçti?”

“Çağdaş Edebiyat’a giren.”

“Sana yürüyor,” dedi genç adam. “Fark ettin mi?”

“Diğer tüm erkekler gibi yani,” dedi kız gülümseyerek ona baktığında. “Buna hâlâ alışamadın mı?”

“Senin bu kadar güzel olmana mı?” diye sordu genç adam gülerek. “Maa-
lesef, hayır. Alışamadım.” Kız ona cevap vermediğinde, “Kaç sayfa kaldı daha
yazacağın?”

“En az iki yüz sayfa,” dedi kız oflayarak. “Ayrıca, kulüpteki aptal Garold
herkesten gelecekteki çocuklarına mektup yazmasını istedi. Yani, çocuk istemi-
yorum bile! Ne yazacağım onca sayfaya? Kocaman bir siktir git mi?”

“İkimiz de asla boş ödev vermeyeceğini biliyoruz,” dedi genç adam gülerek.

“Tabii ki,” dedi kız gözlerini devirerek. “Çoktan başladım bile.”

Genç adam şaşırmadı bile çünkü kızın derslerine ne kadar takık olduğunu
biliyordu. Her şeyde en iyisi olmak zorundaymış gibi hissettiğini bilecek kadar
iyi tanıyordu onu.

“Onu her koşulda seveceğini falan filan mı yazıyorsun?”

“Hayır,” dedi genç kız suratını buruşturarak. “Ona dünyanın ne kadar kötü
bir yer olduğunu anlatıyorum.”

“Neden bu kadar depresif bir kızsın sen?”

“Günde dokuz saat Dostoyevski okumak zorunda olduğum için olabilir
mi?” diye sordu kız gülerek. “Arada sen de kitap okumaya çalış. Biraz ufkun
genişletir.”

Genç adam sırtıttı. “Vaktim olmuyor ne yazık ki...”

Genç kız ela gözlerini devirdi. “Adam öldürmekten mi?”

“Kimseyi öldürmediğimi bilirken bana neden bunun imasını yapıyorsun?”
dedi genç adam. Kız ona yalan söylediğini farkında olduğunu belli eden bir
bakış attığında, “Bir kişi hariç,” dedi. “Ve kendimi korumak içindi. Ben onlar
gibi değilim. Bunu biliyorsun. Üçü kendince oynuyorlar, umurumda bile değil.
Onlar ailelerinin gururu için savaşabilirler. Ben hiçbir zaman işin içinde ol-
mayacağım.”

“Babanın istediğinin bu olduğunu sanmıyorum,” dedi genç kız yeni bir si-
garayı deri çantasından çıkardığı sırada.

Sigaraların hepsini derste en arka sırada otururken sarmıştı. Aslında onunla
tanışana kadar bu kadar sigara içmezdi bile. Kokusuna bile tahammül ede-
mezdi eskiden. Şimdi ise içmeden yapamıyordu. Sigarayı dudakları arasına

koyduğunda genç adam boylarını eşitlemek için ona doğru eğilerek sigarasını yaktı ve geri çekildi.

“Onun ne istediği kimin umurunda?” diye sordu genç adam. “Önemli olan benim ne istediğim.”

Genç kız alayla güldü. “O kızla nişanlanırken de öyle miydi?”

Aslında bunu sürekli dile getirmemesi gerektiğini biliyordu ama kendisine engel olamıyordu. Onun bunu bilerek yapmadığını farkındaydı ve ona sadece arkadaş olduklarını söylediğini de... Ama işte içinden aslında öyle düşünmüyordu, yine de söylemeye cesaret edememişti. Sonuçta ikisi farklı hayatları paylaşıyorlardı, günün sonunda elbet yolları ayrılacaktı.

Ayrıca onun için babasının ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Ona nasıl karşı çıkamayacağını bildiği gibi. Ama şaşırtıcı bir şekilde... Yıllardır babasına hiç karşı çıkmayan adam sonunda patlamış ve bu konuda karşı çıkmıştı. Karşısına geçiyor ve “Senin için.” diyordu ama bu genç kıza hiç yardımcı olmuyordu çünkü bastıramadığı vicdanının sesi çığlık atmaya başlıyordu.

Büyük bir hata yapmıştı. Aynı karşısındaki adam gibi.

Ve ikisinin de bunu telafi edemeyeceğini farkındaydı.

Bir gelecekleri olmadığını farkında olduğu gibi.

Her şeyi bir anda kesip atması gerekiyordu. Annesi ona böyle yapmasını söylemişti. Aslında insan ilişkilerinde mesafe koymak ya da doğrudan silip atmak onun için çok zor bir şey değildi ama bu sefer zorlanıyordu işte.

“Hayatımda tanıdığım en takıntılı kızsın,” dedi genç adam sesli bir nefes verdiğinde, onu kafasının içindeki düşüncelerden kurtarmıştı sonunda konuşarak. “Sonunda nişanı bozmaya ikna ettiğime göre? Önemli olan kimin isteğiymiş sence?”

“Önemli olan şey gecenin sonunda ne olacağı,” dedi genç kız sigaradan bir nefes aldığı anda. “Neye dönüşeceğini bilmeden konuşmak kolaydır. Çünkü neyi yapmam diye söz verirken kendine, bir gece onu yaparken bulacaksın aslında kendini.”

Genç adamın kaşları çatıldı. “Neden bahsediyorsun sen?” diye sordu. O sırada o da cebinden bir sigara çıkarmıştı.

Genç kız çantanın içindeki bordo renkteki yün kaşkolü boynuna takarken omzunu silkti. Hemen ardından siyah deri çantasını da omzuna astı ve bir elini siyah kabanının cebine soktu.

“Hiç,” dedi sigarayı tuttuğu elini salladığında. Asla neden bahsettiğini anlamıyordu. “Gidelim mi artık? Arabayla geldim de lütfen. Yoksa eve geç kalacağım ve babam beni öldürecek.”

Genç adam saatini kontrol etti. “Saat daha altı.”

“Babamı biliyorsun,” dedi genç kız sadece. Dersin bitiminden bir dakika sonra evde olmasını istiyordu ve onu ikna etmenin herhangi bir yolu yoktu.

“Biliyorum,” dedi genç adam yürümeye başladığında. “Araba otoparkta.” Duraksadı ve kızın yürümekten nefret ettiğini bildiği için “Ben alıp geleyim,” dedi. “Sen beni bekle burada.”

“Tamamdır,” dedi kız kafasını salladığında. Yürümekten nefret ettiği için bu fikri geri çeviremeyecekti. Ayrıca kitapta okuması gereken elli sayfa daha vardı, sonrasında bununla ilgili bir yazı yazması gerekecekti. İyi ki Dostoyevski en sevdiği yazardı, yoksa bu bölüme katlanabilmesinin hiçbir mümkünatı yoktu.

Genç adam arkasını dönüp yürümeye başladığında kızın ela gözleri onun üzerindeydi. Genç adam kampüsün taşlı yollarında ilerlerken, genç kız onu ayaklarındaki botlara, altındaki kot pantolona, üzerindeki deri cekete, kızıl saçlarına ve aslında sırtında olan ama ensesine kadar uzandığı için epey belli olan dövmelelerine kadar inceledi. Kampüsün kapısından çıktığı sırada kız bitmiş sigarasını yere attı ve ayağındaki sivri topuklu botlarla sigarayı ezdi.

“Armen!”

Genç adamın ismini duymasıyla beraber kafasını aniden kaldırdı çünkü onun tanıştığı kişilere bile ismini söylemek konusunda nasıl bir takıntısı olduğunu çok iyi biliyordu. Yani birisi onun ismini kullanıyorsa gerçekten de yakını olmalıydı ve onun için bu üniversiteye geldiğini, aslında burada okumakla işi olmadığını göz önünde bulunduracak olursa burada onu gerçekten tanıyan biri olması garipti. Yani, merak etmişti. Kafasını kaldırdı ve kampüsün girişine baktı. Armen’in yanında başka birisi, daha önce hiç görmediği birisi vardı. Çok da uzakta olmadığından yanındaki adamın Armen’den biraz daha uzun olduğunu görebiliyordu, siyahlar içindeydi ve saçları koyu bir siyahtı ama başka bir şey seçemiyordu. Kısa bir an konuştular. Sonrasında Armen, genç kızın olduğu yeri parmağıyla işaret etti. Armen’in yanında duran siyahlar içindeki adam kafasını sallayarak onu onayladı ve genç kıza doğru yürümeye başladı.

Genç kız, yabancıнын ona doğru yürümeye başladığını fark edince gerilerek deri çantasının içindeki defteri çıkardı. Yabancılarla iletişim kurmaktan nefret ederdi. Hatta direkt iletişim kurmaktan nefret ederdi. Tanıdığı insanlarla bile zar zor iletişim kuruyordu, konuşmak hiçbir zaman sevdiği bir şey olmamıştı.

Okuması gereken kitabı ve kalemini çıkardığında gözleri son okuduğu sayfada dolaştı. Üzerindeki gölgeyi hissedebiliyordu, arkadaşı da en az Armen kadar uzundu. Bu yabancıнын Armen'in arkadaşı olduğuna emindi çünkü arkadaş olmasa Armen onun yanına gelmesine hayatta izin vermezdi.

“Demek meşhur arkadaşısensin,” dedi tepesinde dikilen yabancı. “Armen seni gördüğüme pek mutlu olmadı ama yapacak bir şey yok. Arabam arıza yaptı.”

Genç kız tepki vermeden yazdığı şeylerde göz gezdirmeye devam etti. Kafasını kaldırıp bile bakmayacaktı. Armen'i onu bir yabancıyla baş başa bıraktığı için öldürmek istiyordu.

“Konuşmayı sevmiyoruz galiba?” diye sordu genç adam alaycı bir sesle. “Peki, öyle olsun.” Genç kız onun konuşmayı keseceğini düşünerek rahat bir nefes verdi ama yabancı hemen yanına, banka oturduğunda erken davrandığını anlamıştı. “Ne yapıyorsun?” diye sordu meraklı bir sesle. Genç kız yabancıнын cebinden bir sigara çıkardığını göz ucuyla görebiliyordu ve ona bakmamak için büyük bir savaş veriyordu.

Cevap vermek istemese de bunun yabancıнын daha ısrarcı davranmasına neden olacağını birkaç saniyede anlamıştı.

Bu yüzden hevesiz bir şekilde “Mektup yazıyorum,” dedi.

“Mektup mu?” Yabancıнын sesi yine ilgiliydi. “Kime?”

“Çocuğuma.”

Yabancıнын kaşları çatıldı. “Armen ile işleri o kadar ilerlettiğinizi bilmiyordum... Bundan bizim neden haberimiz yok?”

“Hayır!” dedi kız aniden kafasını defterden kaldırdığında. “Saçmalama! Öyle bir şey değil.”

“Meryem Ana yalanını bu yüzyılda kimse yemez, kumral.”

Genç kız sinirle ona baktığında yabancıнын dudaklarındaki sırıtış büyüdü. Zümrüt gibi parıldayan yeşil gözlere sahipti, neredeyse siyah olan saçları alnından aşağı dökülüyordu ve ölü beyazı teni soğuk yüzünden kıpkırmızı kesilmişti. Boynunda bir aslan dövmesi vardı, genç kız bunun anlamını bildiği için şaşırmasmıştı. Armen'in arkadaşı olan birinden daha farklısını beklemezdi.

“Kulüpte ödev verdiler,” dedi kız yavaşça önüne döndüğünde. “Gelecekteki çocuğumuza mektup yazacaktınız.”

“Ne saçma bir ödev,” dedi yabancı. “Çocuk istemiyorsan ne yazacaksın? Siktir git mi?”

Genç kız gülererek ona döndü. “Ben de öyle dedim!”

“Ama gördüğüme göre öyle yazmamışsın,” dedi genç adam eğilerek kâğıda baktığında. Kız eliyle birden kâğıdı kapatınca muzip bir şekilde gülererek elleriyle gözünü kapattı. “Bakmıyorum, sorun yok. Sakin olabilirsin.”

“Bir bok yazamıyorum zaten,” dedi genç kız ofladığında. “Senin bir fikrin var mı?”

“Dünyanın ne kadar boktan ve acımasız bir yer olduğunu falan anlat da sağlam büyüsün,” dedi genç adam güldüğünde. “Ne bileyim. Boş kâğıt ver gitsin. Hep böyle saçma ödevler mi verirler?”

“Genelde,” dedi kız, kahverengi saçlarını kalın paltonun içinden çıkardığında. Atkı onu ısıtmaya yetmiyordu ve Armen’in hemen gelmesini umuyordu.

“O defterin içi o saçma ödevlerle mi dolu?” diye sordu yabancı. Neden bu kadar meraklıydı, genç kız anlam veremiyordu.

“Hayır,” dedi yine de. “Roman yazıyorum. Onunla ilgili notlar var içinde.”

“Roman, ha?” diye sordu yabancı şaşırılmış bir sesle. “Armen’in takıldığı kızın senin gibi bir kız olacağı aklıma gelmezdi.”

“Biz Armen ile takılmıyoruz,” dedi genç kız net bir sesle, önüne döndüğünde. Göz temasını yine kesmişti çünkü yabancının yeşil gözlerine bakmak onu geriyordu.

“Öyle mi?” diye sordu yabancı. Sesi gereğinden daha fazla meraklı çıktığından kız kaşlarını çatarak ona baktı. “Arkadaş mısınız sadece?”

“Öyleyiz.”

“Onun öyle gördüğüne emin misin peki?” diye sordu yabancı güldüğünde.

Genç adam güldüğünde bile yüzünde sert bir ifade oluyordu ve gözlerine kadar ulaşmıyordu. Baştan aşağı karanlık bir havayla süslenmiş gibiydi. Genç kız onu bir an yazdığı romanın baş karakterine benzetti. Muhtemelen yaptıkları iş aynı şeydi, eğer o Armen’in arkadaşıysa kim olduğunu az çok tahmin edebiliyordu çünkü zaten iki arkadaşı vardı. Birisi ile zaten tanışmıştı. Geriye daha yakın olduğu kişi kalıyordu... Yabancının yeşil gözleri kısıldığında genç kızın aklına yazdığı romanın baş karakterinin gözleri geldi, bunu aklından

atmak için gözlerini direkt yabancidan çektiğinde yabancı onu varlığı ile gerdiğini anlayarak gülümsedi. Dudakları ne kadar kıvrılırsa kıvrılsın, yüzünde mimik oynamıyordu sanki.

“Eminim,” dedi kız, bakışları şimdi önündeki defterdeydi. “Onun ne kadar yakın arkadaşısın bilmiyorum ama...”

“En yakın arkadaşıyım,” dedi genç adam, kız ona bakmasa da o kızı izliyordu. “Yoksa seni nereden tanıyacaktım, değil mi?”

“Sen O’sun demek ki...”

Genç adam güldü. “Kimim ben?”

“Armen’in asla dönüşmek istemediği kişi,” dedi kız alayla, kafasını kaldırdığında. Yabancıнын şaşırdığını görebiliyordu ama o her zaman lafını esirgemeyen birisi olmuştu. Belki de fazla dobra olduğundan onunla kimse arkadaşlık kur-muyordu. “Babanın emirlerini fazla yerine getiriyormuşsun, duyduğum kadarıyla. O ise kendi babasının emirlerini yerine getirmek istemiyor. Dolayısıyla sen her zaman örnek gösterilen o mükemmel evlat oluyorsun. Kiralık katil... Ne mükemmel evlat örneği ama, değil mi?”

“Neye dönüşeceğini bilmeden konuşmak kolaydır,” dedi yabancı. Onun az önce Armen’e kurduğu cümlelerin ona kurulması karşısında genç kızın kaşları çatıldı. “Bir gün zaten benim olduğum kişi olacak. Yani... Savaşın nasıl biteceğini bilirken savaşıp da yorulmanın ne anlamı var?”

“Belki savaşmasına değen bir şeyler vardır,” dedi genç kız kısık bir sesle.

“Sen misin o?” diye sordu yabancı tekrar gülümsediğinde.

Genç kızın kaşları çatıldı. “Olamaz mı?”

“Hayır,” dedi yabancı. “Hayır, olabilir. Gayet makul. Böyle bir güzellik ve böyle bir zekâyla, savaşmaya gayet değersin.”

Genç kız suratını buruşturdu. “Beni tanımıyorsun bile.”

“Emin misin?” diye sordu yabancı. Genç kız ona döndüğünde yüzündeki şaşkınlığı gördü ve bu yabancının yüzündeki gülümsemenin daha da büyümesine neden oldu. “Şaka yapıyorum. Evet, tanımıyorum ama şu an tanışıyoruz.”

“Tanışmamayı tercih ederim.”

“Neden?”

“Senin gibilerden haz etmiyorum.”

“Benim gibiler?” diye sordu yabancı. Gizleyemeyeceği kadar eğleniyordu ve bu kızın sinirini daha çok bozuyordu. “Beni tanımıyorsun bile.”

"Armen'i tanıyorum."

"Ondan da haz etmiyorsun yani?" diye sordu yabancı. Kız cevap vermediğinde, "Hem sen az önce Armen ile alakamız olmadığını söylemiyor muydun?"

"İgor'u tanıyorum," dedi genç kız. İsmi söylediğinde bile iğrenesi geliyordu, normalde duygularını iyi gizlerdi ama bu sefer gizleyemiyordu.

"İgor'u nereden tanıyorsun?" diye sordu yabancı şaşkın bir sesle ama soruyu sorarken bile genç kızın cevap vermeyeceğini tahmin etmişti aslında. İnsanları okumakta iyiydi, kızın gizemli bir havası olduğunu reddedemezdi ama o da herkes gibi okunmaya çok açıktı. "Benim İgor aptalı ile benzer hiçbir yanıml yoktur aslında."

"Babalarınızın dediklerini yapmanız dışında, sanırım."

"Aslında o kafasına eseni yapar," dedi yabancı. "En azından sevdiği kadınla evlendi. Burada bu şansı yakalayabilen çok kişi yoktur. Ne kadar o yaşta çocuk yapmanın aptallık olduğunu düşünsem de..."

"Armen de nişanı attı," dedi genç kız, İgor hakkında konuşmak istemediğinden konuyu değiştirmişti hemen.

"Evet," dedi yabancı. "Bir tek ben kaldım."

"Sen de mi nişanlısın?"

"Benden nefret eden bir kızla, evet," dedi yabancı.

"Bunu neden yapıyorsun ki?"

"Bazılarımız istediklerini yapabilecek şansa sahip değil bu dünyada," dedi genç adam. "Babam istedi, bir çeşit anlaşma gibi düşün. Herkesin kârı olacak." Genç kızın bir şey diyemediğini fark ettiğinde, "Siktir etsene," dedi. Kafasını uzatarak kızın kucagında tuttuğu kitaplara baktı, bu sırada kar yağmaya başlamıştı ama ikisinin de umurunda olmadı. "Ne okuyorsun?"

"Budala," dedi kız. "Sizin gibiler pek kitap okumaz ama bu kadarını da bilirsin diye düşünüyorum."

Yabancı gülerek cebinden sarma kâğıdı ve tütünü çıkardı. Tütünü soğuktan kızaran elleriyle kâğıdın içine koyduktan sonra diliyle kâğıdı ıslattı ve bir rulo hâline getirdi. Sarmayı dudakları arasına koyduğunda çakmakla ateşledi, ayağa kalktığı anda gözleri hemen yanında oturan kumral kızdıydı. Sonra arkasını dönüp yürümeye başladı, genç kız kaşları çatık bir şekilde arkasından bakakalmıştı.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu, soru sormak istemese de merakına yenik düşmüştü. “Kar yağmaya başladı!”

“Arabama,” diye cevapladı yabancı arkasını dönmeden.

“Araban bozuk değil miydi?” diye sordu kız şaşkın bir sesle.

Yabancı arkasını dönerek güldü. “O nereden çıktı?”

“Sen söyledin!” Kız şaşkın şaşkın yüzüne bakıyordu. Amacını anlayamamıştı, bu yüzden sinir olduğunu söylese yanlış olmazdı ama inanılmaz derecede merakını da uyandırmıştı. “Manyak mısın sen?”

Yabancı kar yüzünden ıslanan siyah saçlarını geriye ittirdi. “Aynı gün o kadını görüyorsunuz; onun o güzelliğiyle, fantastik güzelliğiyle, şeytani güzelliğiyle büyüleniyorsunuz.” Yabancı, kızın şaşkınlığına gülerek “Okuduğun sayfada geçen bir alıntı,” dedi. “Bir daha hakkımda genelleme yapma sakın.”

Genç kız kaşlarını çatarak ona baktı, yabancı şeytani bir ışıltı ile parlayan yeşil gözleri ile tam gözlerinin içine bakıyordu ve karnının ortasına bir yumruk yemiş gibi hissediyordu. Kızın ona öyle bakması onu daha da eğlendirirken arkasını dönerek yürümeye başlamıştı bile.

Genç kız bir an duraksadı. Siyah saçlı yabancı çok hızlı adımlarla yürüdüğü için çoktan ayağındaki botlarla taze karın süslediği yolda iz bırakarak uzaklaşmıştı. Bu yüzden ona sesini duyurmak için bağırması gerekiyordu. Ne kadar sormak istemese de merakına yenik düşerek arkasından bağırdı. Aslında biliyordu ama emin olması lazımdı.

“İsmin ne?”

Yabancı arkasını dönmeden bağırdı. “Nikolai!”

“Benim ismimi sormayacak mısın?” diye sordu bu sefer genç kız, sinir olduğu sesinden bile anlaşılıyordu ve bu yabancıyı daha da eğlendiriyordu. Çünkü farkındaydı ki merak edilmemek genç kıza tuhaf gelmişti, normalde merak edilen taraf her zaman o olurdu ama bu yabancı ismini bile sormuyordu.

Yabancı kahkaha attığını duyduğunda kaşları biraz daha çatıldı. Fantastik ve şeytani bir sestti. Yabancı ona döndüğünde, “Ekaterina!” diye bağırdı. Sonra arkasını döndü ve koşmaya başladı.

KASIM, 2017

Sevdiklerini kaybettikten sonra yola devam etmek zorunda olanlar, aslında yaşamazlar. Sadece yaşamın yasını tutarlar.

Yola devam etmen gerektiğini bilirsin çünkü nefes almak basit bir refleksten başka bir şey değildir. Gittiler diye terk edemezsin öylece dünyayı çünkü senin sıran daha gelmemiştir. Ölümler hatırlanmayı pek sevmezler, hemen unutulmak isterler; bu yüzden silinir kokuları hemen, teker teker gider sesleri, üstünden çok geçtikçe de yüzleri... Geriye sadece size bıraktıkları anılar kalır. Ama artık onları düşündükçe gülümseyemezsiniz, geriye yapabileceğiniz tek şey kalır: Yas tutmak.

Ama ölümün yasını değil, yaşamın yasını tutmak.

Çünkü asıl acı verici olan, dünyaya gözlerini kapatmak değil de yola devam etmek zorunda olmaktır aslında.

Salonda oturuyordum ve camdan dışarı bakıyordum.

Hâlâ olanlara inanamıyordum ama gerçekten de o mezarı kazmıştı. Ne kadar söylenmiş olsa da ben evden bile çıkmamıştım ve gerçekten de o adamı kendi elleri ile gömüp mezarın üzerini kapatmıştı. Bunu yaparken ben çok panik hâlindeydim, ne kadar kimsenin olmadığı bir yerde olsak da yakalanırsa o bile paçayı kurtaramazdı ama yakalanmadan işi halletmişti. Yaparken son derece sakindi. Sadece cesede elini sürmesi gerektiğinde hayatımda daha önce duymadığım, yaratıcı küfürler etmişti. Hem Odkan'a hem de artık bir ölü olan Adrian'a.

Ölü gördüğümde bu kadar hissiz olmamın normal olmadığını farkındaydım ama ne kadar evden çıkmamış olsam da ben de normal bir çevrede büyümemiştim. Ölüm, basit bir şeydi. Hayatım boyunca öğrendiğim ilk şey bu olmuştu. Babamın bana verdiği ilk dersti, bu yüzden sık sık bana

önemini vurgulardı. Biri öldüğünde hayatıma devam etmek zorundaydım. Yas tutacak fırsat bile vermeden kendime, savaşmak zorundaydım. Çünkü bunun bir gün kaçınılmaz olduğunun herkes farkındaydı. Bazılarımız gidecekti, bazılarımız kalacaktı.

Çocukluğum ölüm kelimesini duyarak ve ölü görerek geçti. Çoğunun arkasından hak ettiğini söylediler, bazılarının arkasından çok genç olduğunu, çok azının arkasındansa iyi biri olduğunu... En kalabalık grup muhakkak ki hak edenlerdi. Ailem onların cenazelerine giderdi ama aslında kimsenin umurunda olmazdı. Eve döndüklerinde abim ve babam birer bira kapar ve az sonra oynanacak futbol maçını konuşmaya başlardı. İlk başta garip geldi... Ölümüne bu kadar az tepki vermeleri garip geldi. Çünkü birisi öldüğünde, benim ilk düşündüğüm şey arkasında bıraktığı kişiler oluyordu. O kişinin ölümü hak edip etmemesi önemli değildi, sonuçta sevgi içten gelirdi, kötü bir insanı da sevebilirdik, kötülerin de seveni olabilirdi. Arkasından mahvolanı... Hayatı duranı... Olabilirdi.

Ama kimsenin umurunda değildi bu gerçek.

Çünkü bir süre sonra herkesin devam edebileceğinin farkındalardı.

O zamanlar farkında değildim.

Sonra çok sevdiğim herkesi kaybettim ve yine de yaşayabildiğimi fark ettim.

Bu yüzden... Sanırım artık benim için de ölü görmek herhangi bir şey görmekle eşdeğer.

Ölüm beni sarsma yeteneğini çoktan kaybetti.

Ben o arabanın içinden tek kişi çıktığımda kaybettim.

“Ne yapıyorsun orada?”

Gelen sesle beraber irkilerek arkamı döndüm. Ona bakmadan önce salondaki sehpanın üzerinde duran çalar saate baktım önce. Saat gecenin bir yarısı olmuştu. Duşa ne zaman girdiğine bilerek dikkat etmişim çünkü o ölüye dokunduktan sonra kendini âdeta koşarak duşa atmıştı.

“Dört saattir duşta olduğuna inanamıyorum,” dedim şaşkın bir sesle. Aslında bunu beklemiyor değildim ama bu bile beklediğimin üstünde bir performanstı.

“Dört saat mi?” diye sordu yalandan şaşırmış gibi bir sesle. “Bayağı azmış.”

“Gerçekten,” dedim sesli bir nefes verdiğimde. “Kaç kere duş aldın?”

“Saymadım,” dedi yanıma doğru bir adım attığında. “Yedi, sekiz?”

“Saydığını ikimiz de biliyoruz,” dedim. Onu biraz olsun tanıdıysam, ki bu kadar tanımıştım, kesinlikle saymıştı. Çünkü takıntıları vardı.

“Evet,” dedi huysuz bir sesle. “Saydım, ne olmuş yani?”

“Kaç kere aldın yani?” diye sordum inatla. Çünkü tam olarak saydığını biliyordum ama o kadar takıntılı olduğunu göstermemek için emin değilmiş gibi söylüyordu. Ama emin olduğunu da biliyordum, gizlenmesi fayda etmezdi. “Yedi mi?”

“Yedi olamaz,” dedi sonunda pes ettiğinde. “Çift sayı takıntım var.”

Böylece onun hakkında bir yeni bilgiyi daha beynime kazımış oldum.

“Sekiz o zaman.”

“Of, Bengi.”

O kadar içten bir şekilde oflamıştı ki bu beni güldürdü. Bana doğru birkaç adım attığında koridordaki karanlıktan kurtulduğu için artık onu net bir şekilde görebiliyordum. Çünkü salon yaktığım mumun ateşi ile aydınlanıyordu. Altına bir eşofman altı giymişti ama üstü her zaman olduğu gibi çıplaktı. Elinde tuttuğu havlu ile ıslak kahverengi saçlarını kurutuyordu.

“Bu kadar takıntı ile nasıl yaşıyorsun?” diye sordum ona doğru döndüğümde. Dizlerimi karnıma doğru çekmiş ve koltuğun içinde iyice küçülmüştüm, dizlerimin üzerinde küçük, siyah bir yastık vardı ve kafam ona yaslıydı.

“Buna yaşamak denirse,” dedi alaycı bir sesle.

Alay ederek söylemişti ama anında söylediğim şeye pişman oldum. Bu adamın hayatı mayınlı bölge gibiydi. En basit olayda bile bir mayına basabiliyordum, tetiklememem gereken bir şeyi tetikleyebiliyordum, yarasına dokunabiliyordum. Ne söylemem gerektiğini o yüzden hiç bilemiyordum.

Yakında ben de susmaya başlayacaktım sanırım.

“Neden mum yaktın?” diye sordu yanıma doğru geldiğinde.

Koltuğun diğer ucuna, benden ne kadar uzağa oturabilirse o kadar uzağa oturmuştu. Kaşlarımı çatarak ona baktım. Bilerek mi o kadar uzağa gitmişti? Kafasını kaldırıp bana baktığında onun da kaşları çatıldı, sanki neden öyle baktığımı anlamamış gibiydi. O zaman bilerek uzakta durmuyor muydu?

Belki de refleksti. Her zaman insanlardan daha uzağa, oturabileceği en uç köşeye oturduğunu onunla geçirdiğim süre boyunca öğrenmiştim ama bu yanında daha çok gerilmeme neden oluyordu çünkü ben samimi bir ev ortamında büyümüşüm, başka da insan görmemişim zaten. O yüzden benim dilimde, biri benden o kadar uzakta duruyorsa, durmak istiyorsa ortada bir sorun var demekti.

“Bengi,” dedi çattığı kaşları ile beraber. O bana tekrar seslenene kadar ona daldığımı farkında bile değildim. “İyi misin?”

“İyiyim,” dedim oturuşumu toparlarken. O kadar ani cevap vermişim ki bana daha da garip bakmasına neden oldu. “Neden iyi olmayayım ki?”

“Ne bileyim,” dedi garip bir sesle. “Tuhaf bakıyordun.”

Kaşlarım biraz daha çatıldı. “Tuhaf mı?” diye sordum. “Nasıl tuhaf?”

“Normalde de ters ters bakıyorsun zaten,” dedi. “Şimdi daha ters baktın. Bir sorun mu var?”

Bana bir sorun olup olmadığını mı soruyordu gerçekten? Bu soru her nasıl bakıyorsam daha da garip bakmama neden olmuştu eminim ki çünkü şaşırmıştım. Ne zamandan beri konuşuyordu? Daha da fazlası, ne zamandan beri soru soruyordu? Hem de sorun olup olmaması ile ilgili? Bundan birkaç hafta önce bana sadece konuşmanı istediğim zaman konuş derken sorunları hiç de umursuyormuş gibi değildi.

“Sorunlarımla ne zamandan beri ilgileniyorsun?” diye sordum şaşkın bir sesle.

“Bu yola beraber çıktığımızdan beri,” diye cevapladı beni.

“Emin misin?” diye sordum cevabına daha da şaşıarak. “Hiç sanmıyorum öyle olduğunu, Narbekov.”

Çünkü söylediğinin aksine, bu yola beraber çıktığımızdan beri hiçbir dediğimi umursamamıştı. Konuşmam bile onu sinirlendiriyordu sanki. Babasının yasını tuttuğunu ve sağlıklı bir psikolojide olmadığını farkındaydım ama ben kimsenin psikoloğu değildim, ben de aynı hâldeydim ve bu durumu bana yansıtmasını hak etmiyordum. Sonuçta babasının ölümünden ben sorumlu değildim ve bu yola bir amaç uğruna çıkmıştım, onun yanında olmak için değil.

“Öyleydi,” dedi net bir sesle. “Yaptıklarımı farkında değildim, Bengi. Kafam yerinde değildi derken bunu bir bahane olarak kullanmıyorum.”

“Sadece ne?”

“Ben konuşulan bir evde büyümedim,” dedi bana baktığında. “İletişim kurulan bir evde büyümedim. Sorunların bir masa etrafında çözüldüğü bir evde büyümedim. Bana susmamı söylediler ve sustum. İnsanlarla iletişim kurmak konusunda iyi değilim çünkü bunu yapmama küçükken izin vermediler. Sonrasında da ben eksikliğini hissetmedim çünkü iletişim kurmam gereken kimse olmadı zaten etrafımda.” Bir an bunu söylemek garip geliyormuş gibi duraksadı. Eğer birkaç saat önce kardeşi hakkında söylediklerini duymasam ben de garipseyebilirdim ama bana, şu an açıldığından çok daha fazla açılmıştı zaten. “Siktir et,” dedi birden. Sanki anlattıkları hiçbir anlam taşımıyormuş gibi. “İlk baştaki hareketlerimi telafi edemem ama şu andan sonra öyle davranmayacağım. Yine de benden sana yakın olmamı bekleme, öyle bir şey gerçekleşmeyecek.”

Çatık kaşlarımla beraber ona döndüm. Öyle bir konuşuyordu ki sanki bana yakın olması için ölüyordum. Olmazsa olmasındı. Bana neydi? Benim için önemli olan bu işte beni dışlamaması ve beni olacıklardan haberdar etmesiydi. Benimle bir şeyler paylaşmasını istemediğimi söylemek yalan söylemek olurdu çünkü onu merak ediyordum, bunu farkındaydım. Kendisiyle ilgili anlattığı şeyler dikkatimi çekiyor, onu daha da eşelemek istememe neden oluyordu ama bana bir şey anlatmak istemeyen bir adamı zorlayamazdım. Ben de az onun kadar az insanla iletişim kurmuştum ama kimseyi elinden tutup da zorla kendini açmak zorunda bırakamayacağımı farkındaydım.

Gerçi beş yaşında âşık olduğum komşunun oğluna tam olarak böyle yapmıştım.

Ama o zamanlar beş yaşındaydım.

“Öyle bir şey istemiyorum da zaten,” dedim umursamaz bir sesle. “Bana yakın olup olmaman umurumda değil çünkü ben de sana yakın değilim, olmayacağım da. Dertleşme saati yapacak zamanımız yok.

“Katılıyorum,” dedi. “Aynı acıları paylaşıyoruz diye oturup da dertleşecek hâlimiz yok ya.”

“Aynen öyle,” dedim ben de kafamı sallayarak. “Planda beraber hareket edelim, yeter.”

Ama bunu demesi biraz sinirlerime dokunmuştu çünkü o anlattıklarından sonra, ben de ona bir şey anlatabilirmişim gibi hissetmiştim ama belli ki anlatamazdım. Anında başka bir duvar örmüştü.

Bu adama ulaşmak imkânsızdı sanki.

Size uzanabilirdi ama siz onu tutana kadar çoktan geri çekilmiş olurdu.

“Edeceğiz zaten,” dedi. “Bu yüzden buradasın.”

“Ben de sana haftalardır neden burada olduğumu soruyordum ya,” dedim. “Sonunda cevap vermene sevindim.”

“Abartıyorsun,” dedi. “Seni o kadar da cevapsız bırakmadım.”

“Bırakmadın mı?”

“Çok daha uzun süre cevapsız kaldığım olmuştu,” dedi alaycı bir sesle. “Emin ol, ölmüyorsun.”

“Evet,” dedim. “Ölmekten beter oluyorsun.”

Kısa bir an duraksadı. Dudakları kırırdandı ama cevap vermek yerine ayağa kalktı ve mutfığa doğru geçti. Tek kelime etmemişti. Her zamanki gibi sessizleşmesi karşısında gerildiğimi hissettim. Buna alıştığımı düşünüyordum ama her seferinde daha fazla geriliyordum. Tam açıldığını düşündüğümde sessizleşince ne yapacağımı şaşıırıyordum.

Acaba aklından neler geçiyordu?

Bir kez olsun kafasının içinde olmak isterdim. Dünyayı onun gözünden görmek... Anlamak ve anlaşılmak, bence yaşamının en temel nedeniydi. Birileri bizi anlasın diye doğuyor ve birilerinin bizi anlamasının umuduyla gözlerimizi yumuyorduk hayata. Belki de bu yüzden, asla anlaşılmadığını düşünen insanlar hep daha sessiz ve yalnız oluyorlardı. Hayatı seyirci gibi geçiriyorlardı. Çünkü aslında yaşıyor sayılmazlardı.

Birkaç dakika sonra mutfaktan geri geldi. Elinde hâlâ saçlarını kuruldığı siyah havlu vardı, diğer elinde ise bir alkol şişesi tutuyordu. Mum ışığı tam olarak aydınlatmadığından ne olduğunu göremiyordum ama muhtemelen votkaydı. Zaten başka bir şey tercih ettiği yoktu.

“İçer misin?” diye sordu bana döndüğünde. Elindeki havlu boynundaydı şimdi, saçları hâlâ ıslaktı ama kurulamayı kesmişti.

“Sanki ona ağzımı değdirirsem bir daha o şişeden içermişsin gibi,” dedim ortamdaki garip havayı dağıtmak için. Neden birkaç kelime ettikten sonra hep böyle boğucu bir atmosferin içine adım atıyorduk onunla beraberken?

“İçmem,” dedi dürüst olarak. “Bardak getirirdim.”

“Canım çekseydi gidip ben bardak alırdım zaten,” dedim. “Canım çekmiyor. Alkolü pek sevmem.”

Şişeyi açıp dudaklarına götürdüğünde, “Ben severim,” diye mırıldandı.

Yavaşça güldüğümde, “Hadi ya,” dedim. “Hiç anlaşılmamıştı alkole olan toleransından çok içtiğin.”

“Alkole toleransımın bu kadar fazla olmadığı günler daha güzeldi,” dedi şişeden bir yudum daha aldığı anda.

Bakışlarım istemsizce yutkundığında belirginleşen adam elmasına kaydı. Sonra tekrar yüzüne baktım. İçerideki mum ışığı tamamen onun güzel yüzünü aydınlatıyordu ve ela gözleri karanlığın içinde parlıyordu.

“Kendini kaybetmenin nesi güzel?” diye sordum. “Ayrıca senin gibi kontrolcü birisinin kontrolü kaybetmekten haz alacağını düşünmezdim.”

“Kontrolcü değilim,” dedi.

“Öylesin,” dedim devam etmesine bile izin vermeden. Bunu reddedemedi.

Alayla güldü. “Evet,” dedi. “Öyleyim. Kontrol sende değilse baştaki sen değilsindir. Ve yönetmekten daha kötü olan tek şey yönetilmektir.”

“Neden olmadığın biri gibi göstermeye çalışıyorsun kendini?” diye sordum. “Ağzından çıkanlarla yaptıkların çok farklı. Kime neyi kanıtlamaya çalışıyorsun?”

“Güzel soru,” dedi alaycı bir sesle. “İnsanların beni çözmesi hoşuma gitmiyor, o yüzden.” Şişeden bir yudum daha aldığı anda, “Kontrolü kaybetmek kötü,” dedi. “Ama düşüncelerin susması güzel.”

“Belli bir yere kadar kaçabilirsin,” dedim sadece.

“O kadar bile kaçamıyorum,” diye cevapladı beni. Gözleri etrafta dolaştı. “Neden mum yaktın?”

“Elektrikler kesik çünkü,” dedim. “Yani, salonda böyle. Ampül patlamış sanırım. Ben anlamam çok. Sen halledersin bir ara.”

“Halledeyim şimdi.”

Ayaklanacağı sırada “Yok ya,” dedim. “İç sen. Keyfine bak. Ben mum ışığında oturmayı daha çok severim zaten. Sorun değil benim için.”

“Öyle olsun,” dedi bir yudum daha aldığı anda. Ona bakmak istemiyordum çünkü ela gözleri o kadar dikkatle bana bakarken geriliyordum

ama gözlerim koca odada ondan başka bir yere gitmemeye yemin etmişti sanki. Derin bir nefes aldığım sırada, “Ne oldu?” diye sordu.

Ona garip garip baktım. Birden neden bu kadar soru sormaya başlamıştı. Önceki haftalarda yanında çok daha sıkılmış görüldüğüme emindim. Ya da sinirli. Ama hiçbirinde bana iyi olup olmadığını ya da ne olduğunu sormamıştı.

“Hiçbir şey,” dedim. “Düşünüyordum. Hep sen mi düşüneceksin?”

“Keşke düşünmesem,” dedi güldüğünde. Şişeden bir yudum daha aldığını gördüm. O kadar büyük yudumlar alıyordu ki şişeyi neredeyse yarılamak üzereydi.

“Çok hızlı içiyorsun.”

“Bu yavaş hâlim,” dedi. “Bir de üniversitedeyken beni görseydin. Yurda her gece sarhoş giriyordum. Bu yüzden sekiz tane yurt değiştirmek zorunda kaldım.”

Ama görmem mümkün değildi. Aramızdaki yaş farkına bakacak olursak, o üniversiteye yeni başladığında ben daha ilkokuldaydım. Ortaokula bile başlamamıştım. Gerçi ben ilkokula ya da anaokuluna da gitmemiştim ya. Sadece ev vardı. Üstüme kapanan kapılar... Ve yalnızlığım.

“Rusların sarhoşluğu umursayacağını sanmıyorum,” dedim. Ama yurtta kaldığını söylemişti. Belki de üniversiteyi Rusya’da okumamıştı. “Üniversiteyi Rusya’da mı okudun bilmiyorum gerçi ama...”

“Sarhoş gelip olay çıkartırsan gayet de umursarlar,” dedi. “Sürekli oda arkadaşlarımla kavga ediyordum. Yurtlar genelde karmaydı ve oda arkadaşlarım hep kız oluyordu. Bir kızla oda arkadaşıydım, kız bana âşık olduğu için hiç şikâyet etmiyordu ve ilk kez turnayı gözünden vurmuş gibi hissediyordum. Sonra kız bir gün odaya sarhoş geldi ve tahmin et ne oldu?” Anında bir tahmin yaptım ve bu gerçekten olmuşsa, gerçekten kahkaha atacaktım. “Evet,” dedi yüzümdeki ifadeden ne anladığımı anlayarak. “Tam da tahmin ettiğin gibi. Üzerime kustu.”

Onun o anki tepkisini tahmin ettiğim için kahkahama engel olamadım çünkü şu an anlatırken bile yüzü iğrenti ile buruşmuştu.

“Sonra ne oldu?” diye sordum hâlâ gülerken.

“Olay çıkardım tabii ki,” dedi. “Sonra kız bana bilendi. Beni yurt müdürüne şikâyet etti, odamda alkol bulundurduğum için. Yatağımın altı bar

gibiymi, saklayacak zamanım bile olmadı. Atıldığım son yurttu o. Zaten en son gittiğim yurttan atılmadan mezun oldum.”

“Ben bir çocuğa âşık olsaydım ve o çocuk oda arkadaşım çıksaydı ne olursa olsun onu şikâyet etmezdim,” dedim. “Turnayı asıl o gözünden vurmuş. Nasıl bir şanssa... Kendi kendini sabotaj etmiş resmen.”

“Bir şey olmayacağından emindi artık,” dedi alaycı bir sesle.

“Gerçekten hiçbir şey yaşamadınız mı?” diye sordum inanmıyormuş gibi ki gerçekten de inanmıyordum.

Kaşlarını çatarak bana baktı. “Neden yaşayacaktık ki?”

“Seni seven bir kız, sen ve göt kadar yurt odası,” dedim. “Ayrıca ikiniz de her gece leş gibi sarhoş oluyorsunuzdur. Yanlışlıkla bile olsa en az bir kere bir şeyler yaşanmıştır.”

“Hiçbir şey yaşamadım kızla. Sarhoşken bile yaşasaydım, hatırlardım.”

“Tipin mi değildi?”

“Sen ne yaşanmış olmasını istiyorsun tam olarak?” diye sordu şaşkın bir sesle. Sesindeki eğlenen tonu ilk kez duyuyordum.

“Belli ki kız kızıl değilmiş.”

Şaşkın şaşkın baktı. “Pardon?”

“Tipin kızillar ya.”

“O nereden çıktı?” diye sordu kafasını salladığında.

“Devlet sırrı değil ya,” dedim alayla.

“Kızın saçının rengini hatırlamıyorum,” dedi duymazdan gelerek. “Ama bana karşı bir şeyler hissedenden birisi ile beraber olmam.”

“O neden?”

“Yani o bana karşı bir şey hissediyorsa ve ben ona karşı bir şey hissetmiyorsam beraber olmam. Çünkü haksızlık yapıyormuş gibi hissederim,” dedi. “Duygusal olarak karşılık veremeyeceğini bildiğin biriyle o kadar yakınlaşmak bence adice. Kendine daha çok bağlamaktan başka bir şey değil.”

“Bilemiyorum,” dedim. “Hiç ikili bir ilişki yaşamadım. Biliyorsun, evde büyüdüğümünden.”

Şimdi bunu dalga geçerek söylüyordum ama ergenliğim bunu sorun etmekle geçmişti. Babama ne zaman bunun konusunu açsam beni korumak için yaptığını söylüyordu ve haklıydı, sonunda sadece ben hayatta kaldığıma

göre gerçekten de işe yaramıştı. Beni korumuştı. Ama hiç yaşanmamış bir hayat korumaya değer miydi? İşte bu soruya karşı cevaplarımız babam ile uyuşmuyordu.

Sonunda ölecek olduğumu bile bile yaşamayı tercih ederdim.

Çünkü ölmemiştım ama hiç yaşamış da sayılmazdım.

“Üniversiteye gittin,” dedi. Bunu nereden bildiğini sorgulasam da sormadım. Sonuçta benim varlığımı bile bilmemesi gerekirdi ama biliyordu. Burada, yanımdaydı.

“Evet,” dedim. “Sadece iki sene. Onu da bırakmak zorunda kaldım.”

“Orada birileriyle tanışmışsındır, ondan bahsediyorum.”

“İki tane çocukla konuşmuştım,” dedim. “İkisiyle de ilk kahve içmeye çıkmamızdan sonra konuşmayı kestik.”

Alayla güldü. “Neden?”

“Ne bileyim,” dedim. “İstediğim gibi değillerdi galiba.”

“Nasıl birini istiyorsun?” diye sordu meraklı bir sesle.

Sesindeki merak yüzünden kaşlarım çatılsa da tepkisiz kalmaya çalıştım ve sorduğu soruyu düşündüm. Nasıl biri istiyordum ki? Ben de bilmiyordum. Sanırım asıl sorun da bunun cevabını bilmemem olmuştu.

“Hiçbir fikrim yok,” dedim. “Ama o tipleri istemediğim kesindi.”

“Nasıl tiplerdi ki?”

“O kadar net hatırlayacak kadar dikkat etmedim,” dedim. “İnsanlarla iletişim kurmakta sadece sen kötü değilsin.”

Gerçek buydu. O aralar hayatım tepetaklaktı ve ne kadar normal hissetmek için normal olmayı denesem de her denememde biraz daha yüzleşiyordum normal olmadığım gerçeği ile. Karşımdaki çocuklardan çok daha ayrı bir dünyada büyümüştüm ve iletişim kurmakta berbattım. Konu açamıyordum bile. Onların bahsettikleri de ilgimi çekmiyordu. Çünkü o hafta yeni çıkan filmde, verilecek partiden ya da notlardan daha önemli dertlerim vardı. Ailemin ölmüş olması, abimin gitmiş olması ve yapayalnız olduğum gerçeği gibi.

“Bana hiç randevuya çıkmadığını söylemiştin ama,” dedi kafasını yana eğdiğinde. “Şimdi kim yalancı oldu?”

“Bunlar randevu değildi ki!” dedim itiraz ederek. “Bir tanesi ile ders çıkışı kahve içtik, diğeri ile de arkadaşımı beklerken.”

“Baş başa bir şekilde kahve içmek kulağa gayet de randevu gibi geliyor.”

“Saçmalama,” dedim. “Bunu randevudan saymaz kimse.”

“Daha neleri sayıyorlar bilsen şaşıırırsın...”

“Tamam onlar sayınsınlar,” dedim. “Ben saymıyorum.”

“Sen çok mu romantik film izledin?” diye sordu alaycı bir sesle. “Çiçekler, mum ışığı ve romantizm mi bekliyorsun bir randevudan?”

“Hayır,” dedim suratımı buruşturarak. “Biraz özel bir şey olsa fena olmaz tabii.”

“Nasıl bir şey mesela?”

“Ne bileyim ya?” diye sordum, sesim istemsizce yükselmişti. “Neden sorup duruyorsun?”

“Konuşmayınca da kıızıyorsun,” dedi. “Konuşunca da kıızıyorsun. Ne yapacağım ben?”

“Cevabını bilmediğim sorular soruyorsun ama!”

“Düşün de cevapla o zaman.”

“Sanki biriyle randevuya çıkabilecekmışim gibi bu saatten sonra,” dedim. “Nesini düşüneyim bu sorunun?”

“Neden çıkamayasın?” diye sordu içkiden bir yudum daha aldığı sırada.

“Sana söyledim,” dedim. “Bu işin nasıl biteceğini ikimiz de farkındayız.”

“Ben de sana bir şey olmayacağını söyledim,” dedi. “Bir şey olursa bana olacak. Bu benim planım. Sorumluluk bende. Sen hayatını yaşamaya devam edeceksin.”

“Saçmalıyorsun,” dedim. “Bu işte beraberiz. Seni öylece bırakmam.”

“Beni öylece bırak demiyorum sana,” dedi. “Ama burada ne olacağı belli olmaz. Bak bana, herkesi kaybettim. Bir anda olur böyle şeyler. Hiç gitmez sandığın bir anda gider.” Kısa bir an duraksadı. “Yani ölmüşsem, zaten ölmüşümdür. Benimle olman sana ne katacak? Benimle beraber ölemezsin ya. Hayatına devam edeceksin.” Ama benim normal bir hayatım yoktu ki. Sanki içimi okumuş gibi, “Normal bir hayata sahip değilsin evet,” dedi birden. “O zaman normal bir tane edinmek için çabalarsın. Eğer intikam almayı başaramazsan zaten bu işin peşini bırakman gerekiyor demektir. Yaşamak her şeyden daha önemlidir. İntikamdan bile.”

İntikam seni yaşatmaz.

Babasının mektubunda -aslında Perva babasının olmadığını iddia ediyordu- böyle diyordu ve bu tanıdık bir cümleydi çünkü babam da aynısını bana söylemişti. Eğer bir şey olursa -olacağını en başından beri bildiği için doğduğumdan beri beni buna hazırlamıştı- yola devam etmemi, arkama bile bakmamamı istemişti.

Her zaman babasının sözlerini dinleyen bir kız olmuştum.

Bu konu hariç.

Denemiştım aslında. Bu konuda da onun sözünü dinlemeyi denemiştım ama başaramamıştım. Bir türlü başımı yastığa koyamamıştım rahatça. Bir türlü uyuyamamıştım. Bir türlü devam edememiştım. Bir türlü intikam hissini çekip atamamıştım içimden.

“Yaşamanın her şeyden daha önemli olduğunu düşünüyorsan neden bu yola giriyorsun?” diye sordum. “Çünkü bu yolun sonunda öleceğini düşünüyorsun.”

“Bazen avdan sağ dönemezsin,” dedi. “Bu riski bilirsin. Ama yine de gidersin. Çünkü gitmesen de sağ kalmayacağının farkındasındır. Bu üzerine düşünüp karar vereceğin bir şey değildir. Refleks. Sadece yaparsın.”

“Bu işe karışmasan gayet de sağ kalabilirsin,” dedim. “Sadece bunu tercih etmiyorsun.”

“Bana hep devam etmemi söylediler,” dedi şişeyi kafasına dıktığı sırada. Gözlerim hareket eden âdemelmasına kaydı, hemen sonra ela gözlerine tekrar odaklandım. “Bu emirlere uzun bir süre uydum. Yanımda kimse kalmayana kadar. Şimdi yapayalnızım ve ne uğruna devam edeceğim ki diye düşünüyorum ama cevap bulamıyorum.” Duraksadı. “O mektupta yazıyordu ya hani... İntikam seni yaşatmaz, diye. Bu saatten sonra beni gerçekten yaşatmayacak tek şey intikam alamamak aslında.”

“O zaman bana hayatına devam et diyemezsin,” dedim. “Çünkü ben de seninle aynı hâldeyim.”

“Ben sana bu işi bırak ve git demiyorum,” dedi. “Eğer başarısız olursak git diyorum. Arada fark var. Ben öldüm diye neden öleceksin? Senin bana ne borcun var, kızım?”

“Öleceğin düşünüyorsan bu işe girmek istemiyorum,” dedim birden. Bu çıkışım gözlerinin kısılmasına neden oldu. “Öyle bakma, ciddiylim. Ölen insanların intikamını almak yaşayan birinin de canını almaya değmez benim için, Perva. Giden zaten gitti. Peşinden gideceksek, eğer gerçekten

hak edenlere zarar veremedi den biz zarar göreceksen bırak bu işe hiç girmeyelim. Şimdi geri dönelim. Devam edelim.”

“Edemem,” dedi kafasını salladığında. “Bengi, dünyayı çok tozpembe sanıyorsun. Bu elimizde olan bir şey değil. İntikam almaya çalışan her zaman daha fazla zarar görür. Bunu bilerek gelmeliydin benimle.”

Sözleri beni sinirlendirdi çünkü bahsettiğim şeyi anlamıyordu ve bana hâlâ hiçbir şeyden haberi olmayan bir çocuk muamelesi yapıyordu ama ben bu hayatı zor yoldan, tüm sevdiklerimi kaybederek öğrenmiştim. İntikam her zaman riskliydi ama bazen oranlar birbirine yakın olurdu, bazen ise uzak. Eğer uzaksa... Eğer öleceğini düşünüyorsa... Şimdi geri dönmeyi tercih ederdim.

“Ondan bahsetmiyorum,” dedim. “Risk her zaman var. Plan senin, Narbekov. Eğer ölüme yatıracağın para, yaşama olasılığına yatıracağından fazlaysa bu kumarda, ben burada bırakırım bu meseleyi. Sen devam edersen et. Ben senin öldüğünü izlemek istemiyorum.”

“Neden?”

“Bir kişiyi daha kaybetmek istemiyorum.”

“Zaten sahip olmadığın birini kaybetmiş sayılmazsın, Bengi.”

O kadar öfkelen dim ki cevap bile verecek gücü kendimde bulamadım çünkü ağzımı açsam ona bağıracaktım. Sürekli bana çocuk gibi düşündüğümün imasını yapması beni bunaltmıştı. Söylemek istediğim şeyi görmüyordu. Anlamıyordu. Kendi çizdiği kurallara göre hareket ediyordu. Bir kişinin daha ölümünü görmek istemiyordum çünkü o ölürse ve ben yaşarsam, kendimi onun katili sayardım.

Bu yola çıkarken ne düşünmüştüm ki? Hiç onunla gelmemeliydim. Bilmediğim bir şeye adım atmamalıydim. Kendi planımdan ilerlemeli, gerekirse de bunun için ölmeliydim. Onunla hiç tanışmamalıydim.

Ayağa aniden kalktım, içeri doğru yürümek için bir adım attığım sırada elini bileğime sardı ve beni kendine doğru sertçe çekti. Kolu o kadar uzundu ki bunu yapmak için ayağa kalkması bile gerekmemişti, sadece biraz doğrularak bana yetişmişti. Elimle bileğime yaptığı baskıdan kurtulmaya çalıştım ama kilit gibi sarmıştı bileğimi ve çekmiyordu.

Beni kendine doğru çektiğinde, “Öyle demek istemedim,” dedi. “Otur, konuşalım. Şimdi kalkıp gitmen hiçbir şeyi düzgün yapmayacak.”

“Sen konuşmak istemediğinde sorun yoktu?” diye sordum alaycı bir sesle. “Şimdi de ben konuşmak istemiyorum.”

“Konuşmak istemiyorsan konuşmayız,” dedi sakın bir sesle. “Ama otur.”

Birden oturduğumda yüzündeki şaşkınlığı gördüm. Oturmamı beklemiyordu. “Al,” dedim sinirle. “Oturdum. Ne yapacağız şimdi? Bön bön birbirimizin suratına mı bakacağız?”

“Çok çabuk sinirleniyorsun,” dedi sakın bir sesle. “İlk öğrenmen gereken şey sakın olmak. İhtiyacın var.” Beni süzdü. “Epey var.”

“İstemiyorum sakın falan olmak.”

“Öfke sadece sana zarar verir,” dedi gözlerimin içine baktığında.

“Bana zarar veren şey senin kafanı kıramıyor oluşum.”

Gözlerinde alaycı bir parıltı belirdi. “Bundan bahsediyorum işte...”

“Sus,” dedim sinirle.

“Peki,” dedi kabullenerek.

Önünde duran şişeyi tekrar eline aldı ve bir yudum aldıktan sonra kafasını koltuğun yastığına yaslayarak tavanı izlemeye başladı. Gerçekten konuşmayacak mıydı? Bu nasıl cins bir herifti? Şimdi kalkıp gitsem beni yine tutmaya çalışır mıydı? Hayır, beni yanına oturtuyordu ama tek kelime ettiği de yoktu. *Adama sen sus dedin ama Bengi.* İyi de gerçekten susmasını kast ederek söylememiştim ki onu.

Salondaki sessizliği telefona düşen bildirim sesi böldü. Kafasını kaldırarak sehpanın üzerinde duran telefona baktı, muhtemelen hangimizin olduğuna bakmıştı. Onundu. Zaten benimki olamazdı. Gerçi Çakır arada mesaj atıyor ve beni kontrol ediyordu ama o da bu saatte yazmazdı. Telefonun ekranı aydınlandı ama bu açıdan kimin mesaj attığını göremiyordum, kafasını tekrar yastığa yasladığına göre onun da umurunda değildi.

“Bakmayacak mısın ona?”

“Tolun’dur,” dedi. “Sen bak istersen.”

“Neden?” diye sordum Türkçe konuşarak. “Uşağın mı var karşında?”

“Uşak ne demek?” diye sordu homurdandığında.

“Bilmediğin bir bok çıktı sonunda,” dedim alayla.

“Türkçeye çok ani geçiyorsun.”

Söylediğini umursamadan “Şifren ne?” diye sordum.

“Altı tane altı.”

“Cidden takıntılısın,” dedim telefonu elime aldığımda. Hâlâ kafasını yasladığı yerden kaldırmamıştı. Mesaj bildirimine baktım. “Tolun değil,” dedim. “Nadia.”

Nadia: Babam seni görmek istiyor.

“Ne yazmış?”

“Babam seni görmek istiyor yazmış.”

“Babasını sikeyim onun,” dedi homurdanarak. “Bırak, yazma bir şey.”

“Sorun olmasın?”

“Ne sorunu olacak?”

“Leo’nun seni görmek istemesinden bahsediyorum,” dedim. “Bu saatte? Bir sorun olmasın?”

Adrian Rozanov’u gömmek zorunda kaldığımız için ekstra panik hâlindeydim ve normalde olsa bile Leo beni geriyordu, bunu inkâr edemezdim. Bir de gecenin köründe kızına mesaj attırması bana hiç normal gelmemişti.

“Bir şey olmaz,” dedi. “Leo hep böyle. Sorun olmadığına eminim. Olsa da hallederim.”

Ben ona cevap bile vermeden bir mesaj daha geldi. Telefon elimde titreymişti.

Nadia: Sana anlatmam gereken bir şey var. Bir ara konuşmamız lazım.

“Bu mesaja bakman lazım,” dedim telefonu ona doğru tuttuğumda. Mesaja kısa bir an baktı, okuduğunda tepki bile vermeden telefonu bana geri uzattı.

“Cevap vermeyecek misin?” diye sordum istemsizce.

“Hayır,” dedi. “Gerek yok.”

Onun yerine merak etmiş olmama rağmen diretmedim. Birkaç saniye sessizlik oldu. Sonra doğruldu ve bana baktı. Bir şey söylemesini bekledim. Herhangi bir şey... Ama yine her zamanki gibiydi. Sessizlik yemini etmiş gibi.

“Bence başarılı olma ihtimalim başarısız olma ihtimalimden daha fazla,” dedi sonunda sessizliği böldüğünde. “Bu yüzden, degeceğini düşünüyorum. Ölsem bile... En azından sonunda gerçekten istediğim bir şey yaparak ölmüş olacağım.” Ona ne söyleyeceğimi bilemediğim sırada, “Yani evet,” dedi. “Söylemek istediğini anladım, haklısın. Degeceğini düşünüyorum.”

“Peki,” dedim sadece.

Hiçbir şey söylemeden doğruldu ve şişeyi kafasına dikti. Şişenin dibine geldiğini fark ettim. Bu kadar hızlı içtiğini o da benim gibi farkında değildi ki şaşırıyordu. Hiçbir şey söylemeden ayağa kalktı, mutfığa gitti ve birkaç saniye sonra elinde yeni bir şişe ile geldi. Şişeyi açtıktan sonra ağzına dayadı, bir yudum daha aldığı anda sehpanın üzerinde duran sigaradan bir dal çekmesini izledim, gözlerim eline düştü. Görünürde olup da dövmesi olmayan tek yer eliydi. Gerçi parmaklarında dövmeler vardı, küçük semboller ve rakamlar ama elinin üstü bomboştu.

Sigarayı çektikten sonra dudakları arasına koydu ve çakmak ile sigarayı ateşledi. Derin bir nefes içine çektiğinde dumanı yüzüme doğru çarptı. Benim de canım çektiğinden paketin içinden bir dal çekerek dudaklarım arasına koydum. Hiçbir şey söylemeden eğildi ve sigaramı yaktı. Geri çekilirken gözlerimin içine bakması istemsizce ürpermeme neden oldu. Bakışlarında insanı rahatsız eden bir şey vardı. *Fantastik ve şeytani*. Garip bir şekilde itmekten çok çekiyordu.

Sessizlik dakikalara doğru uzarken en sonunda rahatsız hissetim ve bunu bölme ihtiyacı duyarak “Yine sessizleştin,” dedim.

“Fark etmiyorum bile,” dedi. “Sen diyene kadar fark etmiyorum, yani.”

Tolunlar garipsemezlerdi çünkü alışkınlardı. Zaten çevresinde de başka insan yoktu. Aslında o da benim gibi yapayalnızdı. Ama o sessizliğe sığınırken, ben sessizliği rahatsız edici buluyordum. Çünkü buna alışarak büyümemiştim. Daha da yalnız hissetmeme neden oluyordu. Daha da kimsesiz... Artık şakalar yapan babam yoktu, annemin attığı kahkahalar ve abimin yediği tokatların sesi yoktu.

Sadece hiçlik vardı.

Koca bir hiç.

“Buraya gelir miydiniz küçükken?” diye sordum gözlerim evin içinde dolaşmaya başladığında. Her şey o kadar eski görünüyordu ki, uzun zamandır kimsenin adım atmadığı belliydi.

“Evet,” dedi. “Tatil yapmak için geliyorduk. Moskova sıcak değil. Eka sığağı severdi. Parla da öyle. O yüzden yazları geliyorduk.” Sigaradan derin bir nefes çekti. “Parla gittikten sonra ben buraya hiç gelmedim,” dedi. “Eka da. Babam arada kafa dinlemeye gelirdi, bizden kaçmak istediğinde. Sonra Eka da gidince onun bütün eşyalarını buraya getirdi. Bakınca kafayı

yyordu. Onu hiç ağlarken görmemiştim. O gece bile ağlamamıştı.” Annesinin öldüğü geceden mi bahsediyordu? “Sonra üzerinden günler geçti, haftalar, aylar... Onu yatak odasında hıçkıra hıçkıra ağlarken buldum. Tişörtlerine sarılarak. Gerçekliğini hâlâ sorguluyorum. Bana her zaman ağlamanın zayıflık olduğunu söylerdi ve o benim gözümde zayıf olabilecek en son kişiydi. İnandığım her şey çökmüş gibi hissettim. Beni gördüğünü biliyordum, konuyu hiç açmadı ama kendine kızdığından emindim. Onu o hâlde gördüğüm için kendine kızmıştı. Sabah uyandığımda onu evin içinde deli gibi dolaşırken buldum. Eka’nın tüm eşyalarını toplamıştı, atacak sandım çünkü o kadar takıntılıydı işte zayıf görünmemeye ama konu Eka olduğunda olduğu kadar acımasız olamıyordu, muhtemelen kıyamadı ve tüm eşyaları arabaya koydu, sonra da dedeme eşyaları buraya getirmesini söyledi. Tek bir eşyasını bile bırakmadı. Tokasını bile. Aklına gelecek herhangi bir şey. En sevdiği kupayı bile gönderdi. Kitaplarını bile. Eka’nın ona aldığı hediyeleri bile. Her şeyi gönderdi. Sanki evde öyle birisi hiç yaşamamış gibiydi. Her şeyi gitmişti. Sonra bu eve bir daha adımını atmadı.”

Benimle paylaşmak istediğinden fazlasını paylaştığını fark ederek duraksadı. Bunu yapmak istemediğinin farkındaydım ama bir kere başlamıştı ve şimdi duramıyordu. Onu anlıyordum çünkü ona karşı bir kez ağzımı açacak olsam ben de bir daha duramayacak gibiydim. Ondan uzak durmam gerektiğini bilmeme rağmen, omzunda bir kez ağlasam bir daha uzak duramazdım. Çünkü ona güvenmek istemediğimde bile inanılmaz bir güven uyandıran hissi görmezden gelemiyordum.

“Ben de buraya gelmemiştim yıllardır,” dedi, yavaşça doğrulduğunda. “Dedem geliyor arada.”

“Deden?”

“Ekaterina’nın babası,” dedi. Ona asla anne dememesi dikkatimi çekiyordu ama bu konuda bir şey söylemek istemiyordum.

“Yaşıyor mu?” diye sordum. Nedense onun herhangi bir akrabasının hayatı olmasa garip gelmişti.

“Evet,” dedi. “Yaşıyor. Kazık çaktı sanki dünyaya.”

“Görüşüyor musunuz?”

“Yılda en fazla üç kere,” dedi. “Eskiden hiç görmezdim onu. Bizimle görüşmüyordu.”

“O neden?”

“Babamı sevmiyordu,” dedi alaycı bir sesle. “Ona hep *kızımı mahvettin piç oğlu piç* derdi.”

“Öyle miydi peki sence?”

Bir an duraksadı, sorduğum soruyu gerçekten düşünüyor gibiydi. Sonra omzunu silkti ve “Evet,” dedi. “Ama bence ikisi de birbirini eşit derecede mahvetti. Karşılıklıydı.”

“Aşk her zaman yeterli değil demek ki.”

Alayla güldü. “Her zaman mı?” diye sordu içkiden bir yudum daha aldığı sırada. “Hiçbir zaman. Aşkı sikeyim.”

“Birbirine iyi gelmeyen insanlar bir araya geldiğinde öyle oluyor,” dedim. “Ama ben de birbirine âşık iki insanla büyüdüm ve böyle değildi. Yani, her zaman öyle olmuyor.”

“Olabilir,” dedi. “Sen şanslısın.”

“Sanırım,” dedim. “Öyleyim sanırım.”

Kendimi hiçbir zaman şanslı bir insan saymazdım ama onun bu hâlini gördüğümde... Belki de saymalıyım, diyordum içten içe. Evet, istediğim gibi büyümemiştim. Normal bir hayat yaşamıştım ama en azından birbirini ve beni seven anne ve baba ile büyümüştüm.

Eğer elimde o da olmasaydı hayatım ne kadar acı verici olurdu hayal bile edemiyordum.

Ve onun elinde o da yoktu.

“Uykun gelmedi mi hâlâ?” diye sordu telefonu eline aldığı anda. Ekranı yüzünü aydınlattığında saate baktı ve telefonu tekrardan sehpanın üzerine bıraktı. “Saat geç oldu.”

“Geldi aslında,” dedim.

Onunla konuşunca zamanın nasıl geçtiğini hiç hissetmemiştim. Uykunun geldiğini hissetmediğim gibi. Aslında ben de onun gibi uykuya dalmakta sorun yaşayan biriydim ama bu işe adımımı attığımdan beri sanki adım atmak bile yoruyordu beni, hareket edecek enerjiyi bulamıyordum, sürekli uyuyasım geliyordu.

“En sondaki odada yatarsın,” dedi. “Zaten bir tek orası açık. Bir oda çocukluk odamız. Yataklara sığamazsın. Gerçi, boyuna bakacak olursak... Sığabilirsin de. Bilemedim.”

“Kısa değilim,” dedim ona gözlerimi devirdiğimde.

“Omzuma bile gelmiyorsun.”

“Çünkü sen çok uzunsun,” dedim. “Bunun benimle ne alakası var? Çocuk yatağına sığacak kadar da küçük değilim. Ayrıca sığsam bile oraya varamam.”

“Diğer odada Eka’nın eşyaları var,” dedi. “Babamla orayı kullanıyorlardı eskiden. Oraya hiç giremezsin. Geriye tek oda kalıyor zaten.”

“O ne odası?”

“Öyle yatak odası,” dedi. “Kimse kullanmadı. Seni rahatsız edecek bir anı yok yani, merak etme.”

“Sen nerede yatacaksın peki?”

“Burada,” dedi eliyle koltuğa vurduğunda.

“Buraya nasıl sığacaksın ya sen?” diye sordum. Koltuğa ben anca sığardım. Onun sığmasının imkânı bile yoktu.

“Oturur pozisyonda da uyuyabiliyorum.”

“Sen insan değilsin,” dedim. “Ayrıca uyumuyorsun. Sadece gözlerini kapatıyorsun.” Ağzını açacağı sırada, “İtiraz etme işte,” dedim. “Sen orada uyu. Ben buraya sığarım. Ayrıca kaç saat araba kullandın. Bir de o kadar mezar kazmakla uğraştın. Yat uyu işte. Senin de dinlenmen lazım.”

Alaycı bir şekilde güldüğünde “Sen beni mi düşünüyorsun?” diye sordu.

“Seni değil kendimi aslında,” dedim. “Planın beyninin beyni uykusuzluktan çalışmazsa biz nasıl sağ çıkacağız bu kurtlar sofrasından tam olarak?”

Kaşlarını çatarak “Kurtlar ne alaka?” diye sordu.

“Sana bir Türkçe atasözleri ve deyimler sözlüğü alacağım ben,” dedim gülerek. “Hadi gir zıbar. Yarın konuşmamız gerekenler var.”

“Kızım ağzım kurudu konuşmaktan zaten,” dediğinde, bunu söylemesini hiç beklemediğim için kahkaha attım. “Daha ne konuşacağız ulan?” diye sordu. “Yeter bu kadar. Fazla bu bana. Azıcık dinlenmem lazım. Mümkünse bir hafta falan, eski rutine dönelim.”

Bunları söylerken ela gözlerinin dudağıma kaydığını hissettim. Gülüşümün yüzümde donmaması için büyük bir çaba sarf etmem gerekmişti çünkü bana o kadar dikkatli baktığında donakalıyordum istemsizce.

“Sen o eski rutin dediğin şeye dönersen seni bir daha bıçaklarım,” dedim, hâlâ gülüyordum. “Bu sefer karnından da olmaz.” Bana gözlerindeki

eğlenen ifadeyle baktığında, “Bıçak demişken,” dedim. “Dikkat ediyorsundur umarım düş alırken falan? Sana pek güvenemedim bu konuda.”

“Alt tarafı kesik,” dedi. “Vücudum mermi izi ile dolu.”

“Hiç görmedim,” dedim.

Gözleri ile kolundaki kaplama dövmeyi işaret etti. Aynısından bacaklarında da vardı. Karnında da. Hiçbir şekil yoktu. Sadece simsiyah duruyordu. Estetik bir görüntü olduğunu düşünmezdim ve bu dövmeleri beğenmezdim ama ona yakışıyordu.

“Görünürde yara izi bırakmam,” dedi, bana doğru döndüğünde. “Hepsini kapatırım. O yüzden görmemen normal.”

“Neden?” diye sordum. “Bence bir zayıflık değil. Tam tersi. Mücadele ettim ve hâlâ buradayım, demek.”

“Hayır,” dedi. “Mücadele ettim ve yara aldım, demek.”

“Ama buradasın.”

“Buradayım evet ama yaralı bir şekilde,” dedi alayla. “Yaralı aslana sürüsü ne yapar, biliyor musun?”

Ofladım. Oflamam onu eğlendirdi, bunu gözlerindeki parıltıdan bile anlayabiliyordum. Bazen onu anlamama fırsat bile vermiyordu. Bazen ise çok açık ve netti.

Oflamama rağmen, “Ne yapar?” diye sordum istediğini ona vererek. Dudaklarındaki alaycı gülümseme daha çok büyüdü ve bu anlamını çözemediğim bir şekilde hoşuma gitti.

“Dışlar,” dedi. “Onlar için yemek bulurken yaralanmış olması da umurlarında olmaz. Hayatta kalmış bak savaştıymış da demezler. Artık zayıftır. Ve dışlanması gerekiyordur çünkü. Bazı şeylere fazla anlam yüklemeye gerek yok. Doğa yalın ve çok sığ bir yer. Ona göre oynarsan her zaman kazanırsın.”

Babamın söylediği sözler kafamın içinde çınladı. Doğa yalındır. Güçsüzün mezarı kazılır, güçlünün ise tacı hazırdır. Döngü hassastır ancak kırılmazdır. Av avantajı yakalayabilirse artık bir avcı sayılır. Avantajı yakalamak için ise sahip olman gereken tek bir şey vardır.

Sabır.

Sadece, sabır.

Soğuk, ölümcül, kuvvetli bir sabır.

Aynı Narbekov'un sahip olduğu gibi.

"Bu planları açıklaman gerektiğinde aslan ve ceylan muhabbetinden daha fazlasını yapman gerekecek," dedim sigarayı küllüğe bastırarak söndürdüğümde. "Bu cümleleri kurduktan sonra, ben anlattım diyerek geri çekilemezsin."

"Bakarız," dedi. Sesi alaycıydı.

"Bırak şu işeyi de artık," dedim. "Bitmek üzere. Lise günlerine geri mi döndün bir gecede?"

"Keşke dönsem," dedi kafasını tekrardan geriye attığında.

Keşke benim de geri dönmeyi dileyebileceğim bir lise hayatım olsaydı.

Onun okumuş olması bana hâlâ çok garip geliyordu. Üniversiteyi neden okumuştı ki? Zaten yapacağı şey belliydi. Abim liseden sonra okula gitmeyi bırakmıştı mesela. Ailedeki çoğu kişi lise mezunu bile değildi. Çünkü hiçbir işe yaramayacağını biliyorlardı.

Onun da öyle olduğunu düşünüyordum.

Ama belli ki değildi.

Yine bir sessizlik oluştuğunda, "Nerede okudun üniversiteyi?" diye sordum. Sanırım onu hazır konuşurken bulmuşken konuşturabildiğim kadar konuşturmak istiyordum. Yapacaklarımız hakkında konuşabilirdik, onun yaptığı planları öğrenebilirdim nihayet ama onu merak ediyordum. Kişisel sorular sormak istiyordum. Onun hakkında gerçek bir şeyler öğrenmek istiyordum. Onu tanımak istiyordum.

Bu isteklerin normal olmadığını farkındaydım ama kendime engel olmuyordum.

"Moskova Lomonosov Üniversitesi," diye cevapladı sorumu.

Üniversitenin adının tanıdık gelmesi ile duraksadım. Sonra neden tanıdık geldiğini hatırladım. "Annem de oradan mezun."

"Evet," dedi. "Biliyorum." Kaşlarım yine çatıldı. Nereden biliyordu? Ona öyle baktığımı fark edince, "Ekaterina da orada okumuştı ama o mezun olamadı," diye yanıtladı kafamda oluşan soru işaretlerini. "Üniversiteden arkadaş olduklarını biliyorum. Ekaterina bazen anlatırdı. Neydi annenin ismi? Firuze mi?"

Kafamı salladım. Bunu bile nasıl hatırlıyor olabilirdi ki? Annesi en fazla bir iki kere bahsetmiş olabilirdi, eminim ki ismini hayatında sadece bir kere

duymuştu ve hatırlıyordu. Korkunç bir hafıza ve korkunç bir lanet, diye düşündüm. Sahip olmak isteyeceğim son şeydi.

“Hiç sevmiyordu anneni,” dedi bir şey anımsamış gibi güldüğünde. “Epey sövüyordu aklına geldikçe.”

şaşkınlıkla ona baktım. Annemi hiç sevmiyor muydu? Sürekli sövüyor muydu? Benim anneme? Hayatımda tanıdığım anlaşması en kolay ve en tatlı insana? Onunla ne gibi bir sorun yaşamış olurdu ki bu tuhaf kadın?

“O nedenmiş?” diye sordum. Sesimdeki şaşkınlığı sezebildiğine emindim.

“Ne bileyim?” diye sordu omzunu silktiğinde. “Ekaterina’nın sevdiği insan bulmak zaten çok zordu. Herkesten nefret etmek için mutlaka bir nedenj vardı. Olmadığında kendisi uydururdu.” Sigara paketinden bir dal çektiğinde, “Annen çok iyi bir kadındı,” dedi. “Muhtemelen o yüzden kıskanıyordu.”

Annemi sanki tanıyormuş gibi konuşması şaşkınlığımı katladı. “Annemi nereden tanıyorsun?”

“Bir kere sizin evde yemek yemiştim,” dedi. “Aslında, iki kere.”

Bizim evde yemek mi yemişti? Bizim evde bulunması ve ruhumun duymaması çok da garip sayılmazdı aslında. Annemler yabancı birisinin geleceğini öğrendiği an beni bodrum katına yollarlardı ama en azından her seferinde kimin geldiğini söylerlerdi. Kimse bana onun geldiği ile ilgili bir şey söylememişti. Yalan mı söylüyordu? Neden yalan söylesindi ki? Belki de babası ile beraber geldiği için onun ismini de söyleme gereksinimi hissetmemişlerdi. Çünkü babasının bizim eve geldiği zamanları hatırlıyordum. Dost oldukları zamanlarda da, düşman oldukları zamanlarda da. Ama hafızamda onun ismi yer almıyordu.

“Ne alaka?” diye sordum ona doğru döndüğümde. “Babanla mı?”

“Hayır,” dedi. “Bazen bir işi hallettikten sonra Ongun ısrar ederdi. Normalde onu hep reddederdim ama bir iki kere kabul ettim. Sırf baban yok diye.”

Babamla sorunu neydi ki? “Neden babam yok diye?”

“Babandan çok haz etmezdim,” dedi. “Aslında, Elemlerin hiçbirinden haz etmezdim. Ongun hariç.”

“Abim ile yakın olmadığını söylemiştin bana.”

Paketten yeni bir sigara çekerken “Zaten değildim,” dedi. Sigarayı dudaklarına koymasını izledim, içerisi yine çok sessiz olmuştu. Elindeki siyah çakmak ile sigarayı yaktığında derin bir nefes aldı ve “İkimiz de birbirimizi çok sevmezdik aslında ama bağ kurabiliyorduk sanırım.”

Merakla “Nasıl bir bağ?” diye sordum.

“Kurban edilen çocuk olmanın ağırlığını taşıyorduk diyelim,” dediğinde karnıma yumruk yemiş gibi kalakaldım. Her nasıl bakıyorsam duygularımı fazla belli etmiş olacaktım ki “Seninle bir ilgisi yok bunun,” dedi. “Her şeyde kendini suçluyorsun ve hatan olmayan şeyleri bile üstüne alınıyorsun. Demek istediğim...” İyice bana doğru döndü. “Eğer bana sorsalardı Parla yerine ben kurban olmak isterdim ve hiç pişman olmadan yapardım bunu. Eğer abine sorsalardı senin yerine o kurban olmak isterdi ve hiç pişman olmadan yapardı bunu. Çünkü abilik böyle bir şeydir. Buradaki sorun şu, Bengi... Kimse bize bir şey sormadı. O kararları kendileri aldılar. Benim kararımı babam aldı. Abinin kararını ise kendi babası. Bu nasıl hissettiriyor, biliyor musun? Sanki hiçbir değer yokmuş gibi. Sanki onun elinde oynayacağı bir asker olmak için doğmuşsun gibi. Seçimlerin ve kararlarının bu hayata hiçbir anlam taşımayacağını düşünmeye başlıyorsun ve en sonunda kafayı yiyorsun.”

Son cümleyi bitirmesiyle derin bir nefes almam bir oldu. Abimle bu konuları hiç karşılıklı konuşmamıştık. Ben ona bu yolu seçtiği için öfkeliydim ama aslında bu seçimin ona ait olmadığını, aslında babama ait olduğunu o zamanlar göremiyordum. Şu ana kadar da... Pek görebiliyor sayılmazdım. Birden içimdeki vicdan azabının kalbimi yaktığını hissettim. Onun karşısına geçip suçu olmayan şeyler yüzünden onu suçlamıştım ve dediklerimi bir daha telafi edemeyecektim.

Babama seçimi bana bırakmadığı için değil, doğrudan beni kurtardığı için kızgındım, bu yüzden abimin neden kızdığının farkında bile değildim ve ben onun için kurban olmayı tercih ederken onun bu işe hevesle atılması kafamdaki her şeyi tepetaklak etmişti. Şimdi olaylara ne kadar yanlış bir yerden baktığımı fark ediyordum işte. Onun da başka bir seçeneği yoktu. Onlardan biri olmamıştı hiçbir zaman. Sadece öyle davranmak zorunda kalmıştı.

Tıpkı Narbekov gibi.

Abim ile en son konuşmamızı anımsadım. Karanlık koridoru, üzerindeki ceketi, ellerini cebine sokuşunu, havanın ne kadar soğuk olduğunu

ve saçlarının ilk kez o kadar kısa olduğunu hatırlıyordum. Bir çanta bile almamıştı, belinde sadece bir silah vardı, cebinde de muhtemelen kapıdan çıktığı an kırdığı bir telefon. Aslında bana veda etmeyi bile düşündüğünü sanmıyordum ama bir şekilde ayakları onu buraya getirmişti. Bazen bedenimiz istemediğimiz şeyler yapardı.

“Gidiyorum,” demişti bana. Tek bir kelime. O an yüzündeki ifade yüzünden kendimi dünyanın en kötü cümlelerini duymaya hazırlamıştım. Öleceğim, gibi. Ya da annem ve babam öldü, gibi. Ama o sadece gidiyorum, demişti. Bir an bu cümle yüzünden göğsümdeki ağrı hafıflemişti. Sonra onsuz bir hayat hayal etmiştim. Donakalmış ve en dibe çakılmıştım.

Nedenini sorduğumu gayet iyi hatırlıyorum.

Onun cevabını da.

“Ben kendimi kurtarmazsam kimse beni kurtarmayacak.”

İşte şimdi ne demek istediğini daha iyi anlıyordum.

Çünkü o kurban edilen çocuktur. Daha güçlü görüldüğü için sırtına daha çok yük yüklenen çocuktur. Kendi seçmediği hayatı istiyormuş gibi görünmek zorunda kalan çocuktur.

O kendini kurtarmasaydı eğer kimse onu kurtarmayacaktı.

Ağlamamak için kendimi sıkmam gerekti. Bir eşikteydim ve yuvarlanmak üzere olduğumu farkındaydım ama kendimi daha onun yanında ağlayacak kadar koyvermemiştim. Sert bir şekilde yutkundugumda elindeki şişeyi birden kaptım, kaşlarının çatılmasından vereceğim tepkinin bu olacağını tahmin edemediğini anlayabilmişim. Şişeyi dudaklarıma dayadım ve büyük bir yudum aldım. Votka dudaklarımin arasından içeri girip boğazıma doğru indiğinde nefret ettiğim yanma hissi ile suratımı buruşturdum, midem ağzıma gelmişti ama o şişeyi birden çekene kadar kafama dikmeyi bırakmadım.

“Yavaş,” dedi bana şaşkın şaşkın bakarken. “Yavaş ol.” Elimin tersi ile ıslanan ağzımı sildiğimde birden yükleme yaptığım votkanın boğazımdan geri tırmandığını hissettim ve elimin tersini ağzıma bastırdım. “Bak sakın,” dedi gergin bir şekilde bana baktığında. “Sakın diyorum. Ciddiye al.”

“Ne sakın ya?” diye sordum burnumu çekerek ona baktığımda. Kusma isteği gitmişti, fazla yüklenme yaptığını için anlık gelen bir şeydi sadece. “Ver sen şu şişeyi bana.”

“Sana şişe falan vermiyorum,” dedi net bir sesle. “Şimdi kıcını kaldırıyorsun ve doğrudan içerideki yatak odasına geçip üstünü değiştiriyorsun, sonra da uyuyorsun.”

“Of...” diye homurdandım. “Sen içerken sorun yok.”

“Ben Rus’um,” dedi bana alayla güldüğünde. “Doğduğumda su niyetine votka verdiler ağzıma. Sence seninle ben aynı mıyız bu konuda?”

“Benim de alkol eşiğim yüksektir...”

“Tabii, tabii,” dedi alaycı bir sesle. “Eminim ki öyledir.”

“Ya sen zaten o şişeden içmeyeceksin artık,” dedim oflayarak. “Ver işte bana.” Kaşları çatıldığında, “Küçük çocuk muyum ben?” diye sordum. “Canım çekti, ver işte.”

Kararsız kalmış gibi bana baksa da en sonunda şişeyi uzattı. Ayağa kalktı ve mutfığa doğru yürümeye başladı. O yürürken şişeyi dudaklarıma dayamıştım, bir yudum daha alırken kaslı ve dövmeleli olan sırtını izliyordum. Sanki hissetmiş gibi göz ucuyla bana doğru baktığında ona bakmıyormuşum gibi kafamı tavana çevirdim ama utançtan yanaklarım yanmaya başlamıştı.

Yeni bir şişe kapıp mutfaktan çıktığında birkaç adımda yanıma geldi ve kendini hemen yanıma bıraktı. Koltuk onun ağırlığı yüzünden çökmüştü hemen. Votkadan bir yudum daha aldığımda suratımı buruşturdum. Normalde alkol ile aram bu kadar kötü değildi ama çok uzun zamandır votka içmemiştim. Ayrıca en son votka içtiğimde üniversite partisindeydim ve kusmuştum. Bir alkol yüzünden kustuktan sonra tekrar o alkolü içmek dünyadaki en büyük işkencelerden biriydi benim için.

Canımın istememesine rağmen içme konusunda neden bu kadar inat ettiğimi de bilmiyordum. Sanırım kafamın dağılmasına ihtiyacım vardı. O artık içerek düşüncelerini susturamıyor olabilirdi ama benim için hâlâ bu ihtimal vardı.

Sigarasından bir nefes daha çektiğinde hafifçe öne eğildi. Yüzlerimiz eşitlendiği ve mum ışığı doğrudan ona vurduğu için gözlerimi parıldayan gözlerinden alamıyordum. Hayatımda hiç bu kadar garip bir göz rengi görmemişim. Elaydı ama daha çok sarı gibiydi, içindeki yeşillikler sarı bir kâğıda serpiştirilmiş yeşil boya noktacıkları gibiydi ve suratındaki ruhsuz ifadeye rağmen gözleri her zaman canlı bakıyordu.

Aramızdaki bakışma uzadıkça vücudumdaki gerginlik arttı. Bana baktığında normalde vermediğim tepkiler veriyordum ama elimde değildi, üzerimde garip bir etkiye sahipti. Normalde insanları bakışları ile rahatsız eden taraf ben olduğumdan, bu durumu çok garipsiyordum. Elindeki şeyi kenara bırakıp tamamen bana döndüğünde ağzımın içinin kuruduğunu hissettim ve ıslatma ihtiyacı ile votkadan bir yudum daha aldım. Ortamdaki bu garip atmosferi dağıtmam gerektiğini biliyordum, yoksa kalbimin ne kadar hızlı attığını duyacaktı. Ama onun asla konuşmayacağını biliyordum, bu yüzden sessizliği bozmak yine bana kalmıştı.

Kolunu koltuğun yastığına yasladığında bana doğru eğildi. Parmağı yanağıma dokunduğu an olduğum yerde donakaldım, gözlerimi yummamak için büyük bir çaba sarf etmem gerekmişti. *Ne oluyor ya sana? Kendine gel acilen.* Ama sorun şuydu... Gelemiyordum. *Haksız da sayılmazsın aslında, tamam. Evden çıktığın ilk anda gördüğün adama bak.* Kendi düşüncelerime duyduğum utanç yüzünden kızardığıma emindim ki bu daha büyük bir rezillik demekti çünkü o, bana yakınlaştığı için kızardığımı düşünecekti.

“Kirpik düşmüş,” dedi parmağını geri çektiğinde. “Onu aldım.”

Ona şaşkın şaşkın baktım. Eğer ağzımı açabilseydim küfür ederdim. Kirpik için mi ağzımın dibine kadar girmişti gerçekten? Yüzünü inceledim. Herhangi bir duygu belirtisi aradım ama hiçbir şey yoktu. Bana yaklaştığında tüm vücudumda alarmlar çalmaya başlıyordu ama onda öyle bir etki yoktu. Zaten olmaması, normal olandı. Anormal, bozuk olan bendim belli ki.

Baş ve işaret parmağını aralayarak arasındaki kirpiği bana gösterdiğinde içimdeki küfür arzusu daha da büyüdü ama susmayı tercih ettim.

“Dilek dileyeyim bari,” dedim küfür etmek yerine çünkü ben sakin bir kızdım.

Gözlerini devirerek “Ne dileği?” diye sordu. “Siktir et.”

“Sana ne ya?”

“Senin dileklerin kabul olsa sence bu hâlde olur muydun şu an?” diye sordu. “Bazen gerçekçi olmak gerekir.” Kirpiğe üflediğinde ona sinirle baktım ve yüzümdeki o ifade dudaklarının kıvrılmasına neden oldu. “Öyle kötü kötü bakarken çok sevimli görünüyorsun,” dedi sigarasını küllüğe bastırdığı sırada.

Alayla güldüm. Neden hep aynı şeyi söylüyordu? “Sen sevimli ve tatlıdan başka bir iltifat sözcüğü bilmiyor musun?”

“Sevimli ve tatlı sana göre iltifat mı?” dedi abartılı bir sesle.

Ona gözlerimi devirdim. “Defol!”

“Onun ne anlama geldiğini bilmiyorum.”

“İşine gelince Türk Dili ve Edebiyatı profesörü gibi takılıyorsun,” dedim. “İşine gelmeyince onun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Tabii ya.”

“Bilmediğimi söylemek de mi suç oldu?” diye sordu yalandan alınmış gibi bir sesle.

“Yaptığın her şey suç,” dedim ona takılarak. “Bekle. Sana bir şey soracaktım.”

Kaşları çatıldı. “Ne soracaktın?”

“Hah,” dedim kısa bir an duraksamadan sonra. “Neden bizden haz etmiyorsun?”

Garip bir şekilde güldü. “Siz kimsiniz ki?”

“Elemlerden haz etmiyorum dedin ya.”

“Evet,” dedi. “Elemlerden haz etmiyorum.”

“Ben de bir Elem'im.”

“Hayır,” dedi. “Sen bu dünyaya dair hiçbir şey bilmeyen masum birisin sadece. Soy isminle hiçbir alakan yok.” Ona kaşlarımı çatarak baktığımda, “Neden öyle bakıyorsun?” diye sordu. “Evde büyümüş, hiçbir şeyden haberi olmayan birisinden sırf sevmediğim bir adamın kızı diye neden nefret edeyim? Babanı seçme şansını sana sunmadılar sonuçta ya, bana da sordular. Ben soy ismim yüzünden çok suçlandım hayatım boyunca. Bunu bir başkasına yapmam.”

Ama babam beni koruduğu için bana karşı öfkeli olduğunu düşünürdüm. Yani, onunla ilk tanıştığımda sezdiğim şey buydu. Korunmuş olmama karşı öfkeli olduğunu düşünüyordum ama şimdi anlıyordum ki o öfkesi bana değil, kendi babasıydı. Benim korunup korunmamam umurunda bile değildi. Neden olsundu ki? Önemsemediği şey başkaydı... Madem korumayı başarabilenler oluyordu, babası onu neden korumamıştı? Evet, ona seçenek şansı sunsalar yine de bu yolu seçeceğini söylüyordu ama ona seçenek sunmamışlardı ve tüm sorunu bununla ilgiliydi.

Tıpkı abim gibi.

Herkesin, diğerlerinden habersiz taşıdığı bir yük vardı.

Ne diyeceğimi bilemeyerek “Babamdan neden haz etmiyorsun?” diye sordum. Bu sorunun cevabını gerçekten merak ediyordum.

“Babam ile birbirlerine yanlışlar yaptılar,” dedi düz bir sesle. “Onun yaptıklarının ucu bana da dokundu, diyelim.”

Her zaman bu kadar gizemli konuşmak zorundaydı ama, değil mi? Konu gerçekten bir şeyler anlatmak olduğunda asla anlatmazdı. Ancak üstü kapalı konuşurdu.

“Bu kadar gizemli konuşmak zorunda olmadığını biliyorsun, değil mi?” diye sordum.

“Biliyorum,” dedi. “Ama başımızda zaten yeterince sorun varken bir de eski mevzuları konuşmak istemiyorum.”

“Geriye değil de önüne bakmak istiyorsun yani.”

“Pek mümkün değil,” dedi yalandan gülümsediğinde. “Yapacağımız her şey ne yazık ki geçmişle bağlantılı.”

Yeni bir sigara yaktığında bu sefer sessiz kalan ben oldum. O kadar çok sigara yakıyordu ki onu takip etmekte zorlanıyordum. Evet, ben de iflah olmaz bir tütün bağımlısıydım ama daha önce onun kadar kötüsünü görmemiştim. Resmen bir tanesi bittiğinde hiç duraksamadan ikinciyi yakıyordu. Dudakları arasında sallanan sigaraya kitlenmiş bir şekilde baktığımı fark ettiğinde elindeki sigara paketini bana doğru uzattı. *Yalnız yanlış anlıyorsun, sigaraya değil de senin dudaklarına bakıyordum.* Bunu kendime itiraf etmem kendime tokat atma isteği ile dolup taşmama neden oldu. Dudaklarımı birbirine bastırarak bana doğru tuttuğu sigara paketinden bir dal çektim ve dudaklarım arasına koydum. Bana doğru eğildiğinde vücudundan gelen parfüm kokusu ciğerlerime doldu, parfümü inkâr edemeyeceğim kadar çekici kokuyordu. Gerçi onunla ilgili her şey bana çekici geliyordu. *Fantastik ve şeytani.* Karşı konulması gereken ama konulamayan.

Yüzündeki o donuk ifadeyle beraber sigaramın ucunu ateşlediğinde tepkisiz bir şekilde geri çekildi. Bana neden bu kadar yakın davranıyordu? Onun hep odanın en uzağında, koltuğun bir köşesinde olmasına alışmışım. Ona olan ilgimi, o benden uzakta oldukça bastıra biliyordum. Ama şimdi o bana bu kadar yakinken bu ilgiyi bastırmak her zamankinden daha zordu.

“Odkan’ın neden böyle bir şey yaptığını bilmediğine emin misin?” diye sordum birden, sessizliği bölmek için söylenebilecek en aptalca şeylerden birisini söyleyerek.

Bunu söylememe şaşırdığını yüzündeki ifadeden anlamıştım, normaldi çünkü ben bile bu kadar alakasız bir şey söylemiş olmama şaşırmıştım. Ama hiç bozuntuya vermeden omzunu silktilti.

“Geçen gece beni aradı,” dedi düz bir sesle. “Bana Rozanovları sordu. Neden sordu hakkında hiçbir fikrim yok. Özellikle Adrian’ı ve ikizini sormuştu. Ben de ona saçmalamamasını ve başını belaya sokmamasını söyledim. Büyük ihtimalle sanki eski günlerdeymişiz gibi ona emir vermem sinirlerine dokundu. Yani kendince sen kimsin de bana bir şey yapmamam gerektiğini söylüyorsun mesajı vermeye çalıştı.”

Ciddi miydi? Yani Odkan gerçekten dedikleri kadar kafayı sıyırmış birisiydi. Çünkü yaptığı kesinlikle normal bir şey değildi. Birisinin size emir vermesi sinirlerinize dokunuyorsa yapabileceğiniz birkaç şey vardı. Mesela o kişi ile iletişimi keserdiniz ya da bir yumruk çakardınız, susmasını söylediniz ya da ona bir daha bir şey sormazdınız. Ama sırf yapma dedi diye bir adamı öldürmüş olamazdınız.

“Saçmalama,” dedim. “Olay öyle değildir.”

“Onu öldürmesinin sebebi tabii ki bu değil,” dedi benim yanlış anladığımı fark ederek. “Zaten peşindeydi. Kim bilir aralarında ne geçti de neyin hesabını sormak istedi? Seneler önceki mevzu bile olabilir. Bir anda alına gelmiştir, bir anda kafasına esmiştir. Odkan görüp görebileceğin en kindar insandır.”

Ona inanmadığımı belli edercesine baktım. “Senden daha mı kindar?”

“Tamam,” dedi o da kabul ederek. “Benden sonra diyelim.”

“Yani adamı aralarındaki mevzu yüzünden öldürdü sana da artık senin emirlerin sikimde değil demek için mi yolladı?” diye sordum. Kafasını beni onaylarcasına salladı. “Gerçekten ona neden deli dediklerini anlayabiliyorum.”

“Yani,” dedi alaycı bir sesle. “Bu çevrede kafası en gitmiş kişi de o sayılmaz. Kimsenin aklı yerinde değil.”

“Alex’in öldüğünü hâlâ farkında olmaması çok garip değil mi sence de?” diye sordum. Sonuçta Odkan’ın en yakın arkadaşıydı ve artık ölmüştü. Ve işin garip tarafı onu kimin öldürdüğünü de hâlâ bilmiyorduk.

“Aslında değil,” dedi. “Alex sık sık ortadan kaybolur. Kız kardeşi bile henüz şüphelenmemişken Odkan bunca derdinin arasında bir de onu dűřünmez.”

“Kız kardeşi, Olga mıydı?” diye sorduğumda kafasını sallayarak beni onayladı. Benim abim ortadan kaybolsaydı büyük ihtimalle ben de farkında olmazdım çünkü bizim yaşantımız bunu gerektiriyordu. Bu yüzden bir şey diyemedim. “Odkan ile takılan kız yani. Nadia’nın falan da haberi yokmuş.”

“Takılmıyorlar,” dedi Perva net bir sesle.

“Nasıl takılmıyorlar?” diye sordum şaşkınlıkla. “Bu söylenti yayılırsa ne olacak peki? Odkan ve Nadia’nın arasını bozmuş olmayacak mı bu yalan?”

“Ortada bir ara kalmadığı için çok da büyük dert değil,” dedi. Demek ki kesin olarak ayrılmışlardı. “Ayrıca kimse Odkan’ın öyle bir şey yaptığına inanmaz zaten.”

“Nasıl bir şey?”

“Yakın arkadaşının kız kardeşine o gözle bakmazsın,” dedi sadece.

“Ama Tolun ve Sara inandılar.”

“Evet,” dedi. “Çünkü onlar Odkan’ı tanımıyorlar.”

“Kim tanıyor ki zaten?”

“Ben.”

“Senin onunla ilişkini de çözemiyorum zaten ben,” dedim sesli bir nefes verdiğimde. Neden buradaki herkesin ikili ilişkileri bu kadar karmaşık olmak zorundaydı ki?

“Normal,” dedi. “Seneler oldu ama onu ben de çözemiyorum.”

“Ne yapacağız peki?” diye sordum.

Buraya gelme nedenimizi hatırlayarak kısa bir an duraksadım. Adrian Rozanov’un olayı, bagajdan çıkan ceset ve onun benimle bu kadar çok şey paylaşması bir anda buraya gelme nedenimizi unutturmuştu sanki. Ama bana bir şey kanıtlaması gerekiyordu. O günlüğün babasının olmadığını göstermesi gerekiyordu çünkü eğer öyleyse, şu an ailemin katilinin yanında duruyorum demekti. Ama bana olayın öyle olmadığını söylemesi, hiçbir şey göstermeden, sadece söylemesi bile kendime yediremesem de ona inanmamı sağlamıştı. Ona güveniyor değildim, evet güvenmek istiyordum ama hâlâ tam olarak güvenebiliyor değildim. Yine de gözlerine baktığımda içten

olup olmadığını anlayabiliyordum. Onun gibi birisi bile o kadar iyi rol yapamazmış gibi geliyordu.

Yoksa yapabilir miydi?

Konu o olunca emin olamıyordum.

“Nasıl ne yapacağız?”

Sorusu ile beraber kafamı kaldırdım ve ona baktım. Hafifçe doğrulmuştu, elindeki şişeyi koltuğun üzerine bırakmıştı, sigarasının külünü ortamızda duran küllüğe döküyor ve kısık ela gözleri ile beraber beni izliyordu.

“Buraya bir şey için geldik sonuçta,” dedim. “Bana bir şey gösterecektin. Bu konuyu kapatalım ki önümüze bakalım. Ne yapacağımızı konuşuruz.”

Söylediklerine o kadar güveniyordum ki bana direkt kanıtlayabileceğini düşündüğüm için, sonrasında yolumuza devam edeceğimizi söylüyordum şimdiden. Kendi gölgeme bile güvenmeyen birisiydim ben. Onu dinleme ihtiyacı bile duymadan çıkmış ve gitmiştim üstelik evinden de. Sonrasında da beni bulamasın diye haftalarca kaçmıştım ondan. Gerçi beni bulamadığından değil, ona kendim gelmemi istediği için ortaya çıkmadığını anlamıştım ama sonuçta, ona o kadar güvenmiyordum ki onu dinleme ihtiyacı bile duymamıştım.

Sonra birden dudaklarını aralamıştı ve söylediklerinin artık yalan olma ihtimali yokmuş gibi gelmişti.

Bu işin sonu nereye gidecek böyle, Bengi?

Hiçbir fikrim yok.

“Doğru,” dedi ayağa kalktığı sırada.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordum arkasından.

Bana cevap vermeden salondan çıktı ve koridora doğru ilerledi. Bir odanın kapısının açılma ve kapanma sesini duydum. Birkaç dakika sonra elinde iki tane kalın defterle hemen yanımdaydı. Defterleri koltuğun üzerine koyduğunda kaşlarımı çatarak ona baktım. Bunlar neydi?

“Bunlar babamın günlükleri,” dedi bakışlarımdaki soru işaretlerine cevap olarak. “Sürekli günlük tutardı. Her yaşında bir tane var. Bunlar sadece bulabildiklerim. Diğerlerinin nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.” Günlüklerden birini açıp bana doğru tuttu. Tarih 1999’dü. Kasım ayı.

“Bugün hayatım boyunca pişman olacağım bir şey yaptım.” Yazıyordu açtığı sayfada. “Yakamı asla bırakmayacağını biliyorum. Bir gün bunun cezasını

çekeceğimi biliyorum. Düşünmemeye çalışıyorum ama uyuyamıyorum. Bu kadar yanlış seçimler yapacağımı kim bilirdi ki? Babam 'Yanlış kişiye duyduğun aşk hayatını cehenneme çevirir' dediğinde onu dinlemeliydim. Diğer konularda da dinlemem gerektiği gibi. Çünkü zaman her zaman onu haklı çıkardı."

Ne yazdığı önemsizdi. Bana göstermek istediği şey, o el yazısının baba-sına ait olmadığıydı ve evet, babasının el yazısına baktığımda bunu rahatlıkla söyleyebilirdim. İkisini aynı kişinin yazmış olma ihtimali yoktu. Peki bu kadar dikkatli bir adamı oyuna getirmeye çalışan kişi her kimse, basit bir el yazısını fark edemeyeceğini nasıl düşünmüş olabilirdi?

"Senin o mektubu yutacağını nasıl düşünmüş olabilir?" diye sordum şaşkın bir sesle. "Yani, yazılar o kadar alakasız ki..."

"Benim değil," dedi. "Bir başkasının göreceğini umuyordu."

Kaşlarım çatıldı. "Nasıl yani? Kimin mesela?"

"Senin mesela," dedi.

Şaşkınlıkla ona baktım. "Nasıl yani?"

"Onu evime sokacak kadar zeki olan adam sence benim o el yazısına inanacağımı düşünür mü?" diye sordu. "Ama bir başkasının inanacağını biliyordu. Senin gibi birisinin. Belki de bu yola tek çıkmayacağımı düşündü ve böyle bir önlem aldı kendince. Tek kalayım diye. Mektubu okuyan kişi bana inanmasın diye."

Siktir. Mektup öyle bir yazılmıştı ki onu okuduktan sonra ona inanmayacak, tarafını değiştirebilecek tek kişi bir Elem olabilirdi. Yani mektubu yazan her kimse benden haberi var mıydı? Onunla bir yola çıkacağımı tahmin etmiş ve kendince böyle bir oyun oynamış olabilir miydi?

Bu gerçek olamaz. Bu gerçek olamaz. Bu gerçek olamaz. Eğer en başından beri varlığımı bilen biri varsa en başından beri yanlış hamleler yapıyoruz demekti. Varlığımı gizlemenin hiçbir anlamı yoktu. Zaten bunu yapan kişi biliyordu.

"Sen şaka mı yapıyorsun?" diye sordum gergin bir sesle. "Bu varlığım biliniyor demek, farkındasın, değil mi?"

"Hayır," dedi. "Senin varlığını bilseler çoktan bunu belli etmişlerdi zaten, Bengi. Evet, mektup bir Elem'i tuzağa düşürmek için yazıldı ama bu Elem sen değildin." Kim olabilirdi o zaman? "Büyük ihtimalle yazan kişi Ongun'u düşünerek yazdı. Onunla bir araya gelebileceğimi biliyordu,

bir intikam yoluna çıkacaksam yanıma alacağım tek kişi o olurdu. On-
gun'un yanımda olma ihtimali kalmadığında ben de mektubu çok önemse-
medim. Aklıma bile gelmedi. Unutmuştum. Sen görene kadar... Yoksa onu
çoktan ortadan kaldırırdım. Ama dediğim gibi, kafam çok yerinde değildi
ve birkaç hata yaptım ama şimdi kendime geldiğime göre sana hiçbir hata
yapmayacağımın garantisini verebilirim."

O hâlde mektup oldukça eski olmalıydı. Eğer yazan kişi yanına abimi
alabileceğini düşündüyse... Abim daha ortadan kaybolmadan önce yazıl-
mıştı. Nikolai Narbekov'un ölümünün öylece, aniden yapılan bir şey ol-
madığına artık iyice emin olmuşum. Yapan kişi her kimse bunu uzun bir
süre planlamış, herkesi izlemiş ve ona göre bir plan belirlemişti kendine.
Tabii ki öyle yapacaktı. Aksi takdirde Nikolai Narbekov gibi bir adamı nasıl
öldürebilirdi ki?

Narbekov, bu yola çıktığında yanına alabileceği kişinin abim olduğunu
söylüyordu. Ve artık onu yanına alamayacağı için beni almıştı. Abimin ye-
rine.

"Sen de abim olmadığı için beni dâhil ettin," dedim düşünceli bir sesle.
"Öyle mi?"

"Pek sayılmaz," dedi. "Evet, yanımda bir Elem'in olması fena olmazdı
çünkü diğer türlü ikiye bir kalacaktım." Çünkü Olovlar ve Borisov bera-
berdi. "Doğal olarak bu bir dezavantaj oluyor ama çok da fark etmezdi
benim için. Bunu aynı zamanda seni korumak için de yaptım. Sen ister
inan ister inanma."

"Bunu beni korumak için mi yaptın?" diye sordum. "Nasıl yani?"

Daha da önemlisi... Neden?

"Hiçbir şey bilmeden birden ortaya çıktın," dedi. "Senden haberim ol-
duğu için gözüm üzerindeydi. Bir hamle yapacaktım ve bunun için önce
her şeye hakim olmam gerekiyordu. Sen de aptalca hamleler yapmaya baş-
ladın, eğer karşına çıkmasaydım daha da yapacaktın."

"Benden nasıl haberin vardı?" diye sordum.

"Vardı işte."

"Hayır." Kafamı salladım. "Bu bir cevap değil. Artık bunu cevap olarak
kabul etmeyeceğim."

"Neyi cevap olarak kabul edersin?"

“Mantıklı olanları,” diye yanıtladım onu. “Benden nasıl haberin vardı? Bunu bile cevaplamayacaksan karşıma çıkmasaydın, tekrardan gelme-seydin.”

Derin bir nefes aldığımda bana doğru bir adım attı. “Senden haberim vardı çünkü abin zamanında fazlasıyla pot kırdı,” dedi. “Bu yeterli bir cevap mı senin için?”

Kafamı salladım. “Hayır, değil.” Homurdandığını duydum ancak umurunda değildi. Artık bana cevap vermek zorundaydı. “Abim buradayken biliyorsan neden bunca zaman sustun?”

“Ne yapacaktım?” diye sordu. “Baban seni saklamayı başarmış, aferin ona. Seni çekip de belaya bulaştırmak bana ne katacaktı sanki, Bengi?”

“Sadece sen mi biliyordun peki?”

“Hayır,” dedi. “Babam da biliyordu.”

Kaşlarım çatıldı. Nikolai Narbekov da mı benim varlığımdan haberdardı? Gerçekten bunca zaman nasıl kimsenin haberi yok sanmıştık? Eğer biliyorlarsa neden bir şey yapmamışlardı?

“Baban da biliyorsa neden sustu?”

“Bengi, canım,” dedi gülermiş gibi. “Sence sen, babamın tehdit olarak görebileceği birisi misin? Babam doğrudan onu ilgilendirmeyen hiçbir şeye karışmaz. Umursamadı bile. Sadece Leo’dan habersiz bir şeyler dönmüş olması onu heyecanlandırmıştı.”

“O nereden biliyordu peki?” diye sordum merakla. Abimin kırdığı pottan kastı neydi? Babasına da mı aynı potu kırmıştı?

“Ben söylemiştim.”

“Ne?” diye sordum. “Niye söyledin ki?”

“Babamla sandığın kadar uzak değildik,” dedi. “Dertleşirdik. Bir kere-sinde... Bilmiyorum, dolmuştum sanırım. Ona neden beni korumadığını sordum ve bana bunu kimsenin yapamayacağını, bunun bizim kaderimiz olduğunu söyledi. O gece patladım ve senin babanın çocuğu için böyle bir şey yaptığını söyledim. O geceye kadar bilmiyordu. Biliyorsa bile en azından bilmiyormuş numarası yaptı. O bana pek bir şey anlatmazdı.”

Duraksadım. Öyle bir şey söylemişti ki ona kızamamıştım bile. *Seçilen olmanın ağırlığı*. Böyle bir şey miydi? Sonunda patlayacak kadar dolmuş muydu bu konuda? Belki de onu çok çabuk yargılamıştım. Aynı abime

yaptığım gibi. Aslında olmak istediği yerde ve olmak istediği konumda değildi.

O da benim gibi normal birisi olmak istemişti.

Ona cevap vermeme bile izin vermeden oturduğu yerden kalktı ve mutfağa doğru ilerledi. Ben de ayağa kalkarak onu takip ettim. Mutfaka girdiğimde onu tezgâhın önünde buldum. Avucuna birkaç tane hap almıştı. Hepsini ağzına atıp elindeki votkayı da kafasına diktiğinde kaşlarımı çatarak ona baktım. İlaç mı kullanıyordu? Ne ilacıydı bunlar? Tezgâhın önündeki kutulara baktım, en az beş tane ilaç kutusu vardı.

Elinin tersiyle ağzını sildiğinde bana doğru döndü. Anında kaşları çatılmış ve yüzündeki ifade sertleşmişti. “Neden buradasın?”

“Mutfaka gelmek için senden izin mi almam lazımdı?” diye sordum ona doğru bir adım daha attığımda.

Tezgâhın üstündeki ilaç kutularına baktım. Bir tanesinin ismi tanıdık. Antidepresan olduğunu biliyordum. Antidepresan mı kullanıyordu? Ne için? Diğer haplar da mı bu tarz ilaçlardı? Onları aynı anda ve alkolle içmesi ne kadar doğrudu? Bunca zaman hiç fark etmemiştim. Ama aynı evin içinde olmamıza rağmen birbirimizle alakamız olmadığını göz önünde bulundurursak çok da garip değildi.

İlaç kutularına baktığımı fark edince birden önüme geçti ve görüş açımı kapattı. Şimdi çıplak gövdesi her yeri kapladığından sadece iri cüssesini görebiliyordum.

“Antidepresan mı kullanıyorsun?” diye sordum.

“Seni ilgilendirmeyen şeylerle çok ilgileniyorsun,” dedi sadece.

“Onları alkolle içmen ne kadar doğru?”

“Onun doğrusu yanlışı da bana kalsın,” dedi önümden çekildiğinde. Tekrar salona doğru yürümeye başladığında arkasından geliyordum.

Sehpanın üzerinde duran alkol şişesini elime aldım ve kafama diktim. “Yavaş ol,” dedi tekrardan. Onu umursamadan şişeden bir yudum daha aldığımda, o kusma hissi tekrar gelmişti. Elinin tersiyle ağzıma bastırdım, bakışlarını üzerimde hissediyordum ve gerginliğimin azalması için biraz daha içmeye ihtiyacım vardı. Şişeyi tekrar dudaklarıma götürceğim sırada, “Tamam,” dedi birden ve şişeyi elimden kaparak tekrar sehpanın üzerine koydu. “Bu kadar yeter.” İtiraz etmek için dudaklarımı aralayacağım sırada

bir elini belimden geçirdi, diğerini ise boynumdan, beni bir anda kucağına alarak taşımaya başladığında şaşkınlıktan çılgılık bile atamamıştım.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum yere inmeye çalışırken. “Bıraksana be beni! İndir!”

“Yeter o kadar dedim,” dedi. “Gereksiz yere sarhoş olup kusmaya gerek yok. Uyuman lazım.”

“Ben karar veririm ne yapacağıma yalnız,” dedim ama o beni umursamadan taşımaya devam ediyordu. Onun için oyuncak kadar hafif olduğumu bir kez daha anladım çünkü beni taşıırken yüzünde mimik bile oynamıyordu. “Ya indirsenel!”

“Şşt...”

“Asıl sana şşt be!” dedim sinirle omzuna vurduğumda. “Of, indir. Tamam, gidip yatacağım. Anladık, konuşma kotanı doldurdun bugün.”

“Sonunda anladın,” dedi güler gibi bir sesle ama yine de beni bırakmamıştı.

Kapıyı açtı ve beni koridorun en sonundaki odanın içine soktu. Kapıyı arkadan kapatarak yatağa doğru ilerledi ve beni yatağa nazik bir şekilde bıraktı. Doğrulmama fırsat bile vermeden üzerime bir kısa kollu tişört fırlattı. Siyahtı ve bedenine bakılacak olursak muhtemelen onundu. Yüzüme doğru düşen tişörtü elime alırken homurdanıyordum, o ise düz bir ifadeyle bana bakıyordu. Altımdaki kotu hiçbir şey söylemeden çıkardığımda bakışları kısa bir an çıplak bacaklarıma düştü, sonrasında bakışlarını kaçırdı ve duvarı izlemeye başladı. O orada dikilmeye devam ederken üzerimdeki tişörtü de çıkardım ve onun verdiği tişörtü üzerime geçirdim. Sütyenimi de çözüp tişörtün altından çıkarıp kenara koyduğumda sonunda bana tekrar dönmüştü.

“Burada senin yatacağın konusunda anlaştığımızı sanıyordum,” dedim kaşlarımı çatarak ona baktığımda. “Sen oraya nasıl sığacaksın şimdi?”

Sadece “Sen uykunu al,” dedi.

“Sen de artık al,” dedim itiraz ederek. “Sonunda bir yola çıkacağımızı söylüyorsun. Günde otuz dakikalık uykuyla o beynini nasıl kullanacaksın? Ben orada yatarım.” Ayağa kalkacağım sırada birden altındaki şortu indirdi. Boxer ile kaldığını görünce şaşkın şaşkın yüzüne baktım, sonrasında dizini yatağa koydu ve yanıma tırmandı. “Ne yapıyorsun ya?”

“Yatak çift kişilik,” dedi. “Sen bir köşesinde uyu ben de bir köşesinde uyuyayım.”

Ciddi miydi? Beraber mi uyuyacaktık? Onun yanımda olduğunu bilerek gözlerimi kapatabilmemin imkânı bile yoktu ki. Olduğum yerde gerildim ama ona hayır dersem beni burada yatıracaktı ve kendisi uykusunu alamayacaktı ki bu konuda yeterince fedakâr davrandığı için artık kendimi kötü hissediyordum ve garip bir şekilde... Onunla uyumak istiyorum da.

Ne oluyoruz ya?

Sırf gerginliğimi gizlemek için “Beraber uyumaktan iğrenmiyorsun yani?” diye sordum alaycı bir sesle.

“Sorun değil benim için,” dedi. “Senin için sorunsa içeri gidebilirim.”

“Hayır,” dedim birden. “Hayır. Gerek yok. Burası senin odan zaten, dediğin gibi.” O kadar hızlı cevap vermişim ki bu kaşlarının alayla havalanmasına neden olmuştu. “Zaten yatak kocaman. Sen o tarafta yatarsın,” dedim elimle durduğu tarafı işaret ettiğimde. “Ben de bu tarafta yatarım,” dedim elimle olduğum tarafa vurduğumda.

Güler gibi bir ses çıkardığında, “Aramıza yastık da koyacak mısınız?” diye sordu.

Gözlerimi devirdim. “Yat artık.”

Başını yastığa koyduğunda ben de onun solundaki yastığa başımı koydum ve bacaklarımı uzattım. Yatağın üstünde duran pikeyi kendime doğru çektiğim sırada bana doğru dönmüştü. Ela gözlerini üzerimde hissetmem ellerimin titremesine neden oluyordu. Belki de bu iyi bir fikir değildi. Yani, bana bu kadar yakın olmasının zaten iyi bir fikir olmadığını biliyordum ama beraber uyumak kendi dünyamda biraz fazla romantize ettiğim şeylerden biriydi ve bunu beraber yaşadığım ilk adamın senelerce bir şeytan olarak dinlediğim adam olması fazlasıyla garipti.

Uykum vardı ama o bana bakarken uyumam imkânsızdı. Sırtımı ona dönmem gerekiyordu ama onu da yapamıyordum. Sadece tavanı izliyordum.

Gerginliğimi anlamış gibi, “Yarın uzun bir gün olacak,” dedi. “Uyu hadi artık.”

“Sen uyu.”

“Ben uyuyacağım zaten,” dedi. “Ama sen rahatsız olmuş görünüyorsun. İstersen kalkabilirim.”

“Hayır,” dedim. Böyle davranmamın nedeninin heyecan olduğunu anlamıyordu, ondan rahatsız olduğumu sanıyordu. Aslında anlamaması iyi bir şeydi ama ondan rahatsız olduğumu düşünmesini istemezdim. “Senden rahatsız olmuyorum, Perva. On kere onaylatmana gerek yok bir şeyi.”

“İyi,” dedi bana sırtını döndüğünde. “İyi uykular o zaman.”

“Sana da iyi uykular.”

Aradan dakikalar geçti. Belki de saatler. Emin değildim. Hâlâ tavanı izliyordum ve uyuduğuna emin olsam da ona bakarken yakalanmamak için ona dönemiyordum da. En sonunda ona doğru döndüğümde her zamanki gibi yüz üstü yattığını gördüm. Başını yastığa gömmüştü ve nefes almıyormuş gibi görünüyordu.

Kıpırdandığımda, “Kıpırdama artık,” dedi homurdanarak. Sesi hem uykulu olduğundan hem de ağzını yastığa bastırdığından epey boğuk çıkmıştı. “Uyuyamıyorum senin yüzünden.”

Uyuduğunu düşündüğüm için konuştuğu an yerimden sıçramamak için zor durmuştum. “Kıpırdamıyorum ki,” dedim suç üstünde yakalanmış gibi ama durmadan kıpırdadığımı farkındaydım, o böyle söylediğinde put gibi donakalmıştım. “Nefes de almayayım mı?”

Bir anda kafasını yastıktan kaldırıp bana doğru döndü. Ela gözleri uykulu bir şekilde bakıyordu ve karanlığa rağmen parıldıyorlardı. Bana doğru eğildiğinde ben de hafifçe kafamı kaldırdım, böylece yüzlerimiz eşitlenmiş oldu. Bana ilk kez bu kadar yakındı ve dikkatli bakan gözleri ile ciğerlerime dolan kokusu birleşince bu çok büyük bir hata gibi hissettiriyordu. Çünkü kendimi onun *fantastik ve şeytani* güzelliğine kaptırabilecekmiş gibi hissediyordum.

“Aklına ne takılıyor?” diye sordu meraklı bir sesle. Sesindeki ilgi afallama neden oldu. “Sorun ne?”

“Sorun yok,” dedim. Hangi birinden başlayacaktım ki? Ama ona söylemesem de neler düşündüğümü bildiğine son derece emindim çünkü bence o da her gece aynılarını düşünüyordu. “Uyumam biraz zaman alıyor.”

“Emin misin?”

“Evet,” dedim kafamı sallayarak. “Ne sorunu olabilir ki? Sonuçta hayatım boyunca kaçtığım ve saklandığım bir örgütle karşı karşıya gelmek zorunda kalacağım. Hâlâ hiçbir şey bilmiyorum ve herkes işlerin ne kadar ciddi olduğunu anlatmak için savaş, savaş diyor. Ne sorunu olacak?”

“Savaş o kadar korkutucu bir şey değil,” dedi tamamen bana doğru döndüğünde. “Hayatta her daim bir savaş veriyoruz. Sen sadece kendi yoluna bak.”

“Ben hiçbir şey için savaşmadım daha önce.”

Kaşları kalktı. “Hiçbir şey için mi?”

“Tamam,” dedim omzumu silkerek. “Belki kendim için.” Yavaşça güldüğünü gördüğümde, “Ne?” diye sordum ters bir sesle. “Olamaz mı?”

“Hayır,” dedi ciddi bir sesle. “Hayır, olabilir. Gayet makul. Böyle bir güzellik ve böyle bir zekâyla, savaşmaya gayet değersin.”

Ona şaşkınlıkla baktım. Cevap vereceğim sırada birden telefonu çalmaya başladı. Birden ayağa fırlayarak masanın üzerinde duran telefonunu eline aldı. Arayanın kim olduğunu anlamamıştım bile. Perva telefonu açtı ve kulağına götürdü. Bir süre karşı tarafı dinledi ve sonrasında hemen telefonu kapatarak “Hazırlan,” dedi. “Çıkıyoruz.”

Ne olmuştu şimdi birden? Hem de gecenin köründe? Arayan kimdi?

“Çıkıyor muyuz?” diye sordum şaşkın bir sesle. “Ne oluyor?”

“Odkan yine ortalığı karıştırıyor,” dedi üzerini giyinmeye başladığında. “Leolar burada. Hepsi. Suçu üstüme yıkacak.”

“Buradalar mı?” diye sordum şaşkınlıkla. “Ne alaka?”

“Şu an hiçbir bok bilmiyorum,” dedi üzerine kısa kollu bir tişört geçirdiği sırada. “Tolun aradı ve evden çıkmamı söyledi. Üzerini giyin. Seni burada tek bırakmamın imkânı yok.”

“Aslanlar oradaysa benim orada bulunmam ne kadar mantıklı?” diye sordum. “Bu tehlikeli olmaz mı sence de?”

“Burada tek kalman kadar tehlikeli olmayacağı kesin,” dedi. “Arabanın camları filtreli, Bengi. Gerekirse orada kalırsın ama dağın başındaki bir evde seni yalnız başına bırakmayacağım.” Altına pantolonu da geçirdikten sonra bana döndü ve “Giyin,” dedi net bir sesle.

Odadan çıktığında ben de üzerime az önce çıkardığım kot pantolonumu ve krem rengi kazağımı giydim ve odadan çıktım. Üzerine deri ceketini geçirdikten sonra arabanın anahtarını masanın üzerinden aldı, evin anahtarını da cebine atarak kapıdan çıktı. Ben de botlarımı giyerek peşinden yürümeye başladım. Biz çıktıktan sonra kapıyı kilitledi ve hızlı adımlarla bahçeye doğru ilerlemeye başladı. Bu sırada telefonda konuşuyordu ve birisine

küfür ediyordu. Konuştuğu kişi muhtemelen Tolun'du. Küfür ettiği kişi ise muhtemelen Odkan.

“Amacını anlamıyorum,” dedi arabaya doğru yürürken. Hâlâ telefonda konuşuyordu. “Bu gece bunu yapmasının nedeni ne? O adamın suçunu gerçekten üstüme yıkacağını düşünecek kadar aptal olamaz ya.” Arabaya bindiğimizde hiçbir şey söylemeden hızlıca çalıştırdı ve yola saptı. Telefon hâlâ kulağına dayalıydı, göz ucuyla bana doğru döndü ve “Kemerini tak,” dedi. İlk defa itiraz etmeden kemerimi taktım. “Sana demedim,” dedi telefona geri döndüğünde. “Odkan plakayı biliyor. Bu kötü oldu ama şu an araba değiştirecek vaktim de yok. Plakayı kapatsam daha çok ilgi çeker. Polislerle uğraşamam bir de. Sen onun nerede olduğuna iyice hâkim ol, sakın gözden kaçırma siktiğimin delisini. Tamamdır. Sen de dikkat et.”

Telefonu kapattığında, “Ne oluyor?” diye sordum bir kez daha.

“Hiçbir fikrim yok, Bengi!” dedi sesini yükselterek. “Ben de onu anlamaya çalışıyorum.”

“Anladığında söylersin o zaman!” dedim ben de sinirle. “Ne bağırıyorsun ya bana?”

Bana cevap vermedi. Çevre yoluna saptıktan yaklaşık on dakika sonra paranoyak gibi dikiz aynasından arkayı kontrol ediyordu. Ona neye baktığını soracağım sırada, konuşmama bile fırsat vermeden ensemden tuttu ve büyük bir kuvvetle kafamı aşağı eğdi. Aynı saniye içerisinde benim oturduğum tarafın camını açmış ve belinden çıkardığı silahla beraber tam karşıımızdaki arabayı kurşun yağmuruna tutmaya başlamıştı.

O kadar şaşkındım ki çılgılığım bile içime kaçmıştı sanki. Arabadakilerin kim olduğunu merak ediyordum, onun tehlikeyi nasıl fark ettiğini merak ettiğim gibi çünkü ben de arkayı kontrol ediyordum ama bir saniye önce orada araba bile yoktu.

Odkan mıydı? Odkan olamazdı.

“Amina koyayım,” diye soluduğu sırada direksiyonun kontrolünü kaybetti ve sola doğru savrulduk. Ondan önce davranarak direksiyonu tuttum ve tekrar sağa doğru çevirdim. Arabanın lastiklerini patlattığı için gerimizde kalmışlardı ama onların da bize ateş ettiğine emindim çünkü arabada yolunda gitmeyen bir şeyler vardı, yavaşlıyorduk.

“Ne oluyor arabaya?”

“Anasını siktiklerim,” dedi sinirle. “Araba gitmiyor lan!”

Gaza daha çok abandı ama gittikçe hız kaybediyorduk sanki. Kurşun nereye isabet etmişti? Korkudan nefes almayı unutmuş gibiydim, hâlâ doğrulamıyordum çünkü camı kapatmamıştı. Arabayı zorlamaya çalışıyordu ama kenara çekmek zorunda kalacağımıza emindim. Burada nereye çekecektik arabayı? Çevre yolunun ortasındaydık.

Telefonu birden çalmaya başladığında camı kapatarak ekrana doğru döndü. Nihayet doğrulabilmişim. Ekrana baktığımda arayan kişinin Odkan olduğunu gördüm. Perva sinirle telefonu anında açtı.

“Ne peşindesin lan sen?” diye sordu bağırarak. Odkan’ın konuşmasına fırsat bile vermemişti. “Çok sıkıldım oğlum senin oyunlarından. Bırak artık şu çocuksu işleri. Sana bir şey yapma dememe rağmen yapıyorsan o zaman sorumluluğunu da kendin al lan! Her zamanki gibi benim üstüme yıkıp kurtulabileceğini mi sanıyorsun?”

“Öyle bir şey yapmıyorum,” dedi Odkan gülerek. “Neden bu kadar sinirlisin sen? Az sakın olsana.”

“Sikerim senin sakinliğini lan!” diye bağırdı Perva. “Ne istiyorsun benden?”

“Oyun oynamıyorum,” dedi Odkan. “Savaş başlayacak dedin. Demedin mi? Senin başlatmaya cesaretin olmadığı için ben başlatmaya karar verdim.”

Neden bahsediyordu şimdi? “Ne geveliyorsun lan sen?” diye sordu Perva sinirle. Onu ilk kez bu kadar sinirli görüyordum.

“Amacım sorun çıkarmak değil,” dedi Odkan alaycı bir sesle. “Bende silahın kalmış. Onu vermeye geldim.”

“Ne silahından bahsediyorsun sen?”

“En sevdiğin,” dedi Odkan. “Hani üstünde baş harfleri olan.”

“Onun sende ne işi var lan?” Diye sordu Perva. Ela gözleri anında bana dönmüştü.

Siktir.

O an jeton düştü.

Bana verdiği silahtan bahsediyordu.

O silah şimdi neredeydi? Bende değildi. Düşürmüş olmalıydım. Tamamen aklımdan çıkmıştı. O nereden bulmuştu? Eğer onu bulduysa...

“Ben de Ongun Elem’in kız kardeşinin sende ne işi olduğunu çok merak ediyorum,” dedi Odkan gülerek. “Sanırım ikimiz de sorularımızın cevabını bu gece öğreneceğiz.”

Bu kitabın taraması Ay İşığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>

2014, EKİM

“Ben buradan gideceğim.”

Krasnodar’da o gece yağmur yağıyordu. Perva kaşlarını çattı ve bakışları yağmurun hızla çarptığı cama odaklanmayı keserek yanından oturan bedeni kadraja aldı.

“Nereye?” diye sordu.

“Bilmiyorum.”

“Ne saçmalıyorsun sen, Ogun?”

Ogun derin bir nefes aldı. “Burada daha fazla kalamam,” diye mırıldandı. “Bunu daha fazla yapamayacağım.”

Perva kısa bir an duraksadı. “Sen ciddisin.”

“Evet,” dedi Ogun. Aslında, bunu kimseye söylemeyeceğine dair kendine söz vermişti ama çok şey atmıştı içine ve şimdi boğulmaya başlamıştı. “Hem biliyorsun, olanları... Onlar oradayken benim burada olmam saçma. Elbette gitmem gerekecek. Bir boka bulaştık madem, bari onlara hak ertikleri gibi davranayım.”

Üzerindeki ceketin cebinden bir paket sigara çıkardı ve paketten çektiği dalı dudakları arasına koydu. Perva’nın ona baktığını gördüğünde paketi açarak ona da uzattı. Perva paketin içinden bir dal çektikten sonra dudakları arasına sıkıştırdı ve Ogun’un çakmağı ona vermesini bekledi. Ogun kendi sigarasını yaktıktan sonra çakmağı ona doğru uzattı. Direksiyonun hakimiyetini tek eliyle kavradıktan sonra çakmakla sigarasını yaktı ve derin bir nefes çekti.

“Bilmiyorum,” dedi. “Evet, bu boku yemeden önce düşünmen lazımdı. Babanlar bilmezken... Böyle idare etmen imkânsız.” Sigaradan bir nefes daha çekti. “Ama gitmek? Bunu nasıl yapacaksın? Bu da saçma değil mi?”

“Neden yapmayayım?” diye sordu Ongun. Arkasına yaslanmıştı. “Daha ne kadar devam edecek bu böyle?”

“Ne, ne kadar devam edecek?”

“Biz kimle savaşıyoruz?” diye sordu Ongun kendi kendine. “Gerçekten istediğin hayat bu mu? Ne kadar ömrüm olduğunu bile bilmiyorum ve onu burada harcıyorum. Hiçbir şeye değmiyor.”

Perva kısa bir an durduktan sonra, “Aileni gururlandırmak için buradasın,” diye mırıldandı.

“Evet,” dedi Ongun gülerek. “Peki bu neye değer?”

“Bence her şeye,” diye cevapladı Perva onu.

Çünkü onun burada olmasının sebebi buydu.

Bu yüzden hep burada olacaktı.

Çünkü kardeşi bu yüzden vermişti son nefesini. *O burada kalabilsin diye.* Seçilen oydu. Bu yüzden rolünü iyi oynaması ve hakkını vermesi gerekiyordu. Aksi takdirde kardeşi boşuna ölmüş olurdu.

O zaman Perva da sabahları yataktan kalkacak bir sebep bulamazdı kendine.

Annesini gururlandırmak da vardı, tabii. Bunun artık ne kadar mümkün olmadığını bilse de. Hiçbir zaman denemekten vazgeçmeyecekti. Belki son anda gördüğü ela gözler bir gün ona daha yumuşak bakardı ve artık sadece kafasında duyabildiği ses ona onu affettiğini ve sevdiğini, hatta onunla gurur duyduğunu söylerdi.

İşte o zaman tüm sesler susardı.

Kafasının içinde aynı ses yankılandı.

Gücünü fark etmek, ona sahip olmaktan daha zordur.

Korku kalbi saran bir yılandır.

Perva, kalbini saran bir yılandır.

Gücünü ve varoluş amacını bu aralar unutmamaya çalışıyordu. Yoksa Ongun gibi her şeyi bırakıp gitmek isteyeceğini biliyordu. Çünkü Ongun’a bu aralar ağır gelen yükü o beş yaşından beri sırtında taşıyordu. *Seçilen olmanın ağırlığı.* Asla geçmiyordu.

“Bence hiçbir şeye.” dedi Ongun. “Hiçbir şeye değmiyor. Çünkü babam asla memnun olmuyor. Leo, o tahttan asla inmeyecek ve ailem asla ismiyle gururlanabileceğimiz bir aile olmayacak. Kendimi kanıtlayamayacağım. Babamın yarattığı o kimliğin içine sıkışıp kalacağım. Sonunda bir korkak olduğumu öğrenince karım da beni terk edecek ve her şey daha da boka saracak. Bu sefer sabah kalkmak için bir sebep bile bulamayacağım.”

“Sakin ol biraz,” dedi Perva, sigaradan bir nefes daha çektiğinde. “Ne oldu birden?”

“Yanına gelmemi istiyor.” dedi Ongun. “Haklı değil mi? Daha ne kadar kendi başına idare edebilir? Dönmesi lazım. Onu bu yola ben sürükledim ve halledeceğim dedim. Eğer babama bile söz geçiremezsem neyi nasıl halledeceğim?”

“Bu söylediğin kadar basit bir şey değil,” dedi Perva. “Kendi ailenin tek varisi sensin. Öylece kafanı çekip bir yere gidemezsin. Bunu o da biliyor. Kolay bir şeyi yapamıyormuşsun gibi davranman mantıksız.”

“Tek mi?” diye sordu Ongun kendi kendine güldüğünde.

Perva şaşkın bir şekilde ona döndü. “Ne?”

Ongun omzunu silkti. “Çakır ne güne duruyor?”

“Evlilik dışı hangi çocuğu kabul ediyorlar da onu edecekler, Ongun?”

“Ben burada olmazsam kabul etmek zorunda kalırlar,” dedi Ongun. “Buna devam etmek zorunda mıyım? Sırf doğarken seçmediğim bir soy adım var diye? Bilmiyorum, Vlad... Siz bunu senelerce nasıl yaptınız? Bu çok saçma bir şey. Hiç sorgulamıyor musun?”

“Bazen sorgularım,” dedi Perva kısa bir an sessizlikten sonra. “Çok düşündüğünde... Bu yüzden çok düşünmemeye çalışırım. Paralel evrenler, başka seçimler, başka hayatlar, yarım kalan düşler... Düşüncelerin hepsi bundan ibaret, Ongun. Asla gerçek olamayacak bir illüzyon. Bir gerçek var, o da bu hayat. Kaçıp gidemeyeceğim bu yer. Bu soy isim. Son kalan vâris... Bu kimlik. Bırakamam. Bırakamayacağımı biliyorum. Bu yüzden üstüne düşünmemeye çalışıyorum.”

Bazen gerçekten de düşünüyordu. Bu aralar, eskisinden de çok... Çünkü artık annesi yoktu. Artık asla tebriğini alamayacaktı ve bir zamanlar nefes almasının tek sebebini bunun üzerine kurduğunu düşününce şu an nefes alıyor olması bile garip geliyordu. Ama insan beyni garip bir yerdi. Her zaman kendine daha zor olanı hedef olarak koymayı başarıyordu.

Artık olmayan birinin tebriğini almaya çalışmak, hiç gerçek olmayan bir ailenin kurtarıcısı olmak ve mezardaki ikizinin gülümsediğini hissetmek.

Bu gerçek dışı istekler onun nefes alma sebepleriydi.

“İstesen gidebilirsin,” dedi Ongun. “Sadece istemiyorsun.”

“Öyle mi?” diye sordu Perva, gülerek. “Gitsem beni bulmaları ne kadar sürer?”

“Böyle söyleyince gitmek isteyen tarafını susturmayı başarıyor musun?” diye sordu Ongun güldüğünde. “Çünkü sen benim tanıdığım en zeki adamsın. Hepsinden daha zekisin. Eğer gerçekten kaybolmak istersen hiçbir seni bulamaz.”

Perva güldü. “Belki de...”

“Belki mi?”

“Hiçbir zaman kaçmayacağım için bunu hiçbir zaman öğrenemeyeceğiz.”

“Siktir git ya,” dedi Ongun sigarasını söndürdüğünde. Yeni bir tane daha yakmıştı. “Peki seni bekleyen biri olsaydı? Sevdığın biri? O zaman da mı gitmezdin?”

“Beni sevecek biri olduğunu sanmıyorum bu dünyada,” dedi Perva güldüğünde. “Babamdan başka... O da burada. Ben de o yüzden buradayım.”

“Yani baban olmasa giderdin, öyle mi?” diye sordu Ongun. Kaşları çatılmıştı çünkü Perva’nın asla gitmeyeceğini biliyordu.

“Hayır,” dedi. “En azından burayı ateşe vermeden hiçbir yere gitmezdim.”

“Yani sen de gitmenin korkaklık olduğunu düşünüyorsun.”

“Hayır,” dedi Perva. “Ben bu yükü sırtlanmayan kimsenin bu konuda yorum yapamayacağını düşünüyorum. Seçilen çocuk olmak, ne demek onlar anlayamazlar. Tek bir ailenin tüm sorumluluğunun üstüne yüklenmesi ne demek, onlar anlayamazlar. Daha çocuk olman gereken yaşta ölü görmeye alışmak ne demek, onlar anlayamazlar. Bu yüzden arkandan ne dediklerinin de bir önemi yok.” Ona doğru döndü. “Ama yine de gitme.”

Ogun güldü. “O neden?”

“Çünkü sensiz burası çekilmezdi,” dedi Perva.

“Az kalsın beni sevdiğini düşünmeye başlayacağım, Vladislav.”

“Şaka yapıyorum,” dedi Perva güldüğünde. “Çünkü gidersen seni öldürürler diyecektim.”

“Benim var ya, gölgemi bile bulamazlar.” Ogun yeni yaktığı sigaradan yeni bir nefes aldı. “Boş adam mıyım lan ben?”

“Yok, değilsin de...”

“Sen de hafife alıyorsun yani?” diye sordu Ogun gülerek. “Görürsün kardeşim. Buradan giderim. Elimi kolumu sallaya sallaya giderim hatta. Onlar da dua etsinler ki bir daha dönmeyeyim. Çünkü dönersem bir tek buranın sahibi olmak için dönerim.”

Perva alayla güldü. “Diyorsun?”

Ogun kafası salladı. “Diyorum.” Sigarayı söndürdükten sonra geldikleri kavşağı fark etti ve evlerine giren patikaya geçmeden Perva’yı durdurdu. Her zaman yaptığı gibi. “Haydi, at beni burada.”

“Neden her seferinde şu yokuşu çıktığını anlamıyorum,” dedi Perva. “Sorunlu musun sen oğlum? Çıkayım işte şurayı da?”

“Gerek yok,” dedi Ogun. “Babam seni görürse susmaz.”

“Babanın amına koyayım ya.”

“Ben de amına koyayım babamın, ben de!” dedi Ogun kapıyı açtığı anda. “Haydi, dikkatli ol! Yarın konuşuruz.”

“Sen de dikkat et,” dedi Perva.

Ogun kapıyı kapattıktan sonra patikayı çıkmaya başladı ve Perva dönerek az önce geldiği yola tekrar girdi. Birkaç saniye sonra arabanın içinde bir telefon çalmaya başlamıştı. Perva önce kendi cebini kontrol etti ama çalan onun telefonu değildi. Yan koltukta duran telefonu o an fark etti. Kayıtlı olmayan bir numara arıyordu.

Ogun telefonunu arabada unutmuştu.

“Aklını sikeyim ya senin,” dedi Perva kendi kendine.

Şimdi bir de bunu ona götürmekle uğraşacaktı. Neyseki çok uzaklaşmamıştı. Sinirli bir nefes verdiğinde az önce döndüğü yere tekrar girdi ve patikayı çıkmaya başladı. Ev, sandığından da uzaktaydı. Ogun’un neden burayı ısrarla çıkmak istediğine daha da anlam verememeye başlamıştı. Elemlerin büyük evinin önüne geldiğinde, evin önünde üç tane Range Rover’in park hâlinde olduğunu gördü. Arabasını park ederek arabadan indi.

Telefonu eline alıp yürümeye başladığında birinin, “Çabuk olsana lan!” diye bağırdığını duydu. Onay Elem’in sesiydi. Evin içinden Ongun’un amcası, elinde büyük bir valizle çıktı ve hızlı adımlarla Range Roverlardan birine yürümeye başladı. Yaptığı şeye o kadar dalmıştı ki Perva’yı fark etmemişti bile.

Birkaç saniye sonra Onay Elem evin büyük dış kapısında dışarı çıktı ve Perva ile karşı karşıya geldiler. Yüzünde büyük bir şaşkınlık belirdi. Perva bunu normal bulsa da gözlerindeki o paniği normal bulmamıştı. Gözlerini kısarak babasının bu dünyada en nefret ettiği adama baktı.

Bir şekilde, bu adama borçlu olduğunu biliyordu ama.

Bu konuda çok düşünmemeye çalışıyordu.

“Vladislav?” diye sordu Onay Elem şaşkın bir sesle. “Senin burada ne işin var?”

Kesinlikle burada olmasını hoş karşılamamıştı. Perva ona kızamıyordu. Eğer onun yerinde kendi babası olsaydı ve Ongun’u görseydi o da pek hoş karşılamazdı.

“Ongun ile bir iş hallediyorduk,” dedi Perva. “Onu bıraktım. Telefonu arabada unutmuş.”

“Öyle mi?” diye sordu Onay inanmamış gibi.

Perva üzerindeki kıyafetleri inceledi. Krasnodar’ın soğuğuna rağmen, sanki daha sıcak bir yere gidecekmiş gibi üzerine kısa kollu bir tişört giymişti. Evde giyiyor olamazdı çünkü gayet dışarı çıkacakmış gibi görünüyordu. Onay’ın bakışları kısa bir an arkadaki arabaya kaydı ve Perva bunu fark etti ama dönüp bakmadı.

Sırf dikkat çekmemek için.

“Ever,” dedi Perva. Cebindeki telefonu çıkararak elinde salladı. “Burada işte. Senin yüzünü görmek için yalan söyleyeceğimi mi sanıyorsun gerçekten?”

“Duygularımı incitiyorsun,” dedi Onay gülererek. “Oysaki çocukken beni çok severdin.”

“Aslında hiç sevmiyordum,” dedi Perva. “Hatta neden sürekli annemin götünün dibinde dolaştığını merak ederdim.”

Onay büyük bir kahkaha attı. “Öğrenebildin mi cevabını bari?”

Perva kafasını salladı. O gece öğrenmişti gerçekten de. “Garip bir şekilde, evet.”

Onay’ın yüzündeki ifade bir anda değişti ve ciddileşti. Sanki az önce gülen o değilmiş gibi... Ama Perva onun zaten ayaklı bir maskeden ibaret olduğunu ve hiçbir şeyinin gerçek olmadığını biliyordu. Bu yüzden şaşır-mıyordu.

“Telefonu alabilirim,” dedi Onay, elini ona doğru uzattığında.

“Ongun gelsin ona vereyim,” dedi Perva kaşlarını çatarak ona baktığında.

Onay kısa bir an duraksadı. İstemeyerek de olsa “Ongun!” diye bağırdı içeriye doğru. “Buraya gel!”

“Siktir git!” diye bağırdı Ongun.

“Babanla doğru konuş!” dedi ince bir ses. Perva o sesin kime ait olduğunu biliyordu. “Gitsene! Demek ki sana ihtiyacı var!”

“Her an ihtiyacı var zaten!”

“İki saniye babana bak,” dedi kadın. “Sonra beraber kahve içeriz. Bak, hazırlıyorum. Haydi.”

Ongun homurdansa da hep yaptığı gibi annesini kırmadı. Mutfaktan çıkarak verandaya doğru ilerledi ve açık kapıdan geçerek babasının yanında durdu. Perva’yı karşısında görünce o da en az babası kadar gerilmişti ve gözleri bir anlığına tıpkı az önce babasının kaydığı gibi arkadaki arabalardan birine kaymıştı. Perva fark etse de bozuntuya vermedi. Arkasını dönmedi.

“Ne oluyor?” diye sordu Ongun, diken üstündeymiş gibi.

“Telefonunu unutmuşsun,” dedi Onay, ona dönerek. Elini oğlunun omzuna atmıştı ama Perva bu tutuşun bir baba tutuşundan çok tehditkâr bir tutuş olduğunu biliyordu. Babasından bunu yeterince tecrübe etmişti. “Al da içeri geçelim. Kahve içeceğiz daha.” Gülümseyerek Perva’ya döndü. “Sen de gelmek ister misin?”

“Teklifin için sağ ol,” dedi Perva. “Gerek yok.” Telefonu Ongun’a doğru uzattı. “Daha dikkatli ol.”

Ongun telefonu ondan alırken yüzünde garip bir ifade vardı. Sanki az önce dertleştiği adama değil de düşmanına bakıyordu. Bu Perva’yı rahatsız etti ama o öyle davranmak istiyorsa ona daha kötüsüyle karşılık vermekte bir sorun yaşamazdı.

“Vladislav?” Arkalarında beliren esmer kadına bakmak için bakışlarını Ongun’dan çekti. Bu kadın hiç yaşlanmıyor olmalı, diye düşündü karşı-sındaki kadına baktığında. Yüzünde hep olduğu gibi sıcak bir gülümseme vardı. “Ne işin var burada? Nasılsın?”

“İyiym, siz nasılsın?”

“Ben de iyiym,” dedi kadın gülümseyerek. “Ama bana siz diye hitap etme, Firuze diyebilirsin demiştim. İçeri gelsene. Türk kahvesi yaptım.”

“Belki başka bir zaman,” dedi Perva, gülümseyerek. “Teşekkür ederim.”

Onay’ın sabır dilenir gibi gözlerini kapattığını o an fark etti ve bu onu eğlendirdi. Gerçekten onun burada olmasından nefret etmişti.

“Sağ ol,” dedi Ongun, telefonu cebine koyduğunda. “Boşuna uğraştın sen de. İyi geceler.”

“Sadece bir dakika harcadım,” dedi Perva soğuk bir sesle. “Merak etme.” Eğilerek Firuze’ye döndü. “İyi geceler.”

“Sana da iyi geceler, tatlım.”

“İyi geceler,” dedi Onay da soğuk bir sesle. Firuze içeri girmişti ve Ongun da hiçbir şey söylemeden annesini takip etti. Onay son bir bakış atsa da o da hiçbir şey söylemeden içeri girmişti.

Ongun’un amcası valizi yerleştirdikten sonra Perva’ya ters bir bakış atarak arabaya binmek için ilerlemeye başladı ama tam o sırada, arabanın arka kapısı açılmıştı.

Ongun’un amcası kapıyı sert bir şekilde açan kişinin yüzüne kapattı, panik yaptığı her hâlden belliydi.

Ama çok hızlı olmasına rağmen geç kalmıştı.

Perva görmüştü bile.

Ve o güzel yüzü bir daha hiç unutamayacağını biliyordu.

DEVAM EDECEK...